

זה השער ליי צדיקים יבואו בו

ספר

תקוני הזהר

להתנא האלהי רבי שמעון בן יוחאי זי"ע

עם פירוש

באר לחי רא"י

באר רחובות על פי יסודות הקדמות הזוה"ק ודרז"ל בש"ס ומדרשים וכתבי האר"ז"ל כמבואר בהקדמתו, וכל אחד מלומדי תיקוני זוה"ק ימצא מנוחה ותרופה לבקשתו, חברו הרב הגאון הקדוש המפורסם וכו' מו"ה **צבי הירש שפירא** זצלה"ה זי"ע אבדק"ק **מונקאטש** והגליל, בעהמ"ס דרכי תשובה על יו"ד, שו"ת צבי תפארת, תפארת בנים על התורה ומועדים והגדה של פסח ודרכי אמונה על חנוכה.

הוצאת **הדוכנס לאינטרנט**

www.hebrewbooks.org

ע"י חייק תלמיד
של הרב

חלק שלישי

בערעגסאס תרפ"א

תבנית השער בהוצאה הראשונה

תקוני הזהר

[דף ס"ג ע"ב] תקונא עשרין ותריין (יום י"ב אלול)

בראשית ברא אלקים. בראשית, חד איהו דלא אתגלייא.

וברא תריין. תריין אינון, ואינון ב'. ואינון תריין עלמין סתימין.

ובמה ברא לון, בנקודה חדא סתימא ראשית אתקרי. ועלה אתמר (תהלים קד) כלם בחכמה עשית.

ותריין

באר לחי ראי

בראשית חד הוא דלא אתגלייא. עין דדברי רבנו (צפ"ח פרק א' משער הכללים) שכתב ח"ל כשעלה בראשית הפשוט לברוא את העולם ובר האליל נקודה אחת הכלולה מ"ים, והם י"ם של העקודים שהיו בכלי אחת ולא היו נראין וכו', וכן הענין בכלן נקודה זו היתה כלולה מעשר בתחלת האילנות עכ"ל. וזה הוא ביאור הדברים כאן בראשית, ב ראשית, שהנקודה שנתון בה, מרמז להנקודה הראשונה שממנה האליל הקצ"ה וברא כל העולמות, ולזה אמר חד הוא דלא אתגלייא, היינו שנקודה זו הוא סוד עולם העקודים שלא נתגלה שם עדיין ה"ם צפרטן, ולא היה נראין זה ולא ניכרין זה, רק שכל הספירות והעולמות שנאלצו ממנה היו נכללים זה בזה כלי אחת. וברא תריין ר"ל שמהנקודה הראשונה נברא עתיק ואריך אנפין שניהם נכללים בנקודה הראשונה, שהיא סוד הכתר דכללות עולם האילנות, אשר שניהם רמוזין בקוץ היו"ד דהוי"ה. ועתיק מחשלב ומחלצב תוך א"ל, וכמ"ש רבנו צפ"ח (פ"א משער עתיק וצפ"ח דוכתי). תריין אינון, ואינון ב' פי' דדברי רבנו שם (צפ"צ משער המלכים) שכתב דא"ל ועתיק לא נמלא בהם מציאות פרטוף נוקצא צפני עולם כמו פרטוף אמא לאצא ופרטוף נוקצא לז"א, וסוד הדבר דמתחלה ילא פרטוף העתיק לבדו, והעתיק הו"ל עוד אח"כ פרטוף אחד רק לבדו כמוכו הוא א"ל, רק אח"כ שכבר הם צ' פרטופים שהם עתיק וימין וא"ל, אז יולא אח"כ צ' פרטופן דבר ונוקצא שהם א"ל, אצא מלך עתיק, ואמא מלך א"ל, וכן ז"א מלך אצא ונוקצא מלך אמא עיי"ש, ולזה אמר הכא תריין אינון, שמאצא ואמא התחילו להיות בזה ז"א צ' פרטופן נפרדים, לאפקוץ עתיק וא"ל שבהם נאמר כי אחד קראתיו ואין אלקים עמדי, וכמ"ש רבנו שם (צפ"צ משער עתיק), ואמר שא"ל צביותן צ' פרטופן רמוזין בזה ב' דבראשית: ואינון תריין עלמין סתימין. פי' כי גם א"ל נקראים עלמין סתימין, כי א"ל מתלבשין בתוך ז"א, ואינם מושגים אללנו כי הם עיי' ז"א: ובמה ברא לון, בנקודה חדא

סתימא. כוונתו דלהכי עומד נקודה חדא בתוך הב' דבראשית, להורות דגם בריאת צ' פרטופן דבר ונוקצא הראשונים שהם סוד א"ל שמרומזים בסוד הב' כנזכר, הם נבראו ככה הנקודה חדא הראשונה שהיא סוד נורת אור י', וכמ"ש (צוהר פ' וילא דף קנ"ו ע"א) תא חזי כד צעא קוב"ה למצרי עלמין, אפיק חד נהורא סתימא, דמן ההוא נהורא נפקין ונהרין כל אינון נהורין דאתגליין ובר עיי"ש, ודרש הכא דהאי נהורא סתימא ה"ינו סוד החכמה שהוא הנקודה קדמא שהיא סוד אור י', וכמ"ש (צפ"ח פ"א משער התפילין) שאות י' הוא אצא, ואותיות ר"ד הגנוז בתוכה שהוא מילוי היו"ד הוא סוד אמא, ועיי"ש (עוד צפ"ד) שכתב ג"כ דאות י' כלול צה א"ל, שכי' עצמה הוא אצא חכמה, ורקון התחתון של הי' הוא אמא צינה שנכללה זו מתחתל אילנותה עיי"ש, וביאור הענין מוזן עפ"ד רבנו (צפ"ח צפ"ד משער מטי ולא מטי, וצפ"ג משער דרושי אצ"ע, ועוד צכמה מקומות) בסוד הכתוב כולם בחכמה עשית, שאין אור אין סוף מתפשט צפרופי העולמות שברא אלא עיי' חכמה, ועיי"ש עוד (צפ"צ משער סוד אצ"ע) שכתב וכן הענין באילנות, כי כדי להאיר באילנות נתלבש בחכמה שלמעלה מן האילנות, ועיי' החכמה מאיר באילנות, ולא תחשוב שהוא בחכמה דאילנות עצמה. אמנם דע כי האור א"ל צ"ה כשרצב להאיר באילנות התלבש בחכמה, ועיי' החכמה התלבש האור א"ל צ"ה ועל ידו נכנס ומאיר בזהר וחכמה של אילנות עיי"ש, ולזה אמר הכא צביות הענין של הנקודה שנתון אור הב' דבראשית, שהוא נורת אור י' סוד החכמה, להורות שבה' פרטופים עתיק וא"ל האליל את הב' פרטופים א"ל, וצמה ברא לון. בנקודה חדא סתימא שהוא הנקודה שנתון בה, שמרמז לסוד האור א"ל שמתגלה עיי' החכמה דאילנות וכאמור ראשית אתקרי כי החכמה שלמעלה דאילנות כל היבא דאיתא ראשית אקרי בסוד ראשית חכמה ועל כהנא כולם בחכמה עשית, כי האור א"ל לא מאיר לתוך העולמות שלמעלה מאילנות כי הם עיי' החכמה וכאמור

ר עלמא

אמא צבתי ד' על ו' שהיא לורת ה' שבה ממש שהיא
עלמות אמא עכ"ד, וזה הוא ביאור הדברים כאן שאמר
לרות ה' הראשונה של הוי"כ מרמז לאמא שהיא סוד
חלקים, ואמר העטם כי היום אמא דכלא חס כל חי,
ר"ל כיון דזריג ניתן צמיעי שהם סוד רי"ד של מילוי
הוי"ד כנ"ל, ועי"ז נעשה עלמותה לורת חות ה' שהיא
סוד ד' על ו' כחכר. וחכמה דאיהו אבא לא
אשתמדע אלא בבינה דאיהי אלקים. וכמ"ש
(צפרע"ה פ"ב משער נפילה חפ"ס) וז"ל כי החכמה
נעלמה מעין כל חי ואין כח לעולמות החתחווים לקבל
השפע כי אם צנינה, כי החכמה משפיע צנינה והצנינה
משפיע שפע החכמה שבה וכו', ולפיכך הצנינה גזרת
לשיכולו הצנים לקבל השפע, ולפיכך נקראה חס הצנים
עיי"ש. ותמן י"ק אבא ואמא. עיין (צפרע"ה פ"ד
משער השופר) בסוד חקיעה חקע י"ק דלזה חכמה
י"ק עיי"ש, וביאור הדברים הוא עפ"י מש"כ (צפ"ח)
צכמה דוכתי דצחכמה עלמה מחור השם י"ק. כי
צחכמה יש צחי דריג לחכמה שהם סוד י"ק עיי"ש,
ולזה ממשיך ככה הדברים ומפרש כי צ"ק הוי"כ לור
עולמים, ואמר ותמן י"ק, ר"ל שצחכמה שהוא ראשית
הצריאה סוד חות י' נכלל צ' אחיות י"ק, שהצנינה
נכללה צחללה הצריאה צחכמה וכתאמר : [*א"ה. חוליה
הכוונה לחכמה וצנינה יחדיו נרמזים צשם י"ק, ועיין
(צשע"כ ופרע"ה צכונה עצינה המקור צע"ה)
לכוון לשם י"ק, לפי שצשצנה העלוי עד אר"א שהם י"ק
עיי"ש, וכ"כ (צלקית פ' וירא, וביחוד הזכירה צסידור).
כי י"ק הוא אר"א, והיינו י' חכמה ה' צנינה שהם
אר"א : אר"א כחדא תרין עלמין סתימין. כמ"ש
רבינו (צפ"ה פ"י משער המוחין) דאר"א נרמזין צחיבור
גדול ציר"ד הראשונה שצכויה, כי אר"א לעולם לא
מתפרשין, משא"כ ישסות חזוינ שאינם מתחצבין כי"כ
צחיבור גדול כמו אר"א וכו' עיי"ש : ר"ק אינון תריין
בגין ואינון עלמא דין ועלמא דאחי הכה (צש"ס)
מנחות דף כ"ט ע"ב) אמרו פו"ז נצרה צ"ה, ועו"כ
נצרה צ"י, ולזה י"ל מפרש ככה להמשך הדרתה שזה
אינו כפשטות הדברים, ודאמא אר"א שהם סוד צ'
אחיות י"ק הם צ' עלמין סתימין דלא אחגלין, ואז
אפשר לנו לומר שצ"י אחיות י"ק נצרחו צ"י מולמות

ובאמור. ועלה אתמר כולם בחכמה עשית. ר"ל על הנקודה שחוקר הב. וכמ"ש (בזכר ויקרא דף י ע"ג) על י קיימי כולכו, ומיניה אחזניחו ואשחלשלו, דכתיב כולם בחכמה עשית, י רישא דכלא אב לכלא עיי"ש, והיינו סוד כי שהוא הנקודה קדמא שזמנא נהוו כל העולמות של אצ"ע ובאמור: עד דעביד לון תרי לבושיין. וכמ"ל (תיקון פי דף קל"ב ע"ג) ח"ה כמה עלות סתימן דליון מחלשין ואינון מורכבין בספירן וספירן מרכב לגביכו עיי"ש, וסדר הכחלשות העולמות העליונים בכתחלים בציור היטב פי בדברי רבינו (בפ"ה ענף ד' משער עגולים ויושר) בזה: את השמים ואת הארץ. היינו סוד ז"ל: את השמים לבושה לעלמא עלאה דאתברי בנקודה עלאה וכו' היינו כמ"ש (בפ"ה בשער סדר אליהו למכרחו פ"א) דז"ל דאליהו הוא מלביש לז"ת דז"א, ומלכות נוקבא דז"א דאליהו מלביש לז"ת דז"א עיי"ש, ולזה אמר את השמים היינו ז"א הוא מלביש לאז"א שהוא סוד עלמא עלאה, ואת הארץ שהוא סוד המלכות הוא מלביש לז"א שהוא סוד עלמא תחתא: דאתברי באלקים דאיהי אבא עלאה. היינו כמ"ש (בזכר ויקרא דף י"א ע"א) מסערה דאבא שהוא י נפיק בן שהוא ז"א, ומסערה דאמא נפקת בן שהיא המלכות עיי"ש, ועיין (בפ"ה פ"א משער הכללים) כי מהאורות שנפג מהבינה נעשה המלכות נוקבא דז"א עיי"ש. י ראשית אתקרי וכו' ה' אלקים וכו'. דרש בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, בראשית היא הנקודה הראשונה שנברא תחלה סוד אבא חכמה שהוא אבוכן דכולכו, ברא אלקים, ממנו נברא הבינה שהוא סוד אלקים, ומכאן נבראו שמים וארץ שהוא סוד ז"ל כנ"ל וכדמפרש ואזיל ה' אלקים ואיהי אבא דכלא אם כל חי. היינו כמ"ש רבינו (בפרע"ה פס"ו משער החפילין) שהבינה נקראה אמא, כי ז"ל הם סוד ו"ד של מילוי יו"ד דאבא, ואבא נותן לאמא אלו הבנים ז"ל שנרמזו בזהויות ו"ד והם צמיעה של בינה, ואז אמא נעשית עצמותה מן אותן האורות ו"ד הניתנין בתוכה שהם של ז"ל שהיו מתחלה באבא, וה"ל של הנוקבא דז"א עומדה בבחי' ד' הראשונה שבאמא, וכו' של ז"א עומד תמיד באמא למטה בבחי' יק שלל, ואז

ו' עלמא דאתי דאיהו עלמא^ג אריכא, ה' עלמא דין דלאו איהו ארוך.

ב' ד' תרין היכלין לתרין אתוון דאינון י"ה. ועליה אתמר (איוב כח) אלקים הבין דרכה והוא ידע את מקומה.

ומאי ניהו ב' היכלין אלין. אלא חד איהו אהי"ה. ותנינא אדני, ותרווייהו אינון כנויין לתרין אתוון י"ה אבא ואמא. והכי סליק חושבן אהיה אדני (וחושבן אלקים)^ה לחושבן כנרי, ובה^ו גניזין אבא ואימא.

ודא איהו (דברים כט) הנסתרות ליי אלקינו^ו י"ה, ודא אינון סתירין וגניזין, ואינון סתרי דאורייתא ממש. ובגין דאינון סתירין צריך דלא לגלאה לון. ודא איהו רזא דעריין דאתמר

באר לחי ראי

שחלכות תחיה המקיף הכללי כדמיון זה שעתה מסבכת אוחס הכינה עיי"ש, ולזה חולי הכוונה שאמר הכא להמשך הדורש שגנין הכיכלין כסודנים את הנקודה מרומה בלוח ב', לבורות שיש ב' היכלין היינו ב' אורות הכללים שמקיפין את כל שיעור קומת זריע שעי נבראו ב' עולמות כנ"ל, ואמר חד איכו אקייק היינו סוד המקיפין של עתה קודם תיקון השלם שהוא אור המקיף הכללי מלד הכינה שהוא סוד שם אקייק המקפת את הצנים בסוד הפורס סוכת שלום, ותניינא הוא המקיף שעתיד להיות מסערה דשם אדני שהיא מלכות שיהיה בסוד נקבה חסודצ גבר וכאמור: ותרווייהו אינון כנויין לתרין אתוון י"ק עיין (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"ב) הנה לעיל בהקדמה (דף ע"ז ע"א) אמר סוד הכנויין הוא צחי המלבושים והמרכבה דזריע, והכא דרש שצחי ב' שמות אהי"ה אדניי ששם סוד ב' היכלות שצבם נגזים אורי' סוד ב' אותיות י"ק הם סוד כנויים, וכעסם הלבושים שצבם נגזים עלם האורות של אורי' וכאמור: וחושבן אלקים. דרש בראשית ברא אלקים, ב' ראשית, היינו שצ' פרטופים זריע שנכללו בהנקודה הראשונה שצחוך ה' שחלצשו בתוכה אורי' ששם סוד ב' עלמין סתימין סוד ב' אותיות י"ק, הנה ב' אורות של אורי' ששם סוד י"ק לא נחגלו לנו בעצמם רק עיי כנוייהם, שהוא סוד השם אלקים גימ' כנויי, שהוא צחי היכל כמזכר. ובה גניזין. ר"ל צחוך הכיכלין ששם סוד הכנויין: ודא איהו הנסתרות לה' אלקינו י"ק. כי הוי"ה אלקינו הוא סוד אורי', כמ"ש (צפרע"ח פ"ז ופ"ח) ופי"ע משער הק"ש עיי"ש): ואינון סתרי דאורייתא ממש. כי זריע הם סוד ב' תורות שצכתז ושצפ"פ, כמש"ל (בהקדמה דף ו ע"א) ובשאר דוכתי, ואמר הכא להמשך דעיקר ב' תורות הם הסודות של התורה שצכתז ושצפ"פ שמקורם הוא ב' אורי', והם מלבושין ב' זריע שהוא נגלות התורה שהוא צחי הכנויין כמו שאנו מכנים אותן לטורח אדם ושאר דמיונות ושמות וכן הכיכלין וכאמור: צריך דלא לגלאה לון. כי אם לנעוין, והיינו כמ"ש (בזכר פ' יתרו

עוה"כ ועוה"כ, כי אין לנו שום השגה צבם, חלף שאורי' החלצשו בתרין גנין ברא וצרתה, לחצא שהוא סוד אור י' החלצש בברא שהוא סוד אור ו' ונברא עוה"כ, ואמא שהיא ה' חלף החלצש בברא שהוא סוד ה' תחלף ונברא עוה"כ: ו' עלמא דאתי דאיהו עלמא אריכא. כ"כ גם (צפרע"ח פ' פנחס דף רט"ו ע"ב) עיי"ש, ור"ל שעי' מרמז אורח ה' שהוא ארוך, כי צה החלצש חלף ונברא צה עוה"כ שהוא עלמא אריכא. ב' תרין היכלין לתרין אתוון י"ק. עיין (צפרע"ח ערכי הכנויים, ערך היכל) שכתב שגנין היכל הוא רומח אל הספירה שהדברים נגזים צה עיי"ש, ולזה אמר הכא שלזה מרמז אורח ה', שצב הנקודה הכלולה מ' אותיות י"ק, שצ' מסבכת את הנקודה כענין ההיכל שמשבכת כל מה שנותנין בתוכה ועיי נסחם ועגן בתוכה כל כנתון צה, לבורות שצ' אותיות י"ק הם סתימין ונגזים צ' היכליהם, ולא חתגליין עד דעניד להון לבושין כמזכר: ועליה אתמר אלקים הבין דרכה והוא ידע את מקומה. עיין (בזכר בלד"ר פ' נשא דף ק"מ ע"ב) דכא חנין דלית דידע מוחיך דעתיק יומין, והאי דכתיב אלקים הבין דרכה והוא ידע את מקומה, ב' אורי' אתמר עיי"ש. ולזה מוזן בדברים כאן דלאחר שהלעי דכ' עלמין אורי' הם סתימין צהיכלם ולא חתגליין, אמר דמח דכתיב בראשית ברא אלקים וגו'. הנה מבוחר שיש לנו השגה בסוד ב' אותיות י"ק, ואמר עלה אתמר אלקים הבין דרכה וגו', היינו שהשגה שלנו צה הוא רק בסוד אור ה' הסובבת את הנקודה שהוא סוד ב' היכלות שהנקודה נגזת צבם, חלף בהנקודה הפנימית שצחוך ה' שהוא סוד ב' אותיות י"ק צה אין לנו שום השגה: ומאי ניהו ב' היכלין אלין, אלא חד איהו אקייק ותניינא אדני. עיין בדברי רבינו (צפ"ח פ"י משער השמות) שכתב דכל בעשר ספירות דזריע יש אור מתקף כללי שמקיף את כל הפרטים של אורות הספירות, והאור הזה הוא בעת צסוד הפורס סוכת שלום מלד הכינה המקיף את הצנים, ואח"כ לעת"ל יצא ה' בריאה חדשה בלחך,

דאָטמער בהון (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמך לא תגלה, לא תגלה ודאי מן כסויא דלהון : קם סבא, פתח ואמר רבי רבי, נחית הכא דאת בוצינא (ח) קדישא. דהא שכנינא (ט) קדישא קא נטירת לך (ט) ולחברך. באומאה עלייכו לא תתעכבון התם לנחתא הכא אתון. והכי אומינא לכל אינון (י) מארי מתיבתא עלאה ותתאה, דיהון כולהון נחתין עמכון. וכן אנא אומינא לאינון מלאכין וחילין קדישין די ממנן לנטרא לכו. ולאו ליקרא ידי עבידנא, ולאו ליקרא דאבא ואמא, אלא ליקרא דשכינא.

מיד קלא אתער בענפי אלנין דגנתא דעדן. עלאין נחתו (מלאכין) (נ"א תתאין) אתכנשו. לנחתא באלין מארי מתיבתא עלאה ותתאה. דהא רשותא אתייהיב לכו מלעילא. מיד כולהו אתפשטו מדיוקניהון ואתלבשון באורין (יא) דהאי עלמא. דאיהו כנוי וסתירה לאתוון (יב) קדישין :

אדהכי הא אליהו קא אקדים לתקנא לון (יג) מותבייהו.

פתח ואמר, רבי רבי. בוצינא קדישא. דפומא דילך איהו ממלל רברבן (יג) באורייתא. מיניה מזדעזעין (יד) עלאין ותתאין. ופומא (טו) דילך אתמר בה (שמות יט) והר סיני עשן כלו בר.

בגין

באר לחי ראי

יחרו דף פ' ע"א) ערות אביך וערות אמך לא תגלה, ווי למאן דגלי ערייתכון, ועיי"ש (במק"מ) דערות אביך וערות אמך, הם נכ"י דא"י שם סחימין דז"א כדי שלא יחלחזו בהם החילונים, ומי שמסלק ע"י עוונתיו הנכ"י דא"י שבו סחימים ומגלה לכו, הוא בכלל מגלה ערות א"י שגורם שיחלחזו בהם החילונים עיי"ש, ולא אמר שהסודות החורה הם סחימים דא"י ומכוסים דז"י, ומי שמגלה סודות לאינשי ללא מעלי שם מלאים עונות, הנכ הוא מסלק סחומות דז"י וכיסוין מעל נכ"י דא"י, והוא בכלל מגלה ערות א"י.

קם סבא וכו' (הגר"א) גרם קם בולגנא קדישא, פתח ואמר סבא סבא סבא נחית הכא דהא שכנינא וכו', והוא המשך למש"ל (ריש תיקון כ"א דף מ"ב ע"ב) נחתו חרין סבין וכו'. הא סבא עלאה קא נחית דינייכו וכו' בוצינא קדישא זה החומר נאמר לרצי שמעון כגן מקום, כי הוא מאיר לישראל בחורו כנר באפיכה להורות הדרך של פנימיות החורה, ואליכו היכ מלי תמיד בחזרתו מתיבתא עלאה ותתאה עיין (בזוהר פ' בלק דף ר"ג ע"ב), ועיין (בזוהר חדש פ' יחרו דף ל"ז ע"ד), והמחצתא משם כי יש מחיצתא עלאה ומחיצתא תתאה, דמחיצתא עלאה הוא מחיצתא דקדושה, ומחיצתא תתאה הוא מחיצתא דמע"ט עיי"ש. עלאין נחתו ר"ל כל בני מארי מחיצתאן, הן צעלי מחיצתא עלאה, והן צעלי מחיצתא תתאה. תתאין אתכנשו ר"ל המלאכים ונשמות הנדיקים שאינם צמדנרגות מארי מחיצתאין: פתח ואמר פ' הסבא : דפומא דילך איהו ממלל רברבן. היינו רש"י היכ

נילוך משכ כמו שכח רציו (צליקוטי כ"ש"מ מס' שבת) ומשכ זכר לצינא אשר משם זוכין לבחי פוס ממלל רברבין, וכמשי"כ (צ"ה פ"ג משער ענח"א) שכנינא נקראת פוס ממלל רברבין עיי"ש. ופומא דילך אתמר בה והר סיני עשן כלו וכו' וכו' (בזוהר פ' יחרו דף פ"ד ע"א) צסוד פסוק זה וכו' סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש. צשעתא דהננא דסיני הוה נפיק סליק אשא ומחטער צהבוא הננא וכו', ועיי"ש (במק"מ) דאשא הוא גבורות דצינא, ועיין (בפרדס פ"ב משער מכות והנהגה) שיש עש"ן מסערא דרע, ועש"ן מסערא דעוב, וכו' סיני עשן כולו מסערא דעשן עוב, וצינור הענין מוצן עפ"מ"ש (צקכ"י אות ע' ערך עשן) צסוד עלה עשן צאפו, כי יש עשן דקליפה ר"ה נח"ש שר"ף עקרי"ב, שהם צחי חג"ה דקליפה, ונעומת זה הם הדינים של סוד עש"ן דקדושה שהוא צא מסערא דגבורות קדושה דצינא, וכס משצרים כח חג"ה דקליפה של נחש שרף עקרי"ב עיי"ש לדרכו, ולא מוצן שזכר היכ הענין צשעתא מתן חורב היכ החגצרות כח הדינים דקדושה, שהוא העש"ן העוב מסערא דגבורות דצינא שמשצר כח הקליפות של העש"ן דקלח, וע"כ כתיב וכו' סיני עש"ן כולו, שכיח החגצרות עש"ן והדינים של הקדושה, מפני אשר ירד עליו ה' באש, היינו כח הגבורות מסערא דצינא וכאמור וכו' הוא המשך הדברים כאן שא"ל האי סבא לרש"י שיפתח פיו דממלל רברבן, שהוא מסערא דעשן דקדושה שהוא ג"כ צנח הגבורות מסערא דצינא, שעי"ז יש לו כח לכלות הקוליס מן הכרס שם הקליפות שרונים להאח צהקדושה, וע"כ נאמר על פיו וכו' סיני עשן כלו וכו', וכמשי"ל דף שח"ז ודאי פומך

בגין דאת י' שריא במוחא דילך. ה' בלבך דאיהי בינה ובה לב מבין. ו' בפומא דילך, ומיניה (שם כ) וכל העם רואים את הקולות דאיהו באינן הבליים דנפקין מפומך דעלייהו אתמר (תהלים כט) קול יי חוצב להבות אש. שית עזקאן אינן בקנה (סו) דבהון סליק ו'. ואינן ו' דרגין לכורסייא. ה' בלבא. איהי הביל. ה' ל"ב. דודאי איהי ה' בלבא. ו' (קול) בקול דנפיק מיניה. והאי איהו קול דנפק מהבל.

ותרין

באר לחי ראי

איהו סיני, פי' וא"כ נאמר ענין מפני אשר ירד עליו ה' בזה שהוא כה גבורות מסערה דאמא וכאמור בגין דאת י' שריא וכו' הוא כמפרש איך שריא צפיו כה הגבורות דקדושה להבצר על העשן דקליפות, ומציא איך יש צפיו וקול ודיבור שלו השראה ד' אורחיות יקריק שזכס הכה של צחי' אש דקדושה, וכמס"ל (תיקון כ"א דף מ"ד ע"ב ודף נ"ט ע"ב) צסוד כי ד' אלקין אש חלכא הוא דנעיל מגבורה לאוקדא עלמא ו' אחעציד גחלת ו' שלכזה וכו' דא' איהו שרפא עיי"ש וצביאורנו שם דאת י' שריא במוחא דילך. שכימות שלך הוא מלח חכמה שהוא רזי דאורייתא שהוא סוד ו' מכווי"ה, וכמס"ל (תיקון ל' דף ע"א) מארי דחכמה חינון מלגאו צמוחא, עיי"ש (בכסא מלך) דר"ל כי רזי אורייתא נעלמים צמוח ואינם מתגלים אלא לחכם דעדיף מנציה עיי"ש: ה' בלבך דאיהו בינה. שכל דיבורך צחורה ותפלה הם דברים היוצאים מן הלי"צ שהוא מסערה דציה סוד ה' עלאה. ובה לב מבין. מציא ראיח שציה הוא צלז וכמס"ל (בהקדמה ב' דף י"ז ע"א). ו' בפומא דילך. ר"ל שהוא עוסק חמיד צחורה ותפלה ומציא הקול שהוא סוד אות ו' מפיו שהיא המלכות, וכדמפרש להבן שיה עזקאן חינון צקנה המוציא הקול צפה. ומיניה וכל העם רואים את הקולות. עיין לעיל (בהקדמה דף י"ד ע"א) וכל העם רואים את הקולות מסערה דאות ו', וכן הוא להבן (תיקון ל' דף ע"ד ע"ב) וכל העם רואים את הקולות מסערה דעמודא דאמנעיהא עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דלהכי היו כל העם רואים את הקולות, אע"ג דעל הקול שהוא מסערה דעמודא דאמנעיהא לא יתכן צחי' ראיח, כי צחי' ראיח יתיחס רק אל המלכות שנקרחת מרחא, וכמ"ש (צקכ"י אות ו' ערך ראיח) עיי"ש. אמנם יתכן שכל צחי' קול יוצא מן הפה שהוא סוד המלכות, והיינו שהקול יוצא עיי' הכבלים של הפה שהיא סוד המנכות, ע"כ יתכן לומר גם על הקולות צחי' ראיח: דאיהו באינן הבליים דנפקין מפומך. ר"ל שהיה כל העם רואים את הקולות נשעה מתן חורה, כי היה אז הקול כמו צחי' הכבלים דנפקין מן הפה שלך צחורה ותפלה שהוא מסערה דמלכות וכאמור: דעלייהו אתמר קול ה' חוצב להבות אש. עיין (ברע"מ פי פנחס דף רל"ב ע"א)

לית קלא ויכל לנפקא לצר חלל מן הפה וכו', דאחמר ציה קול ה' חוצב להבות אש, ושכינתא חפלה כל פה עיי"ש שית עזקאן אינן בקנה וכו' עיין (ברע"מ פי פנחס דף רכ"ה ע"א) וז"ל וצקנה שית עזקתן וכו' דכבון סליק קלא דאחפליג נ"י קלין דשכינתא, ושציעאח סניק לפומא דאיהו כורסייא, ושית עזקאן דקנה חינון כגוונא דשית דרגין דכורסייא דמלכא, וקנה איהו סולם דציה מנאחי חלקים עולים ויורדים צו דאיעין כבלים וכו' עיי"ש ומעין דברים אלו מצוהר גם להבן (תיקון ס"ט דף קי"ז ע"א) עיי"ש, ולזה ממשיך הדרוש הכא ואמר צכמשך מש"כ לעיל צסוד וכל העם רואים את הקולות, שהוא צסוד הכבלים של הקול דנפקין מן הפה, שזכ מתייחד עם דצרי (ברע"מ שם) דהקול היוצא מן הקנה הוא צרחא דאות ו' צסוד ו' עזקאן דקנה, שהוא צחי' ששכ קלין שזכס סוד ו' הכבלים היוצאים מן הקנה שהוא סוד הכבלים שיש צכ ו' דרגין שעולין צו אל הכסא, ולכן אמר לו ו' צפומא דילך, דהיינו הקול שהוא כולל שית עזקאן של שית הכבלים שעולין מן הקנה אל הפה שהוא סוד המלכות שהוא צחי' הכסא, וכמ"ש (ברע"מ פי נשא דף קכ"א ע"ב) אפיק ו' דאיהו אפרוח צשית גדפין ויסלק ליה צשית עזקאן דקנה עיי"ש ה' בלבא איהו הבל ה' ל"ב. כוונתו לפרש דצרו שאמר ה' צלנך דאיהי צינה וכו', ואמר שזכ כרמח של הצ"ל הפה דאמרינן לעיל צחינן הכבלים דנפקין מפומך, כי הצ"ל הוא לירוף ה' ל"ב, והיינו שדברים של תורה ותפלה יוצאים מן לב"י שהוא סוד ה' עלאה. דודאי איהי ה' בלבא. ר"ל דבדואי אי אפשר לבוא למדרגה זו להיות קולו צחורה ותפלה צצחי' וכל העם רואים את הקולות צחינן הכבלים כנ"ל. חלל מי שצורה ה' עלאה צליציה ואז הקול והדברים היוצאים מן הלב צצחלית השלימות של וכל העם רואים את הקולות: ו' בקול דנפיק מיניה. עיין (לקמן תיקון ס"ט דף קי"ז ע"ב) ו' דנפיק מהכל איהו קול עיי"ש, וציאור הדברים הוא עפימ"ש (צצכר צראשית דף כ"ו ע"א) צסוד ובהר יוצא מעדן, ובהר דא' עמודא דאמנעיהא יוצא מעדן דא' אמא עלאה עיי"ש, ולזה דרש הכא כי מי שמוציא דיבורי תורה ותפלה מפיו מעומק הלב צסוד דברים היוצאים מן הלי"צ, שאז נעשה לבו מרכב לאות ה' עלאה שהיא צינה, אז נעשה קולו צצחי' קול שהוא

ותרין בתין אית בלבא. חד אפיק הבל וחד אפיק הבל. ואינן ה' עלאה ה' תתאה בתרי
בתי לבא, דאינן לקבל בית ראשון ושני.

ו' קול דנפיק מתרוייהו.

י' דבור דשריא בפומא. ועליה אתמר (תהלים לג) בדבר יי' שמים נעשו. ואיהו דבור חד
דכליל עשר אמירן. ורזא דמלה (שם סב) אחת דבר אלקים (סז) שתים זו שמעתי. לאחזאה
בה דעשר דברן בדבור חד אתאמרו.

שתים

באר לחי ראי

אפיק הבל, צסוד הבל סליק והכל נחית, מפרש ג"כ
ה'י' אותיות י"ו שהם סוד קול ודבור דסלקין גבי ה'י'
הה"י. ואמר ו' קול דנפיק מתרוייהו, ר"ל מהב' הה"י
סוד ז' הבלים. כי ה'י' תתאה סליקת לגבי ה'י' עלאה
ע"י ה'י' שהוא הקול וע"י ה'י' שהוא סוד הדבור, וסוים
דשריא בפומא ר"ל שחקול והדבור שניהם יולאים מן
הפס דכליל כולא וכאמור: ועליה אתמר בדבר ה'
שמים נעשו וכו' עיין (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ד ע"א)
צסוד ז' הבלים דאתמר עלייהו קול ה'י' חולצ להבות אש.
ומאן דידע צאלין הבלים כד אפיק לון מפומיו ומלציה.
ידע לכוונא צשכינתא עלאה דכל הבלים מייב תליין,
ומתלצשין צשכינתא תתאה דכליל שצב שמחן אצ"ג ית"ץ
וחצוריו, דליין אחוון דצבון אתצוריו שמיא וארעא,
דאלין תליא צאמירא וכו' אתמר ציה צדור ה'י' שמים
נעשו וכו' דצמלולך אתצצידו שמיא וארעא וכו' עי"ש.
וצב צבין המשך הדברים כאן שמפרש להמשך הדורש
וחצר למש"ל צרים החיקון צסוד הנקודה צצחור ה'י'
שהוא י' והיינו אות י' של הוי"ה הוא סוד צדור. כי
צסוד צדור אחד עשר נאמירן, וזה סוד י' דשריא
צפומא צסוד הדיבור, וע"כ נאמר צדור ה'י' לשון צדור
אחד, ולא צדורי ה'י' לשון רבים, כי מי שידע לבון
צאינן הבלים הנזכרים, הוא מעורר הכח של ה'י' הה"י
ה'י' עלאה וי' תתאה שכללים ע"י ז' ההבלים של הבל,
וב' הה"יין מספר י' שהוא סוד י' עלאה שהוא סוד צדור
אחד דכליל י' מאמרים של מעשה צראשית, שהוא סוד
הנקודה חדא צצחור ה'י' וכלול י' מאמרים וב' תורות
וכדמפרש ואזיל: ואיהו דיבור חד דכליל עשר
אמירן וכמש"ל צצקדמה (דף י"א ע"ב) נגע צצח
וכליל צב כל ה'י' מאמרים וזה י', עי"ש וצצורו שם.
לאחזאה בה דעשר דברן בדבור חד אתאמרו
וכמשאחז"ל (צמכילתא פ' יתרו) את כל הדברים,
מלמד שאמר המקום עשרת הדבורים צדור אחד, וחצר
ופירשן צדור צדור צצמי עלמו, וצאלו שפירש אעפ"כ
נאמרו אלו השנים אנוכי ולא יכיר לך צדור י' עי"ש,
ועיי' לקמן (תיקון ל"ב דף ע"ז ע"א) צצציר צציה
דאתאמרו צדורא חדא. לאחזאה בה. ר"ל צצצית
אח"ת צא להורות שכל עשרת הדבורים נאמרו מתחלה
צדור

שהוא אות ו' צחי נבר שהוא עמודא דאמנעיתא דנפיק
מייבא והאי איהו קול דנפיק מהבל. וכמש"ל שם
הצ"ל ה'י' ל"ב ו' דנפיק מהבל איהו קול עי"ש, והיינו
כי הצ"ל הוא אותיות הליצ כנ"ל, והקול נעשה מהצ"ל.
זה הוא הענין של דברים היוצאים מן הבל וזהו סוד
נבר היוצא מעדן וכאמור. ותרין בתין אית בלבא
וכי עיין (לקמן תיקון ס"ט שם) שמצור שם ענין
ז' הבלים, ואמר שם ששורש ההבלים הוא צצחור חללים
של הליצ שהם חרי צחי דלצא, ויש הבלים היוצאים
מחלל הימני של הבל, ויש הבלים היוצאים מחלל
השמאלי, הבל סליק צה' עלאה, והבל נחית צה' תתאה.
והקול כלול ה'י' הה"יין עי"ש, ועיין (לפיל תיקון י"ג
דף כ"ח ע"א) צדרוש סוד הבל, שאמר ה'י' אינן
אמירא ודיבורא, ו' כליל כולא ועי"ש צצצורו, דה'י'
הה"יין ה'י' עלאה וי' תתאה משכנס צצרי צחי דלצח
ימין ושמאל. דה'י' עלאה צצחלל הימני של הבל ששם
הוא מקור הרהמים שם הוא אמירא רכב וזה' תתאה
צצחלל השמאלי של הבל ששם מקור הגצורה שם הוא
סוד דיבור קשות. והקול שהוא מסערא דעמודא
דאמנעיתא כלול תרוייהו עי"ש, ולא אמר הכא להמשך
הדברים שאמר שה'י' הוא סוד קול דנפיק מהבל, ומפרש
כי הקול שהוא סוד אות ו' נפיק מצ' הבלים שהוא סוד
ה'י' עלאה וי' תתאה. כענין הקול שהוא כולל אמירא
ודיבור וכאמור: דאינן לקבל בית ראשון ושני.
וכמש"ל (תיקון נ"ח דף ל"ב ע"א) צ' צחי דלצח כס
סוד צית ראשון ושני סוד צ' הה"יין של הוי"ה עי"ש,
והיינו כי לצי"א הוא סוד ציכמיק לצא דכל עלמא
וכמ"ש (צצור פ' שלח דף קס"א ע"ב) עי"ש. ו' קול
דנפיק מתרוייהו י' דיבור דשריא בפומא וכו' עיין
(לקמן תיקון ס"ט דף ק"ב ע"ב) צסוד דנפיקין, שכתב
שם דה'י' הה"יין של הוי"ה הוא צסוד הבל סליק הבל
נחית, הבל סליק דא ה'י' עלאה דסליק לגבי י' דאיהו
עשר אמירן, וצמאי סליק צקלא דאיהו ו', והכל נחית
דא ה'י' תתאה דנחית לגביה ואתצצידא צדור. קריבו
דכל הבלים וקלא ודצורא איהו פה כליל כולא עי"ש.
איהו הוא המשך הדברים כאן, שלאמר שמפרש ה'י'
הה"יין של הוי"ה שהם סוד צ' צחי דלצח, שכל אחד

שתיים זו, אלין אנכי ולא יהיה לך. ואיהו אחד חד ביניהו.

ודא איהו דאמרן דבתרייהו (דף ס"ד פ"א) תליין פקודין דעשה ולא תעשה, וקוביה מתרייהו מליל למיהב יקרא לאורייתא. דהא איהו בדבורא חד אמר כולא. ולמה אמר שתיים זו שמעתי. דו אחד הו' בחושבן. דתרי תורות הוו. וקוביה חד ביניהו ושמה חד. ובתריין דבורין נפק קלא. ואתפלג לע' קלין. לקבל ע' אנפין, וקטיל בהון ע' אומין על דלא קבילו אורייתא.

ובתריין דבורין קטיל לב' אומין דאינון עשו וישמעאל דלא בעו לקבלא אורייתא.

דהא קוביה חד ה' איהו. ואיהו לא הוה ממלל באלין קלין ודבורין דאנכי. אלא לאחזאה דשמה ויקריה הוה באורייתא. ובגין דא קוביה מליל מינה בגין דיתזעזעון כל אומין דעלמא מאלין דמשתדלין בה.

ובגין דא אמר קוביה למשה (שמות ב) זה שמי לעלם וזה זכרי לדור דור. שמי עם ייה שסיה פקודין דלא תעשה. זכרי עם ריה רמיה פקודין דעשה. לאחזאה דאורייתא בשמא דקוביה אתבריא, ועל שמה אתקריאת, ההיד (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי וכו', ובה שריא קוביה. ומינה מליל בסיני.

ואית אורייתא עלאה דלא אתקרי בה בריאה, אלא ה' אצילותא דיליה, והיא והוא כנלא חד. וכל

באר לחי ראי

עש"ס (שבת דף פ"ח ע"ב) כל דבור ודבור שילא מפי הכזורכ נחלק לשבעים לשונות עיי"ש. ואמר הכא להמשך הדורש ולהכי הוה נחלק למספר ע' דייקא, כי סוד הכזורים שגאו משורש כ"ז הכלים וכל אחד כלול מעשר וכדמפרש לכן: וקטיל בהון ע' אומין וכו'. היינו כמ"ש (לקמן חיקון ל"ב דף ע"ז ע"ב) דאורייתא דלית בה ע' אנפין אחייכית מתרין סערין ממינא ומשמאלא, לשגא מע' אומין ומתריין קליפין ס"מ ונחש, ומאן דעבר על ע' אנפין דאורייתא וכו' שלטין שבעין ממנן ושבעים אומין על שבעים נפש של בית יעקב עיי"ש. ובתריין דבורין. אנכי ולא יהיה לך שס' מסערא דימין ושמאל דקדושה כנ"ל. קטיל לב' אומין וכו' עשו וישמעאל קליפת ימין ושמאל שס' ראשי כפי שריס. וכמ"ש לכן שס'. אלא לאחזאה דשמה ויקריה הוה באורייתא. וכמ"ש (צחקדמח דף ב' ע"א) אלין דעסקין צאורייתא לשמח ונערין פקודתא דאינון תרי"ג מלות דתליין משם הויה כענצין צחקלאל, כדי ליחדא צהון לשם ה' בשכינה וכו'. עיין שם וצביאורנו. כל הנקרא בשמי ולכן ליקף שמו עם תרי"ג מלות: ואית אורייתא עלאה דלא אתקרי בה בריאה אלא אצילותא דילי' עיין (לעיל צחקדמח דף ד' ע"ב) ואית אורייתא דצריאח ואורייתא דאצילות, דהיינו כי פשטות הכורכ הוא אורייתא דצריאח, וסחרי תורכ שכולא חכמת הקצלה הוא אורייתא דאצילות, ואמר שם אורייתא דאצילות אינו תורת ה' דלילא צשמיח, דכתורכ דאצילות דייקא יש לה אחדות עם שם כויה, ומכאן

עממא

דכזור אחד: ואיהו אחד חד ביניהו. וכדמפרש לכן שהיבט ז"י גימ' אח"ד, לרמז שהי"ם זו שמענו, ששמענו כז' דכורכ אנכי ולא יהיה לך שגאמרו דכזור אחד, כי הם עיקר יחודו ואחדותו יתצ"ש, ע"כ נכללו כז' מאמרים צח"ד: ודא איהו דאמרן דבתרייהו תליין פקודין דעשה ול"ת. היינו כמ"ש (צחקד' פ' יחור דף ל"א ע"א) דרמ"ח עשין תליין צח"כ שכולא מסערא דימינא, ושס"ה לית תליין צלח יהיה לך שכולא מסערא דשמאלא עיי"ש. וקוב"ה מתרייהו מליל למיהב יקרא לאורייתא. עיין (לעיל חיקון כ"א דף ס' ע"א) דמ"ע הוא מסערא דימינא, ומל"ת הוא מסערא דשמאלא, וכתורכ צעמח הוא מסערא דעמודא דאמנעיתא עיי"ש וצביאורנו שם ולאחזאה ככא וקוצ"כ שכולא סוד ז"ל עמודא דאמנעיתא שכולא סוד וצעמח הוא המדבר למיכז יקרא לאורייתא שכולא סוד עמודא דאמנעיתא: דתרי תורות הוו וקוב"ה חד ביניהו. עיין (לעיל צחקדמח דף ג' ריש ע"ב, וצחקדמח כ"א דף ג' ע"א) דקוצ"כ דליתו עמודא דאמנעיתא הוא כליל תרתייהו תורה שכתב ותורה שצ"פ סוד חו"ג עיי"ש וצביאורנו שם, ולאחזאה ככא להמשך הדורש אחת דבר חלקים שתיים זו שמעתי, היינו שס' תורות שכתב ושצ"פ ששמענו ילאו כחחד מפי הקצ"כ סוד עמודא דאמנעיתא דכליל ימינא ושמאלא חו"ג צסוד האחדות וכאמור. ובתריין דבורין נפיק קלא. דמ"י כהיין נפיק הקול צסוד ו' קול דנפיק מתרתייהו וכמ"ש צסוף דף הקודם: ואתפליג לע' קלין וכו'.

וכל בר נש דאשתדל באורייתא שמיא דקוביה תמן. כיש וכיש בבוצינא קדישא. ובוצינא קדישא, ודאי פומך איהו יי. סיני. שבע הבלים דנפקין מפומך שכינתא יי. שריא עליהו, דאיהי בת כ. שבע. דאינון שבע שמהן דשמא מפרש. דאיהו שמא כ. דארבעין ותריין אתון. ומיניה סליק קול דאיהו עמודא דאמצעייתא ואסתליק לע' קלין דאיהו דאי ביה סלקא לשבע דאיהו ה' עלאה.

אוריא דכיא, אוריא דארץ ישראל, דאיהי מחכים מסטרא דחכמה דאיהי כב. י. ובה סליק ו לעשר ו זמנין.

וב' ההיין אינון. ה' הבל מלגא. ה' הבל מלבר. (ותרוייהו אינון) בלבא כב. ובפומא. אינון

באר לחי ראי

זכקדמה דף ז' ע"צ) שית קלין ואיכו שביעאל לן זאמא. ועיי"ש ציזאורנו שביעאל מדברי מן דהכל כז' של כז' קולות הוא סוד אמא תחאכ דאיהי שביעאל לז' קולות, ועלייתא הוא ע"י שם מ"צ דאצגית"ן שמאיר צסוד ז' הצלים, והקול הא' שהוא מדרגה העליונה הוא זאמא עלאה, וכה העליה הוא ע"י שם מ"צ שהוא סוד הכנפים של השכינה עיי"ש. אוריא דכיא. לאחר שמפרש עד פתח סוד הענין משי"כ (לקמן תיקון ס"ט) שם שהקול הוא אות ו' דנפיק מהכל שהוא ענין עליות המלכות לאמא כז' דרגין צסוד כז' הצלים דשם מ"צ ע"י הקול שהוא סוד אות ו' הוא מוסיף עוד לפרש בהמשך הדרוש גם סוד הענין מ"ש עוד להבין שם דו' דנפיק מהכל איכו קול דאיהו פורה באויר, ומפרש כי התיקון של עליות המלכות לחמא עד צחי האוירא דכיא שהוא סוד מוח חכמה שצנינה, כמו שכתב (צ"ח פ"ד משער הנסירה, וצפרע"ח פ"ו משער הנסירה) דמוח חכמה נקרא אוירא דכיא עיי"ש. אוריא דא"י דאיהי מחכים. וכמ"ש צשים (צ"צ דף קנ"ח ע"א). דאיהי י' ובה סליק ו' לעשר ו' זמנין. עיין בדברי רבינו (צ"ח פ"ו משער אור"א) דצחי פרלוק אמא הוא כולל י"ס, והוא סוד ו"ד של מילוי ו"ד דאצא, צסוד והבן צחכמה, והר' מרמז להר' ספירות הראשונים שהוא סוד צינה, והר' מרמז להר' תחתונות שלה שהוא סוד תצונה, וכל אחד מהר' הראשונות כלולה מ"י של אצא וחס ס', וזה נקרא אמא סתימאל עיי"ש. לזה אמר הכא שזה ציזאור הדברים שאמר להבין שם דעליות המלכות לצנינה ע"י הר' דנפיק מהכל הוא פורה באויר, היינו ר"ל דסליק באוירא דכיא שהוא סוד י' מוחין דאצא שצנינה שהוא סוד אמא סתימאל סוד אות ו' דכלולה מ"י של אצא עשר זמנין ו' וכאמור: וב' ההיין אינון ה' הבל מלגא, ה' הבל מלבר. עיין בדברי רבינו (צ"ח פ"ד דרוש ה' משער פנימיות וחילוניות) שכתב דע כל הפרלופים והספירות יש לכל אחד צ' גופים שהם פנימיות וחילוניות העולמות ועיי"ש (בדרוש צ') שכתב שכל העולמות כשהם למעלה

טעמא נקראה התורה דאצילות תורה הויכ. דעל אורייתא דאצילות נאמר זה שמי לעלים חסר ו', לשון נעלים. שמהיחדת עם ד' אותיות הויכ ונעלמה מעין כל חי רק להבאים צסוד ה' עיי"ש וציזאורנו שם, וזה הוא המשך הדברים כאן לאחר שאמר וצג"ד אמר הקצ"ה למשה זה שמי לעלם וכו' לאחר דאורייתא צשמא דקצ"ה אצצרייתא, הוא מפרש דזה נאמר באורייתא דאצילות דייקא והיא והוא כולא חד. פי' רמז שאמרנו צפסוק זה שמי לעלם כנ"ל, נאמר רק באורייתא דאצילות שכללה צשמא דקצ"ה שהוא סוד ד' אותיות הויכ כי צשמא דקצ"ה אצצרייתא ועל שמיא אצצרייתא כנ"ל וכל בר נש דאשתדל באורייתא שמיא דקוב"ה תמן. כי הוא ושמיא חד, והתורה הוא שמוחו של הקצ"ה וכמ"ש (לעיל צכקדמה דף ז' ע"א) תרי"ג מלות דחליין משם יקרי"ק כענין צאחכלא עיי"ש. ובוצינא קדישא ודאי וכו' חזר לדבריו הראשונים שאמר לעיל רבי רבי צווינא קדישא וכו' ופומא דילן אצמר ציב וכו' סיני עשן וכו' דאיהי בת שבע וכמ"ש (רבי שמעון צזכר פ' וילא דף קמ"ז ע"א) עיי"ש וצמק"מ וצאחכ"ה שם. דאיהו שמא דמ"ב אתון וצמק"ל (תיקון ס"ט דף קי"ז ע"צ) דהכל פה דאורייתא דמסערא דימינא כליל ז' הצלים ואינון אצגית"ן וכו' עיי"ש. ומיניה סליק קול דאיהו עמודא דאמצעייתא וכמק"ל שם ו' דנפיק מהכל איכו קול עיי"ש. ואסתלק לע' קלין הוא לפרש להמשך הדרוש הענין משי"כ לעיל שהקול אצפלג לע' קלין, והיינו לפי האמור כי שורש הקול הוא כז' הצלים, וכיון שכל אחד כלול מעשר הרי ע' דאיהו ודאי ביה סלקא לשבע דאיהו ה' עלאה. עיין (לקמן תיקון ל' דף ע"ד ע"צ) צסוד וכל העם רוחים אח הקולות, דא שכינתא תחאכ דכות סלקא צכל קלא וקלא מאינון ז' קלין וכו', ואיכו קול שופר שביעאל זאמא עלאה וכו' עיי"ש, ור"ל דע"י הקול שכלל צו כל כז' הצלים עולה המלכות שהוא ה' תחאכ כל כז' דרגין שהוא סוד כז' קולות עד שעולת לקול כז' שהוא סוד אמא עלאה סוד ה' עלאה. וכמ"ש (לעיל

אינו עשר דבר דקוביה. ובהון אינו לבא ופומא שוין. ומאן דאתעסק באורייתא. כדין צריך דיהא פומא ולבא שוין. ולאו למגנא אוקמוהו מארי מתניתין כל מי שאין תוכו כברו אל כג) יבא לבית המדרש.

תריין ההיין. ודאי אינו ב' דבורין דאתמר בהון (תהלים ס"ב) שטים זו שמעתי. ר קלא דנפיק מינייהו ועליה אתמר (דברים ד) קול דברים כד) אתם שומעים. והאי קול נפיק מב' דבורין דאיהו ה'ה דכלילן עשר דברן. ה' בלוחא חדא, והו מסדרין לגבייהו ראשיכם שבטיכם

באר לחי ראי

(זכר פ' יתרו דף פ"ד ע"ב) תאלא חמש קלין אינון ימינא, וחמש קלין לשמאלא, ואינון דשמאלא כלילן דימינא, ומן ימינא אחתזי אינון דשמאלא וכו', ותכלילן אלן באלין וכו' עיי"ש. ולזא דרש ככא דמאחר דכ' לוחות מרמזים ללכא ופומא שכם סוד ד' הכיין, פ"כ לריך הכ"ח כלומד ככם ליחר שיכיה פיו ולבו שוים, כמו בלוחות שכם סוד כ' הכיין כהכללות סוד פנימיות וחילוניות וכאמור. אוקמוהו מארי מתני' בש"ס (ברכות דף כ"ח ע"א): תריין ההיין וכו'. לאחר שסיים הדרוש של אחת דבר אלוקים שטים זו שמעתי שהוא בסוד ד' אותיות יקריק. הוא מוסיף עוד לדרוש צענין זכ צרא דד' אותיות כו"כ ועוד כמה דרושים בד' אותיות כו"כ צענין זכ: תריין ההיין ודאי אינון ב' דבורין. היינו כמש"ל שכו' דבורין אלני ולא יכיה לך הוא צרא ד' לוחות אלנים. וכבר כתוב (לעיל בהקדמה דף י"א ע"ב) דחרי לוחי אלנין הם בסוד ימין ושמאל שכם נוי"ה, ועי"כ היו כחוצים מדי עבדיכם בין מזל ימין ובין מזל שמאל עיי"ש, ועי"כ מאז כדברי רבינו (צ"ח פ"ו משער רחל ולאח. ובפרע"ח פ"א משער חג השבועות), ועיין (לעיל חיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) ה"כ של כו"כ הם סוד תריין גדפוי ועיי"ש ציבורו, דר"ל דכ' הכיין מרמזים לסוד ה"ח וכו"כ. ומעשה חזק דכרים שאמר ככא תריין הכיין שכם סוד ה"ח וכו"כ מסערא דנו"ה ימין ושמאל שתי דבורים חכני ולא יכיה לך צרא ד' לוחות אלנים מסערא דה"ח וכו"כ צימין ושמאל צרא דנו"ה וכאמור: ו' קלא דנפיק מינייהו. ר"ל סוד אות ו של כו"כ הוא עמודא דאמנעיתא שהוא סוד הקול כמ"ש (לעיל חיקון י"ג דף כ"ח ע"א) במאמר תליתאה צברכא) דהקול הוא סוד אות ו שהוא עמודא דאמנעיתא עיי"ש וציבורו, וכ"כ להלן (חיקון ל' דף ע"ד ע"ב) קולות אינון מסערא דעמודא דאמנעיתא עיי"ש, והיינו חיתא שיואל מחו"ג: דכלילן י' דברן. כרי ו' מכו"כ: ה' בלוחא חדא וכו'. הוא עוד רמז ל' אותיות כו"כ צמיתה כ' לוחות לנאמר ככם וכל כעס רואים את הקולות: ראשיכם שבטיכם וכו'. היינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"א) ראשיכם שבטיכם וגו' הא חמשה, עפ"כ נשיכס וגו' הא חמשה אחרנין, חמשה לקבל חמשה אלן כ"ה, ומימיכו

הם צמחי כלים חילוניים, וכשיורדין למטה ממקומם נעשים שם כלים פנימיים. וכן להיפך כשעולים כלים פנימיים מלמטה למעלה אז נהוו שם לצמחי כלים חילוניים עיי"ש. וזכ הוא המשך הדברים כאן ולאחר שדרש בחיקון המלכות בסוד ד' אותיות י' מכו"כ שמרמזים לעליות המלכות עד אמא סתימאה ששם סלקא י' לעשר זמנין ו' מספר ס' סוד אמא סתימאה, מוסיף עוד ואמר שכו' הכיין של כו"כ שכם אמא תתאה ולאח עלאה, שעליות המלכות בסוד הכבליים לגבי אמא עלאה הוא מצ' צחי הכבליים הן מצחי פנימיות העולמות והן מצחי חילוניות, והיינו כי המלכות צומן שכיח למטה אז י' הכבליים שלם הם מצחי פנימיות העולמות. וכשעולים למעלה לגבי אמא סתימאה, אז נעשים הכבליים צמחי חילוניות. ותרווייהו אינון בלבא ובפומא. כי צינה הוא צחי לצא, ומלכות הוא סוד פומא. וכמש"ל (בהקדמה כ' דף י"ז ע"א) צינה לצא וכו' תאמר הלכ מצן מלכות פה וכו' עיי"ש. ולפי האמור שסוד הפה שהוא ה' הוא בסוד פנימיות העולמות, וכלכ שהוא סוד ה' עלאה הוא מצחי חילוניות העולמות, מוזן כי מי שעוסק בחורב ופלה והוליה דבורים קדושים מפיו כחונק משומק הלכ, הוא עושה היחוד של כ' הכיין מלגא ומלצר כ"ל, ומעלה המלכות שכיח למטה צמחי פנימיות העולמות למעלה לכיות צמחי חילוניות העולמות. אינון עשר דברן דקוב"ה. כי ה"כ ה' דברן ככל לוח, אחד ה' עלאה, וכו' ה' תתאה, מספר עשר, וכמ"ש (להלן) ה' בלוחא חדא וכו', והמשך הדברים הוא כי ה"כ לעיל בדף הקדום דרש בסוד כ' הכיין שכם סוד ד' הכליים ואיכו דבור חד דכליל עשר אמין וראז דמלכ אחת דבר אלוקים שטים זו שמעתי, לאחאה כה דעשר דצן דבור חד אחאמור, וצן ממשיך גם ככא הדרוש ולאחר שדרש לכ' הכיין שכם סוד ד' הכליים שעולה כ' תתאה שכיח המלכות מצחי הכל ולגא, לה עלאה שכיח אמא סתימאה צמחי הכל ולצר, דרש אחת דבר אלוקים, היינו שהקול והדבור שילא מפי הקב"ה נשעת מתן תורה, ה"כ היחוד של לצא ופומא סוד ד' הכיין מספר עשר, ושחים זו שמעתי שהוא חיקון המלכות בחיקון כ' צחי פנימיות וחילוניות וכאמור: ובהון אינון לבא ופומא שוין. עיין

שבטיכם וזקניכם ושוטריכם כל איש ישראל. הא חמש בלוחא קדמאה. בלוחא תניינא הו
מסדרין לגבייהו חמש תקונין אחרנין דאינון טפכם נשיכם וגרד מחטב עצך עד שאב מימין
דא אינון ה, הא ב' דבורין דכלילן בהון עשר. וקלא דהוה נפיק מינייהו הוה כליל לון.
ודא ו. כליל ו' זמנין דכתיב טוב בששת ימי בראשית ואיהי הוה סלקא מינייהו ו. ו'
זמנין ו' אינון שתין אשתכח דאיהי ו' אמירן (דלא הוה סליק לע"ב שמהו).

ה"ה ב' דבורין ובהון עשר הא תריסר.

ו' הוא סליק באת ו' ו' זמנין ו' דאינון שתין, הא ע"ב.

ואי תימא דבאורייתא מליל ולא יתיר. לא אשתכח אתר לעילא ותתא דלא מליל מינה
אפילו במלאכין. דלא אשתכח דאלק אחרא אית בעלמא.

ומליל בכורסייא. הה"ד אנכי. והכי סליק אנכי לחשבן כס"א.

ולבתר מליל במלאכין, הה"ד (שמות כ) וכל העם רואים את הקולות. דעלייהו אתמר (קהלת ו)
כי עוף השמים יוליך את הקול כו.

בגין דכד קוביה בעא למללא במלאכיא נחית שמה עלייהו כגוונא דא יקר. ו' בחיה כה)
חזא דאיהו אריה, וביה אתמר (עמוס ג) אריה שאג מי לא ירא. ובאן אתר, ו' ברישא.

ה'

באר לחי ראי

העולמות העליונים ותחתונים ומכל סערין. כדי להודיע
ליות חלק אחרת בעלמא וכו', וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ח
דף ע"ט ע"א) צגין דישתמע קליה ודיבוריה מן כורסייא
ומלאכיא ושמא ורעא דישתמודעין ליה בטולא עילא
וחסא עכ"ל: ולבתר מליל במלאכין הה"ד וכל העם
רואים את הקולות. וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ח שס)
בסוד חסא דבר חלקים שחיס זו שמעתי, שהקצ"ב מליל
עם ישראל ונחית שכינתא עלאה כלילא מנר"י מבורסייא
יקרא וכו', ולבחר מליל עמכון מרוחא דאיכו מעי"ע
כליל כל נצח השמים דלחסא וכו' וצג"ד ככל דבור
ודבור דנפיק מיניה כוכ נפיק מיניה מלאך, ודא איכו
וכל העם רואים את הקולות וכו' עיי"ש. כג"ד יקו"ק
וכו'. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ד' ע"ב) וד' חסון
דחינון יקו"ק נכרין בד' חיוון ובהון אשתכחו עיי"ש
(ובע"ה פ"ח משער קאצ"י. ובדרוש י"ב משער פנימיות
וחילוניות) ור"ל כי כמו שאמרנו לעיל כמה פעמים
שענין הקול שילא מפי הקצ"ב אנכי ולא יהיה לך, היה
צרח דד' אוחיות יקו"ק כן גם זה הענין שאמרנו
דקצ"ב נחית למללא עם ישראל ע"י המלאכים הוא צרח
דד' חיוון שהם סוד ד' אוחיות יקו"ק: ו' בחיה חזא
דאיהו אריה וכו' היינו כמו שכתב רבינו (בלקיט
פ' כי תשא) דסוד ד' חיות המרכבה הם צרח דד'
פרלופים. אריה, דא אצח (היינו אות ו'), שור, הוא
אמא (היינו אות ה' עלאה). אדם, הוא ז"א (היינו
אות ו'). ונשר, היא נוקצא דז"א (היינו אות ה'
אחרונה): וביה אתמר אריה שאג מי לא ירא
וכמ"ש (לקמן חיקון כ"י ריש דף ע"ב) בסוד התמורות

שיש

ומינייהו אחייהו ו' דצנן דא ו', וכל העם רואים את
הקולות מסערא ד' עיי"ש וצביאורנו שס. הכה לפי
דרוש זה נרמזו בד' אוחיות הוי"ב דכ"י לוחות וצסוד
הקולות כמ"ש וכל העם רואים את הקולות: ודא ו'
כליל ו' זמנין דכ' וכו' עד סליק לע"ב שמהו.
(הגר"א) מוחק כל חיצות הללו ולי"ג לכו: ה"ה ב'
דבורין וכו'. עתה הוא מוסיף על דרוש רמז דד'
אוחיות הוי"ב שדרש צסוד נחית דכ' לוחות, ואמר עוד
רמז שנחית החורה הוא מסערא דחס"ד מספר השם
ע"ב: ואי תימא דבאורייתא מליל ולא יתיר. עיין
[במד"ר שס"ש צפסוק ישקני מנשיקות פיהו] ואמר ו'
יוחק מלאך היה מוליא הדבור מלפני הקצ"ב על כל
דבור ודבור, ומחזירו על כל אחד ואחד מישראל, ואמר
לו מקבל אחיך עליך את הדבור וכו' הכ"ד אחיך הרהר
לדעת ע"י שליח ורצן אמרו הדבור עלמו היה מחזיר
על כל אחד ואחד מישראל, ואמר לו מקבלני את עליך
וכו' עיי"ש. והנה לעיל צריש בעמוד הזה אמר דהחורה
הוא כלולא מפקודין דעשה ולי"ח, ומתרוויכו מליל למהיב
יקרא לאורייתא, ולכאורה משמע מזה שהכריע כדעת
רצן דע"י הדבורים צענאם מליל הקצ"ב עם ישראל
ולא כר' יוחנן שאמר שהיה הדבור עם ישראל ע"י
מלאכים. ולזה מפרש דבריו ואמר שמה שאמר למעלה
ומתרוויכו מליל וכו', לא צא לשלול דעת ר' יוחנן דעל
ידי מלאך דיבר עמהם מקודם וביינו אס מקבלים עליהם
את הדבור. אצל הדבור צענאם שמשו אח"כ מפי הקצ"ב
צענאם כביכול, ואלו ואלו דברי א' חיים. דלא אשתכח
דאלק אחרא אית בעלמא. כלומר שכול לא מכל

ודא איהו וכל העם רואים את הקולות, ואינן הו מלאכין, דכל חד חזי הוה אתעביד קול ופרח באורא, וכל חד מישראל דהוה אמר נעשה ונשמע הוה שריא בפומיה והוה אולף ליה אורייתא כולה.

ולבתר מליל עמהון מן שמיא וארעא, הה"ד (דברים ד) מן השמים השמייעך את קולו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה וכו', בההוא זמנא דאמרו ישראל נעשה ונשמע מיד (ד"ה א טו) י"שמחו ה'שמים רתגל ה'ארץ.

לבתר הוה ממלל עמהון מארבע כו' סטריין. והוה מסתכלין לגבי מזרח והוה שמעין ית קלא. ולגבי מערב ודרום וצפון הוה שמעין ית קלא. לאחזאה דמכל אתר מליל עמהון. ולא הוה אתר לעילא ותתא דלא מליל עמהון.

לאחזאה

באר לחי ראי

שמוא דקב"ה דמ"ב וע"ב לעילא וכו' הה"ד כשמן אלקים וגו'. עיין (בזכר תרומה דף קל"ב ע"ב) שדרש שם בסוד כשמן אלקים כן חכלתך, בסוד אור ישר ואור חזר, שם סוד כ"ב שמוח ע"ב ומ"ב. דסליק ונחית, דסליק כ"ב אכבן סוד רחיקא שכוה אור חזר, ונחית למלכות עלמא תחאך בסוד אור ישר, עיי"ש (באור החמה) צביאור הדברים כי השם מ"ב הוא כחי אור חזר, כי הוא מורכב לסוד ג' אבות שמחטלין לעלמא עלאה שהוא צינח, והשם הזה עיקר ענינו להיות עולם ולהתקשר בעולמות העליונים עד א"ס צ"ב ולהתקשר צבורא בסוד היחוד הגמור למעלה, והשם ע"ב הוא כחי אור ישר שהוא מורכב לסוד הכהנה בתחתונים, שעל ידו יורד השפע מלעילא בעולמות העליונים למלכות שהוא סוד עולמות התחתונים, ודרש כשמן אלקים, כמו שנעשה שמך בעולמות העליונים בסוד שם ע"ב, כן חכלתך שמחטפס השפע עד המלכות שהוא סוד חכלתך. ולזה אמר הכא דמכאי טעמא הוה נחית החורב עיי' ד' חיות דמרכבה שהוא צרח דשם ע"ב ועיי' מעי"ע שהוא צרח דשם מ"ב כנוזכר, כי כמו שהבגה השפע של עליות עולמות צרח דג' אבות הוא עיי' כ"ב שמוח שיורד השפע ממה שעלין בג' אבות עיי' השם מ"ב, ונחיתן שפע לעולמות התחתונים עיי' השם ע"ב. כן הוה סוד נחית החורב לחתא לעו"ז עיי' כ"ב שמוח מ"ב וע"ב, שהוא סוד אור ישר ואור חזר, והיינו צרח דקרא כשמן אלקים כן חכלתך שמכר השם, ודרש הכא סיומא דקרא על קווי ארץ שמרמז להורדות שפע החורב לארץ התחתונה שהוא סוד עו"ז ובאמור: ודא איהו וכל העם רואים את הקולות. והיינו כיון שהדברים וחקולות שילא מפי הקב"ה צמתן חורב החלצו צמלאכים, ע"כ היו נראין לעין. וכטעם במלאכים שגראו לאברהם בדמות אנשים שנעשה להם גוף רוחני מאורות דג"ע, וכמ"ש (בזכר פ' שמוח דף י"ג ע"ב). וכ"כ (צפ' חולדות דף קמ"ד ע"א) דמלאכי שלוחי דקוצי"ה כד נחתין להאי עלמא גלימין ומחלצשין צבחי גופא כגוונא

דכאי עלמא, ועיין (בתיקונים מז"ח דף ע"ד ע"ג וע"ד) דכנלים דאורייתא נשמחין דכחא עלמא רכבין עליכו ומחלצשין צכו, וקלין ודבורין דאורייתא תחעבדו לכו כסוסון ורכבין עליכו ונחתין צכאי עלמא ואפילו מלאכין וכו' עיי"ש. ואינן הוה מלאכין. הקולות שם בסוד כי עוף השמים יוליד את הקול נעשו מלאכים ע"כ היו נראין לעין וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ח דף ע"ט ע"א) עיי"ש וצביאורנו שם. הוה שריא בפומיה והוה אולף ליה אורייתא כולה. וכמ"ש (בתיקונים מז"ח שם) דפומיה חיכו סיני, וקלא דליה אחא כגוונא דקלא דמארי דתחמך ציח קול דברים אחס שומעים, וכל דבור ודבור תחעבד מניח מלאך וכו' עיי"ש: הה"ד מן השמים השמייעך את קולו וגו'. וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ח דף ע"ט ע"א) הוה חזינא דתחמך מן השמים השמייעך את קולו ליסרך וכו', וצחאחר אחרא שמענא דמליל עס ישראל מסערא דמלאכיה. דכאי אוקמאכו דכל דבור ודבור דנפיק מעומי תחעבד מלאך וכו' עיי"ש: מיד י"שמחו ה'שמים ו"תגל ה'ארץ עיין (לקמן בתיקונים הגוספות תקון ו' דף קמ"ד ע"א) שובי שובי צארע יחודין דילך, ונחזכ כך צארע חיות, ונחזכ כך צמיא וארעא, מיד ישמחו השמים וחגל הארץ וגו' עיי"ש, ולזה אמר גם ככא דלחחר שנעשה היחוד של כד' אותיות יקו"ק כדבורים וחקולות עיי' כד' חיוון דנחתין מן השמים אל הארץ, מיד ישמחו השמים וגו' לבתר הוה ממלל עמהון מארבע סטריין וכו'. עיין (בזכר פ' שמוח דף י"ג ע"א) בסוד מארע רוחות צא כרוח, גופא תהנעיל מד' סערי עלמא, רוח אוף ככי תהנעיל מד' סערי דכורסייא דמחחקנא עליכו עיי"ש, ולזה אמר דלחחר שנעשה הענין שש"ית נתן החורב משמים על הארץ בסוד שובי שובי מארע יחודין דילך, ונחזכ כך מד' חיוון, ונחזכ כך צמיא וארעא, מליל עמכם מד' סערין שהוא סוד מד' רוחות צא כרוח מארע סערין דכורסייא, להופיע לתוך הגוף דתהנעיל מארע סערי עלמא ובאמור: ולא הוה אתר לעילא

לאחזאה דמלא כל הארץ כבודו. דאיהו סביל עלאין ותתאין, ואיהו סמך עלא ותתא, וכורסייא יקרא ומלאכין וגשמתין. איהו סביל כולא, וקשיר כולא, ומיחד כולא, ולית מאן דסמך ליה..

ואיהו אתקרי בכל שמהן, לאשתמודעא תוקפיה בכל שמא ושמא מההוא דרגא וממנא דשריא עליה. וליה לית שמא ידיעא.

ואיהו אתקרי חד בחושבן. כד שריא בדרגא דאינון (אחרנין) (נ"א אחדין) משאר דרגין, ואיהו לית ליה חושבן.

כד שריא על כל עלמין (ס"א עלאין) ועל כל ממנא דלהון, אתקרי על שמה. לאחזאה לכל חד מישראל מאתר דקראן ליה לפום צרכיהו. כמה דאוקמוהו הרוצה להעשיר יצפין להחכים ידרים:

קם

באר לחי ראי

העשר ספירות שכוף נמלא צבס צפועל, אכל הא"ם צ"כ צענו חוכו חד ולא צחושבן, כיון שמיאחזו חוכו מושג לנו, וכמ"ש (לעיל צחקדמה) אנת כוא חד ולא צחושבן עי"ש וצביאורו: ועל כל ממנא דלהון אתקרי על שמה. וכמ"ש (צרע"מ פ' פנחס דף רע"ו ע"ב) צענין שמוח המלאכים איה ליה לכל חד שם ידיע, לאשתמודע לכל כח צבכוא שם דמלכא דיליח עי"ש: לאחזאה לכל חד מישראל מאתר דקראן ליה וכו'. היינו כי כל ספירה יש לה סגולה ופעולה ידועה, חכמה להחכים, בינה להעשיר וכו', ועכ"ז כנח כל ה"ם הם צחי גוף אחד, וכמו שיש צבגוף רמ"ח אברים וכל אבר פועל פעולתו צפני עצמו, ועכ"ז כוא גוף אחד כי הכל כוא צכה הנשמה אחת שצחוכו וכיא צידים וצעניוס וכו', וכל אבר שפועל פעולתו פועל פרעית, הכל כוא צכה הנשמה הכללית שצחוך הגוף, כן כוא צענין העשר ספירות שכל מה שכל ספירה פועל פעולה פרעית, הכל כוא צכה האור א"ם צ"כ שכוף הנשמה כאחת שכולל כל ה"ם יחד צאחדות בגמור, וממילא כשאנו מחפללין וקורין אליו לאחזי ישועה פרעית, אס נריך לחסד כוא מעורר כח ספירת החסד, ואס נריך לנקום מאויביו מעורר כח ספירת הגבורה. עכ"ז בקריאה כוא אליו ולא למדותיו, דהיינו רק להאור א"ם צ"כ אשר הספירות פועלים צכה אור א"ם המושפע צבס, כי האור א"ם כוא צחוכס כנשמתא צגופא כניל ולא חמר דכל חד מישראל שכל אחד יש לו מצוקה פרעית וכל אחד קורא ומתפלל לפום צרכיהו רק אליו דייקא ולא להספירות, לזה חמר דקראן ליה דייקא, כי כוא כנותן כח צכל ספירה לעשות חיל כניל: כמה דאוקמוהו. צש"ס (צ"ב דף כ"ה ע"ב), ומציא צזה מימרא זכ לדוגמא וכויו כמ"ש הרוכס להעשיר יצפין, ר"ל שיעורר ככח של הבינה שמתפלל זכב יאחז שמש יספיע העושר צכה האור א"ם צ"כ שכוף הנשמה המחיה כל הספירה, וכן הרוכס להחכים

לעילא ותתא דלא מליל עמהון. וכמ"ש (לקמן סוף תיקון ל"ח שס) צגין דישתמשין קליח ודבוריח מן כורסייא ומלאכייא ושמיא וארעא, דישתמודעון ליה צכולא, עילא ותתא, כנשמתא דשולטנותא צכל גופא אפילו צאצר צעירא ולית אצר פנוי מינה עכ"ל: וקשיר כלא ומיחד כלא וכמ"ש (לעיל צחקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) אנת כוא דקשיר לון ומיחד לון עי"ש וצביאורו שם ואיהו אתקרי בכל שמהן וכו'. היינו כמ"ש (צזכר פ' צא דף מ"ב ע"ב) דכא קדם דצרא דיוקנא צעלמא וכו' אכל צחר דעצד כאי דיוקנא דמרכצב דאדם עלאח נחית חמן ואתקרי צבכוא דיוקנא יקריק צגין דישתמודעין ליה צמדות דיליח צכל מדח ומדח וקרא אל אלקיס שדי לצבות אקריק צגין דישתמודעין ליה צכל מדח ומדח ארך יתנהג עלמא וכו' עי"ש, וכ"כ (צחקדמה כ"ב לעיל דף י"ז ע"א) אנת כוא דאפיקת עשר תיקונין וקריין לון עשר ספירן לאחכגא צכון עלמין עי"ש, וצביאור הדברים עיין (צבס) שומר אמונים ויכוח צ"ס ס"י י"א) דר"ל דע"י הספירות והשמות שמאירים צבספירות שצכל ספירה מאיר שם אחד משמותיו יתצ"ש יפעול כא"ם צ"כ השינויים צצריאת העולם והשגחתו צענינים חולפים עי"ש: ואיהו אתקרי חד בחושבן וכו' ואיהו לית ליה חושבן. עיין (צדצרי מכריי חייט צבס מערכת האלקים, צמערכת האחדות וצריש מערכת השמות) שצכז כי הא"ם צ"כ אינו נכנס צגדר המספר, ואפילו מלת אחד לא יתייחס אליו, כי ארך יאמר אחד על מי שאינו מושג מיאחזו, אכל מלת אחד יתייחס אל כהתר עליון, כי לו משפט כאחד מלד הספירות, ומלת כאחד כוא ראש וכתר לכל העשר ספירות שכוף נמלא צבס צפועל עי"ש צאורך, וזה כוא ציאור הדברים כאן שאמר ואיכו אתקרי חד צחושבן כד שריא צדרגא אחדין משאר דרגין, ר"ל כי השם אחד יתייחס אליו יתצ"ש רק מלד כהתר שכוף ראש לכל העשר דרגין של

קם בוצינא קדישא כו) וכל מארי מתיבתאן, ואשתתחו קמי סבא, ובריכו ליה.

אמר בוצינא קדישא כו), ודאי האי סבא מאתר דעתיק יומין קא אתי, ותמן אתרבי. זכאה חולקנא דזכינא למשמע מלין עתיקין מאתר דעתיק יומין. זכאה חולקנא דזכינא להאי.

קם רבי שמעון, פתח ואמר, בראשית, בריית א"ש, דאיהו אות ורשימו דעלאין ותתאין ביה קיימין.

איהו אות דצבא דלעילא דבהון אתקרי קובי"ה יקריק צבאות.

ואיהו אות דצבא דלתתא.

איהו אות וברית דביה כו) קיימין שמיא וארעא, כד"א (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.

איהו אות ודאי דאיהו רשימו דחותמא דמלכא.

אדהכי הא סבא קא נחית לגביה כמלקדמין, פתח ואמר רבי רבי, (י) (יש מוחקין) ברית איהו ודאי

באר להי ראי

הסבא שבהרין בסוד האור א"ש המאיר בכל ה"ש ועל חתוקה הקירעא של הכוח סבא וסליקו נשמתם עד האור א"ש ב"ה ונחיתו עד חין תכלית כנ"ל. עורר רבי שמעון הדרוש של סוד א"ש וברייתא, כי א"ש הוא סוד ז"א שהוא סוד ה' אותיות יקריק כשהוא נר משכינתא, וברייתא היא התיקון צומן היחוד בסוד וראיתיה לזכור בריית עולם שהוא היסוד לדיק שפ"י נעשה היחוד, ואח"כ חזר הסבא ונחית אליהם להשלים הדרוש, ומפרש חין היחוד של ה' אותיות יקריק נעשה עם המלכות ש"י היסוד לדיק להמתיק ש"י בצרית חתוקה הדינים של סוד האש וכאמור דאיהו אות ורשימו וכו' איהו אות דצבא דלעילא וכו'. עיין בש"ס (חגיגה דף ע"ז ע"א) ה' נצחית שמו חרון הוא נצבא שלו, (ובעין יקצב) ה' כי הוא הוא נצבא שלו, ועיי"ש (במכרש"א נחד"א) שרש מלת נצחית צ"י מלות נצח חות, ומפרש אות הוא נצבא שלמעלה ונצבא שלמטה עיי"ש, ועיין (בזכר בראשית דף כ"א ע"ב) דהיסוד לדיק נקרא נצחית עיי"ש, ויותר מזה מבואר בדברי רבינו (בפרע"ה פ"ד משער המיירות) בסוד יחי כבוד ד' לעולם, כענין שארש כסותה ועונתה, דסוד עונה הוא צחי ה' נצחית דסוד עונה עומדא בשם ה' נצחית עיי"ש, ולזה דרש הכא שזה הוא ביאור אמרם בגמ' שם שברמז נמלת נצחית אות הוא נצבא של מעלה ונצבא של מטה, היינו כענין היסוד שנקרא אות ורשימו אשר היסוד העונה כעטם יסוד לדיק דאחיד בשמיא וארעא וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ע"ב ע"ב) דרש ג"כ בסוד בריית א"ש לסוד חיקון של ברית מילה עיי"ש ובציאורנו שם, והכא דרש לה לסוד היחוד ז"א שהוא סוד ד' אותיות יקריק נמלכות ש"י היסוד בסוד וראיתיה לזכור בריית עולם, והמשך הדברים צ"ח הוא דהנה (לעיל חיקון כ"א דף מ"ד ע"ב) וצומנא דיקריק הוא נר משכינתא אתמר צ"ח כי ה' חלקיך אש חוכלה הוא. ו' אחעביד גמלת, ו' שלכובא גמלת וכו', וכאשר נעשה היחוד ואיחי נהרצ צנוונהא אתמר צ"ח וראיתיה לזכור ברית עולם, וכאשר סיים שם הדרוש זה קמו התנאים ואמרו א"ש דלעילא ואמרו רבי כמה תקיפא קירעא דילך, די סליקת לה עד א"ש, ונחיתת לה עד חין תכלית עיי"ש ובציאורנו שם, ולזה מוזן גם הכא דלאחר ששמעו הדרוש של

להכחיס ידריס וכו': מאתר דעתיק יומין קא אתי וכו'. פי' ששורש נשמתו נחלץ משם קודם שגולד צעור"ז הוא מעתיק יומין, והיינו מעולם האלילות שמבואר (צ"ח פ"ב משער המלכים) דעתיק יומין ארכו הוא שיעור כל האלילות עיי"ש, אשר משם נחנכו נשמות הדיקים היותר גבוהים ברום המעלות יותר מן המלאכים, וכמבואר (צ"ח פ"ד משער סדר הצ"ע) עיי"ש. ואמר בלשונו מאתר דעתיק יומין ולא אמר מאתר דאלילות, היינו כי עתיק יומין נקרא רישא דלא אחידע, והיינו דלא מודע מה צחי אורות יש צו עיי"ש, ולזה מוזן דלאחר שסיים הסבא הדרוש, הבינו רש"י וכל מארי מתיבתאן לאחר שהדרוש הוא במעלות גבוה מעל גבוהים ועמוק עמוק מי ימלאנו ואי אפשר להשיגו לתכליתו, מזה נראה שגמלת האי סבא נחלץ מעתיק יומין שהוא סוד רישא דלא אחידע כנ"ל: בריית א"ש. כמ"ש (לקמן חיקון כ"ב דף ס"ט ע"א) בראשית בריית א"ש. ברית דא לדיק דאקרי כל שהוא קשורא דכל חבדן דגופא עיי"ש, והתם דרש לה לסוד שבת, וגם (לעיל בהקדמה דף י' ע"ב) דרש ג"כ בסוד בריית א"ש לסוד חיקון של ברית מילה עיי"ש ובציאורנו שם, והכא דרש לה לסוד היחוד ז"א שהוא סוד ד' אותיות יקריק נמלכות ש"י היסוד בסוד וראיתיה לזכור בריית עולם, והמשך הדברים צ"ח הוא דהנה (לעיל חיקון כ"א דף מ"ד ע"ב) וצומנא דיקריק הוא נר משכינתא אתמר צ"ח כי ה' חלקיך אש חוכלה הוא. ו' אחעביד גמלת, ו' שלכובא גמלת וכו', וכאשר נעשה היחוד ואיחי נהרצ צנוונהא אתמר צ"ח וראיתיה לזכור ברית עולם, וכאשר סיים שם הדרוש זה קמו התנאים ואמרו א"ש דלעילא ואמרו רבי כמה תקיפא קירעא דילך, די סליקת לה עד א"ש, ונחיתת לה עד חין תכלית עיי"ש ובציאורנו שם, ולזה מוזן גם הכא דלאחר ששמעו הדרוש של

ודאי צדיק חיי עלמין. דאיהו י' זעירא מסטרא דחכמה דלעילא דכד נחתא י' לגביה, אע"ג דבאתריה י' עלאה אתקרי, כד נחית לגבי צדיק. י' זעירא אתקרי. ואת י' אע"ג דאיהו י' עלאה באתריה בעמודא דאמצעיתא, כד נחית לגבי צדיק לאתחברא בה י' זעירא אתקרי.

אלפא ביתא דאתון זעירין (דף ס"ה ע"א) ביה אינון, וה' עלאה כד נחתא לגבי צדיק. זעירא אתקריאת. ואע"ג דאתון דשמא קדישא ביה כלילן. סתימין אינון ביה. ובגיניה אתמר (תהלים כה) סוד יי ליראיו ובריתן להודיעם.

ואי סתימין אינון ביה במאי אשתמודעאן. בשכינתא. דאיהי אספקלריאה כס' דנהרא כד נחית

באר לחי ראי

דבריו, ומפרש איך היחוד דז"י ע"י היסוד לדיק ככל
הד' אותיות יקו"ק כ"ל. במלקדמין. ר"ל זה הסבא
עלמו שכול המדבר לעיל בסמוך אחר שכלך חזר: י'
ברית איהו ודאי צדיק חי עלמין. ר"ל בדבריו ודאי
דכנרת שכול היסוד לדיק הוא סוד אות י', וכמ"ס
(לעיל בהקדמה דף י"א ע"א) מאן דנטייר ברית אש
קרי איש לדיק חמים עיי"ש, והיינו כמ"ס (לעיל שם
דף י' ע"ב) בראשית ברית א"ש, ברית איבו י' ועם
א"ש אתפציד א"ש עיי"ש וצניאורנו שם. דאיהו י'
זעירא וכו'. עיין בדברי רבינו (בפ"ה פ"ג משער
החשמל) שרי של חלקיים הוא יסוד דז"א שכול י'
זעירא, חמס (בפ"ג משער הארת המוחין) כתב
שהיסוד נקרא ו' זעירא, כי לורתו הוא כעין ו' ארוכה
עיי"ש. וכ"כ שם (בפ"ג משער תיקון הנוקבא פ"ג)
שהיסוד יש בו ו' זעירא שממנו נעשה גוף המלכות
בסוד ו"ק עיי"ש, ולזה מפרש הכא להמשך הדרוש שאין
זה ספירה דתרווייכו אתנויכו ציב. כי מה שנקרא
י' זעירא הוא: מסטרא דחכמה דלעילא וכו'. והיינו
כמ"ס (בזכר פי פנחס דף רע"ו ע"ב) י' זעירא איבו
ברית ודאי דנפיק מגו י' עלאה קדישא וכו', ועיי"ש
(במק"מ) דר"ל שכהה של היסוד שמשפיע להמלכות,
הוא צכה הארת יסוד אצא שסמחיים זיסוד דזעיר
ומאיר לעברה דיסוד דזעיר וכו' עיי"ש. ולזה מפרש
הכא דמלך קבלתו של היסוד דז"א מאורות היסוד דאצא
נקרא י' זעירא, כי כשנרמזין האורות של מוח אצא
להוריד למטה ליסוד דז"א, הם מנמנמים את עצמם כדי
שיוכל היסוד דז"א לקבלם ואת ו' אע"ג דאיהו י'
עלאה באתריה בעמודא דאמצעיתא וכו'. עיין
(בזכר פי אחרי דף ע"ד ע"ב) דיסוד לדיק י' זעירא
איבו, וקצ"כ שכול ז"א איבו ו' רצבא עלאה עיי"ש,
ולזה מפרש דהאות ו' של הוי"ו צ"כ מלך עלמו כשכול
מרתח לז"א עלמו הוא צבחי ו' רצבא. חמס מלך
השפעתו להמלכות דרך היסוד לדיק היינו ששכול
דרך להשפיע הארתו מכל הוי"ק שלו להמלכות דרך
היסוד, הוא מקטין את עלמו ומנמנם אורו כדי שיוכל
היסוד לקבלו, ואז נקרא צבחי ו' זעירא: אלפא ביתא

דאתון זעירין ביה אינון. הוא מפרש הטעם דהיי"ד
וכו' שג היסוד לדיק נקראים י' זעירא ו' זעירא, והיינו
כמ"ס (בקה"י, ערך אתון זעירין) דכל האותיות דנחתין
ליסוד נקראו אתון זעירין עיי"ש: וה' עלאה כד
נחתא לגבי צדיק זעירא אתקריאת. עיין (בנק"מ
ר"פ ברהשית) בסוד חלכ הולדות השמים והארץ
בהצבאם צ"כ זעירא, דתולדות ז"א דבריהם כי ע"י
מלכות דלזילות שהיא כ' זעירא עיי"ש, ומפרש הכא
בהמשך הדרוש הענין דכ"כ עלאה, ר"ל הכ' תתאה של
העולם העליון שכול מלכות דלזילות שבה נצטו ז"א
הוא כ' זעירא, משום שכל הצריחה ע"י השפעת היסוד
לדיק שהשפיע צה כ"ל, וכיון דנחתא הכ' לך היסוד
לדיק נעשים כ' זעירא: ואע"ג דאתון דשמא קדישא
ביה כלילן. עיין (לעיל תיקון ו"ח דף ל"ב ע"א) יקו"ק
איבו ככל אצב ואצב, ועיי"ש צניאורנו דכלל אצב ואצב
מאצבים דמלכא שריא יקו"ק, ועיין (לעיל בתיקון ו"ט
דף מ' ע"א וע"ב) ששם הוי"ו מאיר ככל ספירה
וספירה מהעשר ספירות עיי"ש וצניאורנו, ולזה קשה
כיון שהיסוד הוא אצב אחד מאצבין דמלכא וספירה
אחת מהי"ס, אי"כ למה יהיה אותיות יקו"ק שבו
קטנים. ולזה מתקן כי סתימין אינון ביה. ר"ל דאע"ג
שאמרנו דגם זיסוד מאצבין כד' אותיות יקו"ק, מ"מ
אין האור צאחגליא חלל סתימין אינון ציב וכמ"ס
(בזכר פי ויחי דף רל"ז ע"ב) דיסוד הוא חלל עמירא
עיי"ש, ועיין עוד (בזכר פי תלז דף קפ"ו ע"ב) צכהוא
עמירא איבו וגנח, ועיין (לעיל תיקון ו"ט דף ל"ב
ע"ב) מסטרא דלדיק דאיבו ברית אור גנח דאיבו ר"ל
בחושין אור עיי"ש וצניאורנו, ולזה מוכן שהאותיות
הוי"ו דשמא קדישא אעפ"י ששם מאצבין זיסוד הם
אתון זעירין שאין אורן נראה חוץ. ובגיניה אתמר
סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם. וכמ"ס (פ' ויחי
דף רל"ז ע"ב) ברא דסוד כ' ליראיו וגו', דא אות
קיימא קדישא דאקרי סוד כ' ברית קודש עיי"ש, ואמר
שענין שהיסוד שכול אור כגנוז כ"ל מאיר ליראיו
להודיעם סתרי תורה, הוא בגן שכינתא ששם מאצבין
לכ ע"י היסוד לדיק כ"ל: במאי אשתמודעאן,
בשכינתא

נחית יקוק לגבי צדיק לנהרא בה ודאי. ומינה אשתמודען. הה"ד (ידמיה ט) כה אמר יי אל יתהלל חכם בחכמתו. אי איהו תמן. אתקריאת אספקלריאה דנהרא. ובההוא זמנא (שם) כי אם בזאת ל' יתהלל המתהלל השכל וידוע. ואם יסתלק מצדיק ואשתאר איהו לא חרב ריבש. מיד אתקריאת אספקלריאה דלא נהרא. בההוא זמנא אל יתהלל חכם בחכמתו. ומאן גרים לאנהרא לה ולאשתמודעא בה לקוביה. מאן דנטר ברית. ורזא דמלה (תהלים קיח) זה השעיר ליי צדיקים יבואו בו. דא איהי תרעא דצדיקיא ואית לון רשו לעאלא תמן.

ודא איהו מאן דאיהו צדיק וביה יקוק. איהו זכי בשכינתא וירית לה וסליק בה למלכא דאיהו עמודא דאמצעיתא. דאיהו מלך. ואיהי מלכות דיליה.

ורזא דמלה (ישעיה ט) ועמך כלם צדיקים לעולם ידשו ארץ, ודא איהי שכינתא דאתמר בה והארץ הדום רגלי.

ושכינתא איהי ציורא דעלאין ותתאין. כל דיוקנין דספירן וכל שמהן דלהון. בה לאי. אינון מצוירים.

ובה

באר להי ראי

חכם בחכמתו. היינו דאף אס מקבל החכם השפעת החכמה והנצחא מהמלכות, אס אינו מסטרא דתיקון יסוד לדיק צד' אותיות יקו"ק כנ"ל, אל יתכלל בו שאינו לעובה, וכמ"ש (לקמן תיקון מ' שס) דנציחא מסטרא דיקו"ק היינו שמאזר ז"א למלכות ע"י היסוד צד' אותיות הויכ דאיתקריא אספקלריא דנהרא אלן יתנצחין רחמי אלל הנציחא שמחנצחים מסטרא דאספקלריא דלא נהרא שאין עושין התיקון להמלכות ע"י היסוד לדיק כנ"ל, הס מחנצחים דינא עיי"ש: מאן דאיהו צדיק וביה יקו"ק וכמ"ש (לקמן צ"ג) מ"י יעלי"ה ל"ניו ה"שמימ"ה ר"ת מיל"ה, וס"ת יקו"ק, מאן דנטיר האי רשימא כאילו נטיר שמא קדשא עיי"ש וציואורנו שס. אי זכי בשכינתא וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון ג' דף י"ח ע"ג) מאן דנטיר ברית דיוקניה רשים צשכינתא ונדיק עיי"ש, ועיין (צ"ע"מ פ' פנחס דף רנ"ז ע"א) שכינתא אתקריאת אות ברית מסטרא דלדיק חי יסוד עולם עיי"ש וסליק בה למלכא. עיין (לעיל תיקון י"ח דף ל"ג ע"ג) צסוד וכו' צביכל קדשו, המלך דא קצ"ב שכו"ה ז"א, וביכל המלך הוא המלכות שכו"ה דנדיק עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ג' שס) עמודא דאמצעיתא דאיהו יקו"ק לא אשתמודע לנציחא וחוצה אלל צביכליה דאיהו דנדיק עיי"ש וציואורנו שס, ולזכ דרש הכא זכ השער ל' לדיקים יבואו בו, דמי שכו"ה נטיר ברית דדרגא לדיק וכו"ה מתקן את המלכות שכו"ה השער ל' שיהא נרשם צכ השם יקו"ק, הוא עולה עמה למלכא שכו"ה סוד עמודא דאמצעיתא להיות כו"ה צביכליה צסוד וד צביכל קדשו. כולם צדיקים. שומרים בריתם ועיי"ש ירשו ארץ שכו"ה המלכות: ושכינתא איהי ציורא דעלאין ותתאין וכו'. וכמ"ש (לעיל צסקדמה דף י' ע"א

בשכינתא. וכמ"ש (לעיל צסקדמה דף י"ג ע"ג) וכן איכו סתום ותחום עד דחישול ציכ שכינתא ועיי"ש צציואורנו, דע"י זריחת השכינה הקדושה צלדיק יסוד עולם מאירין צו האורות ונראין לעין כל עיי"ש. דאיהי אספקלריא דנהרא כד נחית יקו"ק לגבי צדיק לנהרא בה ודאי. עיין (לקמן תיקון מ' דף פ' ע"א) מסטרא דיקו"ק אתקריאת אספקלריא דנהרא, וכד איכו דנדיק צלל צעלה אתקריאת אספקלריא דלא נהרא עיי"ש. חכ הוא המשך הדברים כאן שברגיש לנכאורה קשה צוכ דאזיך אמר דע"י המלכות מתגלין אורות היסוד, אלל המלכות צעצמותה היא סוד אספקלריא שאינה מאירת לית לה מגרמא כלום, ולזכ הוא מפרש כד נחית יקו"ק שכו"ה ז"א לנצי לדיק להצדווג עמה נקראת אז אספקלריא דנהרא, כי קצלה אורות ז"א והיא כמוהו ואז מתגלין אורות היסוד הסתומים צו. הה"ד אל יתהלל חכם בחכמתו פי שחכם וגבור צחורה ויי"ש אל יתהלל צמה שיש לו השגה ונמסרו לו המפתחות של אורות דד' אותיות יקו"ק כי אס צזא"ת, כשהוא דדרגא לדיק נטיר ברית. וגורם צלדקתו לתקן המלכות שנקראת זא"ת לקבל אורות הויכ ע"י היסוד מן ז"א, שאז היא משפעת לדיקים ולכל עולמות התחתונים לכל אחד לפוס דרגא דיליה, וכמ"ש (לעיל צסקדמה דף י"א וצ"ע"מ פ' תרומה דף קנ"ח) עיי"ש, וכי"כ (צחיקונים מ"ח דף פ"ג ע"א) שהנצחא צנמשך לנציחא הוא מכח המלכות עיי"ש, ועיין (לעיל ריש תיקון י"ח) דהכל הוא ע"י תיקון יסוד לדיק עיי"ש וצציואורנו שס צלדוך: ואם יסתלק מצדיק וכו'. שאינו נטיר ברית כראוי חייו וגורם שיתחלקו אורות כו"ה מייסוד לדיק וכדמפרש ואזיל: בההוא זמנא אל יתהלל

ובה אינן גליפין נשמתין ומלאכין וחיוון קדישין.

ובה גליפין מה דאתמר בהון (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם וכו' :

קם ר' שמעון ואמר לב) סבא סבא. והא שכינתא איהי יחודא דקוב"ה, איך גליפין בה דיוקנין דלתתא דלאו אינן מציאותה.

אמר ליה רבי. למלא דאיהו יתיב בהיכליה, וכמה בני נשא עאלין למחזייה. מנהון מסתכלין בלבושוי, ומנהון בגופוי, ומנהון מסתכלין בעובדוי, ובודאי בעובדוי אשתמודע מאי ניהו מלאכ.

דלבושין איהו משתני בהון לכמה ג) שנוין. ולבושין דאיהי לביש בצפרא לא לביש ברמשא. ולבושין דלביש יומא חדא. לא לביש יומא תניינא. והכי בכל יומא וירחא ושנתא ושבתא ויומין טבין אשתני בלבושין.

בגוונא דא שכינתא כמה לבושין אית לה, דמנהון ברא קוב"ה כורסיין (נ"א כרסייא) ומלאכין וחיוון ושרפים ד) ושמאי וארעא וכל מה דברא בהון. וכל ברין דברא מאלין לבושין דילה, רשים לון כולהו. וגליף לון בלבושהא. בגין לאסתכלא מינה בכל ברין לרחמא עלייהו.

ורוא

באר לחי ראי

ניהו (הגר"א) הגיב שג"ל מסתכלין בעובדוי, ובודאי בלבושין לא אשתמודע מאן ניכו מלאכ וכו', וביאור הדברים הוא עפ"י מ"ש (לעיל בסקדמה דף נ"ו ע"א) ואשתניחא דלא אשתמודעין צה חיילין מה דלחי מערונתא וצמחי הוא מחסכיא ועיי"ש בביאורו. דר"ל שדרכה של המערונתא להלביש עצמה בצנדי שפחה כדי שלא יכיר מלכותה וממשלחה ניכר לחיילותיה עולם גדלה ופארתה צמה היא נקראת מערונתא עיי"ש. וגזר אמר הכא דחיילות המלכות אין מכירין אותה בהמלבושים, כי במלבושיה לא אשתמודע מאן ניהי, כי היא אשתניחא מלבושיה לפעמים כג"ל, ומפרש הכא ענין שינוי המלבושים: ולבושין דאיהי לביש בצפרא לא לביש ברמשא. כי בצפרא היא מהלכשת במלבושי חסד וכלילת היא מהלכשת במלבושי גבורה, וכמש"כ (בפרע"ה פ"ז משער הק"ש) ובשאר דוכתי, דמדת יום הוא חסד. ומדת לילה הוא דין וגבורה עיי"ש: ולבושין דלביש יומא חדא. לא לביש יומא תניינא וכו'. היינו כמש"כ (בפרע"ה פ"ז משער החפלה) חכ לשונו לרין שחדע כי הכה הפרש גדול צין חפלה החול וצין חפלה ר"ה וצין חפלה יו"ט וצין חסד"ם וצין חפלה שבת. וגדולה מזו דאפילו צו"ט עולמו אינו דומה חפלה פסח לחפלה שבועות ולחפלה סוכות, וגדולה מזו דאפילו חפלה חול עולמו אינו דומה חפלה יום ז' לחפלה יום שלפניו וכו' עכ"ל: ושבתא. וכמ"ש (לקמן תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) דצו"ה החול השכינתא מהלכשת בקליפין, ובשבת אחפשטת מכלל ואחלכשת בלבושין שפיראן עיי"ש וביאורו שם. דמנהון ברא קב"ה כרסיין ומלאכין וחיוון ושרפים. וכמש"כ רצונו (בפ"ח פ"א משער

ע"א) שהמלכות הוא סוד מרגלית יקירא כלילא מכל גוונין וכל העשר ספירות כלכו נכרין בצאנא יקירא מלכות כלילא מכל סגולות עיי"ש וביאורו שם במה דאתמר ודמות פניהם פני אדם היינו כמ"ש (בזכר פ' בראשית דף י"ח ע"ב וי"ט ע"א) דצפני אדם אצטעיר ניוורין דרכה חלקים רבותים אלפי שגון, כללל דכלכו ניוורין וכו' אדם אחתליל בכלכו פני אריה פני שור פני נשר וכלכו סלקין ומסתכלין ציב כדון כלכו אצטעירו בגלופייהו ציורא דא, וכדון כחיצ עלייהו ודמות פניהם פני אדם עיי"ש, וכיוצא בזה כחצ גם (בפ' במדבר דף קי"ח ע"ב) ובשאר דוכתי. ועיי"ש (במק"מ) דפני אדם הוא סוד המלכות עיי"ש. איך גליפין בה וכו'. הקשה בשלמא דיוקנין דספירין ושמהן דלעילא ניחא שהם גליפין צה, כיון שהם עליונים עליה ולחיותה יחודא דקצ"ה מתייחדה בהם אצל חיות המרכבה שהם תחתיה פני אריה פני שור פני נשר ואדם ורכב חלקים רבותים אלפי שגון הג"ל דלאו אינן מתיאחדה. איך גליפין צה כלל כשהיא מתייחדה לעילא עם צעלה מה לורך עם הדיוקנין הנמוכין ממנה שיהי שם גליפין, וחירן לו הכצא דבאמה שאין לורך בהם להמלכות ואין לה שום תועלת בהם, אלא התועלת הוא להם לרחמא עלייהו בכל עת, ולהכי גליף לון בלבושהא ולא בגופה, כי אינם מתיאחדה, ואי אפשר שיתחקקו בגופה כיון שהם דיוקנין נמוכים ממנה ולא הגיעו כלל למעלה, אצל בלבושהא הם חקוקין כדי שתזכור בהם בכל עת שיהיה נראה לעיניה מצחון: למלא דאיהו יתיב וכו'. הביא המשל להכריח שהלבושין משתנים כפי מעשה התחטושים והבוזרה לרחמא עלייהו: ובודאי בעובדוי אשתמודע מאי

ורזא דמלה (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם. וראיתיה באלין לבושין דאינון נהירין בכל (בריינ) זמנין דישראל נהרין לון בעובדין טבין, ובגיניהו קוביה רחים עלייהו.

ואי עבדין עובדין בישין, איהי אתלבשת לבושין אחרנין אוכמין דבהון רשימין כל אינון מארי דדינין דאתקריאו לילות לה) למידן בהו לעלמא. ובהוהא זמנא איהי אמרת (שיר א) אל תראוני שאני לו) שחרחרת.

ובגין דא אלין מסטרא לו) דלבושין אינון גליפין בה. עלאין דאינון מלכין ושלטין על תתאין לה). ומלאכין (נ"א ומלכין) אתקריאו מסטרא לו) דמלכות.

ומסטרא דגופא מ) אתקרי חסד דרועא ימינא. גבורה דרועא שמאלא. גופא עמודא דאמצעיתא. נצח והוד תרין שוקין. צדיק אות ברית. והא אוקמוה. ואיהי ציורא דכולהו. ומלגאו מינה דאיהו תקונא דגופא נהיר קוביה דאיהו יקריק כנשמתא מ) בגופא. לגאו מכולא ההוא דאחיד כולא וקשיר כולא דלא אתרמיז בשום מב) רמיזו.

וכולא אתרמיז בשכינתא דאתלבישת בלבושין דבהון מצוירין כל בריין. איהי אתקריאת בכל שמהן.

ואיהי דמות ארבע חיוון בלבושהא. דבכל חד וחד רשים ארבע אתוון.

ודמות אדם להנה. דא רשימו (דף ס"ה ע"ב) דעשר אתוון דאינון יוד קא ואו קא דסליק לחושבן אדם. דמות אדם ודאי דא שכינתא דאיהי דיוקניה (נ"א דיוקנ' דאדם), ועלה

באר לחי ראי

רמיזו. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ר ע"ב) ומאריק דכלא לית זיכ שום ליור דלות ונקודה עיי"ש וצביאורו שם, ולא חמר שבאור ח"ם זיכ לא נרמז בשום רמז בתורה, כי הרמזים בתורה הוא צבאותיות ונקודות, וכיון שבאור ח"ם זיכ לית זיכ שום ליור דלות ונקודה, ממילא שלא נרמז שום רמז בתורה לא צבאותיות ולא צבאותיות, ובענין הוא כמ"ש (צפ"ח פ"א משער דרושי אבייט) שעל האור ח"ם זיכ נאמר צמופלא ממך אל תדרוש, כי הוא נעלם בשורש כל היים דקרות גדול, וע"כ נקרא האור ח"ם חפס, כי אין זו שום תפיסה שאין שם חומר ולא נזכר כלל עיי"ש באורן: וכולא אתרמיז בשכינתא וכו'. חחר לענין ראשון: איהי (צפ"ח פ"א משער אתקריאת בכל שמהן. וכמ"ש רבינו שם (צפ"ח פ"א משער חיקון הנקצא כלל י"א) דע כי המלכות כוללת כל השמות כולם וכו' עיי"ש. ואיהי דמות ד' חיוון וכו'. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"ב) דמות אחד לארבעתם, ואיכז ד' דאחיד, ואיכז ד' אנפין דכל חוכ, בגין דכ ד' אחות נהירין דאינון יקריק, ואיכז דמות אד"ם דאיכז יו"ד ק"א ואיז ק"א, ועשר אתוון חלין חיוון שעור קומת דגופא עיי"ש וצביאורו שם: דמות אדם ודאי דא שכינתא. פי כי אד"ם שהוא מספר שם מ"ה הוא ז"ל עולמו. ודמות אדם שהוא רשימו ודמות דלילה הוא שכינתא הנקראת תמונת ד': ועלה אתמר ותמונת ד' יביט. היינו כמ"ש (לעיל ריש חיקון

ליור עולמות) דלבושים שכיכות העליונים הם נקראים שרפים ומלאכים וממונים, צין צביראכ, צין צביראכ וצין צביראכ עיי"ש. ולא חמר שזכ הוא בענין דלבושים שכיכות העליונים נקראים שרפים ומלאכים משום שהם נזכרים מן צחי לבושים: ובג"ד אלין מסטרא דלבושין וכו' ומסטרא דגופא וכו'. פי כי מה שאמרנו למעלה ליורא דעללין ותחלין, אין ר"ל שגם העולמות העליונים הם צבחי המלבושים, כי אין כל הכיוון צמקום א' וצבחי א', שבעולמות התחתונים הם מנויירין מסטרא דלבושין, והספירות העליונים הם גליפין צבחי בגוף של המלכות עולמא שחם צחי מציאותה חסד דרועא ימינא וכו' וכמ"ש (לעיל בהקדמה צ' דף י"ז ע"א) וצבא דוכחי: ואיהי ציורא דכלהו וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ר ע"ב) איה שמתן דמיין לחותמא דמלכא דצבון אשחמודע דיוקנא דמלכא ומטרוניתא ליורא ממש עיי"ש וצביאורו שם: נהיר קוביה דאיהו יקריק וכו' עיי' (לעיל חיקון י"ח דף ל"ב ע"א) יקריק איכז בכל אכר ואכר ועיי"ש צביאורו דבכל אכר ואכר מאצרים דמלכא שריא שם יקריק, ולא חמר הכא צביאור בענין שכל אכר ואכר יש צפנימיותו השם יקריק שהוא נשמתו של האכר, בענין כנשמה שצנף האדם לגאו מכולא וכו'. פי שבתוך הכויכ שהוא כנשמה של האכר, מאיר האור ח"ם זיכ הכוא דאחיד וכו' שהוא נשמת כל הכנמות: דלא אתרמיז בשום

ועלה אתמר (במדבר יב) ותמונת יקרקע יביט. והאי מסטרא דלבושא, אבל מסטרא דגופא איהו יחודא דעמודא דאמצעיתא.

איהו (נ"א איהו) חותמא מסטרא דגופא, ובגין דאיהו חותמא, אמרת שכינתא לגבי יקוק דאיהו מלגא, שימני כחותם על לבך. דאע"ג דאנת תסתלק מני בגלותא. חותמא דילך אשתאר עמי ולא אתעדי מני לעלם:

קם רבי שמעון. ואמר סבא סבא, אימא לך קרא דאוליפנא כגוזנא דא. (שיר ח) שימני כחותם על לבך. שימני חותם לא כתיב, אלא כחותם. אמרת שכינתא רבון עלמין שימני כחותם כההוא רשימו דחותמא דילך. דאע"ג דחותמא אשתאר בידך. רשימו דיליה בפתקא איהו, ומההוא רשימו מזדעזעין עלאין ותתאין. כגוזנא דמלכא דאיהו בשרא ודמא מאי דרשים בפתקא רשימו דיליה. דחותמא בידיה הוא. ואע"ג דחותמא בידיה אשתאר. הכי דחילין מרשימו דחותמא כאלו הוה מלכא. עאכ"ו אי הוה חותמא.

שימני כחותם על לבך. וכי מאן חמא (נ"א שוי) חותמא על לבא. אלא אלין תפלין דאינון רצועין דלהון תליין על לבא. ואלין תפלין דרישא. ותפלה דיד דאיהו בשמאלא לקבל לבא. ודא איהו כחותם על לבך. וכחותם על זרועך. תפלה דיד דאינון רשימא דשמא קדישא. דאיהו י' קדש לי כל בכור. ה' והיה כי יביאך. ו' שמע ישראל. ה' והיה אם שמוע. ומההוא רשימו מזדעזעין אומין דעלמא. הדא היא דכתיב (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך ויראו ממך. והכי אוקמוהו שם יי. אלין תפלין דרישא.

שימני

באר לחי ראי

היחוד דעמודא דאמצעיתא עס המטרונותא כנ"ל. דאע"ג דאנת תסתלק מני בגלותא חותמא דילך אשתאר עמי. וכעין זכ אתמר (לעיל תיקון ח' דף י"א ע"א) דהכי אמרת שכינתא אע"ג דאנת תסתלק לעילא, דיוקנך שכוה סוד חותם לא אשתאר מנאי לעלם, ועי"ג דציוורני שכתבנו בעמס מ"ש על לבך דיוקנא: כההוא רשימו דחותמא דילך היינו מדרגה ב' כנ"ל רשימו דליוורא דחותמא דשעור. ור"ל דאם ח"ו יגרום הכחא אשר לא די צמח שיסתלק ממנו המדרגה ה' סוד צחי הנשמה שכוה ע"ס דיוקניה. ולא זו אף זו שגם המדרגה ב' שכוה חותמא דמלכא סוד גופא דמלכא מ"מ נשאר עכ"פ המדרגה ב' שכוה סוד ליוורא דחותמא דשעור כנ"ל. רשימו דיליה בפתקא דהיינו סוד חותם שעור שנחתם על פתקא של נייר כנ"ל: ומההוא רשימו מזדעזעין וכו'. כלומר דאע"ג דלא אשתאר גוף הכחות. מרשימו דחותמא ג"כ מזדעזעין עלאין ותתאין, ולא יבואו זרים לשנוע עלי ולנגוע בי ח"ו. עאכ"ו אי הוה חותמא. כגון בזמן המקדש, וכן יכיה לעת"ל וכתבתי בחוככם וגו': אלא אלין תפלין כמ"ש גם זה (לעיל תיקון ח' ע"ס): דאינון רשימו דשמא קדישא וכו'. ר"ל אותיות יקו"ק הם צחי גוף חותמא דמלכא וכד' פרשיות דתפלין שגם מרחמים לך אותיות כו"י"י ה' קדש וכו' הם סוד רשימו דחותמא דמלכא. והכי אוקמוהו. דש"ס (צרכות דף ו' ע"א). ובמנחות דף ל"ב ע"ב, ועיין (לעיל בבבא דף ע' ע"א). ובתיקון

י"ח דף ל"א ע"ב) ועלה אתמר ותמונת ה' יבט, על שם דכל פרופין דנביאי צב חינון רשימין, וכל נהורין דלעילא מינה, צב אחזקין עי"ג וצביוורני שם והאי מסטרא דלבושא, אבל מסטרא דגופא וכו'. עיין (צרכות פ' פנחס דף רכ"ב ע"ב, ודף רל"ט ע"א) דמסטרע לע"ס האור של ח"ס עלה על כלל שמאיר צבמלכות אתמר עלה כי לא ראיחם כל תמונה, ועל שאר דיוקנין דשאר צריין שהם מוויירין צבמלכות אתמר צב ותמונה ה' יציע עי"ג, ולא אתמר גם הכא כי מה שמארנו דמלכות הוא צחי דמות אדם, הוא מלך מלבושים, שמלך המלבושים אפסר לאחר צב ענין השתנות צלורין של המלבושים כצביוול, אצל מסטרע דגופא איכי יחודא דעמודא דאמצעיתא עלה אתמר כי לא ראיחם כל תמונה וכאמור: איהו חותמא מסטרא דגופא וכו'. עיין (לעיל בבבא דף ד' ע"א ודף ו' ע"ב) שיש ג' צחי צריא פני המלך. המדרגה הגדולה הוא צחי דיוקנא דמלכא שכוה בעולם האצילות, וכו' הוא צחי חותמא דמלכא שכוה בעולם הצריא, וכו' הוא רשימו דליוורא דחותמא דהיינו צחי חותם שעור עי"ג וצביוורני, וזה הוא ציוור דצריס כאן לאחר שמפרש לעיל סוד ותמונה ה' יציע שנאמר על סוד דמות אדם, ואמר דמות אדם ודאי לא שכינתא דליוורא דיוקניה. ולפי האמור היינו המדרגה ה' של עולם האצילות שכוה עולם הנשמות, וכן הוא מפרש גם מעלה המדרגה ב' שכוה צחי חותמא דמלכא. ואמר שכוה מסטרע דגופא שזו נעשה

שימני כחותם. דא אות ברית מילה ואות דיומין טבין דאיהו רשימו דשמא קדישא. כגונא דא (שם ל) מי יעליה ליניז הישמימיה. רישי אתון (גי'א תיבין) מילה. וסופי אתון יקריק. מאן דנטיר האי רשימו כאלו נטיר שמא קדישא. ומאן דמשקר בהאי רשימו כאלו משקר בשמא קדישא. דהאי אתקרי חותמא דגושפנקא דמלכא. דכל בר נש דנטיר האי רשימו לתתא דאיהו אות ברית אות שבת אות תפלין אות דיומין טבין, איהו רשים וחקיק לעילא. ונהיר מד) לעילא. ומיניה מזדעזעין עלאין ותתאין. כדיא (שם כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך, שם יקוק ודאי. דא ההוא רשימו דאות ברית מילה ואות דתפלין ואות דשבת ודיומין טבין. ומאן דמשקר לתתא. ביה אתעבר גליפו דיליה מה) מלעילא, בההוא זמנא שלטין עליה כל מקטריגין עלאין ותתאין.

שימני כחותם. דא נשמתא דאיהי רשימו דילה גליפא לעילא. כמה דאוקמוהו ביעקב דיוקנו של יעקב חקוקה בכסא הכבוד, דכל נשמתין דאינון גזירין מתמן. גליפו דלהון איהו חקוק לעילא. ורשימו דלהון לתתא. וההוא גליפו דלעילא איהו חותם. ורשימו דלתתא מה) רשימו דחותם. ומיד דרשימו דגליפו דנשמתא איהו לעילא ורשימו דילה לתתא. אתמר בה (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. סלקין לעילא ומסתכלין בדיוקא דנשמתא דנהרא

באר לחי ראי

דף כ"ו ע"א) וצביאורנו שם צאורך מח: שם ה' אלין תפילין דרישא. דייק מלשון שם כ'. ללוא דוקא כלאש יתגלו כד' אותיות הוי"ה צ"ה בעלמם שכוה סוד גוף חותמא דמלכא אלל גם כלאש יתגלו כד' פרשיות דתפילין שכם צחי רשימו דחותמא וצחי שם כ' ג"כ יראו ויזדעזעין כל עמי הארץ ואומין דעלמא: דא אות ברית מילה וכו'. כוא דרוש אחר כמו דצר אחר וכמ"ש (לעיל חיקון א' שם) ועוד שימני כחותם, דא חותם דאות צרית קודש וכוה אות צרית שבת ווי"ט עיי"ש וצביאורנו שם: כגונא דא מי יעלה לנו השמימה. וכמ"ש (לקמן חיקון ע' דף קל"ה ע"א) בגין דשמא דכו"ה שריא עליה דתשכח ליה צאלן חזיון מי יעלה לניז הישמימיה רי"ת מילי"ה ס"ת יקריק עיי"ש. ולעיל צבוקדמא (דף צ' ע"ב) ועיי"ש צביאורנו דלכדי רמיו שניהם הוי"ה עם מילי"ה צד' חיצות אלן ציחד, זכ צרית וזכ צס"ת, כי גוף וצרית משצין חד עיי"ש: מאן דנפיר האי רשימו כאלו נפיר שמא קדישא. לגוף וצרית משצין חד וכחזר: דהאי אתקרי חותמא דגושפנקא דמלכא. וכמ"ש ועל צריתך שחתמת בצשרינו, וגם ואלאלי חתם צלות צרית קודש. ועיין (לקמן חיקון ע' דף קל"ה ע"ב) ע' נקודין עד לדיק ואיכו חותם דכולון עיי"ש: שימני כחותם דא נשמתא. כוא עוד רמז דצר אחר עכ"פ שימני כחותם וגו': דא נשמתא. כי עיין בגשמא כוא סוד נורה האדם וכמ"ש (צפרים ריש שער בגשמא) ונורה האדם כוא סוד ללם דמות חצניהו יתצ"ש שכוה ענין כחותם וגושפנקא דמלכא: כמה דאוקמוהו. (צפרים פ' ל"ה) פניו של יעקב כפני החיה שצכ"כ, וכן הוא (צפרים) חולין דף ל"א ע"ב) צדי"ה דיוקנו של מעלה עיי"ש:

דיוקנו של יעקב חקוקה בכח"ב. היינו כמ"ש (צפרים פ' האזינו דף רל"ז ע"א) דלמא כוא חותמא דגושפנקא דמלכא דכוא שלימו דכלא, כח"ד חתן למא יעקב עיי"ש, ואמר ככא לכמשך דדרוש דלכדי קחמר ציעקב דדיוקניה ונורתו חקוקה צככ"כ, כי יעקב עיקר מדרגתו כוא סוד דיוקניה ונורתו שכוה ענין חותמא דגושפנקא דמלכא שכוה סוד האמת אשר כוא מעלתו וכוה שלימו דכלא, וכמ"ש (צתיקונים מז"ח דף פ' ריש ע"ב) נשמתא אחא מבורסוי"ה עיי"ש, וציאור דצדדים צזכ עיין (צפרים שער עשר ולא חשע פי"ז) צאורך, ואמר ככא לכמשך דדרוש דלכדי נחקק דמות דיוקניה דיעקב צככ"כ כי משם נחלצו נשמות ישראל שצניגס כוא סוד כחותם שכוה צחי ללם דמות חצניהו, שכוה סוד חתן למא יעקב חותמא דגושפנקא דמלכא דכדי שלימו דכלא נשמתן של ישראל וכאמור: גליפו דלהון איהו חקוק לעילא ורשימו דלהון לתתא. עיין (צפרים פ' נח צתוספתא דף ס' ע"א) כל לדיק ולדיק אית ליה תרין רוחין חד בעלמא דין וחד בעלמא דלחי, ועיי"ש (צמק"מ) שצביא צשם רצונו צם, דדרושים, דמ"ש צ' רוחין כוא ללוא דוקא. אלל ר"ל צ' נשמתין א' נחלצו מלמענה מן החי, וא' מן החיז ולמעט עיי"ש, ואמר ככא דכצחי נשמה לעילא כוא סוד כחותם ודמות עצמו דדיוקנא דמלכא, אלל בגשמא דלתתא כוא רק רשימו דליוורא דחותמא, ולא כחותם עצמו וכמ"ש: אתמר בה וכו' פלקין לעילא וכו'. (עש"ס חולין שם) וכנה מלאכי אלקים עולים ויורדים צו. עולים ומסתכלים דדיוקנו של מעלה ויורדים ומסתכלים דדיוקנו של מעלה עיי"ש. ומפרש ככא לכמשך דדרוש דמלאכי אלקים כמסתכלים דדיוקנא דנשמתא דלמעלה מן החיז ודדיוקנא דנשמתא דלתתא

דנהרא בההוא גליפו ומזדעזעין מיניה. נחתין לתתא ומסתכלין ברשימו דההוא דיוקנא דלתתא וחזאן דלא אשתני מדיוקנא דלעילא ודחלין מיניה.

שימני כחותם. דא צלותא. דבה איהו חקוק ורשים ח"י עלמין. בתמני סרי ברכאן דצלותא, ודא איהו רשימו דחותמא בפתקא דאיהו (מ) אורייתא. גליפו דאתון דחותמא דא צדיק ח"י עלמין. חותמא דא עמודא דאמצעיתא דאיהו ק"ש. והנה מלאכי אלקים עולים בזמנא דאיהו זוקף בשם סלקין עמיה (דף ס"ו ע"א), בזמנא דאיהו מאיך וכורע בברוך נחתין עמיה. ודא איהו והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. מלאכי אלקים עולים. בזמנא דאיהו קאים בדינא קיימין כולהו ומוליפין עליה זכות. ויורדים בזמנא דנצחין ליה בדינא ונחית לתתא כולהו נחתין עמיה. כמה דאוקמוהו ביעקב (בראשית כו) אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה..

שימני

באר לחי ראי

לחתא מן החזק לא ראי זה כראי זה, דדיוקנא דיעקב החקוק למעלה שהוא נשמה כל' לעילא צדוד למעלה מן החזק הוא גוף הכחות והדמות, אבל דיוקנא דיעקב החקוק לתתא שהוא נשמה כל' לתתא החקוק למעלה מן החזק הוא רק רשימו דחותמא ולא הכחות עצמו כנ"ל. שימני כחותם. הוא ד"א: דא צלותא דבה איהו חקוק ורשים ח"י עלמין וכו'. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י' ע"א וע"צ) דיסוד לדיק ח"י עולמים איכו כלול צח"י ברכאן דללותא, והיינו שע"י ח"י צרכות מעוררין הכח של יסוד לדיק ח"י עולמים ע"י"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש הכא שימני כחותם על לכך שהשכינה הקדושה מנשקת שיתקן אותה בעלה צח"י יסוד לדיק ח"י עולמים שהוא סוד הכחות קודש ע"י ח"י ברכאן דללותא: ודא איהו רשימו דחותמא. ר"ל כי מ"ש דללותא הוא סוד חותם, אינו ר"ל דהתפלה הוא גוף הכחות של יסוד לדיק, דהא קי"ל דהתפלה הוא במלכות, וכמ"ש (בפרע"ה פכ"ע משער הק"ש, ובשאר דוכתי, צדוד סמיכת גאולה לתפלה) דגאולה הוא יסוד ותפלה הוא מלכות ע"י"ש. ולזה אמר דמ"ש דתפלה הוא צדוד הכחות, אינו ר"ל עיקר הכחות, דהא עיקר הכחות הוא בגאולה, אלא ר"ל רשימו דחותמא, והיינו שכשמיחד היסוד עם המלכות צדוד סמיכת גאולה לתפלה נשאר צח רשימו דחותמא של היסוד לדיק, חכ הענין של ח"י ברכאן דללותא: בפתקא דאיהו אורייתא. (הגר"א) מוחק תיבה אורייתא, וגרס ללותא, ור"ל דללותא הוא הפתקא דצח גליף גליפו דלחות דחותמא ע"י הכוח הכחות של יסוד לדיק שהוא הק"ש כזכר: חותמא דא עמודא דאמצעיתא דאיהו ק"ש. כלומר דגוף הכחות שהוא היסוד לדיק הוא נחשור ע"י הק"ש שהוא מקשר ז"א ונוקבא דיליה. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ג' ע"צ) לקשורא דתרייכווהו הוא היסוד לדיק שהוא סוד ק"ש שמע ישראל וגר וביה מתייחדים תרין שמך הוי"ה

לדניי צדוד עמודא דלחותמא ע"י"ש וצביאורנו שם: בזמנא דאיהו זוקף בשם סלקין עמיה. עיין (בזכר פ' ויאל בסי"ח דף קמ"ט ע"א וע"צ) צדוד וכה מלאכי אלקים עולים ויורדים אלון מלאכין קדישין דקרבין למלכותא, כד איכו סליק סלקין צדדיה וכד נחית נחתין צדדיה ע"י"ש ועיין (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ב ע"צ) צדוד וכה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו, בזמנא ד" סליק לגבי ה' דיליה עולים מלאכי אלקים עמו, וכד נחית ה' לגבי ה' דיליה נחתין עמיה ע"י"ש. ועיין העליה והירידה צח נעשה צרכיות דשמונה עשרה. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"א. ובתיקון י"ח דף ל"ג ע"א, ולכל תיקון ע' דף קכ"ג ע"א), (ובפרע"ה פ"ו משער העמידה) צדוד כל הכורע כורע בצדוד, כורע לנחית ד' אותיות יקו"ק לגבי ד' אותיות לדני, חוקף צחם לסלקא ד' אותיות הוי"ה ע"י"ש וצביאורנו שם, וכוונתו בהמשך הדרוש צח דמ"ש צדוד שימני כחותם וגר שמרנו ליסוד לדיק ח"י שמקשר המלכות עם בעלה ע"י הק"ש, הוסיף עוד ואמר דלא לצד לגוף המלכות מקשר היסוד עם ז"א, כי גם לכל המשייין דמלאכין קדישין של המלכות מקשר היסוד עם ז"א, צדוד וכה מלאכי אלקים עולים כשהוא זוקף את המלכות צחם הוי"ה, ויורדים עם ז"א כשהוא כורע לגבי המלכות וכאמור קיימין כולהו ומוליפין עליה זכות. וכמ"ש (לעיל תיקון ה' דף כ"ג ע"א) וקצ"ה מה עבד כניס לכל חילין דיליה ויימא וכי כל ממנה דעופי דלתתא חילין זה על עופין דיליה וכו' ע"י"ש וצביאורנו שם, ועיין (בזכר בהקדמה דף י"ג ע"א) צפסוק חס יש עליו מלאך מליך אחד מני אלף וגר צאור: כלזה נחתין עמיה. וכמ"ש (בזכר פ' שמוה דף ד' וכו') צדוד ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלקים כד נחת יעקב למיפק בגלותא. וקצ"ה אמר אנכי ארד עמך מלרימא, לאו דינא הוא חילין ופערותא נחית דייחתן גם שמשו עמיה, וע"י"ש (בדף ע"ז ע"א) דקרא קצ"ה

לכל

שימני כחותם, דא נשמתא (מ) דאיהי חקוקה (מט) בכורסייא. בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא, כורסייא אתער לעילא.

כחותם דא רוח, דאיהו ציורא (דיש) (ג"א דש) חקיקא (ג) במלאכיא, בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא. מלאכיא אתערון עמיה לעילא.

על זרועך, דא (גא) נפשא, דאיהי חקיקא בארבע סטרין דעלמא. בזמנא דאתערא איהי בצלותא לתתא, ארבע סטרין דעלמא מתערין עמה.

נשמה איהי חותמא.

רוחא ציורא דאתון דאינון חקוקין בחותמא.

נפשא רשימו דאתון בחותמא, דאינון רשימין בצירין דבר נש כרשימו דחותמא בפתקא. ובההוא

באר לחי ראי

דעולם היצירה ששם משכן החיות והמלאכים, ושם הוא מקור הרוח, ושם הוא סוד ליורא דחותמא דמלכא וכאמור: בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא מלאכיא אתערון עמיה לעילא. היינו כמ"ש (בתיקונים מז"ח דף ע"ד ע"א) צסוד וכו' מלאכי אלקים עולים ויורדים בו, דקאי על מלאכים דשכינתא ומלאכים דקצ"ב, זכאח נלותא דצ"ג דאיכי אהעצידת סלס לתרין משיריין דמלאכים דמלכא ומערוניתא עי"ש, וחינו שמהמכים מתעוררים בהתעוררות הרוח של האדם בתפלתו, כמו שמתעורר הכסא בהתעוררות הנשמה בתפלתו של איש: על זרועך, דא נפשא. היינו כי נפש הוא סוד המלכות, כמ"ש רבנו (בהקדמה לפרעה"), ועיין (בזכר פי לך דף פ"ג ע"א ובשאר דוכתי). ולזה דרש כחותם על זרועך שהשכינה מנשקת שיגבי אוחה ממך שהיא מושפלת לארץ בעוב"ה, ויתן אוחה צין זרועותיו ששם מקומה הטוב. דאיהי חקיקא בדי ספרין דעלמא. עיין (בתיקונים מז"ח שם) דנפש רוח ונשמה, הם סוד שרפים וחיות ואופנים, שרפים הוא מסערא דנשמה, וחיות הם מסערא דרוח, ואופנים הם מסערא דנפש, דשכינתא תתאח מסערא דנפש משכן הכסא צסוד אופנים, עי"ש (ובבהבות הגר"א שם), ולזה אמר דהשכינה מסערא דנפש שהיא סוד האופנים היא חקיקא צדי סערי דעלמא, וכמ"ש (בזכר פי צמדבר דף קי"ח ע"ב) דכא חילגא עלאה קדישא צכו אחחס בחותמיו, ואוקמוכו דכתיב ודמות פניכם פני אדם ופני אריה אל בימין וכו', ואפיין הוו לדי סערין דעלמא ומתפרשן דיוקניהן וכו' עי"ש: נשמה איהי חותמא וכו'. היינו כמ"ש (בתיקונים מז"ח שם) דשרפים הם לעילא, וחיוון צלמנעיתא והאופנים לתתא, ולפי האמור הכי נשמה שהיא מסערא דשרפים היא המדרגה הגבוהה, ע"כ איכי גוף הכותם, ורוח שהוא מסערא דדי חיון שהוא צלמנעיתא הוא ליורא דאתון דחותמא, ונפשא שהוא מסערא דאופנים שהיא המדרגה התחתונה הוא

לכל רחיקיו ומשירייתו ומלכיהו צראשיכון ונחתו כולכו עם יעקב עי"ש: כחותם דא נשמתא דאיהי חקוקה בכורסייא. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף א' ע"א) צסוד וחיורו זכר הרקיע, אליו נשמחין דנכרין צכורסייא, ועיין צציאורנו דר"ל כי פיקר מקור הנשמות הוא צציוה עולם הכסא והיא מקננא צכורסייא עי"ש. ושם הוא סוד חותם המלך, וכמו שכתבנו (לעיל שם דף ד' ע"א) דעולם הצריאח הוא חותמא דמלכא עי"ש וצציאורנו שם. בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא כורסייא אתער לעילא וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"א) צסוד כל הקוצב מקום לתפלתו, דכמה דנשמחין עבדין הכי שריא שכינתא עמהון עי"ש וצציאורנו שם, ולזה דרש שימני כחותם על לך, היינו שיתעוררו נשמחין של ישראל בתפלה שמקורם צצריאח עולם הכסא ועי"ש יאירו הכ"ס של קומת השכינה עמהם וכאמור, וצציאור הדברים עיין (צפרדס צשער הכוונה פ"ח) שמתפרש דצרי התיקונים צזה, והוא כי להיות דמות ודיוקן נשמתו חקוקה צכסא, כוכרס שעי תפלותיו ומעשיו הטובים תתעורר נשמתו ותתעורר הכסא צעגמו עי"ש צאורן: כחותם דא רוח דאיהו ציורא (דש') (ג"א דיש) חקיקא במלאכיא (הגר"א) מוסק תיבות דש וגם הג"א דיש, וכנ"ל כי אין לו המשך עם המחמר, אמנם מה שעשה עוד איזה שינויים צכרי, הנכ צכל הדפוסים לא מלאחי כן, ולכן לעג"ד להניח כרי הישנה, ורק תיבות דש וגם הג"א דיש יען שאין להתייבז המשך עם המחמר, על כן יש למוחקו, וציאור הדברים הוא עפי" מש"כ (לעיל שם דף ד' ע"א) דבספיק דליורה וצמלאכין דאינון חיוון שם הוא ליורא דחותמא צשעור עי"ש וצציאורנו שם, וגודע (בתיקונים מז"ח דף ע"ג ע"א) צסוד ודמות החיות, דהחיות הוא מסערא דרוחא, כי הרוח הוא צעולם היצירה עולם המלאכים, ולזה דרש הכא שימני כחותם על לך גם לסוד הרוח, היינו כחותם צצ"ף דחמיון ולא גוף הכותם שהוא סוד י"ס

ובההוא רשימא דנפשא, אשתמודע פרצופא בגופא דבר נש מאן אתר איהו.

ובגין דא אוקמיהו בהאי חותמא כמה רשימין אית ביה. ארבע. רשימו דאריה תמן. רשימו דשור תמן. רשימו דנשר תמן. רשימו דדמות אדם תמן. ומאן איהו דרשים לון בחותמא נב) יקרא אמת. דבהאי ארבע רשימין אינון כל בריין דעלמא.

אבל אומין דעלמא דשקרו ביה, לאו אינון רשימין ביה, אלא בחותמא דשקרא. ואיהו נב) נחש דמליל שקרא על קוביה. ובגיניה אתמר באורח מתלא שקרא לית ליה רגלין, וכך חויא לית ליה רגלין (בראשית ג) על נד) גחונך תלך. ועתידי קוביה למחאה נה) שקרא מעלמא כד"א (ישעיה כה) ומחה ימי אלקים דמעה מעל כל נב) פנים וכו'. דודאי האי חויא איהו מלאך המות דקטיל לבני נשא וגרים דמעה. דאיהו אל אחר. ובמאי קטיל, בסם המות דיליה דאיהי גיהנם, ודא איהו סמאל.

ובאלין פרצופין דחוריין אתגלייא איהו נב) לבני נשא בארץ שקרא לפתאה לון, ורזא דמלה (תהלים קכו) אם ימי לא יבנה בית שוא נה) עמלו בוניו בו. ולית לון קיומא.

אבל

באר לחי ראי

שקר, דכמה שקרא חמר וכמה מילי דשקרא עבד בגין לאטעאכ וכו' עיי"ש: ובגיניה אתמר. נש"ס (שבת דף ק"ד ע"א). ועתידי קוב"ה למחאה שקרא מעלמא. ביינו כי שקר כו' ויך דקלי דסימ, וכמיש (במאורי אור) צסוד שקר כסוס לחשטע ולזכ חמר דנעתי"ל דומין קבי"כ לאעצרה ליה מעלמא צסוד צלט המות לנח, כמיש (צוהר צראשית דף נ"ד ע"א), אז ימחא גס השקר מעלמא, כי השקר השיעור דויך דסימ: וגרים דמעה. שכו' שורש הגזירות של קיי לרופי חלקים שמשס יורד דין לעולם כמיש רצונו (צפרע"ה פ"כ משער בזמירות). ועיין (צוהר פ' שמוה דף י"ט ע"א): דאיהו אל אחר. ר"ל דכמיש"מ כו' אל אחר שכו' שורש השקר, וכמיש"כ (צלקית תרי עשר) צסוד צצוני צכחש אפרים, דצבע אפרים כיו מוחקין בעוקן של אחורי ד' דחמיד ונעשכ אחר ח"ו שכו' שקר גמור להקיף ולהעגיל כד' לעשות ר' ח"ו עיי"ש: בסם המות דיליה דאיהו גיהנם. כי גיבנס כו' משורש כרע, וכמיש צש"ס (נדרים דף כ"ג ע"א) חן רעב חלל גיבנס, והוא סוד סם המות שכו' ג"כ צחי כרע שכו' שורש הקלי, וכמיש (צע"ה פ"א משער הקלי), ועיי"ש (צפ"ד משער קיי) דאש מחלקת של גיבנס כו' מסערה דקיי עיי"ש: ודא איהו סמאל. נועריקין ס"ס המות ח"ל חמר: ובאלין פרצופין דחוריין אתגליא איהו לב"ג וכו'. ביינו כי נודע צצרי רצונו (צוהר כרקיע צכקדמת כזכר דף י"ד ע"ג) כי כמו שיש צקדושה ד' חיות המרכבה, כן יש ג"כ ד' חיות המרכבה עמאל דמלכות דקלי שכם מרכבה לס"מ כרעש וכל גונדל דיליה עיי"ש, ולזכ חמר שכם"מ וכל גונדל כס מזיירין לצי"כ כד' חיות המרכבה עמאל ומשקרין, ונדמה ליה שכם מסערה דקדושה כדי להעשותו ולהחטיו ח"ו: אם ד' לא יבנה בית וכו'. ולית

רק רשימו דחתון דחותמא. ובההוא רשימא דנפשא אשתמודע פרצופא בגופא דב"ג. עיין (לעיל צכקדמה דף י"ג ע"ג) דפרלופא דצי"כ אשתמודעת צכון צאנפוי דצי"כ וכו' ועיי"ש צציוורינו, דר"ל דצפרלופ כפנים ניכר כהדס צשורש נשמתו מחיב פנים כו' מחד פנים של חיות המרכבה, וכמיש (לקמן תיקון ע' דף קכ"א ע"ג) ולהלן, וצוהר פ' יתרו מדף ע' ע"א ולהלן, צסודו וחתכ תחזק דצדיוקנין דאנפין דצי"כ רשימין מנו רשימין פנימאין עיי"ש: ובג"ד אוקמיהו בהאי חותמא וכו'. ביינו כמיש (לעיל צכקדמה דף ד' ע"ג) צמרלכ יחזקאל שכו' סוד הכוחס שכו' ד' חתון יקריק דנהרין ד' חין וצכון לחצריאו עיי"ש, (וצע"ה דרוש י"ג משער פנימיות וחילוניות) כי גופס של כד' חיות, כו' ד' חיות כו"כ וכל חות מכוי"כ כולל י"ס של חותכ חייב ונקרא ד' פנים של חותכ חייב עיי"ש: ומאן איהו דרשים לון בחותמא יקו"ק אמת. ביינו כמיש (לעיל שס, ושס יקריק חייב עמודל דאמלעיתא אמת עיי"ש וצציוורינו שס: דבהאי ארבע רשימין אינון כל בריין דעלמא. ביינו כמיש (צלקית צע"מ פ' ויקרא) שכתב דוע שכל מין צכמות וחיות ועופות הגזראים, כס נשפעים מחיות הקדוש, חס עכורכ היא נשפעת ממרכבה הקדושה, חס עמאל היא נשפעת ממרכבה העמאל, ונפש הצכמיות צכאדס נמשכת מפני חדס צמרכבה כן דקדושה כן דעמאל, וכחש שס דנפש הצכמה מנה פני שור צמרכבה, וחיות מנורת חריב צמרכבה, ועופות מנשר צמרכבה וכו' עיי"ש, ולזכ חמר ככ' להמשך הדרוש דככאי ארבע ר"ל כד' חיות יקריק שחכס נוצע ד' חיות המרכבה. רשימין חינוך כל החיות וצכמות ועופות וכו' חדס וכאמור: ואיהו נחש דמליל שקרא על קוב"ה. וכמיש (צוהר פ' חולדות דף קמ"ג ע"א) וחאנעלו מככו' חויא דחייב שפת

אבל ציורין דחויין נט, אינן רשימין בשמא דקוביה בהאי רשימן דמזוזה. דאיהו שדי מלבר יקרק מלגאו.

והאי איהו רשימו דברית מילה, שדי מלבר יקרק מלגאו.

שדי הא אוקמוה ש^ס תלת אבהן דאינן תרין דרועין וגופא אלין אינן תלת ענפין דש. ד' שכינתא. י' צדיק אות ברית מילה. ועל האי שדי אתמר (שמות ו) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי. בהאי שדי דאיהו מלבר במזוזה. אבל ושמי יקרק דאיהו מלגאו במזוזה, דאיהו תרעא דקוביה דאתמר בה (תהלים קיח) זה השער לימי (שמות ו) לא נודעתי להם.

וכתבתם

באר לחי ראי

חא דמזוזה, כי גס צמילה נעשכ התיקון צסוד הכוחס רשימא דשמא קדישא שכוא שדי מלבר וכו"י מלגאו וכמ"ש (לעיל דף הקדום ע"ג) מי יעלה לנו השמימה, ר"ת מילה וס"ת הוי"ש וציוארנו שס, וגס מזוזה (צזכר פי לך דף ל"ב ע"א וע"ג) דצמילה כתיב אני אל שדי, כי ע"י המילה נתגלה הי"ד רשימו קדישא ואתרשים צכו שדי ואתחלים צקיומא שלים עי"ש, וכ"כ (צטע"מ צלק"ת סוף פי לך) עי"ש: ש' ג' אבהן וכו'. הוא כדמפרש איך נרשם השם שדי צהנימול, היינו כי אות ש נרשם צנוף וזרועות שכוא סוד ג' אצות חג"ת, ואות ד שכוא שכינתא, כמ"ש (צטע"מ פ"ו משער כוללות חו"א), (וצפרע"ה פ"ג משער חג המנוח וצשאר דוכתי) הוא נרשם צצ' שוקיים, וכמ"ש רצינו (צטע"מ פ"ו משאר השמות) דמה שכוא צ' שוקיים צדכורא הוא גוף א' של הווקצא עי"ש, ואות י' נרשם ע"י המילה ציסוד לדיק, וכמ"ש צטע"מ שס: ועל האי שדי אתמר וארא וכו' אבל ושמי יקו"ק וכו'. עיין (צמד"ר פי ו' וזרעא פ"ו ס"ד) שדרש הרבה פעמים נגליתי אל אברהם יתחק ויעקב צאל שדי ולא הודעתי להם כי שמי יקו"ק כשם שאמרתי לך. (ורש"י צחומש) פי ושמי הוי"ה לא נודעתי להם, לא נכרתי להם צמדת אמתית שלי, ועיין (צזכר פי ו' וזרעא דף כ"ד ע"א וע"ג) צציואר פסוק זה שגב' אצות הס סוד ד' יסודות שצ' סערי עלמא, שסס סוד ד' חיות המרכבה אר"מנן וכולם נכללים צמשה, משא"כ הצצות לא זכו לזה כ"כ, עי"ש (וצמק"מ וצאזכ"ח) ולזה אמר הכא להמשך הדרוש לאחר שאמר דעיקר סוד מזוזה וצרות מילה הוא להעציר הכה של החוץ צישא דמלייר לצ"כ ה' פרלופין צזורה שקרא לפתאח לון, ויכזה של המזוזה וצרות מילה הוא לגלות רשימו לזיורי ד' חיון סוד ד' אמות יקו"ק צדך אמה וכזכר למעלה, אמר הכא להמשך הדרוש ועל האי אתמר וזרעא אל האצות וגו', הרבה פעמים נגליתי להאצות צאל שדי שכוא הכה של מזוזה וצרות מילה לגרש כה כחש המפתח לאדם צדצרי שקר כ"ל, אצל לא הודעתי להם כי שמי יקו"ק

ולית לון קיומא. היינו כי הוי"ה הוא סוד עמודא דאמנעיתא דליכו אמת וליכו תורת אמת. וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ד' שס) ואמר שסס לא נעבוד את ה' צלימוד תורת אמת צציעול הליכ"ר שכוא שוא ושקר, גס אס צצכה צית לא יכיה לו קיוס ושוא עמלו צוניו צו, דשקרא לא קאי, רק אס נעבוד את ה' צאמת אז יכיה צנין עדי עז, דקושעא קאי: אבל ציורין דחויין וכו'. ע"י (צטע"מ פי פנחס דף רנ"ז ע"א) פקודא חמינאח. מזוזה שכינתא אתקריאת מזוזה מסערא דעמודא דאמנעיתא דלחון דהוי"ה, ומסערא לדיק חא דצרות אתקרי שדי שדי חותמא דמלכא דליכו הוי"ה עכ"ל, ועי"ש עוד (צפ' ואתחנן דף רס"ג ע"ג) דענין מזוזה הוא סגולה להליל את האדם מהיכ"ר ולהצריה הקליפות שרונים להטעיה את האדם, עי"ש וצדצרי רצינו (צטע"מ פ"ד משער הכללים, וצלק"ת פי ו' ואתחנן צטע"מ) צמנוח מזוזה וצשאר דוכתי, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דמה"ע נרשם על המזוזה השם שדי מלבר. כי השם שדי הוא מאיר חמיד ציסוד כמ"ש רצינו (צטע"מ פ"ו משער כסא הכבוד, וצפרע"ה פ"ד משער הקדישים וצשאר דוכתי), ויסוד הוא סוד הכוחס כמ"ש (צפרע"ה פ"ד משער הלולב וצשאר דוכתי), ולזה י"ל הציורים שאמר שרשם צמזוזה השם שדי מה"ע כי זה השם הוא חותמא דמלכא דליכו הוי"ה וחינו כי הוי"ה הוא סוד ד' חיון דקדושה סוד המרכבה שנעשה מתורה ומנוח ומע"ט מסערא דאמת, וכדי להכלל מהיכ"ר ומזינן צישן שרונים לפחות ולהטעיה את האדם ולהטעוהו צד' חיון דמרכבה עמאח צזורה שקרא כ"ל, נרשם מלבר השם שדי של יסוד שכוא חותם גושפנקא דמלכא שכוא סוד האמת שעי"ן נילל מארחא דשקרא וכאמור: דאיהו שדי מלבר יקו"ק מלגאו היינו כמ"ש (צזכר פי ו' ואתחנן דף רס"ז ע"א) שדי אתרשים צמזוזה מלבר, לקצלי שמא דא הוי"ה מלגאו, שדי מלבר למחוי נעיר צ"ג מכל סערין מלגאו ומלבר עי"ש. והאי איהו רשימו דברית מילה וכו'. ר"ל כי חא דצרות מילה הוא מתאחד עס

וכתבתם על מזוזות (א) ביתך ובשעריך (דברים ו) אליו תרין סמכי קשוט. זו מות מן ביתא דאיהי (ב) שכינתא, ולא אתקריב לגבה, הה"ד (במדבר א) והור הקרב יומת, ואתון דמזוזות, אינון ממש ז"ז מרית.

ובגין דא מאן דנטיר ברית (ג) מילה דאיהו חותמא דיליה. זו מות מיניה. דאיהו שטן יצר הרע רע טמא צפוני מלאך המות. ולא יתקריב לגביה. ולא ימות על ידיה.

ומאן דמשקר בברית מילה, הוא משקר בחותמא דמלכא. דאיהו רשים ביה שדיי מלבר. יקריק מלגאן. מנא לן. מהאי קרא משמע (דברים ל) מי יעלה ליניו הישימיה. רישי תיבות מילה, סית יקריק.

ובודאי מאן דמשקר בברית מילה, אסתלק מיניה יקריק ושדי, ושריא עליה שטן דאיהו אל (ד) אחר, חויא שריא באתר דיקריק מלגאן. וסם המות שריא באתר דשדי מלבר.

ודא איהו דאמר קרא (במדבר יח) את מקדש יי טמא וכי אם לא תב בתיובתא (ה) וסביל כמה יסורין (דף ס"ו ע"ב) לאעברא ההוא חויא מתמן ולסם המות דיליה דאיהי צרעת ממארת

באר לחי ראי

ובי פתח דף ר"ח ע"א) דכר רשים ישראלנ בשם שדי שהוא מעיט צברית וצמחיות ציתך ובשעריך, כל שדין ומזיקין צרחין, ועל דא כתיב כל חור הקרב יומת עיי"ש ובג"ד מאן דנטיר ברית מילה דאיהו חותמא דילי' זו מות מניה וכו'. היינו כמ"ל דסוד הכותם צברית מילכ הוא ג"כ התגלות אור היסוד לדיק צכה של חותם אמת ע"י כ"ב שמות שדיי מלבר ויקריק מלגאן דחותם הקלי מקור השקר, כי כל מי ששומר חותמו של הקצ"ה עליו, לא פגע בו יד הס"א שהוא מכ"מ דאיהו השטן ואל אחר כמו חותם המוחה ששומר כל בני הצית כ"ל, וכמ"ש (לפיל תיקון י' דף כ"ב ע"א) עיי"ש וצדאורנו שם. וסם המות שריא באתר דשדי דמלבר. וכמ"ש (צד"מ ע"י כי תלך דף רפ"ג סוף ע"ג) צסוד עכ"ד עוז ורע, דהשם שדי שהוא יסוד דקדושה שהוא מעיט מלכא דמלאכים סוד חילגא דנויי שהוא מסערא דעוב, ולעומתו מסערא דרע הוא ס"מ שד מלכא דשדין שהוא היסוד עיי"ש ודא איהו דאמר קרא את מקדש ה' שפא. היינו כמ"ש (לקמן תיקון ס"ו דף ל"ז ע"ג, וצתיקון ס"ט דף ק"ט ע"א) כי זה הפסוק נאמר על הפוגם צלות צרית קודש וגרם דעייל היסוד ועשר כהרין דקדושה צרשות נוכרחא צידא דס"מ ועשר קלי לחול עיי"ש: אם לא תב בתיובתא וכו'. דאז שריא היסוד סם המות כ"ל משא"כ אי תב וסביל יסורין ומכשתין צצחי תשובת המשקל נעבר נפשו ע"י היסורין צמה שפגם צהצציר. וכמו שהארין צזכ (כצבל ראשית חכמה ז"ל צפ"ג משער הכשוב). וסביל כמה יסורין וכו'. ר"ל דאס אינו חחר צתשוב ולעשות תשובת המשקל כאמור, אז שריא עליו סם המות וימות וסביל חצוב הקבר ציסורין ומכשתין, וצאחון

יקריק כמו שכוונתי לך הסוד של ה' אותיות כו"ה שכול אורח פלופי ה' חיות דמרכב צקדושה שאין צכס שמן שקר, ולזה פירש"י לא תתגלית להם צמות אמתיות שלי כמו שאני מגלה לך. דאיהו תרעא דקוב"ה דאתמר בה זה השער לה'. וכמ"ש (צזכר פ' ואתחנן רס"ד ע"א) וכד צ"נ אהקין מוחה לפתחיה, כד עייל הכוא יסוד וכהוא שידא, צעל כרחיכו נערי ליה ואמרי זכ השער לה' לדיקים יצואו צו עיי"ש. אליו תרין סמכי קשוט עיין (צטע"מ פ' ואתחנן) צסוד וכתבתם על מוחה, דנו"ה סם שתי מוחות שסם עומדים עיי"ש, ואמר הכא להמשך דדרוש דלכדי צותה הוורה לקצוע המוחה על מוחות הצית שסם נ"ה, וענינם לצר האמת כעסם תרין סמכי קשוט שזכר (לפיל צהקדמה כ"ב דף י"ז ע"א), לפי שנינים להצציר קליפות הנחש שפתיים לצ"נ צאורחא דשקרא ומורים דרך האמת של ה' אותיות יקריק דמלגאן כ"ל. זו מות מן ביתא כי ע"י המוחה שהוא סוד ה' שמות שדיי מלבר ויקריק מלגאן שמקומה צמקום שתי המוחות סוד נ"ה חא דתרין סמכי קשוט, הוא מצרית הס"א שהוא היסוד שורש המות, וכמ"ש (צזכר פ' פקודי דף רס"ג ע"א) כמה סערין ודרגין אית ליסוד נחש עקלתון שטן נכ"מ עיי"ש, והאמת, הוא שורש החיים, וכמ"ש חז"ל (צד"מ סוף פל"ד) עשרה נקראו חיים הקצ"ה דכתיב וי' אלקים אמת הוא אלקים חיים עיי"ש, וע"כ יחנן שגרשם שדיי על המוחה מלבר, שהוא הכח של היסוד לדיק שהוא מקור החיים, וכמ"ש (צלק"ה פ' וארא, וצטע"מ סוף פ' עקב צצרכת שכתיונו, וצפרע"ש פ"ה משער תפלת ר"ה) עיי"ש: הה"ד והור הקרב יומת. וכמ"ש (צד"מ ע"י לו דף כ"ט ע"א,

ממארת בכמה מרעין ומכתשין עד דלא אשתאר ביה בשרא דאיהי עפרא, ורזא דמלה (ויקרא יד) ועפר אחר יקח וטח את הבית. בגין דנחש עפר לחמו. עד דיתפרנס מההוא בשרא לא יזוז מיניה.

ועני חשוב כמת. מה מיתא אנפוי משתניין, כגונא דא עני אנפוי משתניין. והא אוקמוהו (תהלים יב) כרום זלות לבני אדם. מאי כרום זלות, אלא מאן דאצטריך לברייתא אנפוי משתניין (טו) ככרום, וכמה נשוכין דיסורין נשיך ליה ההוא חויא.

ולא עוד אלא דעני חשוב כמצודע, מה מצודע וראשו יהיה פרוע ובגדיו יהיו פרומים וכו'. כך עני. מה מצודע מחוץ למחנה מושבו. כך עני ערום ויחף. ועניותא איהי לישראל באתר דצרעתא.

וארבע דיוקנין אינון (ס"א גוויין) כד' גוויין דצרעת. ואינון נגע לבן. אדמדם. ירקרק. בהרת שחורה. הא ארבע. וכולהו אית לון אתריין ידיעאן בגופא. ומנהון אתיין לבני נשא כמה מרעין. לבן ואדמדם חלב טמא וכבד. ירקרק מרה. בהרת שחורה טחול. ומנהון נבעין ארבע מינים מרעין. ואינון מרה חוורא. מרה סומקא. מרא ירוקא. מרה אוכמא.

ואם תב בתיובתא, נחית עליה סם חיים, דאיהי שכינתא, ואתמר בה (ישעיה ו) ושב ורפא לו מאלין מיני מרעין. ומחיה ליה ממיתה דעניותא. כד"א (יחזקאל יח) והשיבו וחיו.

דישראל בזמנא דאינון עניים קדוים מתים, ובגינייהו אתמד שובו וחיו.

ולית עניותא כעניותא דאורייתא. דמאן דלא אית ביה אורייתא אתקרי מת.

אסותא

באר לחי ראי

בשרא לא יזיו סניה. ר"ל דכל זמן שלא נעכל הכשר לא יזוז הנחש שהוא כס"א מן הגוף ומתפרנס ממנו כנ"ל: ועני חשוב כמת. פי' דלפעמים עונשו של הפוגם בזהו כדאי קודש אינו מיחה ממנו, רק עניות, וכמ"ש (משלי ו) צמד אשכ זונה עד ככר לחם, וכלל במשקל אל דעות הוא נחשצ כמו עונש מיחה, וכמ"ש בש"ס (נדרים דף ז' ע"ב ובשאר דוכתי): והא אוקמוהו. בש"ס (ברכות דף ו' ע"ב): ולא עוד אלא דעני חשוב כמצודע. ר"ל דלא לבד דע"י עניות נילול ממיחה, אלא דגם אס לפעמים נגזר על אדם עונש כרעה נילול ע"י עניות מלרעהו שהוא ג"כ נחשצ כמת, וכמ"ש בש"ס (נדרים דף ס"ד ע"ב) ארבעה חשוצים כמה עני מלורע וכו'. מחוץ למחנה מושבו. וסופו דקרא בגדיו יהיו פרומים וד' דיוקנין [נ"א גוויין]. פי' דנחש, ור"ל דלכן יש בלרעה ד' מיני יסורין, שהם באים מד' גוויין דנחש שמהם באים הד' מרות כדמפרש ואיל. וכולהו אית לון אתריין ידיעאן בגופא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) כד אשכ סומקא מרה אשכ ירוקא טחול אשכ אוכמא וכו' עי"ש ובציאורנו שם: שובו וחיו. מנ' מיני מיתות מיחה עניות ולרעה כנ"ל. ולית עניותא כעניותא דאורייתא. עיין ש"ס (ברכות דף ה' ע"א) אחכ הוא יסורין של חכמה כל שאין בהם ציטול חורב עי"ש, אבל אס אינם של חכמה אלא לעונש, יש בהם ציטול חורב, ומצורא

ובאורן המכתשין יוסר הכשר טמא ממנו וכדמפרש ואזין דאיהו צרעת ממארת וכו'. ר"ל שהוא חויא וכדמפרש ואזיל בגין דנחש וכו': בשרא דאיהו עפרא. וכמ"ש (צוהר צבאל דמשפטים דף ל"ז ע"ב) צסוד וישבו העפר על הארץ, שפער הוא כס"א השולט על הארץ עי"ש, ועי' בדברי מברח"ו (צ"ח פ"ז משער קאצנייט) דנפש הצבאיות של יסודות תחאין נקרא עפר אשר משם הוא זוכמת הנחש והילכ"ל ושדן דקלי, ועי' המיחה הוא מתעכל ונשאר גוף האדם הראשון זך וגקי כמקודש החטא שהיה מעפר העליון וכו' עי"ש, ולזה אמר שאם החוטא ציסוד לדיק אינו שצ בהשוכה, אזי לאחר מיתתו הוא סובל כמה יסורין עד שמתעכל הכשר של זוכמת הנחש והילכ"ל שנחצ מהעפר התחתון שהוא מדור השדן והקלי דס"א. ויחדך הגוף כגשמי וישיג גוף קודש זך וגקי מעפר העליון כנ"ל: ורזא דמלה ועפר אחר יקח וטח את הבית. היינו כמ"ש (צ"ח פ"ז פנחס דף ע"ב) שמי שחוטא צבולין ושליט מארי חובין עברה וחסס וצרכ לזיון מלאכין רעים, תריך ליה קצ"כ מהכחא עלמא, ואז נאמר ונתן את הבית את אבניו ואת עזו, דליון גרמין וגידון ובשרא דכוכ חזר לעפרא, שעליכס נאמר ונחש עפר לחמו בגין דכוכ ממוגע, ולנחש ועפר אחר יקח וטח את הבית ובני ליה צבאר גידון ועלמות ואחחדש כבית ישנה דעצדן לה חדש עי"ש: עד דאתפרנס מההוא

אסוותא דיליה מאי היא לההוא עלמא, אורייתא דאתמר בה (משלי ג) עץ חיים היא וגו'. ואיהי אסוותא לכל מרעין, כד"א (שם) רפאות תהי לשרך וכו'.

שימני כחותם. מאי חותם בהאי אתר. דא אות שבת ויום טוב דאיהו שקיל לברית מילה. כגונא דא. שבית. ש', לקבל שיין דשם שדי, כלילא מתלת חיוון עלאין מתלת אבהן. ב' דא ד' דאיהי רביעאה לאבהן, ורביעאה לתלת חיוון, ואיהי דמות אדם ולא אדם, הה"ד (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, אלא מאי אדם יוד קא ואו קא.

שבת ביה שדי. יקוק איהו רשות היחיד רחבו ארבעה וגבהו עשרה יוד קא ואו קא. י"ד דשדי לקבל אות דשבת וי"ט. י' ביה אתרמיון עשר ספירן.

האי

באר לחי ראי

משום דאיכא רביעאה לאצבן וכו' וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ג' ע"ב) ואיכא רביעאה לון, ועיי"ש (דף ד' ע"ב) ואיכא מחלכת צין החיות לאינון תלת לעילא ותלת לתתא ואיכא רביעאה לכל תלת עיי"ש וצניאורנו שם: ואיהי דמות אדם ולא אדם וכו'. עיין (צאור החמה פ' נח דף ע"א ע"ב) צניאור מ"ש צוהר שם דפני אדם אחגליפו בכל הד' חיות, ובגין כך ודמות פניהם פני אדם. כי הענין שלא הזכיר בהרבה מקומות רק ג' חיות אריה שור נמר, כי צאמת אינם רק ג' חיות. כי החיה הד' שהוא אדם אינה חיה צפני עלמה כי כולם נכללים ממנה, וזהו ודמות פניהם פני אדם עיי"ש, ולזה אמר הכא שהמלכות שהיא חיה הד' דאיכא רביעאה לון להג' חיות איכא דמות אדם שכלל בג' חיות, אבל אינה חיה צפני עלמה ששמה אדם וכתאמר: אלא מאי אדם יו"ד ק"א ואו"י ק"א. ר"ל כי המלכות היא רק דמות אדם ולא אדם ממש, כי אדם ממש יכולה רק לז"א סוד שם מ"ה מספר אד"ס וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ז' ע"א ובשאר דוכתי). שבת ביה שדי יקו"ק איהו רשות היחיד וכו'. המשך הדברים צוה הוא לפרש איך גם הכי של שדי מאיר בשבת כמו צמילה, ואגב הוא מפרש בהמשך הדרוש איך גם השם יקו"ק מאיר בשבת צנירוף השם שדי כמו צמילה. ואמר שבת ציב שדי. ר"ל הלא זה כבר צאורו איך הכי אותיות ש"ד מאירים בשבת לקבל ש' צ"ח, ומפרש ג"כ איך האות י' דשדי מאיר בשבת ואמר כי הלא כמ"ש צמילה שמאיר צה גם השם יקו"ק, כן הוא גם בשבת, והיינו כמ"ש (לקמן תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) רכ"י איכא שכינתא רחבו ד' יקו"ק וגבחו י', דאיכא י' אחוון יו"ד ק"א ואו"י ק"א, וכ"כ (לעיל בהקדמה דף ה' ע"א, ובתיקון כ"א דף נ"ה) עיי"ש וצניאורנו שם. י' דשדי לקבל אות דשבת ויו"ט. ר"ל כי לפי"ז ממילא מובן איך מאיר בשבת גם הכי של השם שדי, כי הלא ענין זה דסוד רכ"י דשבת אשר רחבו ד' וגבחו י' הוא סוד י' אותיות דשם מ"ה כנזכר, והיינו סוד אות י' שמרמז לעשר ספירות צלי מה. דכל שיעור קומה דגופא דז"א שהוא י' אותיות דשם מ"ה שמאיר צהם להמלכות

ומצואר (שם צ"ב) דנגעים אינם יסורין של אהבה עיי"ש, ולזה אמר הכא דזה הוא הענין מ"ש דעונש הירעה של החוטא הוא צלל בעניות, כי הם יסורין שאינם של אהבה שיש בהם ציטול חורב, ולית עניותא בעניותא דלוריתא וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף כ' ע"ב) צדגא שביעאה, אין עני אלא מתחורב ומן המלכות עיי"ש. וכ"כ (צמד"ר צפתיחא דאיכא, וצ"ש נדרים דף מ"א ע"א). אסוותא דיליה מאי הוא וכו' אורייתא. וכמ"ש (צ"ש שם) העוסק בחורב יסורין צדיקין ממנו עיי"ש ואיהו אסוותא לכל מרעין וכו'. וכמ"ש צ"ש (פירושין דף נ"ד ע"א) צפסוק לכל צשו מרפא, שהחורב הוא סם חיים לכל גופו עיי"ש. שימני כחותם דא אות שבת ויו"ט דאיהו שקיל לברית מילה, מאי חותם בהאי אתר בג"ד שבת ש' וכו'. כן גרס (הגר"א) וכנ"ל, וציאור הדברים הוא כי לעיל אמר שימני כחותם דא אות דמילה ושבת ויו"ט, ופי' למעלה ענין הכחות דמילה שהוא צרא דשם יקו"ק ושם שדי דכוא סוד הכחות, ועתה מפרש ענין שבת איך הוא ג"כ צרא דשם יקו"ק ושם שדי: ש' לקבל שיין דשם שדי. עיין (צוהר פ' ויקהל ד"ר ע"א, וצ"פ פתח דף רמ"ג ע"ב) דסוד שצ"ח הוא ש' צה, דצח שהיא המלכות היא עולה ונקשרת עם ש' שהיא ג' אצבן הג"ה, עיי"ש (וצלקית פ' כי תשא), ולזה אמר הכא דהג' אותיות דשבת מתאחד עם הכי אותיות ש"ד דשדי דברית מילה שמכר למעלה בעמוד הקודש, שפ"י המילה נעשה כתיקון דצ' אותיות ש"ד דשדי. שיין תלת אצבן לאינון תלת ענפין דש'. ד' שכינתא וכו'. וכן נמי נעשה התיקון דג' אותיות דשצ"ח וכתמפרש ואזיל. (הגר"א) גרס בת דא ד' דאיהי רביעאה לאבהן וכנ"ל, ור"ל שאותיות צ"ח של שבת מתאחד עם כונת אות ד' של שדי דברית מילה, וכמ"ש שה"ד מרמז לשכינתא שעולה לג' אצבן כנ"ל, כן מרמז גם הצ"ח של שבת שמרמז להמלכות שהיא סוד הצ"ח צרהא דמלכא שעולה לגבי תלת אצבן כנ"ל: דאיהי רביעאה לאבהן ורביעאה לתלת חיוון. הוא כמפרש בענין מה שצבת שהיא שכינתא תחת נרמז צוהר ד',

האי רשימו איהו לברא דמלכא. אבל לעבדא דמלכא רשימו דיליה שדיי מסטרא דההוא דאתמר ביה (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי וכי. ומאי ניהו מטטרין דסליק לחשבן שדיי. ואיהו אדם זעירא (טו) בדיוקנא דלעילא. ודא איהו אם כבנים אם כעבדים כו.

מאן דאיהו רשימו דאריה בחותמא דיליה. איהו חוור באנפוי. מאן דאיהו בחותמא דשור, איהו סומקא באנפוי. מאן דאיהו בחותמא דנשר, איהו ירוקא באנפוי. מאן דאיהו בחותמא דדמות אדם, איהו אוכם באנפוי. כגוונא דאורייתא דאתמר (שיר א) שחורה אני ונאווה. שימני

באר לחי ראי

ומע"ט שר העולם לתתא, וזה שלמעט נחצר עס העליון עיי"ש, ולפי החומר למעלה דנשמות הגבוהים שמקורם מחנינות הט צבחי צנים ונשמות שהם מצי"ע הם מסערא דמע"ט שהוא סוד עבדה דמלכא, ולפי החומר חותן הנשמות שהם מסערא דמע"ט לעולם הנמשך הם אחדים בעולם העליון שהוא מע"ט לעולם דלעילא שהוא סוד חנינות שהם צבחי צנים. ולזה חמר ודא חיוו אס כבנים אס כעבדים, כי שניהם אחדים זכ צבח מסערא דמע"ט שהוא שר העולם דלעילא ולתתא וכאמור. [א"א"ה. חו יש לפרש צבח דקאי דלעילא דמייירי מהנשמות שהם צבחי צנים כמש"ל ד"כ האי רשימו חיוו לצבא דמלכא וכי וגם הנשמות מצחי מע"ט שהם צבחי עבדים, וכמ"ש (צסי הרצ מ' שצחי ז"ל, צכונת חיוס הרצ עולם אס כבנים) פי' מי שזכר לנרין מסערא דלחיות וכן צבין לזרי צכוד צנים אחס לדי אלקויס, אס כעבדים מלד נרין הצאים מצי"ע שהם נקראים עבד שפחח אמה. והנשמות אשר שם נקראו עבדים צכוד כי לי צביי עבדים צבחי זיווג מטטרין וסודלפון עבדים משלו צנו עכ"ל.]. מאן דאיהו רשימו דאריה בחותמא דיליה איהו חוור באנפוי וכי. עתה הוא חוזר לדבריו שלמעלה (צדק ס"ה ע"ב) צכוד שימני כחותם דא נשמתא לכל נשמתין חיוון גזרין מדי חיות המרכב דגליפו לכוון חיוו חוקק ורשימו לכוון לתתא וכי עיי"ש וצביאורנו שם, ומפרש הכא הסימן לידע כל אדם מאיזה שורש נשמתו הוא, והוא כענין מש"כ (לקמן תיקון ע' דף קכ"ג וקכ"ד) צדדו וחתם תחזק עיי"ש צאורך. בחותמא דדמות אדם איהו אוכם באנפוי וכי. עיין (צכז פ' צלק דף קל"א ע"א) שהשכינה אומרת אל תרחוץ שאני שחרהרות, ועיי"ש (צכז"ח) צביאור דכדורים, כי הלוצן הוא משל לדבר המושג. והשחרות הוא כנוי לדבר הנעלם עיי"ש, ולזה אמר הכא דמי שנשמתו מסערא דחיה כד' שהוא אדם סוד המלכות, הוא אוכם דמות פניו. כעטם השכינה שאומרת שאני שחרהרות, שהיא נעלמת מעיני כל חי: כגוונא דאורייתא דאתמר שחורה אני ונאווה. חיוון כמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ב ע"א) צדדו וחתם תחזק, דאיתן שכן צבון אוכמה הם מסערא דאתמר צכ שחורכ אני ונאווה, ואיכי

למלכות. וכמ"ש (לעיל צכדמה דף י"ג ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם האי רשימו איהו לברא דמלכא וכי. חיוון כמ"ש רציון (צע"ה פ"ו משער קינור אצ"י) כי יש נשמות הצדיקים הצאים מזיווג זרי"ח דחנינות, או שזכר עיי' מעשיו לנרין דלחיות, וזה נקרא צן לקצ"כ, ואס חיוו זוכר רק לנרין דצ"י, חו נקרא עבד עיי"ש והכדורים יתיחדו עס מ"ש (הסבא צכזר ר"פ משפטים דף ל"ד ע"א וע"ב) שיש נשמות שהם מסערא דהכוא עבד עברי שהוא מע"ט, ויש נשמות גבוהים מהם, עיי"ש (וצמק"מ סס). ונודע מדברי רציון (צע"ה פ"ו משער כסא הכבוד) צכוד והחיות רלוא ושו צכ כי כחו של מע"ט הוא השם שדיי שכן מע"ט גימ' שדיי עיי"ש, ולזה חמר הכא להמשך הדרוש דמש"ל צכוד שימני כחותם על לצך שמרנו לסוד הצדיק הנוטר צרית המקיים חותמא דמלכא שהוא כד' שמות שדיי מלצר ויקו"ק מלגלו. ואמר הכא דמ"ש שצדיק יסו"ע מאירים כד' שמות שדיי ויקו"ק. זכ הוא מי שנשמתו מזיווג זרי"ח דלחיות שהוא צבחי צן לקצ"כ ונקרא צבא דמלכא וכאמור. אצל מי שנשמתו מצי"ע שהוא צבחי עבדא דמלכא. חיוו מאיר צו השם שדיי צעלמו, רק מע"ט שהוא סוד עבדה דמלכא וכאמור. מסטרא דההוא דאתמר ב' כל הנקרא בשמי. לשמו כשם רצו. וכמ"ש (צכע"מ פ' פנחס דף רכ"ח ע"א) דגם על מע"ט נאמר כמראה אדם עליו מלמעלה, שהוא צדיקא דתפארת דלחיו ח"ת אדם וחתקרי כשמיח וי"ד ק"א וא"ו ק"א, ועי"ז נאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי וגר עיי"ש. ואיהו אדם זעירא. חיוון כמ"ש (צכע"מ דף רכ"ו ע"ב ורכ"ז ע"א) דמע"ט הוא צבחי קמן ועליו נאמר ונער קמן נוכח צם עיי"ש, וחיוון כי ז"ל דלחיות נקרא אדם כנ"ל, ומע"ט שהוא צבי"ע הוא אדם זעירא, וחיוון שאינו אדם ממש רק דמות אדם ונקרא אדם זעירא כי הוא נרמז צי' של שדיי שהוא סוד י' זעירא, וכמ"ש (סוף דף ס"ה. וריש דף ס"ו) דנקרא י' זעירא מסערא דיסוד לדיק וכמ"ש צביאורנו צאורך: ודא איהו אם כבנים אם כעבדים עיין צכזר רציון (צכ' כגלגולים פ"ט) צכוד נח נח, שמרנו למע"ט שר העולם. שכל לדיק ולדיק יש לו תרין רוחין א' לעילא וא' לתתא. והם אחדות צמע"ט שר העולם דלעילא

שימני כחותם. דא אורייתא דאתמר בה (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפיהו.

ואיהי כלילא מעשר אמירן דאינון י'. ומעשר דברן דאינון ה"ה. ומאי תורה ו' כליל שית ימי בראשית.

על לבך, דא ל"ב אלקים בחושבן ל"ב דתליין מן ו' דאיהו ו' זמנין טוב. ובה אשתלים (נ"א ו') שמא דארבעין ותרין אתון, דבהון אתבריא שמיא וארעא וכל מה דאית בהון.

ודא איהו רזא (ישעיה סג) כי יום נקם בלבי. לבי' סליק מ"ב. ויכליו ע"ב שמהן דשמא מפרש. ועליה אתמר ללבי גליתי. ולאברי דאינון רמ"ח פקודין דאורייתא לא גליתי. ובהאי

באר לחי ראי

ועמודא דאמנעיתא נקרא עוב, כמ"ש (בזכר פי ברהשית דף ע"ז ע"ג) וירא חלקים כי עוב דא עמודא דאמנעיתא. וכ"כ (שם עוד דף כ"ו ע"א) עיי"ש. דתליין מן ו' זמנין טוב. (הגר"א) מוחק זכ מכלאן, וגרס ש"ג דתליין מן יו"ד ובה אשתלים שמא דמ"ב. והיינו שאות ה' של הוי"ו הוא מרומא דתביח על נצ"ך, שמרמא לסוד ל"ב חלקים דמעשה בראשית, ואמר שזכ מרמא על ה' של הוי"ו כי דבעשרה מחמרות יש ל"ב חלקים, וצוה נשנא השם מ"ב שצבא נבראו השמים והארץ וכל נבאס, ומשם זכ נחמד הכורה, וכמ"ש (בזכר הרומא דף קל"ג ע"א וע"ג) השם מ"ב כלול כ"ב חותיות הכורה ועשרת הדברות ועשרת מחמרות מספר מ"ב עיי"ש (ובמק"מ שם) באורך: ודא איהו כי יום נקם בלבי וכו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף י' ע"א וע"ג) שדרש פסוק זכ על הגאולה העתידה שיהיה ע"י השם מ"ב מספר לל"ב, ועי"ז יהיה ההגדרות על החיובים צבא חוקפא דאורייתא עיי"ש וצביאורנו שם והתם לא מפרש ח"ך נרמא ענין חוקפא דאורייתא בפסוק זכ, והכא מפרש לה להמשך הדרוש כי בלל"ב מרמא לסוד הכורה שניחנה ע"י השם מ"ב וכאמור: ויכלו ע"ב שמהן וכו'. ח"ך לזה המשך עם הממומר הקדוש חלח לחסר שדרש כי יום נקם בלל"ב לענין שם מ"ב שמומר צומן הגאולה, הוא סומך ג"כ הדרוש גם על ענין לל"ב גליתי שמרמא לשם ע"ב שמאיר צומן הגאולה, ושורש הדברים הוא להנן דף שאלח"ז שדרש בסוד לל"ב גליתי ברא דפורקנא, ואמר דפורקנא הונו צבא ל"ב חלקים דעובדא דבראשית וכו'. ושמה דע"ב דאיהו ויכליו ציח אשתלים חא דפורקנא וכו'. וכמה דנפקו ישראל ממנרים ברא דע"ב שמהן, כך יפקון צבאן כד יתפרקון צבארייתא וכו' עיי"ש וצביאורנו שם, והיינו דעיקר הגאולה הוא צתיקון המנכות בסוד מזה החס"ד ברא דשם ע"ב וכדמפרש ואזיל. ועליה אתמר ללבי גליתי. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף כ' ע"ג) ללל"ב גליתי ודאי דא שמה דע"ב שמהן, היינו כי ללל"ב הוא גימ' ע"ב, כי ל"ב הוא סוד המלכות, כמ"ש (ברע"מ פי פנחס דף ר"ג ע"ג) כד

והיה שערך דאחון דאורייתא דאתמר עליהו קולותיו הנהנים שחורות כעורב עיי"ש. שימני כחותם דא אורייתא ע"י צוהר פי מורע (דף נ"ד ע"ג) שימני כחותם מאן הוא חותם דא חותם גושפנקא דקשוע עיי"ש ודרש לה הכא על הכורה שהוא שורש האותיות ונקראת תורת חממה: דאתמר בה תורת אמת היתה בפיהו וכמ"ש (בזכר פי קדושים דף פ"ה ע"ג) להיות תורה דללו איחי חממה, כגון דאורי ממאן דנא ידע ונאו איכו קשוע, ובג"כ כתיב תורת חממה היתה בפיהו, דמבעי ליה לל"ב למינק מיני דאורייתא רק ממאן דידע עיי"ש. ואיהי כלילא מעשר אמירן וכו'. הוא כמפרש גימיות הדברים שאמר שאמת הוא כנוי לתורה, ומפרש כי אמת הוא סוד ז"א, כמ"ש (בזכר פי בשלח דף ג"ז ע"א). וצ"י האזינו דף רנ"ז ע"ג ובשאר דוכתי) ח"א הוא סוד הוי"ו. והתורה הוא סוד ד' חותיות יק"ו, ומפרש ואמר שח"ו"ד מרומא דבעשרה מחמרות שצבא נברא העולם והעשרת הדברות שנחלקו ל' לחותם הם סוד צ' הוי"ו, וכללות הכורה עצמה שהוא ז"א הוא סוד אות ו'. ומאי תורה (הגר"א) מוחק זכ והגיה ש"ג דאינון ה"ה ו' כלול שית ספרי תורה ואיהו כדיל שית ימי בראשית ואיהו ו' זמנין טוב. ונראה דע"ס יש דצב"י (הגר"א) צוה, וז"ל כלול שית ספירן דס"ת, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"ג ע"ג) דאות ו' הוא סוד עמודא דאמנעיתא גופא דז"ת, שהוא כלול שית ספירן דס"ת מחסד עד יסוד עיי"ש. ובע"כ לריבך להגיה גם כהן הכי, כי לא מאלתי בשום מקום שיש ו' ספרים וצ"ס (שצח דף קט"ז ע"א) דפי' ויהי בנסוע הוא ספר צפ"ע, הלא אמר שם ר"ש צ"י דשצב"ע ס"ת הן דם צמדצר נחלק לג' חלקים, ולהמ"ד דפליג שם על ר"ש צ"י הלא ס"ל דויהי בנסוע אינו ס' צפ"ע, רק פרש צפ"ע, ואין רק ה' חומשי תורה, וע"כ שפ"ס וז"ל שית ספירן דס"ת וכנ"ל. ואיהו כלול ו' ימי בראשית. כי ו' ימי בראשית הם סוד ו' ספירות דז"א: דאיהו ו' זמנין טוב. כי בכל אחד מששת ימי בראשית נאמר כי עוב, והיינו כי ח"ך עוב חלח הכורה, כמ"ש צ"ס (בברכות דף ה' ע"א). והיינו סוד ז"א

ובהאי ויכלו ה' בששי דאיהו בר, ודא איהי (בראשית א) ויהי (דף ס"ז ע"א) ערב ויהי בקר יום הששי, דהאי) ה' דהששי איהי מלכות שביעאה.

ואיהי אתקריאת ע"ב, ובה רכיב ו' למפרק לישראל, הדא היא דכתיב (ישעיה יט) הנה י"י רוכב על ע"ב ק"ל.

בגין דאיהי כללא תלת אבהן דתליין מנהון ע"ב שמהן. ואתכלילן בה.

ולקבל תלת אבהן אתמר בויכלו תלת זמנין שביעי. ודא איהו רזא דשבית בית ש, דאינון ויסע ויבא ניט דאתכלילן בבית.

בההוא

באר לחי ראי

שכולל ג' אצבן שכלן הם לשון כ"ל עיי"ש. ולזה אמר גם הכא דלכחי רמזו ענין התיקון של המלכות ע"י היסוד לדיק צסוד ה' צשעי כניל ע"י השם של ע"צ חיצות חיצות ויכלו כניל, משום דאיהו כלל דג' אצבן וכו', שהם סוד בכל מכל כל וכאמור: דתליין מנהון ע"ב שמהן וכו'. וכמש"כ (צלקית צישע"י) צדוש הפסוק מן מדד צשעלו מים, דהשם ע"צ מהג' פסוקים ויסע ויבא ויע, פסוק א' הוא צחסד. והצ' הוא צצורה, והג' הוא צחית. וצכללות כולם הם צחסד עיי"ש ולזה אמר הכא דהשם של ע"צ חיצות תליין צג' אצבן חג"ת, וצכללות כולם הם ע"צ שהוא סוד המלכות, הרי שהג' אצבן חג"ת נכללן צהמלכות צצכללות שלשתן הם סוד ע"צ וכאמור. ולקבל ג' אבהן אתמר בויכלו ג' זמנין שביעי. עיין (להלן צעמוד צ') שדרש שהג"פ שציעי שצזר צפ' ויכלו, הם מרמזים לג' אצבן שכללים ציסוד לדיק. וציה אתקריאו ג' אצבן שציעיות עיי"ש. והכא דרש שהג"פ שציעי מרמזים שהג' אצבן נכללים צהמלכות, וע"כ נקרא כל אחד צשם שציעי שהוא המלכות ספירה כז': בית ש'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"צ) צסוד שצת ש' צ"ת, דהמלכות דאיהי צת כלילא צג' ענפי אצבן דאינון ש עיי"ש וצצחורנו שם: דאינון ויסע ויבא ויע. עיין (לעיל צהקדמה דף י"ב ע"צ) שהמלכות שהיא ה' אחרונה חית לב ג' קוין, ואינון ג' עמודין דסמכין לב שהם ג' ווין וזו ג' אצבן דסמכין לציתא דאיהי שכינתא, ועיין (לעיל דף ז' ע"צ) דכג' פסוקים דויסע ויבא ויע מתחילין צג' ווין, כי ג"פ ו' הוא מספר י"ה שמרמז לענין צהכללות הג"פ ע"צ ציסוד לדיק ח"י עולמים עיי"ש וצצחורנו שם, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף מ"ד ע"א) וכהיתנים מוסדי ארץ, אלן ג' ווין דכלכו אתרמזו צויסע ויבא ויע. עיי"ש שהג' קוים של הש' היא כלורה ג' ווין שמרמזים לג' אצבן שהם עמודין דסמכין לציתא דאיהי שכינתא ולחקנא צמדת החסד צשם ע"צ של בג' פסוקים דויסע ויבא ויע וכאמור. דאתכלילן בב"ת. דרש שצת ש' צ"ת, דהיינו שהג' קוים שהוא סוד בג' ווין דויסע ויבא ויע

אתכלילן ל"צ חלקים צצרתא אתקריאת ל"ב, וכ"כ (צזכר פ' ואתחק דף רס"צ) וע"י מענין זה עוד (לעיל צתיקון כ"א דף נ' ע"א) שדרש לאצרי לא גליחי, לאותן הצדיקים שאינם מסערא דלצ רק מסערא דשאר אצבין מאחד מרמ"ה מ"ע עיי"ש: ובהאי ויכלו ה' דהששי איהי וכו'. עיין (צזכר צראשית דף מ"ז ע"א) שדרש יום הששי, מ"ש צכלכו יומי דלא אתמר צכון ה' אלא הכא, כד אשחכלל עלמא אתחצרת נוקצא צדכורה צצצורה חד ה' צשעי דאיהו יסוד, למכווי כלל חד עיי"ש. ולזה דרש הכא להמשך הדרוש יום הששי ויכלו, דלעמ"ל שיהיה התיקון השלם של המלכות צשם ע"צ גימ' ויכלו, אז יכיה היחוד דז"צ צסוד יום הששי, ה' צשעי. ר"ל שיהיה ה' שהיא המלכות צצצורה חדא עם היסוד דכורה וכאמור. ואיהי אתקריאת ע"ב. היינו כמ"ש (צזכר פ' אחרי דף ע"ה ע"א וצפ' פקודי דף רל"ד ע"ב. וצמק"מ שם) דשם של ע"צ חיצין מאיר צהמלכות, והיא צחי' חורב צשע"פ עיי"ש (וצקס"י חות פ' ערך ע"צ): ובה רכיב ו' למפרק לישראל. עיין (צזכר צראשית דף כ"ב ע"א) צסוד ה' נפלת ו' יוקים לה. דצגלות נפלה ה' אחרונה צצוכר, ולעמ"ל נחית ו' דמשא ויוקים לה לה' עיי"ש: הח"ד חנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל. עיין (צזכר פ' שלח דף ק"ע ע"א) שדרש פסוק זה על המלכות שנקראת ע"צ ק"ל צסוד נשים דעתן קלות עיי"ש (וצמק"מ שם. וצלקית פ' שמיני) דק"ל הוא סוד המלכות מספר ה' הוי"ו"ה עיי"ש, אלל לא מפרש הכס מה הרמז חצית ע"צ לענין המלכות, דלפי כאמור שם ה"כ ל"ל הנכ ה' רוכב על ק"ל, ולזה מוסיף הכא להמשך הדרוש דלפי כאמור יתכן מ"ש על ע"צ ק"ל, כי גם ע"צ מרמז לסוד השם של ע"צ חיצין שחאיר צהמלכות וכאמור. בגין דאיהי כללא דג' אבהן דתליין מנהון. עיין צתיקונים (מ"ח דף ע"ב ע"א) שאמר שם צכהוא ע"צ דאיהו חס"ד אתחצית היסוד לדיק צגוויין נהירין דאינון ג' גוויין דג' אצבן וציה אתכלילן. וצג"ד אתמר צצדיק ויכלו דסליק ע"צ וציה אתכלילן ג' אצבן בכל מכל כל, ועיי"ש (צצחור הגר"א) דר"ל דחיצת ויכלו מרמז לזה

בההוא זמנא חלה זכות אבהן. דמיומא דאתחריב בי מקדשא, עלמא אתקרי תהו ובהו. מתמן ואילך אתקיים קרא (תהלים טט) אמרתי עולם חסד יבנה. חסיד סליק לחושבן ע"ב שמהן.

ודא רזא דאתקשר שביעי ביומא קדמאה. ומאן שביעי דא צדיק אות דשבת ויומין טבין. ורזא דמלה (רות ג) חי י"י שכבי עד הבקר, ודא בקר דאברהם. ההוא דאתמר ביה (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר. ואיהו חסד דיליה.

בגין דבהאי חסד אתתקן כורסייא דאיהי נפילה, ההי"ד (ישעיה יו) והוכן בחסד סח) כסא, וביה תקום. ורזא דמלה (שם נד) ובחסד עולם רחמתין.

וכל ספירן מתקשרין בימינא, בגין דעליה אתמר (דברים לג) מימינו אש דת למו. מימינא אתייהיב

באר לחי ראוי

ויע שכוה בע"צ שמות, הם נכללים בהמלכות שהיא צרחה למלכה וכאמור. בההוא זמנא חלה זכות אבהן. עיין (צחיקונים מז"ח דף ע"ד ע"צ) שדרש יוס הששי ויכלו, שפ"י הכה של ויכלו סוד ע"צ, נזכה לגאולה ע"י היסוד לדיק שכוה סוד יוס הששי, עיי"ש (וצינאור הגר"א שם), ולזה דרש הכה למשך הדרוש שזכ הוא הענין שענין זה נאמר בשב"ת, כי שנת הוא סוד ש' צ"ת, שהמלכות עולה לתלת אצבן וכנזכר, וזכר הכה יכיה הגאולה ותיקון המלכות, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"ד ע"צ) דלעמ"ל אם תאצבן צחיקונתא אתמר לגביה חלק זכות אבות צחיקון כ"ג קוין חגי"ת ואחיד לכו דדרועא ימינא וצדועא שמאלא ובגופא שכוה עמודא דאמלעיתא עיי"ש וצינאורנו שם. דמיומא דאתחריב בי מקדשא עלמא אתקרי תהו ובהו וכו'. עיין (צחיקונים מז"ח דף פ"א ע"צ) דצנתיא אתמר בשכינתא תחאה, והארץ היתה חכו מסערא דשמאלא, ומסערא דימינא וכו'. ומסערא דעמודא דאמלעיתא וחשך על פני תהום, כמו שכיב בשעת צריחת העולם בסוד צוה עולמות ומחריצין ומאן גרים באי אלא צגין דלא נחית ולא תפרש נציעו מאות ו' לגבי ה' תפארה. אמנם צמנא דנחית נציעו לגבי ה'. הוה שריתא מחסיד הכ"ד כי אמרתי עולם חסד יבנה וכו', עיי"ש (וצינאור הגר"א שם). וזה הוא המשך הדברים כאן ולהכי מרמז תיקון העולמות דלעמ"ל צוילי"י מספר ע"צ בסוד שנת צחיקון המלכות בסוד ג' קוין חגי"ת, כי בשנת נעשה התיקון בסוד ש' צ"ת, שנתקנה המלכות ונמשך לה נציעו בכל כ"ג קוין לתקנה ממה שהיתה חכו וצכו וג' צבג' קוין כנ"ל, ותיקונה היא בסוד כי אמרתי עולם חסיד יבנה מספר ויכלי"ו וכאמור: ודא רזא דאתקשר שביעי ביומא קדמאה. עיין (צזכר צראשית דף כ"א ע"א) דציומא דשנתא מהדן אינון מאורי אור מסערא דימינא דליהו אור קדמאה דכוה ציומא קדמאה עיי"ש. ולזה אמר הכה שזכ הוא הענין דאתקשר שביעי שכוה יוס השנת

ציומא קדמאה שמאורי אור ספירת החסיד שכוה רחא לשנת צסוד עולם חסיד יבנה כאמור: ומאן שביעי דא צדיק היינו כמ"ש (צזכר פ' יתרו דף ל"ב ע"א, וצ"י תזריע דף מ"ד ע"א, וצלק"ת פ' וירא) כי שנת הוא ציסוד לדיק דליהו שביעי לצוה עיי"ש. וכ"כ (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"א) ציוס השנת דליהו יסוד עיי"ש וצינאורנו שם. ור"ל דלכך מאיר בשנת מאורי דסערא דחסד, משום דשנת הוא צרחה ציסוד לדיק, וציסוד מאיר תמיד אורות כל החסידים. וכמ"ש רבינו (צלק"ת פ' וירא) וצשאר דוכתי עיי"ש: ורזא דמלה חי ה' שכבי עד הבקר. עיין (צרע"מ משפטים דף קי"ט ע"צ) על הגאולה העתידה שיהיה ע"י משה דדרועא ימינא שלו שכוה חסד, ומשה דתקשר צע"צ דהוא דרגא דאצרכס צסוד ח"י ה' שכבי עד הצקר, דהכי סליק ח"י צחושצן וו"ו מן וי"סע וי"צא וי"ט, ג' ענפי אצבן דתקשר צש"י של משה עיי"ש, ולזה אמר הכה כי גם על המשך הדרוש הזה צסוד שנת, מרמז פסוק זה חי ה' שכבי עד הצקר, שכוה סוד ג' ווי"ן, שהמלכות נכללת צג' אצבן צבג' ווין של וי"סע וי"צא וי"ט דרחה דשם ע"צ מספר חסד וכאמור: ודא בקר דאברהם ההוא דאתמר ביה וישכם אברהם בבקר. וכמ"ש (צזכר פ' יתרו דף פ"א ע"א) צהיות הצקר, ואימתי תחגליא חסיד צצקר וכו', כד תפרש זכותיה דאצרכס דכתיב ציה וישכם אצרכס צצקר עיי"ש: בגין דבהאי חסד אתתקן כסא וכו' וכמ"ש (פ' תרומה דף קל"ג ע"א) כסא תחקין אצרכס וכו', ולית תקונא דכסא אלא צחסד דאצרכס, כו"א והוכן צחסד כסא עיי"ש: ורזא דמלה ובחסד עולם רחמתין וכמ"ש (לקמן צחיקונים הנוספות דף קמ"צ ע"צ) וצימינא אוקוס לכו לשכינתא ורחס עלה, הכ"ד וצחסד עולם רחמתין עיי"ש. וכל ספירן מתקשרין בימינא וכו'. היינו כמ"ש (צזכר סוף פ' וארא דף ל"ב ע"א) צגין דשמא קדישא צימינא ואורייתא צימינא. וע"ד צימינא תלייא כלל עיי"ש. בגין דעליה אתמר מימינו אש

אטייהב אורייתא. בגין דא (ישעיה סג) מוליך לימין משה זרוע תפארתו ובוקע מים דאורייתא מתמן. מה דאברהם. למהוי ליה בה שם עולם. ובה אשתלים ה' דמשה. דאיה במשכונא לגביה דאברהם במשה דאיתי אורייתא עד דיפרוק לבנוי. ורזא דמלה (מיכה י) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

ורזא דפורקנא בהאי חותמא איהו. דעליה אתמר (ישעיה נה) כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון.

בשמחה סליק לחושבן אדין דאיה אדניי ארון הברית אדון כל הארץ אתקרי, בר מאת ש דאיהו תלת מאה, ואינן תלת אבהן דאתחברו בה, ואתון בשמחה איהו מחשבה.

בחמ"ה

באר לחי ראי

צסוד מוליך לימין משה זרוע תפארתו ובוקע מים דאורייתא, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ג ע"א) עיי"ש וצביחורנו שם: [*א"ה וכמ"ש (צמד"ר פ"ר וילך סוף פ"ט) ו"ל א"ל הקצ"ה למשח חייר צעור"ז הכהגת את בני, חף לעת"ל על ידיך אני מנכיג אותן, מנין שנאמר ויזכור ימי עולם משה עמו עכ"ל] כימי צאתך מאמ"צ אראנו נפלאות. כלומר כמו שגאונות מלרים היה על ידי משה, כן גם גאולה העתידה יוכיח עיי"ש משה וכחמור ורזא דפורקנא בההוא חותמא איהו ה"א חחר צ"ח לדרוש שימני כחותם על לבך, שדרש למעלה ואמר שהשכינה מצקשת שימני כחותם לסוד הגהולה שהיא תלוי צ"ה אחרונה שהיא כחו של חצרכס שניתן למשח שהוא סוד שכינתא תתא, וכמ"ש (לעיל תיקון א' דף י"ח ע"א) דכנס"י מצקשים שימני כחותם על לבך שהיא שכינתא דילך, דצגינה חנה דכיר לן בגלותא עיי"ש וצביחורנו שם: דעליה אתמר כי בשמחה תצאו וכמ"ש (צזכר סוף פ' בלק דף ר"צ ע"ג) כד יפקון ישראל מן גלותא שכינתא נפקת עמכון ועמך יפקון, הכ"ד כי צשמחה תלוא עיי"ש: בשמחה סליק וכו' ה"א מפרש איך תיקון המלכות דלעת"ל ה"א מרומז בלותיות צשמחה: אדין דאיהי אדניי ארון ברית וכו' עיין (צזכר פ' ויחי דף רכ"ח ע"ג) צסוד ויסב חזקו פניו אל הקיר ויתפלל אל ה', קיר זה ה"א אדון כל הארץ וזה שכינתא, כד"ה הנה ארון הצרית אדון כל הארץ עיי"ש, ועיין (צזכר פ' פקודי דף רל"ה ע"ג) (ובמאורי אור, ערך אדן, ושם ציאר נהיב אות י"א) דשם אדין היא המלכות צחא דמשכנא שם אדניי. כמ"ש הנה ארון הצרית אדון כל הארץ עיי"ש, ולזה אמר הכהן ללותיות צמח"ה של צשמח"ה הם גימ' אדין שהיא המלכות, שהיא צסוד ארץ צרית אדון כל הארץ. דאיהו תלת מאה ואינן ג' אבהן וכו' עיין (צמ"ה פ"ה משער אח"פ) צסוד מאכ אדניס שהיה צמשכן שמרמז לסוד המלכות שהיא שם אדניי שהוא מספר ס"ה, ועם הל"ד ללותיות של המלכות דמלוי

דת למו עיין (צזכר פ' תרומה דף קס"ו ע"ג) ותורה אור, דקא נהיר להכחול נר ואלותיקת מניח מסערה לאור קדמאכ דליכו ימינא, דהא אורייתא מהכחול סערה דימינא לאור קדמאכ אחיכיצת, דכתיב מימינו אש דת למו מסערה דימינא אחיכיצת, אש"ג דאתכליל ציח שמאלא דהא כדון איכו שלימו דכלא עיי"ש, ולזה חמר הכהן לכמשך הדרוש שאמר למעלה וזה ח"א דאתקשר שציעי ציומא קדמאכ. כי מחזור דיומא קדמאכ שהיא מסערה דימינא אחיכיצת התורה דכתיב צה מימינו אש דת למו, ואיכו שלימו דכלא וכאמור. בג"ד מוליך לימין משה וכו' ובוקע מים דאורייתא מתמן ר"ל מסערה דחסד, וחינו כנ"ל (תיקון י"ג דף כ"ח ע"א) ומשח אתמר ציח מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ואיכו צוקע מים דאורייתא לגבי זרע אברהם, דאיכו ימינא למכווי ליה שם עולם, ועיי"ש וצביחורנו שהצאחי מדברי (הרע"מ פ' משפטים דף קי"ט ע"ג) צפסוק זה מוליך לימין משה וגו', דמשח התקשר עלמו צחסדים שצ"ד ימין דרגא דחצרכס, וכ"כ (צזכר פ' נח דף ס"ז ע"ג) עיי"ש. מה דאברהם וכו' וכמו שפרש (לעיל תיקון י"ג שם) צכמשך המחמר ואיכו צוקע מים דאורייתא לגבי זרע אברהם דליכו ימינא למכווי ליה שם עולם ואתקשר צה דאברהם דליכו חמש חומשי תורה, וזה אשתלים משה, ומיד דחשתלים אשתלים עליו ימינא עיי"ש וצביחורנו שם. ובה אשתלים ה' דמשה עיין (לקמן תיקון כ"ט דף ק"י ע"ג) דעיקר שמו של משה ה"א צ' לותיות מ"ש, עדכ"כ כי מן המים משתיכ"ו, ונתוסף לו ה' דשכינתא התאכ עיי"ש, ואמר הכהן שנתוסף לו ה' דשכינתא תתאכ מסערה דאברהם שהוא צחי ה' תתאכ דכווי"ה. והגם שכתב (צרע"מ פ' תלך דף רע"ט ע"ג, וצזכר פ' לך דף ל"ו ע"א) דאברהם ה"א סוד ה' עלאכ שהיא צינה, הכהן דרש שהוא צחי ה' אחרונה דכווי"ה שהוא סוד שכינתא תתאכ שעי' חכיה בגאולה העתידה: עד דיפרוק לבנוי. שיהיה עיי"ש משה, וצנח התורה

בחמ"ה ה"ן, ואיהי שכינתא דלית לה יחודא אלא במינה כמה דאתותא (ס) דה"ן, ואתעבידו עשרה, ואתעבידו מאה, כמה דשכינתא כלילא כלהו עשרה וכלהו מאה, והיינו דכתיב (דברים י) הן לה' אלקיך השמים ושמי השמים, ורזא דמלה (בראשית לט) הן אדני.

ובשלוש תובלון. (ישעיה נה). ש תלת אבהן. ו"ו תריין משיחין. מ' ל"ב דובשלום, סליק ע"ב. ודא איהו דאתמר (בראשית כח) ושבתי בשלוש אל בית (ע) אבי.

שמחה איהו דאתמר ביה (קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמדך.

ושתה בלב טוב יינך. דא יין המשומר בענביו, ועליה אתמר (תהלים כה) סוד יי ליראיו.

יין

באר להי ראי

מכאן אורות שזכר הוא כלול מעשר כרי ח"ק, (ויוחנן שכלכות מלך יחודתה הוא מרומן צלות א' במילואה ח"ק, שמספרה הוא קי"א. היינו שמלך יחודתה הוא חות א' ומלך התכללותה צ"ס הוא חות י'. ומלך התכללותה מעשר למלך הוא חות ק'). ה"ן אדני. היינו שהמלכות שהיא סוד שם אדני מלך יחודתה היא צרזא דאות ה"ן וכאמור. ובשלוש תובלון לאחר שמפרש רישא דקרא כי צשמח הנלוו לחיקון המלכות, הוא מפרש גם סיפא דקרא וצלוס תובלון. ש' ג' אבהן היינו שחיקונה של המלכות היא כשעולה לג' ראשון שהוא סוד ג' אצבן כמש"ל ו"ו תריין משיחין היינו כי כ"ו ווי"ן של וצלוס"ס הם סוד נז"ה, וכמש"כ רבינו (צ"ח פ"ו משער השמות) צסוד ווי העמודים, וכ"כ (צ"ח משער לאה ורחל) צסוד צ' לוחות אצנים עיי"ש. ונודע מדברי (הרע"מ פ' פנחס דף רמ"ג סוף ע"א וריש ע"ב) דמשיח בן דוד הוא לקבל נלח, ומשיח בן אפרים הוא צסוד עיי"ש, וחרמזן צזכר הוא שכלשר יחוקן המלכות צסוד חות ש, שהצח עולה לג' אצבן כנ"ל, אז יצואו כ"ו משיחין מסערה דנז"ה וכאמור: סליק ע"ב. שהוא חיקון המלכות לנורך בגאולה ע"י כ"ו אבות צרזא דע"ב, וכמ"ש (לעיל ריש עמוד זה) ואיכא אחרקראת ע"ב, וצכ רכ"ז ו' למפרק לישראל, בגין דאיכא כללל דג' אצבן דחליין מנכון ע"ב עיי"ש וצציוורנו שם. ודא איהו דאתמר ושבתי בשלוש אל בית אבי. עיין (צזכר פ' בראשית דף כ"ג ע"ב, וצ"י וילא דף ק"ע ע"ב) שדרש פסוק זה צענין בגאולה העתידה צ"ב, ולחך דרש הכא דלכ"ו חמר וצציו צלוס דייקא, היינו צסוד וצלוס"ס תובלון, שצחיצה וצלוס מרומן ענין חיקון הנוקצא לנורך בגאולה וכאמור: שמחה איהו דאתמר ביה וכו'. עיין (צזכר פ' וארז דף כ"ע ע"א) דשלמה קא אצכר ליה לצ"י לאעטרא לך לכנס"י צשמח דאיכא סערה דיימנא, ואיכא נחמא דיתעטר צחדוך, ולצכר יתעטר צחמנא דאיכא שמאלל, צגין דשפחה צמכימנחא דכלל חדותא שלמחא ציימנא ושמאלל, וכד תכ"ו צין תריוורו כדן כל

דמילוי שצס אדניי וע"כ כרי ק'. וכו סוד מאח אדנים עיי"ש, וצכ הוא המשך דצברים כאן דלאחר שאמר שחותיות צמח"כ של צשמח"כ, מרמז לשם אדני שהיא המלכות, כוסף ואמר שצ"ש של צשמח מרמז לסוד חלת מאח שהוא ג' אדנים שכל אחד מספרו ק'. כעסס ג' ענפים של חות ש' שמרמז לעליות המלכות לג' אצבן, וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף נ"ב ע"ב) דכ"ש מרמז להמלכות דאיכא צח כלילל צג' אצבן עיי"ש וצציוורנו שם בחמה הן *א"ה וחינו דלותיות הנשארין צחיצה צשמח"כ מלצד חות ש' המכ צחמ"כ צג"י ה"ן] דלית לה יחודא אלא במינה כמה דאתותא דה"ן. וכמ"ש (צמד"ר פ' צא פט"ו—י') צפסוק הן עס לצדד ישכון, מה ה"ן כל האותיות מצדווגים חוץ מצ' חותיות הללו, כיצד ח"ט כרי י', צ"ח כרי י' וכו', נמנח כ' לעמח, וכן חות י' חין לה ציווג י"ג כרי ק', כ"פ כרי ק' וכו', נמנח י' לעמח עיי"ש. וצכא דרש לה על השכינה הקדושה: ואתעבידו עשרה ואתעבידו מאה. עיין (צזכר פ' תרומה דף קכ"ז ע"א) צסוד אל חקרא מ"ח חלל חלל, שמרמז להמלכות שנקרא מאח, צגין דכל דרגין עלאין צאשלמוחחון הכא חינון, ועיי"ש (צמק"מ) דר"ל כי מה"ע נקראת המלכות מאח, משום שכללים צכ י"ס וכל אחד כלולה מ"י כרי מאח עיי"ש, ולחך מפרש הכא להמשך הדרוש שאמרנו שהמלכות צסוד ה"ן שהוא מרמז לסוד היחידות דלכאורח אמרנו למעלה שהמלכות היא מרומן צסס אדנין צרזא דחמ"ח אדנים, ולחך חמר שאין סתירה כי הכל חד דמתוך סוד יחידות שצכ נכלל צכ כל ה"ס, וכל אחד כלול מ"י, כרי מאח אדנים: והיינו דכתיב ה"ן לה' אלקיך השמים ושמי השמים. כוונתו צזכ דלכ"ו נרמז הענין צחותיות ה"ן, כי כ"ו חחרונה שהיא המלכות היא כלילל מעשרה, וכ' פעמים ו' היא ג', ולכ"ו קי"ל דח"ק שנים מהלך צין רקיע לרקיע וכמ"ש (לעיל חיקון י"ע דף ל"ח ע"א) וצאשר דוכתי, שהיא מרמז לעליות המלכות שהיא י' שכלילל מ"י כנ"ל עד שמים ושמי שמים שכל אחד

יין טוב דא צדיק, דאתמר ביה (ישעיה נז) הצדיק אבד. ומאי אבד, אבד ההוא נביעו, ואשתאר נחרב ובש בבית ראשון ושני.

קם סבא ואמר. אדני במחשבה סלקא, ולא בחשבון, ועליה אתמר (זכריה ב) ה"ס כל בשר מפני י"י, כי נעור ממעון קדשו. יתער ביה, כמה דאתער משנתיה וחזר (ט) לשנתיה. עד דיתער יקוק דאיהו רחמי, לקיימא ביה (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצך. גדולים אתקריאת מסטרא דהאל הגדול דאיהו חסד. ושכינתא ביה סלקא לאתקרי גדולה.

וביה

באר לחי ראי

דמפרש ואזיל, וכוה ליה לדרוש דלותיות בשמח"ה הוא דלותיות במחשכ"ה שמרנז נהשכינה, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) שכינתא תתאחא לתקרי מחשכ"ה עיי"ש וצביאורנו שם. ועדיה אתמר ה"ס כל בשר מפני ה' עיין (צמד"ר ר"פ וישנה) שמפרש פסוק זה לזמן הגאולה באותה שעה הם כל בשר מפני ה' למה כי נעור ממעון קדשו עיי"ש. ולזה מציא הסבא הכא פסוק זה שמרנז דלעת"ל כאשר יעור ה' ממעון קדשו לחקן המלכות בשלימות נאמר ה"ס כל בשר, דהיינו שיתקן השם הדניי מספר ה"ס, ולא רק אד"ן מספר י"ח יתער ביה כמה דאתער משנתיה וכמ"ש רבינו (צפרע"ת ר"ש פ"ב בשער הפורים) צסוד ישנו עם אחד, ואחז"ל שאמר המן אלקיכם ישן הוא, היינו שכל חוקק הגנות צבל היה על שכל הכי שנים של הגלות היה ה"ז צסוד הדורמיטא, ואתחלתא דגאולה היה על אשר נדדה שנת המלך מלכו של עולם, כי חזרו המוחין ונתעוררו ללורך הגאולה עיי"ש, ולזה אמר דגם הכא גלות אדום שאנו משוקעים צו עתה צעוב"ר הוא ע"י שז"א הוא צסוד התרדימה ודורמיטא ולעת"ל כאשר יהיה רצונו יחצ"ש לגאלנו צ"ב, יהיה צבחי נדדה שנת המלך ויתעוררו המוחין וכאמור: וחזר לשנתיה. עיין (צב"ר פ' שמות דף ע"י) צסוד ענין זה צפרעות צאורך, ושם מצואר שהתגלות של משיח יהיה מתחלה משך שבעין יומין, ויתחזר ויתגנז עד תריסר ירחין עיי"ש: עד דיתער יקו"ק וכו'. דרש ה"ס כל בשר מפני הו"י, היינו שמתחלה יהיה בהתעוררות מסערא דנוקצא צסוד ה"ס מספר אדניי מפני הו"י, היינו קודם שיהיה התעוררות מסערא דנוקצא שהוא הו"י, יהיה התעוררות מסערא דנוקצא, ע"כ יחזור לשינתיה כי נודע מדברי רבינו (צכוונת המפיל חצלי שינה, וצכוונת המעציר שינה מעיני) שהשינה הוא צא צלילה בצסחלקות המוחין מהעדר השגחה עינא פקוחא מצי"ל לנוקצא. אצל צבווק נסתלק הדורמיטא וחזרו המוחין ע"י עינא פקוחא של אריך צז"א וצי"ל צנוקצא וכמ"ש (צסידור) עיי"ש, ולזה יתכן דמתחלה כאשר יהיה התעוררות הגאולה מסערא דנוקצא ולא האיר עוד צבחי עינא פקוחא של ז"א צנוקצא, על כרחק אף שיהיה התעוררות הגאולה, עכ"ל

מזר

כל צרכאן שראן צעלמא עיי"ש. ולזה הוא ממשיך הדרוש שזה הוא כעטס שאמר למעלה דסוד תיקון המלכות לעת"ל יהיה צסוד צשמחא חלאו, שהוא צרזח דלך אכול צשמחא לחמך, שהיה תיקון המלכות מסערא דימינא, וחינו צסוד וכוון צחסד כסא וכמ"ש: ושתה בלב טוב יינך אגב הוא מפרש גם סיפא דקרא על הגאולה העתידה. דא יין חמשומר בענביו. היינו כמ"ש (צב"ר צמד"ר פ' תולדות דף קל"ה ע"ב) יין המשומר צענביו מששה ימי צראשית, חלו דברים עתיקים שלא נגלו לאדם מיום שנצרך העולם, ועתיקים להתגלות ללדיקים לעת"ל עיי"ש ועלי" אתמר סוד ה' ליראיו וכו' ר"ל כי יין מספרו סוד, וכמ"ש צש"ס (עירובין דף ס"ה ע"א), והיינו כי יין הוא כנוי לסודות התורה, ודבריהם עתיקים שלא נגלו לשום אדם, חלא ללדיקים הנוטרים אות צרית קודש לעת"ל כנ"ל. אשר מקורו ציסוד לדיק, כי רק הם צאים צסוד ה': יין טוב דא צדיק וכמ"ש צש"ס (יומא דף ל"ה ע"ב) חין טוב חלא לדיק עיי"ש, ודרש ושח צלצ טו"צ יינך, דלעת"ל ישוה ללדיקים הנוטרים היסוד לדיק שנקראים עוצים, היין שהוא סודות התורה אשר צעוב"ר עתה הם חרצים ויבשים צגלות שלא נתגלה להם סודות התורה כראוי, עד לעת"ל שאז יפתח להם השפעת מעיינות החכמה שהוא סודות התורה וכאמור: דאתמר ביה הצדיק אבד. וכמ"ש (צב"ר ויקרא דף ע"י ע"ב) הלדיק אבד, אבד הכוא נביעו דמקורא עלאה דהוא נגיד ומשיך מלעילא עיי"ש, והכוא נביעו דלעילא מעיינות החכמה של סודות התורה וכאמור: אבד ההוא נביעו ואשתאר נחרב ויבש. וכמ"ש (לעיל צב"ר דף י"ד ע"א) דצגלותא אסתלק הכוא נכר דנפיק מעדן דשאצין לדיקים מניה מן ימא דאורייתא, ואשתאר נכר יחרב ויבש, יחרב צצית ראשון, ויבש צצית שני עיי"ש וצביאורנו שם. אדני במחשבה סליק ולא בחשבון. הסבא השיב על שדחק לפרש תיבה צשמח"ה דלותיות צמח"ה מרחמים לשם אדניי שצבחי חשבון, חין החשבון עולה יפה, דהא דלותיות צמח"ה הוא מספר י"ח, ושם אדניי עולה ס"ה, ואעפ"י שדרש לשם אד"ן שמרנז לשם אדניי, לא ס"ל להסבא כן, כי עיקר השם של המלכות נוקצא דצי"ל היה אדני מספר ס"ה

וביה ודאי רזא דפורקנא. כגונא דא יוד קא ואו קא יקוק.

וא"ו ביה רזא דפורקנא, דאיהו רשים בשמא דע"ב. דאיןן (צב) והיו אניי והיו (צג) ר"ת ואו, תלת עשר מכילן דרחמי דאורייתא דאתייהבת מימינא. אשתאר יוד קא קא דסליק לחשבן ל"ב. ואיהו ב' מן בראשית. ל' לעיני כל ישראל.

ועוד איהו ל"ב אלקים דעובדא דבראשית. דעליה אתמר (ישעיה סג) כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה.

ושמא

באר לחי ראוי

י"ג, משום שזכר כלולין כל ה"ב שמות וכמ"ש (בתקונים מ"ח ס"ב) וי"ג מכילין לכלולין בחדס כלול ע"ב שמכין דליון כללל דלכון וכ"ו אניי והיו שזכר מסטרא דימינא עי"ש, ועין (צרע"ט פ' תנא דף רע"ו ע"ב) דל"ג מכילין דרחמי רמזין בתלת חיזין וכ"ו אניי והיו דליון וא"ו, דכלול בכו ע"ב שמהן כמנין חס"ד, דבכו נלחו ישראל את המלכים בקריו"ם, ולעמ"ל נאמר כימי נאחך מאמ"ל ארלנו נפלאות, שיכיר הגאולה העתידה בזה השם הכז שהוא מסטרא דימינא, בסוד מוליד לימין משכ זרוע תפחתו וזוקע מיא דאורייתא קדמכון עי"ש. תלת עשר מכילין דרחמי דאורייתא. (הגרי"א) מוחק חיבת דרחמי, וז"ל [מכילין דאורייתא]. והיונו י"ג מדות שכתורס נדרשת בכו, ור"ל שזכר הוי"ו במילוי אלפ"ין נרמז בגאולה, שהוא"ו מרמז לה"ג מכילין דאורייתא שכתורס נדרשת בכו, והנשאר יו"ד ה"א ה"א מהשם מ"ה, הוא גימ' ל"ב, שמרמז להב' של ציראשית, ולהל' של לעיני כל ישראל, והיונו סוד ז"א שהוא כוללות התורס מראש ועד סוף שצ"י יכיר הגאולה לעמ"ל. * א"ה. שוחס דמר (הגרי"א ז"ל) לא ידענא, למח לא גרס חיבת דרחמי, רק י"ג מכילין דאורייתא, ואם לאשר הוא מפרש לשיטתו דקאי על מש"ל והכל בתורס עי"ו קאי י"ג מכילין דאורייתא דיוקא היונו י"ג מדות שכתורס נדרשת בכו עי"ש (צביאור הגרי"א), אך גם אם נגרוס י"ג מכילין דרחמי דאורייתא (היונו י"ג מדות של רחמים בכתובים בתורה) ג"כ הם מכונים לה"ג מדות שכתורס נדרשת כדאמרין (צוה"ק שלח ס"ב ע"א) ח"ל חלנא צ"ג מכילין לתקשר קשרא דמשימנחא לאשתכחא צרכאן לכלל וכו'. ועל האי ה"ג מכילין דאורייתא מתעשרא כמח דאוקימנא מקיץ ומג"ש וכו' עכ"ל. כרי שזכר מכונים זה כנגד זה: [ועוד איהו ל"ב אלקים וכו' פתח מפרש עוד רמז ח"ך שצ"י אותיות יו"ד ה"א ה"א גרמז ענין בגאולה, ואמר כי מספרם ל"ב שהוא לסוד ל"ב אלקים ומעשה בראשית שהוא שורש הבבורות, אשר ע"י יכיר בגאולה העתידה ע"י מרצפ"ה, כמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף ה"א ע"א) בסוד כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה. וזכר עתיד לאתגליא קצ"ה למשכ דאורייתא בגלותא בתראכ כגונא דפורקנא קדמאח עי"ש וצביאורנו

חזר לדומיעטא והסתלקות המוחין, עד שהקצ"ה ירחם ויכיר הכתובות מסטרא דכורא שהוא הוי"ו ואז יאיר ז"א צעינא פקיתא לכוונקא ויסתלק דלדומיעטא ויחזרו המוחין ואז יכיר הגאולה בשלימות. דאיהו רחמי והיונו כמ"ש רבינו (צמ"ח פ"ה משער פרנפי זו"ג) דז"א הוא צחי רחמים, וכוונקא הוא צחי דין עי"ש וברחמים גדולים אקבצך. וכמ"ש (צרע"ט פ' תנא דף רע"ז ע"א) חזל דפורקנא בתרייתא וברחמים גדולים חקבצך, מסטרא דלצרכס, דדרגא דלצרכס איכו יד הגדולה עי"ש: מסטרא דהאל הגדול וכמ"ש (צזכר פ' פקודי דף רס"א ע"א, וצפרע"ט פ"ג משער העמידה וצשאר דוכתי) דהאל הגדול הוא מסטרא דלצרכס, והוא צחא דחסד עי"ש: ושכינתא ביה סלקא לאתקרי גדולה. היונו כמ"ש (צפרדס צערכי הכנויים, ערך גדולה) שהענין שהמלכות נקראת גדולה, הוא מלך קבלתה מאצרכס שנקרא גדול, והפ"י הוא שה' אחרונה שהיא המלכות מתלצשת בלבוש הגדול שהוא חסד דלצרכס עי"ש. וביה ודאי רזא דפורקנא וכו' הוא נוחן חיוק לדכיון שגאולה העתידה תהיה בגאולה בשלימות, ואמר כי כלל הגאולה העתידה יכיר מסטרא דחסד, וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א סוף דף י"ג ור"ש דף י"ד) וצמינא יפקון, דהגאולה העתידה תהיה מסטרא דימינא שהוא בחדס עי"ש וצביאורנו שם, וכדמפרש ואז"ל, וכן הנה השמות של ז"א שזכר השם הוי"ו פשוט וצמילוי אלפין עכ"כ גי' ע"ב מספר חס"ד. וא"ו ביה רזא דפורקנא וכו'. הוא מוסיף עוד טעם שהגאולה העתידה ל"ל מסטרא דז"א דוקא, כי כלל קי"ל דז"א הוא סוד הוא"ו של הוי"ו דמ"ה. וכמ"ש (צמ"ח צבכללים שעשה מהרחי, כלל י"ע וצשאר דוכתי) והוא סוד ה"ג מכילין דרחמי שהוא החסד צמיון, וכמ"ש (צזכר פ' וארא דף כ"ז ר"ש ע"ב) אמר ר' אלעזר דסטרא דימינא עלאה נפקין תלוסר מצותין עלאין, עי"ש (ובמק"מ שם), ועין צביאורא בזה (בתקונים מ"ח דף ע"ה ע"ב) ומסערא דחס"ד איכו חזל מכילין דכ"ה איכו הוי"ו עמודא דאמנעיתא ארך אפים ומאריך אף על ציטונים ומטה לון כלפי חסד וכו': דאיןן ודאי אניי ודאי. ר"ל דכ"ה שמות וכ"ו אניי והיו, שזכר ר"ת וא"ו מספר

ושמא דעיב איהו ויכליו. ביה אשתלים רזא דפורקנא. ועליה אתמר ללבי גליתי דאיהו חושבן ויכלו. וביה אתקיים קרא (תהלים מט) אמרתי עולם חסד יבנה.

וכמה דנפקו ממצרים ברזא דעיב שמהן. כך יפקון בהון כד יפרקון בבתרייתא, בההוא זמנא (שם לג) חסד יי מלאה הארץ. ועליה אתמר (ישעיה נד) וחסדי מאתך לא ימוש. (שם נד) ובחסד עולם רחמתיך.

ובגין דא שבח דוד לקוביה בגלותא דאיהי שאול. בהאי חסד, כד"א (תהלים לו) כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה.

ואי אומין (דף ס"ז ע"ב) דעלמא דחקין להו לישראל יותר מדאי, קוביה חס על ד' מן חסד דאיהי דלית בגלותא. ואתקיים קרא ביה (ישעיה לו) בטרם תחיל ילדה.

ושבעין תיבין דמזמור (תהלים כ) יענך יי ביום צרה, אינון לקבל שבעים שרים ואומין, דאינון צירים וחבלים דשכינתא עלאה ותתאה.

דאתוון ב' (ניא דאתוון דביה) ביה אתקריאן פלטרין גדולים הה"ד (תהלים קיא) גדולים מעשי יי.

וקוב"ה ביה אתקרי גדול. כד"א (שם קמז) גדול עד אדונינו ורב כח. וביה סלקין ישראל לגדולה.

ושכינתא

באר לחי ראי

בטרם תחיל ילדה וכמו שזרש פסוק זה (זרע"מ פ' חלל דף רע"ח ע"ב, ולכלן בחיקונים הנוספות תיקון צ' דף קל"ט ע"א) דיפקון צרחמי קודם שיצאו החצלי לידה שהיא חצלי משיח עיי"ש, וכמ"ש (בזכר פ' פנחס דף רמ"ט ע"א) דענין חצלים דגלותא הוא צרחי חצלי לידה עיי"ש (ובזרע"מ שם צלוחו עמוד), וכ"כ (זרע"מ אחרי דף ס"ז ע"ב) עיי"ש: ושבעין תיבין וכו'. עיין (זרע"מ פ' אחרי שם) דהחצלי משיח שנחשבו (במשנה סוף סוטה) דור שכן דוד צא אנשי חיל יסודצו מעיר לעיר וכו' הם צמספר ע', והם מענין הכי קלן אשר תחיל כיולדה וזווחת צהון צסוד תחיל חשק צחצלי דאינון שצעין לקבל פי תיצין למחמור וענך כי ציום צרה עד לאתפתחת רחמך וכו' עיי"ש. דאתוון ב' (בגרי"א) הגיה שצ"ל דאינון ב'. ור"ל דהצירים והחצלים הם צרחי רחם של הכי שניות כציוול שניותא עלאה ושכינתא תתאה, והכמתקא הוא צסוד השם עיי"ש שהוא מספר פי עס צ' כוללים של הכי שניות הרי עיי"ש מספר חס"ד, ועיי"ש יוכיח הגאולה ובדמפרש ואזיל. ביה אתקריאן פלטרין גדולים. עיין (בזכר פ' פנחס דף רכ"א ע"א) דהפסוק גדול יוכיח צסוד הצית הכי האחרון מן הראשון, שזכ קאזי לעתיל שצנכ הקציה כצכודו וצענמו צ' צחים, ואי יוכיח נגד צינכ וכו' נגד המלכות, עיי"ש (ובמק"מ שם), הכי מצואר שצכוד הכי צחים שעתיד הקציה לצנחם צי"ש יוכיח צרחי גדול, ולזה מפרש להמשך הדרוש שזכ הוא סוד גדולים מעשה ה'. היינו הכי צחים ולעתיל שיהיו מעשה ה' וללא מעשה

וציאלורנו שם: ושמא דע"ב איהו ויכלו. עתה הוא חזר צהמשך הדרוש לצדריו שאמר למעלה (סוף דף הקודם) צסוד כי יום נקם צלצ"י שהוא צרזא דויכליו מספר עיי"ש שמהן וכו' עיי"ש וציאלורנו שם, ולזה הוא ממשך הדרוש כאן כי האות וא"ו של השם מ"ח מרמז גי' לסוד הגאולה, כי הוא ר"ח וא"ו וא"ו וכו' שהוא סוד הכי"ש שמהן שגממזים צסוד ויכליו כנ"ל שעל ידו נעשה הגאולה צחמ"ל, ועל ידו יוכיח הגאולה לעתיל: ביה אשתלים רזא דפורקנא. דרש ויכליו לשון התכלית, כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) וכד צעאה לרחמא על עלמא חנא וחסדא צעלמא, נעלא מחסד וכלכו ספיקן לתכלילו צכ ואתקריאו חסדים עיי"ש וציאלורנו שם: וכמה דנפקו ממצרים וכו' וכמ"ש כימי לאתך מאמ"ל אראנו נפלאות וכמ"ש לעיל כמה פעמים: עולם חסד יבנה. עיי"ש גימ' חס"ד, וזיכ יצנכ העולם צגאולה הכתידיכ צסוד כי חסד ה' מלאה הארץ: דחקין להו לישראל יותר מדאי. קוב"ה חס. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) צסוד אגרא דלכא דוחקא, דגלותא דערצ רצ לישראל ממחר לון פורקנא עיי"ש וציאלורנו שם ממי"ש שם מדצרי (כזכר פ' צלק דף קל"ט ע"א וע"ב): חס על ד' מן חס"ד. חס"ד נוצריקן חיים ד': דאיהי דל"ת בגלותא. וכמ"ש (צלקית תהלים פ' ל') צפסוק ארוממך ה' כי ליתני, שהמלכות נקראת שער שהיא צרחי דל"ת, כי שם אדניי צמילואו צגימ הרע"א, ושם מצקשים החילונים לאחח עיי"ש: ואתקיים קרא ביה

ושכינתא בה אתמר (שמות לג) הנה מקום אתי.

בההוא זמנא אתקיים בה קרא (תהלים לג) גדלו ליי אתי.

ובה (נ"א וביה) אתמר בקוביה בההוא זמנא (שם פו) כי גדול אתה ועושה נפלאות עתה וגר. וביה (איוב ט) עושה גדולות עד אין חקר.

ודא איהו חסיד ביה ויכלו, ה' בששי. (נ"א וביה ויכלו בהששי) בגין דביה ה' דאברהם אזיל ר' לגבה.

מיד יתער י"ה לקרבא. הה"ד (שמות יז) כי יד על כס י"ה.

וששי איהו אלף שתיאתא. שביעי יסוד. ביה אתכלילו ואתייחדו שית ספירן, הה"ד (בראשית ב) ויכלו השמים והארץ. דא קוביה ושכינתא, דאינון ר"ה. יום הששי, בגין דעליה

אתמר

באר לחי ראי

באזכרה מסערא דחסד עי"ז יפרוק לבנו עי"ש
וציאונו שם מיד יתער י"ק לקרבא וכו' זכ הוא
המשך (למש"ל בעמוד הקודם) שהגאולה לעת"ל לא
תוכל להיות חלל עד דיתער ד' אותיות יק"ק דזכ
ודאי רח דפורקנא, ומפרש הכא חיד יתערן כדי
אותיות זכז ומפרש לפי האמור דע"י כח של השם
ע"צ חסד דאזכרה יתוקן המלכות שהיא אות ה'
דאזכרה. ויזדווג עמה בעלה סוד אות ו', וה"כ ממילא
יתעוררו גם כז' אותיות י"ק, כידוע מדברי (מכריזי)
בהגותיו לזכר ריש פ' תרומה דף קכ"ו ע"ב) בסוד
כי יעקב צחר לו י"ק, כי יעקב שהוא ז"ל צחר לו י"ק
שהיא המלכות שתיכב צת זג"ו עי"ש, ואז ממילא
יתעורר הכח של דין וגבורה של ה' אותיות הללו על
קלי עמלק וכל הס"א, וכמ"ש (צקכ"י ערך י"ק, בשם
הצחי פ' בשלח) שהצ' אותיות י"ק הם צחי דין
וגבורה וכמ"ש פזי וזמרת י"ק עי"ש, והיינו כמ"ש
(לעיל תיקון א') דף י"ח ע"א) דלעת"ל צומח דפקון
ישראל מן גלותא, בההוא זמנא יתער רשפי אש שלבנת
תרין אחוין דשמא קדישא י"ק לנעלה נוקמין מעמלק,
כמ"ש כי יד על כס י"ק וגר עי"ש וציאונו שם:
וששי איהו אלף שתיאתא. לאחר שאמר דה' דהששי
הוא ה' דאזכרה שעל ידו יהיה הגאולה ועי"ז יתער
קרבא בעמלק, אמר דלכדי רמזי הענין בחיבת הששי,
שכל זה יהיה צאלף הששי, שאז יהיה התיקון של ספירא
הששית שהוא יסוד וכדמפרש ואזיל: שביעי יסוד וכו'.
(הגרי"א) מוחק חיבת שביעי, חבל קשה לשש כל
הספרים, והמשך הדברים לדעתי הענין הוא, דלכדי
נרמז כל ענין החצר בתורה בצריחת יום השבת שהוא
יום השביעי שהוא יסוד לדיק, וכמ"ש (לעיל תיקון ר'
דף כ"א ע"א, ובזכר פ' יתרו דף ל"ב ע"א, ובפ' תצוה
דף מ"ד ע"א, וצלקית פ' וירא) דשבת הוא יסוד לדיק,
שהוא רח דיום השביעי דליכז שביעי לבינה עי"ש:
[* א"ה. ועיין (בשערי אורח שער ב') באורך מכל]:
כח"ד

מעשה אשר ודם יהיו צנחי פלטרין גדולים, היינו
מסערא דגדולה הוא סוד החסד, וכמ"ש רבינו (צפרע"ח
פ"ב משער הצרכות) ובשאר דוכתי. וביה סלקין
ישראל לגדולה ושכינתא וכו'. (הגרי"א) הנה ש"ל
דשכינתא בה אתמר הנה מקום אתי עיין (בזכר
פ' ויקבל דף ר"ז ע"א) בסוד חל ואל חיש ממקומו
ציוס השביעי, דנשמחן של ישראל אחודין צאתי ידוע
לעילא לעילא שנקרא מקום שהוא עטרא דשבתא הקציה
מקומו של עולם כמ"ש הכה מקום אתי עי"ש, ולזה
דרש דלעת"ל כשהקציה יוכי נקרא צנחי גדול דאזינונו,
ממילא דישראל שהם אחודין ציוס ציטוד הכה מקום
אתי, ממילא שגם הם יעלו לצחי גדולה. בההוא
זמנא אתקיים בה קרא גדלו לה' אתי. עיין (בזכר
באדר"ז פ' האזינו דף ר"ב ע"א) כל הני דליקיא וכל
צני מתיבתא קדישא דאתין השתא עם קציה, כלכו
שמעין מלי וחדאן, בגין כך גדלו לה' אתי וגר עי"ש,
ואמר גם ככה להמשך הדורש דלעת"ל יקוים פסוק
זה על כנסיי שיעלו צמדנה גדולה כ"כ צנחי שהיה
אז רש"ז, עד שיצא כציוול קצ"ה וכל מתיבתא דלעילא
לשמוע חידושי תורותיהם של כל אחד ואחד בסוד גדלו
לה' אתי וכאמור: ודא איהו חסד ביה ויכלו ה'
בששי. עתה הוא חוזר לדורש הראשון שדרש (סוף
דף שלפ"ז וריש דף זה) ובהאי ויכלו דליכז ד' ה'
בששי וכו' ה' דהששי ליכז מלכות וכו' עי"ש וציאונו
שם, והמשך הכה הדברים כי על תכלית הגאולה העתידה
שתיכב צמח החסד צנח השם ע"צ כאמור היתה
תכלית צריחת העולם צחא דילכ"ו מספר ע"ב, ועי"ז
נעשה הכנה לגאולה העתידה שתייחדו ה' שהוא סוד
יום הששי, עם כה' דהששי שהוא המלכות, צנח הכ'
דאזכרה"ס חיש החסד, שע"י תהיה הגאולה וכאמור:
בגין דביה ה' דאברהם אזיל ר' לגבה. היינו (כמש"ל
בעמוד הקודם) דהגאולה העתידה שתיכב ע"י משכ
הוא משום שניתן לו הכה הכ' דשכינתא תתא דשריא

אתמר (ד"ה א כט) כי כל בשמים ובארץ. ותרגומו דאחיד בשמא ובארעא. ודא איהו כ"ל, ועליה אתמר (בראשית ב) וכל צבאם. מאי צבאם, תרי סמכי קשוט.

וביה אתקריאו תלת אבהן שביעיות. כד"א (שם) ויכל אלקים ביום השביעי, וישבות ביום השביעי, ויברך אלקים את יום השביעי.

ויברך אותו, מסטרא דברכה, ויקדש אותו, מסטרא דקדושה. וישבות, בו מסטרא דיחוד. ודא איהו ויכליו דאתכלילו ביה תלת אבהן דאינון ברזא דשמא דע"ב.

כגוונא דא. חסד אתקרי גדול. בגין דאיהו כללא דע"ב תיבין. גבורה כללא דרייז אתוון דאית בשמא דע"ב. עמודא דאמצעיתא דאיהו ו' כליל כולא.

ודא

באר לחי ראי

היסוד לדיק וכאמור: ויברך אותו מסטרא דברכה ובר. כוונתו צהמשך דברים אלו למח שאמר למעלה ולמטה ל יכיה ההפוכות ע"י היסוד לדיק לעשות היחוד דז"י צסוד כי כל צשמים וצארץ, ואמר להכי נאמר צג"פ שביעי שכוה יסוד לדיק, ויכל, וישבות, ויצרך, שמרנו לרח ליהוד צרכה וקדושה, שכוה סוד השם יצ"ק שצ"י נעשה היחוד צין צאו"א וצין צז"ה, וכמ"ס (צרכ"י) צמק"מ פ' עקב דף ע"ב צ"ב. ועיין מח (לעיל חיקון ו' דף כ"א ע"ב, וחיקון ו' דף כ"א ע"א וע"ב) וצביאורנו שם צאורך, ועיין (לעיל צהקדמה דף ג' ע"ב) דסוד יחוד צרכה קדושה, הוא יחוד ג' קוין ימין ושמאל ואמנע ע"י היסוד לדיק, כי צרכה הוא צימין, וקדושה צשמאל, ויחוד הוא סוד האחדות שניסם כאחד ציסוד לדיק ע"י"ש וצביאורנו שם. וישבות בו מסטרא דיחוד. דשבת הוא רחא דיסוד דמיחד לקצ"א ושכינתיה ציחודא שלים, וכמ"ס (לעיל חיקון ו' דף כ"א ע"ב) ע"י"ש וצביאורנו שם: ודא איהו ויכליו ובר. נותן טעם למש"ל ויכליו מלשון ההכללות, כי הוא כולל סוד ג' אצבן שנאמר צבס צכ"ל מכ"ל כ"ל, ואמר ככא ויכליו הוא גימ' ע"ב, שכל אחד מאצבן הוא מסטרא דשמא דע"ב. כב"ד גדולה אתקרי חסד ובר. כן גרס (הגר"א) וכנ"ל, ור"ל כי כג' אצות כס סוד גדולה צבורה ח"ת, ומפרש ח"ך שכל כג' ספירות כס צרח דע"ב, ואמר כי אצרכס הוא ספירת גדולה שכוה חס"ד מספר ע"ב גבורה כללא דרייז אתוון דאית בשמא דע"ב. ר"ל כי יחזק אעפ"י שכוה מסטרא דגבורה יש צו מסטרא דע"ב, כי גבורה גימ' רייו כמספר רייו אחתון שיש צשם ע"ב דויס"ע ויצ"א וי"ע: עמודא דאמצעיתא דאיהו ו' כליל כלא ובר. היינו כמ"ס (לעיל חיקון ו' דף כ"א ע"ב) דסוד אות ו' של הוי"ה שכוה עמודא דאמצעיתא, הוא כלול דרועא ימינא ודרועא שמאלא חויג דסוד ויעצ"ר דסליק לחושבן ע"ב חיצין ורייז אחתון דע"ב שמכן, ודא איהו רחא דויעצ"ר עיצור כלל חריווכו ע"י"ש וצביאורנו שם ע"ב

הה"ד ויכליו ובר. דרש ויכליו מלשון ההכללות שכוה יסוד לדיק כליל כל הוי"ק, אשר מה"ט נקרא צכל מקום כ"ל צסוד כי כ"ל צשמים וצארץ, וכמ"ס (לעיל צהקדמה דף צ' ע"ב) וצשאר דוכתי, יסוד נטיל לון ככוה ואתקרי כל ע"י"ש וצביאורנו שם, וכמ"ס (לקמן חיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) צאורך מח ע"י"ש וצביאורנו שם השמים והארץ דא קב"ה ושכינתא. וכמ"ס (צוכר צראשית דף ע"ו ע"ב) צסוד אח השמים ורח הארץ, אח השמים, דלא לאפרשא לון דוי"ג כחדא ובר השמים דא יקריק ובר ע"י"ש, והיינו כמ"ס (לעיל דף ג' ע"א) לדיק יסו"ע הוא ויכליו, דאיהו כליל כלא וציה מתייחדים חרין שמכן אלון ע"י"ש וצביאורנו שם. ודא איהו כ"ל ובר. עיין (לקמן חיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) ויכלו השמים והארץ וכל צצאס, ויכליו, צלדיק אחכלילן כל אצבין וכל ספירין ובר, דאיהו כ"ל כליל כלא, ואיהו כלא, ומניה חלוי כלא, עמודא דאיהו סציל שמיא וארעא ובר. ויכלו כליל שמיא וארעא ובר שמים דא עמודא דאמצעיתא. הארץ שכינתא חתאה, וכל צצאס נוי"ה דאינון נצח השמים, צגין דאיהו כלון ז' ספירין דשבת צבון דוד לקוצ"ה לך ה' הגדולה והצורה וגו'. צגין דא אתקרי יום השביעי כלל שצט ובר ע"י"ש. וביה אתקריאו ג' אבהן שביעיות ובר. עיין (לעיל ריש עמוד הקודם), ה' דהשעי איהי מלכות שביעיתא. ואיהי אתקריאת ע"ב ובר, צגין דאיהו כללא דג' אצבן דהליון מכוון ע"ב שמכן ואחכלילן צה, ולקבל ג' אצבן חתמר צויכלו ג' זמנין שביעי, ע"י"ש וצביאורנו שצבאתי מדצרי (החיקונים מ"ח דף ע"ג ע"א) שאמר שם צככוה ע"ב דאיהו חסד התחזית היסוד לדיק צגוויין נהירין, דאינון ג' גוויין דג' חצבן וציה אחכלילן, וצג"ד חתמר צלדיק ויכליו דסליק ע"ב, דציה אחכלילן ג' אצבן צכ"ל מכ"ל כ"ל ע"י"ש. ולח מוסיף ככא להמשך הדורש להכי נאמר צענין זכ ג"פ שביעי שכוה אצות כס סוד ג' שביעיות, כי שביעי מרמז להיסוד לדיק דאיהו שביעי לצניה, וכמ"ס כי כל הוא רק צאמצעות

ודא איהו רזא (שמות ד) ויע"בר יי על פניו, ע"ב, ר"ו, יק"ק.

על פניו. מאי פניו, אנפוי דא וא"ו. י"ג מכילין דרחמי דאתמר בהון (ישעיה גד) וברחמים (ו) גדולים אקבצך. גדולים ודאי מסטרא דחסד דאיהו האל הגדול. וכולא אתכליל בשביעית דאיהי מלכות. ה' שביעי, ה' ודאי בכל שביעות כלילא. ואיהי ה' דיום הששי.

יום דא צדיק, עליה אתמר (זכריה יד) והיה י"י למלך על כל הארץ וגו'. איהו יום הששי. ויום השביעי יום דכולהו יומין. ועליה אתמר (רות ג) שכבי עד הבקר. ודא הוא בקר (ו) דאברהם דכתיב (בראשית יט) וישכם אברהם בבקר. וישכם לפורקנא.

וביה

באר לחי ראי

ה' אחרונה דשם צ"ן צכה ה"ג תיקוני דיקנא כנ"ל שיהיב צכה היסוד לזיק שכוה ספי הששית, וכמשי"כ (צמ"ה סוף פ"ז משער א"א) דסוד דדיקנא אינו אלא צמ"ה היסוד ולכן הסרים אין לו זקן עיי"ש, ועיין (צפרע"ה ר"פ א' משער הסליחות) דסוד ויעצ"ר שכוה ע"צ ר"ו נעשה ע"י היסוד הנקרא שדי עיי"ש: יום דא צדיק. (הגרי"א) כתב שכוה ע"ס, וז"ל [הששי דא נדיק יום עליה אתמר וזיה ה' למלך עג כל הארץ דיום הכוה יזיה וגו' איזו יום הששין] ור"ל דלעתיד לנורך הגאולה יזיה צסוד יום הששי שכוה תיקון היסוד לזיק, ודרש יום היינו יום הגאולה, וכמ"ש דיום הכוה יזיה וגו' והששי הוא יסוד ספי הששית: ויום השביעי יום דכלהו יומין עיין (צזכר פ' צלק דף קנ"א ע"ב) וה' הולך לפניכם יומם, מאן אזיל קמייכו סבא עלאה, ומנו אצרכם, יומא דכל יומין כלילין זיה, ועיי"ש (באור החמה, דז"ה לא ידיע אי להאי) דספירת החסד נקרא כן משום שכוה כולל כל ה' ספירות. מפני שכל ה' ספירות נאלצו דרך החסד ממנו ולמטה ומליאותם נשארנו צו עיי"ש, ועיין (צפרדס צערכי הכנויים, ערך יומם) דספירת החסד נקרא יום, מפני שכוה כלול צמליאות של כל ה' ימים. וגם מפני שכולם שואצים אור ממנו, וכחז שם שסוד הפסוק הזה דיומם יאור ה' חסדו, מרמז להמלכות, כד"א וז' צרך אח אצרכם ככל. ופי' חז"ל צה ביחא לו לאצרכם וצכל שמה, והיינו שטיק תיקון לנורך הגאולה כוה ע"י החסד, וכוה עיקר מארי דביחא עיי"ש. ולזכ אמר הכה להמשך הדרוש שאמר למעלה צסוד ויכל אלקיס דיום השביעי דקאי על חיקון המלכות דכלא אתכליל צשביעית דלכזי אמר דיום השביעי דיקא. כי זה עיקר תיקון המלכות לנורך הגאולה ע"י היום שכוה יומא דאזיל עס כלכו יומין כעסם ספי החסד שכל ה' ספי וילאין ממנו ושואצין אור ממנו וכאמור: וישכם לפורקנא. וכמ"ש (לעיל צעמוד הקודם) צסוד שכי עד הבקר שכוה צרא דויעסם אצרכם צצקר לחקן כורסי"א צסוד והוכן צחסד כסא, וציה חקוס המלכות

צצחי

ע"ב ר"ו יק"ק. עיין לעיל דשם כויה שכוה צעמודא דלמלכותא הוא כלול חו"ג סוד ע"צ ר"ו כנ"ל: אנפוי דא וא"ו וכו'. עיין (צפרדס צערכי הכנויים ערך פנים, וצמאורי אור, ערך פנים) ש' דפנים הם מלך הח"ת, ולזכ דרש ויעצ"ר ה' על פניו היינו שכוה לו צספירה ח"ת שכוה סוד אור הפנים שכוה סוד אור ה', ונחמלא ה' להיות וא"ו סוד י"ג מכילין דרחמי שמאירים צסוד הפנים, והיינו כמ"ש (צפרע"ה פ' תל"א דף רע"ו ע"ב) וז"ל צתליסר מכילין דרחמי דרמיון צג' תיצין וה"ו א"ו וה"ו, דאיון וא"ו (ר"ל שג' שמות הללו הם ר"ת וא"ו) דכלול ע"צ שמהן כמיון חס"ד עכ"ל. ועיין (לעיל צהקדמה דף י' ע"ב) אהצח חס"ד דאיוכו ע"צ צחושצן, לקבל שמה מפרש ויס"ע ויצי"א וי"ט, דציה וא"ו כחושצן אח"ד מספר י"ג עיי"ש וצציאורנו שם וברחמים גדולים אקבצך היינו כי רחמים הוא סוד ח"ת דכלול חו"ג עיי"ש, וכמ"ש (צמאורי אור ערך רחמים), והיינו סוד ויעצ"ר ע"צ ר"ו, שכוה סוד ח"ת אור ה' כנ"ל: וכלא אתכליל בשביעית. עיין (צרמ"ז צמק"מ פ' צלק דף קפ"ה ע"א) צסוד אס עונות תשמוד י"ק אדניי מי יעמוד, שענין הכה של כפיית הדינים, שכוה סוד דדיקנא קדישא שסם הרחמים הוא נכלל צי"צ אוחיות של השם אדניי צמילואו, וכן הענין שרי"ג מכילין נכללים צשם אדניי שכוה המלכות, כי שורש ה"ג תיקונים הוא צכה ג' הוי"ה דשם צ"ן, ועיקרן נמשך מהג' ההי"ן אחרונים של הג' הוי"ה עיי"ש. ולזכ אמר דלכזי נרמז ענין חיקון הגאולה צסוד וצרחמים גדולים אקבצך צרא דשצחה צפי ויכליו שנאמר ג"ש שציעי כנ"ל, כי ענין כפיית הדינים צסוד ה"ג תיקוני דיקנא, שורשן הוא צג' ההי"ן של הוי"ה דצ"ן שכוה סוד המלכות ספי ה' ה' שביעי ה' ודאי בכל שביעיות כלילא. ר"ל דלכזי כי צג' שביעיות של ויכלו צכל א' ה' מתחלה להורות דרחא דשצח הוא צרא דרי"ג תיקוני דיקנא ששורשן הוא צג' ההי"ן כנ"ל: ואיהי ה' דיום הששי. ר"ל דגם ה' של הששי מרמז לחיקון המלכות שכוה

וביה הבקר אור דאתמר ביה (משלי ו) ותורה אור, והאי איהו דאתמר ביה (שמות י) ולכל בני ישראל היה אור. ואיהו פסח דרועא ימינא וביה עתידין ליגאל.

דבר אחר (שיר ח) שימני כחותם על לבך. האי קרא על שכינתא אתמר דאיהי בגלותא. חותם לא כתיב, אלא כחותם, כההוא חותם דגושפנקא דאיהי חותם אמת. ובה (נ"א ודא) חתמנו לחיים.

ומאי ניהו האי חותם דבה חיים. אלא דא עץ החיים דביה בני חיי ומזוני נפקין.

עץ ודאי ההוא דאתמר ביה עץ החיים מהלך ת"ק שנה, והאי עץ איהו ו'. מהלך ת"ק שני דא ה'.

החיים

באר לחי ראי

גלותא עיי"ש, וכייוו כמ"ש (שם דף נ"ג ע"ג) הזוה"ר ציב הוי"ה ר"ז, דליבו אור דפורקנא דחרייתא. וכייוו כמ"ש (צזכר וצחיקונים כמה פעמים) דצחצורה לא יפקון מן גלותא צסוף יומיא וכמ"ש דציאורנו שם ד"א שימני כחותם וכו' דלמעלה פי מה שחמלכות מבקשת על חיקוקה לזורך בגאולה, ועתה פי על חיקוקה לזורך השפעת בני חיי ומזוני לבניה גם עתה בזמן הגלות. חותם לא כתיב אלא כחותם כמ"ש רבי שמעון (לעיל דף ס"ב ע"א) קס ר"ש וכו' כההוא חותם דגושפנקא דאיהו חותם אמת ר"ל לא כהחותם ממנא סוד הגושפנקא דמלכא שהוא ממשיות החותם, חלל החותם שעוב שנעשה ע"י הגושפנקא שאינו ממשיות, וכמ"ש (לעיל דף ד' ע"א) דבספרין דבריאה הוא חותמא דמלכא, חלל בסיפין דליורה הוא ליורה דחותמא בשעוב עיי"ש וצציאורנו שם, ועיין מח (צקב"י ערך חותם), ואמר הכא שחמלכות מבקשת שימני כחותם, ולא חותם ממנא שהוא הגושפנקא דמלכא שבעולם דבריאה, חלל כחותם שהוא החותם של שעוב שנעשה ע"י הגושפנקא שהוא בעולם דליורה שהוא ז"א מדת אמת, שעל ידו נשפע בני חיי ומזוני וכדמפרש ואזיל. ובה התבטנו לחיים. ר"ל כחותם אמת דכ"ל שהוא עמודא דאמלעיתא דמפרש ואזיל דביה בני חיי ומזוני נפקין, ומשם נמשך חיים, וכמ"ש צש"ס (סנהדרין דף ל"ז ע"א) הכוא אתרא דקושטא לא מית חניש כלל זמניה עיי"ש. אלא דא עץ החיים דביה בני חיי ומזוני נפקין: כייוו כמ"ש (צזכר צראשית דף כ"ד ע"א) בני חיי ומזוני מסערא דעמודא דאמלעיתא דליבו בני צכורי ישראל ואיבו עץ החיים ואיבו חילנא דמזון לכלל ציב וכו' עיי"ש: עץ ודאי ההוא דאתמר ביה וכו' ר"ל כי עץ מרמז לסוד ז"א עמודא דאמלעיתא, וכמ"ש (צזכר פי צראשית דף כ"ז ע"א) צסוד עץ החיים דליבו וכו' דנפיק מעדן מצדן י"ק עיי"ש, ועיין (לקמן חיקון נ"ג דף פ"ז ע"ג) דז"א נקרא עץ חיים עיי"ש דאתמר ביה עץ החיים סחלך ת"ק שנים. עיין (לעיל חיקון י"ט דף ל"ח ע"א, וצחיקון כ"א דף מ"ד ע"א)

צצחי וצחסד עולם רחמתיך. וביה חבקר אור. וכמ"ש (צרע"מ פי פנחס דף ל"ח ע"ג) צרזא דבצקר אור, צקר דאצרכס שהוא הגאולה העתידה דאתמר ציב וצקר ורציתם את צדוד ה' עיי"ש, וכייוו כי אור הוא צחי הגאולה וכמ"ש (צישע"י ס') כי צא אורך, וצחגומו מעט זמן פורקן. דאתמר ביה ותורה אור עיין (צרע"מ פי פנחס דף רע"ו ע"ג) כשחמלכות מתקשעת צגוונן נהירין דרזין דאורייתא כדכתיב כי נר מלוא ותורה אור, צהכוא זמנא ורציתיה לזכור צרית עולם. צהכוא זמנא שאלת על פורקנא דילה וצנהא ועממ עיי"ש, ולזה חמר להמשך הדברים וישכם לפורקנא וציה בצקר אור, היינו דלזורך הפורקנא מתקשעת המלכות צסודות החורב שישראל לומדים צרזא דתורה אור, וצהכוא זמנא שאלת על פורקנא וכאמור: דאתמר ביה ולכל בני ישראל היה אור. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף נ"ג ע"ג) ולכל בני ישראל היה אור ציב ר"ז, שצכה חזין דאורייתא ילאו מאמ"ל דליבו אור דפורקנא וכן יכיה צפורקנא דחרייתא לקיים מ"ש כימי לחתך מאמ"ל אראנו נפלאות עיי"ש וצציאורנו שם: ואיהו פסח דרועא ימינא. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף נ"ב ריש ע"א, וצרע"מ פי פנחס דף רנ"ז ע"ג) פסח דרועא ימינא עיי"ש, וכ"כ (לעיל דף נ"ז ע"א) עיי"ש וצציאורנו שם, ואמר הכא להמשך הדברים דמכ"ט היה צפסח בגאולה, כי הוא מסערא דימינא, ושם הוא מקור של תורה אור שהוא מספר ר"ז, וכמ"ש (לקמן חיקון פי דף קכ"ז ע"ג) דאורייתא אחייבצ ע"י אצרכס שהוא מלך החסד צסוד מימינו אש דת למו ואיבו ממנוח על רזין דאורייתא, וכו' גלי עמיקתא ומסחרתא וידע מה צחצוכא, צכה האר"ר דליבו ר"ז דעליה אתמר וכל ר"ז לא חנים ליה ואיבו נכיר וכו' עיי"ש, וכייוו כמ"ש (צזכר פי תרומה דף קס"ו ע"ג) דכש"י עוגמות דתחות כורסייה עלאה מתחלקים ר"ז לימינא וק"ג לשמאלא, וכתורה אר"ר דאחייבצ מימינא הוא מסערא דאר"ר קדמאה עיי"ש: וביה עתידין ליגאל. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף נ"ב ע"א) וצמינא אסתלקו מן

החיים אינן אבא ואימא דאינן י"ק.

י' איהו חכמה. ומנא לן דאתקרי חיים, כד"א (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה.

ה' ביה אימא עלאה. מנא לן דאתקרי חיים, כד"א (משלי ג) עץ חיים עץ היא ודאי. ותרווייהו (שם ד) כי חיים הם למצאיהם.

ושכינתא תתאה איהי רישומא בהאי חותמא דאיהו חותם אמת, וכל ציורין דהאי חותמא אינן רשימין בה. לאשתמודעא דאיהי ציורא דעמודא דאמצעיתא דאיהו אמת.

אדם (ס"א דא איהו) דאיהו חותם דיליה יוד קא ואו קא. איהו חתים ביה לחיים. ומיניה ירתין בני ישראל בני חיי ומוזני.

חיי מסטרא דאבא ואימא דאינן י"ק.

בני מסטרא (דף ס"ח ע"א) דעמודא דאמצעיתא דעל (נ"א ועל) שמה אתקריאו ישראל לתתא בני בכרי ישראל ואיהו ו'.

מוזני

באר להי ראי

חותמא אינן רשימין בה. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ו ע"ב) אית שמכן דמיין לחותמא דמלכא דכחן אשתמודע דיוקנא דמלכא ומערוניתא ליורא ממש עיי"ש וצביאורנו שם. דעמודא דאמצעיתא דאיהו אמת. וכמ"ש (לעיל סוף תיקון י"ג דף ז ע"א) אמתו דא עמודא דאמצעיתא צמוד חתן אמת לעקב עיי"ש וצביאורנו שם: אדם דאיהו חותם דיליה יוד ה"א וא"ו ה"א איהו חתום ביה לחיים. עיין (צרע"מ פי פנחס דף ר"כ ע"ב) שכתות של חית הוא כשם יוד ק"א וא"ו ק"א, שהוא חיי המלך, צמוד וכתמיה תחיה בעליה כ"ח מ"ה, ואמר שם וכתמיה דליכו חיי חית ליכו סליק לאתקרי ח"דס מספר מ"ה הכ"ד כתפארת ח"דס עיי"ש, וצ"ח מפרש הכא להמשך הדברים הענין דעמודא דאמצעיתא הוא סוד עץ החיים, והיינו לפי האמור כי עמודא דאמצעיתא הוא סוד השם מ"ה מספר ח"דס צמוד כתפארת ח"דס צבחי וכתמיה רשום גם בשכינתא תחתה כנזר וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"ב) דשכינתא נכירין ד' אחון יקירק ואיכו דמות ח"דס דליכו יוד ק"א וא"ו ק"א עיי"ש וצביאורנו שם, ועיי"ש עוד (לעיל צדף ד' ע"א) דהמלכות חיה כרצונית נקראת ח"דס, ככה האור של חתמיה שמאיר כה כ"ח מ"ה דאחמר דמות כמראה ח"דס עליו מלמעלה עיי"ש וצביאורנו שם. ומניה ירתין בני ישראל בני חיי ומוזני וכו'. עתה הוא חחר לדבריו שלמעלה שאמר אלל דא עץ החיים דביכ בני חיי ומוזני נפקין, ומפרש לפי האמור דעץ החיים הוא סוד ז"א שהוא סוד הויה, ויתכן לפי האמור דע"י צ' אותיות י"ק נמשך חיי וכמ"ש דיו"ד שהוא חתום משפיע חיים צמוד וכתמיה תחיה אמת בעליה, וגם הכי עלאה היא מקור החיים צמוד עץ חיים היא למחזיקים כה כניל

כרי

ע"א) וכו' עץ מכלך ח"ק שנה דלינו ה', ועיי"ש וצביאורנו שכתמיה מדברי (כאריז"ל) דר"ל ח"א שהוא אית ו' שנקרא עץ חיים מושך השפע מן כי חסדים דאמת עלאה הנמשך אליה מצעלה אלה שהוא אית ו', וע"כ הוא מכלך ח"ק שנה, כי הכ"ח כל אחד כלול מקי עיי"ש, ומפרש הכא ואולי איך נמשך החיים מאח"א, וממילא שגם בני ומוזני נמשך מהם, כי מאן דליכז חיי יוכיז מונוא, וכמ"ש בעין זכ בש"ס (תענית דף ח ע"א) ונשאר דוכתי: והאי עץ איהו ו'. היינו עץ צורתו הוא ו', וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"ט ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם, וכו' אית חיים, וכמ"ש (צב"ח צראשית דף י"ב ע"ב) דאית ו' הוא אית חיים עיי"ש. ת"ק שנין דא ה' היינו שכתמיה הנמשך ל"א מאח"א, כל אחד כלול מקי צרכות וכמ"ש שם: כד"א עץ חיים היא ודאי. עיין (צרע"מ פי פנחס דף רמ"ה ע"ב) צמוד יין חיי, שהוא יונא דאורייתא, שהוא צרח דין חיי מן הכזית שהיא אמת עלאה, וע"ז נאמר עץ חיים היא למחזיקים בה, ודרש היא על אמת עלאה שהיא מקור החיים עיי"ש, ולזה אמר הכא עץ חיים היא ודאי, ר"ל דאמת עלאה היא מקור החיים שעליה נאמר עץ חיים היא וכאמור: ותרווייהו. אור"א, הם נותנים חיים למחזיקים שהוא ז"א דנפיק מהם. ומהם נמשך לו החיות שהיא אמת צמוד עץ חיים כניל: ושכינתא תתאה איהי רישומא בהאי. ר"ל שהמלכות הלוקחת שפע החיות מצעלה הוא ג"כ האמת שהוא החותם, וכמ"ש (צרע"מ פי"ד משער הוי"ו) דכל חותם הוא צרחל עיי"ש, והמשך הדברים הוא שהמלכות מצקשת שימני כחותם, דכמו שצ"א מאיר כה האמת שהוא החותם חיים צמוד עץ חיים, כן תאיר כה האמת גם בהמלכות צמוד חותם חיים, כעטם החותם ששוכ דכל האורח של שבעת המלך מרשם צו: וכל ציורין דהאי

מזוני מסטרא דה' דאיהו המוציא לחם מן הארץ.

ובזמנא דירתין מיניה אלין תלת (נ"א תריין) דרגין דכלילן בשמיה. אתקריאו ישראל לתת בנוי דקביה. כד"א (דברים יד) בנים אתם ליי אלקיכם.

ובזמנין דירתין משמוי דקוביה אלין תלת בני חיי ומזוני. אתמר בהון (שיר ח) כי עזה כמות אהבה, תקיפא איהי ממיתא אפרשותא דקוביה מבנוי.

ומנא לן דאפרשותא אית בין קוביה ובנוי. הכא אוכח (ישעיה גט) כי אם עונותיכם היו עט מבדילים כו. (ואיבה) וחבה איהי ממיתה, ועלה אתמר (רות א) כי המות יפריד ביני ובינך.

ובזמנא דישאל מקיימי פקודיא דאורייתא ברחימו (שיר ח) קשה כשאל קנאה, דמקנא קוביה על סמאל ועל נוקביה, דאינון גרמין לבינ מיתה בחובייהו, וגרמין לון למחטי

באר לחי ראי

הרי י"ק, וזנים נמשך מאות ו' שכול עמודא דאמנעיתא שכול זן דנפיק מאורא. בני מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאתקרי בני בכורי ישראל, ועל שמיה אתקריאו ישראל בנוי דקביה כד"א בנים אתם לה' אלקיכם. כן גרס (הגרי"א) וכו"ל. ואיהו ו' וכמ"ס רבינו (בפרע"ט פ"ו משער הכפילין) לזות ו' מהו"י נקרא זן בכור עיי"ש: דאיהו המוציא לחם מן הארץ. עיין (בזכר דרע"מ פ' עקב דף ע' ע"א) שכינתא דליכו ה' דהמוניא דאוקמוכו עליה מארי דמתני כל בצוגע לריך לדקדק צה' עיי"ש, ובציאור הדברים עיין בדברי רבינו (בלק"ט בעע"מ פ' עקב) בזווגה ב' של זכרה המוניא, וז"ל לכוון צה' דהמוניא לה' תחלח שיהא המלכות, כי אחר קבלתא מזון מלעילא, גם היא מוניא לחס לתחתונים, וזכו המוניא לחס לתחתונים מן ארץ התחתונה שיהא המלכות שמקבלת מארץ העליונה עיי"ש: כד"א בנים אתם לה' אלקיכם. וכמ"ס (בזכר פ' יתרו דף פ"ח ע"ב) זנים אתם, זנים ממש, ועיי"ש עוד (דף ו' ע"א, ובמק"מ, ציאוור הדברים. ובזמנא דירתין סניה אלין תלת דרגין דכלילן בשמיה בני חיי ומזוני אתמר בהון ואנכי נשעתין שורק בלה זרע אמת כי עזה כמות אהבה וכו' כן גרס (הגרי"א) וכו"ל, וציאוור הדברים הוא עפ"י מש"כ (בזכר פ' אחרי דף פ"ג ע"ב) זריך רחמנא דפריש לישאל מרוח מסאבא, וכן רשימין צרשימא קדישא, ועלייכו כחיצ ואנכי נשעתין וגר עיי"ש. וכיו"צ כחצ גם (צ"י יתרו דף פ"ט ע"ב) דישאל אקריק זינן למלכא ולמערותיחא כדכחיצ זנים אחס לה' אלקיכם, וכד סלקא עלמא דזינא אסתכל קציה צחינון צנוי ומרהם על עלמא, וע"ד כחיצ ואנכי נשעתין שורק כלל זרע אמת, זרע אמת ודאי, מאי אמת. נזקא קדישא שלימתא כד"א חתן אמת ליעקב עיי"ש, וכמשך הדברים כאן עפ"י מש"כ (לעיל חיקון י"ט דף ל"ט ע"ב) ומסערה דעמודא דאמנעיתא אתקרי שורק כד"א ואנכי נשעתין

שורק כלל זרע אמת, ועיי"ש ציאוורנו שכחתי מדברי (המק"מ פ' בראשית דף ע"ו ע"ב) דשירק הוא צה"ט, ש"ק לוחיות קש"ר צרזא דקשורא דתרוויכו עיי"ש, ולזה דרש הכא וזמנא דישאל ירתין מז"א שכול עמודא דאמנעיתא אלין תלת דרגין בני חיי ומזוני אהמר זכון ואנכי נשעתין שורק כלל זרע אמת, וחינו כי נודע מדברי (התיקונים מז"ח דף ע"ח ע"ב) דמתלת חתון יק"ו נפקין בני חיי ומזוני עיי"ש, ונודע מדברי רבינו (בלק"ט שמואל) דש"ס יק"ו הוא ז"א, כי הכי אחרונה היא נוקבא עיי"ש, ולזה אמר כי בזמנא דירתין ישראל משמו של הקצ"ה אלין תלת בני חיי ומזוני שנובעין מג' לוחיות יק"ו סוד ז"א, שגליו נאמר חתן אמת ליעקב אנכי נשעתין שורק כלל זרע אמת, חיינו שס"ס נעושים ואחרונים צסוד ג' לוחיות יק"ו שכול ז"א עמודא דאמנעיתא שכול קשורא דתרוויכו צרזא דחתן אמת ליעקב וכו' אמור: כי עזה כמות אהבה. לאחר שמפרש רישא דקרא שימיני כחותם על לך, דהכוונה לחותם אמת שכול חז' דז"א שכול מקור החיים כנ"ל, הוא מפרש זכר גם סופא דקרא כי עז כמות אהבה כי ידיעת הכופכים אחד: תקיפא איהו וכו'. דרש כי עז כמות אהבה צמח שהקצ"ה אהב את ישראל, וכמ"ס (במד"ר ש"ס צפסוק זכ) עדכ"כ אהבתי אהבתי אמר ה' עיי"ש: ומנא לן דאפרשותא אית וכו'. הוא מצוי ראיה דהקרא כי עז כמות וגר קאי על זמן בגלות צעור"ר דאית אפרשותא, ומציא ראיה שנאמר על זמן בגלות כי חס וגר: וחבה. (הגרי"א) מוחק תיבב ז', וגרס ועזה איהו מצייתא וכו'. מצוי ראיה דמ"ש כי עז כמות, מדבר על עין אפרשותא צמח שיש פירוד צינינו לזין הקצ"ה עדכ"כ כי כמות יפריד צינו וצינך, ור"ל כי חולת האהבה שיש צינינו לזין אצינו שצשמים וקשה עלינו על המציאה הנשעית להפריד צינינו לזין הקצ"ה, נקרא צה' מיתב. קשה כשאל קנאה דמקנא קב"ה. וכמ"ס (במד"ר

למחטי, ובגין דא עתיד קוביה לנטלא נוקמא מינייהו ולאעברא לון מן עלמא. דס"מ ונוקבא דיליה אייה מיתה דאיה לילית מלאך המות יצר הרע. דנוקבא אייה עם דכורא. ודכורא עם נוקבא.

והאי מנא לן. קרא אוכח דכתיב (בראשית ג) בעצבון תאכלנה. אדם חאב בנוקבא אתייהיב ליה יצר הרע נוקבא. חוה חבת בדכורא אתייהיב לה יצר הרע מדכורא (אל אחר).

ועלה אתמר (שם) בעצב תלדי בנים. ודא איהו (שיר ח) כי עזה כמות אהבה כר.

ועוד כי עזה ע"י) כמות אהבה. אם ישראל יתערון לה להאי אהבה קדם זמנא. צריכין לאתערא לה כדקא יאות. ואם לאו, לא יתערון לה (ס) הה"ד (שיר ג) השבעתי אתכם

בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה וגו'. דאומאה אייה דלא שריא על כורסייא עד דנטיל נוקמא מעמלק, דחלל (א) תרין אתון דאינון ייה דנפיק מן מיליה מ"ל ייה, ובגין דא (שמות יז) כי יד על כס ייה, ודא (ב) א.

וכד מטא זמנא לנקמא מיניה ושלחובין דאשא נפקין מהאי ייה, כד"א (שיר ח) רשפיה רשפי אש שלהבת (ג) ייה, ואינון שלחובין (ד) דאיש ואשה. דתמן איש איש, ותמן ייה.

איש

באר לחי ראי

לכשתל צחורה ומלות דחילו ורחימו וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ג' ע"א) ומיד דלשתלן צחורייתא ומלות דחילו ורחימו דלינון י"ק, אומלח איכו לקצ"ב צייק דלינון דחילו ורחימו לאעבר לס"מ ונחש מעמלא עיי"ש וצחורונו שס, וכ"כ (לעיל תיקון ע"ו דף כ' ע"א) עיי"ש. הה"ד השבעתי אתכם וגו'. וחינו כמ"ש צ"ש"ס (כתובות דף ק"א ע"א) השבעתי אתכם צנות ירושלים אם תעירו ואם תעוררו וגו' שלא ידחקו את הקץ (ופירש"י שם) שלא ירבו צחחונים על כך יותר מדאי עיי"ש, ואמר הכא דכ קאי על תפלות בלא דחילו ורחימו ולא ידעין לאתערא כדקא יאות, אבל אותן היודעין לאתערא צדור כדקא יאות, צודאי נריכין להסתפל ולהעמיר בכל מה דאפשר. דנפיק מן מילה ובר. עיין (מד"ר איכה ג' ס"י מ"ג) צפסוק חשיז להם גמול, שדרש וינצ כך שכיח חותך מילותיכם של ישראל, וכן (פירש"י בחומש סוף פי תל"א), ודרש הכא חיינו שחלל צלותיות י"ק של מילה, שסם באורות של תיקון היסוד לדיק צסוד איש ואשה וכדמפרש ואזיל: ודא א. עיין (צד"מ פי צבר דף ק"ט ע"צ) כי יד על כים י"ק חסר א' מכסא עיי"ש, ודרש הכא דככל ענין אחד הוא, כי פ"י שנעשה פגם צלותיות י"ק שסם סוד באורות של ח"צ שמאיר ציסוד לדיק, ממילא נעשה פגם גם צלות א. וכמשי"כ (צע"ה פ"ו משער הולדת ח"א) דצורות אות א נכלל אורות ח"א עיי"ש, וכ"כ צמאורי אור ערך א'), ונדע מדברי (כזכר פי תל"א דף קפ"א ע"א) שכתב דאות א נכיר לסיכורא רשימא בכל אינון חין, עיי"ש (צמק"מ) שכתב משום דאות א הוא מרחק ליסוד לדיק שיש צו ב"ח וכו"צ עיי"ש (וצבחות קה"י) שם: כד"א רשפיה רשפי אש שלחבת י"ק. וכמ"ש (לעיל סוף תיקון א' דף י"ח ע"א

צש"ש צפסוק זכ) קשה כשאל קנאה של הקצ"ב צשע שמוקנאים אותו צע"י וכמ"ש וקניאוכו צז"ס, ועיי"ש (צמפרש"ס) שכתב הקרא הוא כי צב צמדה שפע"ה האצב לאותו הדבר, צמדה הכוא תוליד הקנאה למי שמונע האצב עיי"ש. על סמ' ועל נוקבי' וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) וצאר דוכתי, דו"י, דא ס"מ ונחש: דנוקבא אייה עם דכורא ודכורא עם נוקבא. חיינו כמ"ש (צ"ח פי יתרו דף כ"ט ע"א) דהיכ"ר דאיכו ענד ואחיה שפחה צה זוגיה דהיכ"ר לילי פתח לאדם וחוכ לחמא וגרמו לבון מיתה, לילי נוקצא דהיכ"ר פתי לאדם, ודכר דהיכ"ר פתי לחוכ עיי"ש, וכצנת הענין הוא עפמ"ש (צק"י ערך קליפי אות כ"א) ממשמעות דברי (ברע"מ פי פנחס דף רמ"ז ע"צ) דשמואל דקלי הוא נגד ימין דקדושה, וימין דקלי הוא נגד שמאל דקדושה. ועיי"ש להלן (צסוף ערך קליפי) שמצאר שם דעפ"י נשמע ממילא דכר דקליפי הוא נגד נוקצא דקדושה, ונוקצא דקלי הוא נגד דכורא דקדושה עיי"ש, ולא אמר הכא דנוקצא איכו עם דכורא, ר"ל שדרך הנוקצא אחיה דהיכ"ר להעפסק רק עם צני ישראל הזכרים מסערא דכורא דקדושה להחמיה אותם, ודכורא עם נוקצא, חיינו שדרך ס"מ שכוה דכורא דהיכ"ר להחמיה את הנקבות של צניי שסם משורש הנוקצא דקדושה, וכמו שכיח צלום וחוכ: קרא אוכח דכ' בעצבון תאכלנה וכו'. ר"ל דאללח כח"צ צע"ז תלדי לשון זכר, ואכלו כח"צ צע"ז לשון נקבה. אל אחר. שכוה ס"מ דכורא דקלי: ודא איהו כי עזה כמות אהבה וגו'. קאי דלעיל דמחמת גודל האצב שצקצ"ב ארוב את צניי. הוא נוקם מהיכ"ר דד"י על שגרמו מות לצניו וכאמור: צריכין לאתערא לה כדקא יאות. חיינו

שורשו

ומאן דאשתדל באורייתא דאתקרי תורת אמת, דיוקניה חקיקא לעילא בההוא חותם (טו) אמת.

ומאן דמשקר בה. כאלו אפיל אורייתא לתתא הה"ד (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה.

ובההוא זמנא נפיל דיוקניה וחותרמיה לתתא. ונפיל מזליה. ואסתלק ההוא כח מיניה.

בההוא זמנא סמאל וחיליה דאיגון חיוון ובעירן ועופין מסאבין רדפין אבתריה. הה"ד (איכה א) וילכו בלא כח לפני רודף.

ואם תב בתיובתא, תב ההוא כח לגביה דאיהי שכינתא עלאה.

בההוא זמנא אתקיים ביה (ישעיה מג) ואתן אדם תחתיו ולאומים תחת נפשך. מאי אדם, הא אוקמוהו (סח) אל תקרי אדם אלא אדום.

ולאומים

באר לחי ראי

שורשו ד"פ דס מסערא דעוב ע"כ נקרא איש ת"ס, ועשו היכ מ"פ ד"ס מסערא דרע ע"כ אמר כגני הולך נמו"ת ע"י"ש, וצביאור הענין צלורך עיין (צפרע"ה פ"א ופ"ד משער הג המלות, ופ"א משער ספיר"ע) כי החיות של ז"א שהוא סוד שם מ"ה האות א של המילוי וז"ל, וצגלות מל"הס היכ חסר הא' שהוא החיות של ז"א שהוא סוד אד"ס ונשאר ד"ס שהוא דס הנפש והיא י"פ דס מספר מ"ה, והתיקון היכ שחזר האות א שהוא האורות של אמא עלאה סוד אק"י"ק צריצוב להשם מ"ה, ועי"ז הוא גימ' אד"ס, ונלעךפ הא' למ"ה ונעשה אמת צסוד תתן אמת ליעקב עי"ש צלורך, ולזה הוא מוסף הכא להמשך הדרוש שכתבנו מנקהש שימני כחות"ס כ"ה ת"ס, כיינו שז"א שהוא סוד ת"ס י"פ ד"ס עכור יקבל שפע מאורות חמא עלאה סוד אק"י"ק צריצוב שישתלם צסוד תתן אמת ליעקב, כי יעקב הוא סוד חות"ס אמת שהוא סוד החיות של ז"א ואז יכ"ה זיווגו צסוד ישראל סכא ותצונכ וכאמור: ומאן דאשתדל באורייתא דאתקרי תורת אמת דיוקניה חקיקא לעילא וכו'. כיינו כמ"ש (לעיל סוף חיקון ג' דף י"ה ע"ב) ומאן דאשתדל באורייתא דיוקניה רש"ס צעמודא דאמלעיתא עי"ש וצביאורנו שם: ומאן דמשקר בה כאלו אפיל אורייתא לתתא. כיינו כמ"ש (צזכר פ' יתרו דף ג' ע"א) צסוד תתן אמת ליעקב, מאן דאסכיד שקרא משקר באורייתא כולא דכא תלוי עי"ש: הה"ד ותשלך אמת ארצה. וכיינו כמ"ש (צרע"מ פ' לו דף כ"ה ע"ב) כד חוצין דישאל מרובין מזכות, אתמר באורייתא דליכו גופא ותשלך אמת ארצה עי"ש: ובההוא זמנא נפיל דיוקניה וחותרמיה לתתא. ע"י צדצני רבינו (צפרע"ה פ"ד ו"ה משער הלולב) צסוד אף צללס יתהלך איש שהוא צרמא דחותם אק"י"ק צמילוא, וכאשר נעשה הקלוקל צכחותם צכור"י, אז יעל ממנו כללס ושלעין צו החילונים ונמסר צידס למיחכ כי זולת כללס אף חיות לאדס, ולזה אמר הכא

ולאומים (בראשית כה) ולאום מלאום יאמץ. בההוא זמנא אומה דישראל יתקפון (ג"א יתגברון) על אומה דעשו, בחילא דהאי כח דאתלבש בשבע תיבין דעובדא דבראשית.

כ"ח אתון שכינתא עלאה. שבע תיבין כלילן בשכינתא תתאה.

והאי כ"ח איהו רזא דכ"ח פרקין ד"י אצבעות. דבהון (שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל.

ובגין דא אוקמוהו ז"ל למי נושאים כפים לרום השמים. דצריך האי כח לסלקא ליה לגבי חכמה, ודא איהי רום שמים. ואיהו יוד קא ואו קא דשארי ב"י אצבעאן על האי כח, ואיהו חכמה כ"ח מ"ה.

והאי כח עליה אתמר (דניאל א) ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך. לעמוד בצלותא דעמידה. בהיכל המלך סתם דא אדני דסליק לחושבן היכל.

והאי כ"ח איהו רזא (דברים ו) דיקריק אלקינו (דף ס"ח ע"ב) יקריק, כוז"ו במוכס"ז כוז"ו. ועליה

באר לחי ראי

היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ' ע"ב) דעובדא דכ"ח פרקין לחינון צעשר אלצטן, ועיי"ש צביאורנו דר"ל שלא צא הכרח כלם בחכמה עשית שאמרנו לעיל כ"ח מ"ה והיינו כי השם מ"ה יש בו י' אותיות שמרמזם לי אלצטות שזכר נצחא בעולם צבחי מעשה צוטל ידים עיי"ש דבהון כאשר ידים משה ידו וגבר ישראל עיין (צוכר פ' בשלח דף ק"ז ע"א) צעשתא דאריס צ"ג ידיה צללותא מכון צאלצטן דיליה לעילא כח דכתיב והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש דמ"ש דסוד כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל שמרמז להרמת ידים צללותא ומכון צאלצטן דיליה לעילא הוא צסוד כ"ח פרקין של כ"י ידים ידין דלעילא וכאמור: ובג"ד אוקמוהו ז"ל למי נושאים כפים לרום השמים. עיין (צילקוט ראוני פ' נשא) שצביא מהמדרש רנצ"ה ח"ל שאלו תלמידיו למי נושאים כפים, ח"ל לרום שמים שנאמר רום ידיכו נשא עיי"ש, וע"ל תיקון י"ט (דף ל"ט ע"ב) שצביא דחז"ל צזכ ודרש פסוק זכ רום ידיכו נשא ומאי ניחא וי"ד ק"א וא"ו ק"א דלויכו חכמ"ה כ"ח מ"ה ועליה אתמר כ"ח מעשיו הגיד לעמו, וכאי איכו כ"ח פרקין ידין דמלכא עלאה דליונון כוז"ו צמוכס"ז כוז"ו כינוין דיוחודא עלאה יקריק אלקינו יקריק עיי"ש וצביאורנו שם, וכל הדרוש דשם מתאחד עם הדברים דכאן: ואיהו חכמ"ה כ"ח מ"ה. ר"ל דעליות דה"י אלצטות מרמזים לסוד עליות כ"י ידים להיו"ד בעליונה שהוא החכמה ע"י החכמה צסוד כלם צחיכמ"ה עשית, כ"ח עשר אותיות דשם מ"ה ובאמור: עליה אתמר ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך לעמוד בצלותא. עיין (צרע"מ פרשת כי תלז דף רפ"ב ע"ב) ואשר

הצית רשו לחיו"ל לחקא, דא הוא עיטא וחתן אדם תחתיו, מאי איכו אדם דיהיב קצ"ה תחותיה, שהוא אדם דלחי מעמא אחרא, דהכחא חו"א מדיליה ייכול, דכתיב וחתן אדם תחתיו, אל תקרי אדם אלא אדום וכר עיי"ש ולאם מלאם יאמץ. כי צגלות צעור"ר עשו יאמץ, וצגאלה לאם דישראל יאמץ, וכמ"ש צש"ס (מגילה דף ו' ע"א). בחילא דההוא כח דאתלבש בשבע תיבין דעובדא דבראשית. עיין (לעיל צהקדמה דף י"ג ע"א) צסוד כח מעשיו הגיד לעמו, שהוא צרח דכ"ח חתון דבראשית צרא אלקים את השמים ואת החרת, ועיי"ש צביאורנו דר"ל כי (צילקוט) איתא מ"ט פחת ברשית משום כ"ח מעשיו הגיד לעמו, היינו הכח של כ"ח חתון שצפסוק ראשון דמעשה ברשית שם סוד השם מ"ה צמילוי דמילוי שהוא סוד צ' ידות וי"ד ימין וי"ד שמאל, וכסח נכלל הי"ד הג' שהוא צרח של כמ"צ אותיות שזכר נצרו העולמות עיי"ש. בשבע תיבין דעובדא דבראשית. היינו פסוק כראשון שיש בו ז' תיבות יש בו כ"ח חתון כנצח: כ"ח אתון שכינתא עלאה, ז' תיבין כלילן בשכינתא תתאה. היינו דכ"ח חתון מרמזין לאמא עלאה שהוא צרח דשם מ"ה צמילוי דמילוי שהוא צצניח וכמ"ל מדברי (הזכר פ' שלח) שם, ומספר ז' תיבות מרמז לסוד המלכות שהוא צצניח, והיינו כי שתיבין יקומו לעזרת ישראל לצורך הגאולה: והאי כח איהו רזא דכ"ח פרקין וכר. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ' ע"א) כ"ח מעשיו הגיד לעמו, והאי איכו כ"ח פרקין ידין דמלכא עלאה, דליונון כוז"ו דעובדא דבראשית עיי"ש, ועיין (לעיל צהקדמה דף י"ג ע"א) דהיו"ד דמלכא עלאה, כס סוד השם מ"צ דמ"ה של מעשה ברשית שנעשה ע"י השם מ"צ דמ"ה עיי"ש וצביאורנו שם: ד"י אצבעות.

ועליה אתמר (ט) כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו, דאיהו כח דאתלבש בתרין דרועין דאינון חסד וגבורה.

וצריך לסלקא לה לגבי י' דאיהו רום שמים, ולנחתא לה לגבי ו' דאיהו שמים. דעליה אתמר (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים.

כד נחתא לה לגבי עמודא דאמצעיתא, למפרק בה לישראל בנוי.

וכד סליק לה לגבי רום השמים דאיהי י'. למיטל נוקמא מעמלק.

ודא

באר לחי ראי

הדעת מסערא דח"ג, כי ה' מרמז לסוד ה"ה וי"ג שדעתא ענא, ואות ו' של הויכ מרמז ליסוד ד"ז ששם מתקצצין ה"ה וי"ג בסוד ויכ האוכל לפקדון לאורך הנוקצא עי"ש, וממשיך הדברים צ"ח שהכ"ח פרקן הם של צ' ידים שצ"ח אחד ה' אלצעות, לרמז לה"ה וי"ג שניתנין ע"י הרמז הידים למוחין ללאה בסוד רום ידיכו נשא צ"כ בסוד אות י', ולאחר צרכה כהנים מורידין הידים למטה צועצר לאורך היסוד ד"ז שמתקצצין צו ה"ה וי"ג לאורך הנוקצא וכאמור: ועלי' אתמר ואתה תשמע השמים עיין (צחוס) הזכר שצ"ח ח"ג דף ש"ו ע"א) והנה סלם מוצא ארצה דמללין בני נשא לב צארהא דליכי שכונתא, ומטה לשמיא דליכו קצ"ח דאתמר ואתה תשמע השמים עי"ש, ולזה הוא ממשיך הדברים הכ"ח דתיקון הנוקצא צצרכה כהנים הוא למעלה ממח שהוא התיקון צנולתא, כי צחפלה נאמר ואתה תשמע השמים שהוא ז"ל סוד אות ו' כנ"ל, אצל צ"כ הוא עד רום השמים למעלה מהדעת דליכו אות י' וכאמור: כד נחתא לה לגבי עמודא דאמצעיתא וכו' עיין (צחוס) פ' צשלח דף נ"ז ע"א) צעשהא דארים קצ"ח ימינא לעילא, ווי לבו לתתא, דהא כל סיעתא וכל צרכאן אסתליקו מנייכו, וכמ"ש נתיב ימינך תצלעמו ארץ, כתרנומו ארימת ימינך מיד תצלעמו ארץ, וכד נחית ידי וימינא אשתכח, שמתא לאשתכח עמיה, כדון לא שלעין דינן צעלמא, מ"ע צגין דימינא אשתכחת עמיה עי"ש, ולזה אמר הכ"ח להמשך הדורש שללך ישראל לריק להיות התיקון צ"ח צח, צצחי אות י' צצחי רום ידיכו נשא שהוא סוד רום שמים, והצחי ה' הוא צסוד אות ו' שהוא סוד שמים שהוא צצחית שהוא נחית ידים לתתא, ואמר כי סוד כד נחית קצ"ח לצחי שמים שהוא עמודא דאמצעיתא, הוא לאורך הגאולה, ע"כ אמר כד נחתא לגבי עמודא דאמצעיתא למפרק צה לישראל וכמ"ש (לעיל דף ס"ז ע"ג) עמודא דאמצעיתא דליכו ו' כליל כולא, דא דועצ"ר ה' על פניו וכו', דא וא"ו י"ג מכילין דרחמי דאתמר צכון וצרחמים גדולים אקצ"ח עי"ש וצדיאורנו שם, הנה מצויר דמסערא דעמודא דאמצעיתא ואות ו' צסוד ויעצ"ר יכ"ח גאולת ישראל

ואשר כח צהם לעמוד צהיכל המלך, צעמידה צנולתא צהיכלא דמלכא דרנ"י, מלכא דילכ יק"י עי"ש, ואמר הכ"ח להמשך הדורש דליכו אמר צלשון ואשר כח צהם שהוא צסוד רום ידיכו נשא צחי נשיאת ידים צנולתא צסוד כ"ח דאתלבש בתרין דמלכא עלאה וכאמור: דאיהו כ"ח דאתלבש בתרין דרועין דאינון חו"ג וכמ"ש לעיל (תיקון י"ע שם צדף מ' ע"א) להמשך הדורש שם שהרמז מ"ש כל העונה איש"ר צכל כח"ו, היינו שמעלה המלכות ע"י עניית איש"ר צכל כוונתו לגבי צעלה שיקצ"ח אותה צ"י ידיו צסוד רום ידיכו נשא עי"ש, והיינו כמ"ש בהמשך הדברים כאן. וצריך לסלקא לה לגבי י' דאיהו רום שמים ולנחתא לה לגבי ו' דאיהו שמים עיין (צפרע"ה פ"ו משער חזרת העמידה, וצ"ח פ"ה משער יעקב ולאח) צסוד נשיאת כפים צצרכה כהנים שכתב העטם שעינן צצרכה כהנים שגריך להיות ע"י ה' ידים, הוא משום שהידיים הם משוונים משאר האצברים שהם עולים ויורדים, כי ענין נ"כ הוא לאורך צנין לאה, ולכן נושאים הידים למעלה כדי שיתפשט ההארה היוצא מסוף האצצעות לעילא לתקן המוחין דלאה, כי אז ראשי האצצעות יוחר צצרכה מצי' לדידי הדעת שלה וח"צ יוחר צצרכה מן הדעת ומתפשט ההארה מתחת לעילא ונעשה סוד המוחין, ואח"כ לאחר צ"כ מורידין הידים למטה שעי"ז נתקן צחי היסוד שלה כי אז לא חסר מפרטוף לאה רק היסוד שלה לצד וזה נעשה ע"י סוד ויעצר, ואז מורידין הידים כי אי"ל עוד להצביח הידים צועצר עי"ש, וזה המשך הדברים כאן לתחת המאמר הזה צמה שדרש שימני כחות"ם שהוא סוד כ"ח ת"ם שהוא תיקון לאה שנקראת ת"ם שהוא נשיאת כפים לרום שמים צצרכה כהנים, והיינו כ"ח פרקין דראשי אלצעות ד' דרועין שנושאת למעלה צ"כ עד סוד רום שמים היינו למעלה מן הכוף שהוא סוד המוחין דלעילא, ואח"כ נחתין הידים למטה לתקן צה צחי יסוד דריק, ואמר צלשון לסלקא לה לעילא לגבי י' ולתתא לגבי ו' שהוא שמים, היינו כמ"ש רצונו (צכללים של ח"ג צדרוש צ' משער דרוש הכלם כלל א') דאות י' של הויכ מרמז לסוד

ודא איהו (שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו, ואיהו יד ו. ואיהו ירד. ואיהו י"ה ז. ולבתר נחית האי כ"ח לגבי וא"ו דאיהו י"ג מכילן דרחמי למפרק לבנוי דישראל כד"א (ישעיה גד) וברחמים גדולים אקבצך.

וכ"ח בהאי וא"ו אשתלים ואתעביד א"ם.

בההוא זמנא (בראשית ג) כי היא היתה א"ם כל ח"י. ודא ח"י עלמין, דבה אתמלי ואשתלים בח"י ברכאן דצלותא.

ה"א

באר לחי ראי

אות ו', אז נתמלא האות להיות וא"ו שנמשך אות א' של אק"י לחוכו ועולה למספר י"ג סוד י"ג מכילין דרחמי לזורך הגאולה וכמוכר למעלה צעמוד הקודם צאורך. וכ"ח בהאי וא"ו אשתלים ואתעביד א"ם. ר"ל כי כ"ח ע"ס וא"ו הוא מספר א"ס, להורות דבין התיקון של הכ"ח אחרון דסוד צ' יד"ס, ובין התיקון של ה"יג מכילין דרחמי שהוא אות וא"ו, הכל הוא ע"י השפעה דאמא עלאה וע"י תהיה הגאולה צ"צ דרחמים וכאמור בההוא זמנא כי היא היתה א"ם כל ח"י. עיין (לקמן ריש תיקון ס"ה דף ל"ו ע"א) דמכ שנחירי צחוכ כי היא היתה א"ס כל ח"י, קאי על צינה חמא עלאה כגונא דהיה דחתמר צה כי א"ס לצינה חקרא, היינו כי סוד חוכ נמשך מצניה אמא עלאה ע"י"ש, ולזה דרש לה הכא דהמשך הדברים שמש"ל דכל השפעות הנמשך לז"א הוא מצניה, דגם בהשפעה שז"א משפיע לזה זוגו שהיא סוד חוכ הוא ממח שמקבל מאורות הצניה, ודרש כי היא היתה א"ס כל ח"י, שהאורות דז"א הנמשכים להמלכות ע"י היסוד לדיק מקור מחצבתם הוא מהצניה, ודרש א"ס כל ח"י עפ"י"ש רבינו (צפרע"ה פ"א משער הלולב) כי החיות של המלכות שנמשך ע"י היסוד דז"א שנקרא אל ח"י נמשך מצניה, כי משם הוא ח"י המלך ומה"ע נקראה הצניה חלקים חיים ע"י"ש: ודא ח"י עלמין. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א, וצוהר פ' ויגש דף ר"א ריש ע"ב) דיסוד לדיק נקרא ח"י העולמים ע"י"ש, ולזה מפרש הכא דמה"ע נקרא כן כיון שכל השפעתו הוא נמשך מאורות הצניה שהיא סוד א"ס כל ח"י כנ"ל: דבה אתמלי. עיין (בכללים של מהר"ש שצוסוף בע"ה כלל כ') דהיסוד לדיק נקרא כ"ל כיון שכלל צו כל החסדים שצ"ה, וחזן מהם יש צו כוללות של חסדים אחרים, ואמר הכא להמשך הדרוש שכל החסדים שכללנו צהיסוד לדיק, הכל נמשך לז"א מהצניה שהיא א"ס כל ח"י ונמנו להיסוד כחבר ע"כ נקרא ח"י עלמין כחבר: ואשתלים בח"י ברכאן דצלותא. היינו כי שלמות היסוד הוא כשהוא ע"ס עשרת היסוד שהיא המלכות, ואמר שזה נשלם ע"י ח"י ברכאן דצלותא, היינו כי חפלה הוא המלכות שהיא עשרת היסוד, ותקנו י"ח צרכות להמשך השפע

צ"צ. וכד סליק לה לגבי רום השמים דאיהו י' למיטל נוקמא מעמלק. והיינו כמ"ש רבינו (צלק"ת פ' צלחה) דעמל"ק הוא עולה צ"פ ק"כ לרופי חלקים ימין ושמאל שצקלי, וכנגדו צקדושה ר"ס ונשא של כסא כבוד ימין ושמאל דקדושה, ולכן אין הכסא שלם עד צה נקמתו ע"י"ש, ולזה אמר וכד סליק לר"ס שמים היינו צסוד כסא ר"ס ונשא, אז יצא נקמתו של עמלק סוד ר"ס שצקליפה, ואמר דאיהו י', היינו כמס"ל צעמוד הקודם דנושאין כפים לרום שמים לסלקא לה לגבי חמכה סוד אות י' דאיהו רום שמים, ויתכן שפ"י האות י' נועלין נוקמא מעמלק וכמ"ש (צ"ס מהר"ק) נאחר קדושה וצא לניין קודם מזמור חפלה לדוד דכדי להכריז ולזמר את הקלי צסוד זמיר ערילים, לריכין לכיון צאות י' סוד החמכה שהוא שם ע"צ שצאניות שצו הוא שורש הגבורות הקדושים המכניעים לס"א ע"י"ש ודא איהו והיה כאשר ירים משה ידו, ואיהו י"ד ו', ואיהו ירד. ר"ל דתיצת יד"ו הוא לרוך ירד, והיינו דכדי לבעל קלי עמלק ולהניל את ישראל, נאמר ירים משה יד"ו, משום דתיצת יד"ו מרומו ה' דרגין של כה יהודים, כן הכה של רום ידיהו נשא לגבי הי"ד צסוד כלס צחמכה עשית לזמר ולכרות ע"י אות י' הקלי של עמלק כנ"ל וגם הכה של אות י' דע"י יפרוק לון מן גלוהא כנ"ל, וע"כ הוא הרמז של יד"ו שהוא אותיות י"ד ו', וגם הוא נירוף יו"ד ואיהו י"ק היינו כי מלחמות עמלק היה לתקן חותיות י"ק צסוד כי יד על כס י"ק מלחמה נהויה צעמלק, ואמר לזה היה התיקון כאשר ירים משה יד"ו לירוף יו"ד לרמז לסוד תיקון ה' אותיות י"ק, וכמס"כ (צפרע"ה פט"ו משער החפילין, והמהר"ח צע"ה צהכללים שצוסוף ה"ס כלל י"ט), דצאות יו"ד צמילואו נרמזו א"י"א עלאין, והוא אות י' פשוטה הוא אצא עלאה הנקרא י', וצ' אותיות המילוי ו"ד ה"ס רומזים לאמא עלאה שהיא אות ה' שזיורה הוא ד"ץ צסוד ד' על ו' ע"י"ש: ולבתר נחית האי כ"ח לגבי וא"ו. הנא והדר מפרש דבריו מש"ל כד נחתא ליה לגבי צעמוד דאמאעיתא למפרק צה לישראל צנוי, ומפרש כד נחית האי כ"ח של אמא עלאה לגבי ז"א שהוא

ה"א היא, תליין מן ב' היה, דאינון היא היא בחושבנא י"ב. ומינייהו תליין אתון כפולים. ואינון תליין מן תרין היה פשוטות. ובהון סלקין לחושבן י"ד, ודא איהו (שמות יז) כי י"ד על כס י"ה.

וכן וא"ו. י"ג מכילין דתליין מן רז פשוטה. ובה אשתלים י"ד. ודא איהו (משלי יא) יד ליד לא יגקה רע. דא עמלק. לעילא ותתא (א) נטיל נוקמא מיניה. נטיל נוקמא לעילא בייך, ולתתא בייך. ודא איהו (שמות ט) הגה י"ד י"י הויה.

ו' ו' היא (נ"א ו' וה"א עם ו') וה"ה אינן כ"ח.

י"ד כ'. ותליין מן י"ד פשוטה. הרי כ"א כחושבן אקיק, וסליק כולא מ"ט אנפין דאורייתא.

כגוונא דא, כ"ח דאיהו תמניא ועשרין, אקייק דאיהו כ"א, הרי מ"ט.

וכולא ירד קא וא"ו קא יקריק. יוד קא ואו קא מ"ה. יקוק, ד'. סליק מ"ט.

לבושא צב) דיריד חסד. לבושא דהיא גבורה. לבושא דוא"ו תפארת. לבושא דהיא מלכות. נצח קשורא

באר לחי ראוי

זאל צוקוקט שטייט זי תתאח עייזש, ולפי האמור יתכן
 שיד זי שטייט צופערט וצמארים להמם ולאדסם, כיון
 שטייט זיך היד שגשפע מאמא עלאה צסוד אים כל
 חי כניל, מיכ כתיב הלידוף הויכ שזמא עלאה השפיעב
 כחז לזא, ועייז זיך זיך לעשות דין צהם"א וכלאמור :
 ו"ו ה"א וכו'. (צאור ישראל) בגי שז"ל (וא"ו ה"א
 ה"א אינון כ"ח) וכניל, ור"ל שכתב עוד רמח איד בד'
 אותיות יקויק צמילוי מייב מרמזים לסוד הכניח של
 ב' יד"ים שגשפע עייז אמה עלאה, וביינו כי ז' אותיות
 ור"ב' צמילוי אלפייץ כזה ווא"ו ה"א ה"א עם ג'
 אותיות השורש, הוא מספר כ"ח סוד ב' ידים כניל
 שגשפע צם דין צרשעים יו"ד ב' וכו'. ר"ל (שמות)
 [אות] יו"ד של השם מייב צמילואו הוא מספר כ', ועם
 כוללת אות ז' פשוטה שהוא השורש שממנו תלוי המילוי,
 הוא מספר כ"א גימ' אקייק שזמאיר צצייב וזמא
 עלאה. וסליק בולא מ"מ וכו'. היינו כי מספר מייב
 מרמח למייב שערס של צצייב שזיז סוד אמה עלאה,
 שזל ידכ ניהן הכניח לז"א להתגבר צסוד יד"ו על עמלק
 וכל הקלי לאדסם כניל: וכולא יו"ד ק"א וא"ו ק"א
 יקו"ק. ר"ל כי גם צם מייב דז"א צעלמו מרומם סוד
 הכניח של מייב שערי צייב דזמא עלאה: יו"ד ק"א
 וא"ו ק"א מ"ה, יקו"ק ד', מליק מ"מ. הוא מפרש
 איד הוא מרמח צסוד הייז שגשפע דין צרשעים סוד
 מייב שערי צייב, היינו כי סוד הייז הוא שם מייב
 עם הוי"ב פשוטה שיש צם י"ד אותיות, וכמ"ש
 (צזכר צרשעים דף כ"ג ע"א) עייזש, ואמר הכה
 שזכר הסוד של הייז שגשפע דין צרשעים מרמח שממון
 צה הכה של אמה עלאה, כי מייב עם מספר ד' של ד'
 אותיות הוי"ב גימ' מייב, צרמח דמייב שערי צייב :
 לבושא דיו"ד חסד וכו'. עיין (צפרדס פ"ז משער
 השערים

בשפט דרך היסוד לדיק חיי עולמים מלאמה עלאה
להטיל לחקל חפוחין קדישין שהיא עטרת היסוד. ה"א
ה"א תליון מן ב' ה"ה וכו'. לאחר שמפרש למעלה
כאשר ירים משכ ידיו, שמרמזו לאות יו"ד של הוי"ו
שהם זה הכ"ה שהוא סוד כצ' ידיו"ם ללחום צעמלק,
הוא מפרש גם יתר האותיות של הוי"ו שהם כצ'
הכ"ו, וזאת ו צמילוי מ"ה, איך מרומם צהם סוד
היד הלוחם צעמלק, ומפרש שהצ' הכ"ו צמילוי אלפיין
שהם ה"א ה"א הם מספר י"ב, ועם שורשיהן דתליין
מצי' הכ"ו פשוטים הרי מספר י"ד, וכן האות ו
צמילואו ואלו גימ' י"ג ועם שורשה דתליא צה הוא
אות ו פשוט הרי י"ד, הרי שצכל אות מהו"ו
אשתלים סוד הכ"ד, אשר צהם ירים משכ ידיו לכלחם
צסוד מלחמה להו"ו צעמלק וכאמור. ומנייהו תליון
אתוון כפולין. כלומר שאותיות המילוי תליון מאותיות
הפשוטים כניל: דא עמלק. היינו כי עמלק היה כל
טכסיו רק רע, כי לקח כל רע של קין וכמ"ש (צלק"ה
פ' צלק). נצל נוקמא לעילא בי"ד ולתתא בי"ד.
עיין (צוכר פ' יתרו דף פ"ב ע"א) שיש צחי יד ה'
עלאה, וצחי יד ה' תחאה, וציחור הענין עיי"ש (צחור
החמה, ומק"מ, וצק"י), ולזה אמר בזה להמשיך
הדרוש דלהבי כחיצ לענין ציעול קלי עמלק יו"ד לי"ד
לא ינקב רע, כי לעת"ל יעול הקצ"ב נקמחו ממנו צסוד
צ' ידיו"ם, צצחי יו"ד עלאה, וצחי יו"ד תחאה: ודא
איהו הגה יו"ד ה' הויה. מציא רחיק שמצחי יו"ד
צה מכות על מזרים, ולפי האמור למעלה שהכל היה
צסוד ח"ם כל ה', יתכן מ"ש שם יד ה' הויה דייקא,
עפמ"ש (בהקדמה דף ע' ע"ב) צסוד פסוק זה,
צצירוף הויה מרמז איך שאלה עלאה שהיה ה' ראשונה,
מעטרת ומשפיע אחרת שלה ל"א, וממנה מכתח משפיע

קשורא דיליה צ). חסד. ההי' (תלים טז) נעימות בימינך נצח. הוד קשורא דיליה גבורה. צדיק קשורא דיליה עמודא דאמצעיתא. דגוף וברית חשבינן חד, מלכות שלימו דלהון. איהי שלימו דעלאין צד) ותתאין.

כתר עליון. דא איהו שלימו דחמשין שערי בינה. ודא איהו דלא אתייהיב צה) למשה דעליה אתמר (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. ועליה אזיל במופלא ממך אל תדרוש וכו' בגין דאיהו מקור דלית ליה סוף. ובמקורא דלית ליה סוף מאן יכיל לאשגא ולאשכחא ליה, (סיפא).

קם סבא ושאל. ואמאי אתקשר נצח עם חסד כמה דאוקימנא (תלים טז) נעימות בימינך נצח. וכן הוד עם גבורה.

אלא

באר לחי ראי

דעשרים) צביאור הענין, שיש מי' שערי צינה ושער הכי כלול כולם, וגם צמח שיש לו'י' לכ"א ז' ספירות, כי הולדות זוי' הוא צמח שכיו שניהם צביאור צבען אמא עלאה חלה גו חלה, וכגם שיואלים אח"כ מצטנה ונלעיוו ונחגלו, מכל מקום כיון שכי' הולידם נשאר מליחא שורשיהם הנעלם צבעה צדקות גדול, ומשם יונקים הנעיועה שהוא סוד ז' ספירות מלד שורשיהם הנעלם שצנינה, ולכן הם זי"פ ז' מספר מי' עי"ש צאור, וצדק יובן המשך הדברים כאן דלחחר שהלע שכל הכה של השם מי' ושם הוי"ה פשוטה שהוא הכ"ה וכו"ד של זי"א היא נלמח מסוד צינה אמא עלאה בסוד מי' שערי צינה, הוא מפרש איך הוא נמשך מצובה, ואמר כי סדר יניקה ה"ם של זי"א מצובה כך הוא, כי לבושא דלוח יו"ד שהוא צראש קו ימין הוא ספי' החסד, ולבושא דלוח ה"א ראשונה שהוא צראש קו שמאל הוא ספי' הגבורה, ולבושא דלוח וד"ו שהוא ראש קו האמצעי הוא ספי' הפארת, וספי' המלכות הוא יונק מלוח ה"א אחרונה: נצח קשורא דיליה חסד וכו'. היינו כי כמו שכי' שורש הספירות נכללות חלה גו חלה צבען הצינה כניל, כן הוא גי' לאחר שיאלו לחון דאף שהם ספירות נפרדות זו מזו, עכ"ז יען שצבען אמם היו נכללים בגי' נה"י שלמטה צג"ם חגי' שלמעלה, כן הוא גם כשכס חוזה לה לאחר הלידה, שהגי' נה"י הם ספירות נפרדות כ"א צפי"ע, עכ"ז הם מקושרים צג"ם חגי' שלמעלה מהם, יען כי היו צבען אמם נכללים בהם: דגוף וברית חשבינן חד. וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) וצביאורנו שם, וצדברי רבנו (צפרע"ה פ"ב משער הצרכות) וצשאר דוכתי: מלכות שלימו דלהון וכו'. עי' צדברי רבנו (צפי"ה פ"א משער חיקון הנוקבא) שמפרש דברי החיקונים צמ"ש דלחי שלימו דכל ספי' וספי', דשורש המלכות אינה צפי"ע, כי יש לה שורש עם כל ספי' וספי'. ממח שחשד צס צשעה העיוור צבען האם, ועי"ש עוד (צפי"א משער הירח, וצמבוא שערים שער

(*) וניל רמז ע"ו נתיב לא ידעו עי"ט בגי' ג' בכתר יאה' — המריל.

אלא בגין דדרועא ימינא לא אית ביה אלא ג' פרקין, וכן בשמאלא. ובגין דא אתקשר שוקא ימינא דאית בה תלת פרקין עם דרועא ימינא לשריא ביה היא.

וכן דרועא שמאלא עם שוקא שמאלא לשריא ביה היא.

וכן גוף וברית אינן ר' ו. ושריא בהון א' דאיהי אימא, ואתעבידו י"ג וא"ו.

יו"ד שריין בעשר אצבעאן ידין ובעשר אצבעאן דרגלין. משום דאתחלתא דשמא קדישא מחכמה שריא דאיהי באצבעאן.

כתר עלאה שריא ברישא דבר נש דתמן מחשבה סתימאה. וכמה דמחשבה איהי סתימא, כך

באר לחי ראוי

(צ"ע פ"י משער הכללים) ונשאר דוכתי, דז"א הוא סוד שם הוי"ו צמילוי אלפין מספר מ"ה, חמסס הא' שצמילוי וא"ו של ת"ת שלו אינו מאיר חלל בזמן שמאיר זו אורות חמסס עלאה שהוא סוד שם הקריק עיי"ש: ואתעבידו י"ג וא"ו. עיין (בכללים של מכתביו שצדקו בע"ה כלל י"ט) דאות וא"ו של השם מ"ה מרמז לז"א שמספרו י"ג סוד י"ג ספירות עיי"ש, ועיין (צלקוטי הש"ס צ"ב) צדוק י"ג מדות, דסוד י"ג מרמז לסוד ז"א ויסוד, כי י"ג גימ' אח"ד שהוא ז"א וגימ' אהב"ה שהוא צדוק עיי"ש, ואמר הכא הכא הכא סבא דלאחר שנמשך אורות חמסס עלאה לבין כ"ו ווי"ן סוד וברית, אחעבדו י"ג שמרמז לאח"ד ואהב"ה, אז נתקן הז"א שהוא סוד אות וא"ו של מ"ה צלילות: יו"ד שריין בעשר אצבעאן וכו'. עיין (בזכר צלילות דף כ' ע"ב) דלאצבעאן דז"ג אינון סתרא דדרגין ורזין דלעילא עיי"ש, ועיין (בפרדס פ"ח משער עשה ולי"ת) שהי אלצעות דידים הם צדוק י"ס דלילות, והי אלצעות דרגלים הם צדוק י"ס דבריה, והי ספירות דבריהם שהם צדוק י' אלצעות דרגלים הם צדוק י' ודמיון ל"ס שצלילות שהם צידים עיי"ש, ואמר הכא שהם צדוק יו"ד של הוי"ו כי אות י' השורש הם צדוק עשר אלצעות דידים, ואותיות ו"ד המילוי אעפ"י שהם ג"כ מספר י' עכ"ז הם רק צדוק י' אלצעות שצרגלים שהם רק כעין לל ודמיון וכאמור: משום וכו' שריא דאיהי באצבעאן. עיין (בזכר פ' נשא דף קע"ט ע"א) צדוק הפסוק רום ידיכו נשא, דתיבת ר"ס הוא מלשון התרוממות, ומרמז לסוד עליות י"ס של י' אלצעות דיד לשם מ"ה עיי"ש. (ובצ"ע פ"ב משער הכללים) צדוק וישא אהבן את ידיו וע"כ נקרא כף ביד פרק העליון עיי"ש (ובפ"ו משער הולדות אור"א) צדוק הגבחה ידים למעלה עיי"ש, ולאמר אמר הכא דז"ב ידים שמגביהן אותם למעלה מן הראש יש עשר אלצעות שמרמז לסוד י"ס של העשר אלצעות לשם מ"ה כזכר. ואמר דלכ"י רמז הענין צלות יו"ד הראשונה של הוי"ו כי אתחלתא דשמא קדישא מ"ה הוא מחכמה צדוק כ"ה מ"ה חכ ההארה הוא שורש בעשר אלצעות כזכר: כתר עלאה

ואין להם התקשרות כלל עם הזרועות כנראה צחוש בראות כי מסוים הגוף נתחנן ויולאין ואין נקשרים לקו ימנית ושמאלית ועם החו"ג דכרי שניהם יולאין מקו חמססי, ומתקן שם דליון נ"ה דז"א נמשך מחו"ג דז"א, אך הענין הוא כי נ"ה הם נמשכים מנ"ה דלז"א, חמסס הנ"ה דלז"א אין נכנסין ומתפשטין תוך הגוף של ז"א שהוא הכ"ה שבו, כי הנגה דלמא אינו מתפשט אלל צדוק ימין בלבד שהוא חח"ג דז"א, וכוד דלמא אינו מתפשט רק צדוק שמאל שם בג"ה דז"א, אבל בת"ת דז"א שהוא קו חמססי אין נכנסים זו הנ"ה דלז"א וכו' עיי"ש, וכו' י"ל דהוא צדוק דכרי הסבא כאלן שהקשה לו חמסי אחקשר נלה עם חסד וכו' וכן עוד עם גבורה, הלא הנ"ה הם תחת הכ"ה, ות"ת הוא צדוק חמססי ואין נקשרים לבחי הזרועות כלל כיון שהת"ת מפסיק כנ"ל, ולזה מתקן דכאמת כן שאין הפסק בין חו"ג לנ"ה, ומכ"ע יש צדוק שהם סוד הרגלים ג' פרקין כמו שיש בחו"ג שהם סוד הידים, כי שניהם שורש אחד להם שנצברו ע"י אורות חמסס עלאה שהיא סוד ה"א העליונה בלי חמססית הת"ת קו החמססי וכאמור שם, ומפרש איך נתכוו ד' אותיות הוי"ו צמילוי אלפין צדוק ז"א צדוק ג' קוין כזכר: ובג"ד אתקשר שוקא ימינא וכו' לשריא ביה ה"א, וכן דרועא שמאלא וכו' לשריא ביה ה"א. עיין (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"א) וצדוקונו שם דכ"ה הכיין של הוי"ו הוא צדוק ד' כתפות חוצרות דלינון ימינא ושמאלא עיי"ש, ומפרש דלכ"י נתמלאו כ"ה הכיין של ז"א צמילוי אלפין שכל אחד מספרו ר', כי קן יסד המלך צשעת צריחתו של ז"א שנצברו הג"פ דיד ימין ומזה נתכוו גם הג"פ צרגל ימין, וכן ג"פ דיד שמאל ונתכוו ממנו ג"כ ג"פ צרגל שמאל, כרי ככל דל ג"פ ציד ג"פ צרגל, כרי ככל דל מספר ר' צימ"ה ה"א צמילוי אל"ף וכאמור: וכן גוף וברית אינן ר' ו'. כ"כ גם (בצ"ע פ' פנחס דף רל"ו ע"א) שהי צמילוי שהוא ד' ווי"ן מרמזים לת"ת ויסוד צדוק גוף וברית שצדוק החמססי חשצין חד עיי"ש. ושריא בהון א' דאיהי אמא. וכמשי"כ

כך איהו סתים. אין סוף אתקרי מלגאו. כתר עלאה מלבר. כתר דרישא עלאה.

ארבע יסודין דגופא. בהון שריא יקרי. ודא איהו (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. בראתיו. דא נשמתא קדישא דאיהי עולם המחשבה. יצרתיו. דא רוח ממללא דמיניה חיוון (נ"א חיון) ממללין. עשיתיו, דא נפש דתמן עשייה דשריית ברמ"ח פקודין:

תקונא עשרין ותלת (דף ס"ט ע"א)

[אלו השני תיקונים הם בספר כ"י אחר תיקונא שיבסר ואח"כ מתחיל תקון תמני סרי]

בראשית, בריית אש. ברית דא צדיק. כל אתקרי. קשורא דכל אברין דגופא.

וד דאיהו

באר לחי ראי

וגר עיי"ש, ועיין (בזכר פי ויחי דף ר"כ ע"א וע"ב) דצריחת העולם דלחתא קטיר הקצ"ה צמילין עלאין דלעילא, וכמ"ש כל הנקרא בשמי וגר עיי"ש בראתיו דא נשמתא קדישא וכו' יצרתיו דא רוח וכו'. היינו כמ"ש רבינו (בס' הגלגולים פ"א) ודע דכל צחי הנשמות צאים מעולם הצריחה, וכל צחי רוחות צאים מעולם הליצור וכל צחי הנפשות צאים מעולם העשיה עיי"ש עשיתיו דא נפש דתמן עשייה דשריית ברמ"ח פקודין. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ג ע"א) דתורכ הוא צחי נשמת של אדם, ומנח הוא צחי נפש שנו עיי"ש, (וע"ל תיקון י' דף כ"ב ע"ב) מלכותא קדישא איכי מלכ עשיית פקודין דרמ"ח עשין עיי"ש, וכ"כ (בתיקונים מז"ח דף ע"ז) עיי"ש, ולזה דרש הכא עשיתיו דא נפש, כי הרמ"ח מ"ע הם מצחי נפש שצולם העשיה שקיומם הוא צקום ועשי"ה:

בראשית בריית א"ש. (הגר"א) כחז שתיקון זה י"ל להבין אחר תיקון כ"ח וכו' המשך עם התיקון הקדום הנ"ל, שלאחר שהקדים (צריח תיקון כ"ח) בראשית תלת פקודין, חד ירי"א צשית, הניחא צריית א"ש, ותליחאי שצ"ת ירי"א, ודרש שם ככל תיקון הנ"ל צסוד פקודא קדמאח ירי"א צשית, וצכן הוא צא צתיקון זה וצתיקון שללח"ז לפרש גם פקודא הניחא ותליחאי צסוד צריית א"ש ויר"א שצ"ת, ומפרש הכא פקודא הניחא צריית א"ש שמרמז לסוד תיקון אות הצריח ותיקון אות שצ"ת, ואמר כי צראשית הוא לירוף צריית א"ש. ר"ת אות שצ"ת, כי צריח ושצ"ת שניכס צרא דתיקון יסוד לדיק, וכמ"ש (לעיל תיקון א' דף י"ח ע"א) דא חותם דאות צריח קודש וכו' אות צריח שצ"ת קודש עיי"ש וצצ"אורו שם וכדמפרש ואזיל: בריית א"ש ואיהו נשמת כל ח"י ודא צדיק ח"י עולמים דמנ"י פרחין נשמתין דצדיקא דצדיק כל אתקרי וכו'. כן הוא ג"י (הגר"א) וכנ"ל, והמשך דצדדים הוא עפ"י מש"כ (לעיל תיקון י' דף כ"א ע"א, וצתיקון כ"א דף כ"ד ע"ב) דעיקר זמן תיקון כיסוד

עלאה שריא ברישא דב"נ דתמן מחשבה סתימאה וכו'. עיין דצדרי רבינו (בזכר הרקיע דף קע"ב פי' הרומח על דף קס"ו ע"ב) דצ"א שכו' סוד כתר עלאה כלולים צו ג' רישין זה חוך זה חכ למעלה מה, הראש הא' הוא חכמה סתימאה דלחכסיה ולא לחפתחא, ובראש הצ' הוא כתר עליון סתימא דכל סתימין, ואלו הצ' ראשין הם זה צתוך זה, ועוד יש ראש הצ' הוא ראש לכל ראשים, וכו' סוד רישא דלא אחידע וכו' דצוק צאים צ"כ עיי"ש צאורך, ועיין (צליקוטי ש"ס צרכות) שכתב דמחשבה הוא סוד החכמה הנקרא יש מאין שכו' הכתר עיי"ש, חכ הוא צאור דצדדים כאן שאמר דצרישא דצ"כ שריא כל הצ' רישין, היינו הראש הא' וכו' שכו' חכמה סתימאה שכו' סוד מחשבה סתימאה דלחכסיה ולא לחגלילא, וגם צחי הראש הצ' שנקרא כתר עליון סתימא דכל סתימין שם כלולים זה חוך זה, ולזה כתר עליון היינו ראש הצ' שכו' סוד כתר סתימא דכל סתימין דתמן מחשבה סתימאה שכו' נכלל צראש הא' שכו' סוד חכמה סתימאה, ואמר אין סוף אתקרי מלגאו, כתר עלאה מלצר, היינו גם צחי הראש הצ' רישא דלא אחידע שפנימיותו הוא דצוק צאים צ"כ, ומצחי חילוניותו יכולין לתוארו צסוד כתר עלאה וכאמור: כתר דרישא עלאה. ר"ל זה ראש הצ' שכו' רישא דלא אחידע הוא רישא עלאה ולמעלה מהצ' הנזכרים שם זה צתוך זה, ועיין (צע"ה פ"ב משער הכללים): ד' יסודין דגופא בהון שריא יקרי. וכמ"ש רבינו (צע"ה דרש א' משער דרשוי אצ"ע) דצ"א יש ד' יסודות שם אש רוח מים עפר, ושורשם הם ד' אותיות יקריק שם הוי"ו תו"מ, וס' סוד ד' עולמות אצ"ע עיי"ש, ועי' מה (בס' נכר שלום דף ל"א) צאורך: ודא איהו כל הנקרא בשמי וגו'. היינו כמ"ש (צריח פי' פנחס דף רכ"ח ע"א) דצריחת האדם דלחתא היכ דציוקנא דחית אדם דלמעלה ואתקרי צשמיח יי"ד ק"א וא"י ק"א, וכמ"ש כל הנקרא צשמי

ח' דאיהו תמניא יומין. אינון שעורא א) דשבת דאיהו תרין אלפין אמין לכל סטר לנטרא בהון אות שבת.

כגוונא דא אינון תמניא יומין תחום ב) לקבלא בהון אות ברית, ולנטרא ליה בהון דלא יתעביד באות ג) ברית חלול.

אמר רבי אלעזר. אבא. יומא חד הוינא אזלי אנא ורבי יוסי ד, ואתא בריה דרב המנונא סבא מההוא עלמא בדיוקנא דהאי עלמא. ואזדמן לן בארחא כגוונא דמחמר בתרין חמרין. ושאיילנא (נ"א ושאל לן) מאי (ויקרא יט) את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו. ואמר איהו מילין שפירין. אבל עם כל דא בעינא למשמע בפומך.

אמר ליה, ברי. בודאי ברית איהו שקיל ה) לשבת, ובגין דא. בראשית ירא שבת. תקונא

באר לחי ראי

דהחוס שבת, וכמ"ש (לעיל בהקדמא דף ז' ע"א) חלק דנערין חות ברית בתחומיך דליכו ח' יומין, ושבת בתחומיך דליכו ח' אלפי חמין, ששניכם ממחוס נתיקון היסוד שכול מלך הח', כי אות שבת ואות ברית שוין וממקור אחד נחנכו. דלא אתעביד באות ברית חלול. היינו כמ"ש (לעיל בהקדמא דף י"ז ע"א, ובתיקון כ"א דף י"ב ע"ב) דבחילול שבת נאמר מחללי מות יומת מאן דאעיל דרשות המלכות שפחה חללה זונה דרשות דילה הוא תחום שבת עיי"ש, הכה מצומר דפגם דאות שבת הוא מתאחד עם פגם דאות ברית דחללה זונה. ואתא בריה דרב המנונא סבא וכו' וגופא דעובדא חין נהגלה להם נשמח זו בתחומי מחמר אחר חמרין ואמר ושאיילנא מאי את שבתותי תשמרו וגו', עיין (בזכר בהקדמא דף כ' ע"ב ודף י' ע"א) כל המאמר בזכר צאורך, ועיי"ש (בארכי"א ובמק"מ) ציבור הדברים צארכי: בודאי ברית איהו שקיל לשבת. פי' כי (לעיל תיקון כ"א דף י"ז ע"א) דרשין צסוד שבת שנאמר צכ מחללי מות יומת צגין דקודש היא לכס, וצג"ד אתמר את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו, דצגין דאת שבתותי תשמרו שלא תתנו מקום להס"א לפרוץ ולעלות צחלל הקדוש ע"כ נאמר ומקדשי תיראו שתיבה השכינה מקודשת לצעבה ולא יתיב רשות להס"א לכנס צחללה עיי"ש וציבורינו שס, ולא השיב הכא רשצ"י לצנו דענין זה שאתרנו צסוד את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו הוא מתאחד עם המאמר הקדוש דברית איהו שקיל לשבת, דכל המחלל שבת הוא כמו הפוגם צאות ברית קודש ומכניס הס"א שביא שפחה חללה זונה להיכל הקדוש כנ"ל, וכן הפוגם צאות ברית קודש הוא כמו חילול שבת, וכדמפרש ואזיל בתיקון שאלח"ז צאורך: ובג"ד ירא שבת. פי' דמח"ע צתיבה צראשית שיש צו צירוף צריית א"ש, יש צו צ"כ צירוף יריא צצית, כי שניכם נכללים יחד צצית וצריית, ושקולים הם וכדמפרש ואזיל בתיקון שאלח"ז:

היסוד לדיק צסוד אשר פריו יתן צעתו, איהו ליל שבת, לדיק מניה פרחין נשמתין חדתין דישאל, כי שבת הוא צעננו צחי יסוד לדיק וצו שבת ותיחא לנזקצה עיי"ש וציבורינו שס, (וצרע"מ פ' תצריע דף מ"ד ע"א), וכח צס לדיק מניה פרחין נשמתין חדתין ועיי"ש וציבורנו דר"ל דחצוג דכליל שבת הוא מסוגל להוליד נשמות לדיקים עיי"ש, ולא דרש הכא שכלל מרומה צצירוף צריית א"ש, עפ"י מח"כ (לעיל תיקון כ"א שס דף ס"ג ע"א, ובתיקון י"ז דף י"א ע"א) דהתיקון של יסוד לדיק שמתקנים האיש והאשה צלילי שבתות, הוא צסוד רשפי א"ש שלהצת י"ק צ' אשיות דשלבין דאשא דנפקין מצ' אותיות י"ק עיי"ש, ומעתה צצין אשר להמשך הדברים צזכ אתר צריית א"ש ואיהו נשמ"ת כ"ל ח"י, היינו כמ"ש (בזכר פ' תרומה דף קל"א ע"א, וכמ"ל תיקון ו' דף כ"ב ע"ב, ותיקון כ"א דף מ"ו ריש ע"א) דענין נשמ"ת כ"ל ח"י שואמרים צצצת הוא לשבת הנשמות החדשים נחתין צצצת עיי"ש וציבורינו שס, ומפרש הכא דזה הטעם שאנו שואמרים נשמח כ"ל ח"י, כי שבת הוא זמן הצעוררות היסוד העליון שמתנו נוצעים נשמות הדיקים, וכמ"ש (לעיל צריש בהקדמא דף א' ע"א, ובתיקון ו' דף כ"א ע"א, ובתיקון י"ד דף ל' ע"א) דנשמות הדיקים יולדים מיסוד דז"א עיי"ש וציבורינו שס, ודרש שזה מרומה צתיבה כ"ל ח"י, כי נשמות הדיקים נקראים כ"ל ח"י, על שס היסוד לדיק שנקרא כ"ל, צסוד כי כ"ל צשמים וצארן, וגם נקרא ח"י ע"ש לדיק ח"י הפולמים: קשורא דכל אברין דגופא. ר"ל דמח"ע נקרא היסוד כ"ל, כי הוא כללה דכל שיפין דגופא: ח' דאיהו תמניא יומין וכו'. עיין (צפיה פ"ד משער חונטה) דענין מלות מילה הוא מסערה דמלך הח' שכול דכ"ר שכול היסוד השלם שמתנו נצרך עולם התיקון, ולכן מילה שכול ציסוד ל"ל ציום הח' עיי"ש, ולא אתר הכא כי גם צמה שחילה הוא ציום השמיני שכול סוד יסוד השלם, הוא מתאחד עם סוד שבת שכול ח' אלפים

תקונא עשרין וארבע ליום י"ג

בראשית ירא שבת. (ובה) שבתותי תהי דחיל. ירא תורה. ירא ברית.

כמה דצריך נטירו דברית דלא יעול ליה ברשו נוכראה. כגונא דא צריך בר נש נטירו דשבת דלא לאפקא מרשות היחיד ויעול ברשות הרבים.

רשות היחיד, איהי שכינתא רחבו ד' ואינון יקרק, וגבהו עשרה יוד קא ואו קא.

רשות הרבים. נחש אשת זנונים סם דאל אחר דאיהו סמאל. ואיהו כללא דע' אומין, ואיהי חללה זונה. ובעלה חלול שבת איהו. ובגין דא מאן דאפיק מרשות היחיד לרה"ר. חייב א סקילה.

עירוב איהו עמודא דאמצעיתא, וביה מטלטלין מבית לבית. דאינון שכינתא עלאה ותתאה. ועלייהו אתמר (שם) את שבתותי תשמרו, ומקדשי תיראו, דא מקדש יר"ד.

אות

באר לחי ראי

ע' אומות, אצל בשבת הוא השכינה צנחי רה"י שלא יתן רק לישראל בלעד בסוד ציני וצין צני ישראל ולא ציני וצין הכו"ס, כמ"ש (צמכילתא פ' כי חשא) ונכרי ששבת חייב מיתה, וכמ"ש צ"ש (סנהדרין דף נ"ח ע"ב) עיי"ש ובעלה חילול שבת איהו. ע"ל צהקדמה שדרש מחללי מות יומת, מאן דאפיל ברשות דילה שפחה חללה זונה דרשות דילה תחוס שבת עיי"ש וצביאורנו שם, ואמר הכא דמ"ש שם דע"י חילול שבת הוא מכנים קליפת חלליה להיכל הקדושה, לאו דוקא הנוקצא דקלי שנקרחת חלליה צה" כי הוא פוגם ג"כ בדכורה דקלי שנקרח חלליה שבת צו, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ז ע"א) עיי"ש. ובג"ד מאן דאפיק מרה"י לרה"ר חייב סקילה היינו כי לפי האמור למעלה דמוציא מרה"י לרה"ר הוא פוגם בעולם האצילות שהוא סוד אות י' של הוי"ה צבוח י' ורחצו ד' כנ"ל, וממילא דעונשו סקילה צה, כנודע מדברי רבינו (צ"ח צ"ט משער ק"ש שעה"מ) שאם חטאתי לפניך ופגמתי בצוה י' של שמך הגדול הוי"ה וכו', ונתחייבתי צ"ד הכזק סקילה וכו' יאיר בעולם אצילות וכו' עיי"ש: עירוב איהו עמודא דאמצעיתא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"ב) איכו עירוב דילה מסערה דמינותא ושמאלה דאינון ע"ב רי"ר דהיינו חסד וגבורה ועיי"ש צביאורנו, דהיינו סוד ת"ת עמודא דאמצעיתא מסערה דאות י' של הוי"ה עיי"ש, ולעיל (צ"ח דף ח' ע"א) וצביאורנו שם: וביה מפלגלין מבית לבית וכו'. היינו כי כל הכשפות הנשפע מאמא שהיא סוד צית ראשון הי' עלאה לצרתא שהיא סוד הי' תחאכ צית שני הולך דרך אות י' שהוא עמודא דאמצעיתא, וכמ"ש (צ"ח פ' צלק דף קפ"ז ע"א, ולעיל דף י"ג ע"א) דעמודא דאמצעיתא שהוא אות י' דהוי"ה הוא צית התיכון שמצדית מן הקצא אל הקצא, היינו מצית אל שהוא

ירא שבת. ר"ח שצ"ח צרי"ח חור"ה. ירא תורה ירא ברית עיין (צ"ח צ"ח דף י"א ע"ב) צמאמר פקודא קדמאח דירחא הי' אקרי ראשית, ולא איכו חרעא לאעלא גו מדימוחא עיי"ש, ולא דרש הכא תיבה צראש"ית, שהוא לירוק ירא"ש שצ"ח צרי"ח חור"ה, שצ"י דצרים הללו לריכין לשמור צירחא הי' דאקרי ראשית שהוא חרעא לאעלא גו מדימוחא שלא יכנסו זרים צחוכו. דלא יעול ליה ברשו נוכראה. ויה"כ שצריך לשמור שלא יכנס נכרי ברשות הקדושה צח כח ישראל הנבעלה לגוי, ונקט חדא ויה"כ לאידך. דלא לאפקא מרה"י ויעול ברה"ר. ויה"כ נמי שלא יעול מרה"ר לרה"י, והוא"ה והכנסה חדא הוא כדחת אבות מלאכות והמוציא מרשות לרשות, וחד מנייבו נקט. דלא לאפקא מרה"י ויעול ברה"ר היינו המלאכות שנקרחת רה"י לגבי בעלה ז"ל דגבורה י' ורחצו ד', כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם, ורה"ר הם הקליפתי כמ"ש (צ"ח פ' פנחס דף רמ"ד ע"א) מאן רה"ר חללה שפחה זונה נדה גויא רשות דס"מ ונחש ושצפין ממנן לעמין עיי"ש רחבו ד' וכו'. צביאור הכצדים ע"י צדצרי רבינו (צליקוטי הש"ס שבת) דרה"י הוא עולם אצילות, שהוא אות י' של שם הוי"ה שבו כולל כל ד' אותיות הוי"ה וכו', ורה"ר הוא בעולם הצריחא אשר כנגדה מתחילין אחתה החיזונים הנקראים רצים בסוד בן רצים עמי הארץ, ועוד כי שם נפלו המלכין דמיתו ע"כ נקרא רה"ר עיי"ש: ואיהו כללא דע' אומין. היינו כמ"ש (לקמן תיקון ל"ב דף ע"ז ע"ב) דס"מ ונחש הם ממנן דע' אומין, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"א) דע' ערקין אינון ככדא לקבל ע' ממנן של ס"מ ונחש עיי"ש וצביאורנו שם, ולא אמר הכא דמ"ס נקראו רה"ר כנ"ל כיון שהם כוללים רצים עמי הארץ שהם

אות שבת (דא ברית) דצריך לנטרא ליה בבת זוגיה דאיהי קדושה דיליה, ברכה דיליה, דעלה אתמר (בראשית ב) ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו. ויברך דא ברכה, ויקדש דא קדושה.

ולגבי תרוייהו הוו נפקי קדמאי לקדמות כלה, והוו אמרי תרי זמני ב) באי כלה באי כלה. בההוא זמנא קול חתן ג) וקול כלה.

ועוד

באר לחי ראי

פ' תשא) בסוד ושמרו בני ישראל את השבת, ר"ת בי"א"ה, לנטרא ולהמחין עד השבת עיי"ש: דאיהי קדושה דיליה ברכה דיליה עיין (לעיל חיקון כ"א דף ק"ז ע"א) דשבת דלא איה רשות נוכראה בין קצ"כ ושכינהא איהי אחקריאה קדושה דיליה וכל מצרכין מזוגא אחקריאה צרכה דיליה ובתרוויכו איהי יחודא דיליה עיי"ש וצביאורנו שם, ובכן דרש גם כהא צנען קדושה הציווג דליל שבת עפ"י משי"כ (לעיל חיקון ו' דף כ"א ע"ב) בסוד זכור ושמור, דשמירה שבת צנען קדושה הציווג צנח"י אשר פריו יתן צנחו מליל שבת לליל שבת ומתייתדין צזוגיכון כדה דליון יחודא דלכון בקדושה וצרכתא היינו שנשא אוחב צחופה וקדושין נחפורר הכה של השם יצ"ק ר"ת יחוד צרכ"ה קדוש"ה, ועיי"ש צביאורנו שהצנח"י מדצרי (המק"מ) דסוד יחוד צרכה קדושה הוא יחוד א"ח"א עם יחוד ז"י, והצנח"י שם מדצרי (הרע"מ פ' משפטים דף קנ"ז ע"א) דסוד יחוד צרכה קדושה, הוא כי צרכה הוא סוד קו ימין, וקדושה הוא סוד קו שמאל, ויחוד מחצר שניהם, וביינו שפ"י היחוד של סוד חתן וכלה בקדושין ו' צרכות נחצר הקו ימין עם הקו שמאל עיי"ש, ולזה אמר הכה שפ"י הצווג של איה ואשה צחיקון יסוד לדיק צליל שבת, נעשה היחוד של יצ"ק כמו צווג חתן וכלה ביום החתונה, כי התעוררות האות י' הוא ע"י היסוד צכה השבת כמו שהוקדם לעיל בסוד ומקדשי חירא מקדש י', והשבת צעמא י' צו הכה של צרכ"ה קדוש"ה שנאמר צו ויצר"ך ויקדש"ש ולגבי תרוייהו היינו לגבי צ' שבתות שבת עלאה ושבת תתאה, שהוא סוד חיקון צ' נקיצות ה' עלאה ו' תתאה שנעשה צכה השם יצ"ק סוד יחוד צרכ"ה קדוש"ה שנתפורר צליל שבת, שפ"י נעשה צ' ציווגים של א"ח"א ושל ז"י כנ"ל. הוי נפקי קדמאי לקדמות בלה וכו'. וכמ"ש צשים (שבת דף קי"ט ע"א) דר' חנינא הוי אמר צואו ונלא לקראה שבת המלכא, ור' ינאי אמר צאי צאי כלל צאי כלל עיי"ש, ואמר הכה לגבי תרוייהו אמרו צ' פעמים צאי כלל, היינו ע"ש צ' כלות העליונות ומתיחדין עם צעלובן צכה קדושה שבת כנ"ל: בההוא זמנא קול חתן וקול כלה. עיין (לעיל חיקון ו' דף כ"ז ע"א) דצנח"ה הפילין ש"י ושיר מתקנין הכלל צנכשיתין שלל וקורין לבחנן דילכ שהוא סוד הק"ש ומצינאן אותם לבחשון וכו

שהוא ה' עלאה לבית שני שהוא ה' תתאה, שכל החסדים והשפעות הנשפע מאמא עלאה לאמא תתאה נשפע דרך היסוד לדיק של ז"א שהוא עמודא דלמנעיתא עיי"ש. ועלייהו אתמר את שבתותי תשמדור. עיין (צזכר צהקדמה דף ה' ע"ב) שדרש את שבתותי תשמדור שבת עלאה ושבת תתאה עיי"ש, ופנימיה בענין ע"י צדכרי צנינו (צלק"ה פ' קדושים) צסוד את שבתותי תשמדור, שהוא צסוד משאחז"ל אלמלי שמר ישראל צ' שבתות, שהוא צסוד חיקון מלך ה' מלך הדר, דשבת ה' ה' ה' שצירה ה' מלכים, אכל שבת ה' נחקנו העולמות התחתונים מסערא דמלך הדר שלא נאמר צו מיחה שפ"י נעשה חיקון העולמות עיי"ש, והנה צבר חמר למענה דסוד חיקון דיסוד השלם הוא צמלך ה' שהוא הדר וע"כ י' ה' אלפים חמב צחחוס שבת וכנכר, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דלאחר שאמר דחיקון עירוב לנורך חחוס שבת שהוא מסערא דמלך הדר כנ"ל הוא ע"י עמודא דלמנעיתא צרח צצריה החיכון שהוא יסוד דז"א דע"י נשפע החסדים מה' עלאה לה' תתאה, אמר ועלייהו אתמר את שבתותי תשמדור, היינו שישמרו ישראל את היסוד לדיק השלם שהוא צרח דמלך הדר הכולל יסוד השלם צצח"י שתי שבתות שבת עלאה ושבת תתאה, ה' עלאה ו' תתאה וכאמור ומקדשי תיראו. דרש המשך הקרא את שבתותי תשמדור ומקדשי תיראו, כי חיקון האות צריה הוא מסערא דקדושה, וכמ"ש (צמד"ש ר"פ קדושים) שצ"מ שאתה מולא גדר ערוה אתה מולא קדושה, ועיין (צזכר פ' משפטים דף קכ"א) צסוד והנותר צירושלים קדוש ואמר לו עיי"ש: מקדש וי"ה. היינו כמ"ש (לעיל צהקדמה דף ו' ע"ב) צסוד צריית א"ש צריית איהו י' עיי"ש וצביאורנו שם, וע"י עוד (לעיל דף ח' ע"א) דלות י' הוא יסוד לדיק עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (צפרע"ה פ"י משער התפילין) דיסוד דז"א הוא צורה י' עיי"ש. אות שבת דא ברית. עיין (צמכילתא ר"פ תשא) לעשות את השבת לדורותם צריה עולם, ר' אליעזר אומר דבר שהצדית צרותה לו, ואחו צו מילה עיי"ש, ולזה דרש הכה דכן הוא צרום צצובים ששניהם נתיסדו לנורך חיקון יסוד לדיק חי עולמים וכאמור: דצריך לנטרא ליה בבת זוגיה. פ"י שצריך צימחין להצווג צכה צוגיה צצנה ולא צחול, כמ"ש (צלק"ה

ועוד מקדשי באת ירד, בגין דלית קדושה פחות מעשרה. וצריך לברכא לון ולקדש לון בקדוש על היין בשבעין תיבין דקדוש, ויכליו כחושבן בייין.

וצריך למימר סברי מרגן. ואינן דאמרין וענו לחיי, בגין דאתקשרו באילנא ד דחיי. לא באילנא דמותא. ואיהו גפן דחב ביה אדם קדמאה. וחד אמר חטה היה, וחד אמר גפן, וכולא ה קשוט.

שבע

באר לחי ראי

ועיינו שזייג עולים למינ לארץ ע"כ לריכין עמא קדישא לברכא לון אז צו צרכות ולקדשא החתן להכלל בקדושין ואז חיוון קדישין מנגנין בגדפיו עיי"ש וצביאורנו שם, ואמר הכא דבעינן זכ שטושין היחוד עיי שמירת שבת ג"כ החיון קדישין מנגנין בגדפיו, והוא סוד קול חתן וקול כלה, וכיינו סוד ממנו חתן וכלה האמור (לפיל דף ג' ע"א) עיי"ש וצביאורנו שם. ועוד מקדשי באות יו"ד. פי עוד רמז למח שדרשינן למעלה מקדש י: בגין דלית קדושה פחות מעשרה עיין (לפיל תיקון י דף כ"ב סוף ע"א) דחוקנו קדושין וצרכות לכלה ולקבל צרכה וקדושה ויחוד דקבי"ה, הכי לריכין ישראל דיכא יחודא דלכון בקדושה וצרכה, והכי כל מזוניה צרכה וקדושה, ולית קדושה בפחות מעשרה דליכא י עיי"ש וצביאורנו שם, והכי ענין סוד יחוד צרכה קדושה שנעשה בשבת צבחי היחוד צרכה קדושה של חתן וכלה וכדמפרש ואזיל. וצריך לברכא לון. עיין מש"ל (תיקון מז דף פ"ד ע"א) דא' מתיקוני השבת הוא צסוד צרכה שהוא כללל ד' ספירן ואינון צבע צרכאן דשמי"ט צבחי ז צרכות דחתן וכלה וכללן צלדיק שהוא יום השבעי דציה מתייחדין חתן וכלה דליכא יאקדווקי עיי"ש וצביאורנו שם. לברכא לון ולקדש לון. לחקנס צסוד צרכה וקדושה, ואז ממילא מתייחדים קצ"ה ושכינתא ונעשה התיקון של יחוד צרכה קדושה כנ"ל: בקדוש על היין. כמו שמצרכין ז צרכות של חתן וכלה על היין. בשבעין תיבין דקדוש וכו' היינו כמ"ש (צובר צהקדמה דף ב' ע"ב) צרזא דלת שצחותי השמור, לקבל חינון תרין שצחות, חינון תרין קדושותי דאית לנא לאדכרנא, חד ויכליו וחד קידוש, ויכלו אית ציה תלתין וחמש חיצין, וצקידושא דאק מקדשין תלתין וחמש חיצין, וסליק כלל לשבעין שמהן דקצ"ה, וכנסת ישראל אחטער צבו עיי"ש, ועיי צדברי רציו (צפרע"ה פטיו ועיי משער השבת) דסוד ייין מספר פ', ועי חיצין דויכלו וצרכה הקידוש הוא להמשך ז ספירות להמלכות שכל א' כלול מעשר עיי"ש: ויכל"ז כחושבן בייין (הגרי"א) כתב ש"ל כחושבן ייין, ולעג"ד יש לקיים הכי הישנה צייין, עפמ"ש (צרע"מ פ' פנחס דף רמ"ה ע"ב) צסוד הכוס יין של קידוש, ייין אית ציה תרין גוונין חיוור וסומק, ייין גימ' פ' אנפק. ה

ע"כ לקבל זכור ושמור דשבת שהוא צ', ועי חיצין קידוש ויכלו ה' ע"כ עיי"ש, ואמר הכא שזכ מרומן צמ"ש צבחי (פסחים דף ק"ו ע"א) דמלות קידוש היום של שבת ל"ל צייין הוא גימ' ויכלו לכוונה כנ"ל: וצריך למימר סברי מרגן. פי צדברי רציו (צפט"ז) שם דכוונה סברי מרגן שאומרים בקידוש היום, הוא מתאחד עם כוונה ש"ס של שמי"ט ישראל דק"ש, ועיי"ש (צפ"י משער הק"ש) דכוונה שמי"ט ישראל הוא ש"ס פ', ש"ס הוא המלכות ואנו ממשיכין לה שפע מן פי הגדולה שהוא סוד פי שמחן דצאילנא דחיי שהוא צינה שהוא סוד ז' ספירות של הצינה שכל אחד כלול מעשר הרי פי עיי"ש, וצח מוזן המשך הדברים כאן דלגורך הכוונה של המלכות צסוד צ' שצחות להמשך משבת עלאה שהיא צינה לשבת תחאה שהוא מלכות כנ"ל, אומרים בקידוש היום סברי מרגין סוד ש"ס דשמי"ט ישראל שהוא ש"ס פי להמשך פי הייין גי' פ' רצחי סוד ז' ספירות כל א' כלול מעשר דאילנא דחיי שהוא צינה להמלכות וכאמור: וענו לחיי בגין דאתקשרו באילנא דחיי היינו כי לאחר שאמר המקדש על היין סברי מרגין סוד ש"ס פי רצחי דאמא עלאה שהיא אילנא דחיי הוא מתקשר צאילנא דחיי סוד שבת עלאה וכאמור דא באילנא דמותא. פי צדברי רציו (צלק"ה פ' צראשית צדוש חטא אדכ"ר) שכתב שנין הפסם של אדכ"ר לאחר החטא היה כי קודם שחטא היה כל העולמות צימי החול צמקומם ומדרגתם כמו שהוא עתה בעליותם פי תפילתנו ציוס השבת צחפילת מוסף, ולאחר שחטא ירדו העולמות ממדרגותם כמו שהוא עתה צימי החול עיי"ש צאורך, וצח מוזן המשך הדברים דשבת בקידוש היום על היין נתקן החטא של אדכ"ר שנעקר נשמתו מאילנא דחיי דעד שם הוא עליות העולמות צסוד שמי"ט ש"ס פי כנ"ל וע"כ נגזר עליו מיחה, ועתה עיי קידוש של שבת עולים זייג למדרגתם כמו שהיה קודם חטא להתקשר צאילנא דחיי שהוא אמא עלאה כנ"ל: ואיהו גפן דחב ביה אדם קדמאה. פי ש"ס (חולין דף ל"ב ע"א) וצגפן שלשה שריגים גפן זה העולם, ועי (צקכ"י ערך גפן) שמצא דמ"ש גפן זה העולם, היינו עולם הצינה צסוד כי אחרתי עולם חסד וצינה אחריות צינה עיי"ש צאורך, ולזה אמר הכא שזכ כוונה המ"ד דס"ל חין שאכל אדכ"ר

גפן

שבע מינין אינן. חטה. ושעורה. גפן. ותאנה. ורמון, זית שמן. ודבש. (חטה ושעורה). והא אתמר.

וצריך לאחזרא עלייהו. חטה הא אתמר.

שעור"ה דאפיק ה' משעור ה' דילה.

גפן סחטה ענבים ברשו אחרא ועבד יין נסך ואתעביד אילנא דטוב ורע.

תאנה. לקיט תאינה קדם זמנייהו קדם דאתבשלו, כך לקיט הוא מעלמא קודם זמניה. ודא איהו רזא מאן דגרים די ימותון בנוי קדם זמנייהו, הה"ד (קהלת ה) למה יסצוף האלקים על קולך וחבל את מעשה ידיך, ורזא דמלה (ירמיה ב) לשוא הכיתי את בניכם וגו'. ובגין דא (שמות ב) לא תשא את שם יי אלקיך לשוא.

רמון

באר לחי ראי

גפן הוי, היינו כיון שפגם בחטאו בלמא עלאה שביא ברחא דש"ס פי' מספר ייין סוד חילנא דחיי ע"כ נקנסכ עליו מיתח כנ"ל: וחד אמר חטה היה וכו'. הוא פלוגתא דר"מ דש"ס (ברכות דף מ ע"א) וסבדדרין דף ע"ב ע"ב: ז' מינין אינן וכו' היינו כמ"ש (לעיל תיקון ע"ז דף ל"א ע"א) דה"ז מינין שנשחטו בכן הארץ, היינו הארץ העליונה שביא בבינה, כי ה' מינים הם סוד ז' ספירות של הבינה שנקראת בת שבע עי"ש וצביאורנו שם: והא אתמר. וכמ"ש (בתיקונים מז"ח דף פ' ע"א) דהז' אדכ"ר בשבע מינים דליגון חטא ושעורה וכו', ובג"ד כו' אמרו רבנן דמתני' חילן שאלל אדכ"ר חטא הוי, ואחרנין אחרין גפן הוי, ולא כו' חולקין במילוליהו דכולא קשוע דשבעה מינין נטעין בארץ וכו' עי"ש. חטה הא אתמר. פרושה לעיל (תיקון ע"ז שם) דחילן שאלל אדכ"ר חטא הוי, היינו כי אדכ"ר הרחיק ה' העליונה שביא סוד בינה מן חט"ה ונשאר חט"ע, ע"כ גרס ליה מיתח עי"ש וצביאורנו שם וחינו כדאמנן: שעורה דאפיק ה' משעור דילה. עיין (בזכר פ' בלק דף קפ"ח ע"ב) שדרש שעור"ה שיעור ה', ושיעור קומה של המלכות נבנה ע"י סוד ה' חסדים עי"ש (ובמק"מ) שם, והכא דרש שער ה', היינו ה' העליונה שהוא בינה, דחטא אדכ"ר הוי שמנע ההשפעה מה' עליונה לשיעור קומה של המלכות כנ"ל: סחטה ענבים. וכמ"ש (צמד"ר בראשית פ' י"ט סי' ה') סחטה ענבים ונתנה לו, וכ"כ (שם פ' נשא פ"י סי' ד') יין מסכה לו חוה לאדם ושחט עי"ש: ועבד יין נסך עיין (לקמן תיקון כ"ח דף ע"ב ע"ב) שביין שחוד הכוס הוא סוד החכמה שחוד הלל, אם אינו משמרו כגון נתנסך ביין נסך דאיהו יורא בישא עי"ש וצביאורנו שם, ולהלן (תיקון ל"ו דף ע"ז ע"ב) בסוד מחלליה מות יומת, למאן דעאל נוכראח בחלל דילכ דאיהי רשות ברזים יין נסך עי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכה שזכ החטא של אדכ"ר שנקנסכ עליו מיתח על שסחטה חוה ענבים בדרש אחרת ועאל

נוכראח בדרש הקדוש ועבד יין נסך וכאמור: ואתעביד אילנא דטוב ורע. עיין (בש"ס פ"א) משער ל"ור העולמות) דהמלכות נוקבא דלילות בהחמשה וירדח לעולמות החמשה ונקשר בזה המות בסוד רגליה יורדות מות אז נקראת המלכות עץ הדעת טוב ורע עי"ש באורך, ולזה אמר גם הכא להמשיך בדרש דע"י שסחטה ענבים בדרש אדכ"ר שביא מדור הקליפא ועאלל נוכראח בדרש דילכ בדרש יין נסך ונקנסכ עליו מיתח על שנקנסו החיזונים בחלל דילה בסוד רגליה יורדות מות, אז אחטביד עץ הדעת טוב ורע וכאמור: לקיט תאנה. וכמ"ש דש"ס (ברכות דף מ ע"א) וסבדדרין דף ע"ב ע"ב עי"ש: קדם זמניה. וכמ"ש (צמד"ר בראשית פ' כ"ח סי' ז') אדכ"ר שלא יכולת לעמוד בצוויך אפילו שער ה', והיינו שאם הוי ממתיק לשבת, הוי מקוים זו אשר פריו יתן בעתה, והוא אכל פגם קודם בישולה, וצביאור בדברים ע"י צדכרי רבינו (בפרע"ה פ"ב משער ר"ה), וע"י (בס' עטרת זבי בפירושו לזהר בראשית דף ל"ו ע"ב): [א"ה ועיין (בשע"כ ענין ר"ה דרוש א') בהגהת כ"ר אציגדור ז"ל בזה] ודא איהו רזא מאן דגרים די ימותון בנוי קדם זמניהו. עיין (צמד"ר שם פט"ו סי' ח') חאנה שאלל אדכ"ר מה היטה, ר' רבין אמר ברת שבע דחמטיות ז' ימי אכלא לעלמא, ר"י דסכנין בשם ר"א אמר בת אליהו דחמטיות אליהו לעלמא, ומפרש (המח"כ שם) פי' יללח וקויה עי"ש: וחבל את מעשה ידיך. היינו כמ"ש דש"ס (כתובות דף ע"ב ע"א) אחיכ הוא מעשה ידיו של אדם, הוי אומר בניו ונשותיו עי"ש: לשוא הכיתי את בניכם. ע"י דש"ס (כתובות שם) שדרש על פסוק זה על עסקי שוא הכיתי את בניכם, (ובצמד"ר ש"ס פ"א סי' כ"ח) דרש מרשיון תורח שזכס הכיתי את בניכם, והכא דרש לב על חטא אדכ"ר שפגם בחטא יי"ג שהוא מסטרא דפ"ז שנקרא שוא כמזכר בצמוד: ובג"ד לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא. עיין (לעיל תיקון כ"ח דף ס' ע"א)

רמון בן זומא ביה חב. אבל רבי מאיר תוכו אכל קליפתו זרק.

דקליפין אינון אומות העולם. ישראל מוחא בינייהו.

כן כגוונא דא שכינתא איהי פרדס בגלותא. (דף ס"ט ע"ב) ואיהי מוחא מלגו. אגוז קרינן לה,

כמה דאמר שלמה מלכא (שיר ו) אל גנת אגוז ירדתי. ואיהי שכינתא איבא מלגאו. הה"ד

(תלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה.

וקליפין הן כמה רשויות נוכראין. ובשבת מכולא אתפשטת, ואתלבשת בלבושין שפיראן,

וכן

באר לחי ראי

ר"מ וכאמור: שכינתא איהו פרדס וכו'. וכמ"ש (בתיקונים מז"ח דף ע"ז ע"ב וע"ה ע"א) שכינתא אתקריאת פרדס לחוריינתא ואיהו מוחא מלגאו אגוז קרינן לה. וכמ"ש גם זה (בתיקונים מז"ח שם) דשכינתא היא כגון אגוז, דליבא דילכ סחימא וסחימא בין רשיעיה וכו', וכגוונא דמוחא דמוחא סחיס הכי חיבי שכינתא סחימא ואיכא אסירא בגלותא בין רשיעיה עיי"ש, וע"י בדברי רבינו (צפ"ה פ"ג משער הקליפות) בסוד השליך משמים ארץ, שמרמז לזמן הגלות והחורבן שנפלה המלכות למטה למדור הקליפות והקליפות הקיפו חותה סביב עיי"ש, ועיי"ש עוד (צפ"ג משער ק"ג) שענין זה של התלכזות המלכות בזהקליפות הוא נראה לאגוז, שהנחורא שהיא סוד נקודת המלכות הוא כמוה שבתוך האגוז, והקליפה הקשה הוא הס"א הכוזבים אותה עיי"ש באריכות. אל גנת אגוז ירדתי. וכמו שמצאנו (ברב הק' בעל ערוגת הכושם על ש"ש) פסוק זה על ענין הנזכר באורך: ואיהי שכינתא איבא מלגאו. וכמ"ש (בתיקונים מז"ח שם): כל כבודה בת מלך פנימה וכמו שדרש (להלן תיקון ל' דף ע"ג ע"א וע"ב) צפסוק זה על ענין התלכזות המלכות באינון קליפין והיא סחימא וסחימא צפנים שלא יבואו החיטוים בחלל שלה בסוד מחללי מות יומת עיי"ש ובציאורנו שם באורך וקליפין הן כמה רשויות נוכראין. (להלן שם) איחא דהקליפ' שהמלכות מתלכזת בהן הם ד' גלויות שהם חכו וזכו וחשך וחסום עיי"ש, ועיי"ן (בתיקונים מז"ח דף פ"ג ע"ג) דהארץ היא כלילא מכלהו קליפין, ושכינתא מתלכזת בה לצערא רוח עוממא עיי"ש באריכות. ובשבת מכולא אתפשטת וכו' עיי"ן (לעיל דף ע"ז ע"א) ובציאורנו שם, כשהשכינה מתייראת מהחיטוים הכוזבים אותה שלא יכירו בה החיטוים ויבואו לשלוט בה ח"ו בסוד שפחה כי חירש נציהא, אז השכינה מתלכזת בצגדי שפחה ואינה מתלכזת בצגדי מערוניתא. אבל צמן שאין לה פחד מן החיטוים היא מתלכזת בצגדי מלכות עיי"ש, ולזה אמר להמשך הדרוש דמה שאמרנו שהשכינה מתלכזת בקליפין שהוא בגדי צגדי שפחה הוא רק צימיה החול שהוא צמן שליטה החיטוים, אבל בשבת דליכא אתפשטת מוס"א וכל דינן מתעצרין מינה וכמ"ש (בזכר צראשית

נח תשא וגר' שם ה' דא שכינתא, לשוא דא ע"ז דגלת חמן ועיי"ש בציאורנו שהבאתי מהא דלהלן (תיקון ס"ט דף ע"ז ע"ב) שדרש פסוק זה על המוליד זיל מלות ברית קודש שהוא רכ"ו להכ"ר כאלו ערש שמה דקצ"ח צע"ז, ולזה דרש לא תשא שם ה' שהוא שכינתא לשוא שהוא ע"ז דגלת חמן, פי' שעי' פגם בצרית הוא מעצור ומושא את השכינה ממקור הקדושה למקום שוא שהוא ע"ז עיי"ש, ולזה דרש הכא לשוא הכיתי את ציוכס, ע"י עצירה לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא שער אדכ"ר שפגם בצרות ברית קודש על שאכל פגם ולא המחין כנ"ל, עיי"ז גרס מיתב לכל צאי עולם. רמון בן זומא ביה חב. (הגר"א) גרס נחור ציב חבן, וכנ"ל לענ"ד, והיינו מפני כי ידוע מ"ש רבינו (צלק"ה פ' צראשית) בסוד ד' שנכנסו לפרדס האמור צ"ס (הגיגה דף י"ד ע"ב) שצאו כל אחד לתקן חלק אחד מחטא של אדכ"ר, וגם אלישע אחר נכנס לנורף זה וקיץ צנעויות, ומצואר שם (צגמ' להלן דף ע"ז ע"ב) שחורחו של אלישע אחר כיב צנחי רמון, ור"מ תוכו אכל קליפתו זרק, ועיי"ן (לעיל דף י"א ע"ב) שהמכשול שאירע לאלישע אחר היה מסערא דרמון שיש עליו קליפה קשה ונכשל על שגברו עליו הקליפות והמשיכו את נשמתו למדור התחתון שלהם, אבל ר"מ היה ביכולתו להתגבר על הקליפות ותוכו אכל קליפתו זרק עיי"ש: דקליפין אינון אוה"ע. וכמ"ש רבינו (צפ"ה פ"ג משער ק"ג) דסוד עכ"ד עו"ר הוא צללותו סוד אגוז שכולל הקליפות והמוח של האגוז, והג' קליפות של האגוז הם שורש הרע, והמוח שצפנים הוא שורש הטוב, וכל נשמות הגוים והיח"ר שצאדם הם מג' קליפות של סוד האגוז כנ"ל שהם מסערא דרע דעכ"ד עו"ר ואין צדקם עוז כלל, וכל נשמות ישראל והי"ט הם מהמוח של האגוז מסערא דעוז דעכ"ד עיי"ש באורך, ואמר הכא להמשך הדרוש דסוד הרמון דביה פגם אדכ"ר הוא ג"כ כענין האגוז דעכ"ד שיש בו קליפה קשה שממנו נשמות הגוים והיח"ר, ומוח שצפנים שורש הי"ט, וע"כ כאשר נתקלקל אלישע אחר ואחדדק בקליפות הרמון של עכ"ד, ע"כ המיר דחו ואחשבר בו נשמת גוי מגויי הארץ, והכה בפנימיותו של סוד חוכיות והמוח של האגוז והרמון הו"א ממנו

וכן צריכין ישראל לתתא לאתחדשא בשבת בלבושין שפיראן. וכן לאטעמא בשבת מכל מאכלין טבין, בגין לקשרא ולאקא ברכאן לגבה מכל ספירן. ולמהוי אשתקיא מכולהו.

וצריך לקיימא בה ענג, דאיהו צדיק דנפיק מעדן דאיהי בינה עלמא דאתי. להשקות את הגן דא שכינתא תתאה. ונהרא איהו ו' דנפיק מן י"ה ואזיל חמש מאה שנין דאינון חמש ספיראן. ומטי לצדיק לאשקאה מיניה גנתא דאיהי ה', (בראשית ב) על כן יעזב איש ו את אביו ואת אמו ודבק באשתו וגו'.

וכן

באר לחי ראי

עדיף ס"ל גם להזכיר ע"כ מחסיר על מאכלי ענג היום ציותר, וא"ש וכו'. [ולמהוי אשתקיא מכולהו. וכמ"ש (צזר פ' האזינו צל"ז דף רפ"ח ע"ב) וצ"י למיכנ תלת סעודתי דשבתא, דהא כל מהימנותא וכל כללא דמהימנותא ציה אשתכח עכ"ל, ועי' מזה (צזר פ' יתרו דף פ"ח ע"א) וצריך לקיימא ביה עונג דאיהו צדיק וכו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ח ע"א) דמי שמקיים עונג שבת, הוא מתקן את המלכות להמשיך שפע מאמא צסוד ונהר יולא מעדן להשקות את הגן, ועי"ש צציאורנו שדצרים מתייחדים עם מאמר (הזכר פ' צראשית דף כ"ו ע"א) דשכינתא עילאה היא סוד עד"ן, ושכינתא תתאה הוא סוד ג"ן, ונהר דא ו' יולא מעדן דא י"ק, שהי הוא מצין י"ק סוד א"י, להשקות את הגן ה' תתאה עי"ש, ואמר הכא להמשך הדרוש דתיקון המלכות צסוד עונג שבת הוא ע"י היסוד לדיק שנמשך השפע מצניה עלאה דרך ז"א להמלכות ע"י היסוד לדיק וכאמור: ואזיל ת"ק שנין וכו' עי' (צירושלמי פ"ק דצרכות ה"א דף ד' ע"ב), וצמד"ר צראשית פט"ו סו' ה' תנא עץ החיים מהלך ת"ק שנה עי"ש, ועיין (לעיל ריש תיקון י"ח דף י"ח ע"א) צציאור הענין, שהשפעת השפע מאמא עלאה לז"א הוא צרא דתיק שנים, כי ה' עלאה הוא צרא דה"פ אור שכל אחד הוא כלול ממאה עי"ש וצציאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש שגם סוד נהר יולא מעדן להשקות את הגן שהוא סוד אות ו' דנפיק מהי עלאה הוא ג"כ צצחי מהלך ת"ק שנים, שהוא צרא דה"פ אור שכל אחד כלול ממאה וכאמור: דאינון חמש ספיראן ומטי לצדיק. עי' צדצרי רציו (צע"ה פ"ג משער העקודים) שכתב שם אגב אורחיה דיסוד אינו מכלל ה"ק, כי אינם אלא ה' קצות מחסד עד הוד, אך היסוד אינו לוקח חסד פרטו לעצמו רק שכללים צו כל ה"ק עי"ש, ולזה הוא מפרש הכא להמשך הדרוש מ"ש צסוד ונהר יולא מעדן שמרמז לאות ו' שהוא יסוד לדיק המקבל שפע מהי עלאה שהוא אמא, שלא נטעה דלהכי היסוד נרמז צאות ו' ע"י שיש צו ו"ק מחסד עד יסוד, דהא אינו כי היסוד אינו מקבל מאמא עלאה צע"ס רק ה' ספירות שהוא סוד ה"פ אור כ"ל כי אמא רק עד הוד אחפשטת, אלא שכולן נכללן אח"כ

דף כ"ח ע"א) צאורך, ע"כ אז הוא אחפשטת מצדדי שפחה שהיא סוד קליפת האגוז, ומתלבשת צצגדים נאים כראוי למטרונותא ואתלבשת בלבושין שפירין. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ה ע"א) שכינתא כמח צבושין איה לה וכו', ועיין (לקמן תיקון י"ח דף ע"ח ע"ב) צבהא זמנא דלהפתחת, אתלבשת צכמה לצבושין דנהורין דאורייתא ואתקשטת צקישוטתא וכו' עי"ש וציאורנו שם: וצריך לאטעמא בשבת מכל מאכלין טבין וכו' וכמ"ש (צזר פ' צראשית דף מ"ח ע"ב) וציליתא דשבתא צעי צ"י לאטעמא מכל מאכלין, בגין לחזקתא דהאי סוכת שלום מכלל אתכלילת, ועי"ש (צאור החמה) דר"ל כיון דשבת נכללת המלכות מכל מיני שפע ע"כ ראוי לאדם להענג צעונג שבת צכמה מאכלים צמינים שונים הרבה, שזו מורה לתיקון המלכות הכלולה צכל מילי דמיטב עי"ש: [*א"ה ומ"ש שם (צזר צראשית ה"ל) ציליתא דשבתא צעי צ"י לאטעמא וכו', והכא כתב וצריך לאטעמא שבת (ולאו דוקא צליל שבת), עכ"ל גם שם אין הדיוק צליל שבת משום שהוא מדת המלכות חקל תפוחין והיינו לתיקון המלכות, דהא כתב שם וצלבד שלא יפגום מיכלא חדא ליומא, וכ"ש אי סליק יתיר ליומא ויוכל למיטעם ממאכלין אחרין עכ"ל, הרי דגם צשבת ציוס ג"כ הכי הוי, ומלשון (הזכיר יתרו דף פ"ח ע"א) צעי לסדרת פחורא וכו', ר' יצחק אמר אפילו ציומא דשבתא נמי ג"כ י"ל דשוין הן, (וצמג"ה סו' רע"א סק"ד) וצלבד שם כתב דמשמע מדצרי הזכיר צפי יתרו דצבוד צילה עדיף מצבוד יום וכוה פליג עם (הש"ס וש"ע שם סעי' ג') שכי דצבוד יום עדיף, וצאמת י"ל דאין פלוגתא צין הזכיר והש"ס, דשם צזוכיר צפי יתרו אין הכרח דהכוונה דעת הלבוש דצבוד צילה עדיף, וי"ל דמ"ש אפי' ציומא דשבתא נמי, היינו דשוין הן, ולא נחית למימר אי צבוד יום עדיף, (וצזוכיר צראשית דף מ"ח) מ"ש כה' מלשנו אי סליק יתיר ליומא, וכן מ"ש וצלבד דלא יפגום מיכלא חדא ליומא, מה צעי משמע דצבוד יום עדיף ועיקר אללו וכו' הש"ס, דאלי"כ ושוין הן ה"ל צליל שבת דמחזק שצא לידך אל תחמיצת להענג העיקר צלילת ולמה מתנה שכינה ושלא יפגום ולא יחסיר מהיום שהוא אחר הלילה, אלא דאין דצבוד יום

וכן ברית מילה איהי כגונא דאגוז. צריך לתברא קליפין דערלה ופריעה ולאעברא לון מתמן ולאגלייא מוחא מלגו. ודא אות ברית. ודא עץ חיים.

אבל ברית דאיהו בערלתיה ולא אית ביה פריעה, עליה אתמר (שם ב) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעה"ז תמות בעה"ב.

ועוד (לבא הוא ה) אגוז. ומאן דתבר קליפה דיליה דאיהו יצה"ר. עליה אתמר (תלים גא) לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה.

וגסות לבא ט) דהוא שלים בקליפין דיליה ולא אתבר. עליה אתמר (משלי טז) תועבת יי כל גבה לב. ושכינתא לא שריא עליה. ומסטרא דקליפין אתקריאו בני נשא ערלי לב.

ובשבת גיהנם לא שלטא בעלמא. ולא ממנן דיליה. בגין דא מגי לישראל (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. ואי בין אוקיד בשבת אמר קוביה אנא היתי מכבה לנורא דלא אוקיד. ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדון בגיהנם.

בגין

באר לחי ראי

כוא אחיד צאילנא דמותא שנאמר צו רגליה יורדות מות שאל נעדיה יתמוכו עיי"ש. ומאן דתביר קליפה דיליה דאיהו יצה"ר וכו'. עיין (ברע"מ פ' פנחס דף רמ"ז ע"א) שדרש פסוק זה לנצ נשבר ונדכה על היסוד, דהיי"ש הוא צפנים בתוך כלב, והיסוד הוא שמסבנו ומכסה על הי"ש כדוגמת המן המכסה על החטא עיי"ש, וכא דרש לה לזחי האגוז שהמוה שנתוכה הוא הי"ש, והקליפה הקשה שסובנו הוא היסוד, ולרין לשבור הקליפות שהוא היסוד צסוד לצ נשבר ונדכה: עליה אתמר לב גשבר ונדכה. וכמ"ש (צוהר שם דף ר"מ ע"א) שפסוק זה מרמז לגברא דלא אתגאי ולא אתעגג צענוגין דעלמא עיי"ש: ושכינתא לא שריא עליה. כי אין הקצ"ש משרה שכינתו אלא על עניו ושפל רוח, כמ"ש צש"ס (נדרים דף ל"ה ע"ב) וצא"ר דוכתי: ובשבת גהינם לא שלטא בעלמא. עתה הוא חזר לדבריו שלמעלה שאמר וצצת מכלא אתפשטת ואתלצת שפיראן, והפסיק צהמשך הדברים צפירוש צחי אגוז, ולאחר שגמר הדרוש צסוד האגוז הוא חזר לדבריו ומוסיף דמ"ש דצצת מתפשטת בשכינה מכל הקליפ' ומכמה רשויות ווכראין, גם גיכנס לא שלטא אז צעולם, וכמ"ש (צוהר פ' יתרו דף פ"ה ע"ב) צהדין יומא חייצא דגיכנס נייחין עיי"ש, והיינו כי שורש הגיכנס הוא מסטרא דרע דק"ג, וכמ"ש (צגמ נדרים דף כ"ב ע"א) אין רעה אלא גיכנס, והוא ממקום הקליפות וכו"א, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ו ע"א) דאל אחר וסם הכות הוא סוד גיכנס עיי"ש וצינאורנו שם והיינו מהקליפה הקשה דאגוז כנ"ל, ואמר הכא להמשך הדרוש דצצת לאחר ששכינה אתפשטת מהמלצושים דשפחה שהוא הקליפה הקשה דאגוז שהוא מסטרא דרע דק"ג, ולצצת צבדים וצוים ומתוקנים, היינו כמ"ש (צקב"י ערך שבת דצת

אח"כ ציסוד לדיק, ועיין מה עוד צדצרי רצינו (צפ"ה משער הכסירה). ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו. עיין (לעיל צהקדמא דף י ע"א) שדרש פסוק זה על ה' שהוא ז"א, שיותר נכון לפני ה' להיות דצוק צבה' אחרונה שהוא צרתא ולהשפיע לה מעיניו, מלכיות למעלה אלל ה' הראשונה סוד אמא עלאה ולקבל ממנה שפע עיי"ש וצינאורנו שם, ולזה דרש הכא וזכר יולא מעדן, היינו שז' שהוא יסוד דז"א מניח מקומו ממח שכיח צמקום בעדן שהוא סוד א"ו"א, יולא משם וירד למטה להשקות את הכנ שכיח ה' תחאה, צסוד ודצק צאשחו ולהשפיע לה מטצו וכן ברית וכו'. אגז שדרש צסוד אגוז שהוא מלכות, הוא מרחיב הדרש ומפרש וכולך עוד ענייני אגוז שהוא מתאחד עם סוד הלצ וכו': ברית מילה איהו כגונא דאגוז. וכמ"ש לעיל (צהקדמא דף י"א ע"א), ולהלן (תיקון ל"ז דף ע"ה ע"ב) צהערלה הסוצצות את המילה הם ג' קליפין, ואינון צחי ג' קליפין דאגוזא עיי"ש וצינאורנו שם, וכ"כ (צמ"ה פ"ב משער ק"ג) שז' קליפות בערלה, הם ענן, ורוח סערה, ואש מהלקחת, וחס סוצצים את העערה של צרית מילא עיי"ש. ודא עץ חיים. ר"ל עץ החיים הוא שורש החיים, כמ"ש (צוהר פ' צראשית דף כ"ו ע"א) ע"ה דא חילנא דחיי עיי"ש, והוא סוד ע"ה מהלך ת"ק שנים האמור למעלה, שהוא צ' ספיראן של ה"פ אור המאירים ציסוד לדיק שנמשך לו מתאמא עלאה שזיא שורש החיים, וכמ"ש לעיל (תיקון כ"ב דף ס"ו ע"ב) עץ החיים דאתמר ציח עץ החיים מהלך ת"ק שנה דא ה' דצח חיים עיי"ש וצינאורנו שם: מות בעוה"ז תמות בעוה"ב. שהוא סוד מיתא ואצוולא דתרין עלמין, וכמ"ש לקמן (סוף תיקון נ"ג דף פ"ז ע"ב), ובענין מצוהר (צצו"כ"ק צראשית דף ל"ה ע"ב) שז"ל עזר

בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם ואפילו בגופא. ומאי ניהו גיהנם בגופא. כבד.
דביה מרה דאיהו גיהנם סם המות. סם דאל אחר. חרבא דמלאך המות. ועליה אתמר
(משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות.

וצריך דלא יתער (נ"א לאתערא) עציבו וקטטה מסטרא דטחול. אלא דתהא לב נטיר
מכולהו, דאיהו שבת שמור. ומוחא זכור.

וצריך לקבלא אושפיזין דאינון מלאכין עולימן. דנשמה יתירה. דאיהי שכינתא עלאה.
ונפש יתירה דאיהי שכינתא תתאה. ואושפיזין דנחתין עמה.

וצריך אתתא לתקנא שרגא בליל שבת לימינא, ואתחשב לה כאלו תקנה יא) מנרתא בדרום.
ופתורא בצפון.

ועליהו

באר לחי ראי

ע"צ) דנשמה יתירה דשבת הוא שורש כלל, וגינה לא
שלטין בשבת מארי דגיבסם דעלמא עיי"ש וציוארנו
שם, ולזה אמר דמכ"ט דכל מה דלא שלטין מארי
דגיבסם על עלמא בשבת הוא בגין הנשמה יתירה השוכן
כלל האדם כנ"ל, ע"כ נריכין שלא יכעוס שלא ישלטו
הקליפות שצבצילם נקראים ערלי לב שמוע מלשרות
הנשמה יתירה שם וכאמור: דאיהו שבת שמור
ומוחא זכור. ר"ל דלדורך שמירת נשמה יתירה השורה
בשבת כלל ומוחא, הזכירו התורה שמור וזכור,
וכמ"ש (צוהר פ' פנחס דף רכ"ד ע"א) אר"י מסתכל
הוינא שמירה כלל וכו' זכירה צמוחא וכו'. ולזה זכירה
דלא צמוחא עיי"ש: דאינון מלאכין. עיי"ש ש"ס (שבת
דף ק"י ע"ב) דשני מלאכי השבת מלוין את האדם
צ"ע לביתו עיי"ש, ומפרש הכא דכ"ז מלאכין הם צ'
ענפין, א' מהנשמה יתירה, וכו' מהנפש יתירה דנחתין
לישראל בשבת וכדמפרש ואזיל: ואושפיזין דנחתין
עמה. היינו כמש"ל תיקון ה' (דף כ"ב ע"ב) דשבת
יחיז לישראל כמה נפשאן יתירין וכמה מלאכין ממנן
ומשמעין דלכוון קא אחייאן עמכון, ואתקריאוו חינון
נפשות אושפיזין, בגין דלא שריין בישראל אלא ציוס
השבת, וכד נפיק שבת כלכו חזרין לאתרייכו עיי"ש
וציוארנו שם, ועיין (צוהר פ' תרומה דף קל"ו ע"א)
דצמטלי שבתא כמה רחיקין קדישין משטמין לכאן לכאן
לאפעטרא לעמא קדישא, אלן סלקין ואלן נחתין, אלן
אלוין ואלן אחין עיי"ש: ואתחשב כאלו תקנה
מנרתא וכו'. היינו כמ"ש (לעיל צוהר דף י"ג ע"א)
דודאי משכנא ומנחתא ומדבחתא ופתורא כלל איחי
דיוקנא דדיוקין דשכינתא לעילא ותחתא עיי"ש: ועליהו
אתמר. צ"ס יומא (דף כ"ה ע"ב): כאלו תקנה
מנרתא בדרום ופתורא בצפון וכו'. גם זה מצוה
(לעיל שם) מנרתא לימינא ואתמר צה הרוח להחכים
ידיים, בגין דתמן מוחא צרישא וזכמה צמוחא שריא
וצה נחיר מנרתא פתורא דא לצא ואתמר צה שולחן
צפון עיי"ש וציוארנו שם, ולזה אמר הכא להמשיך
כדורש

דשבת הוא אלויות תש"צ, פגם הכע דק"נ תש"צ בשבת
אל הקדושה עיי"ש בג"ד מני לישראל לא תבערו
אש וגו'. וכמ"ש (צוהר פ' עקב דף רע"ג ע"א) וז"ל
ואפי' גיבסם לא שליט ולא חוקיד בשבת, ובג"ד לא
תבערו אש וגו' וזה אש נוכח עיי"ש. ואפי' בגופא
וכו'. היינו כי הכעס מצעיר האש של הקליפה השורה
בכבד לשרוף כל הגוף, וכמ"ש (לעיל צוהר דף י"ג
ע"ב) דשבת הוא חירות ולא שלטין מארי גיבסם על
עלמא, ומה ניהו גיבסם בגופא, דא כבד וכבד ציה
מרה גיבסם דחוקיד ציה עיי"ש, ועיין (צוהר פ'
פנחס דף רל"ד ע"ב) דחמימות דכבד ציה לשרוף
צשלכוזין דילה כל אצבין דגופא עיי"ש, וכל חוקק
החמימות דגיבסם של כבד ומרה נחטורר עיי' הכעס,
וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) דעיי' הכעס
נחתמם הכבד והמרה שכיח ס"מ ונחש כבד אשא
סומקא ומרה אשא ירוקא שכיח קליפה אש מהלקחת
של גיבסם שהוא סם המות ואל אחר עיי"ש וציוארנו
שם. ואמר הכא להמשיך הדברים דמי שכעס בשבת
לא די צמח שפוגם נשמתו צפון הכעס, אלא גם זאת
כי הוא נותן יד למארי גיבסם לשלוט גם על גופו שהוא
מצעיר אש הגיבסם של כבד ומרה לשרוף צשלכוזין
דילכוון כל אצבין דגופא וכאמור: ועליה אתמר
ואחריתה מרה כלענה וגו'. וכמו שדרש לעיל שם
(דף י"ב ע"א) דמרה הוא גיבסם וחרבא דמח"מ
עיי"ש וציוארנו שם: עציבה וקטטה מסטרא דטחול.
עיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ט ע"א) דאמר שם
דעצבות היא מקליפה לילית השוכנת שהוא טחול עיי"ש,
וכ"כ גם (צוהר י"ג ע"ב) דנוקצא דס"מ דהיינו טחול
הוא עצבון עיי"ש וציוארנו שם, והכא מוסיף דגם
קטטה היא מסטרא דטחול: אלא דתהא לב נטיר
מכולהו. לאחר שאמר למעלה שחטורא דקליפין אחקרי
צ"ע ערלי לב, אמר הכא שצריך להכיר בשבת מכעס שלא
ישלוט עליו הקליפין דכבד ומרה שלא יהא צכלל ערלי
לב, והענין הוא עפ"י מש"כ (לעיל צוהר דף י"ג

ועלייהו אתמר הרוצה להחכים ידרים, הרוצה להעשיר יצפין. ואינן שכינתא עלאה ותתאה.

שכינתא עלאה מנרתא לדרום צריכא לאתקנא לה בגין דא דתמן חכמה. ובגיד הרוצה להחכים ידרים.

ובהווא ביתא דאשכחין דירה דא מתקנא בהאי סדורא, מנרתא בדרום, ושלחן בצפון, ומטה בין צפון לדרום. אמרין אלין מלאכין דקא נחתין עם שכינתא דאיהי נשמה יתירה. לית דין אתר הדיוט דעם הארץ. אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם י"י.

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי (ב) צפון. ופתורא איהי שכינתא תתאה דאתמר בה (תלים מה) כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. מאי זהב, דא גבורה דאתמר בה מצפון זהב יאתה, ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט.

מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא (ג) דאמצעיתא דאתמר ביה (שמות ד) בני בכרי ישראל.

ובביתא

באר לחי ראי

צ' מדות נ"ו"ה שחס תרי סמכי קשוט שנקראים מאזני זקן, והיינו כי הכל נשקל ע"פ חורת אמה שהוא סוד הכסא שנקרא חלקים בסוד חלקיים ישב על כסא קדשו עי"ש, ועי' (בס' ברית מנוח דף ו' ע"ד) דסוד הצרית שהקצ"ה כרת עם נח שלא להביא מזבול לעולם ולכלילו, שם הצרית הזכ משצנות שמו, דכ' ועשיית משצנות זכב טכור, והוא כשהמשחית יוצא מלפני השליט והמושג וצא להשחית את העולם, אז המאור הזכ שנקרא משצנות עומד בפרשת דרכים, וכה המשחית כ"ל כשיגיע אל מקום הזכ אז הוא תשש כחו מלפניו, וזה הוא הצרית שזכר הקצ"ה עם נח עי"ש, ומעשה מובן הדברים כאן דלאחר שאמר דסוד זהב הוא כה בגבורה ומדת הדין, אמר דסוד מדת משצנות זכב הם תרי סמכי קשוט שצבס הקצ"ה יושב על כסא משפט ואוחז בידיו כביכול מאזני זקן שהוא סוד תרי סמכי קשוט שנקרא משצנות זכב שהוא כה הצרית שזכר עם נח שלא להביא מזבול על העולם גם אם לא יזכו בדין וכאמור: ססדא למערב בין צפון לדרום. עי' ש"ס (צרכות דף ה' ע"ב) ועל מעתי שחכא מחוכב צין לפון לדרום וכו' ועי' בדברי רבינו (צליקוטי הש"ס דף ד' ע"ב) דר"ל שרוחב המעב יהיה צין לפון לדרום שזכר נעשה היחוד דר"ג צ"י דרועין ימין ושמאל חר"ג עי"ש, ולזה אמר דכמו שצריכין לתקן לכבוד שבת שלחן ומטרה זה צלפון חס דדרום שמרמז לסוד החיובק חר"ג צ"י ידים חר"ג כגוונא דלעילא כ"ל, כן גם המטה צריכין לתקנה בצלפון זה שחכא צין לפון לדרום לרמז לענין היחוד שהמלכות מתייחדת בצעלה בחיובק צין צ' דרועין ימין ושמאל חר"ג כ"ל: לתקנא לה לגבי עמודא דאמצעיתא. וכמ"ס (בזכר פ' צמדנד דף קי"ח ע"ב) דע"י חיקון המטה ולפון ודרום שהוא כגוונא

הדרוש לאחר שאמר למעלה דחיקון שמירת שבת כראוי הוא צרח דזכור ושמור דחכא לז נטיר מכלכו דליכו שמור ומחא זכור כ"ל, אמר דמח"ע צריכא אחתא שביא סוד המלכות לתקנא מנורה בדרום שכינתא צלפון שהוא חיקון דזכור ושמור צלז ובמחא וכלאמור: ואינן שכינתא עלאה ותתאה גם זה מזבול (לעיל סס) דכנשמה יתירה שצבז שמאירי בחדס שצבת ככה ל"ב נחיצות הכחמה הוא מסטרא דשכינתא עלאה דליכו חורת חכס דצב הלז מצין שהוא סוד שולחן צלפון, ומנורה שצדרום שהוא צראש צמחא רישא דז"ל הוא חורית שכינתא תחאה, דכמנורה צעלמה הוא סוד רחל נוקצא דז"ל וכמ"ס צביאורנו צביחור רחב קאה צזכ: לית דין אתר וכו'. זה הוא (תרגום) של מה נורא המקום הזה וגר, והיינו כמ"ל דמשכנא ומנרתא ופתורא הם דיוקני דשכינתא ודיוקני דשכינתא דלעילא ותחא, כן גם זה המקום שיש צב שלום וקדושה ומנורה בדרום ושולחן צלפון, הוא צדוגמת המשכן ושולחן ומנורה שנאמר עליה מה נורא המקום הזה וגר: פתורא צריכא לתקנא לה לצד צפון. וכמ"ס (לקמן חיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) ושבת צריך לתקנא ציה פחורא כגוונא דפתורא דלעילא פתורא דקצ"ה דא שכינתא איכי מסטרא דלפון דליכי גבורה, ובג"ד חקינו מארי מחני שלחן צלפון עי"ש וצביאורנו שס: פתורא איהי שכינתא תתאה וכמ"ס רבינו (צלקית צע"מ פ' עקב) צסוד מים אחרונים, דסוד שלחן מרמז לרחל סוד שכינתא תחאה עי"ש: ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט. עיין (לעיל בהקדמה כ"ב דף י"ז) צסוד מאזני זקן תרי סמכי קשוט, ועי"ש צביאורנו שהצאחי מדברי (הזכר פ' פקודי דף רי"ב ע"א) כאשר הקצ"ה יושב על כסא לשפוט את הארץ, הוא שוקל הכל ע"י

ובביתא דלאו אינון מתתקנין אלין תקונין בליל שבת. אושפיזין אמרין לאו איהו דא דירה דישראל דאתמר בה (שם לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת (דף ע' ע"א) לדורותם, לדרתם כתיב חסר, מלשון דירה. וכל אלין תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיהי ממש אות ברית מילה.

אמר רבי אלעזר, וכי ברית מילה לכל בני נשא איהי שוה.

אמר ליה לא. דברית מילה לחייביא, עפרא (יד) דתקין במנא, איהו מזונא לחויא דאפריש מיניה. הה"ד (ישעיה מח) ונחש עפר לחמו. ודם ברית איהו מזונא דסמאל דאיהו רוצח דאפריש מניה. ורזא דמלה (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים.

לבינוניים אתחשיב ברית מילה אעברו דדמא ובשרא כקרבנא. הה"ד (שמות כ) וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך.

לצדיקייא

באר לחי ראי

שכרו, ולזה שאל ר"א לאציו רש"י כיון דאמרת דסגולה שבת הוא ממש אות ברית מילה, אי"כ מצוה דגם לענין מצות מילה כל אפי' שוין צוה ואין מצוה צין לדיק לרשע אי"ל לא פי' צוה הדבר [ר"ל במילה] אינם שוים. לחייביא עפרא דתקין במנא וכו' היינו כמ"ש (לקמן תיקון ל"ז דף ע"ח ע"ב) דארש"י שמענא צמתיצתא דערלה איכו נחש, וכיון דאעצרינן ליה מאתריה לריך למיכב ליה מזוניה הה"ד ונחש עפר לחמו, ועיי"ש צביאורנו שהצאתי מדברי מרן (צלק"ת פי' עקב) דענין מים אחרונים שצסוף הסעודה הוא כי עיי' שהקליפות נעלו חלקן בסוד זה חלק אדם רשע, הם נפרדים מהקדושה ואין אוחזין בהאורות של הסעודה, ועיי' לריכין ליתן הערלה צעפר שהוא לחם הנחש כמ"ש ונחש עפר לחמו שעי"ז הקליפות של הערלה נפרדים מהיסוד לדיק דקדושה עיי"ש, ולעיל (בהקדמה דף י"א ע"א) וצביאורנו שם שאמר כדברים אלו לגבי מילת ממזר עיי"ש, ולזה אמר הכא דצוה יס חילוק צין מילת ממזר וגם שאר רשע, דצמילת חייצוה עפרא דתקין צמנא הוא לאורך מזונה הנחש קליפה הערלה שעי"ז שמקבל חלק בעפר שהוא לחמו הוא נפרד מהיסוד דקדושה: האכילהו לחם וגו' השקהו מים. היינו עפרא ודמא כגיל. הה"ד וזבחת עליו את עולותיך ואת שלמיך. כמ"ש (צזכר פי' לך דף ל"ב ע"א) שפסוק זה מרמז לענין זה, וכחצ שם דבנין כך צבי לטורח מדבחה צמנא חד מלייא ארעא למגד עליה האי קיימא קדישא ואתחשצ קמי קצ"ה כאלו אדצה עליה עלון וקרבנין וכו' דכתיב וצחת עליו את עולותיך ואת שלמיך עיי"ש: ודא איהו וטבשרי אחזה אלוך. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב, וצזכר שם פי' לך דף ל"ב ע"א) שפסוק זה מרמז לתיקון אות ברית עיי"ש: שריא יקו"ק. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ה ע"ב) וצזאר דוכחי. דעיי' תיקון המילה רשום

כגונא דלעילא דכשנעשה היחוד של ימין ושמאל שהוא סוד י"ק נפיק מצוניהו ו' ת"ת סוד צן זכר סוד יק"ו עיי"ש (ובמק"מ) צאורך, וככא אמר דענין הלעף המטה צין לפון לדרוס הוא לאורך הנוקצא לתקנא לחצקה צבעל עמודא דאמלעיתא צבי דרועין חו"ג כג"ל דאתמר ביה בכורי ישראל וכמ"ש (צזכר פי' חיי שר דף קכ"ד ע"ב) דאות ו' של הוי"ה נקרא צני צכרי ישראל דאיכו צרא צוכרא דאיכו קיימא לארקה להמלכות צרכאן דדיר עיי"ש וכל אלין תקונין צריכין לתקנא בליל שבת. פי' צזכר פי' תרומה (דף קל"ה ע"א) שדרש פסוק זה דושמרו צ"י את השצת צשצת דליליא צרא דנוקצא עיי"ש. ולזה אמר הכא דכשהמלאכים המלוים לאדם צליל שצת ולא מצאו הג' דברים הנזכרים שלחן ומטרה ומטה מוכן כל אחד כראוי, אומרים שזה האדם אינו מקיים ושמרו צ"י את השצת צתיקונים השייכים לליל שצת צרא דנוקצא, כי כל הג' תיקונים הנזכרים הם הכל לאורך הנוקצא וכאמור: דאיהו ממש אות ברית מילה. עיין (צזכר סוף פי' צחוקתי דף קע"ו ע"ב) שדרש צסוד פסוק זה דושמרו צ"י את השצת וגו' צרית עולם כי שצת נקרא צרית, כי מייחד את התי"ת והמלכות שכם סוד זכור ושמור, עיי"ש (וצזכר"ה שם), ולזה אמר הכא דמשי"ט לריכין לחקן צשצת זה התיקון של שולחן ומטרה ושל המטה שחכים צין לפון לדרוס לחקן המלכות שחתייחד עם צעלה שהוא עמודא דאמלעיתא כג"ל, כי שצת הוא ממש ברית מילה וצרא דצרית עולם המייחד ת"ת ומלכות וכאמור: וכי ברית מילה לכל ב"צ איהו שוה. פי' צש"ס (שצת דף קי"ח ע"א) כל המשמר שצת כהלכתו אפי' עובד עי"ז כדור אנוש מוחלין לו וכו', נותנין לו נחלה צלי מנרים וכו', נותנין לו משאלות לבו וכו', וכן מצוה צמדרישם הרבכ כמה יעודים עובדים לשומר שצת, ואפי' הוא צעל חוטא מוחלין לו ומקבל

לצדיקיא ודאי באתר דמילה ופריעה שריא ^(טו) יקרק. ודא איהו ^(איוב יט) ומבשרי ^(טז) אחזה אלוק. ועליהו אתמר ^(יחזקאל טז) ואמר לך בדמך חיי לצדיקא ^(יז), (וכתיב) (זכריה ט) גם את בדם בריתך שלחתי אסירך מבור דאיהו גיהנם):

תקונא עשרין וחמשא (דף ע' ע"א)

בראשית דא אורייתא, הה"ד ^(משלי ח) י"י קנני ראשית דרכו, קדם מפעליו מאז. מההוא אתר דאתמר ביה ^(תהלים צג) נכון כסאך מאז.

ואורייתא תרין פקודין אית בה. חד, ^(יהושע א) והגית בו יומם ולילה. תניינא, למהוי למלא ספר תורה דאזיל עמיה בכל אתר. הה"ד ^(דברים יז) והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו.

ספר תורה אמאי למלך, בגין דאיהו לאו איהו מלכא אלא מסטרא דמלכות. וצריך למהוי ליה עמה בכל אתר ספר תורה דאיהו עמודא דאמצעיתא, לאתקשרא ביה ^(קוב"ה א) עם שכינתיה.

וספר תורה היא דרגא דיעקב דאתמר ביה ^(בראשית כח) ויעקב איש ב. תם. וספר תורה כך צריך למהוי תם בלא פסולת. ואם ספר תורה איהו חסר באתר דמלא, או מלא באתר דחסר, או אות חד חסיר או יתיר או חליף, ספר תורה פסול. לאו איהי כדיוקנא דספר תורה דלעילא.

בגוונא

באר לחי ראי

דרכ בראשית צ, היינו תורה שכתב ושנע"פ: חד והגית בו יומם ולילה. היינו תורה שכתב מסערה דכורא וע"כ והגית צ"י לשון זכר, וריש דקרא שם לא ימוש ספר התורה הז"ה מפיו ג"כ בלשון זכר: הה"ד והיתה עמו וגו'. היינו תורה שנע"פ, וע"כ אמר ויתנה עמו לשון נקבה, וכן רישא דקרא וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר, ג"כ בלשון נקבה: ס"ת אמאי למלך ע"י דדברי רבינו ^(בפרע"ה פ"א) משער ר"ה) צסוד וכתביו צספר החיים, כי רחל נקראת ספר משום שהיא עומדת נגד הידים דז"א שבהם הכתיבה עיי"ש. ועיין ^(צמאורי אור, ערך ספר) שכתב דספר נקראת המלכות צצחי כיסוד שלה ששם הכתיבה והתעצות הכתבים עיי"ש ונדע מדברי רבינו ^(צפ"ה פ"ב משער דרושי הללס) דז"א כשמקבל המוחין נקרא מלך עיי"ש, ועיין ^(לעיל חיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) המלך דא קצ"כ שהוא ז"א, כיכל המלך דא אדני עיי"ש וצבאורנו שם, ועיין ^(לעיל חיקון כ"א דף כ"ד ע"א) דהמלכות נקראת תורה מכח ז"א צעלב עיי"ש וצבאורנו שם: ס"ת דרגא דיעקב. כמ"ש ^{(צזכר פ'} וינא צס"ת דף קנ"ז) יעקב דא תפארת קדישא עיי"ש, וחינו סוד תורה שכתב, ואמר הכא דמכ"ע נריך הכ"ה לכוות תם בלי שום מוס חסר או יתיר חליף או נפקה, כיון שהוא דרגא דיעקב שנקרא איש חיים, וכמ"ש

כ"ה רשימא דשמא קדישא, וכמ"ש מ"י ועל"כ לניו השמימ"ה ר"ה מיל"כ וס"ת יקו"ק עיי"ש וצבאורנו שם. ועליהו אתמר ואמר לך בדמך חיי. היינו כמ"ש ^(לעיל בהקדמה שם) וצדס מילכ שז"ב לון משחיטת מה"מ, ועיי"ש וצבאורנו שהצחתי כן גם ^(מהמד"ר) כי חתן דמים אחב לי, בזכות דמים הללו של מילכ מיד וירף המכ"מ ממשה עיי"ש. וסוים הכא לדיוקא, וחינו כי רק להצדיקים שהם צצחי נדיק חי עולמים הנוטרים את האות צרית קודש להם ממשיך חיים, וכמ"ש רבינו ^(צפ"ה פ' עקב, ובפרע"ה פ"ב) משער תפלת ר"ה) כי היסוד לדיק הוא מקור חיים עיי"ש:

הה"ד ה' קנני ראשית דרכו. וכמ"ש ^(צמד"ר ר"פ בראשית) חין ראשית חלל תורה הא"ח מכ דאח אמר ה' קנני ראשית דרכו עיי"ש: מההוא אתר דאתמר ביה נכון כסאך מאז. עיין ^(צזכר צמד"ר) הנעלם פ' וירא דף קי"ג ע"א) צסוד נכון כסאך מאז, שמרנו לסוד כסא כבוד מרום מראשון, שהוא כיח ראש וקדם לכל הנצרכים עיי"ש. ואמר הכא שגם התורה הוא צצחי קדם מפעליו מאז, שהיא ראש וקדם לכל הנצרכים, כי הוא אלפים קדומה, כעטם הכסא שנאמר צב נכון כסאך מאז: ואורייתא ב' פקודין אינון בה.

כגוונא דא. אינון חמש כנפי ריאה כגוונא דחמשה חומשי תורה.

וורדא כגוונא דזה ספר דאיהו ספר ישרים. אי אוני חסיר או יתיר אי חלוף. איהו אמרא פסול.

ומאן דעבר עליהו, כאלו עבר על אורייתא וחמשה חומשי דילה. דחמשה כנפי ריאה, וורדא אינון שית. דא ר', כל מאן דעבר (על דא כאילו עבר) על דא.

וחמשה

באר לחי ראי

חליף. דחמשה כנפי ריאה וורדא אינון שית דא ר' ע"ל (תיקון כ"א דף ס"ב) דס"ת הוא עמודא דלמלעיהא כגון שית ספין ממחל עד יסוד עיי"ש וצביוורו שם וחייו כמ"ש כפרע"ת (פ"ג משער הפורים) ח"ל דע שז"א הוא דיוקנא דס"ת העליונה עכ"ל ולז"א דכריאה מרמז לבחי ס"ת העליונה כזכ כי יש ה' אותות וכורדא היא הששית שכם מרמזים לסוד שש קטות דז"א. כל מאן דעבר על דא כאלו עבר על דא. פי שמי שעובר ואוכל מהבכמה שגמרפס כנ"ל, הוא פוגם בכל הוי"ק דז"א: [א*ה נראה פשוט מדברי התיקונים כזכ דאם חסרה העינותא דורדא הוא עריפס, כיון דהוא בכלל השש שאסור לעבור עליהם אי חסיר או יתיר או חליף כמו שאר האותות כזכר בפנים, וה"ל כדעת רש"י ודעימיה וכד' מהכריזו והרמ"א (בסי ל"ב סעי' ב') וכמהכינו, אולם זה כזכר היה קשה לעי"ד על מרן כז"י שפסק שם במחזר דכורדא אס' חסר או יתיר או חליף כשרה, וכיון דקיי"ל בפוסקים (הרד"ק) ודעימיה וכמ"ש במג"א סי' כ"ב סק"כ ועי' בשו"ת חכ"ל ומוצא שם בשע"ת סק"ד ועי' שו"ת שאילת יעבץ [ח"א סי' מ"ז] באורך והיולא לנו מדבריהם) דהיכא שאין מפורש בש"ס להיפך מדי הזכ"ק ובגון שהמפורשים מחולקים צפי דברי הש"ס באיח ענין ובזכ"ק מפורש כחד מינייהו, אז צודא הזכר יכריע בפרט להחמיר, וא"כ היכא שמהולקים רש"י ורבינו אפרים והב"אונים ושאר פוסקים צפי דברי הש"ס כל בני חיות ברא הכי אית לבו לענין כורדא אס' לאסור כשהסרה או שיש לה ב', ובתחזוקה מפורש דדינה כלאזה שהסרה, וא"כ הי"ל לפסוק דעריפס, והרי עינינו רואות דלפני מרן כז"י כי דברי הזכ"ק והתיקונים והב"אס פעמים רבות ויהי צקי בכם, זולת אס' נדחוק לומר דכז"י לא ס"ל להלכה כך כלל דהרד"ק והכ"ל כנ"ל לענין שהזכר יכריע בכה"ג, וקשה לומר כן ולי"ב. ועתה בעינינו ח"ה א' ניי שגם בענין הכותן מעות צין לפון לדרוס (ה"ל מהשאלת יעבץ כזכ) באר"ה בסי ר"מ פי כז"י כפירש"י ז"ל דלא כזכר וכן פסק שם בש"ע (סי' ר"מ סעי' י"ז) אעפ"י שיש לפרש גם דברי הש"ס כן כנ"ל (דקד ס"ט ע"ב) צב"ל דכ"כ מעה בדרוס צין לפון לדרוס בשם חלקוטי ש"ס להאריז"ל שפי כן דברי הכנ"ל: [וחמשה

וכמ"ש (צרע"מ פי פנחס דף רכ"ג ע"ב) דה"ס הוה עמודא דלמלעיהא דרגא דיעקב עיי"ש. אינון חמש כנפי ריאה כגוונא דחמשה חומשי תורה עיין (בזכר פי' אמור דף ק"ב ע"ב) חמישאכ זיב יתיב מלכא בחרעא, ועיי"ש (במק"מ צפי כ"ב) דחמישאכ הוא ח"ת, שהוא חמישי כשאלו מונין כחצ"ד והח"ת שהוא ענף הדעת הוא חמישי עיי"ש, ועי' (בפרדס צערכי הכינויים, ערך חמשה) שכתב כן מהזכר שם, דכ"מ שנאמר חמשה. מרמז אל הח"ת שהוא חמישי מתחל לעילא עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א ודף י"ג ע"א) דכנפי ריאה חמן שורכ סוד רוח שהוא ח"ת סוד אות ר' שצ"י נמתקים בגבורות של נור דליק של כלב שהוא המלכות עיי"ש וצביוורו שם, ולזה אמר הכא דלהכי יש צריאכ ה' כנפים כענין דחמשה חומשי תורה, כעסם מספר חמשה שמרמז לח"ת וכאמור: ורדא כגונא דזה ספר. ר"ל כי חוץ מהחמשה אותות בגלויים החלויים צריאכ, חלוי כזכ אונח אחת שנקראת ורדא והיא נחבאת בסתר הכים ואינה גלויא, ואמר שזכ העינותא דורדא שאינה גלויא, מרמז לסוד חכמה הקבלה שביא סתרי תורה שביא חלויא בסי"ת ואינה גלויא לעין כל, ואמר שהוא מרומז כזכ ספר וחייו כמ"ש (בזכר ברא דרוזן פי' יתרו דף ע' ע"א) בסוד זה ספר חולדות אדם, דא ספר מאינון ספרין סחימין ועמיקין, ונקרא זה ספר, זה דחלויא זיב חילגא דחיי, זה ספר למנדע חכמה סחימא ועמיקא עיי"ש, ועיין (לקמן תיקון ע' דף קל"ז ע"א), ואמר הכא בכהמשך הדרוש דהחמשה אותות שצריאכ מרמזים לסוד חמשה חומשי תורה שהוא מכוסב כים שנקרא זה ספר שהוא סחימא ועמיקא דחכמה סחימא כזכר. דאיהו ספר ישרים עיי"ש (פי' דף כ"ב ע"א) הלא הוא כחובב על ספר השער, מאי ספר ישר, זה ספר אברהם יצחק ויעקב שנקראים ישרים עיי"ש, ולזה אמר שזכ הוא ג"כ סוד ספר ישרים, שהוא חכמה נסתרה שלא השינו כזכ רק כג' אצות, שביא חכמה הקבלה שמקורה באילנות שהוא סוד חצ"ד, וכמ"ש (בצרע"מ פכ"א משער השבח) דחכמה הקבלה הוא צעולם האילנות עיי"ש: איהו אמרא פסול. פי' שהכבש עריפס: ומאן דעבר עליהו. ומחיר כהמה שגמלא צריאכ שלח חסיר או יתיר או

וחמשה דברים המפסידין את השחיטה. (כל מאן דאעבר עליהו) כאלו אעבר בה' מן יק"ק. כנפי ריאה. צריך דלא יהא בהון סרכות.

תמני סרי סרכות אינון, מאן דאעבר עליהו כאלו אעבר ברית דאיהו חיי עלמין. וסירכא ג) איהו סם המות. סם דאל אחר דאיהו סמאל. עלה אתמר (משלי ה) רגליה יורדות מות. בכל אתר דאסתרין קטילת.

וכנפי

באר דחי ראי

פלג חיך מכון זכ לפי"ד מרן המהצר חס כי לא מנאס כלל מספר הסרכות שהם ערופות ועוליס במספר מכון י"ח כמ"ש בחיקונים זה. (ועי' מה שהעירותי צעני ע"ד מן כ"י והמהצר לפני הורדא שחסרה לעיל ד"ה כנ מאן דעבר ענ דה ובר יי"ש) והנה שחלני מופלג אי דקשה לפי"ד דהא סתם תיזוכ"ק הוא רש"י דהוא סתם ר"ש דס"ל צמחני דאלו ערופות דחינה ערופה רק עד שתנקב לצית הסמפונות, ואיך שייך חיי סרכות, והשכתי לו ב' תשובות בדבר. א) דהא לדעת התוס' חיבור הסרכות אינו משום דניקבו כבר אלא דסופו להחפרק ואי"ל לר"ש דסופו להחפרק ולנקב עד צית הסמפונות (ב) וגם לפי"ד חס' ב"י שהאריך בראיות נכוחות דהיכא שזכר ר"ש סתם היכ קודם המערה טרם נגלו אליו מראות האלקים ביותר, ועי' עפ"י רוב אין הלבב כר"ש בדבריו אז שצגמי, ואח"כ נקרא רש"י אז בן יוחאי אז הלבב כמותו גם צנגלה, ונפיי"ל ל"ק דצמחיתין זכר ר"ש סתם, ואח"כ צתיזוכ"ק שנתחצר צמעה ס"ל אח"כ להלבב לדידן דלי"ל עד שתנקב לצית הסמפונות ויש חיי סרכות לדידן וא"ש.]

מאן דאעבר עליהו וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ב' ע"א) דלימוד תורה לשמה אחרקריאת פן חיים צסוד זכע נעשה לו סם חיים, ואם עבר על אורייתא ולומד תורה שלא לשמה הוא אחיד צסוד חילגל דלתחא, דענפוי ושרשוי וגופא ואיצא דילית צסוד סם המות צסוד לא זכע נעשה לו סם המות עיי"ש וצביאורנו שם: כאלו אעבר ברית דאיהו חי עלמין. היינו כי הח"ה כלומדים תורה לשמה הם צצחי לדיק חי עולמים, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ו ע"ב) שמה"ע נקראים מוסדי ארץ שם סוד לדיק ולדק, ועיי"ש צביאורנו שכלומדים תורה לשמה צנגלל וגסתר הם מתקנים עיי לימוד תורתם צנגלל וגסתר ב' יסודות יסוד דזכורא ויסוד דנוקצא שהם צצחי יורה כחץ לגבי שכינתא, ועיין (לעיל תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) צסוד נדיבי עמים, שהח"ה הם מתקנים עיי לימוד תורתם צחי לדיק ולדק, שהוא יסוד דזכורא ויסוד דנוקצא עיי"ש וצביאורנו שם. ועי' אמר הכא דאוחן כלומדים שלא לשמה וממשיכין בחיי סירכות לכנפי ריאה כג"ל הם מקלקלין צרית ולדיק ולדק דיסוד חיי עלמין וכנ"ל: עלה

דברים המפסידין את השחיטה וכו'. עי' (צקס"י, ערך שחיטה) שכתב דסוד שחיטה הוא צמלכות, וחמשה דברים הפוסלין את השחיטה הוא סוד ה' אחרונה של השם עיי"ש צאורק, וזה המשך הדברים כאן דלאחר שאמר דמי שאוכל מצמחה שגערפה צא' מהערופות שצריאה, פוגם צ"א סוד אוח ו', הוא אומר דמי שחולל מצמחה שלא נשחטה כדת של תורה צחמשה דברים המפסידין את השחיטה, הוא פוגם צה' אחרונה של הוי"ה שהוא סוד נוקצא דז"א. כנפי ריאה צריך דלא יהא בהון סרכות. עי' (צקס"מ פ' תל"א דף רפ"ב ע"א) דסירכא היא שפחה צישא דאחידא צערצ רב, ועיי"ש (לעיל צ"י לו דף כ"ח ע"ב) אומא דערצ רב סירכא אחידת צכורסיה וכו' עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדורש שאמר למעלה דהריאה וכנפיה מרמז לסוד ז"א שהוא סוד התורה דנגלה ודנסתר שצריך לחבר שיהיה הלימוד לשמה, שלא יהא לחיזונים וכס"א שהם צחי סירכות הריאה שום אחיזה צכנפי הריאה שהוא סוד לימוד התורה דנגלה וגסתר וכאמור: י"ח סרכות אינון וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"ט ע"ב) וכל סירכאן דסם המות אינון רגלין דסימ' ואל אחר, ואינון חיי סרכות עיי"ש וצביאורנו שם [א"ה. שמה"ע מפה קדוש אלאמור המהצר זלללכ"ה זי"ע, איך הם מכוונים יי"ה סרכות שהם ערופה לפי דעת מרן המהצר כמפורש צשי"ע (צלשון המהצר) דידיה הסרכות שגערופות צמקומותם, והמה (צס"י ל"ט) מסעי ד' עד סוף סעי' ז' עיי"ש, ואלו הן צמספר י"ה כאשר תדקדק צהם. א) אונא הסרכא לאונא שלא כסדרן. ב) אונא הסרכא לאונא שלא כסדרן כמ"ש צסעי' ד' ג) ענויתא דורדא לכל מקום שחסר. ד) אפי' לכים שלה. ה) וכל יתרת היכא דסירכא (כמ"ש צסעי' ו'). ו) חס נסרכה האונה לגרגרת. ז) או לחזה. ח) או לשמנונית הלב. ט) או לכיסו שהוא ערפש הלב כי אי' הם כנודע. י) או לערפש הכבד. יא) או לערפש הענוניתא שהוא סוף ערפש הלב. יב) או לרחס. יג) או לאלממד"א שקורין מוליג"א (גרלשני"א צל"א). יד) או לסמפון היורד צין ב' הערוגות. טו) או לקנה הלב, טז) או לשמנונית הסמפונות. יז) או לכבד יה) או האומא שנסרכא לכ"א מהמקומות שגששו צזה מאות ר עד כאן (כמפורש צלשון המהצר סעי' ז') כרי י"ה, והוא

וכנפי ריאה, אינון כנפי חיוון וצריכין למהוי פרודות מלמעלה. הה"ד ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. אם אינון בחבור טרפה.

ותרי אומות אינון בריאה, ובהון שית גדפין. חמש אונות וורדא. ועלייהו נאמר (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד. שית אינון מסטרא דאת ר דאיהו ספר תורה.

ארונא דספר תורה, דא כיסא דלבא. ואיהו ד) נור דליק. ואי לאו כנפי ריאה דאינון נשבין עליה, הוה לבא אוקיד כל גופא. וההוא נורא דאיהו דדם דערקין דלבא. רוחא נשיב אבתריה בערקין דדמא. וכולהו מתנהגין אבתריה. ודא הוא דכתיב (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח (דף ע' ע"ב) ללכת ילכו וגר.

ולבא

באר לחי ראי

אומות, היינו אמא עלאה ואמא תתאה, סוד צינה ותצונא שמכס הוא מקבל אורות השפע שלו: ועליהו נאמר שרפים עומדים ממעל לו וגו'. וכמיש (בזכר וצדע"מ פ' פנחס דף רל"ד ע"ב, ולעיל בבקדמא דף י"ג ע"ב) דצ' ערוגות של הריאח סוד כנפי החיות שם צ' ערוגות שותליים צ' אומות מימין ומשמאל שסוככים בכנפיהם, בצד וכו' הכרוצים פורשי כנפים למעלה וגו', וכס מגינים וממתיקים הבצורות של תוקף הדינים של המלכות שהיא כלל שכוה נור דלוק מסטרא דשמאלא, עיי"ש וצביאורנו שם. ארונא דס"ת דא כיסא דלבא (הגרי"ל) מוחק תיבת כוסא, וגרס דל לבא, ולענין חין מהנורא לשבש הספרים, והכוונה הוא כמיש (לעיל בבקדמא דף י"ג ע"ב) דכנפי ריאה עליהו אתמר וכו' הכרוצים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת, דא כפורת כלל עיי"ש וצביאורנו שם, וכי"כ (צדע"מ פ' פנחס שם) לב הוא כסא דין, וצומנא דכנפי ריאה נשצין על לבא צ' כנפי ריאה, הם סוד וכו' הכרוצים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת, דא כפורתא דלבא, הם מכבים האש של נור דליק דכסא דין של כלל, אז נאמר וחמת המלך שככה עיי"ש, ואמר הכא דארונא דס"ת הוא צחי דכפורת כלל הוא היכל של ז"ל, וכמיש (בזכר ויקהל דף רי"ד ע"ב) ארון דא חיוו רח למיעל צב תורה שבכתב, ואתגניז צב צדא דשית ספרין, ואעלן צב חמש ספרים, ואינון חמש חיוון שית צמד דרגא דעאל צב בגניחו דאקרי רחא דכלא עיי"ש: ואי לאו בגפי ריאה דאינון נשבין עליה וכו'. כי"כ גם (לעיל חיקון כ"א דף מ"ע ע"א) רוחא צכנפי ריאה דנשיב על לבא דאיהו נור דליק, ואם לא כוכ דליק כל גופא עיי"ש וצביאורנו שם: וההוא נורא דאיהו דדם דערקין וכו'. וכמיש (צדע"מ פ' פנחס דף רכ"ד ע"א) ערקין דכבדא חלץ אשים וכל חיוון חילין וכו', ועיי"ש (בזכר צדע"מ שם), ועיין (לעיל שם דף כ"ב ע"ב) כבד חיוו קערוגא דריאח דסליק לגבי לבא נורה

עלה אתמר רגליה יורדת מות. ומצטלים צחי יסוד לדיק חיי עולמים כנ"ל. וכנפי ריאה אינון כנפי חיוון. עיין (לעיל בבקדמא דף י"ג ע"ב) כנפי ריאה עליהו אתמר וכו' הכרוצים פורשי כנפים למעלה עיי"ש וצביאורנו שם, ועי' (צדע"מ פ' פנחס דף ל"ד ע"א), ועיין (לעיל בבקדמא דף י"ג ע"ב) כי ד' חיות המרכבה שורשם צ' אלותיות וקרי"ק, כי ד' אלותיות וקרי"ק נכרין צ' חיוון וצכון אתצריחו עיי"ש, ומצוהר מזכ דסוד כד' חיות שורשם הוא צ"ל שכוה סוד שם בו"ה, ויתכן שיש צבס רמז לסוד ס' התורה. כי נודע דצרי רציו (צלק"ת צעע"מ פ' האזינו) דכ' חומשי תורה מרומזים צ' אלותיות וקרי"ק, צראשית הוא סוד קולו של יי"ד, שמות הוא י', ויקרא הוא ה' עלאה, צמדצר הוא ו', דברים הוא ה' אחרונה עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הכדוש שאמר למעלה דסוד הריאח וכנפיה מרמזים לסוד ז"ל שכוה סוד שם וקרי"ק דיתכן דמכ"ע יש להריאח ו' כנפים, כעין דוגמת מספר כנפי החיות שכתב צבס שם כנפים שם כנפים לאחד וכדמפרש ואזיל. וצריכין למהוי פרודות מלמעלה. היינו כדוגמת הכ' חומשי תורה שז"ל הפרש צין חומש לחומש ד' שיעין, כמיש צש"ס (צ"ב דף י"ג ע"ב), ועי' (צב"י אור"ח ס' ל"ב) שכתב מהרצ"ח שפרשיות שצראשי הספרים חין מקום לכללם לא צפתוחות ולא צסתומות לפי שכן תחלת ספר עיי"ש: אם אינון בחיבור שריפה. וכדצרי כש"ס (חולין דף מ"ז ע"ב) דריאח שאין לה תחוכה דלוינו עריפכ עיי"ש: ותרי אומות אינון בריאה וכו'. עיין (צפע"ח פ"ג משעבר התפילין) כי צינה נחלקת לצ' פרטופין, עד הכחש שלה נקראת צינה שהיא אמא עלאה, ומשם ולמעלה נקראת תצונה שהיא אמא תתאה עיי"ש, ועיין (צפע"ח פ"א משעבר הכללים) כי שורש השפע של ז"ל היא ממוח שמקבל מצינה אמא עלאה, וח נחלק לצ' צחי, כי חזי אורות שלו הוא מקבל מצינה עיי"ש, ולזה אמר שזכ הוא כרמז של הריאח שכוה ז"ל שיש לה צ'

ולבא כד סליק מיניה רוחא (ואתפרש מנפשא דאיהו ו') על דמא נור דליק, אתמר בנפשא (שיר ה) **אני ישנה.**

וכד ייתי רוחא לגביה, אתמר ולבי ער. **ודא** איהו (ישעיה כו) נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך.

וכד ייתי רוחא לגבי לבא דתמן נפשא, אתמר ביה (שיר ה) קול דודי דופק. דפיק לתרעא דלבא שית דפיקין לאשתמודע דאיהו ו'. דייתי לגבי ה' (נ"א ד') דאיהי נפש.

ובה אינון עשרה. וכולהו (ה) בפיוסא. **הדא** היא דכתיב (שם) פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל.

ובתקונא

באר לחי ראי

נורא מניה ואי לאו דנשיב ציה כנפי ריאה אקיד ללגא עיי"ש וצביאורנו שם. **ודא** הוא דכתיב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת וגו'. מציא ראיא מפסוק זה דלכו ערקין דמא מתנהגין בתר לגא, וכמ"ש (לקמן תיקון ס"ע דף ק"ב ע"א) מפסוק זה וכל ערקין וורידיו גופא דאינון דפקין מלגא אינון דפקין ורחא דמלא אל אשר יכיה שמה הרוח ללכת וגו' עיי"ש. כד סליק מניה רוחא וכו'. (בגכחות ימין) הגי' ש"ל כד סליק מניה רוחא דאיהו ו' וסתפרש מנפשא וכו', וציאור הדברים הוא עפ"י מש"כ (לעני תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) דהרוח דנשיב צכנפי ריאה להקרי ולהמתיק חוקף הדינים של נור דליק שצלב, הוא סוד רוחא דמוטמא שהוא צחי אות ו' עיי"ש וצביאורנו שם, והמשך הדברים לכאן: על דמא גור דליק אתמר בנפשא אני ישנה וכו' וכד ייתי רוחא לגביה וכו'. עי' צדכרי רבינו (צ"ע) פ"א משער ענתי' שהציו דצרי התיקונים צה, ומצואר מדכריו שהצנת הדברים כך הוא, כי הנפש והרוח שניהם משכנם בתוך הלג, והיינו שהדס שצלב הוא סוד הנפש והוא צחי אלקיס דקטמות חוקף הדינים שהוא נור דליק ואש שורף, והרוח השורר צלב שהוא סוד הוי"ו צמילוי מ"ה, הוא ממתיק הדינים של רתיחות הדס שהוא הנפש, ודפיקת הלג שהוא ענין התפשטות הדס שהוא הנפש בכל צצרי הגוף, הוא עיי' הרוח, והיינו שצכה הרוח עושה הנפש דפיקת הלג שעיי"ש מתפשט הדס בכל צצרי הגוף, ולפעמים כשאדס יאן וידו מונחה על לבו צשינתו, אין הנפש יכולה לדפוק ולהתפשט צשאר צצרים והוא יאן ואינו יכול לקום אלג עד שיקראורו ויעורר נפשו עיי' חזק הקריאה צקול שהוא סוד הרוח שנותן חיות צהנפש לעשות דפיקו כראוי, ועיי' אמר דעל דמא שהוא הנפש סוד נור דליק חוקף הדינים ואש שורף של דס הנפש של האדס כשהוא יאן ואינו דופק דס בכל האצרים, ואז אתמר ציה אני ישנה, ואינו יכול להתעורר אלג עיי' קול הקריאה דאז ייתי רוחא לגביה שהוא הממתיק

הדינים של הנור דליק עיי' שם הוי"ו שהוא הקול המעורר ונותן חיות צהנפש לעשות דפיקו להחפשט הדס והנפש בכל צצריו, אז נאמר ולבי ער. **ודא** איהו נפשי אויתך בלילה אף רוחי בקרבי אשחרך. וכמ"ש (צדכר פ' לך דף פ"ג ע"א וע"ב) צפי פסוק זה, שצא להורות דלא חיומא דנפש ורוח צ' דרגין אינון, אלג תרין צחצורה חד, ונפש שלטא צלילה, ורוח ציוס, והנפש מתאחז צלילה למרדף בתר רוח דשליט ציוס עיי"ש, ולפי האמור היינו כדאמרן דצליה כשהוא צצחי אני ישנה אינו יכול להתעורר עיי' חוקף הדינים ונור דליק שצלב ומתאחז להתעורר עיי' כה הרוח שציוס להקל על נור דליק שצלב וכאמור. אתמר ביה קול דודי דופק וכו', וכמ"ש (לקמן תיקון ס"ע דף ק"ב ע"א) דלכוו אתחלילין צלגא, ומינה נפקין דפיקו דרוחא לכל ערקין דדרועא, כד רוחא דפיק צמיל דחיוו לימנא אתמר ציה קול דודי דופק פתחי לי אחותי, להכוא דאתמר צה אמר להכמח אחותי את, וכד דפיק לשמאלא דאיכו אשא אתמר צה רעיתי דציה אתוקד וכו', דאתמר צהון רשפיה רשפי אש שלכצת ייק עיי"ש. דפיק לתרעא דלבא ו' דפיקין לאשתמודע דאיהו ו' וכמ"ש (לקמן שם דף ק"ב ע"ב) דאות כ' הוא לשמאלא אש שעל לגא, ואות ו' הוא רוחא דנשיב לגבא וצעי רחמי מינה דלא חוקידת עמלא, צגין דגרמי לה דאתרחקא מצעלה ומאריך רוגזא עיי"ש, ולא אמר הכא דזה הוא סוד קול דודי שהוא אות ו' דופק, דדפיק ו' דפיקין כעעס אות ו', לקרי את עגמו לגבי כ' דאיכו נפש ולפיוסה לה על מה שהיכה עד עתה צריחוק ממנו כנזכר: ובה אינון עשרה. פי' כי (לכלן שם דף ק"ב ע"א) פי' פתחי לי וגו' פתחי לאות ו' דאיכו עשרה מיני דפיקין וכו' עיי"ש, וכדי שלא יסתרו הדברים זה את זה דכא אמר דדפיק שית דפיקין, וכתם אמר דדפיק ו' מיני דפיקין, ולא מחזן דצחית דפיקין האמורים הכא נכללו כי דפיקין שמצואר להלן: וכלהו בפיוסא. וכמ"ש (צדכר פ' פנחס דף רכ"ב ע"ב) דלא יאות לצעל למתי לגבי אחתי

ובתקונא תמני סרי (ניא ובתקונא דא שית אתון) דאיהו בריא שית, אינון רמיזין כגונא דא. פתחי לי, באת ב' דאיהי תרעא. אחותי, באת א'. רעיתי, באת ר'. יונתי, באת י'. תמתי, באת ת'. שראשי נמלא טל. דא יריד נקודה דאת ב'.

קוצותיו אלין שית סטרין דאתמר בהון (שם) שוקיו עמודי שש. ואינון דפיקין. כמוליד (ה) ומביא למאן דארבע סטרין דיליה. ומעלה ומוריד למאן דשמיא וארעא דיליה.

ושית

באר לחי ראי

הוא כלורת ה' כולל כל ד' אותיות יקו"ק, וכמ"ש (לעיל דף ר' ע"ב, דף ר' ע"ב) כל ה' אחי הו"ו"ה, עיי"ש וצניאורנו שם, ולזה דרש הכא שזה דברי הפיוס שז"ל מבקש משכנתא פתחי לי וגו', שיכנס לתוך הב' בסוד נקודה צביכליה ויזדווג עמה צביטה, כי כל זמן שהוא עומד מחוץ לציתה, ראשי נמלא ט"ל שחסר לו ה"א תתאה משם מ"ה, ואינו רק ג' אותיות יריד ה"א וא"ו מספר ט"ל וכאמור. קוצותיו אלין ו' סטריין. עיין (צפירש"י) צפסוק זה, שכתב קוצותיו הן קבולות מיני פורעניות. ורסיסי לילה הן עורה ועייפות עיי"ש, והיינו חוקק הדינים השולטים בז"ל מחמת אחיזה ההנוגים, ומזבן עפ"י מ"ש הרי' למה (צמז"ש ש"צ ח"ב פ"ב) דז"ל נקרא כן, לבורות שהוא צבחי קטן דהקטן יש לו דינים, וכיוצא בזה כתב גם רבינו (צפ"ה פ"א משער מוחין דקענות) דז"ל נקרא קטן כי קטן יש בו לעולם צבחי דין עיי"ש, אמנם הכא לזורך הזווג צפ"כ שיכיה נקרא גדול, וכמ"ש רבינו שם (פ"ו משער מוחין דלגס) וצדורש ג' (משער דרושי הלגס) דקטן אין ביאתו ציאה דזווג של הולדה אי אפשר להיות אלא בכח המוחין גדולות עיי"ש, ולזה מוזן שהוא מבקש שתזווג השכינה עמו דזווג גמור שיכיה צבחי גדול ואז לא יהיה קולותיו רסיסי לילה, היינו שלא ישלכו צו החיולונים וחוקק הדינים שצאים מכה מוחין דקענות וכאמור, ולזה אמר קולותיו אלין שית סטריין, והיינו כמשי"כ שם (פ"ו משער הכללים) דבריאה דז"ל אין להחילונים יכולת לאחוז רק לנחא עיי"ש, ולזה דרש הכא קולותיו מלשון קולות שהוא סוד ו"ק דז"ל, דהיינו כי סוד קבולות חוקק הדינים מיני פורעניות ועורה ועייפות של רסיסי לילה כנזכר שם שולטין בזמן הגלות דז"ל, הוא רק צדיק שלו ולא צהג"ר שלו וכאמור: דאתמר בהון שוקיו עמודי שש. וכמ"ש (צוהר פי מלרע דף ג"ב ע"ב) וגופא אחפשט ציב עד סיומא דשית סטריין, ותומכיה כד"ל שוקיו עמודי שש, עיי"ש וצ"י אמור (דף ל' ע"ב), וקיימי אלין לגופא לשית טבירין הה"ד שוקיו עמודי שש עיי"ש, ואם תקשה לך הלא זה הקרא משחצי צבחי שהוא סוד השוקיים וא"כ מביא פסוק זה לשיעור קומה לכל הגוף, הכא העיין (צפ"ה פ"ב פתחם דף רל"ו ע"א) שאמר שם אות ה' כולל ה' פרקין

אחתיה אי לא הוי צמילי פיוסין לפייסא לה וכו'. וכ"כ (צפ"ה שם, וכ"כ גם צוהר פי צראשית דף מ"ט ע"א וע"ב) עיי"ש, וזהו הוא זווג זוי"ב צב"מ שהוא ה' עם ה' סוד רוחא עם נפשא וכאמור: הה"ד פתחי לי וגו'. ע"ל דנקרא זה דפתחי לי חשב ה' לשונות של פיוס מדבר לנוקצא וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף ל"ה ע"ב) עיי"ש וצניאורנו שם, ודרש הכא שהוא סוד ה' דפיקין הנזכרים וכדפרש ואזיל: ובתקונא י"ח. ר"ל עיין (לעיל ריש תיקון י"ח דף ל"ה ע"ב) דרש צראשיית הוא לירוף צרי"א ש"ית, ואמר דזה הוא לרמז לסוד ה' דפיקין צששה דברי פיוס מדבר לנוקצא הנזכרים, שנרמזים צששה אותיות של תיבת צראשיית: פתחי לי באת ב'. ר"ל שצאות צ' מרומן סוד פתחי לי: דאיהו תרעא. ר"ל כי אות ב' לורתו כעין תרעא, וכמ"ש (לעיל ריש תיקון ה' דף י"ז ע"ב) צראשית זה השער וכו' דא לויכו תרעא עיי"ש וצניאורנו שם, וכ"כ גם (להלן תיקון ס"ט דף ק"ו ע"א), וכלכו רמיזין צמלת צראשיית דאיהו צרי"א ש"ית, ועליהו אתמר פתחי לי צאות ב' פתחו לי שערי נדק וכו', וצ"ל פתחי לי צאות צ' זה השער לה' וזה ב' מן צראשית וכו' עיי"ש: שראשי נמלא טל וכו'. (להלן תיקון ס"ט שם) איתא שראשי, צאות ש מן צראשית, וכ"כ (הכס"מ והבג"ר) הכא, וכ"ל: נמלא טל דא ה' נקודה דאות ב'. פי' (צמז"ר תרומה פ"ג ס"ר צ') פתחי לי אחותי רעיתי, עד מתי אהיה מתהלך בלא ציטה, שראשי נמלא טל וכו', ופינימות הענין מצוחר (לעיל צבקדמה כ"ב דף י"ז ע"ב) צפסוק זה פתחי לי וגו' שראשי נמלא טל, היינו בזמן הגלות דשכינתא היא בגלותא, חסד ה"א אחרונה מהשם מ"ה, ונשאר אותיות יריד ה"א וא"ו מספר ט"ל, והוא מבקש פתחי לי וגו' שראשי נמלא ט"ל שחסר לי ה"א אחרונה להשלמת השם מ"ה, עיי"ש וצניאורנו שם, ודרש הכא שהוא מרומן צב"ב דצראשית עם הנקודה שצחוכה, וכמ"ש (לעיל צבקדמה דף י"ב ע"ב, דף ט"ז ע"ב) ונשאר דוכתי, שצב"ב דצראשית עם הנקודה שצחוכה מרמז לסוד נקודה צביכליה סוד יתוד זוי"ב עיי"ש וצניאורנו שם, והכא דרש ג"כ כעין זה שצב"ב מרמז לסוד כמלכות שהוא היכל של הוי"ב בסוד וצ"כ צביכל קדש, והנקודה שצחוכה

רשית סטרינ אינזן שית ספירן. ודפיקו סליק ונחית בהו. באריכו^ו דחסד כגונא דא תקיעות. בתבירו דגבורה דאינזן שברים, במהירו דעמודא דאמצעיתא דאיהו תרועה, בחסד גבורה תפארת^ו סלקין. בנצח והוד יסוד^ח נחתין.

וכולהו דפקין לגבי שכינתא דאיהי סלם דביה שית דרגין. ודא לבא. וביה מלאכי אלקים סלקין ונחתין דאינזן דפיקין דרוחא.

ואינזן שית סלקין לעשר. ודא י'. ואינזן קשריק קשיק קר"ק. עד דאתכלילו בעשרה^ט זכרונות ובעשר מלכיות ובעשר שופרות.

תלתין

באר לחי ראי

העלוינים זה תלויין, כי כולם אינם משפיעין אלה על ידכ, כי הוא שער הכניסה והיציאה עי"ש צאורך: דביה ו' דרגין. לא אמר דכז ו' דרגין, אלא דביה וקאי על היסוד, וי"ל דשכינתא הוא נקראת סלם על שם היסוד לדיק, כי הוא צנחי יסוד לדיק שמשפיע לכל העולמות ויש בו ו' דרגין, וכמ"ש (צזכר פ' נשא דף קמ"ד ע"א), כן המלכות יש בה ג"כ ו' דרגין. ודא לבא. עיין (צנ"ח פ"ד משער פרלופי זו"ג) שכתב בטעם שהלכ שהוא המלכות נקראת כן, משום שעיקר הארת הלכ שהוא המלכות הוא נמשך מחשבות ל"צ הארות של ה' יסודות דא"ח שמחשבות צלצא עי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש דלכדי נקראת הלכ בסוד סלם, שיש בה ג"כ ו' דרגין כמו היסוד לדיק, כי עיקר הארת הלכ הוא ע"י הארות היסודות דא"ח שמחשבות צתוככ וכאמור. וביה מלאכי אלקים סלקין ונחתין וכמ"ש (צנ"ח פ' פנחס דף רל"ב ע"א) דהסלם הוא סוד ו' קלין דשכינתא וכו', ושית עזקין דקכא אינזן כגונא דשית דרגין דכרסייא למלכא, וקכא איכו סלם דביה איכו מלאכי אלקים עולים ויורדים צו צאינזן הצלים לסלקין ציה מלצא עי"ש. ואינזן שית סלקין לעשר וכו' וסלקין בלחז לשתיין ו' זמנין עשר. וכמ"ש (לעיל ריש תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) וכמה דאינזן שית לתתא הכי אינזן שית לעילא, ואינזן שית סלקין לשיתין, צאן אחר ציסוד לדיק חיי עלמין, ועי"ש צציאורנו שהצאחי מדצרי רציו (צנ"ח פ"ד משער מ"ז ומ"ד) דהיסוד הוא לורת אור ו' שיש ו' צראש, והצאחי מכה (לדלן תיקון ע' דף קכ"ז ע"א) דהיסוד שהוא אור ו' משפיע ע"י אור ו' שצראש, וי' סליק צאות ו' ונעשה מן ו' פעמים ו' מספר ס' עי"ש: ואינזן קשריק קשריק קר"ק. לאחר שאמר למעלה דסוד ו' דפיקין דסוד קול דודי דופק צלצ שהוא המלכות הוא צרא דל' קולות דתקיש, צאריכו דחסד הוא צרא דחסד וכו', הוא מפרש הכא דמכ"ע שייך גס הענין דשית סלקין לשתיין שהוא צרא דסלם צסוד ו' דרגין דכרסייא גס צרא דל' קולות דתקיש, שחס ג"כ צרא דמספר ס', וכמ"ש (צזכר פ' אמור דף ל"ט ע"ב ודף ק' ע"א) סדרה

פרקין דחרין שוקין דכתיב צכו שוקיו עמודי שש, ודא לדיק אור צריה ו' עללכ, ת"ת צין שית פרקין דחרין דרועין, וצג"ד ו' גוף וצריה חשצין חד עי"ש ונל יקשכ לך במוליד ומביא למאן דארבע ספורין דיליה זכ הוא מימנת הש"ס (סוככ דף ל"ז ע"ב) לענין הכענועים שמושין עם ה' מינים צחג הסוכות ועי"ש, ומציא אלו הדברים לכאן כי פנימיות הענין של הכענועים לשית סערין מצוחר צדצרי רציו (צנ"ח פ"ג משער הלולצ) כי ענין הכענועים ל"ק הוא לחיקון הנוקצא, ע"י המסכת החסדים מכל השש ספירות חג"ח נכ"י להמלכות, וצזכ נתקכ צקומה שלימה שחכיכ ראויכ לזוג השלם, ולא אמר הכא דאינזן דפיקין חס כעס מוליד ומציא וכו' כהענועים צלוצ צצעלה דמערוניחא דפיק לה לשית סערין צסוד קול דודי דופק להקימה ולצנחא צצין שלם מחמת גודל הכהצכ שחעורר צסוכות צסוד וימיו חחצקיני. וכמ"ש רציו שס (צריש שער חג הסוכות) עי"ש: באריכו דחסד וכו' ע"י צדצרי רציו (צנ"ח פ' וירא) שמצאח איך כל חיות האדם שהוא צכדפק ולכן ניכר צכל אדם צכדפק, שכפי שיש עצירכ נחסר האור משס, ולפעמים רואין שדורצכ אורכ הצחי של החסרין מחצצר צדפק כדי להחזיק וכו' צסוד חוסף רוחס יגועין עי"ש, ולא הוא מצאח הכא שנין השש דפיקין שסוד הרוח דופק על הלכ הוא צשש צחי כפי לורך השש ספי שצעלה לריך לחקן חותכ ע"י הדפיקה, ומפרש דכסיח צא צאריכות שהוא כענין החקיעה שהוא צא ג"כ צאריכות קאת, אז הוא צונה אורכ צספירת החסד וכו', וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"א ע"ב) צחקיעה סליק קלא ארוך צנגונת עד דכוי סליק ליה לגצי ימינא דאיכו חסד, צצצרים וכו' עי"ש וצציאורנו שס: לגבי שכינתא דאיהי סלם. והיינו כמ"ש (צזכר פ' וירא דף קמ"ט ע"ב) מאי סלם, דרגא דשאר דרגין ציה תלויין, והוא יסוד דעלמא, ועי"ש (צאח"ח צדצרי כרצ מברא"צ ז"ל) שמפרש דסלם הוא סוד המלכות, שכיח יסוד דכל העולמות כולם, שכיח זנה ומפרנסת לכל הנמלאים, וע"כ אמר דרגא דכל שאר דרגין ציה תלויין, היינו כי כל המדות

תלתין סלקין. מתתא לעילא. ותלתין נחתין מעילא לתתא, וסלקין כולהו לשיתין, שית זמנין עשר.

כד סליק דפיקו בתקיפו דגבורה בגבירו, איהו דינא תקיפא, כד סליק דפיקו ואתארך, מרעה אתארך, דהא מטה כלפי חסד :

קם סבא תניינא מאינן מארי מתיבתא, ואמר יא) בוצינא קדישא, הא סמנין יב) אלן אינן דמרעה בגלותא.

כד דפיקו אתקצר וגלותא אתקצר, הא מטה כלפי גבורה ב"ד רברבא. ומותנא קא אחזי למשיח יג) ושבטין. ובגין דא אומיאת ההיא חולה בגלותא לישראל (שיר ב) אם תעירו ואם תעוררו. דלא יהא במהירו, אלא עד שתחפץ.

ואם דפיקו אתארך, הא מטה כלפי חסד. ועם כל יד) דא מרעה בגלותא אתארך.

ראי

באר לחי ראי

אנך, דלעת"ל כד אתין לדינא ציומא דדינא רבא דייתי ס"מ כמח פתקין דחוצה עליכו דישאל, אז אפיק קצ"כ פתקין דיסורין דסבלי ישראל על כל חוצה וחוצה, ונקב לכו דיסורין זעיר שם זעיר שם עיי"ש, ואז ממילא שכל מה שהקצ"כ מדכה אותנו דיסורים צעור"ר הוא לעוצהינו, שעי"ז ינקב דפתקין דיסורים פתקין דעצירות, ולא יכיה מקום להמקטרג נקטרג ויצא גאולהינו צמח"כ ב"ד רברבא. עין (צזכר פ' שופטים דף עה"ר ע"ג) דצ"ד רצוצה הוא סוד צ"ד הגדול שהיא צינה דמינה דינן מחערין מסערא דגדולה שהיא רב צדינו ורב צזכווי, ועיי"ש (צמק"מ דצדרי הרמ"ז ז"ל, וצפרדס צערכי הכינויים ערך צ"ד), ולא אמר דכיכא דדפיקו אתקצר וגותא אתקצר, הוא עיי"ז צ"ד רצוצה היינו שמשם נמשך זה הענין שהיא רב צדינו שהצולים תקיפים צעור"ר. אזל הוא רב צזכווי שעי"ז ימחר הישועה שהוא מסערא דדינים של הצינה מסערא דחסד וכאמור: ומותנא קא אחזי למשיח ושבתין. וכמ"ש (צרע"מ פ' הגז דף רע"ז ע"ג) צגין דלא יתקבל משיח בן יוסף וכו', וצגיניה אתמר וכו' מחולל מפשעיו וגר וצחצורתו נרפא לנו עיי"ש: אם תעירו ואם תעוררו. וכמ"ש צש"ס (כתובות דף קי"א ע"א) צפסוק זה שהקצ"כ השציע את ישראל שלא ידחקו למחר את הקץ יותר מדאי, עיי"ש (ובפירש"י) שם: עד שתחפץ. וכמ"ש (צזכר פ' שמות דף ע"י ע"א) עד שתחפץ, הכי דשכינה נעפרה (היינו השכינה בקדושה), ויהא רעותה דמלכא צב, זכאכ איכו מאן דחכי להכוא דרז בעלמא הדן ובעלמא דאתי עיי"ש, וחינו כי אם תהיה בגאולה דרעותה דקצ"כ, אז יכיה בגאולה צרחמים וצלה חצלי משיח כלל: ועם כל דא מרעא בגלותא אתארך. ר"ל דאם לא תהיה בגאולה לנודק השכינה דשכינה נעפרה כנ"ל, אז כגס שהכינה בגאולה צצחי

סדרה קדמאח קלא נפיק וכו' לגבי אצרכס וכו' סדרה חנינא וכו', והני ג' סדרין סדרה חד, סדרה אחרא קלא נפיק וסליק ונעיל לאצרכס מאתריה ונגיד ליה לתהא וכו' עיי"ש, הרי שיש סדר של ל' קולות דסליק להג' אצות לעילא, ועוד יש סדר של ל' קולות דנגיד להג' אצות לתתא, ומספרם ככללות הוא ס' וכאמור. כד סליק דפיקו וכו'. אגב אורחיה שהוא צענין הדפיקין, הוא נותן סימנא להממשמשין דצפק החולב להצין מהות החולב חס יתארך וחוט של חסד משוך עליו, או ח"י הוא חולב כבד צדינא תקיפא וכמשי"ל מדצרי האר"ל: מרעה אתארך. שהוא סימן המשכת החסד כנ"ל שיתרפא ולא ימות: הא סימנים אלו דמרעה בגלותא כי הגלות נמשל לחולה, וכמ"ש (צמד"ר שה"ש פ"ב סוף סי' ד') שחולת אכזה אני, מה חולה זה מנפח לרפואה, כך הדור מנפח לגאולה עיי"ש. כד דפיקו אתקצר וגלותא אתקצר וכו'. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ז ע"ג) צסוד חשי"ת שהיא מרמז לסוד הגלות, שאם הוא צחריכו כענין התקיעה, אז החצלי משיח הם ממוחקים, שהוא דינא רפוא וחינו צחחק כ"כ אלל מסערא דחסד, אזל כשהוא צצחי שצרים שהוא מסערא דגבורה שהוא צמחירות, אז החצלי משיח הם גדולים, אזל אין חכלית העוצה כשהגאולה היא צצחי תקיעה שהוא מסערא דדינא רפוא כי עיי"ז נתעבצ בגאולה כרצה צעור"ר, אזל כשהוא מסערא דשצרים שהוא צמחירות ואז אעפ"י שהחצלי משיח גדולים כרצה, מ"מ יש מעלה גדולה שעי"ז יכיה בגאולה צמחירות, עיי"ש וצחצורתו שם, ולא אמר ככא כד דפיקו אתקצר, שהחצלי משיח הם צחחק דיינים צסוד שצרים שהוא מסערא דגבורה, אז הגלות אתקצר ובגאולה חצא צמחירות וכאמור, וענין הנודק של היסורין והחצלים לציונה משיח נדקינו עין (צזכר פ' צלק דף קצ"ט ע"ג) צפסוק ונקב לא

ואי דפיקו איהי לא אריך ולא קצר, הא אתער רחמי לגבי חולה בגלותא דאיהי לבא, ולגבי ערקין דילה דאינון בנהא ישראל, ודא איהו עמודא דאמצעיתא, עליה אתמר (ישעיה נד) וברחמים גדולים אקבצך.

ועוד כד דפיקו איהו בתרועה במהירו דוחקא בתר דוחקא. (מיד) ייתי פורקנא.

ועוד ההיא חולה דאיהו לבא. כד (טו) רוחא לא נשיב לגבה דאתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים מרחפת על פני המים, איהי לא דפיקת בערקין דילה, וכולהו חשיבין בגלותא כמתים. ואתמר בהו (איכה ג) במחשכים הושיבני כמתי עולם.

ובגין דא, בגלותא אני ישנה. ואיהי חולה בגלותא. וכמה אסיין תלמידי חכמים קא משתדלין לגבה בכמה בוסמין וריחין דשושנים תפוחים ואגוזים ורמונים, ולא אתחזרת רוחא לגבה בהון בגלותא במרעה דילה. ולא דפיקו אתחזרת לגבה, עד דייתי רעיא מהימנא רחימו דילה דאתמר ביה (שיר ב) הרועה (טו) בשושנים, ואייתי לה תפוח ושוו לחוטמא

באר לחי ראי

תרועה זיב ייתי פורקנא, דלחזי דוחקא בתר דוחקא ולית רווחא בין דא לדא, דודאי כיון דשאר עמין מעכבין לון לישראל בגלותא, דוחקא דלכון מקרב לון פורקנא עי"ש, וציאור הדברים כי הכה (צמד"ר פ' וישלח פ' ע"ב סי' י"ג) מה ורוח תשימו בין עדר לעדר, אמר יעקב לפני הקד"ש, רצונו של עולם אס יהיה נרות נאות על בני, לא תצו אותם זו אחר זו אלא כרווח מלכותיכם, ועי"ש צמפי דז קאי על הגזירות רעות שצומן בגלות צעוק"ר, אמנם זה הוא רק צומן בגלות, אבל כשאנו רואין שביסורין הם דוחקא בתר דוחקא שכן תקיפות ואין ריוח בין נר לנר, אז הוא צודאי סוף וקץ לכל נרותינו וייתי פורקנא צמכרה, וכמ"ש צש"ס (סנהדרין דף ל"ח ע"א) אריי אס ראיית דור שגרות רבות נאות עליו כנר חכה לו, ועי"ש (צמכרש"ל צמד"א) שביסורים הם כנר שאינו פוסק עי"ש וכיינו צמחי דוחקא בתר דוחקא, ואמר שלעת"ל תהיה הגאולה מסערה דגבורה, שהוא צרח דתרועה, קולות קלרות תקופות זה לזה, וכמ"ש (צמאורות נתן, ערך גאל) דלעת"ל תהיה הגאולה מסערה דגבורה דז"א עצמו, וכמ"ש סי' גבור ילא עי"ש. כד רוחא לא נשיב לגבה. כיינו כמ"ש (לקמן תיקון ל' דף ע"ג ע"ב) צמחי תנינא, ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים דצומנא דשכינתא נחתה בגלותא, האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי צאורייתא צגין שכינתא דלשתכחת צנייכו, ודא איכו רוחא דמשית, וי לון לאלין דגרמין דהאי רוח יחל ליה מן עלמא וכו' עי"ש: ובמה אסיין ת"ח קא משתדלן וכו'. וכמ"ש (צמד"ר פ' פנחס דף ר"ט ע"א) דכנסיי היא חולה בגלותא דלדום, ואחמר עלה שחולה אהבה אנו, ולריך אסיה למנדע צמכה דרגין אסתלק דפיקו דכחא חולה, ואחכנשו כמה אסין למנדע קן דמנדע דילא צאלן

צמחי מטב כלפי חסד ולא יהיו ביסורין צקף גדול כדי שיוכלו לסבול ודפיקו אחת"ל כ"ל, לעומת זה צח חסרון גדול שיתארך הגלות ולא יהיה צמכירות כ"כ כמכר. הא אתער רחמי וכו' עיין (צמד"ר פ' כי תלך דף רע"ז ע"א) דגאולה צתייתא חחמר וצרחמים גדולים אקבצך עי"ש, והנה נודע מדברי רבינו (צמד"ר פ"ח משער הסליחות) דסתם רחמים הוא הכרעת החסד והדין עי"ש, וכיינו מדכ ממונעת, ולזה אמר דכאשר יעזור הש"י לגאלנו צמדה רחמים, אז אפילו שיהיה צמ"כ אחכ חצלים של משית, עכ"ל יהיה צמדה ממונעת לא אריך ולא קצר וכאמור: ודא עמודא דאמצעיתא. עיין (צמאורי אור, ערך גאל) דכל הגאולות שהיו עד עתה היו מסערה דנוקצא. אבל הגאולה העתידה תהיה עי' ז"א עי"ש. ועיין (לעיל תיקון כ"א דף ג' ע"ב) דהגאולה העתידה תהיה עי' ישראל עלאה, ועי"ש ציאורנו דר"ל עי' ז"א, והצמחי דברי (צמאורי אור) כ"ל, והצמחי כן (צמד"ר פ' בשלח פכ"ג סוף סי' י"א) עי"ש, ולזה אמר שתהיה עי' ז"א שהוא ת"ת שהוא עמודא דלמנעיתא שהוא הכרעת הדין והחסד וכאמור: עליה אתמר וברחמים גדולים אקבצך. כיינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ג' ע"ב) דדדגיה דמשכ עמודא דלמנעיתא דליכו חג השבועות שהוא צמ"ת, זיב מאריך קציה וטרה צגנייכו לקיימא וצרחמים גדולים אקבצך וזיב יפקון עי"ש וציאורנו שס: כד דפיקו איהו בתרועה במהירו דוחקא בתר דוחקא ייתי פורקנא. זה כמשך למ"ש למעלה צרח דפיקון מסערה דגבורה, ואמר דהיכא שדפיקים והחצלים של משית הם צרח דתרועה, אז מונעת לנו שתהיה הגאולה, וכמ"ש (צמד"ר פ' פנחס דף ר"ט ע"א) תקיעה אחי אריכו דגלותא, שצרים קריצו דגלותא,

לחוטמא, וארחת ביה ואשתמודעת לגביה. הה"ד (איכה א) מנחם משיב י' נפשי. מיד חזרת רוחא ודפיקו לגבה.

בההוא זמנא שבחת ליה (שיר ב) כתפוח בעגי היער כן דודי בין הבנים וכו'. ולבתר יעל לגנתא ואפיק מתמן רמונים. ויהיב לה מעסים רמונים. ולקיס אגוז ותבר (דף ע"א ע"א) קליפין, ויהיב לה מוחא מלגיו (י). ואיהי אכלה, ושתיית מעסים הרמונים ואתסיאת. ודא הוא דאמר קרא (שיר ו) אל גנת אגוז ירדתי.

אדה"כ **הא** **נשרא** **קא** **אתיא** **הנשר** **הגדול** **בעל** **הכנפים**, **ויהיבת** **(תלת)** **קלין** **וסליקת** **למורין**.

אמר רבי שמעון לחבריו, **בדאי רעוא אשתכח** (יח) לעילא, ורחמים אשתכחו לגבי שכינתא וישראל בגלותא. **דודאי תלת חזין** אינן במרכבתא אריה שור נשר. ובכולהו לית ליה רחמים כנשרא. ובגין דא **אמר לישראל** (שמות יט) ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי.

אדאכי

באר לתי ראי

צדיקו וכו' ועיי'ש צדיאורנו דמקור התשובה הוא צדיקה ועיקר הגאולה הוא מכה הצדיקה שהוא יוצל העליון עלמא דחירות עיי'ש ולזה יתכן מ"ש שם דהמלכות נקראת לפעמים נשר, היינו שכאשר עולה לאמא עלאה ומקבל תשפעתה ממנה, אז נקראת גם היא נשר, וכמ"ש (לעיל חיקון ו' דף כ"ג ע"א) שכינתא מסערא דכורסיא אחקריאת נשר עיי'ש וצדיאורנו שם. וזהו הענין שהראו להם הנשר שצא לכאן וללחא הדרוש שדש הכול סבא בחיקון המלכות לנורך הגאולה שיהי צמדת רחמים בסוד וצרחמים גדולים אקצנך, והיך עיי' התעוררות פקודת הגאולה, ע"כ נתגלה עליהם סוד המלכות כשעולת לאמא עלאה סוד הכסא צורת הנשר הגדול צמל הכנפים שממנה יתאח פקודת הגאולה כניל צמדת רחמים צבחי וצרחמים גדולים אקצנך מסערא דנשר כי הנשר הזכ הוא רחמי וכמ"ש (צפירש"י צ"פ האזינו) צפסוק כנשר יעיר קנו על גחלי ירחף: ויהיבת תלת קלין וסליקת לפודרין. היינו כמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף מ"ג ע"ב) שמשו הרים את ריב ה', הרים אלץ אצבן, את ריב ה' דא שכינתא דליכי ריב עם אצבן צגין דמרחקין לה מצעלה, וכ"כ שם עוד (להלן דף מ"ד ע"ב ודף מ"ה ע"ב) עיי'ש, ולזה יתכן שהנשר נשק לפניכם צ' קלין, וצדינו שמרמים להם מן השמים שהנשר שהוא סוד המלכות בהתעוררות אמא עלאה לנורך הגאולה כנזכר, דיהבה ג' קלין וסליקת לפודרין, היינו שנתנה ג' קולות לכל א' מה' אבות צבחי שמשו הרים את ריב ה', שיתעוררו לנשק רחמים על הגאולה וכאמור: ובג"ד אמר לישראל ואשא אתכם על כנפי נשרים. היינו כמ"ש (צוהר פ' יתרו דף פ' ע"ב) מאי כנפי נשרים, ארי' ברחמי, דכתיב כנשר יעיר קנו וגו', וכיינו חא דאמר

באלין דפיקין ולאשתמודע ציב, דלית דפיקין דקשר"ק
וכר עיי"ש. ואייתי לה תפוח ושוי לחוטמא וארחת
ביה וכמ"ש (לקמן בחיקויים נוספות תיקון ו' דף
קמ"ג ע"ב) דשכינתא בגלותא נפלה במרעא ואומרת
סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים דלינון תרין תפוחין
דמנכון רוחא דמשיחא נפיק דלתמר ציב ונחא עליו
רוח ה' עיי"ש, וחינו שאין לכנס"י שום רפואה רק
בציאת משיח שהוא רוח אפיו, ועי"ז יחזור לנו הרוח
לרפא את לבנו הנשבר וכדכ: מיד חזרת רוחא
ודפיקו לגבה וכמ"ש (לקמן תיקון כ"ו דף ע"א ע"ב)
עד דייתי רע"מ דלתמר צי' ורוח אלקים מרחפת
דליכו רוח דמשיח דלתמר ציב ונחא עליו רוח ה',
ברוחא דא ארחת הכיז חולה ואחסיאת, עיי"ש
ובציאורינו שם. בזה הוא זמנא שבחת ליה כתפוח.
וכמ"ש (בזהר דף רפ"ו סוף ע"ב) מה תפוח מתפרש
בגונוי על כל שאר איננו, כך קצ"כ מתפרש ואחרשים
על כל חילין עילאין ותתאין וכר עיי"ש: ולבתר יעזר
לגנתא ולקיש מתמן רמונים וכו'. סוד הכן והרמונים
והאגוזים, מבואר ג"כ (להלן שם דף ע"א ע"ב) גנה
אגוז דא שכינתא, תרי סמכי קשוע אינון תרי רמונים
עיי"ש ובציאורנו שם: ודא הוא אל גנת אגוז ירדתי.
וכמ"ש (בזהר פ' בראשית דף מ"ד ע"ב) דגנת אגוז
איזו היכלא דרמינו לאחדצקא דכורא בנזקא עיי"ש:
הא נשרא קא אתיא הנשר הגדול בעל הכנפים.
עיין (לקמן תיקון ס"ט דף קי"ז ע"א) דשכינתא
תחתא זמנין אחקריאת נשר עיי"ש, והענין שנקראת
לפעמים כן, מבואר עפ"י"ש (בחיקויים מ"ה דף
ע"ג ע"א) דאמא עלאה איזי הנשר הגדול בעל
הכנפים עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ב ע"א)
ופורקנא דילך דאיזי תשובה אמא עלאה איזי תליא

אדהכי הא נשרא קא אתיא לגבייהו זמנא אחרא, ובטשת בגדפהא עליהו. ורמת קלין וסליקת לטורא. אמר רבי שמעון, בודאי איהי דקא בטשת בגדפהא עלנא וסליק התם.

אמרו ליה סליק והא אנן אבתרך. סליקו כולהו אבתריה לטורא, ואיהי סליקת לעילא עד דלא אתחזיאת.

לפום שעתא הא נשרא קא אתיא, ותרין שושנים בפומאה, וזריק לון על (ידהא) רישיהו (ניא על ידו).

מיד חדי רבי שמעון חדוה סגיא. אמר לון חברייא, בודאי חדוה אודמנת לגבי שכינתא דאיהי חולה. דהא אם שושנה חדא יהיב ביננא, לא הוה אסוותא. בגין דשושנים אינן רמיזין לקבל בית ראשון ושני, דאומי קובי' דלא יעול דא יט' בלא דא. ובגין דזריקת תרין, רמיות דא. תרי שושנים. כען איהי אסוותא שלימתא, וכדין צריך למפתח עליהו כמה דהוינן:

פתח רבי שמעון ואמר (שיר ו) אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, מאי שושנים. אלא שושנה עלאה שכינתא עלאה, ואיהי קיש דשחרית, ושושנה תנינא קיש דערבית. שכינתא תתאה.

דא

באר לחי ראי

מקדשים כמ"ל, חלל שהשונכ הכי צל לרמז להם גם להתיקון הכי מקדשים שלמעלה הרוחניים שהם מכוונים כנגד הכי צחי מקדשים שלמטה הגשמיים, וכמ"ל (לעיל חיקון כ"א דף ס' ע"ב) וציינא דבי מקדשא תהא צנויה וכי עיי"ל וציינאורנו שם, והיינו כיון שנשבע הקב"ה שלא יכנס לאי צלל הכי, איכא חס לא הוי החטורות לשניהם יחד כן לצידימ'ק דלעילא וכן להצידימ'ק דלחתא לא הוי חיו תקומה לשונאי ישראל: דאומי קב"ה דלא יעול דא בלא דא. וכמ"ל ששים (תענית דף כ' ע"א): צריך למפתח עליהו כמה דהוינן עיין (באור החמה דצדני כרז מברכ"א ז"ל בריש הקדמה בראשית) שכתב הענין מ"ש כ"פ בזהר פתח ר' פלוני, היינו כי רשצ"י וחזיריו היו פותחין המקור של סודות החורב של פסוק פלוני מה שלא נחלל לעולם לא למעלה ולא למטה עיי"ש, ולא יחכן גם כאן ללאחר כי (לעיל סוף דף הקדום) אמר דייחי רשימ' רחמי דילכ דלחמר ציב הרועה בשושנים. וכן הראו לנו מן השמים שהנשר הביא לנו צי שושנים צפוי ורמזו לנו מן השמים שחיקון המלכות לצורך הגאולה הוא צרא דשושנים, ע"כ לריכין למפתח עליהו המקור של סודות החורב צענין השושנים ולדרוש צענין חיקון המלכות צרא דשושנים שיחאחד עם הענין שאנו מעיינים בו כעת, ולא אמר כמה דהוינן: אני לדודי ודודי לי וכו'. עיין (בזהר פ' שמות דף כ' ע"א) פתח ואמר אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, מי גרס לי שאני לדודי ודודי לי, מפני שדודי מנכיג עולמו בשושנים עיי"ש

רבי שמעון דרך נשר בשמים, מאי בשמים, ברחמי וכו' עיי"ש. ורמת קלין השחל לא אמר גי קלין כי חין צו רמז חלל סי צלמא שיעלו צהר: במשת בגדפהא עלנא דנסליק התם. כן גרס (בגר"ל), וכל"ל - לפום שעתא הא נשרא קא אתיא. ר"ל צעה הכוא עודם מדברים ממנו מהנשר לסליק לטורא, ירד מן הכר וצא אלס: דאיהי חולה. היינו כמ"ל (לעיל בסוף דף הקדום) דשכינתא היא חולה בגלותא, ורפואתה היא צמה דרעיא מהימנא שחלל סוד הרועה בשושנים משתדל לגבש ומייחי לה כמה צוסמין וריחין דשושנים וכי ושי לחוטמא וחרתה ציב חס היא רפואתה, וחרתה רוחא ודפיקו לגבש וכי. בגין דשושנים אינן רמיזין לקבל בית ראשון ושני. עיין (לקמן חיקון ל"ח דף ע"ה ע"ב) בסוד בשונכ צין החוחים, שונכ איז צה חמש עלין מלגאן, וחמש עלין מלצר, ואינון הייב עיי"ש. וזודע ממה שכתוב (לעיל חיקון כ"א דף מ"ח ע"א) צית ראשון ושני כ"ה. ועיי"ש ציינאורנו שבצדתי מדצרי (בזהר פ' שמות דף כ' ע"א) צית ראשון לקבל כי עלאה, וצית שני לקבל כי תחתא, ולא אמר דכ"י שושנים שהנשר הייב לחוץ צפוי הוא לרמז להם ענין חיקון המלכות לצורך הגאולה, וצנין הצית השלישי שהוא כלול הכי צחי מקדשים הקדומים צית ראשון ושני סוד כי עלאה וכי תחתא הרמחים בסוד השונכ שיש לה כי עלין מלגאן וכי עלין מלצר, שהוא צרא דצי הכין ככ"ל, ואמר שמה"ע הייב צי שושנים, דצמנת כי גם בשונכ אחת מרומה הכי צחי

דא לימינא, ודא לשמאלא. הרועה בשושנים כ) דא עמודא דאמצעיתא.

ושושנה עלאה דקיש דשחרית דאיהו בקר ימינא דאברהם. אית ליה חמש טרפין, ואינן (דברים ו) שמע ישראל יי אלקינו יי. ותלת עשר עלין מלגו אחיד.

שית סומקי, ושית חוורי, ושושנה דאתכלילת בהון, הא תלת עשר כחושבן אחיד.

וכן שושנה בה כיה גרעינין בתפוח דילה, כחשבון כיה אתון דיחודא. וכן בשושנה תנינא כיה גרעינין. וסלקין כולהו לחמשים.

שושנה בין החוחים דא בראשית ברא, ודא בראשית ב' שושנה

בראשית

באר לחי ראי

עיי"ש, ולח הכה רש"י הוא כשאל הכה מה הוא ענין השושנים שבהם תלוי הענין של חני לדודי ודודי לי: שושנה עלאה שכינתא עלאה. עיין (בס' ערוגה הכושם על ש"ש) שמפרש פסוק זה חני לדודי וגו', דהשכינה אומרת חני לדודי, כשחני מעלה מ"י לצעלי ז"ה שהוא דודי, אז דודי יורד לגנו בשבילי להעלות מ"י לאמא שחיה שושנה עלאה כדי שתזדווג עם בעלה חצא ועי"ז הוא מוריד מ"ד משושנה עלאה לשושנה תתאה לזנות את בנינו שיכא חזוג דחייג בשלימות עיי"ש, ולח אמר הכה שזה הוא ציבור הדברים שהשכינה אומרת מי גרם לי שאני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים, היינו מה שאני שושנה תתאה מעלה מ"י לדודי ודודי מעלה מ"י לשושנה עלאה ועי"ז מוריד דודי מ"ד חלי שושנה תתאה ועי"ז חנונים ונמשך חיות לכל העולמות ובאמור: ואיהו ק"ש דשחרית וכו'. עיין (בזכר פי' שמות דף כ"ו ע"א) ישראל עמודא דאמנעיתא כליל שכינתא עלאה ותתאה דאינן ק"ש של ערצית וק"ש דשחרית עיי"ש, ועי' (בס' קה"י, ערך ק"ש אות ב') שעמד בדברי הזכר בזה, וכחז דמסתברא דר"ל דק"ש של שחרית הוא בשכינתא עלאה שחיה צינה, וק"ש של ערצית הוא בשכינתא תתאה שחיה מלכות עיי"ש, ואמר הכה להמשך הכדוש דק"ש של שחרית שחיה צרחא דשכינתא עלאה הוא סוד שושנה עלאה, וק"ש של ערצית שחיה צרחא דשכינתא תתאה הוא צרחא דשושנה תתאה, והיינו כמ"ש (צדק"י פי' ואתחנן דף רס"ג ע"א) וללקום שושנים, אינן דמיידיהן נקיש צרחא דלחז ציחורא שלים ומאריכין בלחז למלקט שושנים עיי"ש בלחז: דא לימינא ודא לשמאלא. הוא כמפרש יתר (דברי הזכר הכ"ל) שאמר דישאל דלחז עמודא דאמנעיתא כלול ב"י הכי"ן שכינתא עלאה ושכינתא תתאה, ומפרש כי ב"י הכי"ן הם דא לימינא ודא לשמאלא, היינו שבה' הראשונה הוא לימינא של האות ו', ובה' אחרונה הוא לשמאלא, וכו' הוא

באמנע דכלול תריוכו, וכמ"ש (תיקון י"ח דף ל"ח ע"א) בסוד קרבן עולב ויורד עיי"ש וצניאורנו שם: דאיהו בוקר ימינא דאברהם. הוא מפרש דבריו כמ"ש דשושנה עלאה שחיה ק"ש דשחרית הוא מסערה לאצרכם ואמר דלחז בוקר לאצרכם, וכמ"ש (לקמן תיקון מ"ע דף פ"ב ע"ב) דק"ש של ערצית ושל שחרית הם בסוד ויהי ערצ ויהי צוקר, ערצ דלחזק וצוקר לאצרכם עיי"ש, הכי דק"ש של שחרית הוא מסערה לאצרכם, והיינו משום שהוא תפוצר כחזק דשחרית כמ"ש (בזכר פי' בלק דף כ"ד ע"א) בסוד וישכם אצרכם בצוקר, בוקר לאצרכם עיי"ש: אית ליה ה' טרפין וכו'. פתח מפרש ח"ך נרמז בשושנה ענין ק"ש, ואמר כי בגידול השושנה נרמז סוד הק"ש כי יש לה ה' טרפין, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) דלחז ה' נרמז לסוד חמשה תיבין של שמע ישראל ה' אלקינו ה', ותיבא אחד הוא כולל כולם ביחד עיי"ש וצניאורנו שם: שית סומקי ושית חוורי. חנא וכו' מפרש ד"ג עלין שזכרנו ששושנה אחיד הם בדרך שית סומקי ושית חוורי, והיינו כי גם בזה נרמז סוד יחודא עלאה ותתאה, שמע וצרוך, שיש בכל אחד ו' תיבות: וסלקין בלחז לחמשיין. וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"ב ע"א) דפורקנא תליא בלחז עלאה דלחז חמשיין תרעין לחירו, דא הוא ויפן כ"ה וכו"ה דלחז חמשיין אתון דמיידיהן ליכ פתמים בכל יומא שמע ישראל וגו' דלחז בלחז כ"ה וכו"ה אתון עיי"ש: שושנה בין החוחים דא בראשית ברא. עיין (בזכר ברי' הכדמוס) י"ח פתח כתיב כשושנה בין החוחים וכו', ועיי"ש (במק"מ) שכחז כמה פעמים לפתוחה זו צרחא דשושנה, כי כל פעמי השושנה שבין החוחים מרמזים למאמר בראשית צרחא אלקים, הן צעניי החמש טרפין שלה, והן צעניי הכי"ן עלין שלה, והן כמה שמומח בין החוחים שלה עיי"ש בלחז, ועיין לקמן ברי' תיקון שחז"ז:

תקונא עשרין ושית (ליום י"ד)

בראשית ב', שושנה. חמש עלין דילה א) ראשית ב). בראשית לחשבן זעיר ג) דחנוד. תלת עשר.

חוחים דילה תלת עשר תיבין מן אלקים ועד אלקים. ואלין אינון. (בראשית א) את השמים ואת הארץ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלקים.

חמש חוחים אחרנין, מרחפת על פני המים ויאמר.

מאי איהי בין החוחים. אלא מדחבר בי מקדשא, והארץ היתה תהו ובהו, ונפלת שושנה בין החוחים. כד ייתי פורקנא תהיה כשושנה ד) דשחרית דאתמר בה (בראשית מד) הבקר אור (והאנשים שלחו).

ואינון

באר לחי ראי

בגו גוזין דליון חוחין דליון קליפין וכתרין דמסאבין היונקים משם אלקים, ולזה יש מן חיות אלקים הא' עד חיות אלקים ב', י"ג חיות, דליון י"ג מכילין דרחמי נסחרא לשושנה דליון כנס"י מכל סטראא כדי לשומרה מן החיות מכל סטראא לאכפיה דליון של השם אלקים שלא יונקו ממנה החיות עיי"ש ולזה אמר הכא חוחים דילה כלומר דלעומת החוחים של השושנה דעולם הכריאה ששם היא בחי שושנה בין החוחים יש י"ג חיות מן אלהים הא' עד אלקים ב', לשמרה מן הגוזין והחוחים וכאמור: חמש חוחים אחרנין מרחפת על פני המים ויאמר. גם זה מזכיר (בזכר, ובמק"מ שם, ובד"א שם) מן אלקים ב' יש עוד כי חיות עד אלקים ב' שם מרחפת על פני המים ויאמר, להורות דזכר דאפיק י"ג חיות להמתיק דליון כנ"ל אפיקה אמר עוד חמש עלין חיות דסחרין לשושנה, שם סוד כי גבורות קדושות מנפ"ך לכושיע את המלכות מן הקליפות עיי"ש. מאי איהי בין החוחים. ר"ל דמאחר שאתה אומר דסחרין לשושנה י"ג חיות להמתיק דליון וגם סחרין כי טרפין דגבורות קדושות מנפ"ך להצלה מהקליפות, א"כ אמאי קרית לה עוד שושנה בין החוחים, כי הלא הכא אין להחיות שם אחרת ושם מקום ליוק ממנה כלל: והארץ היתה תהו ובהו ונפלת שושנה בין החוחים. כיוון כמ"ש (ברע"מ פ' כי תלך דף רע"ט ע"א) דמשיח אקרי בר נפלי, דמשיח בן יוסף ומשיח בן דוד דאסקרו שור וחמור נפלו בגלות לצור שהוא מדור הקליפות דליון חכו וזכו וכשכיר נפלת בתריכו עיי"ש: כד ייתי פורקנא. שהוא בסוד ורוח אלקים מרחפת כדמפרש ואזיל: תהיה כשושנה דשחרית. כיוון סוד שושנה העמקים שאין סביבה חוחים כלל, וכמ"ש (במק"מ פ' בראשית שם) באורך: חמש עלין דשושנה עלאה. כיוון שפעם המלכות עד עולם אצילות שאין

בראשית וכו'. כהמשך סוף דרוש הקדום שדרש בסוד ב' שושנים, פתח לדרוש בראש דבראשית, ועל דא ר' חזקיה דפתח בריש הזכר בסוד בראשית בראש דשושנה בין החוחים וכמ"ש שם (במק"מ) באורך. פתח רש"י גם הכא לבאר איך כל עניני השושנה נרמזים בחיות בראשית שהוא התחלת התורה וסדר מע"צ ב' שושנה. ר"ל דלוח ב' מבראשית נרמז לגוף השושנה, והיונו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף ע"ז ע"א) דהתחלת התורה הוא בראש ב' בגין דליון בניהל דעלמא, ויתכן שהוא סוד שושנה העליונה כמ"ש (במק"מ בריש הזכר שם) דסוד התחלת בריאת שמים וארץ הוא בראש דשושנה בין החוחים וכמ"ש: חמש עלין דילה ראשית. ר"ל דהחמש עלין של השושנה שמרמזים לסוד כי"פ אור של מעשה בראשית כדמפרש ואזיל, נרמזים כהחמש אותיות ראשית: בראשית לחושבן וכו'. ר"ל שסוד י"ג עלין של השושנה שמרמז לראש דליון ולי"ג מכילין דרחמי שהאירו לנורך מע"צ, כמ"ש (במק"מ שם) נרמז ג"כ בחיות בראשית שכן כמ"ש הוא גימ' י"ג וכדמפרש ואזיל: [*א"ה. לחושבן זעיר דחנוד. עיין (לעיל חיות י' דף כ"ו ע"א). ובבאר לחי רואי, דד"כ ובחושבן זעיר דחנוד]: חוחים דילה תלת עשר תיבין. כיון דזה כחז גם (בזכר בריש ההקדמה שם) מה שושנה היא זה י"ג עלין אף כנס"י היא זה י"ג מכילין דרחמי דסחרין לה מכל סטראא. אף אלקים דכח משעתא דאזכר אפיק י"ג חיות לסחרא כנס"י ולטעם לה ולבאר דאזכר אמר אחרת, ועיי"ש (במק"מ) דר"ל כי יש שושנה העמקים, ושושנה בין החוחים, דהמלכות דאצילות היא סוד שושנה העמקים ששם אין מקום להקליפות לשלע זכ, אבל המלכות דבריאח היא נקראת שושנה בין החוחים, כי בעולם הכריאה מאיר רק השם אלקים, כי גם השם כיון ד"כ שבעולם הכריאה הוא ראש דאלקים בסוד חזו מפעלות אלקים, ושם יתבאר המלכות דליון שושנה

ואיננו חמש אור, חמש עלין דשושנה עלאה. חד ויאמר אלקים יהי אור. תנינא ויהי אור. תלת וירא אלקים את האור. ארבע ויבדל אלקים בין האור. חמש ויקרא אלקים לאור יום.

תלת עשר עלין מלגו ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. אחד אחד ה) בתרין שושנים דא יקוק. עליה אתמר (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ואיהו עמודא (דף ע"א ע"ב) דאמצעיתא הרועה בשושנים וחושבניה אחיד.

שושנה תתאה בה דחילו. ואיהי⁽¹⁾ יראה. שושנה עלאה רחיו רחמו דאהבה, ובה אתמר (שיר ג) אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ.

במה

באר לחי ראי

שם שום מגע נכרי ולא חכים צנחי רעיתי צין הצנות, ולא צין החוחים, וכמ"ש (צמק"מ) שם: דאחמר בה הבקר אור. ר"ל דלז חכים גם השושנה תתאה שביא ק"ש דערצית צנחי שושנה עלאה, שתעלה המלכות לאמא שביא ק"ש דשחרית שבוך צוקר דלצרכס, כמש"ל סוף תיקון הקדום, שעל זה נאמר כ"פ אור צמטש צרשית וכדמפרש ואזיל. והאנשים שלחו. הם החוחים דילה, וכמ"ש (צזכר פי יתרו דף פ"א ע"א) אימתי אהגליא חסד צצוקר כד"ל בבקר אור, דכד נכיר לפרא, חסד שחכח צעמא ודינן מתעצין, וכ"כ (צזכר פי מקץ דף ר"ג ע"א) עיי"ש. י"ג עלין מלגא. וכמש"ל סוף תיקון הקדום: אחד אחד בתרין שושנים. ר"ל דלעמ"ל צזמן התיקון השלם תעלה השושנה תתאה עם הי"ג עלין שלה מספר אחיד להשושנה עלאה שזכ ג"כ י"ג עלין מספר אחיד: דא יקוק. מספר צ"פ אחיד. עליה אתמר ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. עיין (צזכר פי תרומה דף קל"ד ע"א) דעתה בגלות צעוקר שבוך זמן שליעת החיזונים כי אחד רק ביחודא עלאה, חבל לתתא ביחודא תתאה לא אתקרי אחד צאחגליא רק בלחיש, וצאחגליא אחתלף תיבת אחיד צתיבת ועיד צין שלא ישלטו צכ החיזונים, חבל לעמ"ל שתפרש האי סערא מינה ויתאצד מן עלמא, כדין יתקרי אחד ושמו אחד עיי"ש, ולזה אמר גם הכא דלעמ"ל שתעלה השושנה תתאה שביא שושנה צין החוחים לשושנה עלאה שביא סוד שושנה העמקים, החוחים שסביבותיה יתפרשין מינה, ולא חכים צכ השושנה תתאה צמטש השושנה עלאה, שיהגלה צכ סוד י"ג עלין דלגא שבוך צרא דלחיד, ויכיה צרא דכי אחיד ושמו אחיד: ואיהו עמודא דאמצעיתא. היינו כמש"ל הרועה צשושנים דא עמודא דלמנעיתא, דשושנה עלאה לימינא, ושושנה תתאה לשמאלא, ואמר גם הכא דלכדי מתייחדים צבי שושנים צצ"פ אחיד, לכיית מספר יקריק שבוך עמודא דלמנעיתא שבוך הרועה צבי שושנים, כי חשב מלשון התעוררות, כי כח סוד צדיה התיקון התעורר מן העולם ועד העולם,

במה ייתון לאתערא לה. בימינא, ואיהי לא רעית בהו, עד דייתי רעיא מהימנא דאתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים מרחפת דאיהו רוח דמשיח, דאתמר ביה (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי. ברוחא דא ארחת ז) ההיא חולה ואתסיאת ח).

ובגין דא (שיר ג) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ, ואיהי ארח ריח בתרין תפוחין, (נ"א ואיהו ריח דתרין תפוחין) דאתמר (ביה) בהו (שם ז) וריח אפך כתפוחים. ומאי נינהו, תרי סמכי קשוט. ואינון תרי ט) רמונים.

אגוז

באר לחי ראי

במה וכו' בימינא. וכמ"ש נשבע ה' בימינו שכול צ"ב. ואיהי ארח ריח בתרין תפוחין. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"א) דתיקון המלכות לעת"ל מסערה דחסד שכול בימין וכל ספירן יתקשרן בימינא בגין דעליה אחר מיימין אש דה למו, וכתורס ניתנה ג"כ בימין בסוד מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ועיין עוד (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"א) ובימינא אסתלק מן גלותא, עיי"ש וצביאורנו שם: עד דייתי רע"מ וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ע' ע"ב) ולא אחזרה רוחא לגבא עד דייתי רע"מ רחמו דילא דאתמר ביה הרועב בשושנים וכו' עיי"ש וצביאורנו שם. דאתמר ביה ורוח אלקים מרחפת וכו' היינו כמ"ש (במד"ר בראשית פ"ה ס"א) ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים, זו רוחו של מלך המשיח, כד"ל ונחה עליו רוח ד', וכ"כ (בזכר פ' וישב דף קל"ב ע"ב) עיי"ש: ברוחא דא ארחת ההיא חולה. היינו כי החולי של השכינה היא חולה כלב כד רוחא לא נשיב לגבא ועי"ז היא חולה בגלותא, ורפואתה היא בזהרורה הרוח לגבא, סוד הרוח של רע"מ רחמו דילא שכול הוא המהזיר רוח לגבא, כי הוא סוד מנחם משיב נפשי, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ע' ע"ב שם), ועיי' תיבה התעוררות של משיח לדקנו צ"ב, וכמ"ש (ברע"מ פ' כי תזל דף רע"ה ע"א) דאמרנו מתיצתא עלאה ותתאח לרע"מ, בגינך יתפרקון ישראל ויחזרון לאתרייהו, וליה חילא למשיחא למפרק לישראל בר מינך עיי"ש: ובג"ד השבעתי אתכם וכו'. עיין (בזכר פ' שמות דף ע' ע"א) השבעתי וגר אש תעירו ואם תעוררו את האהבה דא ימינא דקב"ב דאקרי אהבה, עד שתחפץ הכיח דשכינת לעפרא, ויהא רעותא דמלכא בה עיי"ש, וליה אמר הכא לבמשך בדרוש שאמר למעלה דתיקון המלכות לעת"ל ללורך בגאולה יהיה רק ע"י משה רע"מ, ובמה בימינא בסוד מוליך לימין משה, וכמש"ל אמר דע"ז אמר השכינה השבעתי וגר אש תעירו ואם תעוררו את האהבה שכול סוד התעוררות לגאולה מסערה דימינא עד שתחפץ, שיתקן מתחלה את המלכות דשכינת לעפרא בסוד שושנה תתאח, לבעלותה למעלה לסוד שושנה עלאה, ואז תתחזק ותתפרק ויהיה בגאולה

במה וכו' בימינא. וכמ"ש נשבע ה' בימינו שכול צ"ב. ואיהי ארח ריח בתרין תפוחין. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"א) דתיקון המלכות לעת"ל מסערה דחסד שכול בימין וכל ספירן יתקשרן בימינא בגין דעליה אחר מיימין אש דה למו, וכתורס ניתנה ג"כ בימין בסוד מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ועיין עוד (לעיל תיקון כ"א דף נ"ב ע"א) ובימינא אסתלק מן גלותא, עיי"ש וצביאורנו שם: עד דייתי רע"מ וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ע' ע"ב) ולא אחזרה רוחא לגבא עד דייתי רע"מ רחמו דילא דאתמר ביה הרועב בשושנים וכו' עיי"ש וצביאורנו שם. דאתמר ביה ורוח אלקים מרחפת וכו' היינו כמ"ש (במד"ר בראשית פ"ה ס"א) ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים, זו רוחו של מלך המשיח, כד"ל ונחה עליו רוח ד', וכ"כ (בזכר פ' וישב דף קל"ב ע"ב) עיי"ש: ברוחא דא ארחת ההיא חולה. היינו כי החולי של השכינה היא חולה כלב כד רוחא לא נשיב לגבא ועי"ז היא חולה בגלותא, ורפואתה היא בזהרורה הרוח לגבא, סוד הרוח של רע"מ רחמו דילא שכול הוא המהזיר רוח לגבא, כי הוא סוד מנחם משיב נפשי, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ע' ע"ב שם), ועיי' תיבה התעוררות של משיח לדקנו צ"ב, וכמ"ש (ברע"מ פ' כי תזל דף רע"ה ע"א) דאמרנו מתיצתא עלאה ותתאח לרע"מ, בגינך יתפרקון ישראל ויחזרון לאתרייהו, וליה חילא למשיחא למפרק לישראל בר מינך עיי"ש: ובג"ד השבעתי אתכם וכו'. עיין (בזכר פ' שמות דף ע' ע"א) השבעתי וגר אש תעירו ואם תעוררו את האהבה דא ימינא דקב"ב דאקרי אהבה, עד שתחפץ הכיח דשכינת לעפרא, ויהא רעותא דמלכא בה עיי"ש, וליה אמר הכא לבמשך בדרוש שאמר למעלה דתיקון המלכות לעת"ל ללורך בגאולה יהיה רק ע"י משה רע"מ, ובמה בימינא בסוד מוליך לימין משה, וכמש"ל אמר דע"ז אמר השכינה השבעתי וגר אש תעירו ואם תעוררו את האהבה שכול סוד התעוררות לגאולה מסערה דימינא עד שתחפץ, שיתקן מתחלה את המלכות דשכינת לעפרא בסוד שושנה תתאח, לבעלותה למעלה לסוד שושנה עלאה, ואז תתחזק ותתפרק ויהיה בגאולה

עיי"ש

אגוז דא (י) צדיק. גנת (א) אגוז דא שכינתא, ודא איהו דאמר שלמה (שם ו) אל גנת אגוז (ב) ירדתי.

גנ"ת. ג'. גימטריאות. (אד' ביקוק) דאינון פרפראות לחכמה. נ', נוטריקון. ת', תמורה. גימטריאות דא אדני יקריק. סליק בחושבן אמין. אקייק אדני, סליק בחושבן פין. אלקים דאיהו כנרי, מיה מים ה"א. מים ה"א בגימטריא אלקים. יוד קא ואו קא בגימטריא מיה, ודא איהו עשר ספירות (ג) בלימיה, ואיהו מעיד על יחודא קדישא. ובגין דא (איכה ב) מיה (ד) אעידך.

דבר

באר להי ראי

עיי"ש הכה מצוה דמסערא דיסוד לדיק נמשלו ישראל לאגוז, ולזה מפרש ולקיע אגוז וחזיר קליפין דיליה, היינו תיקון יסוד לדיק שמסירין הכ' קליפות שלו במילה ופריעה כח"ל, שעל ידם נעשה תיקונה של המלכות גנת אגוז דא שכינתא עיין (בזכר פי חולדות דף קמ"א ע"ב) דהמלכות נקראת גן רוח, ועיין (בפרדס צערכי הכנויים סוף ערך גן) שכתב דהמלכות נקראת גן רוח זהו ה"סוד בחוכה וממלא חותם ומרוח חותם מים עליונים כמנהגו הטוב, ונקראת גנת אגוז, כי היא גן מזרעה מן האגוז אשר דיסוד עכ"ל, ולזה מפרש הכה הענין מש"ל יעול לגתא ואפיין מחמת וכו', היינו שנכנס לכתין הכל ללורך הגאולה לסוד הגן שהוא תיקון המלכות עיי' היסוד לדיק ובאמור: גימטריאות וכו'. עיין (בזכר פי פתח דף ר"ב ע"ב) דכל גימתי ותקופין ועיצורין הם במלכות עיי"ש, וכ"כ רבינו (בפיה"פ פי משער אור"א, ובלקיה פי וינא) דכל חשבון וגימתי הוא במלכות עיי"ש, והכא מוסיף דגם נוטריקון וחילוף אותיות הם צנוקצא: דאינון פרפראות לחכמה. עיין (במאורי אור ערך חשבון) שכתב דחשבון נקרא בחכמה, ועיי"ש (ביאור נתיב סוף אות ע"ה) דר"ל צדוד חכמה דמלכות עיי"ש, ולזה דרש הכה שזכר מ"ש חז"ל (בצלות סוף פ"ג) תקופות וגימתי פרפראות לחכמה, ר"ל לחכמה שבמלכות עיי"ש וכדמפרש ואזיל: תמורה. ר"ל חילוף אותיות הוי"ה אלקים כן מלפניהם וכן מלאחריהם. גימ' דא וכו'. עתה הוא מפרש איך הוא תיקון המלכות צדוד הגימתי: דא אדני הוי"ה סליק בחושבן אמין. עיין (בזכר פי וילך דף רפ"ה ע"ב) צדוד אמין ואמין, ואמין ולהתא הוא המלכות הוי"ה אדני, עיי"ש היינו דבזמן שבמלכות שכיח אדני מתוחדת בצעל שזכר הוי"ה נקרא אמין שהוא גימתי ככה, ולזה אמר הכה דסוד הגימתי הוא במלכות כמו דאשכחן דתיקון המלכות צדוד דאמין שנעשה עיי' הגימתי הוי"ה אדני: אקייק אדני וכו'. עיין (בפרעיה פי' משער הקדישים) כי השם אלקים מרמז לתיקון המלכות צמוחין דיליה, כי המלכות היא שם אדני, וכאשר יורדין לה כמוחין דאמא שביח סוד אקייק, מתחבר אקייק ואדני ונעשה גימתי אלקים

עיי"ש, הרי תיקון המלכות צדוד השם אלקים הוא עיי' הגימתי אקייק אדני ובאמור: אלקים דאיהו כנרי. היינו כמ"ש (לעיל בבקדמא דף ד' ע"א) דלויי אלקים כנרי לשם יקריק, ואיחי כורסיה עיי"ש, ובציאור יותר מצוהר שם להבין (דף ע"ו ע"א) כנרי דא אלקים דסליק אקייק אדני עיי"ש ובציאורינו שם, ועיין עוד (לעיל ריש תיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) וכו' סליק חושבן אקייק אדני וחושבן אלקים לחושבן כנרי עיי"ש ובציאורינו שם, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שזכר ג"כ אחד מחיקוני המלכות להיות כנרי לשם יקריק שביח סוד הכורסיה שביח צעלימות עם המוחין של צדוד דאקייק אדני צימתי אלקים ובגימתי כנרי ובאמור מ"ה סם ה"א גימ' אלקים וכו'. עיין (לעיל בבקדמא דף י"ד ע"ב) ושכינתא איחי מ"ה יו"ד ק"א וח"י ק"א אתקריאת בגין דלויי כלל דעשר ספירין עיי"ש, וציאור הדברים עיי' (במק"מ ר"פ בראשית דף א' ע"ב) וציאור דברי הזכר שם כיון דממנו חמין מ"ה ידעת עיי"ש, (ובפיה"פ עוף ה' משער עגולים ויושר), ולזה חמין הכה כי גם זה הענין שבמלכות נקראת מ"ה הוא נרמז בשם אלקים, כי מ"ה צמילואו מ"ה ה"א, הוא גימתי אלקים: ודא איהו עשר ספירות בלימ"ה. עיין (לעיל בבקדמא דף ו' ע"א) צדוד עשר ספירות בלימ"ה, שהוא מרמז לתיקון המלכות בכל עשר ספירות, שם צדוד דיו"ד אותיות של שם מ"ה צדוד אדני ואיחי מתחיל לעילא ומעילא לתחת עיי"ש ובציאורינו שם: ואיהו מעיד על יחודא קדישא ובג"ד וכו'. עיין (בזכר בריש בבקדמא) שכתב שם צענין המלכות שנקראת מ"ה כד לחתוב צי מקדשא נפיק קלא ואמר מה אעידך דכל יומא ויומא אסכידה כך מיומין קדמאין דכתוב בעדותי כנס היום וגר עיי"ש, ולזה אמר הכה להמשך הדרוש שבדברים יתחדו דמ"ה שנקראת המלכות מ"ה שהוא צדוד דעשר ספירות המאזרים במלכות ככה בעשר אותיות דשם מ"ה, ע"כ נאמר כה מ"ה אעידך, כי המלכות מעידה על יחודא קדישא ככה היום שביח נכללת בהם, וכמ"ש (לעיל בבקדמא דף ד' ע"א) דכל כתי' נקודין נכללין בה ואיחי אשחלומי לעשרה, וכלכו אזלו לאחר חד שהוא חל

דאות

דבר אחר איב ג"ד היו ז"ח ט"י בגימטריא שכינה. כגוונא דא. א' זמנא חדא. ב' תרי זמני.
ג' תלת זמנין. ד' ארבעה זמנין. ה' חמש זמנין. ו' שית זמנין. ז' שבעה זמנין. ח' תמניא
זמנין. ט' תשעה זמנין. י' עשר זמנין. כולוהו סלקין לחושבן שכינה.

ורזא דחושבנא, לקיימא דלית שכינה נחתא פחות מעשרה, ולא סלקא למעלה מעשר.

ועוד קוביה הוא אתריה דעלמא, ומלאכין לא ידעין, ושאלין איה מקום טו) כבודו להעריצו.
ואשכחינן ליה בגימטריא מקום. נוטריקון. כגוונא דא. י' עשר זמנין טו) מאה. ה' חמש
זמנין עשרין יו) וחמש. ו' שית זמנין יח) תלתין ושית. ה' חמש זמנין עשרין וחמש. בגימטריא
מקום. ועליה אמרו מלאכיא (יחזקאל ג) ברוך כבוד יי ממקומו.

אית אחרנין בגימטריאות דלית לון חושבן. בגין דאינון פרפראות לחכמה דלית לה סוף.

תמורות אלין אלפא ביתות כגון כוזיז במוכס"ז כוזיז דאינון תמורות (דברים ו) יקרק
אלקינ"ו יקרק, ואית תמורות אחרנין מכמה מינין.

אמר

באר לחי ראי

דעלמא. וכמ"ש (צמד"ר וילא פ' ס"ח ס"ה ע"ג) מפני
מח מכנין שמו של הקצ"ה מקום, שהוא מקומו של
עולם וחין העולם מקומו עיי"ש. ומלאכין לא ידעין
ושאלין וכו' עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס"א ע"ב)
שדרש שם כן על המלכות כשעולה לכתר דמטה נאחר
דלית מהן דידע אחרתא ומלאכין קדישין שאלין בגינהא
איה מקום כבודו דלית מאן דידע מקומו עיי"ש
וצביאורנו שם, והכא דרש לה על ז"א, וכמ"ש לקמן
(תיקון מ"ז דף פ"ג ע"ב) עיי"ש: ואשכחינן ליה
בגים' מקום כג"ד. כ"ל, ותיבת נוטריקון הוא ע"ס,
וכמ"ש בגליון החיבורים (דפוס אמסטערדם). ונחיקומים
של הגר"א: כגונא דא וכו'. וחינו כמ"ש (לקמן תיקון
מ"ב דף פ"א ע"ב) ואיכו יקריק מקום אחקרי עיי"ש,
ועי' (צמאורי אור ערך מקום) דח"ת נקרא מקום,
כי הוי"ה שהוא ח"ת כהכאה גי' מקוים עיי"ש:
ואית אחרנין בגים' דלית להון חושבן. ר"ל שחושבין
מילוי ומילוי דמילוי עד אין סוף וכן צכמה מיני
מילואים עד אין סוף: ומפרש העפס. בגין דאינון
פרפראות לחכמה דלית לה סוף. היינו כי סוד
הגוי' הוא צכמה דמלכות וכמ"ש, וצכמה אין שום
השגח ולא קיימי לשאלה כי הוא מתאחד עם הכתר
שהוא צחא דא"ס, וכמ"ש (צפרדם צשער סדר
האילנות פ"ד, וצקב"י ערך חכמה) עיי"ש: תמורות
אלין אלפא ביתות וכו'. עיין (צזכר פ' כי תלך דף
רפ"א ע"א) על הגאולה ועל התמורה דא שכינתא
התאה עיי"ש וכ"כ (לעיל תיקון כ"א דף ס"א ע"א)
על התמורה דא שכינתא התאה דצגלות היא חמורות
חתון יקריק צאדני עיי"ש, ולעיל (צצקדמה דף
ע"ז ע"א) איתא דצגלות הקצ"ה אינו מתגלה בעצמו
היינו צ"י שנות הוי"ה אלקינ"ו הוי"ה רק צחילוף
אותיות כח"י צמוכס"ז כח"י עיי"ש וצביאורנו שם, ולא
אמר

לאות א' דסכיד על יתודיח דלית חלק אחרתא עילא
ותחתא וד' סטרין עיי"ש וצביאורנו שם. ד"א א"ב
וכו'. זה הוא המשך למש"ל דהמלכות הוא סוד י'
אותיות של השם מ"ה דאיכו עשר ספירות, ואמר עוד
רמז דלכחי היא המלכות סוד י' אותיות, כי זה היא
תיקונה של הנוקבא שחכיה צח י' אותיות, וכמ"ש (לעיל
תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) שכל שם צן י' אותיות מרמז
לתיקון המלכות צמה שהיא רק נקודה אחת לתקנה
ולכוסיף עליה שחכיה צקומה צח י"ס צלומי"ה וצג"ד
דאיכו כלולה מעשר אחרת צה אין שכינה שורה צפחות
מעשרה עיי"ש וצביאורנו שם, והכא מוסיף דלזה הוא
הרמז ע"י הגימ', שאם נחשוב הא"צ מאות א' עד
אות י' כהכאה, מספרם שכינה. דלית שכינה נחתא
בפחות מעשרה וכמ"ש צש"ס (סוכה דף כ' ע"א)
מעולם לא ירדה שכינה למטה מ' עיי"ש. ולא סלקא
למעלה מעשר עיין (צרע"מ פ' כי תלך דף רע"ז
ע"ב) דמלכותא קדישא איכו כלילא מעשר ספירות,
דמאן דירית לה וזכי לה זכי למשר ספירת צלל פרודא.
עשר ולא תשע, דאי הוי ירית למלכותא יחידאי הוו
תשע צפרודא מנה, וצגין דלית חמן פרודא אחר צעל
ספר יצירה עשר ולא תשע, ואי חומא דסליקת לעילא
מעשר שמה מפרש יו"ד קי"א וא"ו קי"א הא עשר יו"ד
דמתוידח צה לא סליק לעילא מעשר. וצג"ד י' ולא י"א
עיי"ש, וצביאור דצרי הרע"מ עיין (צפרדם שער עשר
ולא תשע פ"ה צאורק), ולזה הוא ממשיך דצברים כאן
לאחר שאמר למעלה דהמלכות הוא סוד י' אותיות
דשם מ"ה, ואמר מה"ע לא ירדה השכינה למטה
מיו"ד ולא עלה למעלה מיו"ד, כי השם כזה מצידי על
יתודא קדישא לא פחות ולא יותר מעשר שהוא למאס
אחדותו יתצ"ש צעשר ספירות צחא דעשר ולא תשע
עשר ולא אחד עשר וכאמור: קב"ה הוא אתריה

אמר רבי אלעזר (ט) והא כתיב (מלאכי ג) אני יי לא שנית.

אמר ליה (ג) ברי, ווי לבני עלמא דאינון אטימין לבא, דחשבין דידעין, ולא ידעין ודאי. אני אייה שכינתא הה"ד (ויקרא כו) ויסרתי אתכם אף כא) אני. אייה לא אשתני ולא אייה תמורה מיניה באחרא. ואיהו לא אשתני ולא אסתתר מינה. אבל לגבי חייביא אשתני קוב"ה ואסתתר (כב) מיניה. הה"ד (דברים לב) אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם, ואמאי, בגין כי דור תהפוכות המה בנים לא אמון במ.

מיד קמו כולהו חברייא דשמעו מילין אלין ונשקו ליה על (ג) רישיה, ואמרו אלו לא אתינן לעלמא אלא למשמע דא דיינו.

דודאי קוב"ה ושכינתיה לא אשתני (כד) דא מן דא. אבל לגבי אחרנין אשתני ואסתתר בכמה לבושין ובכמה כסוין ובכמה קליפין.

ובגין דא אמר שלמה עליו השלום (שיר ו) אל גנת אגוז ירדתי, דאיהו הוה ידע בקליפין כולה

באר לחי ראי

אשחני, אבל בקריאח אשחני, דכתיב דליכו דאיהו אחריו לא אשחני, אבל בקריאח דליכו לבר מאתריה אשחני עיי"ש וציאור הענין דזמן שז"ע הם למטה צחתי קריאח שהוא בעולם הגשמי התחתון, אז ז"ע מוכרחים להסתתר במלבושי עבד ואמה כדי שלא יכירו צהם החילונים, כי לתחא שהוא עולם העשיה שם הוא מקום שליפת הקליפות כמ"ש מהר"ח (בשכללים שצסוף הע"ה כלל ח'), אבל כשהם צחתי כתיב היינו כשעולים לעולמות אליהם צריאח ויכיר ששם אין פחד מיניקה החילונים, שם אי"ל להסתתר במלבושיהם: הה"ד אסתירה פני סהם וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס) דכחולא זמנא דמתלבשת המלכות צחתי לבושין אחרים ציח ויחמר אסתיר פני מהם עיי"ש וציאורו שם: אבל לגבי חייביא אשתני וכו'. והיינו כמ"ש (צזכר פ) פנחס דף רנ"ז ע"ב) כל שמכין דליה אינון כד מארי דרש אינון חייבין אחקרי אדניי צמדת בדי, לכל דרש ולכל בר נש כפוס מדכ דליה, אבל לא דאית ליה מדכ ידיע ולא שם ידיע וכו' עיי"ש ובכמה קליפין. וכמ"ש רבינו (צצ"ח פ"ג משער הקליפות) כי ענין חטא אדכ"ר וענין גלות וחורבן ציחתיק גרמו שירדו ז"ע למטה לארץ בין הקליפות, וז"ל שהוא ארס דעשיה התלבש צי קליפין שהיו נוקבא דז"ל דאליהו ומי ספירות העליונים של המלכות דאליהו דקדוש הוא מנוכח בין הקליפות, ועיי"ש (צפ"ג משער ק"י) צסוד החשמל, שלכל העולמות יש להם צחתי כחנות פור שהוא כולל ג' קליפות עק ורחא סערכ ורש, ובעולמות צ"ע לא יש סוד החשמל הסובבת, אלא קליפה נוגח היא סובבת עליו, וסביב לקליפה נוגח יש קליפה ס"מ ולילי עיי"ש צארכות: ובג"ד אמר שלמה ע"ה אל גנת אגוז ירדתי. וכמ"ש (צזכר פ) פקודי דף רל"ג

אמר הכה דסוד תמורות הוא כגון מה דלחמר שהקצ"ח אינו מתגלה בלוחות הוי"ה חלקיו הוי"ה רק בחילוף לוחות המלוחות, וז"ל מה שהוא בחילוף לוחות הקדומים ועיין (לקמן תיקון ס"ט דף ק"א ע"א) צסוד שניו השם דא מלפ"ן דליכו צא"ה צ"ש יקריק עיי"ש. ואית תמורות אחרנין בכמה מינין. כגון השמות היואלים מתמורות לוחות ח"ת צ"ש, או מתמורות לוחות דלעצ"ה, וכמ"ש רבינו (צצ"ח פ"ד וכו' משער תיקון הירח): והא כתוב אני יקו"ק לא שנית עיין (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"ב) דזמן הגלות הקצ"ח מתלבש צעבד דליכו מצי"ע שהוא שניו דכל שמכין, ועיי"ש צציאורו דזמן שהשי"ת מסתתר במלבושי עבד שהוא מצי"ע אז הוא צחתי שניו לכל שמכין, ואין השם הוי"ה צ"ח נקרא ככתיבתו עיי"ש וציאורו שם, ולחא מתמח ר"ל איך יש מליחות לחא מסערה דמלך ומלכות דקדוש שיהיו צחתי שניו צמלכותיהם, כלל מצואר צקרא אני כי לא שנית. ומצואר (צצ"ח פ) כי תלך דף רע"ז ע"א) דכל ענין שניו והסתר הוא רק מסערה דשכינתא. ואמר אני כי לא שנית, אני דליחי שכינתא לת לה דחילו מכל סערין אחרנין וכו' עיי"ש: הה"ד ויסרתי אתכם אף אני ודרשין לפסוק זה (לעיל תיקון כ"א דף נ"ט ע"ב) דלי הוא סוד שכינתא תתא עיי"ש: אייה לא אשתני וכו' ואיהו לא אשתני וכו' היינו כמ"ש (צצ"ח פ) כי תלך דף רפ"א ע"א) צסוד אני כי לא שנית דשכינתא לגבי קצ"ח לא אשתני וקצ"ח לגבי שכינתא לא אשתני ה"ד אני כי לא שנית אני שכינתא, כי עמודא דלמנעיה, עיי"ש: ולא אייה תמורה מיניה באחרא. גם זה מצואר (צצ"ח פ) לא כשחתי נכתב אני נקרא, צעוכ"ז נכתב יקריק ונקרא דלניי, והא כתיב אני כי לא שנית, ככתיב לא

כולהו, ובגין דא לא שביק אפילו מיני דכשוף דלא ידע. בגין ידיע (נ"א למנדע) בקליפין.

ורעיא מהימנא, איהו יתבר כל קליפין. ונפיק מתמן מוחא דאיהו יקריק לארבע סטרי דאגוזא. (דאינון תהו ובהו וחשך ותהום) ומפרנס מיניה לההוא חולה דאיהי אדני. דבאלין קליפין די כה) באגוז דאינון תהו ובהו וחשך ותהום, אמר אסתירה פני מהם.

ואית שנוין אוחרנין כו) לטב לכל חד כפום עובדיה.

(דף ע"ב ע"א) **זמנין** אתגליא לון בדמות אריה, הדא היא דכתיב (עמוס ג) אריה שאג מי לא ירא. זמנין בדיוקנא דשור. הה"ד (דברים לג) בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו. וזמנין בדיוקנא דנשר, הה"ד (שם לב) כנשר יעיר קנו. וזמנין בדיוקנא דאדם סבא כמה דאתדמיא לאלין דאמרי (שמות סו) זה אלי ואנוהו כו). דאיהו הוה אתדמיין לון בדמות סבא. ואתמר בהו (נ"א ביה) (דברים לב) ויניקוהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור. אבל לאלין דתליין מיניה ומשכינתיה כו) לא אשתני לעולם.

ואינון

באר לחי ראי

בדיוקנא דשור וכמ"ש (במדרש תנחומא פ' וישלח) דלצברהם נקרא שור רב תצואות צכה שור, ועיי"ש (צ"י בראשית) דמשיח בן יוסף נקרא שור, ועיין (צ"ח פ' שנה דף קס"ג ע"א וע"ב) דיעקב אחיד צכהו שור, וצ"ח אהקרי יוסף צכור שור, דהיינו צכור דכהו שור דנטל יעקב עיי"ש וזמנין בדיוקנא דנשר וכמ"ש (צ"ח פ' האזינו דף רח"ל ע"ב) צכור כנשר יעיר קנו, דנשר צאחר דיעקב קאים בגין דאיהו רחמי על צווי דהינא לגבי אחרנין עיי"ש: וזמנין בדיוקנא דאדם סבא (הגרי"ל) מוסיף ש"ל דאדם סבא בסיני, וזמנין כאדם בחור כמה דאתדמיא לאלין דאמרי זה אלי ואנוהו אתדמיין לון בדמות בחור, ודיינו כמ"ש (צמחלתא יתרו פ"ה) ומוצא צפירש"י צפסוק חנכי ה' חלקיק) שגלה הקצ"ח על הים כצבור עושה מלחמות, ועל הר סיני כוקן מלא רחמים, וצבור היינו צבור כמ"ש צש"ס (חגיגה דף י"ד ע"א) חין לך נאה צמחמה חלל צבור עיי"ש, ועיין צדכרי רצונו (צפרע"ה פ"א משער חג השבועות) שבעתיק מדברי חז"ל כי צים סוף נדמה להם הקצ"ח לישראל צבור זקנו שחורב כליש מלחמה עם המלרים, וצמתן חורב זקנו לזן כוקן עיי"ש: כמה דאתדמיא לאלין דאמרי זה אלי ואנוהו. (צמיר פ' שמות ע"א ופ"ב, וצפרע"ה פ"ב) צמלרים כולידו הנשים מצות ישראל צדה, ועוצת הנער ומוסרת אותו להקצ"ח, והקצ"ח ירד צכצורו וצטמנו צכיוול וחוקן עזרון ומרחיין וסכן ובר וחי מותן צ' עינין צידו ח' מניקו שמן וח' מניקו דצש שגלמך ויניקו דצש מסלע ובר, וכיון שצלו לים היו אותן כתינוקות שם וחס ראו להקצ"ח צים, התחילו אומרים לצבותיהם ובר אותם שכיב עושה לנו כל אותן דצדריס כשדיינו צמלרים שגלמך זה אלי ואנוהו עיי"ש, ולח אחר דמה שגלמך

ר"ל צ"ב) כתיב חל גנת חגז ירדתי וגו', מה חגז אית ליה קליפה דסחרה וחפיה על מוחא ומוחא לגו, חוף הכי צכל מלה דקדושה, קדושכ לגו וסערה אחרת לצר עיי"ש, ועיין (צ"ח פ' בראשית דף י"ט ע"ב) שלמה מלכא כד נחית לעמקא דאגוזא דכתיב חל גנת חגז ירדתי, נעל קליפה דאגוזא ואסתכל צכל חינון קליפין, וידע ובר עיי"ש ורע"מ איהו יתבר כל קליפין ובר וכמ"ש (לעיל חיקון כ"ה סוף דף ע' ור"ש דף ע"א) דשכינתא איהי חולב צגלוחא, ולעתי"ל יעול רע"מ לגנחא ולקוט חגז וצבר קליפין ויכ"ל לה מוחא מלגלו עיי"ש וצביוורנו שם, ועיין מזה עוד (לעיל חיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) וצביוורנו שם ונפיק מתמן מוחא דאיהו יק"ק עיין צדכרי רצונו (צפרע"ה פ"ב משער ק"י) דהאגוז הוא סוד החשמל שהוא חלל דשם הוי"ה ודאגוזי צשילוב שהוא סוד עכ"ד עו"ר, והפנימיות צהאגוז שהוא סוד המוח פנימות החשמל צכב שהוא הטוב צצנוגה, הוא סוד ד' אותיות יקריק, צכס אין להקליפה שום יניקה שאין שם שום תערוכות רע, והיניקה שלהם הוא רק מחיוניות האגוז עיי"ש: לארבע סטרי דאגוזא. ר"ל שגלמך שמיסין הקליפות מהאגוז, ונגלה המוח פנימי צכב, חל נחגלה דקדושה ומאיר צד סטרי מסערה דקדושה שהוא חל דד' אותיות יקריק שגלמך לר' סטרי עלמא, כמ"ש (צ"ח פ' צמדר דף ק"ה ע"ב) עיי"ש. דאינון תהו ובהו וחושך ותהום. ר"ל דהקליפות כחיוניות הסוצצים להאגוז הם נקראים כן, וכמ"ש (צפרע"ה פ' פתחם דף רכ"ו) עיי"ש צחורך: וזמנין אתגליא לון בדמות אריה. וכמ"ש (צ"ח פ' שמות דף ע"א ע"ב) רש"י אריה ור' אלעזר צריה אריה ורש"י הוא ללו כשאר אריותא, עליה כתיב אריה שאג מי לא יורא, ומה עלמן עלאין מדזעזעין מניה חן עכ"ל עיי"ש: וזמנין

וַאֲיִנּוֹן תִּמּוּרוֹת, אֵינּוֹן רֹזָא דִּיבּוּם דְּאִתְמַר בֵּהּ בִּיבְמָה (רוּת ד') עַל הַגְּאֻלָּה וְעַל הַתְּמוּרָה לְקִיּוֹם כָּל דְּבַר שֶׁלֹּף אִישׁ נַעֲלוֹ וְנָתַן לְרַעְהוּ. בִּהֵיכָא נַעַל דָּנְתָן לְרַעְהוּ אֵיתַּ תְּמוּרָה וּשְׁנֵי רִצּוֹן, וְתַמָּן צָרִיךְ שְׁנֵי מְקוֹם וּשְׁנֵי הֶשֶׁם וּשְׁנֵי מַעֲשֵׂה לְקִיּוֹם כָּל דְּבַר. נַעַל אִיהוּ גּוֹפֵא. וְאִמָּא בְּחֻלִּיצַת נַעַל דָּנְתָן לְרַעְהוּ אֵיתַּ תְּמוּרָה וּשְׁנֵי.

אמר סבא חדא, רבי רבי לא תימא הכי, אלא אמאי חליצה בנעל, אלא איהו קליפה לאתטמרא בה לאשתזבא מיניה ולא אשתמודע לגבי מקסרגין דיליה. ובחליצה דנעל חלץ ליה י"ק.

ובג'ז

באר לחי ראי

(ע"ה) ועוד שלף איש נעלול דלא גופא ודא אחתחא ודה
מטי' עיינ' ובצורנו סס : ואמאי בחליצה נעל
נתן לרעהו אית תבורה ושני'. פי כיון דמלות
בחליצה הוא ה' מרמי' עשין, ומכ הוא העיני שנשחק
מזהו זו משאר מלות שחורה שמלות חליטה נעל הוא
ממסמרה דהמטי' דמסמריה הוא כענין כמטה שיש
בו צחי המורה וצחי' שני דמהפך מטוב לרע ומרע
לטוב כגיל שהוא ממסמרה דקליפה נוגה, וכמ"ש (בזכר
ברכה שיהי דף ק"ז ע"ה) ובשאר דוכתי : לא תימא הכי.
משמלות חליטה הוא מצחי נעל הנאמר במשה שהוא
ממסמרה דקליפה נוגה בצד עכ"ד עור' כאמור אלא
איהו קליפה לאתשמרא בה לאשתובא מניה ר"ל
דענין נעל דחליטה אינו מענין נעל של משה שא"ל
הקצ"ה של נעלך שהוא ממסמרה דקליפה נוגה כג"ל,
אלא הוא הכל בקדושה, שהנעל דחליטה רומז שהוא
כענין קליפה וכסוי להטמין רוחו של הנפטר בלא בניס
שהוא נדבק בגלגל היסם הזה המנעל, שהיא עוד אור
מקיף שלא ישלטו בו החיצונים, והוא כענין קליפה פרי
שהפרי נעמן בחוכה כדי לשמרה מכל הפסד, וכמ"ש
(הרמ"ז בביתור דברי הזכר פי' חקת דף ק"פ ע"ה)
שהוא מה יפו פעמיק שנאמר בשבחה הגלגל הקדושה,
וכמ"ש רבינו (בכוונה שפסה לי כל זרכי) שכל הבוף
של זריג יש צחי' אור מקיף מאחז עלאה לבגן עליהם
מאחזות החיצונים והאור מקיף של כל הבוף נקרא
מלבוש, אבל האור מקיף של הרגלים נקרא נעל, ולכן
לידם זה המנעל של מזרח כדי לבגן על רוחו של אחיו
הנפטר בלא בניס הדבוק סס בגלגל וכאמור . ובחליצה
דנעל חליץ ליה י"ק. עיין (ברע"מ פי' כי תלה סוף דף
ר"פ ודף רפ"א ע"ה) בסוד החליטה ויצום ועיינ' שזור
החמה מ"ש בזה באורך : *א"ה (בכסף מלך) בזה
פי' כי בחליטה חוזר היסוד למקומו בין ר"ה, כי קודם
היה מחובר למעלה ממקומו בין י"ק אר"ה, ובחליטה
חליץ י"ה וחזר בין ר"ה למקומו עכ"ה : [ובג"ד שלף
איש נעלו נתן לרעהו נעל ו'. עיין (בזכר פי' חקת
דף ק"פ ע"ה) שדרש חלה לפניס בישראל וגר, מאן
דבעי לקיימא קיים, נעל נעליה ויהי' לחברה לקיימא
עליה קיימא שליט, ושלף איש נעלו ותון לרעבו דא הוא

קיימא

ש'אמרנו שם ד'ים סוף דמח לבס כצחור, זכ הוא לגבי הגדולים ש'נולדו קודם הגזירה דכל הכן בילוד וגו', אבל לאותן ש'נולדו לאחר הגזירה לבס דמח צדמות ש'הכירוהו אז לזקן מלא רחמים ש'רחם עליהם, ובהם אותן בילדותו, אשר ע"ז אמרו כאשר הכירוהו זכ אלי ואנוכו. אבל לאלי דתליין מניה ומשכינתיה לא אשעי עדום וכדמפרש להלן, אבל לגבי משכ בלא כסויא כלל: ואינון תסודרות אינון רוא דייבום. עי' (ברע"ט פ' כי תאח דף רפ"א ע"א) ש'דר הפסוק ואת לפנים ישראל על הגאולה ועל התמורה, סוד תמורה מרחם לעיני ה'יבוס שהוא צדח דשניו השם דשכינתא תתאה אסתתרת צמטי' וישנה צדח' שניו השם ושניו מקום ושניו מעשה עיי"ש. לקיים כל דבר שלף איש נעלו נעלו מה נעלו דא כנוי הכוח דתתמר ס"א) שלף איש נעלו מה נעלו דא כנוי הכוח דתתמר ביה גן נעול ועיי"ש צדיאורנו צדיאור הדברים שהצאתי ממנ"ל (צדקדמה דף ע"ו ע"א) כי עתה בגלות השכינה מהלכשת צמלצושן דעבד ואמה, היינו ש'ה' שמות הוי"ה אלקי'יו הוי"ה אין מאירין רק ע"י כנויין וחילוף אותיות, עד לעת"ל שאז נאמר ולא יכנה עוד מוריד, ותחפשת קצ"ה מכל כנויין ומרכבות דמנטי' עיי"ש וכ"כ ברע"ט שם. בההוא נעל דנתן לרעהו אית תמורה ושניו רצון. עיין (לעיל צדקדמה דף י"ד ע"א) שכתב דהכוח עבד איבו כנוי' לכל ש'מכן שניו לכל ש'מכן עיי"ש צדיאורנו, ועיין (להלן סוף היקון סי' דף י"ג ע"ב) דש'הקצ"ה מהלכש צמטי' אז יש שני צ'רונ' ומתהפך ממדת הרחמים למדת הדין להפטרע מן הרשעים, וממדת הדין למדת הרחמים נעורר כ'דיקיס, שהוא סוד שני מקום ושני השם צדח דמנטי', שהוא סוד המנטי' דאמנין מטח כלפי זכות ל'דיקיא, ואמנין דמטח כלפי חוצה לרשיעיא, ומתהפך ממטח לנחש ומנחש למטח עיי"ש וצדיאורנו שם: נעל איהו גופא. וכמנ"ל (לעיל היקון י"ב דף כ"ז ע"א, ותיקון ל"א דף ע"ז ע"א) של נעל דתחפשת מן גופא דיליה דאיבו נעל לגבי גופא אחרת דתחלש, ועל גופא דמנח דהאי ענמא אחרת של נעל מעל הגלגל עיי"ש וצדיאורנו שם, ועל (תיקון כ"א דף ס"א

ובגין דא שלף איש נעלו ונתן לרעהו. נעל ו'. גן נעל דאיהו בן י"ק, לאעלא בין ו"ק. ודא איהו חלץ י"ק.

ומשה אתמר ביה (שמות ג) של נעליך כח) מעל רגליך. דא בהפוכא דאחרנין, דלא צריך לאתחזיא קדם שכינתא בקליפה. ורזא דמלה (אסתר ד) כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק. ולגבי אבהן לא אתחזיא אלא בנעלים (כט), הה"ד (שיר ו) מה יפו פעמים בנעלים בת נדיב. אבל לגבי משה בלא לא) כסויא כלל.

ורזא

באר להי ראי

החליטה אעפ"י שהוא למטה במקום הרגלים עכ"ל אמרנו שחליטה הוא לירוף חלץ י"ק, והיינו לפי האמור כי השורש של תיקון היסוד נדיק כזה הוא צמה שעולה למי' לאו"א סוד י"ק ועי"ז הוא מקבל הצרכות למעלה ויכול לירד לעשות התיקון למטה בזו"ע לאעלא ציניכס ולהיות להם למי' ולזווגם ביחוד שלים. ומשה אתמר ביה של נעליך וכו'. פי' כי הנעל דמשה יען שלא היה מסערה דקדושה, כי היה מצחי הרע של ק"נ שבו, וכמ"ס רבינו (צט"ח פ"ח משער ק"נ) עי"ש. ע"כ כאשר נתעלה במדרגתו אל הקצ"ח של נעליך של ק"נ. דא בהפוכא דאחרנין. ר"ל כי הנעל דרע של ק"נ הוא בהיפוך מהנעל האמור למעלה שהוא מסערה דקדושה לנורח שמירת המלכות לאחטמרה צה ולאשתתא מחזיחא החיזונים, כי זה הנעל הוא לגריעותא לכבוד השכינה: ורזא דמלה כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק. עיין (צט"ח פ' פנחס דף רכ"ז ע"א) כי לעילא באילנא דחיי לית קליפין כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק, אבל לחתא צמטי"ט אית קליפין עי"ש, ולזה אמר הכא צעטס הענין דלמשה כזה הקצ"ח של נעליך, כי רק לקיים כל דבר גשמי צעו"ה שהוא צמטי"ט דאית קליפין שם ע"כ צריך לנעול הנעל לשמור השכינה מניינקת הקליפות בג"ל, אבל צמשרע"ה לאחר שטלח ואחאחיד באילנא דחיי ששם לית קליפין וע"כ נאמר למעלה כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק, ומכ"מ ממילא דאין ראוי ג"כ להיות נעול שם צעל להגן מניינקת הקליפות, כיון דחמן לית קליפות וכאמור: ולגבי אבהן לא אתחזיא אלא בנעלים הה"ד מה יפו פעמים בנעלים. עיין (לקמן תיקון כ"ח דף ל"ב ע"ב) דשכינתא שריא בתלת גוונים נהירין דעליהו אתמר מה יפו פעמין צעלים דעליהו אתמר שלש רגלים תחוג לי בשנה עי"ש, ודרש הכא דשלש רגלים שעליהם אתמר מה יפו פעמין צעלים הם בג' אצות. וע"ד שאחז"ל בש"ס (צרכות דף ל"ב ע"א) כסא של ג' רגלים אינו יכול לעמוד עי"ש, ופנימיות הענין עיין (צערות הבושם על שו"ע) שמצא פסוק זה פס"ד החיזונים להבין שם. וברא שריין בתלת גוונים נהירין דעליהו אתמר מה יפו פעמין צעלים, דכ"ג גוונים הם בג' אצות שבהם בג' גוונים דקשה דשכינתא. שעליהם

נאמר

קיימח, ועי"ש (צדכרי כרצ מהרצ"ו צאור החמה) צביאור הדברים, כי ענין הנעל מורה על סוד התלצות והדצקות של השכינה למטה צעו"ה צכנסת ישראל, וע"כ על כל קנין שלף איש נעלו, להורות לקיום הדבר בגזירה דלעילא, כלומר דבר שצוי לציין יחסיים ויתאשר ע"י השכינה שהיא חללו צבחי הנעל צעו"ה שהוא צכוד התלצות השכינה צבחי הנעלים עי"ש, ולזה דרש הכא להמשך הדרוש דענין הקנין של שליפה הנעל הוא מרמז כי כמו צכוד נעל ו' שנעשה ע"י היסוד לדיק שיוירד למטה במקום הרגלים שהוא תחתיות עולם הששי לקשר המלכות שהיא אות ה' עם צעלח שהוא אות ו' צכוד נעל ו' להעלותה למעלה, כן יהיה הקנין קיים ג"כ ע"י היסוד לדיק שהוא יורד עתה תחתיות עולם הששי שהוא עו"ה, והוא עד צינינו לקיום המקח ולאשרו וכאמור, ויתכן הענין כי יסוד מורה על קיום הדבר שלא יתבטל עפ"מ רבינו (צט"ח פ"ח משער הכללים) דכלל הספירות היה צחי ציטול צשעה צריחא העולם צכוד ז' מלכין קדמאין דמיתו, אבל היסוד לדיק נשאר צקיומו ולא יתבטל עי"ש: גן נעול. (צחקונים של הרמ"ז, כח"ק) הגי' גן נעל ו', ודרש נועריוקן נע"ל נע"ל ו', והיינו שהגין שהוא סוד המלכות שכינתא תחאח כמ"ס (לעיל תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) צכוד נקבה תכוצב צבר עי"ש וצביאורנו שם הוא סוד הנעל של אות ו' שהוא ח"ת, ואמר הכא להמשך הדרוש דגם מה שהגן סוד המלכות הוא נעל לאות ו', הוא ע"י היסוד לדיק וכמ"ס (לעיל בהקדמה דף ג' ע"ב) יסוד חי עולמים קשורא דעמודא דאמטיתא ושכינתא תחאח עי"ש וצביאורנו שם: דאיהו בן י"ק לאעלא בין ו"ק עיין צדכרי רבינו (צלק"ת סוף פ' ויחי) צפסוק ויאסוף רגליו אל המטה, דהציק יסוד עולם צעת פטירתו עולם עד או"א להיות שם צכוד מי', ואחר שמתצרך משם יורד למטה ונשאר צבחי מי' להמלכות צשלימות גמור ועי"ז הוא זוג ח"ת ומלכות עי"ש, ולזה אמר דענין חליטה הוא ע"י היסוד לדיק דאיהו בן י"ק, היינו שהוא עולם ע"י חליטה למי' לאו"א ועי"ז הוא בן היולא מי"ק מלא צרכאן ויורד למטה למי' לזו"ע לאעלא צין ו"ק לעשות ציניכס האוג ויחיד השלם: ודא איהו חלץ י"ק. ר"ל ששורש

ורזא דמלה (שמות ו) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יי לא נודעתי להם, ומשה אתמר ביה (שם ג) ואמרו ליי מיה שמי מיה אומר אליהם.

ועוד אמאי צריך חליצה בנעל דאשה, בגין דמאן דימות בלא בר, איהו קשיר ברגליה דיבם, ורזא דמלה (בראשית ג) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. ובגין דלא ימית ליה חויה דאיהו כרוך על עקבו. צריך לחלוץ לגבי נעל דאתתא, ואתפטר ההוא חויה מיניה. וכולא על ההיא טפה דאיהי יי דפרח מן יעקב לאתריה.

ויעקב

באר לחי ראי

וכו' עיין (דצברי מהרחי' צלקית פי' כי תלם) וצביאורו לזכר הנדפס צלור החמה פי' חקת (דף ק"פ ע"א) צביאור סוד החליצה, כי הנעל מרמז לגוף הנפטר, וכאשר האיש הזכר הולך מעכו"ז נעלה מנעלו ממנו, אז הוא מתלבש ומתעלם צלחיו שהוא היצב, ואשתו של המת נעשית צחי נעל אללו, ולכן אחיו של המת הוא חוזר להציאו לעכו"ז להחגלגל בעפר אחר, והרי הוא צחי צנו של הנפטר, וע"כ הוא נועל המנעל על רגלו שהוא סמוך לארץ. להורות ענין זה שצברנו להחזירו להחגלגל בגוף של עפר ארץ שצברנו, וע"כ כשאחיו אינו רואה לייצב. הוא נועל חד נעל צרגלו, לרמז כי כפי דין חורב זכתה לו התורה אותו הנעל של אחיו שהוא אשתו כדי לזכות את אחיו אלף שהוא אינו רואה צו, לכן צלח האשה וחוללת הנעל מן רגלו, להורות כי לא חפץ הוא לקחת הנעל הכוא, ולכן חוללתו מעל רגלו ונועלת המנעל הכוא, להורות כי כמו שהאשה שהיחה עמו צברו"ז נועלת המנעל הכוא מרגלי היצב, כך האשה העליונה שהיא סוד השכינה העליונה שחת חיל עמרת בעלת חקבל אותו אללה להיות נעל לרגלה עיי"ש צלור, ולזה הוא מסביר הכא דלכבי אם היצב אינו רואה ליצמה צריך לחלוץ לכוונה הג"ל כי אם אינו מחליץ לה והוא נשאר מקושר למטה צמקום העקב. מחדבק צו הקליפה שנקרחת נחש ששורה למטה צרגל צבחי עקב וכדמפרש ואזיל: הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. מצית פסוק זה לראיה דמדור קליפת הכחש הוי"א ציטא הוא שם צמקום העקב. ובגין דלא ימית ליה חויה. היינו כי שם צמקום הרגלים הוא מקום סם המות צמוד ורגליה יורדת מות, וכמ"ש (נעיל חיקון כ"א דף י"ט ע"ב) עיי"ש וצביאורו שם: נעל דאתתא. ליל מאתתא הגרי"ל: וכלא על ההיא טפה דאיהי יי דפרח מן יעקב לאתריה. עיין (לקמן חיקון ס"ט דף ק"ג סוף ע"א ורי"ט ע"ב) דיעקב פרח מיניה יי ואשתאר עקב, וזה הוא רחל הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב עיי"ש. וכדברים מתאחדין עס דברי (הזכר בראשית דף כ"ד ע"א) צמוד אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק, אפי"ן דלחמך ציח ואתה תשופנו עקב, הכוא חסן דלחיו יי דיעקב לא יפסיק ואריך לסלקא

נאמר וראיתיה לזכור צרית עולם, שהם מצעלים כה הקליפות מה שהיה הנעלים צמוד כחנות עור. נעשה כחנות אור מג' אצות שהם חגי"ת ושלשתן נכללין צלצרכם שנקרא נדיב וע"כ אמר צה נדיב עיי"ש צלור, ואמר הכא להמשך הדרוש דלגבי האצות שלא היה להם עדיין הכח להצריח את הקליפות ויהי עוד פחד מהקליפות ע"כ הצריך הקצ"ה להחגלות עליהם צכסוי האור של צחי נעלים שהם סוד ג' גווי דקשת להפחיד את הקליפות ולצעלן אצל לגבי משה שהיה להקליפות פחד מפניו וצרחו ממנו, לא היה צריך לכסוי נעלים של הגוויין דכחנות אור, ע"כ נאמר לו של נעלך מעל רגליך: וארא וכו' באל שדי ושמי ה' לא נודעתי להם היינו כי מע"ט הוא סוד השם שדי, כי מטעמין גימ' שדי צמוד שמו כשם רצו כמ"ש צ"ש (סנהדרין דף ל"ח ע"ב), וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ז משער כ"כ) וצאשר דוכח, ולזה אמר הכתוב וארא אל איו"י צאל שדי שהוא סוד מע"ט שהוא רחל דמנעל דקדושה להגן ולכסות האור צפני הקליפות ולהצריחם וכאמור, ומציא גם סיומא דקרא ושמי ה' לא נודעתי להם. והיינו כמ"ש (לקמן חיקון פי' דף ק"פ ע"א) צמוד ושמי ה' לא נודעתי להם שצימיהם לא היה עוד חיקון השלם שהוא השם הוי"א צמלוי אלפי"ן דאתקרי מ"ה, שהשם הוא נקרא רכ"י שאין צנצולו שום אחיזה להחיותו, וכדמפרש ואזיל אתמר ביה ואמרו לי מ"ה שמו מ"ה אומר אליהם. היינו כמ"ש (לקמן חיקון ס"ט דף ק"י ע"ב) דמשכ כלול חרי זמנין מ"ה, דלתלבש צתלת דרגן דמ"ה דלעילא, וצתלת דרגן צמ"ה דלתתא, שהוא סוד דמות אד"ם דמרכבה דלעילא ודמות אד"ם דמרכבה דלתתא. כי משה איהו מרכבה דלעילא ודלתתא וזה הוא רחל מ"ה שמו מ"ה עיי"ש עוד צדק שאלחין צלורך מזה. והיינו כי משה הוא אד"ם שהוא זי"א שהוא סוד השיעור קומה דאדם שהוא סוד יי אלויות דשם מ"ה שהוא סוד רכ"י ששם חין להחיותו שום אחיזה צמוד רכ"י צבכו יי דלחיון וי"ד קי"א ואיז קי"א וכמ"ש רבינו (צ"ח פ"ז משער המעשים) צלור: בנעל דאשה. ליל מאשת הגרי"ל: איהו קשיר ברגליה

ויעקב בגין דא קנה מיניה בכרותא. לאחורא י' לאתריה דאיהי טפה בוכרא דבה חאב אדם. ופרח מיניה ואשתאר יחיד בלא עזר.

ובגין דא אמר (תהלים מט) למה אירא בימי רע עון עקבי לב) יסובני.

ובגין

באר לחי ראי

זעירא להחזירה למקומה במקום העקב לכוין בסוד יעקב וכאמור. בג"ד קנה מיניה בכרותא וכו' עי' (צזכר פי' וחתחן דף רס"ב ע"א) בסוד קדש לי כל צבור, דצבור הוא מוחא דלצבא עלאה שהוא חכמה, וכו"כ (לעיל חיקון י"ד דף ל' ע"א) דסוד צבורה הוא סוד החכמה שהוא צבור לכל הצבורים עיי"ש ולא אמר הכא להמשך הדרוש דמכ"ט השתדל יעקב לקנות מעשו הכה של הצבורה, שהוא חכמה עלאה סוד אות י' שאלח צב עשו לעקב"ו ועי"ז היה נחש כרוך בעקבו כנ"ל, ועי"ז נחקן העפע הראשונה דאדם וחזרה היות"ל של יעקב"צ שפרחה ממנו למקומה וכאמור דבה חאב אדם וכו' עיין (לקמן חיקון י"ו דף ל"א ע"א) שכתב שם דעי"ז שחטא אדכ"ר צמה שנעשה פירוד בין קצ"ה ושכינתיה כד"ל לא עוז היות האדם לצדו, כי מי שיש לו אשה שפושח יחוד דזרי"ג הוא נקרא עוב, ומי שאין לו אשה שרוי צלא עובה, חזי גרס ליעקב דחמור ציח ויותר יעקב לצדו, דבהוא זמנא נלח ליה ס"מ ויגע צקב ירכו דפרח אות י' מגיד הנשח שלו שזו היה יעקב אחוז בעקב דעשו דלויכו דש בעקבו צגלותא, ודא רחא וידו אוחזת בעקב עשו עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש שזי הענין שאמרנו וכלא על הכה עפ"ה דפרח מיעקב וגשאר עקב זה הקלוקל גרס אדכ"ר צמה שנעשה פירוד בין קצ"ה ושכינתיה עד שאמר צו לא עוז היות האדם לצדו ואשתאר עי"ז יחיד צלא עזר מחמת הפירוד וכאמור, ואמר צלשונו צלא עזר עפמי"ש (לקמן חיקון עי' דף קכ"ט ע"ב) דאדכ"ר קודם החטא היה הוא זריע בסוד שורק כלב זריע אחת ושכינתא עזרי כמי"ש אעשה לו עזרי כנגדו עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הלשון דעי"ז החטא של אדכ"ר שפגם צהאי עפ"ה צוכר"ה ונעשה פגם ושורק כלב זריע אחת עי"ז ניטל ממנו צח זוגיה שהוא עזרי וכאמור: עון עקבי יסובני היינו כמי"ש (צרי"מ פי' משפטים דף ק"ב ע"ב) שדרש צפסוק זה, עקב"י הוא לירוף יעקב"צ, ועליה אחרת לגבי נחש דפתי לחזה הוא יושפך ראש ואתה חשופנו עקב"צ עיי"ש, ולא דרש הכא להמשך הדרוש פי' פסוק זה נמה אירא צימי רע, היינו שדכעשיה אחר שכל הפחד שלו, צימי הרע, היינו צומן שיש פירוד בין זי"ג ואינו שרוי בעובה, ואינו צבור לא עוז היות האדם לצדו כנ"ל הוא צמה שנעשה הקלוקל עי"ז בעקב"י, שנסתלק היות"ל מיעקב"צ, ונעשה צבתי ואחר חשופנו עקב"צ וכאמור: ובג"ד אייתי ליה קב"ה תלת זמנין לאדם קדמאה

לסלקא לה עד אין סוף, ועיי"ש (צמק"מ) שמיחד הדברים עם דברי החיזקונים כאן, דר"ל דעי"ז כי דפרח מיעקב, היינו הפגם שפגם אדכ"ר צלות י' יש שליטה לנחש לשופו בעקב עיי"ש לדרכו, ופינימויות הענין הוא עי"פ מי"ש רבינו (צמ"ה פ"ב משער האלילות) דעולם העשיה נקרא יעקב, סוד י' עקב"צ. כי ה"ה הוא י' נילוי אור הגמשך מא"י הניתנים בעקב"צ, וצוה פי' (הר"ן ז"ל) סוד הפסוק וידו אוחזת בעקב עשו, ר"ל ידי"ו שהוא אות יו"ד של יעקב"צ אוחזת בעקב"צ ח"יך שחוזת צו עשו שהוא בעולם העשיה עולם הקליפות, וכשנשלם הצריח של העקב אז יהיה החיקון השלם עיי"ש (ובגהבות וציאורים) שם, חזי הוא ציאור המאמרים הנ"ל דקודם שחטא אדכ"ר היה העוב"ז צבתי יעקב"צ שהיות"ל נילוי אור הגמשך מא"י היו מאירים גם בעולם העשיה שהוא עולם התחנות מדור הקליפות, ועי"ז נהצברו הקליפות ואין להם כח לשלוע, ועי"ז חטא אדכ"ר פרח היות"ל נילוי אור ועי"ז יש שליטה לנחש לשופו בעקב"צ, ואמר הכא להמשך הדרוש דמה שאמרנו דפגם אדכ"ר היה ציור"ל נילוי אור של יעקב שנמשך מא"י לעולם העשיה שהוא סוד עקב, אינו ר"ל י' נילוי צמספר, כי צמספר אינו אלף א', וכמי"ש (לעיל חיקון כ"א דף י"ד ע"א) דמקור נציעו דאחממשך ממוחא עלאה האי עפ"ה חיוב י' זעירא דכד נפקה ממוחא וכו' כל ספירה נעלת חלקא עד דאחפליגה נגי נקודין, וכד נעיל כל חד חולקיה אשתארת עשורא מכלהו עפין וכו', ועיי"ש צציאורנו שהבאתי צזה ממש"ל (צבדקמה דף ח ע"א) שמה"ט נקראת המלכות י' זעירא, כי הזרע שהיה עפ"ה חורחא הגמשך מלעילא עד רחם המלכות הוא נמשך דרך היסוד של עמודא דאחפליגה, ובאשר יורדת למטה אינה צשלימות ציים כמו שנעקרה ממקומה, כי דרך הליכתה עד שם באשר צאהה עד רחם הנוקבא לא נשאר ממנה רק חלק עשירית והיא רק י' זעירא עיי"ש, ולא אמר הכא להמשך הדרוש דענין החיקון של סוד החליצה בעקב הוא צבור העפע חורחא הגמשך מלמעלה ממוח חכמה לרחם המלכות שצבצבא העפע למטה אינה אלף י' זעירא. וכי"ז שזי העפע קיימת צקודשחח אזי היא מאירה לעולם התחנות שהוא סוד העקב ואין הנחש והקליפות שעומדים שם יכולין לשלוט, אצל צזה הנפטר שמת צלא צנים מחמת חטא אדכ"ר שקלקל בעפע"ז עי"כ הוא קשור שם צרגלי היצם לנורך חיקון היות"ל

ובגין דא אייתי ליה קובי'ה תלת זמנין לאדם קדמאא בגלגולא, הה"ד (איוב לב) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ודא איהו שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה (לב).

ועל ההיא טפה אתמר בה (שיר ז) מה יפו פעמים בנעלים בת נדיב. ואתדבקת ביעקב ואפיקת מיניה י"ב שבטין, הה"ד (תהלים קכב) שבטי יה עדות לישראל. דאתמר ביה אדם ישראל, ובהוא זמנא רווח יעקב מה דאביד דאיהו י' מיעקב, הה"ד (בראשית לב) לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל.

באברהם

באר לחי ראי

מניה י"ב שבטין וכו' עיין (זכר פ' במדבר דף ק"ה ע"ב) דסוד י"ב שבטין הם י"ב תחומין לתתא, ועיי' (במק"מ) דר"ל דיי' שבטים שבעה"ז הם נשרשין ביי' מלאכים שתחת המלכות שכינתא תתא שם נקראים י"ב תחומין לתתא, ועיי' עוד (זכר ובמק"מ) דהיי' שבטים לתתא שחת המלכות הם בגוונא דלעילא, ר"ל כמו היי' תחומין ויי' שבטים שבעה"ז עיי' באורך, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ב ע"ב) דסוד היצוס הוא כי יצמ"ה הוא לירוק צ"י מ"ה, (ובגר"א) גרם י"ב מ"ה, ועיי' ציאוורנו דר"ל כי סוד היצוס הוא ללורך תיקון המלכות ע"י צעלה, בסוד צא אד"ס לשבת על כסא שהוא סוד שם מ"ה, כי ז"א הוא סוד יק"ו צמלוי אלפין, ובמלכות הוא סוד אות ה"א אחרונה והוא צרח דג' אצבן שכל אחד הוא מרכב לשם מ"ה, ואחר צא אד"ס לשבת על כסא הוא צרח דג' שמות הוי"ה שיש בהם י"ב אותיות, וממנו מאיר סוד היי' אנופין ויי' גדיפין וכלכו פני אד"ס, ולזה אמר שם דיצמ"ה הוא י"ב מ"ה, היינו דצומנא שבעה"ז מחיידר עמה ונשלם השם מ"ה דסוד צא אד"ס לשבת על כסא, נחקק המלכות צאור י"ד אנופין ויי' גדיפין שהוא רח' דיי' אחרון של ג' הוי"ה דלילין צג' אצבן ובאמור, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש ללחך תיקון המלכות ע"י ענין יצוס וחליה שהוא בסוד יעקב שהי"ד אחרת דבק צעק להצריח החיזונים משם ושע"ז אחרת המלכות צעק ונחקק בסוד י"ב מ"ה, אז אפיקת מניה י"ב שבטין צרח דיי' תחומין לתתא שנמשכים מיי' תחומין דיעקב דלעילא ובאמור: דאתמר ביה אדם ישראל. (בגר"א) מוחק תיבת אד"ס, וגרם דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה. וכי"ל, והוא מימרא (במד"ר בראשית פ"א ס"ה ה'), ונשא פי"ד ריש ס"ה י"א) דמחשבת ישראל עלתה תחלה עיי', והמשך הדברים כאן הוא עפ"מ (זכר פ' וילא בס"ת דף קמ"ז ע"ב) דהרין שמחן אקרי יעקב וישראל, צקדמיתא יעקב ולבחר ישראל, כי יעקב הוא סופא דמחשבה דהוי המחשבה הקדומה צמם ישראל עיי' (ובאור"ח) שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דלות י' שהוא סוד העפע דפרח מיעקב שחר ואחרת צ"י צעקו לאחר התיקון, הוא סוף מעשה של המחשבה תחלה

קדמאא בגלגולא עיין (לקמן תיקון ס"ע דף ק"ב ע"א וע"ב) דאד"ר אחא בגלגול צאצרכס וציתחק וציעקב. צאצרכס חללנן, ציתחק אחזריר, וציעקב נצחן, כד"א הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, ועיי' (צער"מ פ' פנחס דף רע"ו ע"ב ורע"ז ע"א) שמואל שם ג"כ שה' גלגולין של נשמה הנפטר בלא צנים שגריד ליצוס הוא לחקן ג' אותיות יק"ו, שזה נר"ד להחלל ג"פ בסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר ועיי' עוד (צ"י כי תלך סוף דף ר"פ וריש דף רפ"א) דסוד יצוס הוא כדי להליל את הנפטר מג' גלגולין בסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר וצמח צמח המלכות ה' תחת שמוע ממנה שפע של כג' אותיות יק"ו דלילין צג' אצבן עיי', ולזה הוא חחר עתה לפרש דבריו צמח שכתב למעלה דסוד חליה הוא חל"ן יק"ו ובג"ד שלף איש ועלו ו' וכו' ולגבי אצבן לא תחזי אלף צעלים. ולפי האמור הכא מצאור דתיקון של אד"ר צתלת גלגולין צג' אצבן סוד יק"ו הוא מתאחד עם ענין של יצוס וחליה שהוא כדי להליל נפש הנפטר מה' גלגולין צג' אצבן בסוד ג' אותיות יק"ו והוא ענין דלא תחזי קצ"ה לגבי אצבן אלף בסוד נעלים ובאמור: ודא איהו שנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה. והיינו כמ"ש (לקמן תיקון ס"ע דף ק"ג ע"א) דסוד התלת גלגולין הנצרכים שהם צרח דפעמים שלש עם גבר. הם צג' שינויים, שנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה, דמתחלה אעקד ליה מאתריה ושוי ליה צאחר אחרת ושני ליה אחר, ואם חללה מוטב, ואם לא חללה ארכיב ליה צאחר אחרת ושני שמי, ואי חללה מוטב, ואי לא חללה אעקד ליה מחמץ ונעט ליה צאחר אחרת ושני עובדיו מכל מה דזכר צקדמיתא ומכל לירין דיליה וכו', עיי' (ובתיקונים מ"ח דף פ"ב ע"א): ועל ההוא טפה אתמר בה סה יפו פעמך להחלל צחלה גלגולין כענין כג' גלגולין של אד"ר שכי ג"פ צג' אצבן, אתמר צ"ה מה יפו פעמך צעלים, היינו כי לצדי חלת אצבן לא תחזי אלף בסוד נעלים כדי להליל היי' של יעקב משלימה החיזונים, והוא מתאחד עם הכותה של יצוס וחליה ובאמור: ואפיקת

באברהם שזיב מסם מות חובא דאדם גיהנם נחש אשת זנונים דאתמר ביה (שמות כ) לא תנאף.

ביצחק שזיב מאל אחר דאתמר ביה (שם) לא תרצח.

ביעקב אשכח אתר לינקא (ג"א לנקאה) בנוי ודא שנוי מקום.

ולית חד מינייהו דלא אתכליל בתלתא. לקיימא (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר :

קם

באר לחי ראי

חתלה סוד היו"ד ד' ישראל שכוה המחשבה קדומה וכאמור. ה"ד לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל. פי' דעיי' שבהזיר לו היו"ד ליעקב שכוה המחשבה נחגלל יעקב ועלה במדרגה שנקרא ישראל בסוד עלה במחשבה קדומה כ"ל. באברהם שזיב וכו' הוא חוזר לדבריו הראשונים שאמר למעלה דאדכ"ר אחגלגל בתלת גלגולין בג' אבות וכמ"ש צדיאורנו, ומפרש דכשנחגלגל באברהם יצחק ויעקב להנצל מג' מיני קליפות ועונשי גהינם שהיה ראוי לענש בהם ע"י פגם דע"ד עו"ר בתלת פקודין ע"ז ג"ע ושי"ד וכמ"ש (לקמן בחיקונים הנוספות תיקון ב' דף קל"ט ע"א) דנשמח דאדכ"ר אעלה באברהם, ואח"כ ביצחק, ואח"כ ביעקב, לתקן מה דעבר בתלת פקודין, וכמ"ש וי"ו דא ע"י, על אדם דא שפ"ד, לאמר דא ג"ע עיי"ש, ואמר הכא דאחגלגל נשמחו באברהם כדי להנצל מביהינס דקליפת ג"ע וניאוף שכוה קליפת הנחש ואשת זנונים, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"ב) עיי"ש ובשאר דוכתי. דאתמר ביה לא תנאף היינו כמ"ש (לקמן תיקון ל"ז דף ע"ח ע"ב) דכדי להנצל מבי' קליפות ועונשי גהינם של נח"ש וס"מ, אמר אורייתא לא תרנח נח תנאף, לא תנאף לקבל נחש אשת זנונים. לא תרנח לקבל ס"מ עיי"ש ובציאורנו שם. ביצחק שזיב מאל אחר פי' שנשמחו עאלת ביצחק כדי להנצל מביהינס דשפ"ד, וכמ"ש בחיקונים הנוספות שם דלצחר אתלשב אדם ביצחק ואצטרף ואמר אל תעש לו מאומה דלח עבר על שפ"ד עיי"ש, ואמר דעיי"ז אשחזיב מאל אחר היינו כמ"ש (בע"ה פ"ב משער הקליפות) דס"מ שכוה דכר דקליפה אקרי אל אחר עיי"ש, וכמ"ש חיקון כ"א שם, ובחיקון כ"ב (דף ע"א) ס"מ סם המות אל אחר, ועי"ל תיקון י"ג (דף כ"ט ע"ב) ס"מ אל אחר דחמן יסודיה ועקריה עיי"ש ובציאורנו שם : ביעקב אשכח אתר לינקא (לנקאה) בנוי. לאחר שאמר למעלה דגלגול אדכ"ר בסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר היה בג' אבות לתקן בסוד שנוי שם ושמי מעשה ושנוי מקום וכמ"ש, ואמר הכא לסיוס המאמר כי כשצא אדכ"ר בגלגול יעקב נתקן בשנוי מקום, וכמ"ש בחיקונים הנוספות בסוף התיקון שם, דחיקון

אדכ"ר בגלגול יעקב היה כדי נחית למארים והיה ירא שלה יוכל לעלות מן המקום ההוא, וא"ל הקצ"ה אל תירא מרדח מארימה וגו' אנכי ארד עמך מארימה ואנכי אעלה גם עלה עיי"ש, והיינו סוד תיקון דשנוי מקום [* א"ה לינקא בנוי ודא שינוי מקום לעי"ד כ"ל לינקא. הגם דכ"ר לנקא"ה י"ל דכוכה דכ"ר יעקב"ה שהי' מטחו שלמה וזניו נקיים בלי פסולת (אחרי ההיתוך מחטא אדכ"ר כבר בג' אבות) לא כמו שהיה באברהם ויצחק שהיו ישמעאל ועשו כנודע, מ"מ הגי' דפוס מנוצח ואמשערדס וקוסט' וסלאוויטא (בלי י"א) רק לינקא, ונראה דהפי' שנוי מקום מפני שהלך לבית לזן להעמיד משם תולדותו ולהמשיך ולהניק את הי"ב שבעים מטחו שלימה מדי' אמהות וממנו זניו יונקים שנקראים בני ישראל, ועיי' בזה (באור ישראל להגה"ק מקאזנין ז"ל) דד"ה ויש לרמז צמ"ש ע"פ ויעקבנו וכו' עד סוף כל הדיבור שם] ולית חד מינייהו דלא אתכליל בתלתא כוונתו לבאר בזה שלא יסותרו דברים אלו למש"ל תיקון ס"ט (דף ק"ג ע"א) דאדכ"ר נחגלגל בתלת גלגולין בג' אבות, ומתחלה היה צדחי' שינוי מקום, ואח"כ בשנוי שם, ואח"כ בשנוי מעשה עיי"ש, וא"כ איך אמר הכא דגלגול בג' שהיה ביעקב היה בסוד שנוי מקום, הרי לפי האמור שם כבר היה צדחי' שנוי מקום באברהם, ולא מתקן דהכל חד, ואין בזה שום סתירה, דכל אחד מה' גלגולין שבג' אבות היה בכל בג' צחי'. ורק כי לא היינו יודעים איך נרמז ביעקב צדחי' שנוי מקום ומפרש לסיוס דבריו איך הענין של שנוי מקום ביעקב וכאמור : לקיימא הן כל אלה יפעל אל וגו'. עיין (לקמן תיקון כ' דף פ"ו ע"א) שדרש חיבה אליה שמרמז לתלת אצבן דעליהו אתמר אליה תולדת השמים והארץ בבהראם וגו', והכא מוסיף לדרוש גם תיבת כל מלשון התכללות, והיינו הן כל אלה שכל בג' אבות אליה התכללו בגלגולו של אדכ"ר, שכל אחד מהם היה צדחי' שנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה, וכמ"ש גם (ברע"מ פ' פנחס דף ר"ז ע"ב) שהקצ"ה אמר לאברהם לך לך מארנך הרי שנוי מקום, ולא יקרא עוד שמך אברהם הרי שנוי שם, וגם שנוי מעשה דאשחזיב מעודין צינן וכו' עיי"ש

קם סבא ואמר רבי רבי במאי אוקימתא סוד יבום וחליצה דהא ברירא דמלה שמענא.
אמר ליה מה דשמעת אימא.

אמר ודאי ברזא דיבום אשכח אתרא ההיא נשמתא ערטילאה. הה"ד (תהלים פד) גם צפור
מצאה בית, ודא נפש דאתיא בגלגול זמנא קדמאה. (שם) ודרור קן לה דא רוחא
דאתיא בגלגולא זמנא תניינא. (שם) אשר שטה אפרוחיה דא נשמתא דאתיא בגלגולא זמנא
תליתאה, ומינה נפקין אפרוחין דאינון בנין.

וברזא דיבום כולוהו תלת נחתין בבית אחת, הה"ד (איוב לד) אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו
(דף ע"ב ע"ב) אליו יאסוף. לבו דתמן נפש. רוח בכנפי ריאה. נשמתא במוחא. וכלוהו
חד בקשורא חדא.

אבל חליצה איהי שזבת ההיא נשמתא ורוחא ונפשא דאינון קטירין בתלת קשורין דחויא,
ורזא דמלה (תהלים קכד) נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ואנחנו נמלטנו.

קם רבי שמעון כדי לנשקא ליה, פרח מיד ולא אתחזי:

(תיקון כ"ו ג'דס בהקדמה כי שם ביתו)

תקונא עשרין ותמניא

בראשית ביה תלת פקודין. חד יראת יקוק. כגוונא דא בראשית ירא בשית. והא אוקמוהו.
תניינא

באר לחי ראי

ועיי"ש צביאורנו, דלפעמים שוכנים שלשתן נר"י צמח,
ולזמנין שלשתן בלז וכו', ואמר שם עוד דשבת ור"ח
עולים שניהם רוח ונפש למקום הנשמה ועיי"ש עולים
שלשתן ביחד בג' מדריגות גבוה מעל גבוהים לדרגא
עלאה קדישא עיי"ש, ולזה אמר הכא דעיי"ש סוד היבום
נחקנים הנר"י של הנפטר בכל בג' דרגין יחד, ועולים
למקור שנחצבו שלשתן יחד לדרגא עלאה קדישא: אבל
חליצה איהי שזבת וכו'. ר"ל דהוה הוה החילוק
בין יבום לחליצה, דיבום נחקנים הנר"י של זה הנפטר
למקור הגמור להעלותם למקור מחנכתם צדק המעלות
כמזכר, אבל אם אינו מייצמה רק חולץ אף מעלה אותו
רק שעי"פ הוה מליל את הנר"י של הנפטר שהם
קשורים בעקבו של היבם אשר הוה משכן הנפש, ועיי
החליצה הוה מלילת מיינקת החיות אשר במקום העקב
כנ"ל בעמוד הקודם: ורזא דמלה נפשנו כצפור
נמלטה וגו'. היינו כמ"ש (צוהר כזכוספות שנסוף
ח"צ דף רע"ג) שפסוק זה נאמר על ענין הלל משליטה
הנפש עיי"ש, ודרש הכא כי גם הנר"י של הנפטר בלא
בנים כשנחצו חולץ לו ומלין צדקא הנעל ממקום
העקב, הם נותנים שבה והודא להשייט ואומרים הפח
ובקשר של הנפש חויה צדקא נשבר, ועיי"ש אהנו נמלטנו:
בראשית ביה תלת פקודין. וכמ"ש (לקמן ריש
תיקון ל' דף ע"ג ע"ד) וכלל אחרמיה צדקא
חיבה ויראיה צדקא שצ"ח עיי"ש וצביאורנו שם:
והא אוקמוהו. (לפיל תיקון דף כ' ע"ב) ודא
בראשית ירא בשית, דיראה עם נשח כלל חז, וספוד
נשית

ועיי"ש, הכא מצוה שם כן כי צדקא שם ע"מ כי צדק
דג' צדק שנוי כנ"ל: ההוא נשמתא ערטילאה. עיין
(לפיל תיקון ו' דף כ"ג ע"ב) שמצא סוד שלח הכן
שכח ענין הנשמות דלזלין מתתקין שצריך לזה שניה
צדק"ש צדק הרכבה שכח הגלגול, צדק גם צדק
מלאה בית דא גלגול קדמא דלזכור נפש, ודרור קן
לכ דא גלגול תנינא דרוחא, אשר שח אפרוחיה דא
גלגול הליטא דנשמתא עיי"ש וצביאורנו שם, והכא
דרש ככל הדברים הנאמרים שם לענין יבום וחליצה
שכח לחיקון נר"י של הנפטר: בלחז תלת נחתין בבית
אחת. פי שעי" היבום נחקן נר"י של הנפטר של
יטערך להחלל בג' גלגולים בזה אחר זה כנ"ל, כי מה
שביד צריך נר"י שלו להחלק בג' גלגולין בזה אחר זה,
נחקנים שלשתן צדק אחת, וכמ"ש רבינו (צטע"מ פי
הנא) שבצדק בגלגול נר"י שלם נפזרים כל אחד
צפ"ע. עיי"ש לריכין לזה בג' גופים מפורדים הנפש צפ"ע
וכדור צפ"ע וכנשמה צפ"ע עד שיזכו כל אחד במקומו
ויחזרו ויתקשרו יחד, אבל עיי"ש מלח יבום יש לו
חושלת רב שאינם מתפזרים בג' נר"י, אלא שמצא
שלשתן כחחת לחיקון השלם צפ"ע הכא עיי"ש, ועיי
מח צדק רבינו (צטע"מ בגלגולים דפוס ירושלים דף
ד' ו' בהקדמה בג') צביאור הענין בלחז: לבו דתמן
נפש וכו'. היינו כמ"ש (לפיל תיקון כ"א דף כ"ג ע"ד)
נ"ר כ' דא נשמתא צמחא, רוחא בכנפי ריאה, נפש
בלב עיי"ש וצביאורנו שם: וכלהו חד בקשורא
חדא. היינו כמ"ש שם ולזמנין תלת צדקא נחתין וכו'

תנינא ברית. כגוונא דא בראשית בריית. איש. תליתאה שבת. כגוונא דא שבית ירא.

פקודא קדמאה יראת יי. עליה אתמר (ישעיה נג) יראת יי היא אוצרו.

ועוד אתמר בה (משלי א) יראת יי ראשית דעת. (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת יי.

ובודאי מאן דלית ביה דחילו דאיהו אוצר, לית תמן חכמה.

אוצרא דהאי חכמה. איהי ב'.

ובתקונא אחרא בראשית. ב' ראשית. נקודה בהיכליה. עליה אתמר (שיר ד) גן נעול אחותי כלה גן נעול מעין חתום.

גן איהו אורייתא דבכתב דאיהו גין סדרים דאורייתא.

גל, איהו אורייתא א) דבעיפ, ותרוייהו ב' מבראשית.

מעין

באר לחי ראי

ראשית נקודת צהיכליה. וכן (לעיל צהקדמה דף י"ב ע"ג) דרש כן צ' ראשית נקודת צהיכליה כגוונא דא צ' עיי"ש, ולזה חמר הכא להמשך הדרוש כי גם מה שדרשין צהיקונא חחרא צ' ראשית לסוד נקודה צהיכליה הוא מחייד עס דרוש זה, שהנקודה שצחך הב מרמז לסוד החכמה שהוא צחך היכל הב' שהוא הייחוד וכאמור. עליה אתמר גן נעול וגו'. עיין (לקמן חיקון ל"ו דף ע"ח ע"א) שדרש פסוק זה לסוד המנחות, דככל ששה ימי החול קודם שאתפתחה לצעלה איכי סחימא וכמעין חתום, וכד איכי סחימא אתקרייתא יראת צויה איכי סגירא ונעירא, וצצח כד אתפתחה לצעלה אתקרייתא חכמה עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש צבור צ' ראשית שהוא סוד הפסוק גן נעול וגו', כי גין וגיל הם הב' חודות שצנחצ ושצעיפ, שהרווייכו הם סוד מעין חתום צחך הייחוד, כי הייחוד הוא הצית שלהם ויכול שלהם. והנקודה שצחך הב' הוא כלולה מהב' חודות היי"ל, כי החורח הוא סוד נקודה צהיכליה שהוא הייחוד וכאמור: גן איהו אורייתא דבכתב. וכמ"ש (לעיל חיקון י"ג דף כ"ט ריש ע"ב) וחיקון י"ט (דף ל"ט ע"א) עיי"ש וצבאורנו שס. גל איהו אורייתא דבעיפ. ר"ל דצבאורייתא שצעיפ שהוא הגמרא יש ל"ג מסכתות, והכא לפנינו הם ל"ז מסכתות (גמרא) שצעלי החלמוד צבלי סדרו על מחני, (ובסדר הדורות) כחז דמה שיש לפנינו ל"ז מסכתות, אינן צלמח רק ל"ז, כי הגמרא שגל מסכת תמיד אינו ממש שסדרו רב אשי [* א"ה]. וצב"ח מהר"י אסאד (חא"ח ס"א ח') השיג צה שפיר ע"ד סכ"ד עיי"ש] חלל ל"ג מאן דבר שמיח ולא מלאחי השבון שיכיה ל"ג מסכתות רק אס נחשוב הב' צבות צ"ק צ"מ צ"ב למסכת אחת. וכמ"ש (צזכר פ' צלק דף ק"ח ע"א) חלת צבי דינן חקינו רבנן צסדרי מתניתא חול עיי"ש, וגם נאמר דס"ל להאי חנא כמ"ש (ברמב"ם צפיכמ"ש צריש מס' מכות) דמס' מכות הוא

צש"ת וחשכה צש"ת, והיינו צראשית יראת צש"ת עיי"ש וצבאורנו שס: בריית א"ש. כמ"ש (לעיל צהקדמה דף י' וי"א), וצחיקון י"ג דף י"ח ע"ב, וחיקון כ"ג דף ס"ט ע"א) עיי"ש וצבאורנו שס: שב"ת ירא. וכמ"ש (לעיל חיקון ט' דף כ"ד ע"ב, וחיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) עיי"ש וצבאורנו שס: פקודא קדמאה יראת ה'. פ"י כי סוד פקודא חנינא צריית, ופקודא חליתא שצ"ת. כצר נחפרש צחיקונים הקודמים נעיל שס. והכא צחיקון הכא דורש וכולך צפקודא קדמאה צסוד יראת ה'. עליה אתמר יראת ה' היא אוצרו וכמ"ש צש"ס (שצח דף ל"א ע"א). ולעיל (צהקדמה דף ה' ע"א, וצחיקון ח'), וצשאר דוכתי. שדרש צסוד צראשית שמרמז למדא הייחוד שהוא המלכות דלחמר עלה יראת ה' הוא חולר. והיינו צראשית צ' ראשית, שחב' שהוא סוד המלכות סוד הייחוד הוא חולר לחכמה. שאי אפשר להשיג החכמה חלל עיי' הייחוד עיי"ש וצבאורנו שס: ועוד אתמר בה יראת ה' ראשית דעת. וכמ"ש (צזכר צהקדמה דף י"א ע"ב) שחינא צראשית מרמז לסוד יראת ה' ראשית דעת, צגין דיראח הוא ראשית וחרעא לאעלא צגו מהימנותא עיי"ש. ראשית חכמה יראת ה'. וכמ"ש (צזכר צהקדמה דף ז' ע"ב) צסוד פסוק זה דיראח ה' הוא ראשית לאעלא לגו דרגא דחכמהא עלאה הכ"ד פתחו לי שער לזק וגו' זה כשער לה' וגו' דחרעא קדמא לחכמה עלאה יראת ה' איכו ודא איכו צראשית עיי"ש. ובודאי מאן דלית ביה דחילו דאיהו אוצר וכו'. וכמ"ש (לעיל חיקון צ' דף י"ח ע"ב) ואס לית דחילו לית חכמה, כמה דלוקמוכו אס אין יראח אין חכמה, צגין דיראח הוא חולר לחכמה, איכי גיחא דילב, איכי עמידא דילב עיי"ש וצבאורנו שס: אוצרא דהאי חכמה איהי ב'. וכמ"ל חיקון צ' וג' עיי"ש וצבאורנו שס: ובתקונא אחרא וכו'. עיין (לעיל חיקון ה' דף י"ט ע"א) שדרש צראשית צ'

מעין חתום, דא ראשית נקודה בהיכליה.

ובמאי איהו חתום. באות ו'. ואתעבדת ב' עם חתימו דר' ס. מה דהוה ב' אתעבדת ס.

יין סתום וחתום. ינא דאורייתא סתים וחתים דלא יעול נוכראה ב) תמן.

ודא יין המשומר בענביו מששת ג) ימי בראשית.

ולאן למגנא תקינו מארי מתניתין חתימת יין דלא יתנסך ויתערב בסטרא אחרא.

ועל האי יין אתמר (תהלים קמז) לא עשה כין לכל גוי ומשפטים בל ידעום. כין ודאי. יין

שבעין אנפין דאורייתא, ועלייהו אתמר (שם כה) סוד יי ליראיו.

קנקן דהאי יין, דא לבא ד) דבר נש.

אם

באר לחי ראי

הוא נקשרה בנוסחא אחת עם מס' סנהדרין ובכלל
היא מנויה וכו' עיי"ש ולא חס נחשב הב' צבות למס'
אחת וגם סנהדרין ומכות למס' אחת אז לא יש להלמוד
בבלי רק ל"ג גמרות: ותרומותיהו ב' מבראשית וכו'.
ר"ל דכ' מרמז לסוד ב' תורות שבכתב ושנפי"פ שהם
סתומין וחתומין שבמלכות, בסוד מעין חתום בחוך
היראה נקודה בביכליה שהוא בסוד ראשית חכמה יראה
ה' וכמ"ש למעלה ובמאי איהו חתום באות ו' וכו'.
עין (לעיל ריש תיקון ה' דף י"ע ע"א) שמפרש אליהו
דברי רשב"י במ"ש בראשית. ב' ראשית נקודה בביכליה
דר"ל דהאי נקודה שבחוך כב נפיק מנה קו דסתים
האי מחשבה. כגוונא דא ב. בקדמייתא איכו ב סתימא.
וכד אחפשט קו דאיהו ו' מן המדח איכי אחפתחת
ואתעבדת ב, וזה בראשית ב' ראשית נקודה בביכליה
עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דקודם נתינת
התורה שאחפתחת המלכות לבעלה אז מעיינה שהות
סוד החורב וכויה רחמיה בסוד מעין חתום בבחי
נקודה בביכליה, אז היה מעיינה חתום צלות ו שהוא
כוללות התורה, ולא אחפשט עדיין צלות ו ויהיה
בסוד ב סתומה, ולאחר שבמלכות אחפתחת לגבי בעלה
וניתנה התורה לישראל אחפשט האות ו ונעשה בצורת
אות ב דבראשית. יין סתום וחתום ינא דאורייתא
סתים וחתים עי' ש"ס (תענית דף ז' ע"א, ובמד"ר
ש"ס פ"א עוזים דודך מיון) שנמשלת החורב ליון
עיי"ש, ועיין (בזכר פי' שמעני דף ל"ט ע"א) וחכך
כיון הטוב דא יינא דאורייתא, ועיי"ש עוד להלן (בדף
מ' ע"א) כל מה דעבדי ישראל לחתא כולא הוא כעין
דוגמא דלעילא, ויין דקאי באתר עלאה דוגמא דיון
דמנערא עיי"ש, ולזה אמר הכא דסוד בן וגל נעול
מעין חתום שהוא כענין סתימה וחתומה כיון ממנע
נכרי, כי כיון מרמז להחורב בסוד יינא דאורייתא שרדך
לבויה חתום וסתום. והיינו כי קודם נתינת התורה
שיהיה פחד ממנע החילונים ציון עלאה, היה כגין
ובגיל סוד ב' תורות סתום וחתום צלות ו כניל

וכנל

אם הוא קנקנא חדתא, ואתנסך ביין נסך דאיהו יצרא בישא, צריך תלתא זמנין הדחה. (איוב לג) והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר.

ולא למגנא תקינו בכוס דברכה אוף הכי הדחה ושטיפה, הדחה מבפנים שטיפה מבחוץ למהוי תוכו כברו. ורזא דמלה (ויקרא טז) וטהרו וקדשו.

וכד איהו קנקן דאיהו לבא. דכיא מלגאו ומלבר. שריא תמן חכמה דאתמר בה (משלי ח) יי קנני ראשית דרכו. קנני איהו קנקן ודאי.

ואם האי קנקן איהו דכיא אתמר ביה ונקה. ואם לאו (שם ו) לא ינקה כל הנוגע בה.

וקנקן דבר נש דא אתתא. ואיהו כוס הכי צריכה שטיפה והדחה אם היא כוס דברכה. ועלה אתמר (יחזקאל מד) להניח ברכה אל ביתך.

ואם

באר לחי ראי

חדש שנגע בו הילכ"ר ונתנסך היין שנתוכו שהוא סודות החורב כנ"ל לריך הדחה ג"פ בסוד ג' גלגולין, אבל בקנקן ישן שהוא איש חמוני וע"כ שהוא ריק מיינה של תורה, גם אם מתגרה בו הילכ"ר אין הפגם גדול כ"כ וא"ל לבוא עי"ז בג' גלגולין. פעמים שלש עם גבר וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ב דף ע"ו ע"ב), דקרא מרמז לסוד הכי גלגולין דנפש החוטאת כדי לטהר ולזכותה מכל זכמא ולכלוך העונות, ויצאור עיני הגלגולין עיין (בסבא דמשפטים מדף ל"ד עד דף ק"י) בלורך. תקינו בכוס דברכה וכו'. וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רמ"ה ע"ב) דח"ל תקנו בכוס של ברכה הדחה מבחוץ ושטיפה מבפנים, ורזא דמלה שיכא חוכו כברו, הכוס מרמז לנשמתא דבר גש, לריך למחוי נשמתא דכיא מנגו ומלבר, ורזא דמלה וטהרו וקדשו, טהרם מבפנים, וקדושה מבחוץ וכו', ובג"ד אמר ר"ג מי שאין תוכו כברו לא יכנס לביהמ"ד בגין דלאו איכו מסערא דאילגא דחיי, אלא מעץ הדעת עוב ורע עי"ש. דאתמר בה יי קנני ראשית דרכו. כלומר כי עשה אחי קנקן להחזרה שנקראת ראשית, וכמ"ש (במד"ר ריש פ' בראשית) ולעיל (תיקון ח' דף י"ח ע"א) עי"ש: קנני איהו קנקן ודאי. ר"ל קנני הוא ודאי לשון קנקן. אתמר ביה ונקה וגו'. פי' בדברי רבינו (בפרע"ה פ"ה משער השופר) בכוונה חשליך, דמדה ונקב הוא לשון נקוי הכסף מן הכופרת וכו' המעציר והמנקב הקדושה מתוך הקליפה עי"ש, ולזה הוא מייחד הכא הדברים להמשך הדרוש עם דברי (הגמ' יומא דף פ' ע"א) על פסוק ונקב לא ינקב שדרש ונקב לשנים לא ינקב לשאינס שנים, ודרש הכא ונקב ויטהר הלכ' ע"י החשוכה לקבל בתוכה סודות החורב כנ"ל לא ינקב לשאינס שנים שעליו נאמר הפסוק לא ינקב כל הנוגע בה בסודות החורב וכו' עמא לנפש, כי עושה היין קדוש סוד ייט של חורב יי"ש שמעבר הרע בטוב לנפש, כי עושה היין קדוש סוד יינו

וכלל אשתמודע בעיני השכל דלכא דאתמר בה כלל יודע כלל מנין, ומא דאמר וציד נביאים אדמה, דמיון לא איכו אלא בשכל דלכא, ולא איכו דמיון דעינא עי"ש: אם האי קנקנא חדתא. עיין (במדרש שמואל באבות פ"ד משנה כ"ו) ציצאור דברי ר' מאיר יש קנקן חדש מלא ישן. כי דירה קצב של החורב הוא נשמה כי שם ציחא, ומשל הקנקן הוא רמז לנשמה שתחמלא מן היין שהוא סודות החורב, וכשמיפעו שהכל תלוי בנשמה כי כפי טהרה הנשמה מגלין לו רזי חורב, כי נא כל הנשמות מאנשי העולם שוות, כי יש נשמה חדשה מוכנת ומזומנת להחמלאות מיין ישן אם מעולם לא טעמה טעם חטא, ועל נשמה כזו אמר יש קנקן חדש מלא ישן, ויש נשמה ישנה שצטבור רוב עוונותיה נהגלגלה בגלגול פעם אחר פעם, ולזה אמר יש קנקן ישן שאפילו חדש אין בו, שלסבא שחטאה בגלגולים הקודמים אין החורב ויכנס בקרבה עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש כי לא לבד שצריך לשמור החורב שלא ללמד למי שאינו הבין לכך כנזכר, אלא גם מי שהוא ראוי והבין שהוא צחי קנקן חדש שיש לו נשמה טהורה ונחמלא לבו ביינו של חורב על כל גדותיו לריך ג"כ שמירה סתומה וסתומה שלא יכנס הילכ"ר בלבו וינסך היין ישן שנתוכו. ואתנסך ביין נסך דאיהו יצרא בישא. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ב דף ע"ז ע"ב) נקודה בחלל דילה מחלליה מות יומת למאן דעאל ויכרח בחלל דילה דאיכו רשות הרבים יין נסך וכו' עי"ש וציצאורינו שם. ועיין (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) וציצאורינו שם: צריך תלתא זמנין הדחה. וכמ"ש (התוס' צ"ב דף ל"ד ע"ב) סוף ד"ה כסי, דכוסות שנבלע בהם יין נסך לריך הדחה ג"פ, ומצאור שם בריש דברי התוס' דכל החומרות בזה הוא רק בכלי חרס חדש שנבלע היין נסך, אבל אם הוא ישן שכבר נבלע בו משקה אחרת אינו בולע מהיי"א עי"ש, ולזה אפשר דייק הכא להמשך הדרוש דרק בקנקן

ואם לאו אתקריאת כוס התרעלה. ויין דילה עליה אתמר (משלי לא) תנו שכר לאובד ויין ה) למרי נפש כו'. שדים דילה אינון אשכולות מרורות.

אבל יין דכוס ו) דברכה, עליה אתמר (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש, דתמן (שם יט) פקודי יי ישרים משמחי לב, דאינון אשכולות דילה :

תקונא עשרין ותשע ליום ט"ו

בראשית ברא אלקים. ב נקודה בהיכליה, עליה אתמר (שיר ד) גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום.

מאן מעין חתום דא נקודה מאן גיהו נעול (דף ע"ג ע"א) דילה. דא ו'. דסתים להיכלא, ובה אתעביד ם סתימא. איהי ם רבתא (ישעיה ט) מלכרבה המשרה.

והאי נקודה עלה אתמר (איוב כח) ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה.

והאי

באר לחי ראי

ע"א), ואמר הכא להמשך כדרוש שדברים אלו הוא צמשל על החורב וכדאמרין זכר נעשה זר לא זכר זכר, היינו זכר סם חיים לא זכר סם מיחא וכמ"ש צמ"ש סם (דף ע"ו ע"ג). ועל זכר המשילו ענין החורב לכוס של צרכה זכר להניח צרכה וכו'. דאינון אשכולות דילה וכמ"ש (לעיל צחקדמא דף צ' ע"א) אלן דעסקין באורייתא לשמה, ונערין פקודהא דתליין משם יקו"ק כענזין צחקללא עי"ש :

ב נקודה בהיכליה היינו כמ"ש (לעיל צחקדמא דף ע"ו ע"ג) דלות צ' דבראשית וכןקודה שצחוכה הב, מרמז לז"א צעלה דמערותיחא שחא לוקח את הנקבא דיליה לציתיו ולהיכלו, וכןקודה שצחוק ב' מרמז להמלכות שחא צסוד כצודק צת מלך פנימח עי"ש וצצחורו שם. עליה אתמר גן נעול מעין חתום. היינו כמ"ש צחוקן הקודם : מאן גיהו נעול דילה דא ו'. היינו כמ"ש (לעיל צחקדמא דף י"צ סוף ע"ג) דלות ו' שחא סוד צחית החיכון הוח סוהם הכותל השמאלי מן הב עי"ש וצצחורו שם, ועיין (לעיל ריש חיקון ב' דף י"ט ע"א) צסוד צ' ראשית נקודה צחיכליה דצחקדמיתא הוית ם סתימא, וכד אחפשט קו דליכו ו' מן המדח איכי אחפחחא ואחפצידת ם, וכד איכי סתימא איכי מ"ס רצחי דלמרצה המשרה עי"ש וצצחורו שם, ודרש דכאי ו' דסחים הכותל השמאלי של הצ' הוא צעלה עמודא דאחפתיחא דסחים לפנים כדי למעצר וכדמפרש לכן. והאי נקודה עלה אתמר ונעלמה מעיני כל חי וגו'. וכמ"ש (לעיל סוף חיקון י"ח דף ל"ז ע"ג) דכאי נקודה עמירא גיחא דאחמר צכ ונעלמה מעיני כל חי ועלכ אחמר נתיב לא ידעו עיט עי"ש וצצחורו שם. ועי' מהז עוד צצחור ויחר (צוכר פ' תולדות דף קמ"ב ע"א) שדרש פסוק זכ צסוד ב' דבראשית שמרמז לנסוד

וינו של חורב וי"ג שמערב הרע צסוד כנ"ל, אלא קודם שמקרב לצו ללמוד סודות החורב לריך לעבר את לצו מחון ומצפנים שיהיה חוכו צכרו צקדושא ועכרה כנ"ל וקנקן דבר נש דא אתתא. ר"ל דצח צווגו של איש היא דוגמת האורייתא, ליתן כל האמור של זה צכר, וחינו כמ"ש (לעיל סוף חיקון י"ד דף ל' ע"ג) דאחחא איכי צדיוקנא דאורייתא עשר מילין אחמר צכאי ועשר צכאי, ועי"ש צצחורו כי עשרה מיני הלולים נאמר צצרכות דכלה ששון ושמחה גילה וכו', וכן החורב היא כללל דעשר אחיין, וחינו משום דענין החורב וענין צח צווגו של איש הכל אחד הוא, וכל האמור לגבי האשכ צצכו"ז אשח איש גשמי, נאמר גס למעלה גצבחי מרומים לגבי החורב שהיא אשח וצח צווגו של ז"א עי"ש : ואיהו כום. פי' וגם צכום אחז"ל עשרה דברים נאמרו צכום של צרכה ענין הדחא ושעטיפה וכי כמ"ש (צצרכות דף י"א ע"א), וחינו כי כום הוא מרמז לסוד אשח צח צווגו של אדם, צסוד לח ישחא אדם צכום זה ויתן עינו צכום אחר, ויחא ג"כ סוד נוקבא ד"א. וכמ"ש כל זה (צרים הצכר צסוד כשונגה צין החוחים) עי"ש, ועי' מהז צצכרי רציו (צלקוטו ש"ס צצרכות) צסוד משחחז"ל המצרך לריך שיתן עינו צכום (וצלק"ת פ' עקב), ואמר להמשך כדרוש דגס האשכ לריכה להיות נקיים ועכורכ לעפעל עיי שעטיפה וכדחא מצחון ומצפנים, היינו עכרת נדח לצדוק ציחא מצפנים צחורין וסדקין, וכדחא מצחון צמקוק כרת, להיות חוכה צצרכ, להיות מצורכ לצעלה כדוגמת הקנקן שחא הכום לקבל חיין, וכדוגמת הלז לקבלה החורב וכאמור : אם היא כום דברכה וכו'. (כגרי"א) כגי ש"ל אז היא כום וכו'. ואם לאו וכו'. ור"ל כי הכום דוגמת אחחא דצכ נש דקיייל זכר נעשה לו עזר לא זכר כנגדו, וכמ"ש (צמ"ס יצחום דף ס"ד

והאי נקודה מסטרא דימינא אתקריאת אהבה. ומסטרא דשמאלא אתקריאת יראה. ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקריאת תורה א) ואיהי מצוה.

דעמודא דאמצעייתא כליל תרוייהו, בגין דאיהו ר' כליל י"ק דאינון לימינא ולשמאלא ב) ואיהו ר' באמצעייתא כליל תרוייהו, ושכינתא תתאה ג) מצוה כלילא מארבע אתון.

איהי אתקריאת י' מסטרא דחכמה. ה' מסטרא דאימא עלאה. ואתקריאת תורה מסטרא דעמודא דאמצעייתא. הה"ד (משלי ח) י"י קנני ראשית דרכו. דרכו דרך ר'. קנני דאיהו קן דילה.

ובגין דאיהי כלילא מכולהו ארבע, אתקריאת מצוה, מ"ץ באותיות א"ת ב"ש איהי ד). י"ק. י"ם ה"ץ.

ובה

באר לחי ראי

אתקריאת תורת הוי"ו שהוא עמודא דאמלטייתא, כן גם נקראת מלות הוי"ו שהוא סוד עמודא דאמלטייתא, כי היצת מלוח מרמז לדי אותיות יקריק וכדמפרש ואזיל איהי אתקריאת י' מסטרא דחכמה וכו'. וכמ"ש (לעיל בבקדמה דף י"ג ע"ב) שכינתא תתאה כד נטלא מיימינא ושריא עלה חכמה וכו', וכד נטלא משמאלא וכו' ושריא עלה צינה וכו', וכד נטלא מגופא דאיכו עמודא דאמלטייתא כלול תרוייהו עיי"ש וצביאורנו שם ולזה אמר הכא דהמלכות כשמקבלת השפע מצעלה ז"א נקראת היא בעצמה יקריק, כי מלך קבלתה מסטרא דימינא נקראת ר'. ומלך קבלתה מסטרא דשמאלא נקראת ה' ראשונה, ומלך קבלתה מסטרא דעמודא דאמלטייתא נקראת ו', והמלכות מלך עצמה היא ה' אחרונה, הרי נשלם כה ר' אותיות יקריק: דרכו דרך ו'. פי שהמלכות אומרת כן הוי"ו קנני שנעשה לי ק"ן ע"י התורה שהוא ראשית, ע"י דרך ר' היינו מסטרא דעמודא דאמלטייתא שהוא סוד אות ו': דאיהו קן דילה פי שהשם הוי"ו צ"ה שהוא עמודא דאמלטייתא הוא קן שלה, והוא ע"ד מ"ש (דבר"מ פ' פנחס דף רמ"ב ע"א) בסוד מ"ש חז"ל דקצ"ה הוא מקומו של עולם, מה עולם דא שכינתא, דהרגום עולם עלמא לישנא דעולמייתא כמ"ש העלמה עיי"ש. ס"צ באותיות א"ת ב"ש איהו י"ק. צביאור הדברים עיין (צלק"ת פ' בראשית, בטעמי מלות) שכתב העטם שאותיות י"ק של הוי"ו הם צחילוק אותיות א"ת צ"ש מ"ל של מלוה, כי ע"י המלך נעשה החיקון בסוד יחוד אוריא שהוא י"ק חווג ז"ר שהוא ר"ק, וחילוק יש בין יחוד וצין זוג, כי יחוד אינו צלשישת כיכ כמו זוג. ע"כ באותיות י"ק שהוא צא"ר אי אפשר לנו ע"י מעשינו לעשות זוג רק יחוד, ע"כ נתחלפו אותיות י"ק של מלך לאותיות מ"ל של מלך, לבורות שאי אפשר לנו ע"י מעשינו לעשות רק יחוד שאינו גמור כמו זוג. אבל בזו"ג שהיא י"ק עושין ע"י המלות זוג גמור, ע"כ באותיות י"ק הם צלי חילוק עיי"ש:

ובכ

לסוד כנסת ישראל שהיא המלכות שהיא פתוחה מהאי גיסא וסתום מהאי גיסא, בגין דהמלכות היא סחימא מתחלה ולא אחידע כלל דכתיב ונעלמה מעיני כל חי ומעוף השמים נסתרה, וכד שארי לאתפשטא בחכמה לאחדצק כה וכו' פיה פתחה בחכמה עיי"ש ובמק"מ שם: מסטרא דימינא אתקריאת אהבה וכו' וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף י"ו ע"א) דהשכינה איכי אהבה מסטרא דימינא, ויראה מסטרא דשמאלא, וחורב מסטרא דעמודא דאמלטייתא ועיין (לעיל בבקדמה דף י' ע"ב) דמסטרא דימינא נקראת המלכות אהבה חסד ואיכי אהבה ה', ומסטרא דגבורה איכי ירחת ה', ואורייתא כלול מתרוייהו מחו"ג ודא עמודא דאמלטייתא ומסטריה אתקריאת המלכות תורה ה', ועיי"ש צביאורנו כי המלכות נקראת תורת הוי"ו מזה ז"א צעלה שהוא סוד הוי"ו עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדיוט דהמלכות קודם צריאת העולם כל זמן שהיתה נקודה סחימא צ"ה סחימא לא היכ מתגלה כה שום מדה עד לאחר צריאת העולם כסוד פתיחה כה שנעשה נקודה בתוך ג דבראשית ושאר לאתפשטא ולאחגלאה ע"י צענה שהוא סוד ר' כנ"ל התחילה לגלות מדותיה מסטרא דצעלה, ומסטרא דימינא שמקבלת ממנו מדה החסד נקראת אהבה חסד ואהבה ה' ומסטרא דגבורה נתגלה כה צחי יראה ה' ומסטרא דעמודא דאמלטייתא אתקריאת תורה ה' כנזכר: [* א"ה. ומסטרא דעמודא דאמצעייתא אתקריאת תורה. היינו כי סטרא דאמלטייתא שהוא ז"א נקרא תורה כנודע בכתבי האריי ז"ל בכמה דוכתי, ובשער הכוונות עיין שמחת תורה, שהז"א הנקרא תורה שמה ציונו וכו' עיי"ש]: ואיהי מצוה. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף י"ו ע"א, ובזכר פי וינא דף קי"ז ע"א) שהמלכות צמק שאין צעלה מחדווג עמה נקראת מלך צלה ר', וכד אחתצרת בדבורא אקרי מלו"ה צחוס ר' עיי"ש. (ולעיל חיקון י"ג דף כ"ה ע"ב) וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדיוט דכמו דאמרין דמסטרא דצעלה רחא דלות ר'

ובה כלילן פקודין דעשה ולא תעשה.

פקודין דלא תעשה מסטרא דדין, דאיהו אלקים דתמן י"ק, ועלה אתמר (שמות א) זה שמ"י והא אוקמהו.

פקודין דעשה מסטרא דימינא דאיהו רחמי דכלילן באברהם, ועלייהו אתמר (חבקוק א) ברוגז רחם ה) תזכור.

קם סבא חד מבתר טולא (דכותלא), ואמר (ו) רבי רבי בוצינא קדישא, קום אדליק (ו) שרגא. דאיהי מצוה שכינתא קדישא. דעלה אתמר (ויקרא ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. ועלה אתמר (שמות כו) להעלות נר תמיד. נר י"י אתקריאת ודאי. אור דנהיר ביה גשמת אדם. קום אדליק בה.

קם

באר לחי ראי

באברהם גימ' רמ"ח, לכורות שרמ"ח עשין הם מסטרא דחסד דרגיב דלצרכם רחמיאל, וכמ"ש (זרע"מ ויקרא דף ג' ע"ב) ונשאר דוכתי, וע"י דדברי רביו (זע"ה פ"ד משער קינור לזי"ע) צינור הענין הזה שרמ"ח עשין הם כנגד החסדים של צחי' לצרכם מספר רמ"ח עי"ש. ברוגז רחם תזכור היינו כמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף י"א ע"א) צדור ועשה לי מעטמים כאשר אהבתי, היינו דזמן שס"מ מקטרג על ישראל צמח שפוצרין על פקודין דלית, צחאי' זמנא ועשה לי מעטמים ופקודין דעשה דלתיביו מחכמה עי"ש, ולזה דרש הכא להמשך הדברים דלכתי' נרמזים ברמ"ח עשין הזה זכר"י כנזכר, שהוא כעס צרוג רחם תזכור, והיינו צרוג צומן שחמקטרג מעורר דינים על ישראל מחמת עבירות בלית, אז רח"ס תזכור, תזכור להם כמ"ע שהם צדור זה זכר"י שפולה רח"ס וכאמור: דעלה אתמר אש תמיד תוקד וגו'. עיין (זרע"מ פ' לו דף כ"ח ע"ב) אש תמיד תוקד על המזבח. דא אורייתא ובר לא תכבה וכו', מאן דעביד עבירה מכבה נר דלית דאתמר צי' נר כ' גשמת אדם, והאי הוא צבוי דאשתאר גופא צחשוכא, והכי מאן דסליק שכינתא מאתרהא גרם צבוי וחשוכא להבוא אחר וכו', אצל לגצי תורה לית ליה צביה עולמית צבון, דנכרין לה צמח רחן דאורייתא, דאורי' ר"ז אתקרי, ומאות דאורייתא דמקיימין לה רצון תורה חיבו לגביהו, לילה ויום לא תכבה עליהו עי"ש, וצח' וצן המשך הדברים כאן דלאחר שדרש רש"י למעלה צרוג רחם תזכור, דגם צעמ' רוגז על שפצרו ישראל על שס"ב לית, זכור יזכור הקצ"ב זכות ברמ"ח מי"ג קם כאי' סצא להוסיף עוד כי לפי מה דקיי"ל דעבירה מכבה מזה לא יתכן לומר צרוג רח"ס תזכור, אלא צמח של רש"י שיקום להוליך אורי' תורה ורחן דאורייתא, ועדין יקיימו ישראל המצות ותורה ומצות צבונת לרועה ע"ד הנספח לא יהיה נכבדים ע"י עבירות אשר עליהו אתמר אש תמיד תוקד על המזבח לא

תכבה

ובה כלילן פקודין וכו'. שחיבת מזה כולל מזה עשה ולי"ת, וכן הוא מרמז ל' אותיות יקריק שמרמז למי"ע ולי"ת וכמ"ש רביו (זע"מ) שס. פקודין דלית מספרא דדין וכו' וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף ס' ע"א) דשכינתא אתקריאת מזה עשה מסטרא דימינא. ומנות לית מסטרא דשמאלא. עי"ש וצינורו שס, ועיין (צליקוטו הש"ס צאצות) דמנות עשה הם החסדים, ולא תעשה הם הצורות עי"ש. דאיהו אלקים דתמן י"ק. עיין (לעיל ריש חיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) צדור אלקים הבין דרכה והוא ידע מקומה, דכ' אותיות י"ק שס' סוד אורי' הם סתומים צהיכלם שהוא סוד אלקים צרוג דבראשית צר' אלקים עי"ש וצינורו שס, וצינור הדברים הוא עפמ"ש רביו (זפרע"ה פ"א משער הקדושים, וצסידור מהרי"ק בקדושת וצא לניח צבונת למען יחמך כבוד) שפולס בצריאה הוא סוד שס אלקים, ושפע של זה העולם נמשך מאורי' שהוא סוד י"ק עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדורש דסוד מזה לית הוא מסטרא דגבורות של השם אלקים שצנש זה נסתמו האורות של צ' אותיות י"ק שס' שורש הדינים, וכמ"ש (לעיל שס דף ס"ז ע"ב) מיד יתער י"ק לקצבא, עי"ש (וצדף ס"ח ע"א), וכ"כ (לעיל סוף חיקון א' דף י"ח ע"א) צבואה זמנא יתער שמתלא צעלכוצין דלית דאיון רשפי' אש שחבה י"ק, ואוקיד כמח' היכלין דצחי' ע"י, ועי"ש וצינורו דתוקף הצבונות אשר ישפוך הקצ"ב לפתיל חמחו על הרשעים יהיה צמח אותיות י"ק עי"ש, ולזה אמר הכא דפקודין דלית הם מסטרא דדין שהוא אלקים, כי פנימיות הכח של אלקים הוא אותיות י"ק וכו' שורש הדינים, ע"כ נרמזים השם"כ לית צאצאות י"ק של הוי"ה: והא אוקמהו. (לעיל צדור חיקון א') שס, וצבונת דף י' ע"ב) דנכחו עשין ולי"ת תליין צס' יקריק צדור זה שמי' לעולם חכ' זכרי' לדור דור, שמי' עם י"ק שס"ב, זכר"י עם ויק' רמ"ח, עי"ש (וכזכר צראשית דף כ"ד ע"א) עי"ש: דכלילן

קם ר"ש על רגליו, ויתב רגעא חדא. ואמר רבון עלמין דאנת איהו מארי מלכין גלי רזין, יהא רעוא דילך לסדרא מילין בפומאי, לקיימא בי האי קרא (שם ד) ואנכי אהיה עם ח) פיד. דלא אעול בכסופא קדמך. פתח ואמר:

תקונא תלתין

בראשית, מאן ראשית, דא חכמה, דא נקודה דלגא דאתמר בה (תהלים מח) כל כבודה בת מלך פנימה.

ודא יראה דאיהי פקודא קדמאה, ועלה אתמר (משלי א) יראת יי ראשית דעת. ואיהי רמיזא במלת א) בראשית. (ואית יראה ב) רעה רצועה לאלקאה לחייביא).

והאי

באר לחי ראי

ותלכות שביח חכמה, שכו' צ' חכמות דמתחזרים כחדא ולח' חכמה דא יראה דאיהי פקודא קדמאה היינו כמשיל מדברי הזכר שם, דהיראה והחכמה שניהם נרמזים בנקודה הפנימיות שבתוך כב, לרמז כי שניהם אחדים כאחד, כיון דאי אפשר לכו' לחכמה עלאה חלל עיי' היראה שביח חכמה תתאה, ואע"ג שס' צ' נקודין היינו צ' חכמות חכמה עלאה וחכמה תתאה, מ"מ הכה בנקודה של חכמה עלאה הוא סתום ועמום וגח' בתוך היראה שביח הנקודה בגלוייה, ואי אפשר לבוא לידי חכמה עלאה חלל עיי' היראה שביח הנקודה הנגלה סוד חכמה תתאה וכ"ל. ואיהי רמיזא במלת בראשית. שכו' נועריקין צ' ראשית, וגם יש נקודה אי' בכו' של בראשית להורות דאעפ"י שיש צ' נקודין סוד צ' ראשית דהיינו צ' חכמות. דאעפ"י שניהם כאחד הם אחדים, ולא חתגליה חלל נקודה חדא וכאמור. ואית יראה רעה רצועה לאלקאה דחייביא. עיין (לעיל בהקדמה סוף דף ב' ודף ו' ע"א) דרגא עשיראה ציראת ב', אית יראה ואית יראה אית יראה דחיל צ"ג לקצ"ה בגין דלא ילקח ליה ברעו' שביח מסערה דשפחה צ"ש. וזכ' לא הוי יראה ב', חבל מאן דחיל מגו אורייתא דאיכא ת"ת דמניח נפקת זכ' הוא יראה ב', בגין דאיכא יראה דנפקת מגו תורה דאיכא יקריק, ואמר שם דזכ' הוא בענין שאמרו חז"ל אדם הוא ראשון במחשבה ואחרון למעשה, אדם הוא ת"ת שכו' י של יקריק, איכא ראשון למחשבה דאיכא חכמה עלאה, ואחרון למעשה שביח י מן אדני חכמה תתאה שביח יראה ב' מלכות דיליה עיי"ש וציבורנו שם, ולזכ' הוא מרחיב כח' הדרוש בסוד בנקודה שבתוך כב' שמרמז לענין היראה שיש צ' בחינות, ובעיקר הוא רק אי' בענין סוד החכמה עלאה וחכמה תתאה, ואמר כי גם בהיראה שביח חכמה תתאה יש ג"כ צ' בחינות, דאית יראה ואית יראה זכר, ובהיראה ב' שכו' דחיל מן הרעו' לאלקאה איכא נחשבה לכו', ובעיקר הוא רק היראה

תכבד עיי' עזירות וגם צורג' רח"ס תזכור וכאמור. אור דגהיר ביה נשמת אדם ר"ל כג' וכו' של קיום תורה ומצוות ככוונת ע"ד הסוד, הוא מאיר נשמת האדם ולית זה כצ"ח עולמית וכאמור:

מאן ראשית דא חכמה דא נקודה דלגו וכו'. עיין (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"ב, וצ"ח חיקון ב' דף י"ט ע"א) שדרש בראשית צ' ראשית נקודה צ"ח כגוונא דא ב' שהנקודה שבתוך כב' מרמז לסוד החכמה ועלה אתמר כל כבודה בת מלך פנימה עיי"ש וציבורנו שם, וככה מרחיב הדרוש דזכ', דכנה (צ"ח בהקדמה דף י"א ע"ב) דרשיק בראשית צ"ח חלקים, דא הוא פקודא קדמאה דכלל דחקרי יראה ב' דחקרי ראשית, דכתיב ראשית חכמה יראה ב' זכר, בגין דמלה דא ראשית חקרי ועיי"ש (לעיל דף ו' ע"ב) שחקש על מה דכתיב ראשית חכמה יראה ב', סוף חכמה יראה ב' מיציעא, בגין דיראה ב' סוף חכמה איכא, חלל איכא ראשית לאעלא עיי' לגו דרגא דחכמה עלאה זכר, תרעא קדמאה לחכמה עלאה יראה ב' איכא, וזכ' איכא ראשית ב', תרין חינון דמתחזרין כחדא, וחינון תרין נקודין חד גניחא ועמירה, וחד קיימא באתגלייה, ובגין דלית לכו' פקודא חקרון תריוכו ראשית, חד ולא תרין, מאן דנעיל האי נעיל האי וכלל חד, ועיי"ש (צ"ח צ"ח וצ"ח), והעולה מדבריהם ציבור הדברים דר"ל כי גם המלכות נקראת חכמה, רק שהחכמה נקרא חכמה עלאה, והמלכות שביח סוד היראה נקראת חכמה תתאה, ושניהם נקראים ראשית, ומי שנכנס לחכמה תתאה שביח יראה ב' סוד המלכות, כאלו נכנס בחכמה עליונה, נמצא שהחכמה הוא מלכות ומלכות היא חכמה דכלל חד עיי"ש, ולזכ' אמר הכה מאן ראשית, היינו כי מה שדרשינן בכו' מקומות לעיל ולכלן בראשית צ' ראשית, לאיכא צ' ראשית הוא הרמז, ואמר דא חכמה, היינו חכמה עלאה וחכמה תתאה שביח יראה, וכוא חכמה שכו' מלכות,

והאי נקודה איהי אות שבת ויומין טבין, ואות דתפילין, ואות דברית מילה.

ההיא רצועה איהי יראה רעה, איהי ערלה. זכאה איהו מאן דאעבר לה ג) מיניה, דלית לה רשו לרצועה לאלקאה ליה.

והאי נקודה ד) עלה אתמר (שמות לא) מחלליה מות יומת. מאי מחלליה, אלא מאן דאעיל רשו נוכראה בחלל ה) דילה דאיהי רשות היחיד, דעלה אתמר (במדבר יט) ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל כי את מקדש יי טמא.

וכולא

באר לחי ראי

זענמס ז' במספר ומתייחדים לנקודה א', וכן הוא מרמז לב' אותות שמתייחדים הב' יודין בנקודה אמלעית, וכן הוא מוסיף הכא כי גם מש"כ (לעיל) בנקודה ד' י"ב ע"א וצחיקון ע' ד' כ"ד ע"א) צסוד בראשית יר"א שצ"ת דעלכ אתמר מחלליה מות יומת עיי"ש וצציאורנו שם, שזכרנו הוא כענין זה שהוא מרמז צלות ז' ונקודה א' צחוקכ שהוא במספר שנים ועולה לאחד, וביינו כמ"ש (לקמן חיקון כ"ו ד' ז' ע"ב) דסוד חילול שבת הוא מתאחד עם חטא דעכ"ד עו"ר וע"כ נאמר זו מחלליה מות יומת ז' פעמים, כמו בחטא דעכ"ד עו"ר שנאמר זו ציום חלכל ממנו מות תמות, ועיי"ש צציאורנו שם שבצאתי מדברי (בזכר פ' בראשית ד' כ"ו ע"א) ציום חלכל ממנו מות תמות ז' פעמים, משום דגרמו לאצדו ז' אצדן לאינון בית ראשון וצית שני, וזא חיוכ ונכר יחרצ ויבש, ונכר דא אות ו' יחרצ צב' עלאה, ויבש צב' חתאכ בגין דאסתלק מניה נצישו עיי"ש, ולזא חמר הכא דהאי נקודה שהוא היראכ ברוממות מי שפוגם צב' גורס פגם צבצ' יודין שנכללו בנקודה זו, וגורס ז' מיתות של אצדון דצית ראשון ואצדון דצית שני, שהוא פגם של הב' הרי"ן, והפגם נכלל בנקודה א' שהוא המכר הכולל מעדן סוד אות ו' שהוא יחרצ ויבש ונאמר: סאן דאעיל רשו נוכראה בחלל דילה. עיין (לעיל חיקון ע' שם שאמר שם כדברים אלו לענין חילול שבת שבמחלל שבת ומכנים מרכ"ר לרביי הוא נותן שליטה לבס"א שהוא נקרא רכ"ר לכנס נחלל היסוד של המלכות שנקרא רכ"ר עיי"ש וצציאורנו שם. וכ"כ (בזכר פ' פנחס ד' רמ"ד ע"א) ועי' (בזכר בנקודה ד' ו' ריש ע"א) מחלליה מות יומת, מאן דעאל לגו חלל דעבולא ורצועא לאחר דהכא נקודה שריא ופגים מות יומת, עיי"ש (ובמק"מ וצאוכ"ח) שם, והכא חמר כן לענין היראכ שמי שהוא אחז ביראכ השפלה, הוא מכנים מרכ"ר שהוא הס"א לחלל היסוד של המלכות שנקרא רכ"ר ונאמר: דאיהי רה"י. היינו כמ"ש (לעיל ריש חיקון כ"ד ד' ס"ט ע"א) לענין שבת כמכ דלריך נעירו דצית דלא יעול ליה צרשו נוכראה, כגוואל דא לריך צ"י נעירו דשבת דלא לאפקא מרכ"ר דאיהי שכינתא לרביי דאיהו נחש אשת זנונים וכו',

ובג"ד

דנפיק מגו אורייתא שהוא הוי"ד של יקו"ק סוד חכמה עלאה וכאמור והאי נקודה איהו אות שבת ויו"ש ואות דתפילין ואות דברית מילה שורכ זו שייכב לכן לאחר תיבת לאלקאכ ליה, וקודם תיבת ונאלי נקודה: איהו ערלה. וכמש"ל בנקודה שם, דיראכ העונש דרעושה לאלקאכ הוא מסערא דקליפת ס"מ וצת זוגיה עיי"ש, וקרי ליה הכא ערלה, להמשך כדברים דלכלן שרריך להעצור ממנו יראה הרעכ כלזו כענין הערלה שרריך להסירה, ולכלן מפרש צמכ שקרי לה ערלה. זכאה איהו מאן דאעבר לה מניה וכו'. עיין (בזכר בנקודה ד' ו"א ע"ב) אות יראה רעה דנקי ומחי ומקערג, ואיהו רעושה לאלקאכ חייצא, ומאן דחליל בגין עונש דמלקיותא וקערווא, שריא עליה האו יראה רעה, ונשחכא דשריא עליה האו רעושה וכו' עיי"ש, ועיין (לקמן חיקון ל"ג ד' ע"ז ע"א) וצציאורנו שם ולזא חמר הכא זכאכ חיוכ מאן דאעבר ליה מניה האו ערלה שהוא היראכ רעה, דכשיעצור ממנו היראכ רעה הכ"ל הוא מעצור ממנו כח וקערוג של הקליפה שהוא הרעושה לאלקאכ ליה וכאמור. והאי נקודה איהו אות שבת ויו"ש ואות דתפילין וכו'. עיין (לעיל בנקודה ד' ז' ע"א) דלריך צ"י להיות מעוטר צכל יוס צב' אותות אות מילכ אות שבת ויו"ש וצחול עם אות תפילין, כי האותות של מילכ ושבת ויו"ש ותפילין כל אחד רמז צלות י'. ולא אשחכא צ"י פחות מתריוכו שז"ל צצ"י ז' אותות שם סוד ז' יודין של השילוח ואקדוקין, להורות דלא תשכח שכינתא דאיהי י מן אדניי יחידה צלא צעלה שהוא י מן יקו"ק עיי"ש וצציאורנו שם, ולזא חמר הכא להמשך הדורש שאמר למעלה צסוד ז' דבראשית שמרמז להיראכ שהוא חכמה עלאה שהוא נקודכ דלגו דמייחד כב' כוחות להיות צרזא דנקודכ אחת שהוא העיקר, הוא מוסיף הכא דענין זה הוא מרמז האות ב לב' אותות שהוא סוד שני נקודות כנורת ז' יודין, דלא אשחכא צכל יוס פחות מתריוכו שמרמזים לסיד ז' יודין של זוי"ג, והעצודכ של כלדס הוא ליחדס ציחוד גמור צרזא דאחד להיות צצמי נקודה אחת ונאמר: והאי נקודה עלה אתמר מחלליה מות יומת. לאחר שאמר למעלה דהנקודה שצחוקכ הב' מרמז לענין חכמה שם

וכולא אתרמיז בהאי תיבה. יראה בריית שבית, כגונא דא יראית בראשית, בריית בראשית, שבית בראשית.

והאי נקודה איהי ראשית. (משלי ח) יי קנני ראשית דרכו, כגונא דא בראשית. כולא איהי נקודה חדא. איהי ראשית, ואיהי אות ברית, ואיהי אות שבת, ואיהי יראת יי.

מאן חלל דילה ב. ו איהו בעלה. ביה איהי נטירא וסתימא בגלותא, הה"ד (יחזקאל מו) יהיה סגור ששת ימי המעשה. כגונא דא סתימא. והא אתמר.

ונקודה איהי שביעאה תגא על רישיה, תגא (ד) דס"ת, עטרה על ברית. ז' דאיהו יום שביעי יום השבת שביעי ודאי. ועליה אתמר (שם) וביום השבת יפתח.

אבל ביומין דחול (שיר ד) גן נעול אחותי כלה, (דף ע"ג ע"ב) אתקריאת סתימא באות ו'. והאי

באר לחי ראי

וצג"ד מאן דמפיק מרביי לרבי' חייז סקילה עיי"ש וצביאורנו שם, כמו כן כתב הכה לענין הכירא וכו' אמר. דעלה אתמר וכו' כי את מקדש ה' פמא היינו כמ"ש (לקמן תיקון ס"ז דף ל"ה ע"ב) כי את מקדש ה' עמא, מקדש ה' דא שכינתא, וכל מאן דסאיז חתר דאיכי שריא ציב אחשז כללו עזיד ליה לשכינתא, ודא איבו רחא מאן דלעיל מרבי' לרבי', וצג"ד אמר ולא תחללו את שם קדשי עיי"ש, ואמר הכה כי גם צאחז צירא השפלה וכו' נאמר עליה כי את מקדש ה' עמא, דסאיז חתר דשכינתא שריא צה, כי צירא העבורה שם הוא משכן המלכות שכינתא קדושה כג"ל. וכלא אתרמיז וכו' יראה בריית שבת. עיין (לעיל תיקון כ"ח דף ע"ב ע"ב) בראשית חלת פקודין, ה' יריא צשית, צ' צריית א"ש, ג' שצית יריא, ואמר הכה להמשך הדרוש צסוד נקודה צהכליה דכל בג' ענינים יריא' צריית שצית שגרימים צחיצת בראשית, יתכן שהם גרימים צחיצת ראשית, כי סוד ראשית מרמז להנקודה חדא שצחך חלל המלכות שהוא סוד העבירו עלאה שממנה הושחת העולם כמ"ש ה' קנני ראשית דרכו. וכו' אמר (לעיל צהקדמה דף י"א ע"ב) פקודה רציעא צמלת בראשית הוא כמ"ש ה' קנני ראשית דרכו, דא שכינתא חתאה דאיכי ראשית לצבראים, עיי"ש וצביאורנו שהוא סוד עבירו עלאה שהיה חתלה הצמאס לעמידת העולמות צמקוס המלכות עיי"ש צאורך קת בגונא דא בראשית. ר"ל כל מ"ש צדרש הענינים צחיצת בראשית, צענמחז מרמז לסוד המלכות שהוא ראשית הצבראים שמרמז צה כל בג' ענינים יראה, שצת, צריית, היינו יראה הוא כמ"ש דהירא הוא סוד חכמה חתאה שהוא סוד המלכות, ושצת הוא חכר למעלה (צחיקון י"ט דף כ"ד ע"ב) דשצת הוא שכינתא עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (צזכר פ' ויקהל דף ר"ר ע"א) דסוד שצת דהאי נקודה שהוא המלכות סלקא וחפפצרה צאצכן סוד ש' צית, שצצת יחידה עולית לצבי חלת

אצכן עיי"ש, וכן צריית הוא חוחר לפעמים להמלכות, כמ"ש (צמאורי חור) דהמלכות נקרא צריית, כי שורש צעטרת היסוד וכו' עיי"ש. מאן חלל דילה וכו'. והא אתמר (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"א, ותיקון כ"ח וכו', עיי"ש וצביאורנו שם, וצזכר בראשית דף ע"ז ע"א). הה"ד יהיה סגור ששת ימי המעשה וכו' שדרש (לעיל תיקון כ"ח דף ל"ה ע"א) צגין דא דשצית יומין דלעלא סס המות אל חחר, חתמר צשכינתא יהיה סגור שצת ימי המעשה, וצשצת ורי"ה דלא שלעין ממנן צישין חתמר צכון וציוס השצת יפתח, וציוס החודש יפתח עיי"ש ונקודה איהי שביעאה וכו' עיין (לעיל תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב, וצזכר צהקדמה דף ו' ע"א) שדרש מחלליה מות יומת, על הפוגם צנקודה הצנימית שצחך כה סתימא עיי"ש, ולזכר אמר הכה להמשך הדרוש דלאחר שחמר כגונא דא סתימא ומפרש שבעין של הנקודה שצחך כה סתימא הוא כי כה סתימא הוא צחי יסוד לדיק שהוא ספירה השצית כעס אמרו יהיה סגור שצת ימי המעשה, וכו' אמר ששכ ספירות מחסד עד יסוד לדיק, ואמר שהנקודה שצחך כה הוא ספירה השציעית שהיא המלכות, ועי"כ אמרו שהמחלל שצת הוא גורס פגימת הספירה השציעית שהיא המלכות שעליו נאמר מחלליה מות יומת וכו' אמר. תגא על רישיה דס"ת. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ו דף ע"א ע"א) דהאי נקודה איכי חות דשצת וכו', חות דצריית מילה, עטרת דצריית, תגא דס"ת קרלן ליה, כתר צריש כל לדיק וכו', והאי נקודה איכי סתימא וחתימה צחות ו' צ' יומי דחול, וציומא שציעא חתפתחת לקצלה לצעלה עיי"ש: עטרה על ברית ז'. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט סוף ע"א) וצשאר דוכתי, כי כחש המלכות היא צחיקון השלימות כחוי חז סלקא על רישא ד"א וחחקריאת תגא דס"ת, צהכחא חמא חתמר צה חש חיל עטרה צעלה עיי"ש, וכי"כ גם (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם, ואמר הכה דלע"כ

והאי ערלה ופריעה, אינון כמוז ותבן דחטה.

ביומין דחול אתקריאת היא. דאיהו הביל להיב המזבח לאדלקא^ה מוז ותבן. ואשתארת איהי סלת^ה נקיה.

אבל ביומין דשבת ויומין טבין אתקריאת י עטרה על כלא, וביתא (נ"א וכסא) דילה ל"ב אלקים דעובדא דבראשית. ואיהי ב' כלילא מעשר אמירן בכל סטרא.

האי

באר לחי ראי

לדקה, וצמער הפסוקים פ' צראשית) צפסוק ויחי מקץ יומים ויצא קין, שכתב צסוד קין וכלל, כי קין רומז האות ק' דק"ן שהוא ליור אות ה' וצרגלה נחזות הקליפה של נחש אשר זנבו ארוך צסוד רגל הק' המחפש צמקום הקליפות, יהכל מרומז צאות ה' דהצ"ל שהוא מורה צלתי אחיות החינונים צרגל שצב עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש ציומין דחול שהוא זמן שלטת הקליפות, שהשכינה שהיה חות ה' מחט"ה מתלבשת בקליפות שהוא אותיות ח"ט, אז לריך כל אחד מישראל נהגצר על החינונים לנקות ממנה המון והתבן, ואז נשאר המלכות צצחי אות ה' מהצ"ל שאין להחיונים שום אחיזה צה ונשאר סלת נקיה וכאמור: דאיהו הב"ל לה"ב המזבח וכו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"ב) דלנורך תיקון ירושלים שהוא מלכות בגלותא, לצא איכו לה"ב המזבח לה"ב הצ"ל עיי"ש, וחינו כמ"ש (צפרדם, צערכי כנויים ערך להב) דלפעמים נקראת המלכות לה"ב כאשר היא מתלבשת צלה"ב הגבורה שהוא לה"ב המצח, ועיי"ש עוד (צסוף ערך הכל) שכתב דהצ"ל הוא לירוק לה"ב מלשון חוץ לבבות חש עיי"ש. ולזה אמר הכא תצלין דלנורך תיקון החט"ה להצביר מהמלכות קליפת ח"ט של הנחש כנ"ל אז נקראת צצחי ה' של הצ"ל שהוא סוד הגבורות להב המצח לשדוף צלה"ב ואש של המצח שהוא הגבורות המון והתבן של החטה, ועיי"א אשתארת הכ' סלת נקיה וכאמור. אבל בשבת ויר"פ אתקריאת י' עטרה על כלא. עיין (צזכר פ' צא דף ל"ז ע"א) דהמלכות שהוא עטרת יסוד דז"א הוא מרומז צאות יו"ד אשר ע"י קליפת הערלה הוא אטום וסחוס וכאשר מעצירין קליפת הערלה אחגליה היו"ד עיי"ש, ולזה אמר הכא ציומות החול שיש שלטת החינונים שהמלכות עטרת היסוד הוא אטום וסחוס, אז המלכות היא אות ה', אזל צשצח ויי"ט שכל הקליפות צבלין ומתעצירין מן המלכות צסוד העצרת הערלה כנ"ל, אז נחגלה העטרת היסוד ע"כ אתקריאת יו"ד: וביתא דילה ל"ב אלקים וכו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס"ב ע"א) צסוד כי יום נקם צלצ"י, אותיות ל"ב י', דהנקודה הראשונה שנעש כחלה בצריח שהוא סוד הנקודה שנעשה צחור כב צראשית שהוא סוד י', עלה אתמר צשצח מאמדות נצרה העולם, וזה נכלל כנ"ל אלקים דעובדא צראשית

שהיא עפ"ל להיסוד לדיק כענין עטרה שהוא עפל לאות צרית, אעפ"יכ היא נמנית לספירה צפני ענמה, שהצרית הוא ספירה השישית והעטרה הוא ספירה ה' וכאמור: אבל ביומין דחול גן נעול וגו'. וכמש"ל צריש תיקון הקודם עיי"ש וצביאורנו שם: והאי ערלה ופריעה וכו' זה קאי אמאי שאמר למעלה צהמשך דצריו דהיראה כרעה שהוא מסטרא דס"מ וצח זוגיה הוא צצחי ערלה, ולריך להסיר כטעם שצריכין להסיר הערלה צסוד הנקודה (וכמש"ל דצרינו צדיה זכאח איכו מאן דלעצב לה מניח וכו') עד שהגיע להצדדים שאמר צסמוך שהנקודה הוא עטרת היסוד, וצכן להשלים הדרוש חזר לדצריו הראשונים שהקליפות הסוצים את המלכות הס צצחי ערלה. והסרת הקליפות הצדדים הוא כענין הסרת הערלה ע"י מילה ופריעה מעל העטרה צצחות צרית קודש וכאמור: ערלה ופריעה וכו' ע"י להלן (תיקון ל"ז דף ע"ה ע"א) הכי צרית כד איכו מלוצב צלצושין דאיון קליפת דאיון ערלה ופריעה, לריך תמן דחילו וכו', דצחלין קליפתן איכו מתחללת, וצג"ד מתחלה מות יומה וכו', וכד אהעצב מניה ערלה ופריעה, מיד אחגליה אות צרית עיי"ש, ולזה אמר הכא צהמשך דצדדים דמה שאמרנו דלהסיר המלצושים של אות צרית דאיון קליפת דערלה ופריעה דלריך לזה דחילו וכאמור. לזה לריך לדקדק להצדק רק ציראת הרוממות, אזל ציראה כרעה והשפילה (שהיה צענמה צצחי ערלה ורלוצה לאלקאה) לא יוכל להסיר הערלה ופריעה: כמוז ותבן דחטה וכו'. עיין (לעיל תיקון ע"ז דף ל"א ע"א, ולכל תיקון ע' דף ק"ל ע"ב, וצזכר פ' צלק דף קפ"ה ע"ב וקפ"ט ע"א) דחטה מרמז על השכינה צחור הקליפות ח"ט ה'. המלכות נקראת ה', והקליפות שמתלבשת צכס נקראים ח"ט, וע"י (לעיל צתיקון י"ז) ומזן ותבן דאיון לצושין דחטה צכאי ענמה, וצבי לנקאה החטה מן מוז ותבן דאיון ח"ט, ואשתארת ה' נקיה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא כי ענין המילה לחיקון המלכות שהיא עטרה של היסוד לדיק. שהוא צצחי חטא, שמוז ותבן הסוצים אותה שסם הקליפות שהמלכות מתלבשת צכן, וע"י מילה ופריעה שחסידין המון והתבן נחגלה העטרה שהוא סוד המלכות וכאמור: ביומין דחול אתקריאת היא וכו'. עיין (צשצח המלות פ' ראה צכוונה מלות

האי י אתקריאת יראה, בין בשבת, בין בברית מילה, בין בדינא. והכי בכל פקודא.

אלהים דא נתיב קדמאה, עליה אתמר (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט ולא שזפתו עין איה.

מאי עין איה. אלא מאינון מלאכין דאמרין איה מקום כבודו להעריצו. כד איהי בהאי נתיב, לית לון ידיעה בה, דאיהי סתירא מחיוון דמרכבתא.

והארץ היתה תהו ובהו (בראשית א), מאי והארץ היתה תהו ובהו. אלא מאן דאפיק מרשות היחיד לרשות הרבים, גרים לשכינתא למהוי תהו ובהו חשך ותהום. דאתלבשת באינון קליפין דאינון ארבע גליות.

ולא

באר לחי ראי

הס מהל"צ חלקים דמעשה בראשית עיי"ש וממשיך הכא בדרוש לענין תיקון המלכות ואמר כי חלקים הראשון של הל"צ חלקים הוא הנתיב הראשון שהמלכות נתעלת בו וכדמפרש ואזיל עליה אתמר נתיב לא ידעו עיט וכו' עיין (צפרדס צפ"ח) משער הנתיבות (נתיב ה"א) צביאור הדברים צד דר"ל כי כאשר תעלה המלכות אצן הראש אל בית אציה בסוד החכמה, כאשר הגיע אל נתיב הראשון שהוא שכל מופלא ומכוסה נעלם וכסתר ואינו מושג לזולתו, אז נסתלק השפע מן המלכיות, כי נעלם מהם אור השכינה, עד שהם שואלים איך מקום כבודו להעריצו, ומעטם זה נקרא נתיב הראשון נתיב מופלא ומכוסה לרוב העלמו ועי"ז נאמר נתיב לא ידעו עיט וגו' עיי"ש: והארץ היתה תהו ובהו וגו'. מדי דברו בפסוק ראשון דמעשה בראשית בענין תיקון המלכות, הוא הולך ודורש בהמשך בדרוש כל פ' בראשית עד ויכלו בסוד פגימת המלכות ותיקונה, והכל נרמז צי אמירן ולי"צ חלקים, אבל חסר כאן מיוס השלישי והללא. מאי והארץ וגו'. ר"ל מאי סמיכות הוא זה לפסוק ראשון דבראשית שמדבר בהמלכות שהוא סוד נקודה צהיכליה שהוא היראה ואות שבת ואות ברית כמ"ל. מאן דאפיק מרה"י לרה"ר. היינו כמ"ל צמוד הקודם שמי שפוגם באות ברית וצאות שבת וציראה שפלה, הוא צחי מו"ח מרה"י לרה"ר שמכנים הקליפות צהיכל המלך ומקום הקודש וכמו שציאורנו למעלה: גרם לשכינתא לסחוי תהו ובהו וגו' וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ב ע"א) מחלליה מות יומת, מאן דאעיל צרשות דילה שפחה חללק זונה. דרשות דילה תחום שבת וכו' כאלו חזר עלמא לתבו וצבו וכו' עיי"ש וצביאורנו שם: דאתלבשת באלין קליפין דאינון ד' גליות. וכמ"ש (צפר"מ פ' כי חלל דף רע"ט ע"א) דכ"ד גליות הם לקבל תלת קליפין דאגחא דאינון תבו וצבו וחשך, גלות רביעאה היא ע"פ תחום דאיכו חלל דאגחא עיי"ש. ואמר הכא דעיי פגם דחילול שבת דהמלכות היא מחלנשה צללין ד' קליפין דאגחא שהם הד' גליות, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ר"ט ע"ב) דצמק תגבורת דהינים, הד' אוחיות יקריק

דבראשית עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (לעיל ריש תיקון י"ב) דצג"ד נאמר למשה צלצ"ח א"ש, שהל"צ חלקים דמעשה בראשית הם שורש הגבורות ואשא סומקא של המלכות להגקס מן החילונים עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך בדרוש דלחצר שאמר למעלה דהנקודה שבתוך הכ' שהוא כנורת אור י' הוא מרמז להמלכות, אמר שלא יתכן שהנקודה שהיא המלכות עומדת בתוך אור ה' דבראשית, כי האות ה' יש לה ג' קוין, ועומדת הנקודה צהמלטה, לכורות שכל קו כלול מעשר אמירן צכל נד, הרי ג"פ עשר הוא ל', והאות צ' צענמה הרי ל"צ חלקים, שהיא שורש הגבורות הקדושות להגקס מהקליפות הסוצים אותה כמ"ל. אתקריאת יראה וכו' בין בדינא. (הגר"ח) מוחק תיבת צדיק"א וגרם צדח"ל"א, והיינו כי (לעיל ריש תיקון כ"ח) אמר שבתצת בראשית מרומה תלת פקודין יר"א צש"ת, צרי"ת א"ש, שצ"ת יר"א, ולזה אמר הכא דכ"ד פקודין הנזכרים נרמזין בהנקודה שבתוך הכ', כי הכ' פקודין הם לתיקון המלכות סוד יראה תתאה וכאמור: והכי בכל פקודא. כוונתו צזה שלא נחשוב כיון שאלו הכ' פקודין צפרט נרמזין בהנקודה שבתוך הכ' שממנה הושחת העולם, שאינו נקרא יראה אלא צמה שנוגע לאלה השלשה, דאלו הכ' לאו דוקא, אלא וכו' צכל פקודא ופקודא שיש צכל הרמ"ח עש"ין ושס"ה ל"ה תיקון המלכות מסערא דיראה, כי המלכות הוא כולל כל הפקודין והיא צחי יראה דכל פקודין: אדקים דא נתיב קדמאה וכו' עתה הוא חזר לדבריו הראשונים צריש תיקון זה שהתחיל לדרוש בראשית לסוד החכמה קדומה והמלכות שהיא היראה שמתאחדת עם החכמה צסוד ראשית חכמה יראה ה', וממשיך בדרוש בענין תיקון המלכות צצחי יראה ה', וצכן הוא חזר לדרוש עוד צצחי המלכות מסערא דחכמה, ואמר שזי ענין מ"ש בראשית צרה חלקים, כי תיבת חלקים מרמז לסוד לי"צ נתיבות החכמה, וכמ"ש רציון (צפר"מ פ"ג משער תפלת ר"ה) דהל"צ נתיבות החכמה כלם הם צסוד חלקים, והיינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"א) כי שורש הל"צ נתיבות החכמה

וְלֹא עוֹד אֵלָּא דַּגְרִים לֵה לְמַהוּי יִבְשָׁה ט) תְּהוּ, דַּאֲסַתְלַקְתָּ נְקוּדָה מַחֲלֵל דִּילָה דֵּאִיָּה ב', וַאֲשַׁתְּאֲרַת יִבְשָׁה.

נתיב (תנינא י) (שם) ורוח אלקים מרחפת על פני המים. מאי ורוח. אלא בודאי בזמנא דשכינתא נחתת בגלותא. האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא בגין שכינתא דאשתכחא בינייהו.

והאי רוח אתעביד קלא ויימא הכי. אינון דמיכין דשינתא בחוריהון. סתימין עיינין, אטימין דלבא. קומו ואתערו לגבי שכינתא, דאית לכון לבא בלא סכלתנו א) למנדע בה, ואיהו בינייכו.

ורזא דמלה (ישעיה מ) קול אומר קרא. כגון (איוב ה) קרא נא היש עונך ואל מי מקדושים תפנה.

והיא אמרת (ישעיה מ) מה אקרא כל הבשר חציר. כולא אינון כבעירין דאכלין חציר. (שם) וכל חסדו כציץ השדה, כל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין. ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא

באר להי ראי

נמשך מאות ו' שהוא עמודא דאמלטיחא עיי"ש, וכ"כ (ברע"מ פי פנחס דף רכ"ח ע"ב, דף רנ"ז ע"א) דלות ו' חקרי קול עיי"ש, וכ"כ (בזכר פי שמואל דף ג' ע"א, וצ"פ פקודי דף רכ"ז ע"ב) עיי"ש, ולא אמר הכא דכשליכין לעורר סוד הקול לבקש רחמים על בני תורה, אז נעשה הקול מבואי רוח שהוא רוח אלקים מרחפת שמצויר שם שהוא סוד מוחא דאגוזא דמתמן אחמשך יעקב שלימא שהוא סוד ו' ח"ת עמודא דאמלטיחא, ע"כ נעשה מזה הרוח צחי הקול וכאמור: דאינון דמיכין דשינתא בחוריהון וכו'. כדברים אלו איתא (בתיקונים מז"ח דף ע"ג ע"ב וע"ד) קום רע"מ לאתערב להבוא דחתמר ציה אני ישנה ולבי ער, וכמה אינון דמיכין ושינתא צעיניכו, ולא פתחין לון לאתערב דחין דאורייתא, וכל ר' ח' חקרי לאתערב ליה לבת עינא, ולאתערב לה ציה לבני צעלה דלוי דמיכא בגלותא צין אינון מארי תורב דלית חד מנייכו דיתער לה בצעלה עיי"ש: בלא סכלתנו למנדע בה. פי' כיון דעיקר תיקון השכינה ע"י עסק בתורה הוא ללמוד חכמה הקבלה, וכמ"ש (לעיל בסקדמה דף א') ע"ב) דלית סכלתנו לאשתמוע דשכינתא כאלון מארי קבלה, ואלון עצדין דירב נכשכינתא ולקציב ופרחין עמב וכו' עיי"ש, אכל אלון שלומדים רק פשטות התורה נראה שאין רואים לרחם על השכינה ולתקנה: ורזא דמלה קול אומר קרא. וכמ"ש (בזכר פי שלח דף קע"ב ע"א) דפסוק זכ נאמר על המלאך הנקרא חרנוול דלויכו מארי דחכמתא וקסת הכופר צידו שכתב צו כל עובדי דבני עלמא, וציללה הוא קרי כל מה דהוא כתב צימא עיי"ש: כגון קרא נא היש עונך. ר"ל דכשכינתא נעקתא ומבקשת מהכ"ה שירחמו עליה ללמוד חכמה הקבלה, ואין עונח והוא עקבות משחא דכתיב

יקו"ק חלנצש נחכו וכו' וחשך ותכוס עיי"ש וצביאורנו שם, וענין החלנצש השכינה נזכר, הוא ענין הסתרה פנים, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ו דף ע"א ע"ב) דכאלון קליפין די צלגוז דלוינו חכו וכו' וחשך ותכוס, חמר הסתירה פני מהם עיי"ש וצביאורנו שם, והיינו שענין הלנצש צחי הסתרה פנים שגגלות צעור"ר ולא עוד וכו' פי' מלמד שגם להמלכות פגם בחלוציותה שהיא מחלנצש בהקליפין, גרם לה עוד פגם בפנימיותה שניטל ממנה השפע בפנימיותה: למהוי יבשה וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ה ע"א) ושכינתא אשתארת יבשה, צגין דגרמי דיתכנסון מניה מיין עלאין עיי"ש וצביאורנו שם: דאסתלק נקודה מחלל דילה. והיינו כי הנקודה שחלל הכ' הוא מעין שממנה מתשקף גן דילה לכו"ף פירות, וכמ"ש (לעיל ריש תיקון כ"ט דף ע"ב ע"ב) דהנקודה שחלל הכ' הוא סוד גן נעול מעין חסום עיי"ש וצביאורנו שם:

נתיב תנינא וכו' עיין (צפרדס שם) נתיב הכ' מהל"צ נתיבות נקרא ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים, היינו כי הרוח הזכר של אלקים הכ' הוא המשפיע אל השכינה ומאיר אותה וצביכול מלחלה אותה ממנימי החסד, וע"י כך מושפעים צעלי תורה שהשכינה שרוי ציינכס עיי"ש: האי רוח נשיב על אינון דמתעסקי באורייתא. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ו דף ע"ז ע"ב) ורוח אלקים מרחפת ע"פ המים, הוא צ' אלפים תורה, דלית מים אלא אורייתא עיי"ש: והאי רוח אתעביד קלא. עיין (בחו"ס הזכר שנסוף ח"ג דף ש"כ ע"ב) שדרש והא"ר היתב חכו וכו' וחשך, אלון קליפין דאגוזא, ורוח אלקים מרחפת דא מוחא דאגוזא דמתמן אחמשך יעקב שלימא עיי"ש, והכא נודע ממ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ה במאמר תליחא) שכתב דהקול

באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין. בההוא זמנא (תהלים עח) ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב. לעלמא. ודא איהו רוחא דמשיח. וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא. דאלין אינן דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהו י מינה. ואשתארת ב' יב) יבישה.

וי לון דגרמין י) עניותא וחרבה וביזה והרג ואבדן בעלמא.

והאי רוח דאסתלק. איהו רוח דמשיח. כמה דאתמר. ואיהו רוח הקדש. ואיהו (ישעיה יא) רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי :

פקודא תניינא, (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, ודא אהבה דאיהו אהבת חסד. הה"ד

באר לחי ראי

גן וכו' דלתחשב ליה כאלו אחר עלמא לתכו וצכו, וגרם עניותא עלמא ואורח גלותא עיי"ש. מאן דגרמין וכו'. עי ש"ס (שבת דף ל"ג) דבעון ציטול תורה חרצ וצחח רבך ודבר וצורת צא וכו' עיי"ש, ודרש הכא דהיינו בעון ציטול חכמת הקבלה וכאמור. [א"ה * דיזיל לי' מן עלמא ולא יתוב לעלמא דקאי על רוחא הפלא ופלא הלשון ולא יתוב לעלמא דקאי על רוחא דמלך המשיח כנז', וחיי' לומר דלא יתוב לעלמא, דהא אפילו הרשעים האלו שמרחיקים וממאסים בחכמת הקבלה ועבדין הכל רק לגרמיהו גורמין אורח הגלות ומעבדים ביות המשיח, אבל עכ"פ יתוב בזמן מאוחר, אבל לא שלא ישוב לעולם חיי', אך הפי צע"כ כמו שהציא אלמור"י ז"ע דייצור הקודם מלשון (התחזיק) תיקון מ"ג דף פ"ב ע"א) דגרמין כאלו אחר עלמא לתכו וצכו, וקאי ע"ז הלשון גם כזכ דלא יתוב לעלמא, היינו דאחזירו עלמא לתכו וצכו, וקאי רק על אותו הזמן ואותו הדור שמרחיקין האנשים הרשעים את ביות משיח דקיונו מצחי' עולם הקטן שהוא צחי' כל אדם בכל דור ודור, ואולי קאי רק עליהם שהם לא יתחברו יען שברחיקותו אבל צא יצא צ"ב ברחמים במהרה דידן למען כבוד שמו ית' ואמונתו ותורתו, ועיין (בבבדמא מברח"ו ז"ל לשער הקדמות בגדפסב גם צע"ה) מה שהציא דברי החיקונים אלו והאריך שם] ואיהו רוח הקדש. עיין (בזכר פ' אחרי דף ס"א ע"א) שכתב דמלכות כשמקבלת השפעה מהחכמה נקראת רוח הקדש, ור"ל מצחי' קודש דלעילא שהוא החכמה עיי"ש, ואמר הכא דאם לומדים חכמת הקבלה שהוא סוד אורח י' עלאה שהוא חכמה דלעילא, אז מקבלת המלכות השפעה מהחכמה ועיי"ז נקראת רוח הקדש, משא"כ אם לומדים רק גלות התורה וכאמור: ואיהו רוח חכמה וכו'. והיינו כי כל השש מדרגות של רוחו של מלך המשיח דלגול שיתא רחוק רוח חכמה רוח צינה וכו'. הכל הוא במדרגת לימוד סודות התורה וחכמת הקבלה ובהבנת דבר מחוץ דבר בחכמה זו. וכן גבורה: ודא אהבה וכו'. עיין (לעיל בבבדמא דף

דכתב וצדיק ואין עוזר וכו' : לגרמיהו עבדין. עיי"ש לקבל פרס, ולא שציל תיקון השכינה, דאם היה כוונתם העיקר לתיקון השכינה, היה להם לעסוק בחיור התורה שהוא רחוק לאורייתא, כי רק זה יכולין להענותה ולהקנה כנ"ל, וכמ"ש (לעיל בבבדמא דף י"ד ע"ב) צדוד קבלה למשה מסיני, דרך הלומדים ההורה ע"פ דרך הקבלה הם המשתדלים בשכינתא לאפקא לה מן גלותא עיי"ש וצדיאורנו שם, וכ"כ (ברע"מ פ' נשא דף קכ"ד ע"ב) דא"ל אליהו לרשצ"י והמשכילים יחזירו זכר הרקיע, בבאי חצורה דילך דאיהו ספר הזכר יפקון ציח מן גלותא ברחמי, ועי' דצדרי (הרצ מהר"ש בבבדמא לפרע"ה) צדיאור הענין צאור. בההוא זמנא ויזכור כי בשר המה. היינו כי הקצ"ח מלמד זכות עליהם צדוד אשר הרעותי כציוול כי התרשלותם צלימוד חכמת הקבלה, הוא מחמת מיעוט הבנתם מלד חומר העבור כי הם צער ודם וקרן מחומר וכמ"ל מפסוק כל צער חזיר וגו' : ודא איהו רוחא דמשיח. עיין (במד"ר בראשית פ' ח'), וצזכר (פ' ויחי דף ק"ב ע"ב) ורוח אלקים מרחפת דה רוחו של מלך המשיח עיי"ש. וצחוס' (ע"ז דף ה' ע"א) דצ"ה כי רוח, ולזה אמר הכא דלזה אה"כ רוח הולך ולא ישוב, היינו שצציל זה הולך רוחו של מלך המשיח ומתאחר כל זמן ארוך כזה ולא צא הגאולה עוד. משום דרוח אלקים נשיב רק על אינון דמתעסקי בחכמת הקבלה שהוא סוד החכמה קדומה אשר רק עיי' תוכל המלכות להצנות כנ"ל, וכמ"ש (בזכר צד"ר נשא דף ק"ל ע"ב) דרוחו של מלך המשיח נקרא רוח חכמה, ומלכא משיחא איהו רוחא דלעילא מכל ז' רוחין, דשש מעלות לכסא מלכות של מלך המשיח, שבהם שש רוחין, ואינון רוח חכמה וצינה רוח ענה וגבורה רוח דעת ויראת ה', ה' א' שיתא, ורוח דעתין יומין דלעילא ה' שצעכ עיי"ש. וי לון מאן דגרמין וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון מ"ג דף פ"ב ע"א) מאן דגרם דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבעי' ומאורייתא דבכתב וגרם דלא ישתדלן צכון וכו', וצדואי כאלו יסלק נביעו מהכוא נהר ומככוא

תקוני תקונא תלתין [דף ע"ג וע"ד ע"ה] הזהר קג

הה"ד (ירמיה לא) ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתיך חסד, ועלה אתמר (שיר ב) אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ.

יראה אתקריאת מסטרא דשמאלא. ואהבה אתקריאת מסטרא דימינא.

אית יראה, אית יראה. אית אהבה, ואת אהבה. יראה דדחיל בר נש לקוביה בגין דלא נחית מנכסוי, או בגין דלא ימותו בנוי בחייו. אשתכח דאם הוה נחית מנכסוי או אם ימותו בנוי בחייו. דלא הוה דחיל ליה, ובגין דא הוה רחים ליה. האי יראה ואהבה, לא שוי ליראת יי ולאהבה דיליה לעקרא. אבל רחיו ודחילו עיקרא דיליה בין טב ובין ביש. ובגין דא אתקריאת האי יראה ואהבה ע"מ לקבל פרס.

ובגין דא אמר קוביה (שם) השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ (ד) דאיהו רחיו (נ"א דאיהי רחמי) בלאו פרס (עד דאיהו יחפץ) ולא על מנת לקבל פרס.

דיראה ואהבה, על מנת לקבל פרס (דף ע"ד ע"א) איהי של שפחה. (משלי ל) ותחת שלש רגזה ארץ וגר תחת עבד כי ימלוך ושפחה כי תירש גבירתה.

אלקיים דא מן ויאמר אלקים יהי אור. איהו נתיב תליתאה, יהי אור. ייה אור. אור. וי. וכד האי נקודה אתעטפת (נ"א אתפשטת) בהאי אור ואתעבדת אור, מהכא אתמשכו (ט) כל ההיות.

קם

באר לחי ראי

י"ג צ"ב) דהמלכות נקראת אהבת ה' דלויכ כלילא מכל ספירן עיי"ש וצביאורנו שם. ולזה מוזן במשך הדורש כלן דלחר שדרש המאמר הראשון דבראשית בסוד חיקון המלכות מסטרא דיראה ה' כ"ל, הוא דורש וכולך המאמר ה' ויאמר אלקים יהי אור בחיקון המלכות מסטרא דאהבת ה' מסטרא דימינא, וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ג דף ע"ז ע"ה) דכשמהמלכות נוטלה כשפע מצעלה מסטרא דשמאלא אתקריאת יראה פחד ינהק, וכד נטלה מסטרא דימינא אתקריאת אהבה, וזה פקודה תנינא דאתמר צה ואהבת עולם אהבתיך ע"כ משכתיך חסד וכו', ובג"ד ציומא קדמא ויאמר אלקים יהי אור עיי"ש: ולזה אמר הכא דאיהו אהבת חסד. כינוי כמ"ש רבינו (צפ"ח פרק י"ב משער הכללים) כי אהבה הוא צדו ימין מסטרא דחסד כי עיי' חסד מעורר אהבה עיי"ש. וכינוי כמ"ש צדקמה שם דיראה מסטרא דגבורה איהו, אצל מחסד איהו אהבה ה' עיי"ש וצביאורנו שם: יראה אתקריאת מסטרא דשמאלא ואהבה מסטרא דימינא. עיין (צוהר צדקמה דף י"א ע"ב) אהבה דא הוא פקודה דפקודה דיראה אחאחד ציה ולא נפקא מינה לעלמין, ואיהו אהבה למרחם צ"ג למארי רחיו שלים, ומאן איהו רחיו שלים, דא הוא אהבה צה דכתיב הכולך לפני ויהי חמים שלים צדימוחא, וכו' רחיו שליםחא דאקרי אהבה צה, וכהי איהו פקודה למרחם צ"ג למאריה דקדא וואת עיי"ש, ולזה הוא מסציר הענין

נתיב תליתאה וכו'. עיין (צפ"ח) צעיר התיבות

נהיב (בג') צבאור הדברים צה דנתיב ה' מהל"צ התיבות, הוא יסוד החכמה הקדומה שכול סוד

אות ה' מהיב אשר ע"י ה"ב צריח העולם בסוד כולם בחכמה עשית, אמנם הכל היה גם ע"י צדינה, וכינוי שחכמה שכול ה' החלש צדינה שכול ה', זה ירמוז צדינה יכ"י אור שכול לירוף י"ק אור"ל. כינוי שסוד

חות

קם סבא חד, פתח ואמר, יהי אור, ויהי אור. יהי אור דא ימינא. ויהי אור דא שמאלא. דבכל אתר ויהי איהו לשון צער.

ובגין דא ויהי היום, דדא איהו ראש השנה, דאיהו שמאלא, דאיהו דין דינא דכל עלמא, ובגינה אתמר (בראשית א) ויהי אור.

וירא אלקים את האור כי טוב, דא עמודא דאמצעיטא דאיהו (זו טוב, (שם) ויבדל אלקים בין האור ובין החשך, בין האור דא אהרן כהנא. ובין החשך דא קרח. אמר משה לי אתחזי לאפרשא מחלקת דאנא איהו דיוקנא דטוב (זו) דלעילא.

חזא דאתדבק קרח בחשוכא דסטרא אחרא, ואכחיש (יה) עובדא דבראשית דלא בעא לאתדבקא בשמאלא דאיהו לוי, אמר (במדבר זו) הבדלו מתוך העדה הזאת.

ורזא

באר לחי ראי

אות י' מכו"ח שבו חכמה כתבש צאור של הבינה, ומשיכס יחד י' עם או"ר נעש סוד או"ר עיי"ש צאור, ועי' מזכ (לעיל תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) וצביאורנו שם, וזכר (בראשית דף ע"ז ע"ב) צאור יותר שסוד י"ח אור הוא צאור דמן או"ר נעש או"ר, כי י"ח הוא י"ק עם אות י', וכינוי כי מתחלה האירו אותיות י"ק שבו אצל ואמא, ולצח איכדו אותיות י"ק לנקודת קדמא ונכנס לתוך האור ונעש או"ר, עיי"ש (וצמק"מ) שם צאור קח מהבא אתמשכו כל ההוויות היינו שהנקודה סתימא כנ"ל הוא כלורה י' שבו סוד החכמה כנ"ל, שממנה התמשך האור לכל הכוויות, וקיום כל העולמות, בסוד כלס בחכמה עשית כנ"ל: יהי אור דא ימינא וכו' עיין (צמד"ר לך לך פ' מ"ב, ושמיני פ' י"ח) כ"מ שנאמר ויהי אור, אמר ליה אף הוא נער, לפי שלא זכה העולם להשתמש בחותו אור עמד וגנוז ה"ד וימנע מרשעים אורם עיי"ש, וכ"כ (צכר בראשית דף מ"ה ע"ב), ולזה דרש ויאמר אלקים יהי אור הוא מסטרא ימינא שבו השפעת החסד, אצל ויהי אור הוא מסטרא דשמאלא שבו נער שמורה על מניעת השפעת האור וכאמור. ובג"ד ויהי היום. דדא איהו ר"ה מציא ראיא דכ"מ שנאמר ויהי אור מורה על דינים מסטרא דשמאלא. וכמ"ש (צכר ר"פ צא דף ל"ב ע"ב) ויהי היום דא ר"ה דקצ"ה קאים למידן עלמא עיי"ש. וירא אלקים את האור כי טוב דא עמודא דאמצעיטא. כדברים אלו כתב גם (צכר בראשית דף ע"ז ע"ב) וירא אלקים את האור כי טוב דא עמודא דאמצעיטא, כי טוב אכיד עילא ותחת וכל שאר סטרי צרא דיקו"ק שמה לאחיד לכל סטרי עיי"ש, וצביאור הדברים יותר איתא (צפ' תרומה דף קס"ז ע"א) יהי אור ויהי אור, יהי אור דא אור קדמא דאיהו ימינא ויהי אור דמימינא נפיק שמאלא, ועי"ד ויהי אור דא שמאלא. בגין כך לאו איהו סימן ברכה. מאי טעמא, בגין דמניה נפיק אמר

ורוא דמלה (בראשית א) **ויבדל** (ט) **אלקים בין האור ובין החשך**. (שם) **ויקרא אלקים לאור יום ולחשך קרא לילה**.

שוקא דימינא דהוא אור דאתמר ויבדל אלקים בין האור. איהי **שוקא ימינא כהנא דאתמר ביה** (תהלים יו) **נעילות בימינך נצח**. וכמה **נצח אתקשר בימינא**. הכי **הוד אתקשר בשמאלא**.

יהי ערב ויהי בקר יום אחד. **ערב**. **דא ערב דיצחק**. **בקר**, **דא בקר דאברהם**. **יום אחד**, **עמודא דאמצעיתא וצדיק דחשבינן חד**. **ולית יום בלא לילה דאיהי שכינתא**.

אדהכי הא קלא סליק ומתפוצץ ברומי ריקיעין, והוה **אמר משריין קדישאן מתיבתא דרקיעא דלעילא ותתא**. **אודרוו ואתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא למיעאל קדם מלכא בכמה קשוטין דפקודין** (ז) **דעשה**. **קומו משריין לקדמותה**.

אדהכי הא קלא תניינא הוה מתערא לגבי מארי מפתחן. **הא שכינתא קא אתיא למיעאל להיכלא דילה אדני שפתי תפתח**.

בההוא זמנא, **מטרוניתא עלאה קא נחתת לגבה לקבלא לה בפקודא קדמאה בכמה קלין ושופרות**

באר לחי ראי

אמר הכה דקרה לא שמע למשה שרלכ להפריש בין ימינא לשמאלא, וקרה אחדצק צסטרל דלויכ שכולא בשמאל ורלכ להיות גם כהן כניל כדי להאחז גם צסטרל דימין, ע"כ אמר משה לצטל רלגו של קרה בצדו וגר להבדיל השמאל שכולא סטרל דלוי מן הימין שכולא אהרן וכאמור עמודא דאמצעיתא וצדיק דחשבינן חד וכמ"ש (לקמן חיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) וצסאר דוכתי, דגוף וצריח השצין חד, עי"ש (וצפרע"ה פ"ה משער הצרכות) **ערב דא ערב דיצחק וכו'** ולית יום בלא לילה דאיהי שכינתא. לסיוס הדרוש דזה הוא חוזר לדבריו שכל הפסוקים צמצי"ב הם מרמזים לחיקון המלכות, ושכן היה כל הענין דמצ"צ שנעשה שלום עי"י עמודא דאמצעיתא ויסוד לדיק בין ימין לשמאל, ועי"י נעשה החיקון של המלכות דאחאחדת צצפלה ציחודא שלום, והיינו כמ"ש (להלן חיקון מ"ט דף פ"ה ע"ב) **דסוד ק"ש של ערצות ושחרית דא ערצ דילחקה, וצקר דאצרכה, וישראל דצינייכו הוא מאחד לון**. והיינו שע"י ישראל שכולא ז"ל סוד עמודא דאמצעיתא מחאחד זה עם זה. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"ה דף ע"א ע"א) **ק"ש דשחרית וק"ש דערצות דא לימינא ודא לשמאלא וישראל דליכו עמודא דאמצעיתא מייחד לון עי"ש וצציאורנו שם**: **אדהכי הא וכו'**. לאחר שהשלים הדרוש בחיקון המלכות צסוד צי נחיצות הראשונות שגרמזים צפסוקים דמעשה צראשית, הוא חוזר לפרש גם צי מאחרים הראשונים מהעשרה מאמרות דמצ"צ, שהוא כנגד צי דצרות הראשונות של העשרת הדברות ג"כ צסוד חיקון המלכות וקשועיה שחכיב ראויב לזות. **משריין קדישאן דמתיבתא דלעילא ותתא**. עיין (צובר פ' שלח לך דף קס"ב ע"א) ומשם

צארכ לויכ המתיבתא דנשמות קדושות ממתיתתא דרשצ"י מתכנטי לגו מתיבתא דארכן כהנא ומחערין לגביה ועאלין גו מתיבתא דיליב, ואיכו נעיל כל נשמות המתיבתא צעמירו דקיק ומחשופין כנשרין גו מתיבתא דנכורא שכולא מתיבתא דמשה וכו'. ונפקי ממתיתתא דמשה ופרחי לגבי מתיבתא דרקיעא. ואינון דאחחזון פרחי לגבי מתיבתא עלאה עי"ש (וצ"ח פ' יתרו דף ל"א ע"א), ולזה חולי י"ל כמשך הדברים דלאחר שדרש האי סבא צמתיבתא של רשצ"י ותלמידיו צמעלות אהרן ומדריגות משה שהם צסוד האור כי טוב כזכר הכה נפתח להם השער לכנוס ולעאל צמתיבתא דלעילא ודלתתא, היינו לכנוס תחלה למתיבתא של אהרן ולמיופק ממתיתתא דלתתא ולפרחי למתיבתא נכורא דלעילא וכאמור דקא אתיא למיעאל קדם מלכא בכמה קשוטין דפקודין דעשה וכמ"ש (לעיל חיקון י"ח דף ל"ג ע"א) **דמטרוניתא דאיהי מלכא ואפטרופסא דכל פקודין חולופת זכו קדם מלכא בגינייכו, ועי"ש עוד (לעיל דף ל"ב ע"ב) דקרא מלוא ה' צרה מאירה עינים, מרמז על השכינתא שהיא מעלה כל מלוא ה' קדם מלכא עי"ש וצציאורנו שם**: **לגבי מארי מפתחן**. וכמ"ש (לעיל דף ל"ג שם) **דמארי מפתחן הם פתחין וסגריין, והם נעורי תרעין דהיכלא. ומצ"ע ממונה על חרין מארי מפתחן חלו עי"ש וצציאורנו שם**. **אדני שפתי תפתח** וכמ"ש גם זה לעיל שם שחלדיקים חמרי ליה להאי דסגור היכלא דאקרי חדניי דשמים כשם רבו, חדני שפתי תפתח, אפתח תרעין דהיכלא וכו' עי"ש וצציאורנו שם: **מטרוניתא עלאה קא נחתת לגבה לקבלא לה וכו'**. עיין (לעיל חיקון ה' דף י"ט ע"ב) וכד אחפשע ה' עלאה

ושופרות, וסלקין תרוייהו לגבי מלכא. וכולהו הוו שאלין (שיר ה) מי זאת עולה מן המדבר. מי דאיהי אימא עלאה בזאת עולה.

וכד סליקת לעילא, אתעבידת כסא כא) למלכא עלאה. ובה פתח כב) אנכי דהכי סליק לחשבן כסיא.

וכד אתחברו תרוייהו, אתמר בהו (שמות כ) אנכי יי אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אשר איהו רמזי במלת בראשית.

אשר דא אימא, דאיהי אשר אקיק.

אשר קדשנו במצותיו.

אשר קדש ידיד מבטן. דאיהי בטן דאתמר ביה (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח, (יחזקאל א) הקרח הנורא.

מאי

באר לחי ראי

חכשטין וכמש"ל שם עיי"ש וציוארנו שם: ובה פתח אנכי וכו' היינו כמ"ש (זכר פי יתרו דף ל"א ע"א) חנני חא דחרין כרסון אנ"י כורסיה חדא. כי כורסיה אחרא עלאה, ועיי"ש (צמק"מ) דכ"י כורסון היינו צינה ומלכות דשניהם נקראים כסא עיי"ש: וכד אתחברו תרוייהו אתמר בהו אנכי ה' אלקיך וגו' פי כי כמו שז"ל מלרס היה ע"י התחברות המלכות עם צינה, היינו כי צינה הו"ל חא את ישראל ע"י המלכות כי נתנה לה גבורותיה ומלכות הכה את מלרס כל העשר מכות, כן צסיני נתחברת הצינה עם מלכות, ולכן אמר צסיני אנכי ה' אלקיך, כי מלת אנכי מרמז להמלכות. ומלת אשר מרמז להצינה וכדמפרש ואזיל. אשר"ר איהו רמזי במלת בראשית"ת ר"ל כי בראשית שיהא מממר הראשון הוא מתאחד עם דיבור הראשון אנכי, כי גם בחיצת בראשית מרומה צינה ומלכות, כי בראשית הוא לירוק ציית אש"ר, וכבר נתבאר למעלה כמה פעמים כי ציח הוא רומה להמלכות, וחיבת אש"ר רומה לצינה, וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ט דף ע"ט ע"א) בראשית, חמן אש"ר, דכתיב אשר הוצאתיך מאמ"י, אקיק אשר אקיק, אש"ר באשר"י כי אשר"י צנות ודא אמא עלאה עיי"ש: אשר אקיק וכו'. מציח ראיח דאשר רמח לצינה מלשון הקרא אקיק אש"ר אקיק שמדבר צינה ששם מאיר כשם אקיק. וכמ"ש (צ"ר פי אחרי דף ס"ה ע"ב) ובשאר דוכתי: אשר קדשנו במצוותיו. מה ג"כ ראיח דאשר הוא צינה, כי מבי"ט אנו אומרים אשר קדשנו, כי הקדוש צינה וכדמפרש ואזיל. וכמ"ש גם זה (להלן תיקון ל"ט שם) עיי"ש וציוארנו שם: אשר קדש ידיד מבטן. מציח ראיח דקדש הוא צינה, כי מבי"ט אנו אומרים אשר קדש ידיד מצנן. כי צנן הוא יסוד דאמא, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ו ע"ב) מסביר דאמא עלאה אתקריא שכינתא צנן. כה"ל מצנן מי ילא בקרה עיי"ש וציוארנו

עלמא לנכרה ציח תחא וכו', עיי"ש ציוארנו דהמלכות אינה ראוייה לזווג עד שאלמא עלאה מתפשטת ויורדת לגצה ומתקנת ומקשטת אותה לעשותה כלי צפרוף שלם ומקושטת כראוי עיי"ש. ולזה הוא הולך ודורש הכא שז"ל מכוון מממר הראשון דמצי"ד ומתייחד עם הדיבור הראשון של העשרת הדברות שהוא אנכי, שמרמז לענין זה איך כי התיקון של המלכות שחכ"כ ראוייה לזווג עם צעלה, הוא רק ע"י אמא עלאה שהיא מתקנת ומקשטת אותה וכדמפרש ואזיל: לקבלא לה בפקודא קדמאה. ע"י (זכר פי יתרו דף ל' ע"ב) דאנכי מרמז לתיקון המלכות בסוד סיכורא בשלימותה צבורא דזכיר עלה. ואקרי אנכי באשלמות רחין דשלימו דכורסייה לתחא. ואסבולקין חיון קדישין ואיכי אתתקנת בחיקוינהא, וכד איכי שפירא בחיון, ובעלה אחי לגצהא, כדן אקרי אנכי עיי"ש, ואמר הכא שכל זה ע"י הצינה מערונתהא עלאה דנחתה לגצה לתקנה ולקשטה. ועיי"ש כיח ראוייה שחזווג צעלה להיות נקרא אנכי שהוא פקודא קדמאה וכאמור: בכמה קלין ושופרות. וכדמפרש (להלן תיקון ל"ח דף ע"ט ע"א) צהכוא זמנא כמה משריין סגיאין דמתיבתא עלאה ותחא דנשמחין קדישין אתקנו לקדמות מערונתה וכו' כמה מארי שופרות ומארי דקלין וכו' עיי"ש. וע"ל צעמוד שח"י"ד דשכינתא תחא כות סלקא צכל קלא וקלא מאינון שצנ קלין וכו' דשכינתא כלילא משצטע עגני כבוד דכ מתכסין קלין וצרקן עיי"ש וציוארנו שם: וסלקין תרוייהו לגבי מלכא. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ח דף ע"ט ע"א) צהכוא זמנא שכינתא עלאה ותחא סלקין דא ע"ג דא כגונא דאתמר צעורא דסיני עיי"ש וציוארנו שם: מי דאיהי אמא עלאה בזאת עולה. דרש דמה שז"ל שכיח המלכות עולה לגצי צעלה הוא רק ע"י האמא שכיח מ"י. והיינו שפיקר עלייתה היא רק דאמא מקשטת לברתא צקשומי כלל מכל אצקת רובל צכל מיני

מאי נורא, דא עמודא דאמצעיטא.

מאי קדש ידיד מבטן, בטן כג) דאתמר ביה. דא צדיק.

אשר כד) דאיהי אימא עלאה. קדשנו בעמודא דאמצעיטא. וצונו בצדיק על כל פקדא ופקדא.

בגין דחד איהו מצוה, וחד עושה. חד מצוה כה) על המצוה דאיהי שכינתא (תהלים יט) מצות יי ברה מאירת עינים. וחד עושה עשייתה דאיהו מעשה דפקדא. דהכי אוקמיהו מארי מתניתין גדול המצוה ועושה ממי שאינו מצוה ועושה.

ועוד

באר לחי ראי

ונונו, אשר הוא צינח המאשרניו, קדשנו למחית, צמחתי דרך נוי, ונונו להיסוד, וכל זה הוא לנורח חיקון המלכות עיי"ש: דחד איהו מצוה וחד עושה. עיין (צזכר בראשית דף כ"ב ע"א, ובחיקונים מז"ח דף פ"ה ע"ג) משל למלכא דכ"ל אומנא, ואומנא לא הוה עבד מדעס אלא צרשו דמלכא וכו', מלכא ודאי איכו חכמה לעילא, ועמודא דאמנעיתא איכו מלכא לתתא. אלקים אומנא לעילא ודא אמא עלאה, ואלקים איכו אומנא לתתא ודא איכו שכינתא תתאה, ואתתא לית לה רשות למיעבד מדעס בלא רשו דעלכ. וכל צמינן דכ"ל בנורח אילנותא. הוה אבא אמר באומנא לגבי אמא יכ"ח כך וכו', מארי דצמינא איכו אמר ואומנא עבד וכו' עיי"ש. ולזה הוא ממשיך בדרוש כאן דצמחש בראשית מ"י עולה בראשית, וצנתית החורב וצלימ"ל אחצרו ג"כ חרוביו, ומכ"ע אנו אומרים אקצ"י על כל מלכא, כי כן היה צמח מעשה בראשית, כי מלכא דלעילא שהוא חכמה אמר למלכא לתתא שהוא עמודא דאמנעיתא, ומלכא לתתא נ"ח להאומנים שיטעו שם אמא עלאה ואמא תתאה, ולזה אומרים על כל מלכא אקצ"י ונונו, היינו כי גם נחית החורב והמלכות היה בדרך מע"ב, דמלכא דלעילא אמר למלכא לתתא, ומלכא לתתא שהוא עמודא דאמנעיתא אמר להאומן תתאה שכיח המלכות וכו' עשה ובאמור: חד מצוה על המצוה. דרש דלכ"י אומרים צווסה בצרכה צכפל צמחתי וכו'. כי כן הוא נחית החורב והמלכות בדרך ליווי ממלכא עלאה לתתאה. ומלכא תתאה אמר וזה אל האומן שהוא המלכות העושה מעשה המלכות: מצוה ה' ברה מאירת עינים. וכמו שדרש (לעיל חיקון י"ח דף ל"ב ע"ב) בפסוק זה שמרנו לחיקון השכינתא שנקראת מלכות כי צמן שיעראל מקיימים מלכות כי בראוי עיי"ש: דהכי אוקמיהו מארי מתני'. צשים (ע"ז דף ג' ע"א): גדול המצוה ועושה ממי שאינו מצוה ועושה. היינו כי המלכות ועושה הוא קשור גם במלכא עלאה ותתאה שהוא אבא ועמודא דאמנעיתא שם המלכות. משא"כ מי שאינו מלכות ועושה שאינו קשור רק במלכות לבד שכן הוא עשיית המלכות ובאמור: דא עמודא

ובצילורנו שם: [א"ה * הקרה הנורא. דרש על יעקב שהוא עמודא דאמנעיתא מרת נור"א, כמ"ש אלתמיר זי"ע דיצור הסמוך שלח"ז. אולם מלת הקרה"ח איך שייך על יעקב, והגם דדרשו ג"ש דקרה אחר כחצי הקרה הנורא כנ"ל דיצור שלח"ז, עכ"ז עדין לר"ך ביאור, ואולי י"ל דרומה ג"כ על יעקב כפשוטו. משום שאמר יעקב כן עשו אחי איש שער ואנכי איש חלק (בלי שער) ונקרה קרה, ועי' ש"ס (בכורות דף י"ח ע"א) חוץ מן הקרה הזכ, וצתו"ס שם. (ובעשרה מאמרות לברמ"ע מפלנו ז"ל מאמר חיקור דין סי' י"א) שייש קר הכוס' דרך כבוד הוא לגבי רע"ק כמ"ש קרה הוא עכור הוא עיי"ש, אך לא נמלא מפורש דיעקב אצ"נו היה איש חלק גם על ראשו:] מה נורא דא עמודא דאמצעיטא. מציא ראה דקרה מצטן מי יאל הקרה משפטי בלמא עלאה שממנה יאל ז"ל שנקרה קרה"ח שהיה ציבור צמח אמא, כי בקרה אחר כחצי קרה הנורא, וגודע דנורא הוא כינוי לעמודא דאמנעיתא, וכמ"ש (צזכר פ' יתרו דף ע"ט) מאי והנורא, כד"ל ויעקב איש חס כחרגומו וכו'. ועיין (לקמן חיקון ע' דף קכ"ב ע"א) האל הגדול הגבור והנורא. והנורא הוא סוד עמודא דאמנעיתא עיי"ש, ולזה יתכן דקרה הוא רמז לעמודא דאמנעיתא, ולזה יתכן הפי' בפסוק מצטן מי יאל הקרה, היינו כי ז"ל שנקרה הקרה הנורא יאל מצטן מ"י שהיה אמא עלאה ובאמור: במן דאתמר ביה דא צדיק. ר"ל דמה שאמרנו מצטן מי יאל הקרה שז"ל יאל מצטן אמא עלאה. ר"ל מיסוד דלמא. דסוד עיבור ולדה הוא צרחס האם, וכמ"ש רבינו (בפ"ה פרק ד' משער אר"ך) עיי"ש: אשר דאיהו וכו'. מדי דכ"ל בדרוש דחיצה חש"ר שמרנו לבינה אמא עלאה, הוא דורש וכו' עדין גם חסה צרכה המלכות שמצרכין על כל מלכא אשר קדשנו צמחתי ונונו על כל פקדא ופקדא: דאיהי אימא עלאה. קדשנו בעמודא דאמצעיטא. וצונו בצדיק. היינו כמ"ש רבינו (בפ"ה ע"ב משער בכרכות) בנחיתת אשר קדשנו צמחתי ונונו, שמי צרכה המלכות ממשיכין השפע מהצינח למלכות מ"י חס"ת דרך היסוד, וזה שאומרים אשר קדשנו צמחתי

ועוד מצוה דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו מצוה מסטרא דאבא דאיהו רא"ש. ומסטרא דאימא דאיהו אש"ר. והכי צדיק מצוה ועושה מתרוייהו.

ובגין דא אתמר על תרוייהו אשר קדשנו. אמא קדשנו, ואבא צונו, על מאן. על שכינתא תתאה דאיהו (כו) פטר כל רחם, פתיחו דרחם דאיהו רמ"ח פקודין.

איהי מצות י"י. בכל אבר ואבר (כ) דמלכא איהי מצוה.

ועוד אשר קדשנו, מסטרא דאבא (דף ע"ד ע"ב) ואימא, הה"ד (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. ויאמר מסטרא דאבא דאיהו י'. יהי מסטרא דאימא דאיהו ה'. חד אמירה וחד הויה. עשייתה דתרוייהו יהי (כח) אור.

ועוד

באר לחי ראי

גם מאור' ומעמודא דאמצעיתא, והמלכות היא מלכות ועושה מתרויכו, מצעלה מלכא דלתתא, וגם מאור' מלכא דלעילא כנ"ל. פתיחו דרחם דאיהו רמ"ח פקודין היינו כי כל הכה של קיום הרמ"ח מ"ע שישאל עושים בפועל, הוא צאמנות המלכות שהיא האומן העושה ציווי של המלכות כנ"ל כי המלכות נקראת פטר כל רח"ס וכאמור: איהי מצות ה'. כשמתייחדת עם צעלה ברמ"ח איברי ע"י הרמ"ח עשין, נקראת מלכות הויכ שפירשו שהמלכות שהיא נקראת מלכות שהיא שורש הרמ"ח מלות עשה מתייחדת בצעלה שהוא הויכ וכאמור: ועוד אשר קדשנו מסטרא דאור' וכו'. לעיל אמר קדשנו הוא סוד אבא כנ"ל שהוא משפיע לאמא, ומתחם נמשך השפע למלותיו שהם זר"ה, והולך לומר שהיזה אש"ר מרמז לסוד הצינה, והכא מוסיף על הכרח הכ"ל דיש לומר שהיזה קדשנו מרמז לתרויכו לאורא, אשר מכה שניכם נשפע לזר"ה. הה"ד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. עין (דובר בראשית דף ע"ז ע"ב) שדרש תיבה יכ"י לזר"ה. יכי הוא רחל דלזר"ה דלזר"ה יכ"ה, ולבתר תהדר לנקודת קדמא שנתגלה מה שהיה מתחלה צמחשכר י שני של יכ"י שהוא סוד החכמה מכה אל הפועל בצוד כולם בחכמה עשית, ועי"ש (צמק"מ) באורך, ולא חמר כי תיבה קדשנו מרמז לסוד י שני של יכ"י, שנתכוו ע"י יחוד חר"צ שצמחשכר תחלה: ויאמר מסטרא דאבא דאיהו י', יהי אור מסטרא דאמא דאיהו ה'. ר"ל דצמחשכר תחלה היה התעוררות קודם ע"י אבא צפ"ע שהוא אות י בצוד אבא אומר, וע"י אמא צפ"ע שהיא אות ה' בצוד אמא עושה: חד אמירה וחד הויה. ר"ל דסוד אבא אומר שהיא אמירה, ואמא עושה שהוא בכיות העולמות צמחשכר קדמה היה כל חד וחד בהתעוררות צפ"ע כנ"ל אל: עשייתה דתרוייהו יהי אור. ר"ל דשילא שניכם סוד י"ק מכה אל הפועל לתוך החכמה בצוד כולם בחכמה עשית. לא נכללו שניכם בתוך י כ"ה של יכ"י כנ"ל, וע"י נאמר בתורכ שני יכ"י אור: ועוד אשר על

עמודא דאמצעיתא וכו'. אמא קדשנו ואבא צונו וכו' דאיהו רמ"ח פקודין איהו מצות ה' וכו'. עין (צפרם ערך מלווה) שצמח המשך דברי החיזקונים צוה, ותורף דבריו הוא דברת המלכות שצמחין לקצ"ו, הוא מרמז לסוד תיקון המלכות ע"י העמודא דאמצעיתא דרך היסוד לזיק בצוד גדול המלווה ועושה, ור"ל כי מלווה הוא מלשון הכדקנות ויחוד זר"ה, ולזה אמר מלווה דא עמודא דאמצעיתא, וקרא לז"א עמודא דאמצעיתא ענ היותו עולה דרך קו האמצעי עד לבין אור"ה, ומתחם שהם מחזיקים אותו מתייחד עם המלכות הנקרא מלווה ע"י החכמה שהוא אבא, וע"י הצינה שהיא אמא, ולזה הוא הרמז תיבה אש"ר שאומרים בנוסח הצרכה שגרמז צו חכמה וצינה שהוא לזר"ה רא"ש, היינו כי אש"ר הוא צינה כמש"ל ורא"ש הוא חכמה כי החכמה נקרא רא"ש, ולזה אמר והכי צדיק מצוה ועושה מסטרא דתרוייהו. כי יחוד המלכות עם צעלה הוא רק ע"י היסוד לזיק, והיסוד הוא נשפע מחו"צ. וע"י הוא יכול לפעול פעולתו להשפיע להמלכות וכוונתו צוה לפרש הלשון של צמחותיו שהוא לכאורה מיוחד, ויכ"ה די לומר אשר קדשנו ולזר"ה, אלף שהיזה צמחותיו מרמז ללשון רבים, כי העמודא דאמצעיתא שמתייחד את עצמו עם המלכות, הוא מלך שניכם החכמה וצינה: ובג"ד אתמר על תרוייהו. כי מה"ע דהמשך השפע של היסוד לזיק הוא מתרויכו מחו"צ, ע"כ אומרים קדשנו ולזר"ה, שנתקדש היסוד מאמא ונלעזר מאבא, כיון שאין היחוד דז"א ע"י היסוד לזיק אלף ע"י התעוררות וכהה של אור' דלעילא כנ"ל: על מאן על שכינתא. היינו כמש"ל מדברי (ה"ח) דמלכא דלעילא אמר למלכא דלתתא, ומלכא דלתתא מלווה להמלכות שהיא האומן העושה כנ"ל, ולזה אמר הכה דלכן אומרים בסוים צרכה המלכות על פעילה לולג וכחלל, שכיח המלכות עממה שהוא צמחות, וכן בכל מלווה כנ"ל, שפוקדו מאור' להעמודא דאמצעיתא לא כזה אלף אלף על המלכות שהיא השכינה. וכמבואר שפוקדו להאומן שהיא המלכות לעשות, היה מתרויכו,

ועוד אשר, על שם (בראשית ל) באשרי בט) כי אשרוני בנות.

אשר (ל) הוצאתיך מארץ מצרים (שמות כ). וכי עבד דאיהו בבי אסירי דמלכא, ואבטח ליה מלכא לאפקא ליה מבי אסירי, אית ליה למלכא לשבחא גרמיה אשר הוצאתיך מארץ מצרים כמה זמנין. אלא חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים, לקבל חמשין תרעין דבינה, לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מן גלותא.

וכד נחתת לגבייהו, נחתת למפרק לון בכמה קלין וברקין. הה"ד (שמות יט) ויהי ביום השלישי להיות הבקר ויהי קולות וברקים וגר ועלייהו אתמר (שם כ) וכל העם רואים את הקולות. את, דא שכינתא תתאה (לא) דהות סלקא בכל קלא וקלא (לב) מאינון שבע קלין. ואיהי הות בת קול דכל חד וחד.

קול דברים אתם שמעים (דברים ד). דא קלא עלאה כלילא מתלת קלין עלאין דאינון תלת ספירן

באר לחי ראי

חמשין תרעין דבינה לאורך ישראל כדי להמשיך עצורם אור החירות מיוצל עליון וכאמור - נחתת למפרק לון בכמה קלין וברקין. עיין (לעיל תיקון י דף כ"ה ע"א) וכד נחיתת נחתת מליא מכל ענין, בהבוא זמנא חיון פתחין גדפייכו לגבא צכמה שירות ותשבחות, ועיי"ש צביאורנו צביאור הענין דצומן שהמלכות נחיתת לאחר תפלת שמונה עשרה מלאה כל עוב, הכה מתייראים המלאכים שלא יעבדו הקליפות את השפע וליוק מן השפע בדרך ירידה, ולזה פתחין כנפיהם בשירות ותשבחות להצריח את הקליפות עיי"ש עיי"ש, ולזה אמר גם הכה דא היה הענין שניתנה החורה צקולות וברקים, כי בגאולת מנרים פלח המלכות שהיא צרתא לגבי אמא עלאה, וצחג השבועות נחתת מלאה כל עוב להוריד החורה עם אורך ימים שצמיחה ועושר וכבוד שצמחאל לישאל, וזה פחד מקטרגו החיזונים שלא ינקו מהשפע, ע"כ נחתת צכמה קלין וברקין להצריח את החיזונים ולמפרק לישאל מקטרגו וכאמור: הה"ד ויהי ביום השלישי וגו'. עיין (ברע"מ פי' כי תלך דף רפ"א ע"ג) שדרש ויהי ביום השלישי, דביה נחית קצ"ה למיכא אורייתא לישראל בת יחידא למכו עמיה שבת מלכתא, דאיהו יום השלישי שהוא כלול תלת ענפי אצבן ש"י ב"ת, ועי"ד אמר בשלישי ניתנה תורה, וגם אמרו בשבת ניתנה תורה, שהיא בת יחידא דאחידא בתלת אצבן עיי"ש, ולזה הביא הפסוק זה לראיה לדבריו שהקולות וברקים בשעת מתן תורה הוה לאורך המלכות שהוא סוד יום השלישי כנ"ל שלא יאמרו צה החיזונים כנ"ל: מאינון שבע קלין. עיין (בזכר צחסי שצסוף חלק ב' דף רע"א ע"א) וכל העם רואים את הקולות. מה ראו אותן השבע קולות שאמר דוד עיי"ש, ואמר הכה דכשכינתא הוית נחתת מלאה כל עוב ז' מדרגות מחסד עד מלכות לאורך נחיתת החורה לישראל וכאמור: כלילא מתלת קלין דאינון תלת ספירן עלאין. עיין לקמן

שם באשרי וגו' הוא חור צה לדבריו שלמעלה צעמוד הקודם שדרש בסוד אשר הוצאתיך מארץ מצרים, והוסיף הכה לדרוש עוד אשר הוצאתיך, מלשון שבת והלל על הטובה הגדולה שעשה לנו בהוצאתנו ממצרים מצית עצדים. וכמ"ש (בזכר פי' ויהי דף רמ"ה ורמ"ו) צפסוק זה באשרי כי אשרוני בנות כמה דכתיב ראוה בנות ויאשרוהו וכו', מאשר שמנה לחמו דא אחר דכלל מאשרין ליה צעלמא דחת, דעלאו ותחתי מאשרין ליה וכו' עיי"ש, ומפרש הכה דצילמ"ל עליו ותחתי מאשרין ליה כביכול על הכס הגדול שעשה לישראל שהוציא את ישראל ממצרים עיי' אמא עלאה מסערא דיוצלא, וזה הוא ענין נפלא כי כל השפעות הגשפעות לישראל הם נוצעים מסערא דווי, וזה הכס הנוסס לישראל ממדרגה יותר גבוה, היינו מאמא עלאה: וכי עבד דאיהו בבי אסירי דמלכא וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון ל"ט דף ע"ג ע"ג) עיי"ש: לקבל חמשין תרעין דבינה. וכמ"ש (בזכר פי' צה דף מ ע"ג) דענין ילימ"ל הוה צעור לחודש, היינו מסערא דיוצלא שהיא צחי יוכיכ שהוא צעור לחודש שעלחת צרתא לגבי אמא עלאה, ומשם נמשך הגאולה מסערא דיוצלא עיי"ש: לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון. עיין (בזכר יתרו דף פ"ג סוף ע"ג) מסערא דיוצלא אהער דינא על מנרלי, ולקבל דא אדכר באורייתא חמשין זמנין נמוסין ומנרים ושצחי חיון כלכו. ועיי"ש (באחז"ה צגליון) דר"ל דכלל כ"פ פעמים שזכר יליחת מנרים בתורה מראה כמו שהוא יתבאר משבת עמנו צהם לזכור החסד שעשה עמנו עיי"ש, ולזה אמר הכה אשיר הוצאתיך מאמ"ל, דהאישור והשבת שהקצ"ה משבת אי"ע כביכול על אשר הוצאתנו מאמ"ל, אינו על עיקר הגאולה, כי הלא זה היה מהגיוסם כיון שכבר הצעית לאצותינו לאפקא לון מצית אסורים, אלא האישור והשבת שהקצ"ה משבת אי"ע כביכול, הוא צמה שהמליח את הגאולה ממקום גבוה כ"כ, שעלחת המלכות עד

ספירן עלאין. ועל אימא עלאה אתמר (שם) ותמונה אינכם רואים זולתי קול. אבל בת קול עלה אתמר וכל העם רואים את הקולות ואת. ואת ודאי. דאתמר בה (במדבר יב) ותמונת יי יביט.

קולות אינון מסטרא (ג) דעמודא דאמצעיתא. איהו קול השופר שביעאה (ד), באימא עלאה. ולתתא שית קלין.

ברקים מסטרא דצדיק דאתמר ביה (זכריה ט) ויצא כברק חצו.

ענן דא שכינתא כלילא משבעה ענני כבוד דבה מתכסין קלין וברקין.

ומסטרא דימינא (ה) אתקריאת ענא. ומסטרא דשמאלא ערפל, הה"ד (שמות כ) ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים.

ועוד אנכי דא שכינתא תתאה. ורוא דמלה (ישעיה גא) אנכי אנכי הוא מנחמכם. אימא עלאה אנכי לעילא. אנכי אימא תתאה לתתא.

ועל

באר לחי ראוי

בעמודא דאמצעיתא תליתא לאצבן עיי"ש: איהו קול השופר שביעאה. ר"ל כי ז"פ קול מזכר בחורה בשעת מית, וקול ה' הוא מית ויחי קול השופר הולך וחזק מאוד. ולזה אמר ואיכו בעמודא דאמצעיתא שהמלכות אחידה ציה בשעת מתן חורה הוא סוד קול השופר, וחינו כמית (צוהר ויקרא דף ו ע"ב) מדלא כחיד ויחי השופר הולך, אלא קול השופר, קול שהוא ז"ל דנפיק משופר שהוא הצניה, ואורייתא מהבא נפקא, ומאחר דא דאיכו כללא דכל שאר קלין אחייביה עיי"ש; ברקים מסטרא דצדיק. ר"ל מסטרא דיסוד אמא, וכמית (בהגהות קבלת יעקב צוהר פי יתרו דף פ"א ע"ב) צצאור דצרי הזכר שם צעם הארז"ל, דיסוד אמא אקרי צרק עיי"ש: דאתמר ביה ויצא כברק חצו כי סוד חן ממנו ליסוד לזיק שורה כחן לגבי כלה, וכמית (לעיל תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) ובשאר דוכחי: ענן דא שכינתא. וכמית (צוהר צראשית דף י"ח סוף ע"א) צסוד את קשתי נחתי בענן עיי"ש. כלילא משבעה ענני הכבוד. וכמית (צפרים צערכי הכינויים, ערך ענן) דד ענני הכבוד הם ה' ספירות שצמלכות, ולכן נקראו ענני הכבוד כי כבוד הוא סוד המלכות עיי"ש: ומסטרא דימינא אתקריאת ענא וכו'. עיין (צרע"מ פי פנחס דף רכ"ה ע"א) צסוד ענן וערפל צציו, דעל חכמה וציה נאמר ענן וערפל צציו, ולזה אמר דהמלכות כשירדה ליתן חורה היתה מסובצ צסוד ענן וערפל צציו, ענן צימין סוד החכמה ראש קו הימין, וערפל צשמאל סוד הצניה ראש קו השמאל: הה"ד ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים. עיין (לעיל ריש תיקון י"א דף כ"ו ע"ב) צראשית צרא אלקים, אמא עלאה עיי"ש, ולזה דרש הכא שמש שהוא אש אלקים נגש אל הערפל ללד שמאל של המלכות, אשר שם אלקים שהוא

(לקמן תיקון ס"ט דף ק"ד ע"ב) ועל חלק ז' קלין אתמר וכל העם רואים את הקולות, ועל חלק ג' חזין אמר קול דצרים אחס שומעים וצח קול דכולכו שכינתא תתאה עיי"ש, ולזה אמר הכא דמית צפ' ותחתון קול דצרים אחס שומעים, ולא אמר רואים כמית צפ' יתרו. משום דשם מיירי צצ' קולות עלאין שחס גניחין, היינו כ' ספירות כח"צ שחס למעלה מן ה' כי קלין, וככ' קלין עלאין לא שיד צחס ענין ראה, כי לא היה להם שום השגה חושית צחס, רק צחי שמיטה מרחוק. ועל אמא עלאה אתמר ותמונה אינכם רואים זולתי קול. כל המאמר הזכר הוא (צוהר פי ותחתון דף רס"א ע"א) דכד אחייב צאורייתא לישראל אשחכחו צ' קולות, קול פנימא שחא מסטרא דחמא סוד ה' עלאה שנקראת חמונה צסוד ותמונה ה' יציע, ולקול זה לא זכו ישראל לראות רק לשמוע כמית ותמונה אינכם רואים, אצל להקול שהוא מסטרא דהמלכות ה' תתאה לזה זכו לראות, וע"ז נאמר וכל העם רואים את הקולות, עיי"ש (ובמק"מ) שם: קולות אינון מסטרא דעמודא דאמצעיתא. עיין (צרע"מ פי פנחס דף רכ"ה ע"ב, ודף רנ"ו ע"א) דלות ו' אקרי קול, וכן הוא (צוהר פי שמות דף צ' ע"א, וצפ' פקודי דף רכ"ו ע"ב) עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון י"ג דף כ"ח ע"א) צמאמר תליתא צצרכה, שחצ דהקול הוא חות ו' שהוא עמודא דאמצעיתא, ועיין (לעיל צהקדמה דף י"ד ע"א) וכל העם רואים את הקולות מסטרא דלות ו' עיי"ש וצצאורנו שם. והסוד הכא הענין שהקול של צחי המלכות שראו ישראל הוא מסטרא דעמודא דאמצעיתא. שהמלכות היתה אחידה ציה בשעת מתן חורה, וכמית (צוהר פי כי תלד דף רפ"א ע"ב) צסוד ויחי ציוס השליש, דא אמר צשליש נחנה חורה, ודא אמר צצציעי ניתנה, ואיחי צח יחידה דאחידה

ועל תרוייהו אתמר (דברים לב) ראו עתה כי אני אני הוא. (תהלים מח) כשמך אלקים כן תהלתך על קצוי לו) ארץ.

הא הכא פקודא קדמאה.

ולית פקודא לו) ולא אתייהיב בדחילו ורחימו דאיהו ב'. ודא ב' מן בראשית. דחילו דיראה ורחימו, דאינון ב' עלאה ב' תתאה. ב' עלאה הא אתמר דאיהו דחילו ורחימו. ב' בתראה (ג"א תתאה) תורה ומצוה.

ואיהו

באר לחי ראוי

שכח ציני'ה, וכטעם אמרם ז"ל בש"ס (גדרים דף ל"ח ע"א) ה' שערי ציני'ה ירדו לעולם ומשם זכר לכולם וכו'. ועוד אנכי דא שכינתא תתאה. זה הוועד הוא כמו גופא בלשון הכתר. וכיניו כי לעיל בעמוד הקודם דרש אנכי ה' אלקיך אשר הולאתיך מאמיל שחיבת אנכי כולל אמא עלאה ותתאה, שהגאולה באמיל היכ עיי' התחברות המלכות עם צינה וכמ"ש ציחורו שם, ובכן הוא חזר עוד לדבריו להשוותם להמשך כי הדרוש עוד צענין זה. אנכי אנכי הוא מנחמכם. היינו כי נחמות ליון בגאולה העתידה תחיה מצי' צחי חנכי דאמא עלאה ותתאה. שתאיר הצינה במלכות, ומשתיבין תצוה נהם הנחמה וכאמור. ועל תרוייהו אתמר ראו עתה כי אני אני הוא. וכעין מ"ש (צזכר פי' לך דף ע"ד ע"ב) ראו עתה כי אני אני הוא, לאמאכ דלא הוי פרודה צין עילא ותתא עיי"ש, ואמר גם הכא ועל תרוייהו אתמר ראו עתה כי אתאחדא אני דלעילא שהיא סוד אמא עלאה התלבשה באני דלתתא סוד אמא תתאה, ולא הוי פרודה צין עילא ותתא וכאמור. כשמך אלקים כן תהלתך על קצוי ארץ. עיין (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ד ע"ב) שרש פסוק זה לסוד צי' שמות ע"צ ומ"צ שעל ידן מתקשרין עולמות העליונים בעולמות התחתונים, ויורד השפע מעולמות העליונים להמלכות שהיא סוד תהלתך, וכל זה היה בשעת נתינת התורה, ועי' מורה סיומא דקרא על קצוי ארץ, היינו סוד הורדה השפע של התורה לארץ התחתונה עיי"ש ובציחורו שם באורך, ולזה הוא ממשיך הכא הדרוש דגם לארך בגאולה האירו כי' שמות ע"צ ומ"צ שנקראים שמי' אלקים, ועל ידם נחלשש הצינה במלכות ונחית עיי' בגאולה על קצוי ארץ וכאמור: הא הכא פקודא קדמאה וכו'. זה הוא סיום של הדרוש שבתחיל צו (צריש תיקון זה דף ע"ג ע"א) בראשית מאן ראשית וכו' ולא יראה דאיכו פקודא קדמאה, ועיי"ש ציחורו שהבאתי עי' מדברי (הזכר בעקדמה דף י"א ע"ב) בראשית ברא אלקים, דא איכו פקודא קדמאה דכלא דאקרי יראה ה' עיי"ש, ולזה כמשיך הדרוש מענין לענין צענין תיקון המלכות שהיא יראה ה', עד שצייר דעיקר תיקון המלכות הוא עי' הצינה שהוא בסוד אנכי ה' אלקיך אשר הולאתיך מאמיל, ולזה מסיים

לדאחר דקיי"ל דהעשרת הדברות הם כנגד העשרה מאמרות, והדיבור הראשון אנכי ה' אלקיך וגו' הוא כנגד בראשית, וסיים הדרוש ואמר דלפי האמור מכוונים הדברים שאמרנו, דבראשית הוא מרמז לסוד תיקון המלכות הוא כנגד פקודא קדמאה שהוא הפקודא הראשונה של העשר פקודין וכאמור: ולית פקודא וכו'. עיין (צמאורי אור ערך אהבה) שכתב דשורש אהבה הוא צינה, כי יש לה אהבה תדירה עם אבא שהם ריעין ולא מתפרשין עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש כי מביע פתח התורה צו' דבראשית, כי ראשית הוא סוד היראה שהיא המלכות כמ"ש (לעיל צריש תיקון זה) ולית פקודא דלא אתיביב צדחילו ורחימו עיי"ש, וכיניו שפי' קיום המלכות צדחילו ורחימו נחלשש הצינה במלכות לקשט ולתקנה ללורך חזון וכאמור: דאיהו ב' וכו'. ר"ל שהאבה שהוא סוד הצינה הוא גרמ בלות ב' של בראשית, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ג"א ע"ב) דמות צ' דבראשית הוא אמא עלאה עיי"ש, וכ"כ רבינו (צ"ע"ה דדרוש צ' משער דרוש אבייט, וצלקית ר"פ בראשית) עיי"ש, ולזה ממשיך הדרוש לדבריו שצריש תיקון זה שחיבת ראשית של בראשית מרמז להמלכות שהיא היראה שנקראת ראשית, ואמר הכא דמביע הקדים בלות צ' שהיא הצינה שורש אהבה כנ"ל לחיבת ראשית שהוא המלכות שורש היראה, כי תיקון המלכות שהוא היראה הוא רק עי' אבא אהבה סוד אמא עלאה כנ"ל ולזה סיים: ודא ב' מן בראשית. היינו שהתורה הקדימה בלות צ' לחיבת ראשית. לכוונה זו להורות דאעפי' שהתורה מדברת צמדת היראה לצדה, עכ"ל וכלל זה גם מזה אהבה, ולולא מה שאמר עלאה שהיא אהבה מקשעת לצדחה לא היה קיום להמלכות, עיי' מזה התורה צ' ראשית, שהמלכות שורש היראה שהיא ראשית הוא רק עי' אמא עלאה שמהלשש צה, עיי' המלכות כלולה מצי' בחינות אהבה ויראה וכאמור: דחילו דיראה וכו'. (בגרי"א) מוחק תיבת דיראה, וז"ל דחילו ורחימו, ור"ל שבלות צ' של בראשית מרמז להצי' מדות דחילו ורחימו וכאמור: דאינון (בגרי"א) מוחק כד' של דחינו, וכנ"ל ולחינו, ור"ל שבהי' תיבות של התחלת התורה בראשית ברא, מתחילת שניהם צב, לרמז לסוד השם יקריק שהוא אר"א

חרי

ואיהו ב' מבריא בהפוך אתון אביר.

איהי מצוה בכל (ניא דכל) אבר ואבר.

פקודא קדמאה איהו (שמות כ) אנכי יי אל קיד. ואיהו ב' דחילו ורחימו.

איש אמו ואביו תיראו (ויקרא יט) מסטרא דדחילו. (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך מסטרא דרחימו. ותרייהו אינון זכור ושמור.

תפלין דראש ותפלין דיד. אבא תפלין דרישא דאיהו (תהלים קיט) ראש דברך אמת עמודא דאמצעיתא. אימא תפלין דיד דאיהי שכינתא תתאה.

אבא

באר לחי ראי

דחייא וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י' ע"א) דלוחות
המשחולין בלוריתא ופקודין דחילו ורחימו הם מייחדין
ייק בריק, כי דחילו ורחימו הם ייק, ותורה ומצוות הם
ויק עיי"ש וצביאורנו שם: הא אתמר דאיהו דחילו
ורחימו פי כי (לעיל ריש תיקון זה) אמרנו שחיבת
בראשית עם. הנקודה שנתון בה מרמז לסוד החכמה
שממנו נוצע סוד היראה דליכו פקודא קדמא. ולפי
האמור שסוד היראה נכללת באהבה הוא מצוה דה' ^ה
הראשונה של בראשית שהוא חכמה עלאה, מרמז לשני
מדות אהבה ויראה שמתיוחדים ב' אותיות ייק שנקללים
כאחד ובאמור: תורה ומצוה. היינו כי בראשית הוח
מרמז לסוד התורה שנקראת ראשית. והתורה היא נכללת
בהמורה, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ב' ע"א) חוריתא
כלא פקודיא לאו איכי תורה כי עיי"ש, ולא דרש
דלכי מרמז דה' השניה של בראשית צירא, היינו מה
שנצראה העולם בשביל התורה שנקראת ראשיתא הוא
בסוד ב' אותיות ויק שנקללו שני צדי כהתה, כי התורה
נכללה בהמורה ובאמור, וז"ש דאהבה ויראה הם ב'
עלאה, ותורה ומצוה הם ב' תתאה, הוא מתיוחד עם
הדברים שנתן (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) ותו"א
נחמא לקבלא צהון ויק דלינון תורה ומורה עיי"ש
וצביאורנו שם, ומצוה לפי האמור דאהבה ויראה שהם
סוד תו"א הם סוד ב' עלאה, והם נחמין לתורה ומורה
סוד ז"י שם ב' תתאה: ואיהו ב' מבריא בהפוך
אתון אביר. הוא מפרש דבריו שלמעלה שאמר דלית
פקודא דלא אחייביב דחילו ורחימו, ואמר שזה נרמז
בחיבת צירא, שהאות הראשון מהחיבה הוא אות ב',
כי צירא הוא לירוף אביר, שכל מורה ומורה מהרמיה
עשן הם מטונים כנגד הרמיה אצרים, ועי"כ מתחיל
החיבה באות ב' להורות שכל מורה ומורה אחייביב
דחילו ורחימו דאחללו שניהם באות ב' כ"ל: איהו
מצוה בכל אבר ואבר. היינו כי כמ"ש הם רמיה
כנגד רמיה אצרים, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף ס' ריש
ע"א) דשכינתא דתקריאה מי"ש מסטרא דימינא עיי"ש
וצביאורנו שם, ולא אמר הכי כי המלכות חוץ ממנה
דאחקריאה מורה בכלל, כנה הוא נקראת מורה גם

אבא ואימא תפלין דמארי (ט) עלמא. קובי'ה ושכינתיה דאינון ברא וברתא אינון תפלין דילן. ועוד נתייב תליתא'ה.

ביה פקודא תליתאה דאיהו נבוא'ה, הה"ד (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. חמש אור (ב) אינון. ועליהו אתמר (יחזקאל א) נפתחו השמים ואראה מראות אלקים.

אימא עלאה מראה סתימא דלית בה מא (מ) דמיון. אימא תתאה מראה באתגלייא דאית בה (מב) דמיון. ועלה אתמר (הושע יב) וביד הנביאים אדמה. אדמה, איהי דמיון לכל נביאיא. ולכל חד כפום חיליה.

ובגין

באר לחי ראי

ללדיקיא עיי"ש ועיין (בס') מחורי אור ציחור נחיצ מערכה כ"ע אור נ"א צלמנע (דיבור) שכתב שמ"כ בשם הרב מהרמ"ם ח"ל אור הגנוז לעפת רוב המקובלים הוא ת"ת ישראל שהוא גנוז ומעיין של הנביאים באספקלריא המאירה ע"ד. ולזה אמר הכה להמשך הדרוש דפקודא תליתאה שהוא דרגא דנבואה. הוא מרומז בפסוק זה ויאמר אלקים יהי אור שהוא מרמז לסוד אור הגנוז כנ"ל שהוא הגנוז הוא סוד נ"י"כ של ספירת ת"ת שהוא מעיין הנבואה שמתנבאים בסוד אספקלריא המאירה כנ"ל חמש אור אינון וכו' עיין (לעיל בהקדמה דף ד' ע"ב) בסוד נפתחו השמים ואראה מראות אלקים, דחמש אור דיומא קדמאה הם לקבל ה' קדמאה, ועיין שם ציחורנו דלנונו לומר דצ"ה פעמים אור שנזכר בצריחה יום ראשון של מעשה בראשית רואין כל הנביאים, יען כי מקורם של הכ"פ אור הוא ה'י' עלאה שהוא הצינה שממנו צא הנבואה, ולכן אמר יחזקאל ואראה מראות אלקים היינו צה הכ"פ אור של יום ראשון לעובדא דבראשית עיי"ש. ולזה אמר הכה שפסוק ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, מרמז לסוד אור הגנוז ללדיקים שהוא נפתחו השמים ואראה מראות אלקים שהוא סוד הנבואה וכתיוון, והיינו שממנו מצע הנבואה לנביאים בסוד אספקלריא המאירה כנ"ל: אבא עלאה מראה סתימא דלית בה דמיון עיין (צחיקונים מז"ח דף פ"ג ע"א) שאמר שם שהנבואה נמשך לנביאים מכה המלכות. שכתובה הקצ"כ להמשך נבואה לאחר נבוא וחסה. הוא ממשיך כל הספירות למלכות וכל הספירות נכללים בה, והיא דמיון כולם בסוד וציד נביאים אדמה, והיא כמו אספקלריא שכל הספירות מראים בה כחם ודמיונם ואורחם לכל נביא כפי השגחו למעלה כן למטה עיי"ש, ולכאורה הכה הדברים שאמרנו כאן שהנבואה היא נוצע מחמש זמנין אור, ואמרנו שהיא צרחה דה' קדמאה שהיא הצינה בסוד ומצינה נביאים, דהא לפי האומר צחיקונים מז"ח הכה היא נוצע מהמלכות, ולזה הוא ממתין דשני המאמרים הם אחת, כי הנבואה נוצע מחלה מכה הצינה, אצל עדיין אי אפשר לנביאים ליכנות

שם שכתב שם דתפלין ש"ר הם סוד אבא, ותפלין ש"י הם סוד אמא, והוא היפוך צמח דקיי"ל צמ"ח דתפלין ש"ר הם ז"א עמודא דלמנעיה, ותפלין ש"י הם סוד רחל נוקבה דז"א, וציחורנו שם דאלו ואלו דברי חלשים חיים, כי בתפלין דמארי עלמא גבור מעל גבור תפלין ש"ר הם סוד אבא וש"י הם סוד אמא, אצל בתפלין שאנו מניחים ש"ר הוא סוד עמודא דלמנעיה וש"י הוא סוד נוקבה דז"א עיי"ש, ולזה אמר הכה דתפלין צשורשם שהיא למעלה ראש בתפלין דמארי עלמא שם השל ראש הוא סוד אבא דליכו וכו' עמודא דלמנעיה, היינו שממנו נמשך צמח ז' לתפלין ש"ר שלנו להיות עמודא דלמנעיה וכתמפרש ואזיל אבא תפלין דיד וכו' פי דתפלין דמארי עלמא שורש התפלין הוא סוד אמא וממנו נמשך לתפלין שלנו להיות צמח רחל מלכות שכינה תתאה וכתמור ועוד נתייב תליתאה ביה פקודא תליתאה דאיהו נבואה. ע"י (צפרים צ"י משער הנהיבות) שמצא בסוד הלי"צ נתיבות החכמה, דהיי"ד נתיבות הראשונות הם כח"צ והנתיבה ה'י' הוא סוד צינה שכתובה עיי"ש, ולזה אמר הכה דנתיב ה'י' של הלי"צ נתיבות החכמה שהיא סוד הצינה שם הוא דרגא דנבואה וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) ומצינה נביאים ואינון נח וכו'. ועיי"ש ציחורנו שהצאתי מדברי רבינו (צפ"ה סוף פ"א משער הנסירה) ציחור הדברים צה, כי נ"י"כ דז"א שממנו נוצע הנביאות לנביאים הם נעשה מצינה עלמא עיי"ש. ולזה אמר הכה שכתבתי ה'י' של הלי"צ נתיבות מהלי"צ אלקים של צריחה העולם שם הוא מקור הנביאות בסוד ומצינה נביאים. והיינו דלע"מ דהנבואה נוצע מנ"י"כ דז"א. אצל השורש הוא מצינה שהוא נתיב ה'י' והשם אלקים ה'י' של מעיץ וכאמור ואמר בלשנו וצ"ה פקודא תליתאה וכו'. כי הנבואה הוא מלכות ממלכות התורח שמלכות לשמט לקול הנביא: הה"ד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. עיין (צמד"ר ק"ך ק"ך פ' מ"ג) ועוד צמח דוכתי שדרש ויהי אור שהוא שצרה הקצ"כ גנוז ללדיקים לעת"ל עיי"ש. וכ"כ (צזכר בראשית דף מ"ט ע"ב) שפסוק זה מרמז להאור הגנוז

ובגין דאיהי שלטא על כל מרכבות דלתתא (ג) ועל כל כוכביא ומזלי ואילנין ודשאין ועל כל עופי שמאי וחיון וארעא ונוני ימא. בגין דא אתקריאת בשמא דכולהו.

מסטרא דחיון אתקריאת חיה. ומסטרא דעופין נשר יונה צפור. ומסטרא דנונין הדג. סטרא (ניא שפחה) בישא בהפוכה דגה.

ומסטרא דעשבין (מד) אתקריאת שכינתא שושנה.

נתיב רביעאה (בראשית א) ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. דכר ונוקבא אינון, חושך לילה הה"ד (שם) ולחשך קרא לילה.

ואית

באר לחי ראי

ליכנות מהנצוהא שאינס יודעים מה הוא המראה שנדמה להם, כי צלמה עלאה המראה הוא סחימא דלית צב דמיון שיוכל צן אדם לבדן מהות המראה והחזיון, על כן צעל כרחק להמשיך הנצוהא מהצניבה להמלכות אמא תתאה ושם נתגלה מהות החזיון והמראה ויכולין להשיג ולהבין מהות המראה שנדמה להם ולכל חד כפום חיליה כפי שורש נשמתו וכפי השגתו היא נדמית לו. ובגין דאיהי שלטא על כל מרכבות דלתתא וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ק"ז ע"ב) ושכינתא אחמיר צב ומלכותו בכל משלה ועיין (צדע"מ פ' משפטים דף ק"ז ע"ב) ולית כל שכינתא שקילין, דאית שכינתא מסטרא דעב"ד עוב ורע, ואית שכינתא מסטרא דאילנא דחיי דאחמיר עלה לא יגורך רע בגין דאחמיר צב ומלכותו בכל משלה עי"ש, ולא אמר הכא: בגין דא אתקריאת בשמא דכולהו. וכמ"ש (לקמן תיקון ס"ט דף ק"ז ע"א) שכינתא תתאה צכל מה דשליטא אתקריאת בשמיה וכו' לית צריכ צלמא דשליטא עליה דלא אתקריאת בשמיה עי"ש. מסטרא דחיון אתקריאת חיה. וכמ"ש (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"ב) מאן חיה דא מלכות, ועיין (צדכר פ' יוגס דף ר"א ע"א) צענין המלכות שנקראת חיה צאורך. ומסטרא דעופין נשר יונה צפור. וכמ"ש (לקמן תיקון ס"ט ע"ס) דשכינתא תתאה זמנין אתקריאת נשר, זמנין חיה, זמנין יונה, זמנין נפור צכל מה דשליטא אתקריאת בשמיה. ועיין (לעיל תיקון י' דף כ"ג ע"א) צביאור הדברים שהג' שמות של המלכות נשר יונה נפור יש לה צג' עולמות ציי"ט, נשר צביאור, יונה צביאור. ואפור צעציה. ועי' צביאורנו הטעם משום שהג' עולמות הנזכרים נמשלים לג' עופות הנזכרים, כמו שהג' עופות הנזכרים זכ קטן מה חיה למטה מה, כן הם הג' עולמות הנזכרים שהמלכות מקננת בהם שזה קטן מה עי"ש: ומסטרא דנונין הדג. וכמ"ש (צדכר פ' צלה דף מ"ה ע"א) צסוד וימן ה' את הדג ליונה. כי הדג סוד המלכות דנחית ליונה לנעמא ליה, עי"ש (וצלוח"ה וצמק"מ) שם: סטרא בישא בהפוכה דגה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ק"ג ע"א) דגיה דא נחש

לילי"ה צת זוגיה דס"ח, נומס שמחממ (צקכלת יעקב ערך דגה) ע"ד הזכר צלה שם צמ"ש שם דשכינתא חקרי דג"ה מדצרי התיקונים כאן שדגה הוא שם של הס"א וכניה צתיממ. עיין (צלוח"ה שם צדצרי הדג מברח"ו) שעמד צסתירה זו ומפרש דגס צזכר שם הוא הפי כן. דלחמיר שמת הדג של יונה היה נקרא דג"ה כי הס"א הוא שורש המיטה. ועי"כ כתיב צמגריס והדג"ה אשר ציאור מתי"ה. ואח"כ כשחזר הדג לחיות נקרא ד"ג עי"ש: אתקריאת שכינתא שושנה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ה וכ"ו דף ע"א ע"א), עי"ש וציאורנו שם נתיב רביעאה ויבדל אלקים וגו'. (הגרי"א) מוחק כל הדרוש של ויבדל אלקים מהנתיב דר', שג"ל להבין צנתיב חמישאה. והנה צלמא שכן מצויר להדיא (צפרדס צשער הנתיבות) שהיה לפניו נוסחא כזה, ומפרש שם צביאור רחצ ח"ך צצנתיב הרצעי יש צו ענין ההצדלה שנאמר צו ויבדל אלקים וגו' עי"ש, ומצויר שם (צביאור הגרי"א, וצפרדס שם צדצרי הרמ"ק) שכלן ג"ל (רחא דנתיב רביעאה, וירא אלקים את האור כי טוב, אלני מארי קבלה. דמארי מקרא חיון פתילה. מארי משנה זית, מארי חלמוד דאיהו קבלה למשח מסיני נר), ואח"כ ג"ל (נתיב חמישאה ויבדל אלקים צין האור וצין החשך. מה הצדלה הכא צביאור וכו' עד החושך). ואח"כ ג"ל (נתיב שתיאה ויקרא אלקים לאור יום ולחושך קרא לילה דכר ונוקבא חיון וכו' מסטרא דדכיו וכו') וכו"ל כי המעיין צדצרי (הצפרדס) יראה שהצ"ה מקדושים הקדמונים פ"ה הדברים של מאמרי הגתיבות שצתיקונים כאן. וכו' צנוסחא זו דייקא. וציאור הדברים כך הוא דנתיב רביעאה הוא צרא דוירא אלקים את האור כי טוב שמרמז לחכמת הקבלה שכל מארי קבלה נאמר פסוק זה כי פסוק זה נדרש צש"ס (תגובה דף י"ב ע"ב) על האור שצצרא מששת ימי צראשית הוא סוד האור העמיר ועלם שאין העולם הזה כדאי לו אלא האור הגנוז לצדיקים לעת"ל, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט ע"ב) דאורי הוא גימ' ר"ן, סוד ר"י תורה שכול סוד אור ארע לצדיק הוא האור הגנוז לצדיקא עי"ש וציאורנו שם, ועיין צדע"מ

ואית חשך מה) מסטרא דדכיו, ולילה מסטרא דדכיו, הה"ד (תהלים קלט) גם חשך לא יחשיך ממך ולילה כיום יאיר כחשכה כאורה.

וחושך איהו נוקבא דמקבל מנהורא דאיהו אור דכר. כגוונא דסיהרא דמקבלת מן שמשא. ותרוייהו אינון אספקלריאה דנהרא ואספקלריאה דלא נהרא.

ואית חשך דסטרא אחרא דאית בה הבדלה ולא חבורא. וההוא אור איהו כמוחא באגוזא. אדהכי הא קלא אשתמע ברומי רקיעין, מארי דאוצרין, מארי דהיכלין, אפתחו היכלין. הא מטרוניתא קא בעיא לאעלא בהיכליה.

בההוא

באר לחי ראי

שם) דקרא זכ מרמז ששעט הזוג פ"פ דלאחר הנסירה אז מאיר ז"ל צהנוקצא צסוד האור כי עוז צפני הנוקצא, ועי"ז הוא מאיר להנוקצא שגם היא תהיה צבחי אור ויום צעמותה, ועי"ז אה"כ וגם חושך שהיא הנוקצא שכיחה עד פתח צבחי חושך ולילה, לא יחשיך עוד אלא תהיה צבחי ולילה כיום יאיר עי"ש: אספקלריאה דנהרא ואספקלריא דלא נהרא וכמ"ש (לקמן תיקון מ דף פ' ע"א) מסערא דכורא שהוא הויכ אתקריאה המלכות אספקלריאה דנהרא, ומסערא דנוקצא דאיכז אלני צלא צעלה איכז אספקלריאה דלא נהרא עי"ש וצביאורנו שם דאית בה הבדלה ולא חבורא. וכמ"ש (ברע"מ פ' צבר דף ק"י ע"א) צסוד ויבדל אלקים צין האור וצין החושך, שמרמז לענין הפרדת ה"ס"א וכו', דכל אלקים אחרים עלמא דפרודא אינון ולית לון קריצא ויחודא, דקצ"ה אפריש לון משמיכ כגון דאפריש חושך מאור וכו' עי"ש. ועי' דצברי רבינו (צליקוטו הש"ס יומא) שכתב ח"ל וכבר ידעת מה שהודעתך צסוד נחשא דפרח צאוריא שארי ציחודא וכיים צפרודא וכו', כי הקליפות הם תמיד צפירוד ולא צחיצור, והסימן להם הוא מה שאמרו חז"ל פחור להשעים נאה להם ונאה לעולם עי"ש, וכוננו צהמשך דברים אלו דהנציאים שהם צבחי נציאי שקר כנזכר שורשם מקליפה זו דעלמא דפרודא וכאמור. ובההוא אור איהו כמוחא באגוזא. שהקליפה סובבת הפרי מצחוץ וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ע ע"א ועי"צ) דמוחא דאגוזא מלגא איכז שכינתא, וקליפין דאגוזא הם רשויות נוכרחין שהם ה"ס"א, ושכינתא איכז לצא, מאן דחבר קליפה דלילה וכו' עי"ש וצביאורנו שם, והבציר כאן דענין ההבדלה הנאמר צכ הוא צבחי חצירה האגוז והסרת הקליפה מהמחש שצפנים שהוא סוד השכינתא צחי הלץ וכאמור: אדהכי הא קלא אשתמע וכו'. דברים אלו הם כהמשך לקלא תניינא דכוכ מסערא לצבי מארי מפחחן הא שכינתא קא אחיה הנזכר (לעיל דף ע"ד ע"א) אלא שהפסיק צאמלע ענין תיקון המלכות צסוד נחיצות החכמה לצבד השכינתא דלתיא, ועתה הוא חחר לדבריו: בההוא

אמנא

(ברע"מ פ' פנחס דף רע"ו ע"ב) צסוד כי נר מאור ותורח אור, דאור רז אתקרי. דאינון ריזן דלורייתא עי"ש, והטעם מה שצנתיז כ"ד שם הוא האור הגנוז שהוא סוד חכמת הקבלה עיין (צפרדס שם צנתיז כ"ד) שמצאר הפנין צרוחצ צינתו: פתח ל"ל ועוד ויבדל אלקים בין האור ובין החושך דבר ונוקבא אינון. היינו כמ"ש (צבר פ' צראשית דף ל"א ע"א וצאוכ"ח שם) דהאור והחושך הוא ז"ל ונוקצא דלילה. וקודם התיקון שז"ל ונוקצא היו דבוקים צ"ז אחור צאחור, היכ צבחי והארץ היתה תכו וצכו דקודם התיקון היכ ז"ל צבחי אור ונוקצא היתה צבחי חושך ועי"כ פשה הקצ"ה הבדלה ציניכס תחלכ צסוד הנסירה לצורך זוג פצ"פ. ולאחר שצדונו ונתייחדו פצ"פ נאמר צשניכס יכי אור ויכי אור, דגם המלכות נתקנה צבחי אור עי"ש. חושך לילה וכו'. הוא מצביר הדברים כיון דאור וחושך הכוונה לז"ל ונוקצא כאמור, ממילא מובן איך אנו הווארים לצביאי שקר שצאים מסערא דחושך, דלפי כאמור החושך הוא מסערא דנוקצא והלא חושך הוא כינוי לסוד לילה, ולילה הוא זמן שליטת קליפת נוגה שנקרא לילית קשה עורף שהוא לצושא דחוכ אשה אדכ"ר כמ"ש (צצ"ה פ"ג משער הקליפות) עי"ש, וממילא מובן דקודם הנסירה שהיכ המלכות צבחי חושך היכ לקליפת נוגה יניקה מהנוקצא צבחי חושך ולילה שבה כנזכר, ומובן שצביאי השקר שהם מסערא דרע דק"י הם מסערא דחושך ולילה של קודם ההבדלה כנזכר: ואית חושך מסטרא דדכיו כוונתו לצאר צכ דלא נימא דה יסוד מוסד דתיצת חושך ולילה הוא כנוי לסערא דלילית וקליפת נוגה מסערא דרע. דהלא גם לאחר הנסירה והתיקון שהצביל אלקים צין האור וצין החושך נאמר ויקרא אלקים לאור יום ולחושך קרא לילה, וחלילה לומר דלאחר התיקון דז"י פצ"פ ויכז שליטת החיצונים לינק מהנוקצא. ולא הוא כמתחן דמ"ש לאחר הנסירה והתיקון פצ"פ ולחושך קרא לילה הוא רק שם המושאל להנוקצא כי צאמת גם הנוקצא הוא אור ויום צעמיותה וכדמפרש ואזיל: הה"ד גם חושך לא יחשיך ממך וגו'. וכמ"ש (צבר פ' צראשית

בההוא זמנא אדני שפתי תפתח, היכלא כלילא משבעה היכלין.

בההוא זמנא כמה נביאים סלקין עמה ומתכנסים עמה. דאית נביאים ואית נביאים. אית נביאים דאינון מארי דביתא דמטרוניא. ואית נביאים דאינון מארי דביתא דמלכא, אלין מאספקלריאה דנהרא, ואלין מאספקלריאה דלא נהרא. נביאים דאספקלריאה דנהרא אינון מסטרא דיקוק, ונביאים דאספקלריאה דלא נהרא אינון מסטרא דאדני. ואינון שקילין לאורייתא דבכתב ואורייתא דבעיפ. נביאים מסטרא דאדני מסטרא דיראה. ונביאים דאינון מסטרא דיקוק אינון מסטרא דאהבה.

בההוא זמנא כמה מארי תרעין מזדעזעין ומזדמנין להיכלא. וכמה מארי חותמות, וכמה מארי שאלתין, וכמה מארי תשובות דבהון נביא שואל ומשיב. וכמה מארי עתידות מה דהוה ומה דעתיד למהוי. כמה מארי דעיינין דאינון מראות וחזיון דנביאים. וכמה מארי דאודנין דאינון מארי דגדפין דאתמר בהון (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. וכמה מארי דחוטמא דתמן ריח דאתמר בהון (ויקרא א) אשה ריח ניחח. וכמה מארי דאנפין דאתמר בהון (יחזקאל א) ארבעה פנים לאחת. וכמה מארי דקלין, ומארי דדבורין, ומארי דהבלים דאינון להבות אש. הה"ד (תהלים כט) קול יי חוצב להבות אש. וכמה מארי ידין דאתמר בהון (יחזקאל א) וידי מהי אדם מתחת כנפיהם. וכמה מארי דקומה ואינון שעור קומה דכורסייא. וכמה מארי דאות ברית דאתמר בהון (שמות ג) וזה לך האות. וכמה מארי דרגלין דאתמר בהון (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. כל

באר לחי ראי

מארי שאלתין וכמה מארי תשובות וכמ"ש (לעיל תיקון י"ה שם דף ל"ג ע"א) מארי שאלתין דפקין לתרעא וכו', מיד מני למפתח לון ולמיכב שאלותיו עיי"ש. וכמה מארי עתידות וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון מ' דף פ' ע"א) דמתפתחין ביכלין דנבואה כמה מארי דעתידות יתערון בעלמא וכו' ומארי דעתידות שעתידין למהוי עיי"ש. וכמה מארי וכו' וכמבואר (לעיל תיקון י"ה דף ל"ב ע"א) כל נביאית חזיון נבואה דלכון באזרין דמלכא, כל חד וחד נאמר ידיעא ולא יתיר. מנכון צרישא וכו' מנכון צעיינין מנכון באזרין מנכון באנפין מנכון בחוטמא מנכון בפומא וכו' עיי"ש. מארי דעיינין. היינו הנביאים המתנבאים בסוד פתוחא דעיינין ובסוד סתומא דעיינין הנזכר (לעיל שם דף ל"א ע"א), עיי"ש וצביאורנו שם. מארי דקלין ומארי דדבורין. היינו אותם הנדיקים שכם מסטרא דנבואה הם מארי דקלין, ואותם הנדיקים שכם מסטרא דנוקצא הם מארי דדבורין, וכמ"ש (לעיל בבקדמה דף ג' ע"א וצרע"מ פ' פנחס דף כ"ח ע"א) דסוד הקול הוא צ"א, ודיבורא הוא צמלכות, עיי"ש וצביאורנו שם: מארי דקומה ואינון שיעור קומה דכורסייא. (לעיל תיקון י"ה שם דף ל"ב ע"א) אמר מנכון צקומה דמיכו גופא, ועיי"ש בעמוד צ' דמארי דגוף אחרת צבון גוייתו כתרשיש עיי"ש, והכל חד וכוונתו שאלתם הנדיקים הם מסטרא דמלכים המתחזין בכל שיעור קומתם סוד הכסא שכל אחד נאמר עליו וגוייתו כתרשיש וכמונן: מארי

זמנא אדני שפתי תפתח. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ה דף ל"ג ע"א) היכ"כ מלך דא אדני דאתמר ציח אדני שפתי תפתח, אדני סליק לחושבן היכ"כ, וז' כהיכל קדשו וגו' עיי"ש וצביאורנו שם היכלא כלילא משבעה היכלין. צסוד ז' נערות הראויות לתת לה דאסתר כמ"ש רבינו (צ"ח פ"ו משער כסא הכבוד) עיי"ש. אלין מאספקלריאה דנהרא ואלין מאספקלריאה דלא נהרא היינו כמ"ש (להלן תיקון מ' דף פ' ע"א) דנביאים מסטרא דנבואה שכו"ק אינון אספקלריא דנהרין, ונביאית שמתנבאים מסטרא דנוקצא שכו"ק אדני אינון מאספקלריא דלא נהרא עיי"ש וצביאורנו שם. נביאים מסטרא דאדני מסטרא דיראה וכו'. וכמ"ש (להלן שם) דאלין מתנבאים מסטרא דרחמי ואלין מתנבאין מסטרא דדינא עיי"ש וצביאורנו שם: כמה מארי תרעין. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ה דף ל"ב ע"א) כמה מארי דנבואה אינון דפקין לתרעין דהיכלא וכו', ועיי"ש עוד (בדף ל"ג ע"ב) וזכאין שפון דאינון תרעין דהיכלא כגון אינון דאתמר בהון אדני שפתי תפתח, ועיי"ש וצביאורנו כי מי ששומר שפתיו צשעת בהפנה וזו שפתותיו זכאין שכם צחי תרעין דהיכלא דמלכא שיכנס בהם כמלך עיי"ש וכ"כ (שם גס בדף ל"ד ע"ב) עיי"ש. וכמה מארי חותמות. היינו כמ"ש (לעיל בבקדמה דף ד' ע"א) שיש נבואה וחזיון צבחי חותמת דמלכא ואינון רואה גוף ועלמות לורה כמלך ממש כציכול. עיי"ש וצביאורנו שם: וכמה

כ"ו תקונין דנביאיא מלבר (נ"א מלגאון) בגופא באברים (מ) דגופא. מארי דחכמה אינון מלגאון במוחא. ובגין דא חכם עדיף מנביא. וממוחא תליין ל"ב נתיבות. ודא לב. דאתמר לב מבין.

ויבדל אלקים בין האור ובין החשך (בראשית א). הכא רזא דנתיב רביעאה. מאי הבדלה הכא (מ) כנבואה. אלא כמה נביאי שקרא אינון מסטרא דחשך. דאולינ באורא לאטעאה בני נשא. בההוא זמנא דיהא קודשא בריך היא בשכינתיה. ויבדל אלהים בין האור ובין החשך. **נתיב** חמשהא (שס) ויקרא אלקים לאור יום, אלין מארי מקרא, דמארי מקרא אינון פתילה, ומארי משנה זית. ומארי תלמוד (מח) דאיהו קבלה למשה מסיני נר :

פקודא רביעאה, לאתעסקא באורייתא דבעימ, ולאפרשא בה בשית דרגין, באיסור והתר, טומאה

באר לחי ראוי

וְכִי. כְּוֹנֵנוּ זֶכֶךְ כִּי סוּד הַכְּתוּב וִירָא אֱלֹקִים אֵת הַאֹר
הָאֹר כִּי עוֹב, מֵרַמַּז לַמַּדְרֵגָה הָעֲלִינָה שֶׁל הַנֵּר, כִּי סוּד
הַנֵּר הוּא אֹר הַכֹּלל מִפְּתִילָה וְשֹׁמֵר וְאוֹר, וְהוּא כִי
הַפְּתִילָה מוֹשֵׁךְ אֵלֶיהָ אֵת הַשֶּׁמֶן וְעִי"ז אַחַח הַשְּׁלֵכֶת
בְּתוֹרֵיהֶם, וְכֵן הוּא בְּהַתּוֹרָה שֶׁהַפְּתִילָה שָׂכּוּחַ סוּד תּוֹרָה
שֶׁכֶּתֶב הוּא מוֹשֵׁךְ אֵלֶיהָ אֵת הַשֶּׁמֶן שֶׁהוּא סוּד תּוֹרָה
שֶׁצִּע"פ, וְעִי"ז אַחַח הָאֹר שֶׁהוּא סוּד חֲכָמָה הַקִּבֵּל
בְּתוֹרֵיהֶם וְכֹאמֹר וּמֵאֲרִי תִלְמוּד דֹּאִיהוּ קִבְּלָה לְמִשָּׁה
מִסִּינִי וּכְמ"ט (בְּרֵעִ"ט פ' פִּנְחָס דף רנ"ד ע"א) וּמֵאֲרִי
קִבֵּל אֵינִן מֵאֲרִי תִלְמוּד, כִּי כָל מֵאֲרִי דִתְלִמּוּדָה סִדְרוֹ
כָּל תִּלְמוּדָה לְהֵכֵן עַל דֶּרֶךְ חֲכָמָה הַקִּבֵּל, וְכָל דְּצִרִּיכָם
בְּגַמִּי עֹמֵר וְעַלֵּם רִזִּין לְאוֹרֵיתָא, וְעִי"ן (לְעִיל בְּהַקְדָּמָה
דף י"ד ריש ע"ב) לְאוֹתָן הַלּוּמִדִּים נִגְלּוֹת הַתּוֹרָה ע"ד
הַקִּבֵּל, מִתְקַנִּים אֵת הַמַּלְכוּת בְּסוּד קִבֵּל לְמִשָּׁה מִסִּינִי
עִי"ט וְצִיּוּרֵנוּ שֶׁ, הֵינּוּ כִי כָל הַתּוֹרָה שֶׁכֶּתֶב
וְשֶׁצִּע"פ שֶׁנִּתְּנָה לְמִשָּׁה מִסִּינִי שְׁכֹלֵל גַּם כֹּל שֶׁשֶׁ סִדְרִי
מִשָּׁה שֶׁנִּגְלּוֹת הַתּוֹרָה, כָּל כְּלָלוֹתֶיהָ וּפְרָעוּתֶיהָ כָּל הִיא
ע"ד חֲכָמָה הַקִּבֵּל וְכֹאמֹר: "גֵּר. י"ל שֶׁזֶּה סוּד י"ד
שְׁכֹלֵל שְׁלֹשָׁתָן, תּוֹרָה שֶׁכֶּתֶב. וְשֶׁצִּע"פ. וְחֲכָמָה הַקִּבֵּל,
וְכַעֲטֵם הַנֵּר שְׁכֹלֵל פְּתִילָה וְשֶׁמֶן וְאוֹר וְכֹאמֹר: פְּקוּדָה
רִבְעִיָּא וְכ' הַח"ד וְיֹאמֵר אֱלֹקִים יְהִי רִקִּיעַ עַד
עַתָּה דֵּרֶשׁ בְּמֵאֲמַר הֹא' בְּרָאִשִׁית, וּבְמֵאֲמַר הֹא' וְיֹאמֵר
אֱלֹקִים יְהִי אֹר בְּסוּד הַלֵּב נְחִיבוֹת וּבְסוּד הַעֲשֶׂה
פְּקוּדִין, וְרַמַּז אֵיחָד נְחִיבוֹת וְאֵיחָד פְּקוּדִין בְּכֵ"ב מֵאֲמַרִים
הַקּוּדוּמִים, וְעַתָּה הוּא סוּמֵךְ לִדְרוֹשׁ זֶה שְׁסִיִּים צִנְיִן
הַבְּדִלָה צִין עוֹמֵאֵה לְקוּדוֹשׁ, גַּם מֵאוֹת לֹא יִהְיֶה לָךְ אֱלֹקִים
אַחֲרִים ע"פ שֵׁשׁ לוֹ שִׁיבוֹת עִם הַמֵּאֲמַר הֹא' וְיֹאמֵר
אֱלֹקִים יְהִי רִקִּיעַ וְגַר וְיִהְיֶה מִבְּדִיל צִין מִיֵּם לְמִים
וְכַדְמֵפֶרֶשׁ וְאֵזֶל, וְיֵעַן כִּי מִסְפֵּר הַפְּקוּדִין שֶׁהִזְכִּיר לְמַעַל
בְּכֵ"ב מֵאֲמַרִים הַקּוּדוּמִים הֵם ג' בְּמִסְפָּרָם, אִמָּר הֵנָּה שֶׁזֶּה
פְּקוּדָה רִבְעִיָּאֵה מִהַפְּקוּדִין שֶׁנִּקְיַע לְדוּגְמָא, וְנִמְנָו תִּקִּישׁ
עַל הַשֹּׁאֵר כָּל מִיַּע וְלִיָּה שֶׁהֵם מִרְוּחִים בְּהַעֲשֶׂה מֵאֲמַרֹת
שֶׁכֶּסֶם נִבְרָא הַעוֹלָם עַל דֶּרֶךְ זֶה: לְאַתְעֵסְקָא בְּאוֹרֵיתָא
דְּבַע"פ בְּשִׁית דְּרִגִּין בְּאִיסוּר וְהִיתֵד וְכִי. עִי"ן (לְעִיל
תִּיקּוּן

מארי דחכמה אינאן מלגאן במוחא. היינו כמ"ס
(צתיקונים מ"ח דף פ"ג ע"ג) מארי מוחא דא חכמא
עלאה סתומאכ צכתרא דראש דאיהו כתר עליון עיי"ש .
ובג"ד חכם עדיף מנביא הוא מימרא דש"ס צ"צ (דף
י"ב ע"ב), ומפרש לה הכא לפי האמור כי כל דרגין
דנביאיה הם אלו שיש לכל אחד שורש רק צאצא אחד
מאצרים החלונים והגללים דגופא דמלכא. חבל מארי
דחכמה הם אותן שיש להם שורש צמוחא מלגאן שחא
סוד חכמה סתומאכ לפני ולפנים צכתרא עלאה, ומעלתן
הוא גבוה מעל גבוהים ודא לב דאתמר לב מבין
וכמ"ס (לעיל צחקמה ב"ד דף י"ז ע"א) צינה לזא
וצה הלז מבין עיי"ש וצינאורו שס, וכמשך הדברים
צזה הוא עפ"ד (הרמ"ק צפרדס צפרק א' משער
הנתיבות) דכל"צ נתיבות החכמה הם דרכים ולגורות
אל השפע הנמשך מהחכמה אל הצינה עיי"ש, ולא אמר
דחכם שהוא עדיף מנביא יש צידו מעלה שחיה, כי
הנביאות שלו נמשך ממוח של החכמה, וגם יש לו מעלה
נביאים שהוא מצינה, כי מכל"צ נתיבות החכמה שהוא
סוד ל"צ חלקים דמעשה בראשית נמשך לכצינה, וזה
הלז מבין ומשיג גם מעלה הנצואה מצחי ומצינה
נביאים וכמש"ל: ויבדל אלקים בין האור וגו'.
(הגרי"א) מוחק זה מכאן, כי זה שייך למעלה לנתיב
חמישה, וכמש"ל ועי"פ גירסת (הרמ"ק צפרדס שס,
וכגרי"א) ל"ל כאן נתיב חמישהא ויבדל אלקים בין
האור ובין החושך מאי הבדלה הכא וכו'. והענין
שמכתיב החמישי נוצע ענין ההבדלה בין אור לחושך,
שהוא ההבדל בין נביאי אמת לנביאי שקר עיין (צפרדס
שס) צביאור - כמה נביאי שקרא אינאן מסטרא
דחושך. עיין (צחק פ' תרומה דף קמ"ט ע"ב) וחושך
ע"פ תהום, אחמי חקרי חושך, צגין דגוון דיליח חשך
ואחשך אנפי צריין עיי"ש, ולא דרש הכא לנביאי שקר
הם מסטרא דחושך ואחשך אנפי צריין להטותן מדרך
ה' : דאוליין באוריא וכו'. וכמ"ס (צחק פ' כי השא
דף קל"א ע"א) עיי"ש : דמארי סקרא אינאן פתילה

טומאה וטהרה, כשר ופסול. הדא הוא דכתיב (שם) ויאמר אלקים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. בין מים דדכיו דטהרה, התר כשר. ובין מים דמסאבו דאינון אסור טמא פסול, דאינון מי בורות נשברים, מים סרוחים, מים מטונפין, ועלייהו אתמר (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. והאי רקיע דאפריש ביניהו דא רקיע דעל רישי חיוון, ודא מטטורין, דעליה אתמר (יחזקאל א) ודמות על ראשי (דף ע"ה ע"ב) החיה רקיע, ועליה אתמר (בראשית א) ויעש אלקים וגו', ודא נתיב שתיאאה.

ואית רקיע לעילא מרקיע, ודא צדיק דמפריש בין מיין נוקבין למיין דכורין. לאשתמודע ביה. ועליה אתמר (שם) ויעש אלקים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע, ודא נתיב שביעאה צדיק.

נתיב

באר לחי ראי

מים למים, מרמז למטיט שכוז מבדיל בין מים עמאים למי דכיא, דלז אסור, ודל מותר, דל כשר ודל פסול, דל טומאח ודל טכרה, ואלין אינון שיה סדרי משנה דאחייכיה למשח לאפרשא בין טוב לרע וכו' עיי"ש, ולזו אמר הכה דלמאמר זה שיך הכוה פקודה לאתעסקא באורייתא דצטיט לכדיל בין טכור לטמא ובין כשר לפסול ובין איסור לותר, שהם שיה דרגין שצ"י נכרה מטיט לתקן וכאמור: דעליה אתמר ודמות על ראשי החיה רקיע. וכמ"ש (לקמן תיקון מ דף פ' ע"א) ודמות על ראשי החיה רקיע דל מטיט, עיי"ש ובציאורנו שם: ועליה אתמר ויעש אלקים. (הגרי"א) מוחק זה: ודא נתיב שתיאאה. ל"ל שביעאה. (הגרי"א) ואית רקיע לעילא מרקיע ודא צדיק דמפריש בין מיין נוקבין למיין דכורין. עיין (להלן תיקון מ דף פ' ע"א) שדרש מתחלה ויהי מבדיל בין מים למים כמו שדרש הכה בנתיב שלפני זה לאתעסקא באורייתא דצטיט ולאפרשא בין איסור וותר ודאינון מיין מתוקין ומיין מריין, ואחר כך דרש דתרוויכו מים אשחטי בקדושה, ולא איירי מסטרא דמסאבא כלל. אלא מים דמסטרא דשמאלא כוון צעי לאתחלקא עלייכו, דאלין אמרין אן צעיין למכויו קדם מלכא. ואלין אמרין אן צעיין למכויו קדם מלכא. עד דאהא עמודא דאמלטיא ואל שאלא צינייכו וקשר לן עיי"ש. ולזו דרש הכה כ"י נתיבות בנתיב הקדום דורש הפי ה"י ויהי מבדיל בין מים למים, שהמים כ"י הוא מי הטומאה ומים המרים וסוד הרקיע המבדיל ביניהם הוא מטיט שהוא מדרגה התחתונה שציסוד לדיק, והנסיב הזכ דרש כפי הפי כ"י דגם המים כ"י הכוונה לסטרא דקדושה אלא שהוא מיין נוקבא שמסטרא דשמאלא והיסוד לדיק הוא שאל צינייכו, כטעם היסוד לדיק דלחיד צנמא ואלעא ומיחד ז"י ימינא ושמאלא ועבד שאלא צינייכו וכאמור, ואמר שלפי פי הזכ הכה הרקיע המבדיל ביניהם היינו במדרגה

תיקון מ דף פ' ע"א) שדרש ויהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים, רקיע דל מטטורין דליכו רקיע על ראשי חיוון דליכו מפריש בין דם טמא לדם טהור בין מיין דדכיו מסטרא דימינא ובין מיין דמסאבו מסטרא דשמאלא עיי"ש, וכיוצא בזה כהז גם (בזכר פ' בל דף ל"ה ע"א) עיי"ש, ועיין (בז"ח במדרש הנעלם פ' בראשית דף י"א ע"א) דריב"ז השיב כדברים אלו לרי"א עיי"ש, ולזו דרש הכה דלימוד התורה שצטיט הוא בשיה דרגין דמטיט, יען כי הוא מסטרא דעץ הדעת טוב ורע ע"כ יש צמטניות ששה סדרים יען כי יש בו שיה דרגין כי מטיט יש בו שיה ענפין ושיה דרגין, וכמבואר כל זה (לעיל בהקדמה דף צ' ע"ב ודף כ"י ע"ב) וכמ"ש שם בציאורינו, והיינו איסור וותר טומאה וטהרה כשר ופסול שהם שיה דרגין סוד ששה קלות דע"ד עו"ר, חלוקה מהם טוב וחלוקה מהם רע, ומטיט הוא סוד מטה אלקים המתהפך מימינא לשמאלא ומשמאלא לימינא, מטיט פנים טכור למיט פנים טמא, ומטיט פנים טמא למיט פנים טכור, וכמ"ש (בזכר פ' בראשית דף כ"ז ע"א), (ובפ' כי תלך דף פ"ג ע"א), ולעיל (בהקדמה דף י"ד ע"א) (ובתיקון ס"ה דף י"ט ע"א) עיי"ש ובציאורנו שם. ועליהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים ע"פ. פי ש"ס (חגיגה דף ט"ז ע"א), ולעיל בהקדמה (דף ט"ז ע"א) דלשיש אחר כאלה ראה זה מטיט יושב וכו' אמר שאל חיו שתי רשויות יש עיי"ש, היינו כי אלישע אחר קלין צנטיעות, והיינו שפגם צע"ד עו"ר ונתערב בו בקבלת עול מלכותו ואחדותו יתצ"ש גם מרשויות הס"א וע"כ אמר שתי רשויות יש, ולזו אמר דלעומת המאמר יהי רקיע וגו' שהוא סוד מטיט המבדיל בין מים טהורים למים המרים ובאדונים שהוא ע"ד עו"ר, ואמר פקודה לעסוק בחורש שצטיט שהוא ששה סדרי משנה מסטרא דמטיט כנ"ל לעשות הבדל בין המים טהורים למים עמאים, וכמ"ש (לקמן סוף תיקון ס"ז דף ל"ט ע"א) דפסוק ויהי מבדיל בין

נתיב תמינאה (ש) ויקרא אלקים לרקיע שמים. ויקרא אלקים דא אימא עלאה. לרקיע דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו בין ימינא ושמאלא וכליל תרווייהו, הה"ד (ש) ויהי ערב ויהי בקר יום אחד. ואינון ערב דיצחק, ובקר דאברהם:

תקונא תלתינ וחד (ליום י"ו)

בראשית, בריא שתי, ועליהו אתמר (רות א) ותלכנה שתייהם וגו'. ואינון תרי תורות, אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ.

ועוד תרין לוחות אולו לטורא דסיני, מיד (ש) ותהם כל העיר עליהן, אזדעזע כל עלמא, הה"ד (שמות כ) וכל העם רואים את הקולות כו' וירא העם וינועו, ואמרו הזאת נעמי דא איהו נעימו (א) דאורייתא, מיד אתמר (שם לב) וישבר אותם תחת ההר. פרכת (ב) אורייתא מתמן. ואמרת (רות א) אני מלאה הלכתי לטורא דסיני, וכען וריקם השיבני יי. מליאיה מליא ייק

באר לחי ראי

הרקיע נכללו שניהם זה בזה וכאמור: ועליהו אתמר ותלכנה שתייהם. עיין (צ"ח רות דף ס"ב ע"ג) צומנא דבע"פ קציה למייכב אורייתא לישראל, נעיל תורה שכתב ותורה שבע"פ ואזיל עמכון לשאר עמין ולא צעו וכו', הה"ד ותלכנה שתייהן עד צואנה בית לחם לאן הלכו לשאר עמין עד דקיימו ישראל על עורא דסיני, כיון דנחתו תורה שכתב ותורה שבע"פ מיד ותחום וגו' אזדעזע וכו' וכל העם רואים וגו' עיי"ש, ואמר הכה שבעין זה הכה העוררות לנזק בריאת העולם שהיה בשביל התורה וישראל, והיינו בראשית בשביל תצית ישראל שיקבלו הכ' תורות לאחר שהקציה ילק מקודם לכל האומות ולא ירצו לקבלם. ועוד תרין לוחות דאולו לטורא דסיני. דרש כזכר לעיל ותלכנה שתייהן על ענין בריאת העולם שהיה בשביל שיקבלו ישראל הכ' לוחות, והיינו לטורא דסיני, כי הר סיני כינוי לכנסת ישראל, כמ"ש (צזר פ' צלק דף ק"ג סוף ע"א) וזה ותלכנה שתייהן, שבעת נתינת התורה נחית משם מן השמים וכו' וידר להם שני הלוחות, והיינו כמ"ש (צזר פ' בראשית דף כ"ו ע"ג) ויילך, תרין ילדות וילך דעלאין וילך דתחתא, ובגין דאורייתא מתרין לוחין הוב נחית משם לישראל ולא זכו צבון ואתצנו ונפלו עיי"ש, והדברים יתייחדו עם משיח (לקמן בחיבורים בנוספות תיקון ו' דף קמ"ז ע"א) דהתורה אחיכיהם לישראל מימינא ומשמאלא דאיון תורה שכתב ותורה שבע"פ דאיון תרין לוחין דאיון יי דצבון ויילך דאסתר צבון וישבר אותם תחת הכר עיי"ש: ואמרת אני מלאה הלכתי. עיין (לקמן י"ב דף פ"ח סוף ע"ג) צבון וכו' ותורות מעשה אלקים המה, ויח לוחית, איון ויח צבון וצבון ואיון מעשה אלקים דאיהו אמתא עלאה עיי"ש וצבון וצבון שם, וצבון דצבון הוא עפ"ש (לעיל י"ע דף מ"א ע"א) וצבון דשם אלקים הוא אמותא מליא ייק וסיים וזה איהו ייק

המדרגה העליונה שביסוד לדיק שבו דז"ל, ולא מצינו שבו המדרגה התחתונה שביסוד לדיק וכמ"ש (לעיל צבוקמה דף ב' ע"ג ובשאר דוכתי): ודא [נתיב] שביעאה צדיק. ר"ל דמ"ש הוא נרמז בנתיב ה' שרקיע שבו הוא היסוד לדיק שנקרא שביעי, בגין דאיהו שביעי לבונה, וכמ"ש (צזר פ' יתרו דף י"ב ע"א, וצ"פ תזריע דף מ"ד ע"א, וצרי"מ פ' צהר דף ק"ח ע"ג), ועי' (צלק"ת פ' וירא) ובשאר דוכתי: ויקרא אלקים דא אמתא עלאה וכו'. והיינו כמ"ש (צזר בראשית דף י"ג ע"א) שפסוק זה מרמז לרקיע שהוא סוד התי' שהוא סוד שמים ח"ש ומי"ם, שעי' עליותיו והתדבקותו למעלה ליסוד דאמתא למקום שנאלל וקבל משם התורה, היה עושה שלום בין סערא דימינא לסערא דשמאלא, ועיי"ש (צמק"מ), דר"ל כי מתחלה הי' מחלוקת בין מים העליונים שהם החסדים מסערא דימינא סוד מי"ם, ובין התחתונים סוד הא"ש שהם הגבורות הקדושות שמסערא דשמאלא, ועיי' עליותו למעלה ליסוד דאמתא שקבל משם הארתו קבל הכה לעשות שלום ביניהם שנעשה מכל א' פרצוף שלם וכל פרצוף ופרצוף מלכו צמדו ומחזקים, והיינו שמסערא דמים דימינא ניתן הכה לחסדים להנביא העולם ברחמים וימלאו בני אדם שפע צמה לעבוד את השמים, כי העושר סיוע להאשר, ומסערא דאש שהוא הגבורה דשמאלא ניתן הכה להפרע מברשעים ועיי"ש ופול אימא ופחד על צאי עולם מברשעים וכו', והכל הוא לנזק צבדו וצב"ש ועיי"ש נכללו שניהם זה הוא סוד שמים דכלול מא"ש ומי"ם עיי"ש: יום אחד. (הגרי"א) מוחק צ' תצית אלו, ויחן כי אלקים למשך עם המאמר: ואינון ערב דיצחק ובקר דאברהם. והיינו דשניהם הם צדוקה, דאברהם היה עובד את השמים מסערא דחסד דקדושה, ויצחק היה עובד עבודתו של יצ"ש מסערא דגבורה דקדושה, ועיי' יעקב שהוא התי' סוד

י"ק. וכען פרח מיני מליא י"ק דאיהו יק"ו, ואשתארת ה' יחידה אל"ם, (תחלים לט) נאלמתי דומיה דר"ם י"ק. החשיתי מטוב דאיהו ר'.

דבר אחר ותלכנה שתיהן, גוף ונפש, לאן אתר אזלי, לבי קברא. גוף אתדן ואתרקב. נפש אתמר בה (רות ג) ותגל מרגלותיו ותשכב.

קם סבא חד ואמר, בוצינא קדישא, חזור בך. ערפה איהי גוף, רות איהי נפש. שותפו דילה נעמי נשמת חיים. מחלון רוחא. גופא דאיהי ערפה חזרה עורף לגבי נשמה (נ"א שכינתא),

נפש

באר לחי ראי

ע"י פגם העגל ונפסק השפע משם חלקים לז"א כסוד נאלמתי דומיה דר"ם י"ק אז החשיתי מער"צ שאין ז"א יכול להתייחד בזה, אחרונה כסוד אור כי ער"צ וכאמר ד"א ותלכנה שתיהן גוף ונפש כלומר שהרמז בראשית בראשית ש"ת הוא על הגוף והנפש, והיינו כמ"ש (במד"ר בראשית פ' ויד) ויורר ה' חלקים את האדם שתי יצירות מעליונים ומתחתונים. וייל שגוף הוא מהד' יסודות התחתונים, והנשמה היא מעלמות העליונים. נפש אתמר בה ותגל מרגלותיו ותשכב. עיין (לקמן תיקון ע' דף קל"ב ע"ב) שדרש ענין זה על הנשמה דכ"ג אס חטא האדם נפיק לה מאתרהא ונחית לבר מאתרהא ונחית לה מדרגא לדרגא מאתר לאתר עד דנחית לה לרגליו, וע"כ כתיב ותגל מרגלותיו ותשכב עי"ש, ולעיל (תיקון כ"א דף מ"ט ע"ב) דרש פסוק זה על הנשמה ואמר ונשמתא בגלותא בתראה אתמר זה ותגל מרגלותיו עי"ש וצביאורנו שם, והכא דרש על הנפש לאחר פטירת האדם מער"צ שהנשמה עולה לג"ע עליון וברוח לג"ע התחתון והנפש נשאר עם הגוף, וכמ"ש (בזכר בס"ת פ' לך לך דף פ"א ע"א) וכד מית צ"ג בהאי עלמא הכוא נפש לא חתעדי מן קברא לעלמין עי"ש, ודרש הכא דהנפש אפי"ג שהיא חלק חלק ממעלה ולא שייך בה מיתא ושכיבה, אך יען שהיא דציקה תמיד בעלמות הגוף השוכב בקבר מכחו הקרא ג"כ צח"י שכיבה ומיתא: חזור בך. מנ"ש דנעמי היא כינוי לגוף החוטא שהוא מסערה דשמאלא ועמאה, ורות הוא כינוי לנפש, כי הלא נעמי היא ג"כ מסערה דקדושה ומרמזה לאורות קדושות העליונים מסערה דימינא: אל"ה: ערפה איהי גוף וכו'. וכמ"ש (בזכר בס"ת שם דף פ' ע"ב) אלימלך דא נשמתא לנשמתא, נעמי דא נשמה, מחל"ן דא רוחא קדישא, רי"ת דא נפש קדישא, כליו"ן דא רוח הבחמה שהוא היאכ"ר, ערפ"ה דא נפשא דשמאלא זה זוגיך דיאכ"ר, והצי"א אל כל אי סומכין ממקראי קודש שכינים כן הוא, והכא מכנה לערפ"ה אל הגוף, ויתכן שאין סתירה בדבר כי הוא צ"י של היאכ"ר שהוא תואר תמיד למלאות תאוותו תאוות גופניות: שותפו דילה נעמי נשמת חיים. ר"ל כגם כי כנים הדברים שאמרנו למעלה דנפשא שותפא דגופא

וה

יק"ו, ועי"ש צביאורנו כי המוחין של אמא עלאה הנמשכין לז"א לצורך הזיווג, הם אותיות י"ק מאלקים של הכ"פ חלקים דמער"צ כסוד חלקים מליא י"ק ועי"ז נעשה הז"א כסוד יק"ו, כי הו' ממשיך המוחין מאותיות י"ק דכונה ועי"ז הוא משפיע השפע של כל ה' אותיות יק"ו אל ה' אחרונה ושלם השם הוי"ו עי"ש, ולזה אמר שזה הוא כסוד של והלחות. מעשה חלקים המה דאידי אמא עלאה, היינו שהיחוד שנעשה צו"ג סוד אותיות י"ק בשעת נתינת הלחות הוא מעשה חלקים בראש דמל"א י"ק שנמשך המוחין דאמא עלאה להז"א ועי"ז יכול להזדווג בהנוקבא וכאמר. וכען ריקם השיבני ה' שפ"י חטא העגל שאמר עשה לנו חלקים נעשה קלקול כביכול בזהם חלקים וניעל ממנו המוחין שם אותיות י"ק ועי"ז ריקם השיבני ה', שאין השם הוי"ו בשלימות לאותיות יק"ו סוד ז"א אינם משפיעים לה' אחרונה וכדמפרש ואזיל ואשתארת ה' יחידה אל"ם וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף רכ"ב ע"א) דע"י החטא דחצ צ"ק אסתלק י"ק מן גופא ואשתאר אל"ם, וזה נאלמתי דומיה דר"ם י"ק, ועין (בזכר פ' וירא דף קע"ז ע"ב) צגין דאשתאר ה' מן ו' כתיב נאלמתי דומיה דר"ם י"ק צגין דאסתלק ו' מן ה' וקול לא אשתכח כדין דיבור אהאלי"ם, וצביאור הדברים ע"י צדברי רבינו (בפע"ה פ"ב משער הקדושים) כי צמן בגלות שהוא תגבורת הקליפות שם אותיות צ"ס חלקים אז ה' אותיות י"ק דחלקים הם מתכנסים ונעלמים ונשאר אל"ם מן חלקים, וזה סוד נאלמתי דומיה, דר"ם י"ק שאותיות י"ק מן חלקים דמ"ם ונאלמתי"ם ואינם מתגלים בצביל העליונים עי"ש צאריכות: החשיתי מטוב דאיהו ו' עיין (בזכר בראשית דף ע"ז ע"ב) וירא חלקים את האור כי עוב דא עמודא דאמלתיא כי עוב דאנהיר לעילא ותחת עי"ש, וכ"כ שם להלן (דף כ"ו ע"א) עי"ש, אמנם (בפע"ה פ"ג משער הזיווגים, וצלק"ה פ' כי תשא) מצויר דעוב מרמז למוחין בראש דלמען יעבד לך שהוא המוחין, והכל הולך על קועב אחד, דכשנמשך לז"א המוחין מאמא עלאה סוד שם חלקים כנ"ל, אז נאמר עליו וירא חלקים את האור כי עוב שפ"י מאיר ז"א בזה המוחין הכחכים להנוקבא וכאמר, ולזה אמר דכשנעשה הפגם בשעת מתן תורה

נפש אתדבק בה בנשמתא הה"ד (רוח א) באשר תלכי אלך בפקודין דעשה. ובאשר תליני אלין בפקודין דלא תעשה.

דבר אחר באשר תלכי אלך, בגלותא דאתמר בה (ישעיה ג) ובפשעיתכם שלחה אמכם. ובאשר תליני אלין דמשכבא דילך בגלותא, הה"ד (שיר ג) על משכבי בלילות. עמך עמי אלין ישראל, ואלקיך אלקי דא קוביה. אלימלך דא י', נעמי דא ה', מחלון ו', רות בה אתדבקת ה', ואתעבידת תורה. ועלה אתמר (שיר ב) וקול התור נשמע בארצנו. ערפה אימא דערב רב דאתמר בהון (שמות לד) כי עם קשה עורף הוא, דחזרת לסרחנה וחזרת עורף לגבי חמותה. בלין

באר לחי ראי

תורה. עיין (בזכר פ' אחרי דף ע"ג ע"א) שחשבו רשבי לרא' זנו בענין שאסור ללמוד תורה לעושים, כי ג' דרגין אינן מתקשרין דא דלא, קציה אורייתא וישראל, וחולקא עלאה קדישא דא נעם קציה בישראל, ומי שלומד תורה לנכרי הוא פוגם בשמא דקציה, דכלא בהאי תליא, וכלא חריב עלמא, דכלא תליא צהבא, ודא דלא חתקש עיי"ש, ולזא דרש הכא צכמשך בדברים כי רות כאשר צאת לחסות תחת כנפיו וגייירא ח"ע אמר עמך עמי וגר שהוא ישראל, ואלקיך חלקי שהוא קציה, ורות עלמא אתדבק צכ אות ה' ונעשה חוריה, לבורות שחתקשר צלמא צג' דרגין דקציה ואורייתא וישראל, ונעשה צלמא חולקא קדישא עלאה די נעם קציה בישראל, דחתקשרו כג' דרגין הבחורים דא דלא ובאמר: אלימלך דא י' וכו'. ציחור בדברים עיין בדברי רבינו (צלמית רות) שז' דע כי אלימלך נעמי ומחלון ורות הם ד' פרופין דקדושה, ואלימלך הוא אצא שהוא מלך על כל הפרופים, נעמי הוא ה' אמא עלאה כי שם הוא נועם, מחלון הוא ו' שצשם, רות הוא מלכות ה' אחרונה עיי"ש, ופשעות הרמ צזכ הוא כי אלימלך שהוא האז כזקן של המשפחה הוא אצא שהוא סוד אות י', ונעמי שהיא סוד הנוקבא של סוד אצא היא ה' עלאה, ומחלון שהוא צניכס של אלימלך ונעמי שם סוד חוי"צ הוא ו', ורות שהיא הנוקבא של מחלון שהוא סוד ז"א שהוא אות ו' היא סוד כה' תחאכ: רות בה אתדבקת ה'. ר"ל דלאחר שנתדבק צנעמי שהיא סוד אמא עלאה כג"ל אז אתדבק צכ אות ה' אחרונה, וחינו כמ"ש רבינו (צפית צפרק ח' משער הכללים) דמלכות סוד ה' תחאכ נעשית מבחור שגפל ממאמ סוד ה' עלאה עיי"ש, ואמר דלאחר שקבלה ה' תחאכ נקראת תורה היינו כי צבר כתבתי ממ"ש (בזכר פ' לך צפית שם) ריית אתקרי על שם חוריר עיי"ש, ועי' (צפית צמדרש רות דף ס"א ע"ב) רות על שם חור שהוא כשר להקריב על המזבח כך רות כשרה לזא צקבל עיי"ש, ואמר הכא דלאחר שאתדבק צנעמי שהיא ה' עלאה צכה בתור שלה ונתגיירה נתוסף לה כה' תחאכ מבחורית שגפלו ממאמ עלאה ונעשה חוריה וכעשם שאמר ר' יוסי צבא

ויש לה שייכות גדול עם הכוף וממ"ש גם לאחר פטירתו היא שוכנת עמו צקבר, עכ"ל הכא זה הוא רק צצחית נפש השייך קצת להנשמות של האדם, אבל צצחית הרוחניות של האדם עיקר מה שמשתתפת היא עם הנשמה לקיים המצות צצפלה וצצניכס וכדמפרש ואל, וכ"ש הרוח שאין לה דציקות עם הכוף כלל חלא עם הנשמה ולא הנריך להצריך הכוח: באשר תלכי אלך בפקודין דעשה וכו'. היינו הליכס שייך ציוס ויוס הוא מסערא דדכורא ששם סוד המ"ש, וליכס שייך צלילס וליכס הוא מסערא דנוקבא ששם הוא סוד הליכס, וכמ"ש רבינו (צלמית צעמית פ' צראשית וצפית פ"ד משער אצ"ש צהבא) דמ"ש הוא מסערא דדכורא שהוא חוי"כ שהוא ז"א, ומלות ל"ת הוא מסערא דנוקבא שהוא אדני עיי"ש, ודודס מדברי רבינו (צלמית הש"ס צרכות וצכתי) דיוס הוא צח' דכ. וליכס הוא צח' נוקבא עיי"ש: באשר תלכי אלך בגלותא וכו'. וכמ"ש (לעיל צכקדמא דף ח' ע"ב) ואלין נשמתין דאתחרכי מאתחרכי צחר שכינתא עלאה ושכינתא תחאכ הכ"ד וצפשעיתם עלאה חמכס דתרוויכו אתחרכי מאתחרכי צסוד ותלכנס שחיכין שחי הכיין עיי"ש צציחורנו שצנשמות הצכחות צצוה"ז הוא כמו ענין גלות שגולין צחר כה' הכיין שסם צגלות כעת צצוה"ר עיי"ש, ולזא דרש הכא כי רות היא כינוי להשכינתא צאשר תלכי שאומרת לנעמי שהיא כינוי להשכינתא צאשר תלכי חלק בגלותא לעוה"ז ובאמר: דמשכבה דילך. כגרי"א כגיס במשכבה דילך בגלותא. כי ענין ירידת השכינה ממדרגה למדרגה כחתחונכס צגלותא נקרא צלשון שכיבה, וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף מ"ב ע"ב ומיז ע"א ודף י"ג ע"א) ותגל מרגלותיו ותשכב, שקאי על השכינתא צגלותא שצוכצ צמרגלותיו של צעלה ז"א ותשכב שכיבה לעפרא עיי"ש וצציחורנו שם: הה"ד על משכבי בלילות. עיין (בזכר ר"פ חציע דף מ"ב ע"א) שדרש פסוק זה כן וכנסת ישראל אמרתי קמי קציה וצמאמ מניח על גלותא צגין דהיא יתצא צין שאר עמין עם צנכא ושכיבה לעפרא, ועל דהיא שכיבה צארעא אחרת מסאנצ עיי"ש: עמך עמי אלין ישראל ואלקיך אלקי דא קב"ה וכו' ואתעבידת

כליון בעלה דערפה יצר הרע דאתא כלייה מיניה לעלמא, ואיהו כליון, ואתתיה לילית כלייה.

נשמה, ונפש, כד בר נש איהו מחוייב בחובין ומתגברים על אברים, נשמת חיים אסתלקת מן גופא. ונפש אשתארת תמן. ואתמר בה (רות ג) ותגל מרגלותיו. לגבי מאן, לגבי צדיק, ודא ברית מילה, דאיהו בועז, ב"ו ע"ו. תקיף על יצריה.

(שם) וימד שש שעורים וישת עליה, (שיר ה) שוקיו עמודי שש. שויאת לון עלהא לאגנא עלה.

ואוקמוה ותלכנה שתייהם, בשכינתא עלאה ותתאה. ועלייהו אתמר (רות ד) ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי, דא עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה (שמות ד) בני בכורי ישראל.

כד.

באר לחי ראי

דכל האברים מלוכלכין בחובין, מימ אס עכ"פ חותם הכרית קיימת שאינו מושך בערלתו, אז צשצילא יש מקום להנפש לנוח שם כי צשצילא אצרהם אציו אינו מניחו לכנוס לגיהנם אס עכ"פ לא קלקל הכרית מילה, וכמ"ש צשים (עירובין דף י"ט ע"א) דאצרהם אציו מסיק לכו מניחם צר מצא על הכוחית עיי"ש, ולכן הנפש נסתרת שם: דאיהו בועז ב"ו ע"ו. תקיף על יצריה וכמ"ש (צ"ח צמדרש רות דף ס"ו ע"ב) בועז לדיק גבור נער ברית ואסתקף על יצריה ואסתקרי גבור חיל, ודאי לדיק כוח וכו', ועי"ד זיב תקיף ולא חליש חי לעלמין למכויו בועז וכו' עיי"ש, והיינו כי לשמירת הכרית יסוד לדיק חי עולמים, לדיק עוז ותעזומות וזריות גדול להשמר בצחי חגור חרבך וגר: ויסד שש שעורים וישת עליה שוקיו עמודי שש וכו' רמז שהנפש משכנה לאחר פעירת האדם צמקוס הרגלים שהם נ"י"ה שנקראים עמודי שש, כיון שיש בהם שש ערוקים שהם עמודים שעליהם עומד כל הגוף, כי ציניהם נכלל היסוד לדיק שיש צו כח להגן על רמיח אצרים של הגוף: ע"כ. שויאת לון עלהא לאגנא עלה על הנפש, כי גם אס נפגמו כל הרמיח אצרים ע"י החטאים, אס עכ"פ הכרית מילה קיים הוא נחל מדינה של גיהנם וכאמור: ואוקמוה ותלכנה שתייהם בשכינתא עלאה ותתאה עתה הוא חור לזכריו שדרש נעמי ורות לסוד צי בהיין עלאה וחסאה, נעמי הוא סוד צינה ורות היא מלכות, וממשך הדורש ואמר כי רמז זה צסוד נעמי ורות שמרמזים לצינה ומלכות צסוד ותלכנה שתייהם שחי כהיין כי עלאה וי חסאה, כצר חוקמוכו (לעיל צהקדמה דף י ע"א), וצרי"פ פ' פנחס דף רט"ו סוף ע"א, וצסוף חיקון י"ט דף מ"ב ע"א וצשאר דוכתי). וממשך הכרית לדרוש יחור הכרית שצסוף מגילת רות צהמשך דרוש זה: [*א"ה] [ותקראנה לו השכנות]. להמשך הכרית להגן ילד בן לנעמי דא עמודא דאמצעיתא וממשך

מכניס

(צזכר פ' יתרו דף פ"ב ע"א) אורייתא מצינה נפקת עיי"ש. ועלה אתמר וקול התור נשמע בארצנו. עיין (צזכר פ' יתרו דף רט"ו ע"ב) וקול התור נשמע בארצנו פתגמי אורייתא דליגון ערצין כקלא דתורה על מה אסתמלת אורייתא לגחלא מה גחלא קליה ערצ אף פתגמי אורייתא קליה ערצ ודא קלא יחא לימות המשיח עיי"ש, ולחז אתמר כחא שלח זכחה רות לאחר שנתדצקה צנעמי שנעשה מר"ת לירוף תור"י שנעשית כלי מוכשר לקבל מתקיות דפתגמי אורייתא, ותוסף צה הכי מאורות אמא עלאה של נעמי ונעשית לירוף תור"י שעליה דרשיין וקול התור"י אוחיות תור"י עס הי שהוא מתקיות דפתגמי אורייתא וכאמור. ערפה אמא דערב רב. כי רות וערפה הם שני הפכים, ללאחר דרשיין רות היא סוד המלכות אמא חסאה של ישראל קדושים שהיא סוד החורה, דרש דלת זה לעומת זה עשה אלקים, דערפה היא מלכות אמא חסאה דקליפה, אמא דערב רב דאתמר בהון כי עם קשה עורף הוא. וכמ"ש (צ"ח ע"ס) ערפה על שמה נידונה, קשת קול דלא צעלת למכויו לה חולקא עם ישראל עיי"ש, והיינו כי עם קשה עורף הוא נאמר על הערב רב שעשו את העגל: נשמה ונפש. עתה מפרש ענין נעמי ורות על הנשמה ונפש, שהם מדובקים כל ימי חי האדם בחוך הגוף: כד בר נש איהו מחוייב בחובין וכו'. מתפרדין הנשמה מהנפש, כי הנשמה עולה למעלה כ"ל, והנפש נשאר בגוף ויורדת עמו לקצר וכדמפרש ואזיל: ואתמר בה ותגל מרגלותיו. כלומר כי צחי האדם לעולם משכן הנפש הוא צכצד של האדם, וכמ"ש רבינו (צע"ה פרק צי משער קאצ"ע) וצשאר דוכתי עיי"ש. אמנם לאחר פעירת האדם היא גולה ממקומה, וכשהיא שוכנת עמו צקצר היא שוכנת רק צמקוס מרגלותיו: ומפרש ואמר. לגבי מאן. לאחז ענין היא שוכנת רק צמקוס מרגלותיו דוקא: לגבי צדיק דאיהו מילה. ר"ל דאף

כד חאבו ישראל וגרמו לאסתלקא שכינתא, עלה אתמר בשכינתא תתאה (רות ג) ותגל מרגלותיו.

דבר אחר ותלכנה שתיהם, איהו ממלל בגופא ונפשא, ומרחימו דגופא כד איהו בעל תשובה י"מא נפשא לגבה (שם א) באשר תמותי אמות ושם אקבר, ולא תזוז נפשא בקברא

באר לחי ראי

ח"א מעל המלכות, עיי"ש (ובמק"מ שם), ולזה אמר הכה דכד חבו ישראל וגרמו לאסתלקא שכינתא עלאה בצחי ערות אמך לא תגלה ואין האמה עלאה משפיע אורותיה לז"א בסוד צעטרה שטערה לו אמו, אז ממילא מגיע הפגם גם להמלכות שיעל ממנה הטערה תפארתה, ולזה אמר דמח"ט. אתמר בשכינתא תתאה ותגל מרגלותיו. והיינו כמ"ש רבינו (צמ"ח צדוש פי מדרשו הנוקבא) דחטא אדכ"ר גרם שביסוד דאמה שצחך כח"ה דז"א שצחכו מוח הדעת, נמשך למטה וכו' ומה שבי מסתיים יסוד דאמה צלש עליון דח"ה דז"א, מסתיים עתה בסוף שלש עליון דיסוד שבו, ועיי"ז רחל נוקבא דז"א אין הכתר שלה מתחיל אלא למטה משלים עליון דיסוד דז"א, דשם כלל יסוד דאמה, ולכן אין יכולה לננות פרוץ דרחל כלל ועיקר כיון שאין לה מקום להחפשט, וכיון שאין לה מקום להחפשט צאליות, לכן יורדים רגליה בצריאה, חכ סוד רגליה יורדת מוח שגרם אדכ"ר צחטאו עיי"ש, ואמר הכה שענין פגם זה נעשה בכל עת ובכל שעה שישראל חוטאים וגורמים שהשכינה עלאה יורדת למטה כיון שאין יכולה להפאר צמעייהם הטובים של ישראל ויורדת ממדרגתה מצחי ת"ה של ז"א ויורדת למטה לסוף היסוד שלו, ועיי"ז מוכרחת גם רחל נוקבא דז"א שחרד מח"ט למטה במקום הרגלים וכאמור: איהו ממלל בגופא ונפשא. והיינו כמ"ש (לעיל קודם) שאמר לו הסבא לרשבי חזר כך דנעמי היא הבוג ורות היא הנשמה ועיי"ז נאמר ותלכנה שתיכן הבוג והנפש לצי קצרה, אמנם הכה לעיל דרש צאדם רשע שהבוג כלך אחר תאוה לבו ולכן נזכר לו הסבא שיחזור בו, וכאן דרש צבעל חשוכה שגם הבוג הוא מסטרא דקדושה וכדמפרש ואזיל: ומרחימו דגופא כד איהו בעל תשובה. וכמ"ש (צמ"ח פי צלק דף מ"ג ע"ג) דהא לית רחימו דקצ"ה צכדי צר נש אלא למחן דתז מחוציה, דהא ודאי דכל צר נש דאיהו צחיצה קמי קצ"ה צקדמיתא וצחר דאמלך תז מחוציה השתא אחיקר צעתי קצ"ה ואמר ואני אהבתיך עיי"ש, והענין מה שהקצ"ה ארבע לצעל חשוכה ויחר מלדיק גמור, מוכן כי אם הבוג הולך מתחלה אחר עבירות, אז הכה הנפש שהיא חלק אלקי ממעלה הוא צמחצר ומסגר צחך הבוג כי הם שני הפכים, וכמ"ש (צמ"ח נשמת חיים פרק פי מאמר אי) צאריך, אצל לאמר

מכזינה (כנזר צכדיצור שלח"ז), עיין (כנפי יונה להרמ"ע מפלנו ז"ל, ח"ג סי' נ"ג, בסוד שכי"ן) ח"ל וכמו שיש ש"ע צא"ה, כן יש גם צדינה המקבלת אורו וכו', והנה תרי קס"ה עם ס"ג דאיהו נמי צדינה הכל יחד צדי שכי"ה דאיהו שכן י"ה, והנה שכי"ן איהו ש"ע וכו', וכבר אמרנו כי צ"פ ח"ל הוא ש"ע, וכן ג"כ ש"ע מהפנים צחילוף מלפ"ן הם ש"ע ש"ע, וכו' ושעש"ע יונק וכו' עכ"ל לעניינו, ועיין (צמ"ח שער ח"א פי"ג) ענין שעש"ע הצ"פ ש"ע נכודין הנ"ל, ועיי"ש עוד (צמ"ח שם פי"ד) שצאשר חנים שלימים צקומתן אין לז"א רק ק"צ אורות, ואח"כ כאשר יומשך לו עוד ח"ך אורות ויהי הכל ש"ע כמבואר צכוונת מחמור לדוד ה' רעי צליל שבת, וכ"ז נמשך פי"ה האמה כמ"ש (צמ"ח פי"ד) עיי"ש, וכו' ח"ל כי שכי"ן עולה ש"ע כדברי הכנפי יונה הנז' ותקראנה לו השכנחית צ"פ שכי"ן (ש"ע) שהוא בסוד שעש"ע יונק, וזה נמשך לז"א שיהיה לו כל הש"ע נכודין ואז הוא צשלימות הצחי ז"א עמודא דאמלטיחא, וכו' כהמשך יולד בן לנעמי דה עמודא דאמלטיחא כדמפרש צזכ:] יולד בן לנעמי דה עמודא דאמציעתא. היינו כמ"ש רבינו (צמ"ח צפ"ג משער הלל, צמדי"ק) דסוד כי צללם חלקים עשה את האדם דז"א, שהוא סוד האדם עיקרו, והמוחין שלו נעשה משם חלקים שהוא סוד הצניה עיי"ש: דאתמר ביה בני בכורי ישראל. מציא מפסוק זה ראיא דישאל שהוא עמודא דאמלטיחא נקרא צן, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ג) וצאשר דוכתי ועי' (צפרע"ה פרק פי"ו משער התפילין): כד חאבו ישראל וגרמו לאסתלקא שכינתא עלאה. כן הוא גי' (הגרי"א, והמק"מ, והצח"ר יחזק) וכו"ל, וציאור כדצרים מוכן עפ"י"ש (צזכר פי יתרו דף פי"ד ע"א וצאור החמה) צסוד עטרה שטערה לו אמו, דצומן שישראל מקיימן החורב, אז אמה עלאה מעטרה להמלכות ע"י התפארת צסוד ישראל אשר כך התפארה, שהתפארת הצניה צמה צצנה הוא מקושט ומפואר צגונוי, והיא מתפארת צבוליהא בן מקושט ומתפאר צמה גונית, וצזה האור מעטרה ז"א להמלכות צעטרה שטערה לו אמו. ומלכות שהיא מקבלת הטערה מצעלה היא הכל מאורות אמה עלאה. ואם ישראל ח"י חוטאים, נאמר ערות אציק וערות אמך לא תגלה, שעי עונותיהם מסתלק הטערה של

בקברא מיניה. ועלה אתמר (משלי ו) בהתהלךך (דף ע"ו ע"א) תנחה אותך בעלמא דין, (שם) בשכבך תשמור עליך בקברא. והקיצות לתחיית המתים (ג"א לעוה"ב) היא תשיחך. דא נפשא לגבי גופא.

ובוצינא קדישא, אם גופא לא חזר בתיובתא וחזר עורף לגבי תיובתא, נפש אתפרש מיניה ואתקרי ערפיה. וגופא דא אתאביד מתרין עלמין:

אמר ליה סבא סבא. והא כמה קברין למגנא, והא אם גופא אתאביד, על מה תקום נפשא לתחיית המתים. דהא ודאי גופא אתאביד. ואתמר דאתאביד מתרין עלמין. והא נחית לנשייה דתמן אתנשי לדרי דרין. אם כן כמה קברין למגנא.

אלא

באר לחי ראי

דמשפטים דף ק' ע"א) כאי גופא קדמאכ דשצק מה אהעביד מניה וכו', לפים סכלתנו דבר נש אשחמע דכאי קדמאכ דלא אשחלים בקדמיתא אהאביד כואיל ולא זכר, אי ככי למגנא אשחל בפקודי אורייתא או אפילו בחד מנייכו, וכה אן ידעין דאפילו ריקין שצך מלאי מלוא כרמון, וגופא דא אע"ג דלא אשחלים לאהרצאכ ולמסגי וכו' פקודין אחרנין דאורייתא נער דלא אהאבידו מניה וכי למגנא כוו וכו', דכא אנה ידענא דככי אחרן סברין וידעין דכל אינון גופין ליונין בריקניא דלא אית לון קיומא לעלמין, לאו ככי וחם לן לאסחכלא באלין מילין עיי"ש, וכדצרים כאלו הקשה גם ככה לדצריך דרשע אס מה בלא חשוכה אהאביד גופא ונפשו מעו"כ" ומעו"כ", נמלא שהקבר שלו הוא ריקן בלא גוף ובלא נפש, וזה לא ניתן להאמר דכא לפ"א אמרה צע"כ כיון דקיי"ל דכל קבר כגס שכליותה של העצמות והגידים והצער כלל ונפסד, עכ"ל נשאר עדיין עמם כלוא שע"י יחכר להח"מ, וכמ"ס (פי' וארע דף כ"ח ע"ב) דהכחא גופא שהיה צעו"כ" הוא יקום ולא יחיה גוף חדש. דמהאי גרמא חד דאשחאר מן גופא חתום ארעא דלא אהרקב ולא אהצלי צעפרא ישחכל כל גופא וכל שיפוי, וקצ"ה יחיה ציח רוחא וכו' עיי"ש, וע"י דצברי רציו (צלקוט) הש"ס צבא קמא) צדור ועלמותיך יחלין, דאס היו כל העצמות שצבר נרקצים לא היו זוכים לקום בחי"מ, וכנס הוא כמ"ס וצשכך השמר עליך ונחך ה' תמיד, שהשי"ת הוא משפיע אור ושפע לעצמות שצבר שע"י יוכל לקום בחי"מ עיי"ש, ועיין (בנשמת חיים מאמר ח' פט"ו) שהציוא מהרצ צאגרה החמיה שיש עושים וסוצרים שהגוף יצלה צקבר ונפסד ולא חשוכה הנפש לגוף אחר הפרדה. והגמול והעונש והחי"מ הוא רק לנפש לבד, אבל המאמין בזהחיה מוכרה שיאמין בזהארת הנפש לין חשוכה הנפש להבין גם אס צבר נפסד, ועיי"ש (במאמר ע"י) שהציוא ראויה לזה צאורק, וכדצרים יתייחדו עם דברי (הזכר, ולקוטו הש"ס) כה"ל, ולזה מוכן כאן שח"ל רשציי להסבא בלא כל

ענין

שעשה חשוכה אגלאי מלחא למפרע שנעשה מלוא גם מהאחא הגופנים והכל נצראו ללורץ עבודתו יחצ"ש, וע"כ אמרו חז"ל צש"ס (צרכות דף ל"ד ע"ב) צמקום צעלי חשוכה עומדים לדיקים גמורים אין יכולין לעמוד, וכן אמרו צש"ס (שם דף ס"א ע"ב) ויירר ה' אלקים את האדם ציר עוז וצינ"ר, והיוו כי לאחר שעשה חשוכה נעשה ראויו יחצ"ש גם מצינ"ר, ע"כ מי שחז מחלחל ועשה חשוכה אח"כ, הוא חציב צאהב יחירה צעיון הקצ"ה יותר מלדיק גמור, כי ע"י נחמלא ראויו יחצ"ש וכאמור: ועלה אתמר. (בצלות פרק ו' משנה ע', ובסועה דף כ"א ע"א). בשכבך תשמור עליך בקברא והקיצות היא תשיחך לתח"מ ג"א לעוה"ב. והכל חד, וכמשחז"ל (באגדה צראשית פרק מ"ה) צשכך השמר עליך צקבר שהיה משמרה אחרו מן רמח וחולעה, ובקילות היה חשיחך, כשיעמדו הכל לדין היה סניגור שלו ומלמדה עליו זכות עיי"ש. דא נפשא לגבי גופא. כלומר כי (בצלות שם) דרשין פסוק זה צמעלות לימוד החורה לגבי כוללות האדם שהחורה היה הולכה עמו צעו"כ" וצעו"כ" ומשמרהו, וצדור זה של הסבא צסוד נעמי ורות נדרש פסוק זה צמעלה צעל חשוכה שמהייחדים הנפש עם הגוף שאז הנפש הולכה עם הגוף ומשמרהו וכאמור. ובוצינא קדישא. גם זה הוא דברי הסבא שאמר לרשציי, צו"תא קדישא עוד חדע, כי ערפ"ה הוא ניגוד לרות ג"כ צעין החשוכה מסערה דנפש, שהגוף נקרא לא ערפ"ה על שהוא חזר עורף מלון הנפש ואינו חזר בחשוכה להשלים לון נפשו: והא כמה קברין למגנא וכו'. כקושיא זו הוא (בצ"ה רות דף ס"ט ע"ג) עכ"פ ונכרחה הנפש הכוא מלפני, אי הנפש חכרה, הגוף מה חכה ממנו, אי הכי כמה קצרות בריקניא, כמה ליונין למגנא וכו'. גופא דשציק אהאביד וקצרא בריקניא, אי ככי כמה גרמין אהאבידו וכמה קברין למגנא, אלא הקצ"ה לא ישצי עובדי ידיו וכו', אלא לעולם לית קצרא למגנא ולית ליונא בריקניא וכו' עיי"ש, וכן נמלא קושיא כזה (בזכר צסבא

אלא ודאי קובי' לא ישני עובדי ידוי. דודאי עלמא דין ועלמא דאתי דאינון שמיא וארעא, דקובי' אינון. ועלייהו אמר דוד (תהלים קטו) השמים שמים ליי. ארעא (שם קטו) אתהלך לפני יי בארצות החיים. עליהו אתמר עלמא דין ועלמא דאתי בשמא דיקרק (אתהור). הה"ד (שם צו) יישמחו השמים רתגל היארץ.

אימתי, בזמנא דאתמר לגבי שמים והארץ דסמאל ונחש (ישעיה נא) כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה. ולבתר דימחי לון וישצי לאלין ממנן דעליהו. מיד יחדש לון קובי' לשמיא וארעא דיתמחון בגין אלין ממנן בישין הה"ד (שם טו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה וגו', וכולא בגין דלא ישתצון עובדוי ידוי דאינון נשמתינו וגופין דאתאבידו מתרין עלמין. ואלין עתירין דבגלותא, בגין דהאי עלמא איהו דלהון. אבל מסכני דאינון צדיקיא, טובא דלהון לאינון עלמין (נ"א דאינון עובדין) טבין, די בהון אתבריו תרי תורות, אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ, דאגרא דלהון תמן. ובגין דלתתא ארץ החיים תמן גופין לנשמתינו קדישין דאתבריו בשמא דיי.

וגופא

באר לחי ראי

שנא משורש הארץ דקליפה כנ"ל וכדמפרש ואזיל: נשמתינו וגופין דאתאבידו מתרין עלמין. שכינשמה נכרל משמים שהוא עוכ"צ, והגוף מהארץ שהוא עוכ"צ ואלין עתירין דבגלותא צכמשך הדורש הוא מצאר עוד ענין אחד צד. כי (צקכלת כ') אמר, וכשצט לעשיר אינו מניח לו לישן (ופירש"י) עשיר ח"ה וצטל שמועות שאומרים שמועות מפיו, ואח"כ אמר עושר שמור לצטליו לרעתו, ואיחא שם (צמד"ר, וצפרש"י שם) דעושר זה מורה על הרשעים שיוצרים לשאל צצטל גאון עושר, ומפרש הכא לפי הכקדמה שכינה שם צ' גווי שמים וארץ וגופיות, דכעשירים צגגלותא שצכ"צ שם משוקעים צגשמויות וארציות של עוכ"צ ועושים ממנו עיקר יען כי הלא כמה משוקעים צשמים וארץ דמסערא דס"ם ונחש, ע"כ הוא שמור להם לרע. שגורם להם צצנחוס צרוצ עושרם ומתגאים צעושרם וע"כ אומרים לאל סור ממנו, ע"כ אחאצידו מתרין עלמין, אבל העשירים שיכיה צזמן הגאולה שם נשפטים מארץ דמסערא דקדושא נאמר עליהם וכשצט לעשיר וגו' וכאמור: בגין דהאי עלמא איהו דלהון שם משוקעים ונשרשים ואוכלים ושצעים מעולם וארץ דמסערא דמסאצי שורש הרע וכאמור: אבל מסכני דאינון צדיקיא. ר"ל הצדיקים דלית להו כלום צכאי עלמא ועוסקים תמיד צצניני שמים וארץ דמסערא דקדושא ושורש העוץ. דאינון עובדין מבי"ן. ר"ל שעושים תמיד מלות ומעשים טובים, יען כי שורשם הוא מארץ ושמים מסערא דעו"צ כנזכר: דבהון אתבריו ב' תורות וכו'. עיין (צילקוט ראובני ר"פ האזינו) השמים ואדמרה וגו', תורה שכתב נקרא שמים שהוא שם הוי"ו ותורה שצט"פ נקרא ארץ שהוא שם אדני עי"ש, ולזה אמר דהצדיקים שחורגים אומנחם לית להו כלום משמים וארץ מעולם כגשמי, אלף

ענין תכ"מ יהיה רק צמח שיחזרו הנפשות לחוך הגופים שצקצרות כנ"ל. וא"כ צע"כ אחס לומר שגוף לא יתאצד צקצר ונשאר צקיומו כנזכר עד זמן תחכ"מ: דהא ודאי גופא אתאביד וכו'. כלומר דהא ודאי אינו מקשה ע"ד הסבא צמה שאמר כן, כי הלא גם אני אומר כן דכדולי זה אחס שגוף של הרשעים יתאצד וירקב צקצר ולא ישאר ממנו כלום כאשר אמר הסבא: ואתמר דאתאביד מתרין עלמין. כלומר וגם זה מ"ש הסבא וגופא דא אחאציד מתרין עלמין, גם זה אחס כי כן אחמר צמקוס אחר צדצרי חז"ל: והא נחית לנשיה (ככ"מ והגר"א) גרסי לאישצי וכנ"ל, שכן הוא הלשון (צז"ח) שם. א"כ כמה קברין למגנא. כלומר אחס לגבי הקושית שנקשינו דלפ"י אחס שנשאר כמה קברין צריקתיו ולמגנא כנזכר, יש תירוק. הה"ד ישמחו השמים וגו'. צר"ת יקרוק: לגבי שמים וארץ דס"ם ונחש וכו' וכמ"ש (לעיל סוף תיקון ח' דף כ"ד ע"א) שם שמים וארץ דס"מ ונחש, שם ז"ל דקליפה דלא דחילו משמים וארץ דקדושא שם סוד קצ"כ ושכינתיה, ולעמ"ל יתצטלו השמים וארץ דקליפה צסוד כי שמים כעשן נמלחו וגו' עי"ש: ולבתר דיפחי וכו'. מיד יחדש לון קב"ח לשמיא וארעא. צזה הוא מתרין קושייתו דהכל אחס. כן מה שאמרנו דהגוף של הרשעים שלא חזרו צחשוצב אחאציד לגמרי ונרקב, וכן מה שאמרנו שאותן הגופין שמתו הם יתחדשו ויעמדו לעמ"ל צחכ"מ, כי הכל יתכן דכאן מיירי צחלק הגוף דעומאחא שהוא הארציות דארץ דמלכות דקליפה דזה הגוף צע"כ לירקב ולצטל ממילאיותו. כיון ששורשו הוא משורש הרע דקליפה שסופו לצטל. אבל חלק הגוף דקדושא שהוא מסערא דארץ שהוא המלכות דקדושא, זה לא נרקב ולא נאצד מתמתה כהעמ"ס, כי כהעמ"ס הוא רק מסערא דגוף

אלה משמים וארץ וקדוש שכם נשרם כב' חורות
שכנצו ושבעים אשר ככם יכו יומם וילל: דאגרא
דלהון תמן. דשמים וארץ דלכון הם גן ועדן. גן הוה
בארץ, ופדן בשמים כדמפרש ואזיל: ונפא דמשה
וכ'. עיין (בדילא סדא"ר פרק ד', וזיקוט שמעוני
פ' תשא ס' ע"א) משה זכר לקירון פור פנים בצביל
החורב שקבלו ישראל וכנם עמו לבית עולמו שנאמר
במשה לא כהתב עינו ולא גם ליחב עיניי, ומבאר
כאן הענין דזכר כי הלא כבר מבואר (לעיל תיקון כ"א
דף מ"ח ע"ב) דמשה רבינו לאחר ששל נעלו ולאחר
שנעבר ידו ושכר כנשרו. זכר לגוף קדוש דבחי השמ"ל
שזכים בכזה הצדיקים בגי' בגין דאדאכיא בצורייחא
עי"ש וצביאורנו שם, ולא אמר דמשה שזכר לקירון
האור במה שלא כהתב עינו ולא גם ליחב מתמן הוה,
היינו כי לאחר דאדאכיא בצורייחא כשיג גוף קדוש של
הצדיקים שבי' שורשו מארץ וקדוש שכוה סוד
החורב כמ"ל ע"כ לא קבל הפסד לעולם ולא כהתב
עינו ולא גם ליחב גם לעת זקנתו, ולאחר פטירתו וכנם
הגוף עמו לבית עולמו וכאמור: ואדם וכ' דתמן
עובדא דבראשית וכ'. לאחר שדרש בסוד שמים
וארץ שכוה נחא דגי' עליון ותחתן, הוה ממשיך
הדרוש גם בשאר ענינים והנבדלים, אדם וחיון וכ' וכו'
דעובדא דבראשית, אדם וחיון ובעין וכ' שנצרכו
לכשעשעש ככם נשמות הצדיקים מגי' עליון ותחתן
וכדמפרש ואזיל: ואיגון בדיוקנא עלאה דאתמר
בהון במרכבתא וכ'. וכמ"ש (בזכר ויקהל דף ר"א
ע"א) עי"ש: דאיגון בעירין עלאין וכ'. וכמ"ש
(בזכר שם) דזכר ראשי חיות הם בצרנע פתחן דעון
לחמא דבארעא, ועיקרן ושורשן של החיות הכזרים הם
בעון עליות, ובכס משחששעון נשמותיהם של צדיקים

תקונא תלתין ותריין

בראשית מאמר קדמאה לכלא.

ואיהו כליל תריין דבורין (שמות כ) אנכי ולא יהיה לך, דאתאמרו בדבורא חדא. ותרוייהו אינון רמיזין במלת בראשית, בגין דא בראשית, א"ב רשיית. א"ב, א' אנכי, ב' לא יהיה לך. וכולא באת אחד ב'. ואיהו ב' מבראשית.

אמר רבי אלעזר, וכי מאן דאית ליה עבדא ואפיק ליה לחירו משעבודיה. אית ליה לרבנויה לשבחא גרמיה במפקנותא לחירו לעבדיה, וכי קוביה דאמר לאברהם (בראשית ט) כי גר יהיה זרעך וכו', אית לשבחא גרמיה כמה (דף ע"ו ע"ב) זמנין (שמות כ) אשר הוצאתיך מארץ מצרים.

אמר ליה רבי שמעון, הכי הוא ודאי. אבל הכא לא משבח קוביה גרמיה דאפיק לון מן גלותא. אלא חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים, לאשתמודעא בדרגא א דאפיק לון, דאיהי יובלא דאתמר ביה (ויקרא כה) יובל היא שנת החמשים שנה, ואינון חמשין תרעין דבינה דאתמסרו למשה בסיני בר חד דלא אתמסר ליה. ובגין דא אדכיר חמשין זמנין באורייתא יציאת מצרים.

אמר

באר לחי ראוי

נראשית ודמתן תורה. הס במספרם כ"ח פרקין, וזדושים כללו נכלל דרושים לכל פשרה מאמרות וכלל הליצ נחיצות שבהם נצרה העולם, כרי כ"ח י ל"ב ס"ח מספר ע', ועל זה הוא ממשיך הדרוש בחיקון שח"י שמספר הזה הוא מרמז לסוד פי פנים שבתורה, שמצטנן זהם השירים של פי אומות ושל הילכ"ר, אמנם הכה לפינוי לא נמלא כל המספר של הדרושים דחשיב הכא בשלימות, כי חסר לנו כמה מאמרים הן ממספר הכ"ח פירושים דפסוק ראשון דמשי"ב, והן מהדרושים של הליצ נחיצות עיי"ש באריכות:

דאתאמרו בדבורא חדא. אנכי ולא יהי לך דבור ח"ל ואמר ח"ל אנכי ולא יהי לך. חלל מלמד שאתה הקב"ה י הדבור דבור אחד וחסר ופרטין דיבור דיבור דפ"פ. שומע ח"ל חלל כל הדבורה שבתורה דבור אחד נאמר, ח"ל חלל חסר דיבור אחד, ושאר הדבורה שבתורה נאמר דיבור דיבור דפ"פ. והכנה (בפירוש"י). הגם דמשם משמע דכל הי דבורה כן ולאו דוקא אנכי ולא יהי לך. חלל עיין (בגור אריה למחל"ל מפרש ח"ל) שם החילוק כמה שאתה אנכי ולא יהי לך דבור אחד יותר משאר הדבורה שאתה ג"כ דבור ח"ל עיי"ש: (ועיין לעיל חיקון כיצד דף ס"ג ע"ב) ובגלוי שם ד"ב לאחזקא זה דעשר דבין דבור חד אחאמרו: (ובגלוי באות אחד ב' ואיהו ב' מבראשית ערך

[כיינו שלך פתיחה בתורה ב', רומז על דיבור של הקב"ה אנכי ולא יהי לך שבהם שנים זו שמענו, ע"כ פתח ב' ב']: חמשין זמנין אדכיר באורייתא יציאת מצרים. [עיין (בגלוי הגר"א) שחשד בזה החמשים פעמים שזכר יליפת מלכים בתורה. ובאמת (בפרדס שער י"ג פ"א) חשד החמשים פעמים יליימ שזכר בתורה, וקחשיב שמה מלכד חלו עוד ח"ל פעמים יליימ שזכר בתורה, וחי (ברמיק ז"ל) שם בשם מפרש אחד) שאלו ח"ל מקומות לא חזר יליימ רק לזכור היום או לזכור העם בליימ, חלל בזה החמשים פעמים וחס העיקר הוא לזכור חס דיליימ עכ"ל]: דאיהו יובלא דאיתמר ביה יובל הוא שנת החמשים שנה. [וכמ"ש (בזוה"ק יתרו דף פ"ב ע"ב) ע"כ הזה אשר הולאחיד מארץ מלכים דא יובלא, כמה דחנין מסערה דיוכלה נפקו ישראל ממלכים, ובגין כך חמשין זמנין אידכר יליפת מלכים באורייתא וכו' עכ"ל, וכן הוא (להלן בחיקון ל"ע דף ע"ב ע"ב) כל הדרוש הזה, ועיי"ש בגלוי מ"ש בזה]: ואינון חמשין תרעין דבינה דאמסרו למשה בסיני בר חד דלא איתמסר ליה. [כמבואר (בש"ס ר"ח דף כ"א ע"ב. ובגדלים דף ל"ח ע"א) חמשים שנה בינה כולם נתנו למשה חסר ח', שאתה ותחסרנו משע מאלכים עיי"ש. ועיין (בגלוי ח"ל) ומכאן דקכ"י ערך ק"כ] כי משע ויקחתו מק"כ יחופי חלקיים, ע"כ נאמר וכו' ימיו מאה ועשרים, רומז לק"כ יחופי חלקיים עיי"ש. (ובגלוי עינים לחז"ל הכיין ח"ל ח"ל ערך

אמר הא ודאי אתישב דעתאי.

מאן אלקים אחרים. אלין ממנן דשבועין אומין. וסמאל ונחיש הא ע"ב.

בגין דא קוביה יהיב אורייתא מימינא דאיהו חסד, ומשמאלא דאיהו גבורה, דאית בה שבועין אנפין, לשזבא משבעין אומין.

ואורייתא איתיהיבת ממיא ואשא דאינון תרין. לשזבא לישראל מסמאל ונחש דאינון ממיא ואשא.

ובגנייהו אתמר (שמות כ) לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. ולקבל ע' אומין ע' נפש. ומאן

באר לחי ראי

אחרים עכ"ל, והיינו כדנשא דכחא על כחי כתיב
לחא יהיב לך חלבים חלבים אחרים דליון שורש בחי
חלבים אחרים כח' בגין דא יהיב קוב"ה אורייתא
מימינא דאיהו חסד ומשמאלא דאיהו גבורה.
[כמבואר (לעיל בהקדמת תיקוני זוה"ק דף י"ח ע"ב)]
ח"ל וכד חתנעילת מחסד חתקריאת תורכ שכתב
לחתיכות מימינא וכו', וכד חתקריאת מגבורה חתקריאת
תורכ שכתב עכ"ל, וכן (בתיוקן כ"ח דף מ"ז ע"ח)
עיי"ש ובצל"ר ד"ה לחתיכות מימינא ומשמאלא]:
דאית בה שבועין אנפין. [עיי' (רע"ט פנחס דף
רמ"ה ע"ב)] יין חית מיניה תרי גוויין יין חוור וסומק
ע' חנפין הוא ע"ב ולקבל תרין גוויין וכו' עכ"ל
לענינו, ועיי' (לעיל בחזקת תיוקן כ"ד דף ס"ח
ע"ח) ויכליו צחצחון ציין, ועיי"ש (צצחור הגריף
ד"ה דקדוש) ויכלו דכחא ל"ה מימין ולי"ה משמאל,
ועיי"ש (צצחור לחי ראי ד"ה צחצחון ציין וכו') ע"ד
הרע"מ הכז, ועכ"פ לענינו כזח הוא סוד הכז חנפין
(ל"ה מימין ולי"ה משמאל) והם תרין גוויין חוור
וסומק והם ע"ב, וייתחדו הדברים עם כל מ"ש כזח
על הכז חנפין דהם בתרי גוויין צחצחון וצבורה והם
ע"ב, וכמו כן יתחדו הדברים עם כל מ"ש כזח על
הכז חנפין שהם בתרין גוויין צחצחון וצבורה והם ע"ב
לקבל ע"ב שרים דלח"ה וקליפת את זח לעומת זח
כח"ל]. ואורייתא איתיהיבת סמאל ואשא. [היינו
מיי"ס. כמ"ס (בישע"י נ"ה) הוי כל למא לכו למי"ס, וכן
עוד במקראות, וכן בש"ס (תענית דף ל"ז) דית נמשלו
למי"ס, ועוד כ"פ בדחז"ל, וגם נקראו ח"ש כמ"ס
(ירמ"י כ"ז) הלא כה דברי ח"ש נאום ה', ועיי' (במס'
תענית דף ז' ע"ב) וכנה בדחז"ל]: סמ"ס ונחש
דאינון סמאל ואשא. [היינו כי סמ"ס הוא שרז של
עשו בדחז"ל (צמד"ר, ופירש"י צפ"י וישלח) עכ"פ
ויחצק ח"ש עמו, והוא שרש המקטריגים ראשית גוי"ס
עמלק בן אליעזר בן עשו. ונקראו באר"ה מיי"ס חזוניה,
הושיענו חלקים כי צחו מיי"ס עד נפש, וכו' בגלות
בין באומות כמ"ס בראשונים, ובחי ח"ש"ל הוא כח"ש
בשילוי

ערך חלבים) הכיז כזח כי ז"ש ותחסרכו מע"ט
מחלבים, כי מע"ט עולה ק"ט, וחסר ח' ממספר ק"כ
ואותו שחסר נעלם ממשע עיי"ש, ויוצן בהמשך עם
לכלן צבחי ק"כ נרופי חלבים כנז' לכלן בד"ה מאן
חלקים אחרים]: ובגין דא אדכיר חמשין זמנין
באורייתא יצ"מ. [עיי' (צרמב"ן) בהקדמתו לפי
התורה] כי חמשים שערי צינה הם צמוד ספירת
העומר (מזמן ילידת מנרים) וסוד היוכל, והיינו
כדלמך כזח] מאן אלהים אחרים. [יוצן כזח בהמשך
הדברים שדרש הפסוק חנכי ולא יהיב לך אשר הולאתיך
מארץ מנרים צמוד היוכל חמשים שערי צינה כנ"ל
שזכו ענין חלקים מדת הצינה, והנה צכחח"ל
צכמה דוכתי עיי' (צפ"ה) שער קליפת נוגה פ"ג,
וצפרע"ה שער חג המזלות פ"ו] ח"ל והנה סוד
התפשטות של חלקים כתצנו צמקוס אחר כי הוא
מתפשט עד ק"כ נרופים וכו' עדיין הוא צקדושה
ומשם וחילך הוא שמרי היין והקליפה וכו' עכ"ל ונעיל
מזח (צפרע"ה שס) שמח לחלקים מתפשט כל כך עד
שמוילין השמרים אשר צו חלבים אחרים עכ"ל. ועוד
שם שכתב אותן מיי"ס משם חלבים היה יונק פרעה
וכו', וגם כי אותיות מיי"ס הם צמוד נ' יום מפסח עד
עשרת והם סוד חמשים שערי צינה וכו' עכד"ה
לענינו ועיי' (צפ"ה) שער מיי"ס ומ"ד דרוש ח' וכן
דמיי"ס מילי"מ מהחמשים שערי צינה שהם צבחי שם
חלקים ומשם יניקה החלבים אחרים כנ"ל (כי את
זח לעומת זח עשה חלבים), ע"כ שאל כזח שפיר
מאן חלבים אחרים כנז': אלהים אחרים. [עיי'
דצבור הקודם. וי"ל עוד מהמשך מה דמיי"ס צמשיה
רבינו וסמך ל' שחיל מאן חלבים אחרים עפומשי"כ
צמחורי חור למחרי"מ פאפארה ז"ל חלבים אחרים
גי משי"ה, כי ז"ח מכניע ומשך מרכב לו עכ"ל ועיי"ש
ביחור נחיצ ועפ"י שפיר בסמיכות כי משך מכניע
שהם לעומתו כנז': וס"ס ונחש. [עיי' (לעיל תיוקן
כ"ח דף י"ז ע"ח) ועל איתמר לא יהיב לך חלבים
אחרים על פני, מספרה דסי"מ ונחיש דליון חלבים

ומאן דעבר על ע' אנפין דאורייתא דאתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. שלטין
שבעין ממנין ואומין דיצהיר על ע' נפש. וכמה גלגולין ייתון לבר נש על חובין אלין.

ואם לא חזר בר נש בתיובתא באלין גלגולין, ההוא גופא נחית באבדון. גלגולא קדמאה,
אצטבע בגוון חוזר ורכיב נפשא בסוסיא חורא דאיהו גופא, אם חזר בתיובתא אתמה
ביה (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו. ואם לאו, ייתי בגלגולא תניינא, ורכיב
בסוסיא סומקא. ואם חזר בתיובתא אתמר בחובא דייליה (שם) אם יאדימו כתולע כצמר
יהיו. ואם לא אתחזר, אתגלגל בגלגולא תליתאה, ורכיב בסוסיא ירוקא, ודא גופא.

ואינן מזל אריה, מזל שור, מזל נשר, דעלייהו אתמר (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים
שלוש עם גבר. (שמות כא) ואם שלש אלה לא יעשה לה לנפשא בתלת גלגולין דעבדי
לה

באר לחי ראי

באבדון [ומה שיהיה עם זה כגוף בתחכמת, צוה
נחלקו ר"ש וחסבא (צריש דף נ"ב ע"א) עיי"ש וצבאר
לחי ראי צוה]: גלגולא קדמאה אצטבע בגוון חוזר
וכר בגלגולא תניינא וכו'. [עיי"ן (לעיל תיקון ו' דף
כ"ז ע"א) צענין בג' גלגולים, ואלו חיוני וכו' דלת
כסויין דלתה גוונא דעינא, ועיי"ש וצבאר שם אלו
המראות ולצעים של לבושי הגלגולים שהזכיר צוה]:
ואינן מזל אריה מזל שור מזל נשר. [ועיי"ן (לעיל
צבארמה דף י"ג ע"ב, וצחיקונים ה"ח דף ע"ב ע"ב)
מסבאר דלריה דלריה דלריה ליתניא דליתמר צוה ופני אריה
אל הימין וכו', ופני שור משמאל גבורה וכו', ופני נשר
לארבעתן וכו', ולזה רומז הכא חלת גלגולין לחגית,
דהיינו גלגולא קדמאה צוה גוון חוזר שהוא חסדי ימינא
וע"כ הוא מזל אריה, וגלגולא תניינא צוה סוסיא סומקא
שהוא מראה (אדום), סומקא צוה גבורה, וצוה סוסיא
ירוקא הוא מראה תפארת שהוא גופא תפארת אדם
לשבת בית שנהשז תפארת, וכדלמרי (שם צחיקון ו')
גופא עלייכו אתמר ופני נשר עיי"ש צבאר, וכדלמרי
(לעיל צבארמה דף ד' ע"א) צוה אדם לשבת על כסא
עיי"ש, (וצחיקון י"ח דף ל"א ע"ב) ואיכו אדם לשבת
על כסא, וכפי (צבאר לחי ראי שם) דכוח גופא דז"א,
והגם דחשיב צוהי נשר כאן צירוקא ודא גופא, ושם
(צחיקונים מזריח) אמרי ופני נשר ומחמן תתקריאה
שכינתא נשרא והיינו שכינתא צוה מלכות, מימ חין
לומר דגם צוה הכונה לנשר לרמז לצוה מלכות דכא
מימ מיירי צוה גם כ"י גלגולין קדמאין אריה וסוסיא
היינו ג"כ בגוף צוה אדם, אלא שרמזים צוהי חריג,
והגלגול כ"י הוא ג"כ בגוף צוה וכוה צוהי תפארת
שנקרא גופא דז"א, ע"כ רמזו צמרא ירוק כאמור]:
הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. [עיי"ן
(צוה"ק פ' פנחס דף רע"ו סוף ע"א, ופ' כי תלך דף
ר"ס ע"ב) מה שזרית על פסוק זה, וצענין חלת
כגלגולים עיי"ן (לקמן צחיקון ס"ט דף ק"ב ע"ב):
שאר כחות ועונה. [עיי"ן (לעיל צחיקון סיקולא
שתיחא

השאיני הילכ"ר שנקרא ח"ש. כדלמריין (צקידושין דף
פ"א ע"א) נורא צוה ר' עמרם עיי"ש]: ומאן דעבר על
ע' אנפין דאורייתא. [ע"י (לעיל צדכרי רצונו
אלמרי המזכר צבאר לחי ראי סוף תיקון ל"א) צוה
המספר כ"ה י' ולי"ז שטולה סך הכל ע', שהוא מרמז
לסוד פי פנים צוה חורב שמצטלים צוה כשרים של
פי אומות ושל הילכ"ר, ועיי"ן צחין הכמשך לחיקון ל"ז
כסמך צוה דמסכים שם צוה תיקון ל"א]: ע' אנפין
דאורייתא [עיי"ן (צוה"ק משפטים דף ק"י ע"ב)
צשטא דסליק משה לקבל דאורייתא, מסר ליה קוצי"ב
שצעין מפתחין דאורייתא, כד מטא לתשעב ושחין כו'
חד מפתחא גניח ופתים דלח כוה מסר ליה, אחתן
לקמיה, ח"ל משה כל מפתחין עלאין ותחתין צוה
מפתחא חליין, אמר לקמיה מרד דענמא מה שמיח,
ח"ל אית"ן, וכל חיוני איתנין צוה חליין וצוה קיימין
מתורב וכו' עכ"ל, וחולי לזה ירמזון מילין צוה צוה
דקאמר שנמסרו למשה חמשים שערי ציור חסר אחד,
ע"י קאמר דגם שצעים פנים דאורייתא אשר נקראו
(צוה"ק משפטים שם) שצעים מפתחין דאורייתא
נמסרו לו ג"כ חסר ח', עד שהר"ו שער האיתנין דליתון
אותיות תנאי, כמ"ש שם דע"י חורב שצעי"פ שנמסר
לו, וזה לכל הכי אנפין ומפתחין דאורייתא. (וצבאר
מכרי"א צוה של כגרי"א ז"ל צוה קדמאה חזיקונים
צוה שצעין אנפין דפריש רשבי) כח צוה מרע"ב
זכר למי"ש פנים צוה צוה, ורשבי"א לפי אנפין רח
דאורייתא וכוה על שניהם נאמר ותחסרכו מע"ט מי"ט
פי עיי"ש, וכגרי"א ח' לא זכר (שם צוה צוה צוה של
כגרי"א) מדכרי חורב צמשפטים כוה שמרע"ב זכר
לכ"י מפתחין ואנפין דאורייתא ושם צוה צוה צוה
כ"ז]: שצעין שבעין ממנין ואומין וכו' [כיינו
כמ"ש (לעיל צחיקון כ"ב ס"ד ע"א) ומחין דצוה
(דלח"י ולא יהיה לך) נפיק קלא ותחפליג ל"י קלין
לקבל פי אנפין (דאורייתא) ותפיל צוה פי אומין וכו'
עיי"ש וצבאר לחי ראי שם]: והחזא גופא נחית

לה שאר כסות ועונה, (שם) ויצאה חנם אין כסף. (עמוס ב) על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו, ועל ארבעה דאיהו מזל אדם לא אשיבנו, דלא יקלקלו ליה.

אבל לצדיקא (שמות כ) ועשה בן חסד לאלפים. אלפים ודאי. תלת גלגולין בהון איהו רווח תלת אנפין דאינון עלמין דכסופין. ולמאן (שם) לאהביו ולשומרי מצותיו.

לחייביא דאינהו לא יחזרון בתיובתא בתלת גלגולין אלין. אתמר בהון (ויקרא כג) והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה.

אמר רבי אם כן אנה נחית. אלא שבע ארעין אינון. וסלקין לשבעין לקבל שבעים נפש. ושבע ארעין אינון ארץ אדמה ארקא גיא ציה נשיה תבל. ואינון שבע מדורין דגיהנם. ההיא נפשא דלא חזרה בתיובתא באלין תלת. נחית לה קוביה במדורין דגיהנם אלין, ותמן אתנשי לדרי דרין. ואם הוא צדיק אתמר ביה (משלי כד) כי שבע יפול צדיק וקם.

אמר ליה רבי אלעזר, ואם הוא צדיק אמאי נחית תמן. אלא בגין לאפקא מתמן כל נפשא ונפשא מאלין דהרהרו בתיובתא ומתו בקצרות שנין ואיהו טרח בגיניהו.

דא איהו מאמר קדמא דאיהו בראשית.

בראשית

באר לחי ראי

(לקמן חיקון ס"ט דף קט"ו ע"א) דרש על שלשה פשעי ישראל חלה גלגולין דרשינא, ועל ארבעה לא אשיבנו לא אהדר ליה בגופא אחרא וכי עיי"ש, ולא מתאים מה דמסיים הכא ג"כ דחייצא דלא יחזרון בחיובתא בג' גלגולין אלו והאבדתי את הנפש הכוא מקרב עמה כאמור דזכר:] בהון איהו רווח תלת אנפין דאינון עלמין דכסופין. [עין (לעיל דצדור) דזכר דג"כ ויאלא חנם אין כסף] דהיינו בעלמין דכסופין, ולמה בן תלת אנפין שזכין לזה הכדיקים לג' עלמין דכסופין נלע"ד עפ"י דאמרי (לעיל דצדקמת חיקוני זכ"ק דף י"ב ע"א) ע"ג איכו נבר יולא מעין להשקות את הכן דאיכו עדון נשמחין עכ"ל, ועיי"ש (צצ"ל) שזכו בג' עולמות דהפנוקין "עדן" נבר "גן דמחעדנין דדיקייא, ע"כ קרא לוחם דזכר תלת חנפין עלמא דכסופא, דהיינו חנונא ודפנוקין כאמור:] ואם הוא צדיק אמאי נחית תמן אלא לאפקא כל נפשא ונפשא וכו'. [כיינו כדאמרי (ברע"מ פי פנחס דף ר"ב ע"ב) וכל בני עלמא חלוצין לשאלו, אבל סלקין מיד דכתיב מוריד שאל ויעל, בר אינון חייצין דלא הכרחי השוכה לעלמין דמחין ולא סלקין, ואפילו דדיקים גמורים נחמן חמן, אמאי נחמן, בגין דנעלין כמח חייצין מתמן וסלקין לון לעילא לעילא ותמן עבדין לון להכרחי דהשוכה, ומאן אינון, אינון דהכרחי דהשוכה ולא יכלו (כיינו כמ"ש דזכר דהכרחי בחיובתא ומתו בקצרות שנין ואיכו ערה בגיניהו. דהיינו שמתמת קולר שותיבם ע"כ לא יכלו להוציא מכה אל הכופל הכרחי השוכה מה שרץ לשוח לעצב), ואם חלוקה מן עלמא דדיקייא נחמן בגיניהו דחייצין

שחיתא דף כ"ב ע"א) דמפשא שארז זו חורב, כסוח ז' לזית, ועונתה דא ק"ש, ועיי"ש (צצ"ל דז"ה פפמים שלש עס גבר וכו') וכו' דרש לה ג"כ שזריך ע"י החורב וק"ש והממות הכז' לחקן נפשו בגלגולים הכז' להחילה מבור שחת:] ויצאה חנם אין כסף. [כמו דקאמר זכר (בחיקונו שחיתא שם, כז' צדיבור הקודם) על מאן דלא מקיים שארז כסוח ועונתה לפי דרש כ"ל, ויאלא חנם אין כסף לא יחא ליה כיסופא לענמא דאחי עכ"ל, ועל כרחי הכונה שם כיסופא היינו עלמא דכסופין כז' זה הלשון להלן בסמוך, וכן (צדוק"ק) כמה פעמים על עולם הכפנוג והחשקות שם בגי' בעליון, ומי שלא קיים חורב וממות לזית וק"ש אז לא יחב לענמא דכסופין אלו, כמו דרש שם ואם שלש אלה לא יעשה לה (שלא יקיים משלש אלה כ"ל) ויאלא חנם אין כסף בלי עלמא דכסופא בגי' שלא יחב לה. וכן כאן צ"כ הפי דדרש זה ואם שלש אלה לא יעשה לה, אם לא יחקן בג' הגלגולים לא יחב לענמא דכסופא כמו דקאמר בסמוך דזכר דדיקייא דמחקים כראוי חבו לחלה אנפין עלמא דכסופין, וע"י קאמר דמאן דלא מתקן הוא אין כסף, בלי בעלמין דכסופין כז':] ועל ארבעה דאיהו מזל אדם. [מל אדם שבוה נחש מדח רביעית דזכר מדח מלכות ורגליה חרדה מוח, על כן נריך ציחור ליחור יען שכבר עמם צהגית בגלגולים כ"ל שלא יפגוש צמח רביעית שלא יוכי ככלל לא אשיבנו ח"י, ועין (לקמן חיקון ס"ט דף קט"ו ע"א) ודא אד"ס דאיכו רביעית וביניהו איתמר ועל ארבעה לא אשיבנו בגלגולא יחור עכ"ל:] לא אשיבנו. [עין

תְּקוּנַי תְּלוּת וְתִלְת [דָּף ע"ו ע"ז ופ"א ע"א] הַזֶּהר קָלָא

תְּקוּנַא תְּלוּת וְתִלְת (לְיוֹם י"ז)

בְּרֵאשִׁית דָּא פְּקוּדָא קְדָמָא דַּאֲתַרְמִיז בְּלִיב שְׁבִילִין דַּאֲיִנּוֹן לִיב אֱלִקִים דְּעוּבָדָא דְּבֵרֵאשִׁית.
כִּיב אַתּוּן, וְעֶשֶׂר אַמִּירָן דַּאֲתַכְלִילִן בַּהוּ.

תְּקוּנַא קְדָמָא יֵרָאָה. וְעֵלָה אַתְמַר (תְּהִלִּים ק"א) רֵאשִׁית חֲכָמָה יֵרָאָה י"י, דַּאֲיִת דְּחִילוּ, וְאֵיִת דְּחִילוּ.

יֵרָאָה י"י (דָּף ע"ו ע"א), דָּא שְׁכִינְתָא מַלְכוּת קְדִישָׁא.

יֵרָאָה רַעָה, דָּא רַצוּעָה לֵאלֶקָאָה לַחֲיִיבָא. וּמֵאֵן נִיְהִי סַם הַמוֹת אַ דְּסַמְאִל, נֻקְבָא דִּילִיָּה.

יֵרָאָה י"י, אִיְהִי אַגְרָא לְמֵאֵן דְּנִטִיר פְּקוּדִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה.

יֵרָאָה רַעָה אִיְהִי רַצוּעָה לֵאלֶקָאָה לְמֵאֵן דַּאֲעֵבֵר עֲלִיָּהּ.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאִמְרָ, אֲלַעְזוּר בְּרִי. אֵיִת מֵאֵן דְּדַחִיל לְקוּבִיָּה בְּגִין דִּיַּחְוֹן בְּנוֹי וִיסְגִי עוֹתֵרִיָּה
בַּהֲיָ עֵלְמָא. וְאִי חֲסֵר מַהֲאִי לֹא דְחִיל לִיָּה. הָאִי לֹא שׁוּי לִיָּה יֵרָאָה י"י לַעֲקָרָא. אֲבֵל מֵאֵן

דְּדַחִיל לְקוּבִיָּה בִּין בְּטִיבּוֹ בִּין בְּעַאקוּ. הָא דָּא שׁוּי יֵרָאָה י"י בִּיָּה לַעֲקָרָא.

דְּתִלְת דְּרַגִּין אֲיִנּוֹן דִּירָאָה. אֵיִת יֵרָאָה בִּין בְּטִיבּוֹ, בִּין בְּעַאקוּ. וְאֵיִת יֵרָאָה דְּדַחִיל לְקוּבִיָּה
בְּטִיבּוֹ וְלֹא בְּעַאקוּ. וְאֵיִת יֵרָאָה דְּלֹא שׁוּי לָהּ עֲלִיָּה לַעֲקָרָא בִּין לְטִיבּוֹ בִּין לַעֲקָרָא.

צְדִיק גַּמּוּר, שׁוּי לָהּ עֲלִיָּה לַעֲקָרָא, בִּין לְטִיבּוֹ בִּין לְדִינָא.

בִּינּוּנִי שׁוּי לִיָּה עֲלִיָּה, לְטִיבּוֹ וְלֹא לְדִינָא.

רַשַׁע גַּמּוּר. לֹא שׁוּי לִיָּה עֲקָרָא לֹא בְּטִיבּוֹ וְלֹא בְּדִינָא.

וְשְׁכִינְתָא אַמְאִי אַתְקִרְיָאָה יֵרָאָה. דְּהָא הִיא מַסְטְרָא דְּעִמּוּדָא דַּאֲמַצְעִיתָא אַתְנַסִּילָת.

אַלָּא

בְּאֵר לַחֲי רַאֲי

דְּחִיבִין גּוֹ שְׁאוּל, וְנִטְלִין לֹן וְסֻלְקִין לֹן מִן חַמֵּן עֲכִיל
וְכֹחַ כְּדִאֲמַרְן, וְעִיין (בְּעֶשְׂרֵה מֵאֲמָרוֹת לְבִרְמִיָּע מִפְּלֹנֵי
זִיל מֵאֲמַר חֲקוּר דִּין חִיָּג פְּטִי) מִיָּשׁ זֹכֶה]:
דַּאֲתַרְמִיז בְּלִיב שְׁבִילִין דַּאֲיִנּוֹן לִיב אֱלִקִים
דְּעוּבָדָא דְּבֵרֵאשִׁית כִּיב אַתּוּן וְעֶשֶׂר
אַמִּירָן דַּאֲתַכְלִילִן בַּהוּ. [עִיין (דְּדִבְרֵי אֲלִמּוּרִי צִסּוֹף
חִיקוֹן לִיָּה) צַעֲנִין כְּלִיב נְחִיבּוֹת דְּבֵרֵאשִׁית, שְׁחַשְׁ עַד
מַסְפֵּר ע'. וְכַחֲמֵשׁ לַחִיקוֹן (הַקְדוּס) שְׁכֹחַ שֶׁם לֹאֲחִיז
(כִּינּוֹ חִיקוֹן לִיָּה) וְעִיין דְּדִבְרֵינוּ צַחִיקוֹן הַקְדוּס דְּדִיָּה
מֵאֵן דְּעֵבֵר עַל פִּי אֲנַפִּין דְּלֹאֲרִיחָהּ עִיִּישׁ. וְעִיין (צִכְסָא
מִלָּךְ סוֹף חִיקוֹן לִיָּה) דְּדִיָּה הָא כִּכָּל חֵלֶה זִמְנִין
דְּלֹאֲתַפְרִישׁ בְּרֵאשִׁית עִיִּישׁ, וְעַתָּה צַחֲמֵשׁ הַחִיקוּנִים זִיל
הַזְכִּיר עַתָּה גִּיב מַחֲלִיב צַחֲלִין דְּלֹאֲיִן לִיָּה אֱלִקִים
דְּעוּבָדָא דְּבֵרֵאשִׁית וְכוּ]: [וְעִיין (לְעִיל צַחֲמֵשׁ יִיב דָּף
כִּי עִיָּה) מַעֲנִין כְּלִיב אֱלִקִים דְּעוּבָדָא דְּבֵרֵאשִׁית]:
חִיקוּנָא קְדָמָא יֵרָאָה. [מִתְחִיל מַעֲסָה לְמַעֲסָה,
וְכַמִּיָּשׁ (לְעִיל צַחֲמֵשׁ קְדָמָא דָּף י"ח עִיָּה) עֲלִיָּה
אַתְמַר יֵרָאָה כִּי הִיא אֲלֹרֵי קְדָמָאָה אִיבּוֹ כִּי קַמִּי
רֵאשִׁית דְּכֹר, וְפִי (צִבְלִיר) דְּכַמְלֻכָּה אַעֲפִיָּי שְׁחִיָּה
סְפִירָה אַתְרוּסָה, אַעֲפִיָּיִ הִיא חִיקוּנָא קְדָמָאָה צַחִי

יֵרָאָה רֵאשִׁית, יֵטֵן שְׁכִמְחִיל לְעִבּוֹד אֵחַ כִּי מִתְחִיל צֶה
עִיִּישׁ]. דַּאֲיִת דְּחִילוּ וְאֵיִת דְּחִילוּ יֵרָאָה וְכוּ. [עִיין
(לְעִיל צַחֲמֵשׁ סוֹף דָּף כִּי וְדָף ו' עִיָּה) וְצִבְלִיר לְחִי
רֵאִי שֶׁם, וְכֵן (צַחֲמֵשׁ חֵלֶה דָּף עִיָּה עִיָּה) צִבְלִיר
דְּדִיָּה וְאֵיִת יֵרָאָה רַעָה לְעוֹסֵה לֵאלֶקָאָה לַחֲיִיב וְכוּ
עִיִּישׁ מִכּוּ שְׁמַפְרֵשׁ וְאִיל לְכַפּוֹל הַדְּבָרִים צֹה, רַק כִּכָּל
דְּרִישׁ רִישׁ הַחִילּוֹק צִין לְדִיק צִינּוּי וְרַשַׁע כְּמַצּוּר
וּמִפּוֹרֵשׁ לְכֵן צִסּוֹךְ צֹה צִפְנִים]: וְשְׁכִינְתָא אַמְאִי
אַתְקִרְיָאָה יֵרָאָה דְּהָא הִיא מַסְטְרָא דַּאֲמַצְעִיתָא
אַתְנַסִּילָת. [כְּמַצּוּר צַחֲמֵשׁ פְּעֻמִּים רְצוּת, עִי
(לְעִיל צַחֲמֵשׁ דָּף ו' עִיָּה) לְאִיבּוֹ חֲפֻצָּה דְּמִיָּה
נִפְקָה, וְצִבְלִיר דְּדִיָּה דְּמִיָּה נִפְקָה עִיִּישׁ, וְכֵן (צַחֲמֵשׁ
ו' דָּף כִּיב עִיָּה) אֲוִר דְּעִינָה הִיא עִמּוּדָא דְּלֹאֲמַעֲסָה,
וְעִיִּישׁ (צִבְלִיר) דְּכִינּוֹ כְּמַעֲסָה הַדְּבָרִים עִם מִיָּשׁ
לְעִיל שֶׁם דְּשְׁכִינְתָא נִקְרָאָה צֶה עִין לִיָּה לֵב מַגְרַמָּה כְּלוֹס
רַק מִכּוּ שְׁמַקְבֵּלָה מַצְעֵלָה עִמּוּדָא דְּלֹאֲמַעֲסָה עִיבּוֹ נִקְרָא
צִמִּי הִיא עִמּוּדָא דְּלֹאֲמַעֲסָה, וְכֵן (צַחֲמֵשׁ י"ח דָּף
לִיָּה עִיָּה) מַסְטְרָא דְּעִמּוּדָא דְּלֹאֲמַעֲסָה אִיבּוֹ שְׁכִינְתָא
וְכוּ וְכֵן צִבְלִיר דּוּכְחִי, עִיבּוֹ שְׁאוּל וּמַקְשָׁה צֹה כִּין
דְּשְׁכִינְתָא הִיא רַק מִכּוּ שְׁמַקְבֵּלָה מַעֲסָה דְּלֹאֲמַעֲסָה
וְכָלִל

אלא כמה דעמודא דאמצעיטא נטיל מרחמי ודינא דאינון ימינא ושמאלא. הכי איהי נטלא מתרוייהו, מסטרא דשמאלא דא אתקריאת יראה פחד יצחק. דמסטרא [ומסטרא] דימינא אהביה אתקרי. ודא פקודא תנינא דאתמר בה (ירמיה לא) ואהבת עולם אהבתיך על כן משכתך חסד.

ומתריין סטריין אלין אתקרי עמודא דאמצעיטא אור ונר.

ושכינתא אורה, אבוקה בן. אורה (אסתר ח) ליהודים היתה אורה. אבוקה הכי אוקמוהו מארי ג מתניתיין דצדיקים קיימין קמי שכינתא כנר לפני האבוקה.

מסטרא

באר לחי ראי

מח דמקש כדפירשנו לעיל ד"כ ושכינתא אחמא אחקריאת שכינתא רק על שם יראה בללד. וע"ז מתרין]: אלא כמה דעמודא דאמצעיטא נטיל ובר. [כיוון כמ"ש (בשער הכוונות זכונה ר"כ דרוש ו) בחינת אהב זכרישכ שניכ כי הוי"ק דז"א ה' הווי"ת דימין בחי חסד וכו"פ אדניי בשמאל בחי גבורה, והם כלולים בגופא דז"א עיי"ש. סי':] איהו נטלא מתרוייהו. כיוון דשכינתא מקבלת מז"א הוא גי' בלופן זכ מחזיק סטרא היא מקבלת. ומח דשכינתא אחקריאת יראה היא בשמאל מז"א מלך שמאל יראה בחי אדניי חבל בשמאל מלך ימין חזן] אהבה איתקרי. [השכינתא] ודא פקודא תניינא. [כיוון פקודא דיואמר חלבים יחי אור ויחי אור, ומבאר איך מקבלת מסטרא דחסד, כי משכינתא בחי מלכות דלית לה מגרמא כלום ובחי גוון חשך שכולא חיון מראה כפ"ע, וכשסוחמים העינים רואים רק חשך, כיוון דדרך שלילה הראיה דלית לה כלום כביכול רק שמקבלת אור מלמעלה, וכמ"ש (בפרש"ה ובסידור זכונה ק"ש ורואים אור) נגד עיני רחל שחס חושך ושחס סוד הדן להמשך רחמים להאיר עיניה עיי"ש כשמשכינן לה האור מפקודא דיהי אור ויחי אור כנז' אז היא מקבלת מבחי חסד] דאתמר בה ואהבת עולם אהבתיך ע"כ משכתך חסד. [כמבאר (לעיל בחיחוכ"ק בבקדמה דף י' ע"א) צענין בשם אדניי צמילואו שביא השכינתא מדה מלכות, כל אצן דגוון דילך חורר נעילה מחסד, ואיהו סגולה דיליה רחיו, ורחא דמלה ואכזה עולם אכזהך על כן משכתך חסד, וכן (לעיל בחיחוכ"ק ל' דף ע"ג ע"ב) פקודא תניינא ויאמר חלקים יחי אור ויחי אור, ודא אכזה דאיהי אכזה חסד הכי' ואכזה עולם אכזהך על כן משכתך חסד ובר, יראה אחקריאת מסטרא דשמאלא, ואכזה אחקריאת מסטרא דימינא עכ"ל, וכיוון כדאמר דפקודא תניינא הוא ויאמר חלקים יחי אור כנז' ד"כ בקדום, וכשנמשך מבחי יחי אור להמלכות, אז היא כשמשכב מסטרא דחסד ואחקריאת אכזה, וכשנמשך נכ מסטרא דגבורה אז אחקריאת יראה, ומחורר שפיר

מח דמקש כדפירשנו לעיל ד"כ ושכינתא אחמא אחקריאת יראה ובר. [כיוון כמ"ש (בשער הכוונות זכונה ר"כ דרוש ו) בחינת אהב זכרישכ שניכ כי הוי"ק דז"א ה' הווי"ת דימין בחי חסד וכו"פ אדניי בשמאל בחי גבורה, והם כלולים בגופא דז"א עיי"ש. סי':] איהו נטלא מתרוייהו. כיוון דשכינתא מקבלת מז"א הוא גי' בלופן זכ מחזיק סטרא היא מקבלת. ומח דשכינתא אחקריאת יראה היא בשמאל מז"א מלך שמאל יראה בחי אדניי חבל בשמאל מלך ימין חזן] אהבה איתקרי. [השכינתא] ודא פקודא תניינא. [כיוון פקודא דיואמר חלבים יחי אור ויחי אור, ומבאר איך מקבלת מסטרא דחסד, כי משכינתא בחי מלכות דלית לה מגרמא כלום ובחי גוון חשך שכולא חיון מראה כפ"ע, וכשסוחמים העינים רואים רק חשך, כיוון דדרך שלילה הראיה דלית לה כלום כביכול רק שמקבלת אור מלמעלה, וכמ"ש (בפרש"ה ובסידור זכונה ק"ש ורואים אור) נגד עיני רחל שחס חושך ושחס סוד הדן להמשך רחמים להאיר עיניה עיי"ש כשמשכינן לה האור מפקודא דיהי אור ויחי אור כנז' אז היא מקבלת מבחי חסד] דאתמר בה ואהבת עולם אהבתיך ע"כ משכתך חסד. [כמבאר (לעיל בחיחוכ"ק בבקדמה דף י' ע"א) צענין בשם אדניי צמילואו שביא השכינתא מדה מלכות, כל אצן דגוון דילך חורר נעילה מחסד, ואיהו סגולה דיליה רחיו, ורחא דמלה ואכזה עולם אכזהך על כן משכתך חסד, וכן (לעיל בחיחוכ"ק ל' דף ע"ג ע"ב) פקודא תניינא ויאמר חלקים יחי אור ויחי אור, ודא אכזה דאיהי אכזה חסד הכי' ואכזה עולם אכזהך על כן משכתך חסד ובר, יראה אחקריאת מסטרא דשמאלא, ואכזה אחקריאת מסטרא דימינא עכ"ל, וכיוון כדאמר דפקודא תניינא הוא ויאמר חלקים יחי אור כנז' ד"כ בקדום, וכשנמשך מבחי יחי אור להמלכות, אז היא כשמשכב מסטרא דחסד ואחקריאת אכזה, וכשנמשך נכ מסטרא דגבורה אז אחקריאת יראה, ומחורר שפיר

לעיל

מסטר דימינא יקר. מסטרא דשמאלא אדני דתמן דין. ובגין דא ביומא קדמא (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור, בגין דחמש אור אינון ביומא קדמא. ואינון ה' עלאה, ומתמן נהרין. ה' בשמאלא ודא גר. ודא ה' מן אלקים. ה' לימינא, ה' לשמאלא. (ו) מליא מתרווייהו עמודא דאמצעיתא. בן י"ק. ודא איהי רזא אלקים מליא ה'. דא כתיבת קדמא. ורזא דמלה ה'א, אלקים דא מליאה בהפוך אתון, ודא ה' זעירא דאיהי מליא מתלת אתון ואתעבדת קירק, לעילא איהי קירק, ובה מתחילין אתון דאורייתא ה' ר. ולבתר ט' ה' ואנה

באר לחי ראי

[לעיל בתיוקן כ"א דף כ"ב ע"ב] צבאר לחי ראי צדי"כ איכו נר לגביה מסטרא דשמאלא, צסוד אור ונר שכוה סוד דכר ונוקבא עיי"ש: ושכינתא אורה אבוקה. [להצין ציחור בדברים, ח"ל עפ"מ"ש] (לעיל תיוקן כ"א דף כ"ב ע"ב) איכו נר לגבי מסטרא דשמאלא, ואיכו אור לגבי מסטרא דימינא, ועל תרווייהו חיתמר כי נר מזהב ותורה אור עכ"ל, ועיי"ש (צבלי"ר) ח"ל היינו כמ"ש [לקמן תיוקן ל"ג דף ע"ז ע"א] צסוד אור ונר, אור איכו לימינא שכוה אהב רחמי, ונר איכו לשמאלא שכוה ירחב דינא, וכמח דעמודא דאמצעיתא ועיל מתרווייהו מסטרא דשמאלא ירחב, ומסטרא דימינא אהב עיי"ש, ולח מפרש כהא איכו נר לגבי מסטרא דשמאלא, היינו כי הנוקבא מחירה שפע מ"א לצעלה מכח סוד נר ירחב ודינא מסטרא דשמאלא, וצעלה משפיע לה שפע מ"ד מכח אהב רחמי שכוה סוד אור מסטרא דימינא, נמלא דאיכו נעלא מתרווייהו ואיכו נעיל מתרווייהו עכ"ל, ועוד שם צסמון צדי"כ ועל תרווייהו חיתמר כי נר מזהב ותורה אור, היינו כי מזהב (לעיל תיוקן ו דף כ"א ע"א וע"ב) ד"א הוא אורייתא ושכינתא היא מזהב, ולפי האמור הכה צפרות, הנוקבא נקראת נר מזהב, ח"א נקרא תורה אור, אמנם כיון שח"א כלול מתרווייהו כנ"ל ע"כ אמר על שיהיה פסוק זה עכ"ל צבלי"ר וצדכרי אלמור ז"ע י"ל צזה המשך בדברים דהנה (צמאורות נתן, ערך אבוקה) כי אבוקה עולה וצ"ק היא המלכות צביתא ציחוד עם צענה ואין אבוקה פחות משנים עיי"ש, וחו שרומ אור"ה הוא צחי דכר שמאיר צבחי חסד להשכינה כנ"ל, וגם אבוקה שכוה צחי ציחוד עם צעלה כנ"ל היינו צחי נר יע"ש ירוח (ועיי דביבור הקודם צדכרינו) שכלול גם הנפש צבחי מ"א שנוחנת לו, וצבחי מ"ד שיורד עליה ומשניכס יחד הוא יצ"ק כנודע: אורה, ליהודים היתה אורה. [היינו שמאיר לכנסיי שהיא השכינה צביונו מלמעלה צבחי אור כנ"ל]: קיימין קמי שכינתא כג' בפני האבוקה. [היינו צבחי ציחוד שמדווגין בלדיקס עם השכינה צביונו, שפ"י ציחוד גמור מתצטלן כג' צפני האבוקה, וחו צחי נר שכוה יחוד כנ"ל ועשה הכל אחד שכוה צחי אבוקה שעולה וצ"ק ציחוד ז"א

[כנ"ל]: מסטרא דימינא חו"ה ומסטרא וכו'. [היינו כנ"ל צדכרינו לעיל צדי"כ חלל כמח דעמודא דאמצעיתא נעיל וכו' (צסם שפ"כ) צענין כ"פ חו"ה צימין וכו"ש צדכרי צשמאל עיי"ש]: בגין דחמש אור אינון ביומא קדמא. [היינו כ"פ אור שנמשכו מוויחמד חלקים יחי אור וגר והשם חלקים כוח צינה כי עילא כנודע]: ומתמן נהרין ה' בשמאלא ודא גר ודא ח"י מן אלהים, ה' לימינא ה' לשמאלא [כי אוריות כ"י כשכותבים אותם חז צסם חלקים, כה קודמת לה, היינו כי עומדת צימין שכוה המשכח מלד חסד, ה' צלד שמאל, וע"כ המשכח כי מלד אור, וכמשכח ה' צבחי נר מלד שמאל כאמור]. ה' מלא מתרווייהו עמודא דאמצעיתא. [חזר לצדכרי לעיל מ"ש כי עמודא דאמצעיתא כלול מתרווייהו וחו ה' עמודא דאמצעיתא מלא, היינו כלול מהחויג שהם כ"י מן חלקים]: בן י"ק ודא איהו רזא אלקים מלא ח"י [היינו כי המשכח דעמודא דאמצעיתא מן שם חלקים שכוה צינ"ה, והיינו מאותיות י"ק לחלקים, ע"כ רמז צינ"ה אוריות צ"ן י"ק שנקרא צינ"ה על שם חלו שתי אוריות כ"י כנ"ל]: ודא כתיבת קדמא. [המפרשים פ"י שהשם חלקים נכתב צחלה צתורה, כי שם חו"ה לא חזר עד אחר יום כ"ז וכיון על רמז שם חלקים ע"כ כה קודם לה, וכו' רומ לימין כו"כ ואות ה' לאדני, ויש שפירשו כתיבת קדמא צמכת כלוחות שנה' וכמכתב מכתב חלקים. (ובגרי"ה) מחק תיבת כתיבת, וגרם דא פקודא קדמא. ולפע"ד לדרכנו ח"ל לשצש צזה. ונראה לפרש צדך קרוב יותר, היינו שהיה קשה לו למח גרמ כה קודם לה כנ"ל ע"כ אמר כמחך דא (היינו כה) "כתיבת קדמא" (נכתב מקודם) ח"ל צסודורו צסם חלקים כשכותבים אותו שה"י קודם לה]: ורזא דמלה ה'. [כן גרם (ובגרי"ה) והיינו כי עילא שכוה השם חלקים]. אלהים דא מליאה בהיפך אתון. [חלקים צביון חזון מליא"ה, והיינו רומ כדמפרש ואז"ל]: ודא ה' זעירא דאיהו מליא מתלת אתון ואתעבדת קירק. [היינו ה' זעירא שכוה מליח מן יחי, ודיינו כיון שז"א שכוה ה' מלא מתרווייהו אשר קיבל כ"י, כי חלה לימין, ואחרים ה' לשמאל, וכו' כ"י, ומלכות מקבלת

ואנה אשתכח ה' בתראה, אלא ד' הות למהוי ה'. אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא (איכה א) נתנני שוממה כל היום דוה. דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחזרת איהו דוה באלף חמשאה. בגין דפרח מניה ירך דעליה אתמר (ראשית לב) ותקע כף ה' ירך יעקב. אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח. והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיהיב למשה, ההיד ונתן הוד למשה: ה

תקונא תלתין וארבע

בראשית ב', נוקבא פתיחא לקבלא מימינא לההוא (נ"א מההוא) דגמיל חסד עמה. ואמאי, דאת י' על רישיה. כגונא דא ג'. ובגין דא הרוצה להחכים ידרים.

אם

באר לחי ראוי

שם) לפי"ד כע"מ (פי"ו משער בלחית כמוחין) למח נחשש משכ גם צכוד עיי"ש:]

ב' נוקבא [כנודע כי אל דכורא. צ' נוקבא כמקבלת]: פתיחא לקבלא מימינא לההוא דגמיל חסד עמה. [כיינו שכ"י פתוחה ללד כגימיל שכוה גומל חסד עמה כמבואר (צ"ס) מגן דוד להרד"ק ז"ל. בלחית ג' שנקראת גימיל, לפי שגומלת חסדים טובים עם שאר בלחיות, וכ"כ (צפרדס שער בלחיות פי"ו) שכ"י הוא רומז גומל חסדים טובים עיי"ש, ושמעין צ"כ דגם עם כ"י שלפניו הוא גומלת חסד, וכ"י פתוחה ללד לקבל ממנה]: דאת י' על רישיה כגונא דא ג'. [כיינו כמ"ש (שם צפרדס) דכ"י"ד שלמעלה בראש כ"י, הוא יו"ד שיש לו ד' עוקלין, ש"ס כתר למעלה, וחכמה אל הימין, וצ"כ אל השמאל, והסד תחת שלשון, וזו לורת בראש של כ"י עכ"ל, וכיינו כ"י שהוא גומל חסדים כנגד חס"ד ממשיך מכ"י"ד שצראשו צכוד כח"י, וכ"כ (צמגן דוד שם) כי כ"י משפעה לחסד שהוא כ"י הצכור וכלור בראשון וכו' והוא לימין וכולו חסדים גמורים עכ"ל]. ובג"ד הרוצה להחכים ידרים. [הוא (צ"ס) צ"כ דף כ"י ע"כ], וכונת הענין צ"כ כיינו כ"י (מכפרדס) שכ"י"ד שעל רישיה דכ"י הוא צחי כח"י וגם חס"ד, שזכו כ"י בעלמו גומיל חסדיים כ"י, וידוע כי קו החס"ד נמשך צקו ימין שהוא דר"ס מחכמיים, ע"כ דרש לו בלחית להחכמים ידריים, שמושכת חסד מלד ימין דרום מחכמה וכוה מזה גומל חסדים כ"י. וגם יל עיפמיש"כ (צפרדס שם) עוד בלחית כ"י שכו"י צ"כ שהוא זקופה הוא בחיית, וכרגל שהוא מתוח הוא הימין פשוטה לקבל ש"ס עבדיה, וכיינו צ"כ כנודע שכת"י הוא ממונע אלל משה כלפי חסד וע"כ הוא ימין פשוטה וכו', וכיינו צחי הימין נוטה ללד החסד שהוא קו החכמה והחסד, ע"כ דרש בלחית להחכים ידרים, צנטיית בחיית ללד דרום כ"י]: א"כ אמאי ג' אחר

מקבלת מז"ל נמלא המלכות שכוה כי זעירא חקרי לחיות כ"י, של כ"י"ד כ"י ע"כ חתעצידת המלכות לירוף כ"י"כ. (ורמז צ"כ המלכות על חלבים לחיות מליח"י, כי גם המלכות נקרא חלבים כמבואר בשערי אורה שער א') ע"כ יובן המשך הדברים]: לעילא איהו הוי"ה. [פי' במלכות הוא לירוף כ"י"כ כ"י, אלל לעילא צ"כ עילאש צ"כ סידרה כ"י"כ כיינו כי ראשונה צ"כ בלחית ו' שכוה ח"ת מנא מן י"כ כיינו י"כ ע"כ הוא לירוף כ"י"כ, וכוה כסדר הא"י כדמפרש ואזיל]: אתון דאורייתא ה' ולבתר מ' י' [כיינו שלצח כ"י הוא י' כסדרן בא"י ר"ל שלעילא שורה כי עילאש י' לירוף כ"כ שכוה קודם ומיד אח"כ וא"י (כסדר הא"י) וכ"י"ד הוא צח כ"י (כסדר הא"י) ולא שלצח כ"י י"כ י' צלירוף כ"י כ"י"ל כסדרן בא"י כ"י]. ואנה אשתכח ה' בתראה. [ר"ל דקשה מאד חס מנה עתה וחשך בלחיות לירוף כ"י"כ דלז כי קודם ואח"כ ו' ואח"כ י' א"כ מה זכ שחשך עוד הפעם כ"י אחרונה אחר כ"י"ד הלא זכ הפוך מסדר הא"י כ"י אחר כ"י. ומתוך]: אלא ד' הות למיחוי ה'. [כיינו שכוה אחרונה ח"ת ככלל המספר וכסדר יען כי משוכה הוא ורומח שכיח ד' רלוי לכו"ת לו רגל כמו כי (ואז בודאי כי לכו"ת צחמונה שניו מחמונה כ"י) כדמפרש]: אלא מאן גרים לח דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה וכו'. [דפרח כוד רגל דילה ונעשה בלחית חמישי שכוה כ"י"ד כי נעשה ד' שכוה רומז כל היום ד"כ וכדמפרש ואזיל צפנים, ע"כ לא נחשך כי אחרונה סדרה כסדר הא"י כי רומח על ענין אחר כ"י]. איהו ירך שלימו דילה. [כשישגו כרגל למקומו לא חכי עוד דוכ חכ י"כ שלימו דילה]: ונתן הוד למשה. [כן הוא ג"כ (לעיל חיקון י"ג דף כ"ה ע"כ) צדיכ המינאש צכודאש, וכן (צכודר בראשית דף כ"ה ע"כ), (וצרע"מ פתחם דף רכ"ג ע"כ), וכוכ רבים כחפלאו דכא משה צחי נח, וע"י (צכסא מלך) מה שחי צ"כ, וצכודר לחי רלוי (לעיל חיקון י"ג

תקוני תקונא תלתין וארבע [דף ע"ז ע"א וע"ב] הזהר קלה

אם כן אמאי ג' אחור לב'. אלא רזא דמלה (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחתו בת אביו או בת אמו וראה את ערותה והיא תראה את ערותו חסד הוא.

ב' חזרת אנפוי מא'. ג' חזרת אנפוי מב'. ד' חזרת אנפוי מג'. ה' חזרת אנפוי מד'. כל אתון חזרין אנפין (דף ע"ז ע"ב) דא מן דא, ולא אינון אנפין באנפין. ואמאי, אלא רזא דמלה (שמות לג) וראית את אחורי וכו', ואמאי חזרין אנפין דא מן דא. בגין עריין דאינון לקבליהו.

א' לקבליה ארור דאיהו ערוה, ועליה אתמר (דברים כז) ארור שוכב עם אחותו. דאלין עריין כל חד שכיב עמיה ועם אחתיה ועם ברתייה וחזרין אנפין לגבייהו דלית לון בשת פנים. אבל אתון קדישין חזרין אנפיהו בבשת בעונה (חבקוק ג) עריה תעור. ובגינה אתמר (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול. עור דאיהו עור, ורזא דמלה (משלי כב) ערום ראה רעה ונסתר. ולבתר דמתפשטין מינייהו, מתייחדין כולהו ולא יתבוששו, ומתייחדין אבא עם אימא. אח עם אחתיה.

כען דערה בינייהו, אית פרודא באתון דאינון יקריק, הה"ד (רות א) כי המות א יפריד (בין אחים) ביני ובינך.

לבתר

באר לחי ראי

עיי"ש: : ובגינה איתמר לפני עור לא תתן מכשול עור דא עור. [מבאר (לקמן בחיקון ס"ט דף י"ט ע"א) ועוד לשכונא חא עילאכ ערויכ עיר ר"כ, כד ר' זין ע"ר דאיכו ר"ע איחעציד עויר, הכ"ד ויע"ש כי חלקים לאדם כחנות עויר וילציש, ועליהו איחמד ולפני עור לא תתן מכשול, דהא רע מן עור איכו ערוכ דאפרים זין ר"כ דאינון ח"ח ואחות כד איחלניש חילגא דחיי צאילגא דעור ורע וכו' עכ"ל. ועיי"ש (בכסא מן) דהיינו ז"ל חילגא דחיי דאיחלניש צפ"ע, והיינו רומז שמכנים ה"רע צמקום ה"י שהוא ז"ל ואז היא אחותו עויר, על זה רומז הכתוב שלא יתן מכשול זה להכניס הרע צמקום ה"י כנז]: : ורזא דמלה ערום ראה רעה וגסתר. [היינו צמקום לדבריו לעיל שצריך להסחיר חיווג כביכול מהסתכלות החלונים, וחו ערו"ס שהוא החכם רחב רע"ה היינו ר"ע הכ"י שרלו"ס החלונים ח"י להכניס צחוק ה"י או צחוק ח"י כנז, ע"כ וגסתר מפני זה, הוא שמסחיר חיווג כדי שלא יסתכלו וצסוד כבוסת פנים כנ"ל]: : ולבתר דמתפשטין מינייהו סתייחדין כולהו ולא יתבוששו. [היינו כשמתפשטים ומסתלקין מהם החלונים לעתיד ממילא אז מתייחדין כולהו ולא יתבוששו ואין לחוש להסתכלות אדם]: : כען דערוה בינייהו. [כנ"ל דדבריו צ"ח דדיה ערוכ חסור קשחן]: : כי המות יפריד ביני ובינך. כיון דבר יש צ"ח וצחיקון נ"י כנ"ל שמכנים ה"רע ומפריד זין הייך דאינון ח"ח ואמא או ר"כ אח עם אחתיה ור"ע הוא צחי מו"ת, כח"ש (צ"פ נצ"ח ל' ע"י) ואח המות ואח הרע, וגם יש לרמז צ"ח כי קודם פ' העניות כתוב אשר יעשה אותם האדם וחי' צ"ח כ"ה, היינו כשישמע ויחברו ולא יתקללו בעניות, אז ישמרו מהר"ע ומכונת המספיד ח"י ויכ"ה

ג' אחור לב'. [היינו כיון שמקבלת כ"י ממנה, ח"כ כיח לריך לכונה זו להיות כ"י פניה לכ"י ולא אחור לכ"י]: : אלא רזא דמלה ואיש וכו' ג' חזרת אנפוי מב', ד' חזרת אנפוי מג' וכו'. [מתוך הוא למכ חזרת כ"י אנפ"י מב' וכן כל האתון זו מזו ולאו אינון חנפין צאנפין וכדמפרש ואז"ל, והיינו שהוא כעין מה דאמרי (צוה"ק תרומה דף קל"ג ע"ב) שצעת יחוד המדות זכ"י ואעלן (כביכול) למערוניתא כדדיה וכו' בלחישא בגין דלא יתערב זר צבאי חדוכ, כד"ל צממחתו אל יתערב זר וכו' עיי"ש, ע"כ מחשש העריין והחלונים החלופים דלית להו צ"ח פנים, ע"כ מחזירים פניהם האותיות צלורתם זמ"י, לרמז שלא ירגישו חיווג המדות זכ"י מהמשפיע למקבל כנז]: : חזרין אנפיהו בבשת בענוה. [כמ"ש (צוה"ק תרומה כ"ל דדיה הקדוש) ועיין (צפרע"ה שער נפילת אפים פ"ב ד"ה מהחזרים) שצעת חיוג מלך והמלכה ח"י ראוה להסתכל צ"ח וכו' עיי"ש, והיינו שהיחוד הוא צ"ח פנים צלינעא וענוה וכנ"ל]: : עריה תעור קשחן. [היינו רומז צמקום דדברים על דקאמר לעיל שלא יסתכלו החלונים צעת חיווג שהוא צחי עריות, ועל ח"י קרל דערוכ חסור קשחן עיין (לקמן חיקון נ"ו דף י"א ע"א) עריות מסמרה דייק ערוכ חסור קשחן, עריות מסמרה ד"ה לא תקרבו לגלות עיר ר"כ, ועיין (צלקית להאריז"ל סוף פ' אחרי), וכן לקמן צ"ח צמקום כנז, דערוכ צינייכו אית פרודא צאחון יקריק, ועיין עוד שם (בחיקון נ"ו דף י' ע"א) מה דדריש כך קרל ועכ"כ כי יקח אח אחותו וכו' חסד הוא, היינו שמכנים את העיר שהוא אחותו ר"ע ומפריד זין ייך שהוא ח"ח או זין ר"כ שהוא ז"ל וזק, וחו צחי פגם בערוכ

לבתר דאתעבר עריות מינייהו, יהא יקוק אחד ושמו אחד ב].
ורזא דאחד, אח ד'. ערוה דתרווייהו אחר. בזמנא דאסתלק קוצא מן ד' מן אחד. אשתאר
אחר. ועליה אתמר (משלי כה) וסוד אחר אל תגל ג].

תקונא תלתין וחמשא (ליום יח)

בראשית. בתשרי אתברי עלמא, חסר א' א למהוי בראשית. דא אדם דאתברי בתשרי.
ובגין דעתידה ארעא לאתלטיא בגיניה. דא הוה (בראשית ג) ארורה האדמה
בעבורך. אסתלק מן תשרי. ופתח בבי דאיהי ברכה, לאתברכא ארעא ולאפקא לה מן לוטיא.
ולא עוד, אלא בגין דתשרי איהו דין, לא אדכר תמן [א' ב] בתשרי ולא יתכן ביה זמנא
אחרא. הה"ד (משלי כ) נר ימי נשמת אדם. (כך מצאתי):

בראשית

באר לחי ראי

א' שניחוסף בתיבה בראשית מה שאינו בתיבה בתשרי
וכרי זה ניתן לדרוש דא אדם דאתברי בתשרי וכמ"ש
רבינו (בפרע"ה פ"ב משער תפלת ר"ה) בציאור מ"ש
בר"ה כיות הכה עולם דהא בריאת העולם ברי"ה באלול,
אלא דקאי על בריאת האדם שנקרא עולם שנברא ברי"ה
עיי"ש: אלא בגין דתשרי איהו דין. וכמ"ש (לקמן
תיקון מ"א דף פ"א ע"א וע"ב) עיי"ש, וכטעם המבואר
(לעיל בהקדמה דף ע"ז ע"א) בראשית ב"א תשרי,
בגין דבמדת הדין אתברי עלמא ובג"ד (עאלו) למפרע
עיי"ש ובציאורנו שם, ועיין (בזכר פי תלוד דף קפ"ז
ע"א) בירחא דתשרי אתחון דיליה למפרע מעילא לתתא
עיי"ש, וטוע מדברי רבינו (בפרע"ה פ"ב משער העקידים)
לחור חוזר הוא בתי דין עיי"ש. [* א"ה. פי (בשערה
מאמרות, מאמר חקור דין ח"א פ"ג) ושם (ביר יחודא
בר"ה עאלו למפרע וכו' ושם תשרי וכו' עיי"ש, ועי
(לקמן תיקון מ"א דף פ"א ע"א וע"ב) ובג"ד שם]:
דלא יתכן ביה זמנא אחרא. וחינו כמ"ש רבינו
(בפרע"ה פ"ב משער תפלת ר"ה) בסוד אלדני שפתי
תפתח, דלות א' לאלדני כולל זו שאר האותיות דין
לאלדני עיי"ש. והדברים יתייחדו עם מ"ש (שם
פ"א משער בעמידה) בסוד אלדני שפתי תפתח,
דכ"א של אלדני לורחו רייו גימ' גבורה, ע"כ יתכן
שנכלל בכ"א אותיות דין לאלדני. ולזה יתכן שאלו
א' מורכ על בתי חרור הכא מספרה לגבורה דין,
ולזה אמר כיון דתשרי אתחון דיליה בדרך תשרי
שכחא לור חוזר בתי דין, שאם כי בתיבה גם לור
אות א' שמורכ על גבורה דין חק וחרור כמ"ל, הו
הדין קשק עד לברכה ולא הוה הקומה לנפש החוטאת
ח"י: הה"ד נר ד' נשמת אדם. עיין (לקמן תיקון פ'
דף ל"ה ע"א) דיוקנא לעילא לא כוח שלים עד דברא
לאדם דכתי כוח אדם לעילא כגונא דנשמחא לגבי
גופא, ובג"ד מוכח כוח אדם למברי ליה לאשתלם
דיוקנא לעילא, והקשק בסבא שם וזה אורייתא

קודם

ויכי צנחי ח"י]. לבתר דאעבר עריות מינייהו יהא
ח' אחד ושמו אחד. [עיי לעיל בר"ה חלל חלל מלכ
וכ' (ובזו"ה"ק חרומה קל"ד ע"א) בזמנא דתתי דיחפרש
הכח סיערל מינה ויתעבר מעלמא, כדן יחקרי אחד
וכ' ציוס הכח יוכי ח' אחד ושמו אחד באתגלי
בהדיה ולא בלחישו ולא ברחא, עיי"ש דמיורי לענין
הציוג לעיל כשיחצטלו החיזונים ממילא לא יתייראו
עוד מיניקתם, ע"כ יוכי הציוג באתגלייה ולא בלחישו,
והדברים יתייחדו עם מ"ש (בתיקון זה) שיעשו הציוג
והיחוד לעילא בהנע ובצנח כדי שלא יתערבו החיזונים
להכנים ר"ע ופירוד בין י"ק וי"ב כמ"ל, על זה מסוים
דנעת ביטול החיזונים לא יוכי לריכים לכל זה, וציוס
הכח יוכי ח' אחד ושמו אחד, וחינו לאמך גם הכא].
ורזא דאחד אח ד'. [עיי במשך הדברים מבואר יותר
(לקמן בתיקון ס"ט דף ל"ט ע"ב) בזמנא דלחיו ער
בין ברא ובתתא לא תקרבו לגלות ערוכ וכו' והאריך
שם בענין תיקון היסוד, ומסוים וי למחן ללא נטיר
ליח חכאח לחיו מחן דנטיר ליה ומחן דנטיר ברית הכי
לחיו עד עליה, פי מן שמע ד' מן אחד, ואי לא נטיר
ברית פרה מיניח קולא מן ד' לחי"ד ואשתאר ע"ד
עכ"ל, והיינו שכח מקלקל ח"י הקולא מן כד' ונעשה
לח"י, ומאותיות ע"ד ע"ד (שכח ר"ע) בסוד ע"ד
י"ב ע"ד ר"ה, וכשמחנקים נעשה אחד בלות ד' כמ"ל]:
ועליה אתמר וסוד אחר אל תגל. [עיי גם מה (להלן
בתיקון ס"ט דף ל"ט ע"ב) כמ"ל]:

בתשרי אתברי עלמא. וכמ"ש בש"ס (ר"ה דף י'
ע"ב ובשאר דוכתי): חסר א' למהוי
בראשית. ור"ל כדברים האלו כחז גם (להלן תיקון
מ"א דף פ"א ע"א) בגין דלית בתשרי א' לאשלמא
בראשית, בגין דאסתלק בחוצה לאלדני עיי"ש ובציאורנו
שם, ור"ל כי בתשרי הוא לידור בראשית חן מלות

תקונא תלתין ושיתא

בראשית, דאיהו שבת בראשית. דהא שבע שבתות אינון. ולכל חד אית ליה שית ימי המעשה. וכל יומא דקובי'ה הוא אלף שנים, הה"ד (תהלים ז) כי אלף שנים בעיניך כר.

ושבת בראשית ו' יומין דיליה. אינון ב' אלפים תהו. ב' אלפים תורה. ב' אלפים ימות המשיח.

ב' אלפים תהו, והארץ היתה תהו.

ב' אלפים תורה, (ראשית א) ורוח אלקים מרחפת על פני המים, ולית מים אלא אורייתא. פני המים, תרין אנפין דילה, דאינון מצות עשה ומצות לא תעשה. חורר וסומק, ימינא ושמאלא. ואלין אינון ב' אלפים תורה.

ב' אלפים

באר לחי ראי

גמור האליל המאולל שצוה הראשונה בערך המלכים שמלכו בארץ אדום, וזיוס השנה הראשון אז ילא מלך כהי שהוא מלך כדר, וזיוס השנה השני הוא מה שנאלל המלכות שנית בחיקון גמור, ואלו הם סוד ב' שצחות עיי"ש, ולפי האמור צעל כרחק לומר שזה היה בטעות ביד הקדמונים שס"ל ענין כז' שמימות כ"ל חכ הוא שמיטה שניה, לפי שכיח לפניהם הכי' (להלן חיקון מ"א) שם כמ"ש למעלה, אבל רצונו שכתב שהיה טעות, צעל כרחק שגי' זו היא משושפת, וכג"ל הנכונה הוא הכי' שג' שם צמוסגר, וגם כאן צעל כרחק לומר דגם ככה תיבת שבע הוא ט"ס, ול"ל דהא שני שצחות אינון זכר, ודרש בראשית ב' אלפים שח"י, היינו שתי שצחות צמוד את שצחותי השמורו וכאמור: ושבת בראשית יומין דיליה זכר. וכמ"ש (צ"ס סוכרדין דף ל"ז ע"א) ששה אלפים שנה היו עלמא, שני אלפים חכו, שני אלפים חורק, שני אלפים ימות המשיח, ולא דרש ככה בראשית ב' אלפים שח"י, היינו דבשבת בראשית יש ששה ימי המעשה שבהם שית אלפי שני דכוי עלמא וכאמור: והארץ היתה תהו ובהו. דרש כפל כלשון חכו וזכו על ב' אלפים שנה, אלף לחכו ואלף לזכו: ולית מים אלא אורייתא. וכמ"ש (צ"ס הענין דף ח) מה מים הולכים למקום נמוך עיי"ש: תרי אנפין דילה זכר. (עיין לעיל חיקון כ"ו דף ע"א ע"ב) דסוד הכפיים הוא צרוא דהרין תפוחין צמוד רפדוני בתפוחים עיי"ש וצביאורו שם, ועיין (לעיל חיקון י"ז דף ל"ט ע"ב) דסוד כ"י תפוחים אינון ב' מלאות של סוד שושכ שיש צב מלאכ חורר וסומק אשא חוררל ואשא סומקא, דליונא אנפי רחמי ואנפי דינא, ועיי"ש צביאורו שכתבתי מדברי רבינו (בפנייה ריש פרק י"א משעב השנה) דהרין תפוחין הם מספרל דלונא ואורס, רחמי דינא, ימינא ושמאלא, דוגמא התפוח שיש בו לבנות ואדממות עיי"ש, ולא אמר ככה דהחורל הוא סוד תרין

קודם דלחברי עלמא בות וחזינא דעלמא חקדים לאדם דכל עלמא ורכוי לחברי קודם האדם, ומתחין דנשמתין דלדיקיא לחבריו קודם דלחברי עלמא כר"ל בראשית ב' אלפים ולית ראשית אלא נשמה דלחמור צב נר ב' נשמה אדם איהו נשמתא דאדם דעילא עיי"ש. ולא מוזן המשך הדברים כאן דכיון דחיצה בראשית מרמז על נשמת אדכ"ר שנצלה תחלה כמ"ש נר ב' נשמה אדם, א"כ כיון שכיח ידוע שיחטא אדם, ע"כ חסר הא' ואסתלק מן בהשגרי בגי' דיין כ"ל כדי שיהיה לו מקום ופחה לקבלו בתשובה צחסד של ימינו שהוא פשוט לקבל שנים ולא יאבד ח"י צחטאחו וכאמור:

בראשית דאיהו. (בג"ר"ל) גרס דא איהו שבת בראשית. ור"ל כי קודם השנה בראשית שהוא השנה של חיקון העולם הזה, היה מקודם ששת ימי המעשה ושנה של העולמות שנחצו צמוד צוה עולמות ומחריצין צמוד ז' מלכין קדמאין דמיתו, וכמ"ש מהם (צ"ס שער יוסף) באורך: דהא שבע שבתות אינון. ע"ל (חיקון מ"א דף ע"א ע"ב) שיש שם גי' בתשרי נצרה העולם, ותמן שנה חנינא מאלין שבע שצחות. ועיין (צביאור בג"ר"ל כאן, ולהלן שם) שמיידח המאמר דלהלן שם להמאמר שצכאן, וכוונת מה צכאן צדברי הראשונים דשבע שמימות אינון צביראל העולמות, ואנן בשמייה קיימינן עיי"ש [* א"ה. כן מרע דעה רבים מהמקובלים הראשונים ז"ל משגין בשמימות], אמנם דע כי רצונו (בג"ר"ל, ובשם"פ פ' קדושים) בצפוק את שצחותי השמורו, סחר דעוהיכס, וכתב (שאלון) האומרים שיש ז' שמימות חכ שמיטה שניה ולריך שישלמו עוד ב' שמימות עד שישלמו ז' שמימות, טעות הוא בידם, כי רק שני שמימות יש שבהם ב' שצחות, כי קודם שכיח בחיקון

תרין חנפין של הפנים למלכות, ע"כ יש צה מ"ע ומלות
 ל"ת, שהם סוד חורר וסומק ימינא ושמאלא, וכוונת כמ"ש
 (למל תיקון כ"א דף ס' ע"א) שכינתא חתקריאת מ"ע
 מסטרא דיימינא ומלות ל"ת מסטרא דשמאלא עיי"ש
 וצביאורנו שם : ואלין אינון ב' אלפים תורה כלומר כי
 במ"ש שחיבת פני המים מרמז לב' הפנים של המלכות
 שהיא החורר שנקראת מים כנ"ל, מרומם לסוד שני
 חלפים תורר חלק לכל פנים : ויאמר אלפים יהי אור
 ויהי אור. ע"י (ש"ס מגילת דף י' ע"ב) דבר זה מסורת
 בידינו כ"מ שנאמר ויהי חינו חלק לשון נער עיי"ש,
 ונודע כי אור מרמז לענין הגאולה, וכמ"ש (צמד"ר
 בראשית פ"א) ונהורא עמיח שריא זה משיח, וכ"כ
 (צמ"י ישעיה פ' ס') כי צה אורח מעא זמן פורקן,
 וע"י (צפירש"י תהילים ס"י מ"ג) שלה אורח המלך
 המשיח עיי"ש, ולזה אמר דימות המשיח שהוא הנער
 של חבלי משיח שמרומם בחיבת ויהי כדמפרש וחז"ל,
 והגאולה יהיה במשך אלפים שנה, ע"כ כתיב יהי אור
 בצפל, לרמז לזה שיכיר במשך צ' אלפים שנה באורים
 כבדו ה'. ר"ל כי צ' אלפים ימות המשיח נאמר ונגלה
 כבוד ה', ע"כ כתוב באורים דלינון צ"פ יהי אור
 וכאמור על כן ודאי ע"י (ברע"מ פ' משפטים דף
 קי"ט ע"ב) בסוד ועל כן נקוב לך ה' חלקינו, דצ"י
 שנין דגלות בתרחא כמספר כ"ן חזון חכיה הישועה
 לישראל, כי המלכות שהיא חילת חכמים נוחה עי קלין
 על צנחא דחתקוף עליכו קדרותא דשמרית בתקוף חבלי
 של משיח ועי"ז נולד משיח בן דוד, ולזה דרש הכה
 להמשיך הדברים הזה מרמז הגניא צפסוק זה על כ"ן
 באורים כבדו ה', שהוא ע"ד שאלמו ברע"מ שם על
 כ"ן נקוב לך ה' חלקינו היינו בקדרותא דלפרא
 שהוא צפוק עי שנין כמספר כ"ן אז ויאמר חלקים יהי
 חורר ויהי חורר שיחירו ימות המשיח שהוא הכ"פ
 אור וכאמור : ועל ב' אורות אלין דו פרצופין דבר
 ונוקבא. ע"י (צש"ס זרכות דף ס"א ע"א) אמר ריב"א
 דו פרצופין צרה הקצ"ב האדכ"ר, ופנימות הענין ע"י
 דצדרי רבינו (צפע"ה פ"ז משער הקרצנות) לסוד דו
 פרצופין שהם צשעה זריחת העולם, מרמז לסוד חורר
 שהם מתחלב חוץ פצ"פ צקומח שלימה והנוקבא היסב
 נכללת בצדכר עיי"ש, והדברים יתייחדו עם מ"ש
 (צכר פ' תרומה דף קמ"ז ע"ב) בסוד וישא חלקים

שבת בראשית נקודה בחלל דילה (דאיהי שבת ברית) י שבת חלל.

חלל למאן, לההיא נקודה, (שמות לא) מחלליה מות יומת. למאן דעאל נוכראה בחלל דילה. דאיהי רשות הרבים יין נסך זונה.

ובגין דא הכא צריך דחילו, ודא איהו בראשית ירא שבת, הה"ד (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמורו.

ומאן דעאל רשו נוכראה בחלל (דף ע"ח ע"א) דילה. דאיהי רשות הרבים יין נסך זונה. עליה אתמר (מדבר יט) את משכן יי טמא ונכרתה וכו'.

והאי נקודה איהי אות דשבת. אות דיומין טבין. אות דתפליין. אות דברית מילה. עטרת דברית. תגא דספר תורה קרינן ליה. כתרא בריש כל צדיק.

נקודה דעלה אתמר אדם וחיה דהו דו פרצופין. ועלה אמרה סיהרא אי אפשר לב' מלכים שישתמשו בכתר אחד. רוא דא לחכימי לבא אתמסר, (דא) (נ"א דו) איהו ה' בתראה דתרווייהו י, ובה אתעבידו חד.

והאי

באר לחי ראי

זמנא אחמור כה אשה חיל עמרת צעלכ עיי"ש וצניאורנו שם, וכ"כ (למלל חיקון ל') שם ונקודת חיכי שניעלכ הגא על רישכ הגא על ס"ת עיי"ש וצניאורנו שם, וממשיך הכא כל המאמר הזכ לגבי שבת בראשית שנקרא שנת השמיטה סוד חלף השביעי וכאמור: כתרא בריש כל צדיק. עיין (ש"ס ברכות דף י"ז ע"א) דבעוב"כ לדיקים יושבין ועמדותיהן בראשיהן וכו' עיי"ש, ודרש הכא דלפי האמור גם ענין זה שהלדיקים יושבין ועמדותיהן בראשיהן נכלל בכו"ד הקדומה דמע"כ, מעטס שהיסוד הוא צרח לדיק, והעמרת הצרית שעל ראש היסוד הוא סוד הכתר שצראש כל לדיק. נקודה דעלה אתמר אדם וחיה דהו דו פרצופין. עי' (בזכר צח"ד נשא דף קמ"א ע"ב) ויילר ה' חלקים את האדם בתרי יודין דלר לורכ גו לורכ וציה אחכלילו דזיוקנא עלאח דא דלקרי חדס דכליל דכר ונוקבא עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשיך הדרוש כי גם מה שאמרנו למעלה ועל צ' מאורות חלן אתמר דו פרצופין דכר ונוקבא, הוא נרמז בנקודה הראשונה שהוא כו"ד שצחוק החלל העבירו שהוא צרח דוילר ה' חלקים את האדם דכליל דרע שרמז צ"י יודין דוילר ששורשם הוא נקודה אחת שיש צ"כ לורכ צחוק לורכ דרע דתרוויכו הם רק י אחת מספר ד"ו וכדמפרש ואזיל: ועלה אמרה סיהרא אי אפשר וכו'. עי' (בש"ס חולין דף ס' ע"ב) כי את שני המאורות הנדולים וכי וכו' אמר ירח לפני הקציה רצשיע וכי אפשר לצי מלכים שישתמשו בכתר א' עיי"ש, ומפרש לה הכא שהקטרוג של הלצנה היה על ענין מה שנבראו שניהם צבור ד"ו פרצופים, כי סוד ד"ו פרצופים הוא כמ"ש רבינו (בפניית פרק ז' משער הקרצנות) שבמלכות שהוא אות ד' נכללה בתחת שהוא אות ו' ושניהם

צחוקה החבליים של משיח וכאמור: שבת בראשית נקודה בחלל וכו'. ככל הדרוש הזכ צסוד מחלליה מות יומת דשבת חיכו נקודה בחלל דילכ וכו', דרש (לעיל חיקון כ"ד דף ס"א ע"א, וחיקון ל' דף ע"ב ע"א) עיי"ש וצניאורנו שם, וכאן הוא ממשיך כל הדרוש הזה לענין מה שהתחיל בריש חיקון זה בראשית לחיכו שבת בראשית שהוא צרח דשנת השמיטה צסוד חלף השביעי של השמיטה שאנו קיימין צו, כי האלף השביעי הוא המרכז הפנימי של כל שית אלפי שני דכוי עלמא, דאס ישראל שומרים החורכ והמלכות בכל שית אלפי שני, אז נשמרת שנת השמיטה צחי המלכות שהוא המרכז הפנימי סוד האלף השביעי שהוא הנקודה בחלל כעטס המרכז הפנימי שצחוק החלל צנגלל הסוצצ: ובג"ד חכא צריך דחילו וכו'. וכדמפרש להן שעי' היורא מעוררין הכה של האמת עלאח שבתונים צורחין מפחד אורותיהם וכדמפרש להן. והאי נקודה איהו אות דשבת וכו'. ר"ל כי כמ"ש [לעיל צחיקון ל' שם] צסוד מחלליה מות יומת. דקאי על האי נקודה שהוא המרכז שצחוק החלל שהוא סוד אות שבת ואות י"ע וכו'. וכלכו חיכו נקודה חדא וחיכו ראשית, כן הוא מפרש עתה לענין שנת השמיטה וכאמור: עטרת דברית. וכמ"ש (לעיל חיקון י"ח דף ל"א ע"ב) דוילר חיכו עמרת דברית, ועיי"ש צניאורנו שבתאחי מדברי מין (בפניית פרק ד' משער חונאח) דעיקר חיקון המלכות הוא עיי' אות י שהוא העמרת החופפת לאצרי יסוד לדיק עיי"ש, ואמר הכא שהוא הנקודה הראשונה הנכרת: תגא דס"ת קרינן. וכמ"ש (לעיל חיקון י"ע דף ל"ע ע"א) ובג"ד, כי כאשר במלכות הוא צחיקון השלימות כראוי אז הוא סלקא על רישא דח"א ואתקריאח הגא דס"ת צבכוא

והאי נקודה אידי סתימא וחתומה בשית יומין דחול, הה"ד (יחזקאל מז) יהיה סגור ששת ימי המעשה, במאי באת ר. סתים באת ר. בר יומי דחול. וביומא שביעאה אתפתחת לקבלא לבעלה.

ובגין דא זוגא דתי' משבת לשבת. וירתין נשמתי' קדישין חדתי' לבנייהו. ובגיד אידי נקודה אתקריאת (בראשית כד) בתולה ואיש לא ידעה כד אידי (שיר ד) גל (נ"א גן) נעול מעין חתום. עד דאתפתחא לבעלה. וכד אידי סתימא, אתקריאת יראה בכל ר' יומי דחול, דאידי סגירא ונטירא. בעשר אמירן וליב אלקים דאינון מ"ב אתון דגבורה דתמן בינה. בשבת ויכלו השמים. ויכליו חסיד דימינא כליל ע"ב שמהן דתמן חכמה, כמה דאמרן הרובה להחכים ידרימ.

דחילו

באר לחי ראי

סחוס וסגור בכל ששת ימי המעשה כגיל הוא סוד היראה עיי"ש וצביאורנו שם והכא הוא ממשיך הדברים למש"ל (צסוף דף הקדום) דהכא נקודה לריך דחילו ושמירה מעולה בכל ששת ימי המעשה מן החלונים מש"ל צבצב שאין פחד ויראה מהם: בעשר אמירן וליב אלקים ובר. עיין (לעיל חיקון כ"א דף ס"ב ע"א) דהנקודה שצתוך כ"ב של צראשית הוא כלולה העשרה מאמרות שבהם נצרה העולם והליב אלקים דמעשה צראשית הוא נצרה דשם מ"ב עיי"ש וצביאורנו, עיין (לעיל צבקדמה דף י"ג ע"א) דסוד השם מ"ב שנצרחו בו שמים וארץ הוא כולל ל"ב אלקים הנאמר צמעשה צראשית ועשרה מאמרות עיי"ש, וצחיקון (ד' דף י"ט ע"א) עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דצימי המעשה שנצרחו בהם שמים וארץ אז הנקודה הפנימית היא סגורה וסתימא מסטרא דחילו, משום שאז זמן שליטת השם מ"ב שהוא מסטרא דגבורה; וכמ"ש רבינו (צפע"ה פרק כ"ב משער הק"ש) חיל והנה דע ששם מ"ב הוא צחי גבורה עיי"ש: דתמן בינה. היינו כמ"ש (לעיל צבקדמה דף ז' ע"ב) ויילך חמן לירי. דתמן ל"ב נתיבות פליאות חכמה ועשר ספירות הרי מ"ב, ועיי"ש צביאורנו דתיבת ויילך מרמז לנקודת לירי שהוא ספירת הצינה דכא אלטייר העולם בשם מ"ב עיי"ש, ואמר הכא להמשך הדברים דצימי החול לריכין להשתמש צמדת היראה כי כל ששת ימי המעשה נעשו ונלטיירו צספירות הצינה, דשם צצינה הוא מקומו של המ"ב אתון דגבורה, כי הצינה הוא שורש כל הגבורות שהוא כולל כל קו השמאל, וכמ"ש רבינו (צפע"ה פרק י"ד משער התפילין, וצפרק ד' משער הסליחות וצש"ד) וצשמאל שם הוא מקום היראה, וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף כ"ו ע"א) דהצבצב הוא מסטרא דימינא ויראה הוא מסטרא דשמאלא עיי"ש וצביאורנו שם, וצבא משמרתה המלכות צימי החול משליטת החלונים, וכמ"ש רבינו (צפע"ה פ"א משער השופר וצש"ד) דמאורות אלא

ושניהם אות ר' עם אות ד' מספר י' אחת והמלכות צקשה שחכים צקומה שלימה שצפרוף צפ"ע וכדמפרש ואזיל: רוא דא לחכימי לבא אתמסר כיונא צזכ כי גם לעיל צבקדמה (דף ע"ז ע"א) כאשר דרש צסוד המרכבה ועיי"ש צביאורנו שדברים אלו מצוירים שם צסוד חין דורשין צמרכבה ציחיד אלא"כ הוא חכם וכו' עיי"ש וצביאורנו שם, וגם הכא אמר כדברים אלו עפמי"ש (צבכלת יעקב ערך חכם) כי חכם הוא ר"ת חכמי"כ כח"ר מלכו"ת, להורות הענין של ר' צבחמה יסד ארץ, כי החכמה מקבל השפע מן כתר ומשפיע להמלכות עיי"ש, ולזה אמר להמשך הדרוש כי גם הענין מה שחכם ומצין צדעתו נמסרו לו לדרוש צמרכבה, משום דחכימי לצב הם נותנין עוז לאלקים ומתקנים המלכות ע"י לימודם צסחרי תורה שהוא הכח של הנקודה הראשונה שהוא הכתר והמלכות שחכימי לצב מקבלים מהכתר ומשפיעים להמלכות וכאמור: ד"ו איהו ה' בתראה ע"י (צפע"ה פרק ב' משער הלולב) דאות ר' אחרונה של הויכ הוא סוד המלכות של ז"א שהוא סוד עטרת היסוד שלו ואינוה צחי נוקצה צפ"ע, כי הנוקצה שהוא פרוף צפ"ע היא שם אדני או שם אלקים עיי"ש, ולזה אמר דמה שקטרגה המלכות צהיותה צסוד פרופים היא ע"י היותה צחי אות ה' צחראה שהוא אותיות ד"ו כנ"ל וצזה הויכ שניהם צצחי עטרת הצרית שהוא סוד נקודה חדא שהוא סוד הכתר כנ"ל שרונה שחכימי צצחי אדני שיהיה לה כתר מלכות צפ"ע וכאמור: ובה אתעבידו חד. שעי' אות ה' שהוא היחוד ע"י עטרת הצרית וכללים שניהם צצחר אי שהוא סוד נקודה חדא כנ"ל: והאי נקודה איהו סתימא וכו' וכמ"ש (לעיל חיקון ל' דף ע"ג ע"א) דהכא נקודה דחילו וצחיהו עטרת הצרית חילו נעירה וסתימא וסגור בכל ששת ימי המעשה וכו' וציוס השבת יפתח אצל ציומין דחול גן נעול וגר עיי"ש וצביאורנו שם: וכד אידי סתימא אתקריאת יראה וכו'. גם זה מצויר לעיל שם דהכא נקודה דחומר עלה שהוא

דחילו בשית יומין דחול (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו. רחימו בשבת (שמות כ) כבד את אביך ואת אמך. כד אתפתחת לגבי בעלה אתקריאת אהבה, ומדחילו ורחימו אתייהבו פקודין דעשה ולא תעשה:
(ג"א כאן שייך תיקון א' הכתוב דף קל"ז ע"א ונדפס בד' ע"ב ע"ב):

תקונא תלתין ושבע (ליום יט)

בראשית איהו בריית, ודאי כד איהו בלבושין דאלין קליפין דאינון ערלה ופריעה, צריך תמן דחילו. ועליהו אתמר (שמות כ) לא יהיה לך אלקים אחרים על פני.

והאי אות לא ירתין ליה אלא ישראל. דלית אות ברית עד דעברין מנייהו אלין קליפין דאינון ערלה ופריעה באטיפו דדמא.

תלת

באר לחי ראי

רבינו (צפטי"ה פרק ז' משער הכרכות) דכ"ח חן זוג חלל ע"י הכס"ד וכינוי צחי' אכצ"ב וכמשי"ל: מדחילו ורחימו אתייהבו פקודין דעשה ולי"ת. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) דמ"ע ס' מסטרא דימניא, ומלת ל"ת מסטרא דשמאלא עיי"ש וצביאורו שס.

בראשית איהו בריית. תיקון זכ"י לו המשך עם התיקון שלפ"ז שדרש (צדק ע"ז ע"ב, דף ע"ה ע"א) הב של בראשית עם הקודש שצטוב לסוד שמירת המלכות ע"י דחילו ורחימו שלא ישלטו הקליפות ויכנסו בחלל דילה, וכן הוא מוסף כאן בתיקון זה לדרוש בכל הדרוש לאות בריית, שהקודש שצחך בב דבראשית מרמז להבדלת מילכ שארין להעביר ממנו הקליפות, ועיי"ז מעבירין המלכוסים של הקליפות מן המלכות, דבאלין קליפין איכי מתחללת צבד מחללי מות וימת וכדמפרש ואזיל: צריך תמן דחילו. וכינוי כי כמשי"ל בתיקון הקודש דסוד שמירת שבת הוא צבחי איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמור, שעי' ביראח מאירין באורות של אמה עלאח להפחיד החנונים שלא יצואו ליגע צקודא הפנימית, כן צריך לעשות גם מלות מילכ ופריעה דחילו שעי' ביראח מרחיקין החנונים שלא יכנסו לרשות הקדוש של היסוד אות צרית קודש וכדמפרש ואזיל: ועליהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני. היינו כמ"ש (צבר שנת דף ג' ע"ב) מאן דאעיל צרית קדישא דא ברשותא אחרא, עליה כתיב לא יהיה לך אלקים אחרים על פני עיי"ש: והאי אות לא ירתין אלא ישראל. וכמו שאנו אומרים ועל צריתך שחתמת בצברנו, ואלאזי חסם בלות צרית קודש, משא"כ גוי אפי' הוא מכול נקרא ערל: דאינון ערלה ופריעה באטיפו דדמא. וכמ"ש רבינו (צפטי"ה פרק ז' משער ק"י) דעי' חיתוך בערלה ופריעה ואטיפו דדמא היינו מליכא, מעבירין כג' ערלות שס' ג' קליפות שיש ציטוד היינו

מפחידין החנונים ומצריחין ממנח עיי"ש: ובשבת ויכל"ו חס"ד דימינא. עי' (צפטי"ה פי פנחס דף רנ"ז ע"א) צבד אכצ"ב כללותיך, דמלכות כד אככלילת צאצאן דאקרי בכל מכל כל אחקרי אכצ"ב, ועיי"ש להבן צפקודא עשיראח דזמן כלילת המלכות בתלת אצבן הוא בשבת צבד שצ"ח ש' דחלת ראשין עיי"ש, ולזה דרש כהא דשבת מאיר סוד האכצ"ב שהיא מסטרא דחס"ד, וכמ"ש (צפטי"ה פרק י"ב משער הכללים) ואז הוא צבחי אכצ"ב כללותיך, וזה נרמז צחינת ויכל"ו דכתיב בשבת שהיא מלשון החכללות וגיי' חס"ד - כליל ע"ב שמהן. עי' צדרי רבינו (צלקי"ת יעשי צדוש מי מוד צשעלו מים) דהע"ב שנות היולאים מג' פסוקים ויסעי' ויצי' וייע, הא' הוא צחסד, וזהו הוא צגבורה, וזהו צחיית, וצכוללות שלשתן ציחד הם צחסד עיי"ש, ולזה אמר כהא להמשך הדרוש חצי"ב דשבת המלכות צג' אצבן שס' חצי"ת סוד כג' קוין ימין ושמאל ואמנע, אעפ"כ אינך צבחי צגורה וגם לא ת"ח שהוא מעורב מחו"ג, כי אז הוא צבחי החכללות כל כג' ציחד וצבחכללותן שלשתן הם צבחי חס"ד: דתמן חכמה. שהוא שורש הקו כימיו. במה דאמרן. צש"ס (צ"ב דף כ"ב ע"ב): דחילו וכו' איש אמו ואביו תיראו וכו'. עי' (צבר וצפטי"ה פי קדושם דף פ"א ע"ב) צפסוק איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמור, פקודא דא שקיל לדא, שקיל יקרא דאז ואם ליקרא דשבת, מאן דחיל מהאי נטיר להאי עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"ב) איש אמו ואביו תיראו מסטרא דחילו, כבד את אביך ואת אמך מסטרא דרחימו, ותרוויכו אינון זכור ושמור עיי"ש וצביאורו שס. ולזה ממשיך כהא הדרוש דהיראח של יומין דחול מרומ צבד איש אמו ואביו תיראו, ואכצ"ב של יום בשבת מרומ צבד את אביך ואת אמך: כד אתפתחת לגבי בעלה וכו'. את מעיינך לצורך הכוונ של שבת צבד וציוס השבת יפתח. וכמ"ש

תלת קליפין אינן בערלה, לקבל תלת קליפין דאגוזא, ועליהו אתמר (ראשית א) והארץ היתה תהו ובהו וחשך. תהו קו ירוק קליפה קדמאה. בהו קליפה תניינא. חשך קליפה תליתאה.

ותלת אלן דא על גב דא, לקבל תלת גוונים דעינא, דאתמר בהון (מדבר טו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וכו'.

לקבלייהו תלת גוונים דקשת דבהון נקרא בת עין דאיהי נקודה אות ברית. עלה אתמר (ראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם, ועליהו אתמר ג' זמנין (תהלים קיח) כל גוים וכו' כי אמילם.

ואימתי יעביר קוביה הני קליפין מעלמא ויזכור ברית עולם, בזמנא דפורקנא. הה"ד (ישעיה ל) ולא יכנף עוד מוריד, אימתי, לבתר דמתעברין תלת קליפין בישין מינה.

ובזמנא דאיהי מתלבשא באלין קליפין, איהי אמרת (שיר א) אל תראוני שאני שחרחרת. דבאלין קליפין איהי מתחללת, ובגין דא (שמות לא) מחלליה מות יומת.

תהו"ם איהו המרת. לגביה צריך פריעה באטיפו דדמא. ועד דאתפרע האי פריעה איהי לא אתגלייא בעלמא, ולא יהא אות בעלמא.

ורזא

באר לחי ראוי

חולדות דף קמ"ז ע"ה) שדרש לכני חלחא סכנוי שאמך יעקב בשעה שנחלצך עמו ס"מ, דלעמ"ל יתבטל הוא וכל גוודא דיליב צבחי הני חלחא עי"ש, וככה דרש לה לגבי ציטוילס ע"י מלות מילכ וכאמור: בזמנא דפורקנא הה"ד ולא יכנף עוד מוריד. וכמ"ש (צחיקונים מז"ח דף פ"ג ע"ד) וצבחה זמנא דלחפשת קצ"ה מאלין קליפין אחמור צ"ה ולא יכנף עוד מוריד. והיה עיניך רואות את מוריד עכ"ל: אימתי לבתר דמתעברין וכו'. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף ט' ע"ג) כד ייתי פורקנא לחפשת מלבושין דקדרותא וכו' וצבחה זמנא דלויכו צחשוכא מתלבש צחוכו וצוכו וצחשך וצחוס וכו' עי"ש וצבחה זמנא דלויכו צחשוכא מתלבש שם: ובג"ד מחלליה. מי שגורס לה צחשוכא שחלצש וצחכס בקליפין אלו ולחלל כצדכ ח"ו: תהו"ם איהו חסו"ת. הוא מפרש בענין מ"ש מחלליה מו"ת יומת. שבעונת של עבירה פגם הצרית מיתה, כי לאחר שמכניס השכינה להתלבש צבחי ג' קליפין תכ"ו צב"ו חושך שחם דכורא דקליפא כמ"ש (צרימ"פ פ' כי האל דף רע"ט ע"ה) עי"ש, אז הוא מכניס עאלו למדור של קליפא רביעית שנקראת חסו"ם אותיות חסו"ת שחם הנוקבא דקליפא ששם חוקק הדינים ועונש מיתה, וכמ"ש גם זה צרימ"פ שם, ע"כ הוא ממשיך עליו עונש חסו"ת אותיות חסו"ם וכאמור: לצביה צריך פריעה. ר"ל דמ"ס שח"י קליפות חכו צכו חשך סוככים את הצרית שהוא המלכות כמ"ל לא סגיא בחיתוך הערלה לצד, אלא שצריך ג"כ פריעה ומלאכה לכיות ג' פעולות כדי לעצור כל הג' קליפות הנזכרים: ולא

היינו המילכ עי"ש: תלת קליפין אינן בערלה וכמ"ש (לעיל צבחה דף י"א ע"ה) קליפא דערלה דכסי על ה' אית לה ג' קליפין כגלדי צללים דא על דא, וחיון קליפין דאגוזא דלחמור עליכו והארץ היחיד חכו וצכו וחושך עי"ש וצבחה זמנא שם, וע"י (לעיל חיקון י"ח דף ל"ז ע"ה) וצבחה זמנא מ"ש מאלין ג' קליפין: תהו קו ירוק קליפה קדמאה. עי"ן (ש"ס חגיגה דף י"ג ע"ג) חכו קו ירוק שמקוף את כל העולם עי"ש, ודרש לה ככה לקליפא הצחוכה של הצבחה שח"ה ירוק. דאתמר בהון ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. ע"י צרימ"פ צחוכה שדרש פסוק זה ענין ה"הכ"ר שבענינים והכל הם המספרים הראשונים לעצירה שבעין רואה והכל חומד עי"ש, וע"י (ש"ס סוכה דף ח' ע"ה) דאין ה"הכ"ר שולט אלא צמח שעיניו רואות, והנה (לעיל חיקון ד' דף י"ח ע"ג) אמרין דצמוד עינים דקדושה יש חלח גווי עינא דליון חור סומק וירוק הם סוד חגי"ת, ולזה אמר כה דגם צבחי בעינים דס"ה שחם סרסורי דעצירה יש ג' גוונים והכו הכווצ הראשון הוא גוון ירוק, וע"י המילכ מצטלן אותם: לקבלייהו תלת גוונים דקשת. וכמ"ש (לעיל חיקון י"ח דף ל"ז ע"ג) דסוד הקשת היא היסוד לדיק יש צו ג' גוונים חור סומק ירוק, וצבחה לחדצק צו הג' קליפות דערלה, והחיקון השלם לחיקון היסוד לדיק שצבחי קשת שח"ה הג' גוונים כמ"ל צגווינן כהדין שנקדושה, ואז מיד וראיתיה לזכור ברית עולם עי"ש וצבחה זמנא שם: ועליהו אתמר תלת זמנין כל גוים וגו'. ע"י (צב"ח פ'

ורזא דמלה, כד אתעבר מינה ערלה ופריעה רומי וקושטאנדינא, מיד אתגלייא את בעלמא לההוא דאתמר ביה (שם ג) וזה לך האות כי אנכי שלחתך, לקיימא ביה קרא (מכה ו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

ובגין דא, אלעזר ברי, לא תצפי לרגלא דמשיחא עד דתחזי קשת בגווי נהירין, או עד דאתגליא אות בעלמא, מאי אות, אלא (מדבר כד) דרך ככב מיעקב דא אות י אות ברית. ומיד וקם שבט מישראל לגבה. ההוא דאתמר ביה (דברים לג) ויהי בישרון מלך (חסר).

תא חזי יומא חדא שאילנא (דף ע"ח ע"ב) לאליהו. ערלה אמאי שוינן במאנא בעפרא. איל שמענא במתיבתא, דערלה איהו נחש. וכיון דאעברינון ליה מאתריה, צריך למיהב ליה מזוניה. הה"ד (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

ובודאי

באר לחי ראי

נפלאות עיי"ש וצנאורנו שם: אלא דרך ככב מיעקב וכו'. עי' בזכר פי' זלק (דף ר"ב ע"ב) צסוד דרך ככב מיעקב מלן חלין יתקיימו צזמנא דמלכא משיחא שיאי' אז חד כוכבא קביעא צזאמנא רקי' ויהא נהיר ולביע פי' יומן וכו', יומא קדמאח יתחזי בקרתא דרומי ובהכחא יומא ינפלן ג' שורין עלאין מהכחא קרתא דרומי ושליעא דהכחא קרתא יומא כדן אחפשט הכחא כוכבא לא אחתחאח צעלמא וכו', וכדן יתגלי מלכא משיחא צכל עלמא וליה חתייבא מלכותא וכו' עיי"ש. ומפרש הכא דענין החגלות הכוכב שיכא צזמן ציחא משיחא דדקנו צסוד דרך ככב מיעקב האמור בזכר שם, הוא ענין החגלות צזכירות אור של אות ה' של היסוד דדיק שכוה כעטער של הצרית קודש שנתגלה עיי' במילה ופריעה ומלילה, וכמ"ש רבינו (צ"ח פרק ד' משער חונאח), ובעטמי מלות, וצשער המלות (פי' לך לך) וצשי"ד עיי"ש: (ועי' דצדרינו נקמן (צחיקון מ"ז דף פ"פ ע"ב) צדי"ח צללמנו צזגורו וכו'): ומיד וקם שבט מישראל לגבה. היינו שז"א צעלם חדווג עמא ציסוד דדיק וכמ"ש (צלק"ת פי' זלק) דיסוד דז"א נקרא שצט מישראל עיי"ש, ועי' ציחיר נחיצ (פרך שצט סי' ה') שכי צמה שמי"ב צשם הארזי"ל שצ"ע עס האותיות גימ' שיי"ד, ולכן נקרא יסוד שצ"ע צסוד וקם שצט מישראל עיי"ש: ההוא דאתמר ביה ויהי בישרון מלך. עי' (בזכר פי' פקודי דף ר"א ע"א) ישמח מלך דא קצ"ח דאתקרי מלך דכתיב ויהי בישרון מלך, ובישועתך מה יגיל מאד, יגיל י' יתירה, דא חיכו רחא דצרות קיימא קדושא דחיכו חדוה דיליח וכלל על הכי מלך אחמק, ועיי"ש צזחור"ח צצילור הצברים כי השכינה צשחכיה צצחיקוה צצלמות חכיה נקראת מלך, מפני שכוה מולכת צנתחחווים וחינו צישרון מלך, וחישובש שלב צזא יכיה עיי' שמתח אור י' היינו צמה צזעלם מחיידו עמא ומשמתח ציסוד דדיק עיי"ש, וצזא מוכן כמשך הצברים כאן כי עיקר הגאולה תלוי צצחיקן כמילכ שכוה החגלות האות

י צסוד

ולא יהא אות בעלמא. שחקליפות הצכרים כס מכסים על האות צרית קודש ע"כ לא ניכרין האותות והמופתים שמו"ד הקדוש צעולם: רומי וקושטאנדינא. שסם צ' עירי מלוכה של הצ' שרים דעשו וישמעאל שמכסים על הקדושא ח' צימן וח' צשמאל כמ"ש צזכר וצצרי"מ כמה פעמים, וכמו שצחרי"ן צזא (צצכלת יעקב צערך קליפות). ואמר הכא שסם המעכבים את הגאולה יען שכן מכסים את היסוד דדיק דקדושא מימן ומשמאל מלכאיר לעולם וכדמפרש חזקוני. עי' [* א"ה. עי' (לעיל צצחיקון חשיעאח דף כ"ד ע"ב) וצצלי"ר שס צדי"ח דעאלו חויבים צחלל דילא וכו', ושם צצחיקונים לאו ככאי גווגא דעצדה שרש לשפחה דילא וכו' ולא יכא חדוה קדמי עד דאתחצידו מעלמא עכלי"ה, וכיון דמיירי שם מענין ס"מ ונחש קליפת אדום שצחרי"ב צחינו ואין צגלות אדום, ומסיים צענין כגר וישמעאל ולא יכא חדוה קדמי עד דיתחצידו מעלמא צצ"כ, ככוונה לשניהם יחדיו כלה שער וחחוננו ויעלו ללין מושיעים, ועל כן אחנונו צעור"ר צגלות צין מלכי אדום. וישמעאל יושב על מקום המקדש צעור"ר והם חרין רגלין דקליפת אדום וישמעאל כמצורר צם בגלגולים (פרק ח' צדי"ח מברח"ו) ואל תחמך על החפץ צזאשר חשצ צצחי אדום רק רומי אמנם כעיקר הצכריות מתחלה הוא שם כוודע ומשם צחרי"ב ציחינו צעור"ר, וכפי המצורר צפי צציו סעדיה גאח ז"ל (צדינאל ז'. צפסוק מסחכל כוח צקרינא) כל כעשר קרנות המלכות שחשצ שם כולם כס ממלכות גלות אדום, וצפרט משפחה עמלק שכוה צן חליפו צן עשו כוא שורש אדום וכולם יתצטלו צצ"ב צציתא משיחא דקיינו: לקיימא ביה קרא כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. וכמ"ש (לעיל צצחיקון כ"א דף ל"ח ע"ב) וצרי, כל צזמא דליונן קליפת לא מחצצרין מקשה לא יכא קשה צזווי כצדין וכו' ומיד דיהא נהיר צזווי נהירין מיד ורליתיה חכור צרית פולם ומיד אחתגלח הכחא דאתמר ציכ חכ לך האות כי אנכי שלחתך לקיימא ציכ כימי נאחך מארמי"ל חרלט

ובודאי ברי, בדא אשתזיב ב"נ מדינא דחבוט הקבר. ודמא דאטיפין מפריעה למיהב מזונא לההוא כלבא דאיהו רוצח. ובדא אשתזיב בר נש מחרבא דמלאך המות.

ועל דא אמר אדם קדמאה קמי קוביה מי מציל בני מחרב המתהפכת, איל חרבא דמילה, כד"א (יחזע ה) עשה לך חרבות צורים. וחרבא דקוביה י"ו פיפיות, לקבל מילה ופריעה ומציצה וי"ג בריתות שנכרתו עליה.

וכן אורייתא שזיב לב"נ מי"ו פיות דחרבא, כמה דאמר שלמה (משלי ג) עץ חיים הי"א, דסליק ליי"ו.

ולקבל אלין תריין, אמרת אורייתא (שמות כ) לא תרצח ולא תנאף. לא תנאף לקבל נחש אשת זנונים. לא תרצח לקבל סמאל. ואמר דוד עליה (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי.

תלת קליפין דערלה. אינון משחיית, א"ף, וחימיה, לקבל ערלה איהו עון. והיינו דתקינן בצלותא לגבייהו, והוא רחום יכפר עון. דא עון. ולא ישחית. דא משחית. והרבה להשיב אפו. דא אף. ולא יעיר כל חמתו. דא חמה.

ומאן דאעיל אות ברית ברשו נוכראה. אלין ארבעה שלטין עליה, הה"ד (ראשית ז) והמים גברו מאד מאד על הארץ. על הארץ, דא גופא דיליה. וארבע זמנין אתמר בפרשת נח (שם) ויגברו המים, גברו לקבליהו. והא אוקמוהו.

ערלה

באר לחי ראי

זמדר (בראשית פי כ"א) עיי"ש: וחרבא דקב"ה י"ו פיפיות עיי (כס) מעבר יצק מאמר ג' פרק פ' שז רמח בשם יוכ"ד י"ו כ"ך שזכר של י"ו פיות הקב"ה מכב להחלוטין, עיי"ש וזכריי ערך חר: וכן אורייתא שזיב לב"נ מי"ו פיות דחרבא. וכמ"ש גם זכר מעבר יצק שם שזכר פי מה שאמרו ז"ל בספר והסיוף וזכר מי שעוסק בזכר יגלל מה עיי"ש: ולקבל אלין תריין. כדי להגלל מהב קליפות כג"ל ס"מ ונוקבא דילי נח"ש. לא תרצח לקבל ס"מ. שנקרא רוחה כג"ל: מיד כלב יחידתי. היינו כמ"ש רבנו (צפ"ה פרק ו' משער ק"י) דהמלכות נוקבא דקליפא הוא שם ב"ן דקליפא גימ' כל"ב עיי"ש: תלת קליפין דערלה וזכר לקבל ערלה איהו עון וזכר. פי (זכר) בראשית דף כ"ג ע"ב) וזכר רחום יכפר עון דא ס"מ ונח"ש, ולא ישחית דא משחיית וזכר עיי"ש, ולא אמר ככא דהערלה בכלליות איהו עון שהוא כולל כ"ב קליפות ס"מ ונח"ש שמלות מילא הוא להעביר בכלליות מהיסוד דליק, והג' קליפין של הערלה הם משחיית חימיה א"ף ע"כ תריין חימוך פריעה ומליח לבסלם וכאמור: ומאן דעאיל אות ברית ברשו נוכראה וזכר. וכמ"ש (בתיקון ל"ז צעמוד הקדוש), (ובתיקון פי דף כ"ד ע"ב), (וברכיה פי פנחס דף רמ"ד ע"א) וצ"ל: והמים גברו מאד מאד על הארץ דא גופא דיליה. (ש"ס סוכרין דף ל"א ע"ב) ועל כהן ל"ך עמו זכר כנף, ולא זרע ולאפי דזר כמבול ט כשחית

י צסוד דרך כוכב מיעקב וקס שצט מישאל, שכוה היסוד דליק לגבי המלכות כג"ל, ועיי"ז חכיה ממלכות בתיקון השלימות בגאולה העתידה שחכיה נקראה צעמא מלך צסוד ויהי צישרון מלך וכאמור: [א"ה עיי (לעיל בתיקון ל"ו) צצלי"ר צד"כ עערת דברית, וצסמוד צזכר לעיל צד"כ ומיד וקס שצט מישאל לגב, וכן עיי צכוונה הארץ"ל למלות מילה, כי החגלות העערת הוא סוד י משם שד"י כנודע]: ערלה אמאי שוינן במאנא. וכמ"ש (לעיל צכקדמה דף י"א ע"א) דתקינן לה מאנא צעפרא לשדייא לה צעפרא וס דאטיפין מני עיי"ש וצצילורנו שם: דערלה איהו נחש צריך למיתב ליה מזוניה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף פי ע"א) שכוה צסוד אס רעב שונאך האכילכו לחם ואס נמא השקיעו מים, ועיי"ש צצילורנו שכוה עגן העפר וכדס עיי"ש: בדא אשתזיב ב"נ מדינא דחיבוט הקבר. וכמ"ש גם זכר לעיל צכקדמה שם ושזיב ליה צככוה עפרא מחיצות הקבר, וכדס מילא שזיב ליה משחיית מהימ, עיי"ש וצצילורנו שם. לההוא כלבא. שכוה זכר דקליפא כנקרא ס"מ כמ"ל צכקדמה (דף י"ב ע"א) מיד כלב יחידתי דא ס"מ, ועיי צדברי רבנו (צלקית פי חלל) צסוד מחיר כלב עיי"ש: דאיהו רוצח. ר"ל מהימ, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ט ע"א) דס"מ איהו סס כמח ומכ"מ עיי"ש וצצילורנו שם: ועל דא אמר אדם קדמאה קמי קב"ה וזכר. וכמ"ש

ערלה ופריעה. שמענא דאינון רומי רבתא ורומי זעירתא. בזמנא דמתעברין מעלמא, אתגליא אות הברית, דאיהו בת עין ציון, דאיהי נקודת עלמא. דבזמנא דאלין קליפין שלטין בעלמא אתחזר עלמא לתהו ובהו, הדא היא דכתיב (ראשית א) והארץ היתה תהו ובהו. **בזמנא** דייתי פורקנא, מיד (שם) ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. היה אור לא כתיב, אלא יהי (אור ויהי אור) (שם) ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד. (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד.

תקונא תלתין ותמניא

בראשית ברא אלקים. פתח ואמר (שיר ב) כשושנה בין החוחים וכר. שושנה אית בה חמש עלין מלגו, וחמש עלין מלבר. ואינון היה. שרביט דילה ר. תפוח דילה י. וכלא

באר לחי ראי

דבראשית כמש"ל ריש תיקון זכ. חח"ד והארץ היתה תהו ובהו. שכוה כהגברות כד קליפות כזכרים שנקראים חכו וזכו וחושך וחכום כמש"ל צעמד הקודם: היה אור לא נאמר וכר. ר"ל דכא כ"ל לומר וזכר אור, אלל שאס אמר כיכ אור כיו משמע שמדבר על העבר, ע"כ אמר ויחי דמשמע לעתיד: ויהי ערב ויהי בוקר וגו'. ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. וכמ"ש (בזכר פי אמור דף י"ג) דבזמן דנכנס ישראל הם בגלותא כביכול לא חקרי אחד, ואימתי חקרי אחד צעמחא דנפיקין ישראל מן גלותא וכנסת ישראל חזונון צקצ"כ צרחא דויכי ערז ויכי בוקר אז יכי כ' אחד ושמו אחד ודא כלל דא לא חקרי אחד עיי"ש וצארכ"ה שם, ולזא אמר הכא דלפת"ל כאשר יחוקן היסוד לדיק שעי"ז יוכל להזווג כנס"י צקצ"כ סוד יחוד ערז ובוקר אז יכי כ' אחד ושמו אחד וכאמור:

שושנה אית בה חמש עלין וכר. כעין דרוש זה פתח ג"כ ר' חזקיה צריש הקדמת הזכר, וכן דרש (לעיל ריש תיקון כ"ו דף ע"א) כשושנה בין החוחים, שמרמז לסוד מעשה דבראשית שכוה צמוד דבראשית צרא חלקים, שעי"ז מרמז חמש עלין דשושנה וייג ערפין דילכ שכם סוד כ' אוחיות של חלקים וייג חיזין שיש מן השם חלקים כא' עד השם חלקים השמי עיי"ש ובמק"מ שם ובציורנו שם, וככא הוא ממשיך דרוש זה איך נרמז סוד מעשה דבראשית צמוד כשושנה גם ד' אוחיות כויכ לכיזה דדרוש משולב צ"י שמות כויכ וחלקים, שכוה מרמז לסוד התיקון של ז"ר שכוה סוד נתינת המוחין צהם חוזה, וכמ"ש רבינו (צ"ח פרק ב' משער האוונים) דסוד יחוד כויכ חלקים כמכר צכ"מ הוא צעה נתינת המוחין צו"ר, כי קודם היוווג דפצ"פ כז"ל לצדו נקרא כויכ חלקים, ואח"כ צעה חוזה נמשכן המוחין של כ"י שמה כמזכרים שכם המוחין גם לכקוצא עיי"ש: חמש עלין

השחית כל צער אח דרכו, וכיינו שקלקל כל א' אח היסוד לדיק שלו ע"כ השליטו עליהם אלו כד קליפות שכם המים הזדונים שהיו שליטת החושים ומלאכים רעים וחזילין דמטיקין על כל גופם שנקרא חרץ. וד' זמנין אתמר בפ' נח וכר והא אוקמוהו. ר"ל שטין זה שדך פעמים ויגברו גברו הגאמר צ"י נח, מרמז לר' דינן חקפין וחזילין דמטיקין מזכר כזר (לעיל תיקון כ"א דף י"ב ע"א) ושם נדרש זה לענין כהגברות כד גליות אשר צד מלכיות של שרי האומות אשר מנערים אח ישראל, וככא דרש כעין זה כהגברות ד' ראשי הקליפות שהגברו לקצליהו ע"י קלקול היסוד לדיק וכאמור. ערלה ופריעה שמענא דאינון רומי רבתא ורומי זעירתא. ע"ל (תיקון כ"א דף י' ע"ב) שאמר שם וכל ענין דליון מכסין על אור העינים ליון רומי רבתא ורומי זעירתא, היינו כמ"ש (צריע"מ פי פנחס דף רנ"ב ע"א) דרומי רבתי ורומי זעירא הם לקבל חרץ ענין דמכסין על צה עינא ימניא ומחלל עיי"ש, וע"ל (תיקון ו' דף כ"ב) סכוכה צען לך דאיהו חזלול דעינא דאיהו רומי רבתא, וכ' שם דסוד העינים שהענינים שכם הקליפות מכסין עליהם הא לקבל חלת גוונין דקשת, וצמחא דיתפנון הענינים המזכרים מן צה עינא, מיד וראיתיה נזכור צריח עולם, וצכוכא זמנא כי עין צען יראו צצוד ד' ליון עיי"ש ובציורנו שם, ובזה מובן כמנך הדברים כאן דלאחר שאמר לעיל דהקליפה של ערלה ופריעה הוא רומי וקוונטאדינא, אמר הכא דלכדי מובן דהגזולת העתידה חלי צתיקון בצריח מילכ, כי ע"י בעצרת בערלה ופריעה מתעבר השלמות של ס"מ ומח"ש וכל גודל דלכוון מהלכות צריח שכוה סוד ג' גוונין דקשת, ולא יכא נזכיר גוונין דעינא צמוד כי עין צען יראו צצוד כ' ליון ולזכר מכסים: דאיהו נקודת עלמא. היינו כי ית הוא סוד כזה עין שכוה נקודת המלכות סוד הנקודה הפנימיות שצורך כב

וכלא אלקים. חמש אתון דיליה, ה' חמש עלין מלבר. ה' חמש עלין מלגאן. י תפוח. ו מלא שרביט.

בזמנא דהאי שושנה אידי בגלותא. אידי אטימא.

בזמנא דיהא פורקנא בעלמא. אתפתחת בחמש אור. הה"ד (ראשית א) ויאמר אלקים יהי אור. ובהוא זמנא דאתפתחת, אתלבשת בכמה לבושין דנהורין דאורייתא, ואתקשטת בכמה קשטין דפקודין דעשה.

ובזמנא דאתפתחת ואתקשטת בקשוטהא בד' בגדי לבן דאינון יקוק, ובד' בגדי זהב דאינון אדני, בד' בתי דתפלין דיד, ובד' בתי דתפלין דרישא, דאינון לקבלייהו ד' לבושין דכהן הדיוט, אינון לקבל (דברים כב) ד' כנפות כסותך אשר תכסה בה. וכד

באר לחי ראי

עלין מלגו וחמש עלין מלבר. עי' דדברי רבין (צ"ח ד"ה) ז' משער דרשי הלל) צסוד תיקון העולמות צסוד המוחין צשעת מעשה צראשית, שנכנסו מתחלה ה' גבורות לתוך גוף דז"א, ואח"כ שנכנסו מתחילה ה' גבורות לתוך גוף דז"א, ואח"כ שנכנסו ה' הסדים תוך הגוף נעשו ה' אורות פנימים וכה"ג ילאו לתוך ונעשו חורות מקיפין מצחון צ' תחתונים עיי"ש, ודרש הכא שז' נרמ ג"כ צנורת השושנה שיש ה' עלין הפנימיים וז' עלין חלונים ונרמ צבצ' הדיין של הוי"ו. שרביט דיליה ו, תפוח דיליה י. עי' דדברי רבין (צ"ח פרק ח' משער בספירה) שמצא צהא דקיייל דמוחין דז"א הם נמשכין מאמא עלאה צכל השש ספירות, וקשה ליסוד דז"א מהיכן נחבור, דצשלמא שאר הספירות יש צבס סוד התפשטות הצניח וממנה נעשה להם המוחין, אצל יסוד שבו מהיכן נעשה דהא לא הגיע התפשטות דאמא עד היסוד דהא קיייל דאמא רק עד הוד התפשטת, ומתחן דכמעין ליסוד נעשה עיי' כפיפת ראש דז"א וכו' עיי"ש, ולזה דרש הכא שעי' מרמ לורת השושנה אשר חן מן ה' עלין שז' ה' מוחין פנימים וז' מוחין חלונים דתפשטו עד הוד ספירה החמשית, יש צב חן מזה עוד שרביט, ותפוח דשרביט הוא סוד חות ו, ותפוח הוא סוד אות י, והיינו כמי' (צמחורי אור, וצקביי ערך שרביט) דשרביט הוא מרמ ליסוד לדיק עיי"ש, ומזבן דסוד תפוח שגל דשרביט מרמ לורת התפוח שגל היסוד שהוא סוד העצמה. ויחנן שמרמזים לאותיות וי' של הוי"ו, וכמי' רבין (שם) צפרק ו' משער לונאח) וצ"ל, דהיסוד לדיק הוא לורת ו, והעצמה הוא כלורת י עיי"ש: וכלא אלקים. ריל שכל הדרוש של השושנה מרמ ג"כ להשם אלקים, וכמו שאמרנו למעלה שם וצרים הקדמה הזכר, דסוד השושנה מרמ לה' אותיות אלקים וכדמפרש ואזיל: חמש אתון דיליה וכו'. ריל דכחמש עלין של

השושנה מרמ לה' אותיות של השם אלקים וכו' מרמז צלות ה' ראשונה של הוי"ו כנ"ל: ה' חמש עלין מלגאן. ריל דאות ה' של השם אלקים מרמז לה' עלין ולגאן הזכר שהוא סוד ה' האחרונה כנ"ל: י תפוח. ריל שכי"ד של השם אלקים מרמז צהפוח של השושנה שהוא עמדת היסוד היי"ד של הוי"ו כנ"ל. ו' מל"א שרביט. ריל דאותיות מל"א של אלקים מרמז צלות ו' של הוי"ו שהוא שרביט של השושנה. שהוא"ו שהוא צלימות וכו' מלא, הוא גימ' י"ג, סוד י"ג מכילין דרמתי המרמז ציי"ג טרפין דשושנה שהוא י"ג חיצון שיש מן אלקים ה' דמצי"ד עד אלקים צב, דעלי נאמר ציוס הכוא ייחז' ה' אח"ד ושמו אח"ד, וכמי' (לעיל תיקון כ"ה וכ"ו דף ע"א ע"ב), עיי"ש וצביאורו שם: בזמנא דההוא שושנה אידי בגלותא. וכו' נופלת צסוד השושנה צין החוחים הזכר (לעיל ריש תיקון כ"ו) שם עיי"ש וצביאורו שם. אתפתחת בחמש אור. וכמי' (לעיל תיקון כ"ו) שם כד ייתי פורקנא הוי"ו השושנה עלין דשושנה עלאה עיי"ש: בכמה לבושין דנהורא דאורייתא. וכמי' (צ"ח פ' לו דף כ"ז ע"ב) דעי' לימוד הלכה עושין מלבושים לשכינתא דאחמר צבון כל צבודה צה מלך פנימה ממשצלות אצל לבוש עיי"ש, ועי' (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"א ע"ב) דהמלכות מתלבשת צמלבושין דגוויין נכורין של ה"פ אור דמצי"ד צסוד עוטב אור כשלמא להתקשט צפני צעלה ע"ש וצביאורו שם, ועיין (לעיל תיקון כ"ה דף ע"ג ע"א) דהמלבושים של המלכות של ה"פ אור הוא מזה שקורין צמחיכתא תורה שצעי' עיי"ש וצביאורו שם: בארבעה בגדי לבן וכו' ובארבעה בגדי זהב וכו'. וכמי' (לעיל תיקון כ"ה דף י"ז ע"ב) דצוה"כ המלכות מתלבשת ומתקשטת צד' בגדי לבן מספרא דיימנא וד' בגדי אצל מספרא דשמאלא צבאי זמנא דאחמר וצלנש

וכד אתתקנת באלין לבושין, מיד אתפתח היכלא לגבה. הה"ד (תהלים גא) אדני שפתי תפתח.

ולקול נעימו דרמונים וזגין דלבושא דילה אתמר בחיזון (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם.

וכד אמרין ישראל ק"ש מה כתיב בה (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אליו. קלא אשתמע לגבה מבין תרין כרוביא דאינון דו פרצופין.

וכד מתיחדא דבור בקלא, אתעבידו קול דממה דקה. ודא צלותא בחשאי.

ובההוא זמנא מאן דבעי למשאל שאלתו יסאל. דבההיא זמנא יהא עת רצון. דהא תרין שמהן כחדא יאקדונק"י, (ישעיה נח) אז תקרא וי"י יענה מיד, איז יאקדונק"י. ב'

שמהן

באר לחי ראי

היכל, זכא פומא דליכו היכל ה' חכאן שפון וכו' עי"ש וציוארנו שם: ולקול נעימו דרמונים וזגין דלבושא דילה וכו'. הכ"ל הכי ולקבל נעומו וכו'. והוא נכון, והמשך הדברים והאריכות שדרוש זה הוא לכל קשוי כל ששון ישראל צליה ותפילין וק"ש ושמי' בלחש וחרת הכפל צוק, הקול הוא דוגמת עבודת הכה"ג שהקשט עליו צגדי לנן חכא ורמונים, חזן בשולי המעיל שיסמע קולו צבואו אל הקודש והיכ הצגדים האלו עליו צבואו אל חכא מועד ונכנס לפני ולפנים ביהכל הקודש, ולפיל כחז דענין הלבוש של צליה ותפילין שאנו לובשים הוא כדוגמת הכה"ג שלגש ד' צגדי לנן וד' צגדי זכא, ועתה מפרש דענין ק"ש שאנו קורין צוקל הוא לקבל הרמונים והזגין שהיכ צגדי הכה"ג להיות נשמע קולו צבואו אל הקודש: אתמר בחיזון ואשמע את קול כנפיהם. וחינו כמש"ל בסקדמה כד נחית קציה צק"ש אתמר בחיזון ואשמע את קול כנפיהם וכו' וקראן זה לישראל דליכו עמודא דאמלעותא וכו' עי"ש וציוארנו שם: וישמע את הקול מדבר אליו. וכמ"ש (ברע"מ פי פנחס דף רכ"ז ע"א) וקול דא שמע ישראל דציה ואשמע את קול כנפיהם ודא יקרי' דליכו קול כד נפיק לקבלא שכינתא בללוחא בחשאי דליכו דבור דליכו אדני עי"ש: מבין תרין כרוביא. וכמ"ש שם בסיומא מנין שני הכרובים וידבר אליו: דו פרצופין. כוד הוי ואדני דבר ונוקבא וכמ"ש (צזכר פ' אחרי דף י"ג סוף ע"א) כרובים דבר ונוקבא עי"ש: וכד מתיחדא דבור בקלא אתעבידו קול דממה דקה. וכמש"ל בסקדמה שם בללוחא דחיי ברכאן די מתיידון תרין שמכן כחולא חייק יאקדונק"י וחבורא דתרין שמכן תריכין בחשאי דלח למשמע צבון קלא דתמן קול דממה דקה עי"ש וציוארנו שם: ובההוא זמנא מאן דבעי למשאל שאלתו יסאל. וכמ"ש (לפיל תיקון י' דף כ"ו ע"א) בבכוא זמנא ששון יחוד הויכ ולדני בללוחא יעול מלכא ביהכילא

מלך

אסתר מלכות עי"ש וציוארנו שם, וע"ל בסקדמה (דף ג' ע"ב) שכו' מלכושי לנן כס בשמא דיקרי' וכו' מלכושי זכא כס בשמא דלדני עי"ש וציוארנו שם (וצר"מ פי פנחס דף רכ"ז ע"א). בארבעה בתי דתפילין דיד וכו'. חיינו כי תפילין שיר הוא צ"ל שהוא סוד שם הוי"ה. של יד הוא צרחל שהוא סוד שם חדני. וכמ"ש רבינו (בפני"ה פרק ז' משער התפילין) וצ"ל: דאינון לקבליהו ד' לבושין דבהן הדימו. פי' (ברע"מ פי' נשא דף קכ"א ע"ב) דמיכאל נקרא כהן הדיוט, ואמר הכה' דמיכאל שהוא כהן שלמעלה שנקרא כהן הדיוט שהוא לבוש שמונה צגדים מוכ"ס הוי' ד' מוכס צגדי לנן וד' מוכס צגדי זכא, כי המלכושי כה"ג ציו"כ כס כנגד תפילין ש"י ותש"י שנעשה צכס יחוד דהוי"ה ואלני' שזכס מתקשטת השכינה וכאמור: אינון לקבל ארבע כנפות כמותך אשר תכסה בה. עיין (לקמן תיקון ס"ט דף ק' ע"ב) צליה ותפילין דאינון כיסודין דשכינתא הכ"ד כי הוא כמותה לבד לא צליה דכתיב על ארבע כנפות כמותך אשר תכסה בה, הוא שמתלו לעורו דא עור ותפילין עי"ש, ולחא אמר הכה' להמשך כדרוש דהמלכות מתקשטת בצמח קשומין בצמח פקודין דעשה, ומפרש תחלה חיי' מתקשטת ד' צגדי לנן וצ' צגדי זכא ציו"כ שלגש צכס הכה"ג כזכר, ומפרש שלעומת כן אנו לובשין צכל יום תפילין ש"י ותש"י שזכס גי"כ ד' כנגד ד' אותיות הוי"ה וד' אותיות אלדני, וכן הוא המלכושי של צליה שהוא גי"כ מלכושי של השכינה ש"י צו ד' כנפות שהוא כנגד ד' אותיות יקרי' וד' אותיות אלדני, וכמ"ש (לפיל תיקון י' דף כ"ה ע"ב) עי"ש וציוארנו שם: אדני שפתי תפתח. וכמ"ש (לפיל תיקון י' דף כ"ז ע"א) דצונת הפלה השמי' ובעכוא זמנא עאל מלכא דליכו יקרי' ביהכילא דליכו אדני מאן דבעי למשאל שאלתו יעול וצ"ל אדני שפתי תפתח עי"ש וציוארנו שם, ועי' עוד (בתיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) אדני שפתי תפתח, אדני סליק למשכן

שמהן וחי' אתון דבהון הא עשר. (ודא רזא דברים כז) ארור אשר לא יקים את דברי התורה הזאת כר, דא חבורא דחתן (דף ע"ט ע"א) וכלה. (צפניה ג) כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וכו'. ודא רזא (דברים כז) ואמר כל העם אמין.

ועד דיפקון ישראל מן גלותא לא יהון בזווגא חדא. ובזמנא דיפקון ישראל מן גלותא יתחברון כחדא. בההוא זמנא (שמות טו) אז ישיר משה. ומיד ויאמר אלקים יהי אור דאיהו מפקנו דגלותא.

בההוא זמנא דמטרוניתא בעאת לאעלא בהיכלא דילה. קלא סליק ברומי רקיעין ויימא הכי. משריין סגיאין דמתיבתא עלאה ותתאה דנשמתיין קדישין, אתתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא לאתתקנא למפרק בנהא מן גלותא.

בההוא זמנא כמה מארי שופרות ומארי דקלין ומארי דברקים, דאתמר בהון (שמות יט) ויהי

באר לחי ראי

ברורה. עיין (לקמן סוף חיקון ס"ט דף ק"ט סוף ע"א) דלעיל צומן החיקון השלם נאמר אז כותל לקרוא בשם כי כי אז יוקים לן משב רועה נאמן שנאמר ביה אז ישיר משה, וע"כ יקיים בנו ח"י תקרא וחי יענה, ולנחר אז אהפוך על עמים שפח ברורה וגר עי"ש, ואמר הכא ע"פ הדברים שאמר למעלה (צבוק עמוד הקודם), לכל זה יביא משום כי אז יביא בשלימות חבורא דחרין שמכן שיש צבס ח' חתון כמנין ח"י וכאמור ואמר כל העם אמין. שחיוד הגמור דהויא דני צרא דח"י כוא גימ' חמין, וכמ"ש (לעיל בצקדמה דף כ' סוף ע"א) עי"ש וצבאורו שם, וצמק"מ צמ"ז (פ' וילך דף רפ"ב ע"א) צבאור דברי הזכר שם צבד גדול בעונה חמין יותר מן המצד עי"ש: ועד דיפקון ישראל מן גלותא לא יהון בזווגא חדא וכו'. וכמ"ש (בזכר פ' אחרי דף ע"ז ע"ב) דצומן החורבן חייבי עלמא גרמו דמטרוניתא אחרתקת מן מלכא ולא משחכמי צווגא וכו'. ובזמנא דחיתוס מטרוניתא לאתר כותל ומלכא יחדוג עמח צווג חד. כדין יתחבר כלל כחדא כלל פרודא, וע"ד כתיב ציום הכוא יחי כי אחד ושמו אחד עי"ש: מיד ויאמר אלקים יהי אור וכו'. וביינו כמ"ל (סוף חיקון ל"ז) עי"ש וצבאורו שם. בזמנא וכו' קלא סליק וכו' אתתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא וכו'. כי כוא מסמחוס, וכמ"ש (לעיל חיקון ל' דף ע"ד ע"א) קלא סליק ומתפאץ ברומי רקיעין וכו' חמ' משריין קדישין דמתיבתא דרקיעא דלעילא ותתא, אזרזו ותתקנו לקדמות מטרוניתא דקא אתיא וכו' קומן משריין לקדמותא עי"ש: כמה מארי שופרות ומארי דקלין וכו'. וכמ"ש (לעיל שם דף ע"ד ע"ב) וכד נחתה לנציתא, נחתה למפרק לן כמח קלין וצבוקן וכו', עי"ש וצבאורו שם: דאתמר בהון ויהי קולות. וכמ"ש (בזכר פ' יתרו דף ע"ב ע"א) חמח דרנן דקלן חמו

מאן דצבי למשאל שאלתיו יעול דאז כוא עת רנן שהקצ"ב מקבל הפלתן של ישראל עי"ש וצבאורו שם, וכ"כ (צ"ח פ' יתרו דף כ"ט ע"ב) צבכוא זמנא דחיתו יקריק צביכניא דחיתו דני כוונא דא יאקדונקיי, צבכוא זמנא מאן דצבי למשאל שאלתיו ישאל כח"ד שאל חצ"ק ויגדך, שאל ממני ואתחב גויס נחלתך, כזן שואל מאציו צאמנעות דללוחא צבכוא זמנא דחיתו יקריק צביכלי ח"י תקרא ויקריק יענה עי"ש: דבההוא זמנא יהא עת רצון. וכמ"ש (בזכר פקודי צביכל שתיחא) וכד ללוחין סלקין כדין חיתו עת רנן וכו' דחיתו חבורא דא עס דא עי"ש. אז תקרא וחי יענה. וכמ"ש (לעיל חיקון י"ח דף ל"ג ע"ב) דכד פתח פומא דללוחא צביכנא ח"י תקרא וחי יענה וכו' וחי יענה מיד כוא וצית דינו יקריק חדני עי"ש וצבאורו שם: הא עשר. גימ' ד"ו דכוא סוד יחוד ז"ר צבחי ד"ו פרלופין שאמרנו למעלה חיקון ל"ו בעמוד הקודם דכשכלנו שניהם ז"ר ציחודא שלים נכללים צלות י"ד וקראים ד"ו פרלופים ד"ו מספר י' וכמ"ש שם צבאורו מדברי רבינו (צפניה פרק ז' משער הקרננות) עי"ש: ודא רזא וכו'. עי' צבס"מ שצביא צבס הכר רבינו האריח"ל שזין על שורות כללו מאן עד כל העם חמין, שאינו מחתיקונים, וכוא חמ"ש אחי מפרש בגליון וחמדיפסוס טעו וכדפיסו צפנים: אשר לא יקים את דברי התורה הזאת. שהתורה היא סוד ז"א, וכמ"ש (לעיל בצקדמה דף ו' ע"א) חורב דחיתו עמודא דאמנעותא דחיתו יקריק עי"ש וצבאורו שם, וזאת כוא המלכות סוד חדני שכינתא תתא נקראת זאת כמ"ש (לעיל שם דף י"א ע"ב) זאת יבא אכרן אל הקודש זאת כוא צביכניא עי"ש (ובדף כ"א ע"ב) וצבאורו שם, ואמר הכא חרור אשר לן יקים חת דברי התורה האמת, בינו שאל יענה חיתוס של חורב שכו' יקריק עס זא"ה שכו' חדני וכאמור: כי אז אהפוך אל עמים שפה

ויהי קולות וברקים וענן כבד על ההר וקול שופר חזק מאד וכי משה ידבר והאלהים יענו בקול.

בההוא זמנא משה ימלל בשכינתא הה"ד (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו. והאלקים דאיהי אימא עלאה יענו בקול דאיהו עמודא דאמצעיתא. והא אוקמוהו מארי מתני בקולו של משה.

ובההוא זמנא שכינתא עלאה ותתאה, סלקין דא על גב דא. כגוונא דאתמר בטורא דסיני. דאתמר תמן (שיר ח) מי זאת עולה מן המדבר. מי בזאת עולה. מי אימא עלאה. דבה פתח קודשא בריך הוא בטורא דסיני אנכי.

קם סבא חדא מבתר טולא דר"ש. ואמר ר' ר', הא חזינא דאתמר (דברים ד) מן השמים השמיעך את קולו ליסרך וכי. ובאתה אחרא שמענא דמליל עם ישראל מסטרא דמלאכי

באר לחי ראי

שכח ביכל כרגון דעולס הכריחא וכאמור: והא אוקמוהו מארי מתני' בש"ס (זכרות דף מ"ח ע"א): בקולו של משה שכח סוד עמודא דלמלכותא וכמ"ס (לעיל תיקון י"ג דף כ"ח סוף ע"א) דמשה איכוי דיוקנא דעמודא דלמלכותא עיי"ס וצביאורו שס, ולעיל (בהקדמה דף י"א ע"ב) וציומא תליתא נחיתא לעמודא דלמלכותא עיי"ס דמשה עיי"ס וצביאורו שס בההוא זמנא שכינתא עלאה ותתאה סלקין דא ע"ג דא עיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ח ע"ב) דצומא דמלכות סלקת לגבי אמא דכמה ריחין וצושמין שס מלכות ומע"ס של ישראל אחמר דא מי זאת עולס מ"י, שכיח דצינא עולס דזא"ת שכיח המלכות, היינו כשדמלכות עולת למ"י לגבי אמא ע"ז עולס האמא לגבי זכא עיי"ס. בגוונא דאתמר בטורא דסיני וכי היינו (זכר בהקדמה זכא"ת דף י"א ע"א) בסוד מי זאת עולס מן המדבר, מ"י זא"ת כללא דתריין קדושין דצבורא חדא, וקשורא חדא מ"י אחצרת זא"ת למכוי דאיכוי עולס קודש קדשין מן המדבר דא מן מדברא ירתא למכוי כלל ולמעיל לחופה, ועיי"ס (זכא"ת) דר"ל דהתחלת החיקון של המלכות שחכיב דצחי כלל ותכנוס לחופה לצורך חוג הגמור, הוא דמה שדמלכות שנקראת זא"ת עולת לאמא שנקראת מ"י, ואמא מקשטת אותה שחכיב ראוי לכוון לחופה כי משעת מתן תורה שניתנה דמדבר עיי"ס: דבה פתח קב"ה בטורא דסיני אנכי. וכמ"ס (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"א ע"ב) אנכי ה' אלוקיך, אנכי כלול אמא עלאה ותתאה, אנכי לעילא אנכי לתתא, דאמא עלאה כד סליקת לעילא עס המלכות אמא תתאה אחצרת כסא למלכא עלאה וצב פחה אנכי דכוי סליק לחושבן כס"א עיי"ס וצביאורו שס, ולעיל (תיקון כ"א דף י"ח ע"ב) דמלכות איכוי אנכי מסערא דאמא עלאה עיי"ס וצביאורו, דמלכות דאתחזקת להחזיק דצעלה

חמו ישראל בטורא דסיני, וצומשכ דרגין אלון אחיכא אורייתא עיי"ס: משה ידבר והאלקים יענו בקול. וחינו כמ"ס (זכר פ' פקודי דף רנ"ג ע"ב, ור"ש דף רנ"ד) דסוד משה ידבר והאלקים יענו בקול הוא דמה דנשיקין דזוי"ג דא עס דא דחיתתא כד מהדצקן דא עס דא פומא דפומא רוחא דרוחא עיי"ס: בההוא זמנא משה ימלל בשכינתא וכו'. וכמ"ס (זכר ע"ב) פ' לו דף כ"ח ע"א) מולך לימין משה בגין כלל דילך דלא יחא לך שלימו אלל דא דכד אנת תבא שנימא דא אחמר דך פה אל פה אדבר דא עיי"ס, וחינו כי המלכות נקראת פה דשכינתא אחקרייתא פה מגרמא הכ"ד פה אל פה אדבר דא עיי"ס. והאלקים דאיהי אמא עלאה יענו בקול דאיהו עמודא דאמצעיתא. פי כי רישא דקרא הוא ויחי קול השופר וגו' ודרש ר"ש (זכר פ' יתרו דף פ"א ע"ב) דשופר הוא אמא עלאה דאיכוי מפיק קלא חד, ומדא נפקין קלין אחרין, עיי"ס זכא"ת וצומק"ת, דעיקר סוד הקול הוא דצ"ת הוא יעקב ש"א מצויה, ולכך נקרא קול שופר, ז"א שהוא יעקב הנקרא קול יואל משופר שהוא צויה, ולזה אמר דאמא שהוא השופר מפיק קלא חד שהוא יעקב סוד ז"א בכללות, ומכאן נפקי שאר קולות, ר"ל שאר ה' ספירות דשיעור קומה של ז"א שהוא סוד ה' קולות עיי"ס, ולזה מפרש הכא דמה דדרש דגם מה שאמרנו בסוד משה ידבר והאלקים יענו בקול, היינו שהפסוק הוא מרמז לסוד הנשיקין דזוי"ג פא"פ דהתחזקת רוחא דרוחא כרי"ל הוא ג"כ מכה מה שיעקב מקבל השפעתו דאמא עלאה, וכמ"ס רבינו (צפ"ח) פרק כ"ט משער הק"ש) דסוד הנשיקין הנאמר ביעקב וישק יעקב לרחל, הוא כשיעקב ורחל עולים לביכל הרעף דעולס הכריחא שכיח אמא עלאה שס הוא הנשיקין עיי"ס, ולזה דרש והאלקים דאיכוי אמא עלאה וכו' ר"ל דכח של ז"א שמתחזקת עס כנוקבא דצחי נשיקין הוא מהשפע שמשך לו מאמא עלאה שנקראת אלוקים

דמלאכיא, דהכי אוקמהו דכל דבור ודבור דנפיק מפומי אתעביד מלאך, ודא איהו (שמות כ) וכל העם ראים את הקולות ואת הלפידים, ובאתר אחרא אמר קרא (תהלים סב) אחת דבר אלקים שנים זו שמעתי. מאי האי.

אמר רבי שמעון, סבא סבא, שמענא דבינ יהיב ביה קובי'ה תלת קסירין. נשמתא, ורוחא, ונפשא.

נשמתא מכורסייא יקרא. תמן נחיתת שכינתא עלאה כלילא מתלת ספירן עלאין. ועלייהו אתמר אחת דבר אלקים שנים זו שמעתי. אחת ושנים, הא תלת ספירן עלאין. דאתמר בהון אחת. אחת ואחת. תלת אחדין. ודא איהו אחת דבר אלקים שנים זו שמעתי. זיו ביה עביד לון אחי'ד.

ולבתר מליל עמיה מרוחא דאיהו מטטרין כליל כל צבא השמים דלתתא, בגין דאתלבש ביה ורכיב ביה עמודא דאמצעי'תא כליל שית ספירן. ובגין דא בכל דבור ודבור דנפיק מניה הוה נפיק מניה מלאך. ודא איהו וכל העם רואים את הקולות.

לבתר

באר לחי ראוי

כרוח צנחנות, ולחלק הנפש צנחנותה וכדמפרש ואזיל: נשמתא מכורסייא יקרא וכו'. וכמ"ש רבינו (צ"ס) בגלגולים פרק א') דכל חלקי הנשמות של בני ישראל באים מעולם הצריכה, וכל חלק הרוחות של בני ישראל באים מעולם היצירה, וכל חלקי הנפשות באים מעולם הטעם עיי"ש: [* א"ה. פי' (לעיל צל"ז) צחיקונא שחיתא דף כ"ג ע"א] צדי'ה צחלת ספירן ענאין עיי"ש]. תמן נחיתת שכינתא עלאה. כטעם שחמרו צוהר צמח דוכתי אמא מקונת צצרי'ה, ועי' (צע"ח פרק ז') משער אצ"י'ע, וצלקי'ת ר"ע צר'שית) וצ"ד: כלילא מתלת ספירין עלאין. כדברים האלה כי גם (לעיל תיקון ו' דף כ"ג ע"א) אמא עלאה מקונת צצרי'ה צחלת ספירין ענאין, ועיי"ש צצרי'ה שחיתא מדברי רבינו (צע"ח פרק ו' משער סדר אצ"י'ע) שחיתא דברי החיקונים צוה דריל שחכה של בג' ראשונות כח"צ דאצ"י'ת נכללים צחמא עלאה שחיתא מקונת צצרי'ה עיי"ש: ועלייהו אתמר אחת דבר אלקים וגו'. וכמ"ש (תיקון כ"ג סוף דף ס"ג ויש דף ס"ד) עיי"ש וצצרי'הו שם, וחייו כי מספרא דחלק הנשמות של ישראל, דבר הקצ"ה עמם צצרי'ה אחת דבר אלקים שנים זו שמעתי וכדמפרש ואזיל: אחת ושנים. אחת הוא הכתר, ושנים הם חו"צ, וכמ"ש (צע"ח פרק ז') משער יו"כ צנוות אחת ואחת וכו') עיי"ש: ז"ו. ציגית אחי'ד, וכמ"ש (לעיל ריש דף ס"ד) שם עיי"ש וצצרי'הו שם: ביה עביד לון אחי'ד. ר"ל דכח של כל בג' מוחין כח"צ נכללים שם בעולם הצריכה כח"צ, ששם הוא שורש חלקי הנשמות של ישראל וכאמור: מרוחא דאיהו מפרש וכו'. חיינו כמ"ש (מכ"ס בגלגולים) דרוחות של ישראל באים מעולם היצירה, ואם אמר דמתלק הרוחות שלכם זכו נשמת

מתן

כח מספרא דאמא עלאה עיי"ש וצצרי'הו שם: דאתמר מן השמים השמיעך את קולו. סיפא דקרא ועל הארץ הראך את אשך הגדולה, ומבואר שחיה הקולות יולאים מצחי שמים ויורדים למטה צצרי'הו: ובאתר אחר שמענא. וכמ"ש (תיקון כ"ג דף ס"ד ע"ב): מספרא דמלאכיא. וכמ"ש (צע"ח פי' פנחס דף רכ"ט ע"ב) וכל העם רואים את הקולות, קלא דחיון דכוו שואגין ואת הלפידים דכוו נפקין דציבור דחיון עיי"ש, ועי' (צמד"ר שמות פי' כ"ה סי' ט') על פסוק וכל העם רואים את הקולות, חמר ר' תנחומא דו פרלופין כי יולא עיי"ש ומבואר משם שהקול כי מצחי מלאכיות: ובאתר אחרא אמר קרא אחת דבר אלקי וגו'. ר"ל דשם לא חזר שם רוח לדמות המלאכים שילאו מהקולות שגראו לישראל, וגם לא חזר שחיה הקול משמים ונחית לארץ, וגם מבואר מקרא זה שלא היה רק קול של דבור אחד מה שלא חזר צפסוקי התורה כן: מאי האי. בג' משמעות הכוכבים, פעם א' מבואר ששמו קולו של הקצ"ה משמים וכגיע הקול לארץ, ופעם מבואר שלא שמו צחזם רק ראו צמלאכיות כחכ מלאכים שגראו מן הקולות של הקצ"ה, ופעם ג' מבואר ששמו קולו של הקצ"ה ולא חזר שהקול נחפשת משמים עד לארץ, וגם מ"ש שמתחלה לא היה רק קול א' וממנו נחפשת לצי קולות, שזכ לא חזר צפסוקי התורה כלל: דבר נש יהיב ביה קוב"ה תלת קסירין וכו'. טוונתו צכמנך דברים אלו שאין כאן שום סחירה, שכל אחת שחיה ג' צחי צכקולות שחשמי'הו הקצ"ה לישראל צשעת מתן תורה, כי התורה ניתנה לג' חלקי נרי' שיש בכל צד נש, וכל א' מהבי חלקים, לרי'ין להשמי'ע לחלק צכמנח, ולחלק

לבתר נחית שכינתא תתאה עשירית באופן, דאיהו נפש דבר נש מתמן. ואתמר ביה (דברים ד) ועל הארץ הראך את אשו הגדולה. ובגין דעליה אתמר (יחזקאל א) והנה אופן אחד בארץ. בגין דישתמע קליה ודבוריה מן כרסייא ומלאכייא ושמיא וארעא דישתמודעון ליה בכלא. עילא ותתא. כנשמתא דשלטנותא בכל גופא אפילו באבר זעירא ולית אבר פנוי מינה.

תקונא תלתין ותשע (ליום כ')

בראשית תמן אשיר. דאתמר ביה (שמות כ) אשר הוצאתיך כו, אקיק אשר אקיק. אשר באשירי ל) באשירי כי אשירי בנות. ודא אימא עלאה. אשר קדשנו במצותיו וצונו על כל פקודא ופקודא. דאינון פטר כל רחם דאינון רמ"ח. דכלהו קטירין בצדיק דאיהו כל. דאיהו אות ברית דאפתח (פטר כל) רחם, דאינון רמ"ח פקודין דעשה. ועליה אתמר אשר קדש ידיד מבטן. ודא אימא דאתמר בה (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח (ודא איהו (יחזקאל א) הקרח הנורא). אשר דאיהו אימא עלאה. (דף ע"ט ע"ב) קדשנו במצותיו בצדיק. דאיהו קדש ידיד מבטן. וצונו עליהו בגין דאיהו מצוה ועושה.

ועוד

באר לחי ראי

כי אשיר הוא אמא בסוד אשר הוצאתיך מאמ"ל סוד אקיק אשר אקיק, כנר נזר (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"א), אמאם שם הוא בקינור כי רק אגז אורחיה נקטיה בהם, וכנל הוא עיקר כדרש נזר ונאריכות יותר. באשירי כי אשירי בנות גם רמז זה מבוחר לעיל שם צפי"ש עיי"ש ונציאורנו שם: דאינון פטר כל רח"ם. עיין (בזכר צבקהמך דף י"ג ע"ב) פרשתא קדמאח קדש לי כל זכור דא י דאיהו קדש זוכר דכל קודשין עלאה, פטר כל רחם צבקהמך שציל דקיק דנחית מן יו"ד דאיהו אפתח רחמא למעבד פירין ואצין דאיהו קדש עלאה, ועיי"ש (צמק"מ) נציאור הדברים כי אצח הוא סוד זוכר דכל קודשין עלאה, שפי"ש שציל דקיק שלו שכוה יסוד אצח אפתח רחמא של אמא עלאה למעבד פירין ואצין עיי"ש, ולא דרש גם הכה להמשך כדרוש אשר קדשנו צמחיות ונוו, אשר שכוה צינח נחקדשת צמח שנחמשך לה הקדושה מאצח צבור קדש לי כל זכור שציל דקיק שכוה יסוד אצח לתוך רחמי"ה שכוה סוד הרמ"ח פקודין ולא אמר: דכלהו קטירין בצדיק דאיהו כ"ל. ר"ל ציבור אצח דלקרי כ"ל וכאמור: דאיהו אות ברית. וכווינו כמ"ש (לעיל צבקהמך דף י' ע"ב) דלות י של הויכ הוא סוד דות צריח קדש דיסוד דקיק עיי"ש ונציאורנו שם, ודרש לה ככה צבור קדש לי כל זכור פטר כל רח"ם וכאמור: ועליה אתמר אשר קדש ידיד מבטן וכו'. גם זה נדרש (לעיל תיקון ל') שם עיי"ש ונציאורנו שם: בגין דאיהו מצוה ועושה, ועוד אשר קדשנו דא עמודא דאמצעייתא וכו' דאיהו הכי מצוה ועושה. כל זה כבר נדרש לעיל שם ונציאורנו שם נציאורנו, ואין מהנודך להכטיל כדברים: ועוד קדשנו מסטרא

מתן תורה למרחות לורות המלאכים שדבר הקב"ה עמם מעולם היעיר ששם מקן מע"ט ומוקן שם ומושל על כל המלאכים שבעולם הכוח ונותן לכל א"י"א שפע הראוי לו, וכמ"ש (צפניה פרק ג' משער הצרכות) וצבקהמך עיי"ש: בגין דאתלבש ביה ורכיב ביה עמודא דאמצעייתא. וכמ"ש (לעיל תיקון ו') שם עמודא דאמצעייתא כלול שית ספירין מקן צמח"ט, ועיי"ש נציאורנו שכוה צמח"ט מדברי רבינו (צפניה פרק ד' משער הזמירות) דמכ"ט יש צמח"ט הכזכר ו' אותיות, כנגד ו"ק ד"א דאיהו קדש אשר מעטרוין מקן שם עיי"ש: לבתר נחית שכינתא תתאה עשירית באופן עיין (לעיל תיקון ו') שם שאמר אמא תתאה מקננה צוה"ס דאתמר ציח והכח אופן אחד צארן, ולא מפרש הכה דמ"ש צהורח מן השמים השמיך את קולו וגו' ועל הארץ הראך את אשו הגדולה, מדבר כנגד חלקי הנפשות של ישראל שלחלקי הנפשות שם מסטרא דעולם העשיה שם מקננה שכינתא תתאה שנקרא אופן, צבור אופן א' צארן הלכו הקולות של הקב"ה מן השמים עד למטה לארץ אשר משם נוצח חלקי נפשות של ישראל וכאמור: כנשמתא דשלטנותא בכל גופא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף י"ג ע"א) דהחורח הוא נשמה של אדם צר ישראל, עיי"ש ונציאורנו שם: ולית אבר פנוי מינה. וכמ"ש רבינו (צלק"ה פ' שמות) דכמו שיש ציבור של אדם רמ"ח איברים ושפי"ה גידין מספר תרי"ג, כן יש להנשמות של אדם, ואלו התרי"ג של הנשמות הם כח של התרי"ג של הגוף עיי"ש:

בראשית תמן אשר וכו'. מעין דרוש זה דחיתא אשיר מצוה צמח"ט תיבה בראשית,

ועוד אשר קדשנו דא עמודא דאמצעיתא דאתמר ביה (ירמיה ב) קדש ישראל ליי. וצונו דאיהו הכי מצווה ועושה.

ועוד קדשנו מסטרא דשמאלא דאתמר ביה וקדשת את הלויים. ולית קדושה פחות מעשרה. ואלין עשרה מאמרות (דאיהי שמות יג) קדש לי כל בכור דאיהו כתר עלאה וחכמה דאיהי ישראל עלה במחשבה) דאתמר בהון (בראשית א) ויאמר אלקים יהי אור.

וצונו על. מסטרא דימינא, דאתמר ביה (שמואל ב כג) הוקם על. דתמן כל ברכאן לימינא דאינון מאה ברכאן כחושבן ע"ל. דאת י בק' [באייק] אסתליק למאה, דאיהו קרבנא דכלא.

מסטרא דאבא ראש. מסטרא דאימא אשר, מסטרא דאבא מצווה, ומסטרא דאימא עושה, ומצווה דא עץ פרי. ועושה דא עושה פרי. ושמעינן דאינון גוף וברית דחשבינן חד.

עליהו

באר לחי ראי

ע"ל וכמ"ש (צמד"ר קרה פי י"ח), והוצא (צטור ח"ה סי' מ"ו) להמשיך חיקון מאה צרכות דכתיב הוקם ע"ל גימ' קי עיי"ש. דאות י בק' אסתלק למאה. עיין (צלקית פי תרומה) דמקור הצרכה הוא צלות קי כעסם הכי מאה שערים ויצרככו עיי"ש, ואמר כי שורש הצרכות של מספר קי הוא צלות י, וכמ"ש רבינו (צלקית חכמים כ"ג בפסוק כי רעי לא אחסר) דאות י הוא קי [צאיק ככר] עיי"ש, והיינו כי אות י שהוא חצא הוא כלול עשר ספירות, וכל ספירה כלולה מעשר מספר קי. דאיהו קרבנא דכלא עיין (לפיל בהקדמה דף י"א סוף ע"ג) דלהרן איבו עיקרם דכלא דאיבו קרבן להי עולה להי אשכ להי, וישראל דכח לון קבלה מנה, ועיי"ש ציבורינו דר"ל כי כל עבודת הכהנים צענין הקרבנות הי' ללורך חיקון המלכות ולייחדה בצעלה, ועיי"ש נאמר צענין הקרבנות קרבן להי עולה להי וכו', שעי' הקרבנות הי' מעלין המלכות לצעלה, ועיי"ש קבלו ישראל כל השפעות מהמלכות שביא נותנת ערך לביתם וחוק לנערותיה עיי"ש, ומוצן דמכ"ע הי' הצרכות נחונים לישראל ציד הכהנים, כין שחס היו מקריצין הקרבנות ותקנו והעלו את המלכות לצעלה בסוד קרבן להי עולה להי וכו', ועיי"ש הי' צידם להוריק כל הצרכות הנשפעים מהמלכות לכנסת ישראל, ועיין (לפיל חיקון י"ח דף ל"ה ע"א) בסוד קרבן עולה ייורד, דעי' הקרבן עולה הי' אחרונה שביא המלכות לאצא שהוא היו"ד של הוי"ו עיי"ש, ולזה אמר הכא דזכ הוא הענין שאמרנו דמסערא דימינא סליק אות י בק' ונשפע ממנו קי צרכות עיי' הכהן, והיינו כדאמרן כי הכהן כשמקריב הקרבן הוא מעלה אות כי שביא המלכות לגבי אצא שהוא אות י, ועיי"ש הוא ציכולחנו להמשיך קי צרכות שנשפעים מאצא מכל י"ס דאצא שכל אי כלול מעשר שזכ הוא סוד הקרבן צכללו וכאמור: מסערא דאבא ראש וכו', מסערא דאבא מצווה ומסערא דאמא עושה

מסערא דשמאלא עיין (לפיל בהקדמה דף ג' ע"ג) חכמה נחתה בצרכה דכנהא צימינא, וציה הרואה להכנים ידרים, אמא נחתה צקדושה ליוחאי משמאלא וציה הרואה להעשיר יאפין, עמודא דלמנעיתא קשורא דתרוויכו יחודא דתרוויכו, אורף הכי יסוד חי ענמין קשורא דעמודא דלמנעיתא, ושכינתא תתאכ צאן אחר צללותא עיי"ש, וככא דרש כעין דרוש זה צקיום המלות, דמכ"ע מצרכין צכל מאור אשר קדשניו צמלותיו וכו', להמשיך עיי' ששיית המלכות העושר מסערא דשמאלא שנקרא קודש צסוד וקדש"ת את הלויים, ולונו ע"ל להמשיך ההכמה מסערא דימינא שנקרא ע"ל וכדמפרש ואזיל. ולית קדושה פחות מעשרה וכמ"ש צש"ס (צרכות דף כ"א ע"ב, ומגילה דף כ"ג ע"ג) ודרש הכא דמכ"ע הלויים הם מדרגא דקדושה, כי הם נועלים מעשר, וכל ענין עשרה הוא מסערא דקדושה. ואלין עשרה מאמרות (דאיבו קדש לי וכו' עד עלה צמחשבה). הוא מוסגר, ול"ג לה שאין להצרכים המשך עם המאמר. דאתמר בהון ויאמר אלקים יהי אור. עיין (צזכר תרומה דף קס"ז ע"א) יהי אור ויהי אור, כיון דאמר יהי אור אמאי כתיב ויהי אור, אללא יהי אור דא אור קדמאכ דאיבו ימינא, ויהי אור דימינא נפיק שמאלא, ועי"ד ויהי אור דא שמאלא, מכאן דיהי קדמאכ דאורייתא צסערא דשמאלא הוי עיי"ש, ולזה דרש הכא דמכ"ע כתיב ויאמר אלקיים דייקא צצריאת האור, ששם אלקים הוא דין מסערא דשמאלא, משום דמכאי אור דאיבו אור דימינא נפיק גס ויהי אור דשמאלא, ועיי"כ דאתמר דצטערה מאמרות נצרא העולם, דסוד עשרה הוא מסערא דקדושה שהוא צצרא דלויים וצחי צצורה דמסערא דשמאלא. מסערא דימינא. וכמ"ש (לפיל חיקון כ"א דף כ"ט ע"א) מסערא דימינא צצרכה עיי"ש, וכיי' (צרעי"מ פי עקב דף ער"ג ע"ב) דצרכה דצרכה דימינא עיי"ש: דאינון מאה ברכאן כחושבן

עלייהו אתמר (שמות כח) שתי כתפות חבורת. כמה דאיןון חוברות, הכי שכינתא עלאה ותתאה חוברות אשה אל אחותה.

ועוד אשר קדשנו במצותיו וצונו, ולא אמר קדשתנו וצויתנו. אשר איהו אשר אהיה ודאי. ודא כתר עלאה, מסטרא דנוקבא אתקרי אשר, ומסטרא דדכורא אתקרי ראש, רישא דכל רישין. קדשנו דא אבא (סבא) דאתמר ביה ויאמר אליקים יהי אור. וצונו דא אימא דאתמר בה

באר לחי ראי

צלשון נוכח קדשתנו ולווינתו, ולזה הוא כמחרן לפי המשך הדברים שלמעלה דכענין קבלת החורב והמנוח, כי כבוד אלה מלוח ואמא עושה, ולזה יתכן שאומרים בתחלה צריך אלה דקאי על אלה שהוא צדדי מלוח, ואח"כ אומרים אשר קדשנו שביא כוד אמא צדוד אקריק אשר אקריק כ"ל. ודא כתר עלאה. וכוד הכתר ד"ל נקרא הוא שהוא צדדי אור ועלם ע"כ אומרים קדשנו ולונו צלשון ועלם שלא לנוכח וכאמור. מסטרא דנוקבא אתקרי אשר וכו'. ע"י (צפרים) צערי כנוויים, ערך כתר, וצק"י ערך כתר) שכת יס צו כוד זכרות ונקבות, כי משפיע למטה לעולמות התחתונים, ומושפע מאור חין סוף צ"כ ע"י"ש, ולזה אמר דמלך הנקבות שהוא צדדי מקבל ומושפע מהאור א"ס צ"כ הוא נקרא אשר שביא כוד אמא עלאה אקריק אשר אקריק שהוא מסטרא דנוקבא, ומלך החכמה שהוא הזכרות שבו שהוא משפיע לעולמות התחתונים שהוא צדדי דכורא נקרא רא"ש, וכמ"ס רבינו (צפ"ח פרק ב' משער הצרכות) דצדדי דכורא נקרא רא"ש ע"י"ש ומסטרא דדכורא אתקרי ראש רישא דכל רישין ע"י (צדדי הרקיע על הזכר פ' תרומה דף קס"ו ע"ב צדף ק' ע"ב) מה"ס שמצא כוד עתיקא שהוא צדדי א"ל שהוא כלול תלת רישין דח לגו מן דל, והראש הג' הוא ראש לכל הראשים להכרות שממנו הכל ע"י"ש, אמנם הכה נודע מדברי רבינו (צפ"ח פרק א' משער עתיק) דצדדיק יס צו כוד צדדי דכורא וגם כוד צדדי נוקבא ע"י"ש, ואמר דמה דאמרין דצדדי הראש הפ' שהוא רישא דכל רישין שצדדי א"ל דעתיק, הוא מסטרא דדכורא שבו שהוא סטרא דחכמה שבו וכו' צדוד כלם צדדי עשית, והדברים יתייחדו עם מאמר (הזכר פ' יתרו דף פ"ב ע"א) אורייתא מחכמה דלעילא נפקת ע"י"ש, וכ"כ שם להבן (צפ"ח משפטים דף קכ"א ע"א), וע"י דברי רא"י הקדוש דמיוצו זללכ"ה (צפ"ח רגל ישרה, ערך חכמה) דחכמה צמיליו כזה חייית כ"ף מ"ס ה"י עולה תרי"ג, ולפי האמור בן המס המשך הדברים כאן שחנו מצרכין על המלות אשר קדשנו צמלותיו וכו', היינו שבהורא ובהרי"ג מלות נמשכו מהפחד מסטרא דדכורא שהוא כוד החכמה עלאה שצדדי וכו' ואמור: קדשנו דא אבא. היינו כמ"ס (צדדי פ' ויקרא דף י"ג ע"א) מכו קודש

עושה. גם זה מצוה (לעיל תיקון ל') שס. ומצוה דא עין פרי וכו'. ע"י (צדדי צדדי דף ל"ג ע"א) שדרש שם עין פרי דא אמא, עושה פרי דא צדדי קודש ע"י"ש. [* א"ה] והמשך הענין צדדי יוצן עפ"י שכתנו צדדי לקמן צדדי ומלך מלוח עושה על המלוח וכו' (א"ה וכו') ע"י"ש וכו' כי מאמר נמשך ע"י היסוד צדדי קודש להשפיע למלכות שנקראת מצוה: ושמעין דאיןון גוף וברית דחשבינן חד. כוונתו לתרן צדדי דצדדי שביא להמשך הדברים שחמך למעלה כבוד אלה אומר ואמא עושה, המאמר מוהר צדדי שם דען פרי דא אמא וען עושה פרי דא יסוד אלה, והלא קודש המאמר שדברים צו הוא דא אלה עושה ולא מדברים מייסוד דא אלה, ולזה הוא כמחרן דא שמשין במקום אחר דגוף וברית שביא חד, וכמ"ס (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"א) וע"י דברי רבינו (צפ"ח פרק ב' משער הצרכות): [* א"ה] ע"י לעיל (צדדי תיקונא חמשה דף כ' ע"ב) צדדי גוף וברית: עלייהו אתמר שתי כתפות חוברות וכו' ע"י (לעיל תיקון י"ט) שם שדרש פסוק זה שתי כתפות חוברות אל שתי קלותיו וחבר, לסוד צ' הכ"י ה' עלאה וכו' תתאה, שמתחברים ע"י ב' וין ת"ת ויסוד שגשגים כ"י צדוד גוף וברית שביא חד ע"י"ש וצדדי אורו שם, והכ"ל דרש לה לת"ת דחכמה שהוא גוף דא אלה ויסוד דא אלה דנחשבים כ"י, שגל ידם מתחברים א"ל להוליד גשמות ישראל וכאמור, ואמר כי כמו שאמרנו לעיל דת"ת ויסוד ד"ל כמה דאיןון חוברות, הכי שכינתא עלאה ותתאה חוברות אשה אל אחותה, כן גם למעלה צדדי דא אלה ויסוד דא אלה כמו דאיןון חוברות, כן מתחברים א"ל ומולידין גשמות ישראל וכאמור: ולא אמר קדשתנו וצויתנו וכו'. ע"י דברי רבינו (צדדי פרק ב' משער תיקון הנוקבא) צדוד אלה הוא, דא אלה נקרא אלה, ואמא נקראת א"ל, כי תיבה א"ל המעלה הוא צדדי, ואמא היא כתר א"ל, וא"ל הוא כתר לא"ל ע"י"ש, וזה הוא צדדי הדברים כאן י"ל שמדקדק צדדי הצדדי על כל מלה צדדי אלה ה' אמרי"ש אשר קדשנו צמלותיו ולונו, דכאן אנו אומרים בתחלה הצדדי צדדי אלה לנוכח הוא צדדי אלה שנקרא אלה, וא"כ ח"כ אנו חחרים ואומרים אשר קדשנו צמלותיו ולונו צלשון נוכח, דכ"ל למד ג"כ

קודם אחר עלאה דמצועא דנחלא עמיקא נפיק מנייה
עייזש צמקי'מ דר"ל אצא שממנו נפיק בציוה, ועייזש
(צפ' אחרי דף ס"א ע"א) מאי קודם שלימותא דכלא
דאקרי חכמה עלאה עייזש, וצמקי'מ שם: דאתמר בי
ויאמר אלקי' היינו כמש"ל צחיקון ל' שם (דף ע"ד
ע"צ) מדברי הזכר דנתינה התורה כי מסערא דאצא
ואמא דאצא אומר ואמא עושא וכמ"ש שם צציאורנו
ואין מהנורד לכפול הדברים וצונו דא אמא היינו
כמ"ש (צזכר פי יתרו) שם אורייתא מאמא נפקת
עייזש. ורית הויה אלא ע"י עשיה ר"ל דצכ"מ
שנאמר צמעשא צראשית לשון עשיה נאמר צו חיצה
ויהי, צרקיע שנאמר ויעש חלקים את הרקיע נחמר
צו יהי רקיע, וכן צצריאה המאורות נאמר צבם לשון
עשיה נאמר צבם לשון הויה יהי אור ויהי אור.
ותרוויהו לימינא ושמאלא. היינו כמ"ש (צזכר פי
יתרו) שם אר"י אורייתא מהכמה וצינה אחכלילת
עייזש, וכדברים יתייחדו עם דצרי (כרע"מ פי פנחס
דף רנ"ז ע"א, ולעיל צהקדמה דף י"א ע"צ) דהתורה ניתנה
לישראל מצחי דכורה וחכמה וחסד שצקו ימין ומצחי
נוקבא צינה וגבורה שצקו שמאל, מסערא דתרוויהו
אחייב לישראל ודא עמודא דאמלעיתא עייזש וצציתורנו
שם. וסאן מצווה ועשה על המצוה דאיהו שכינתא
דא עמודא דאמציעתא. [* א"א היינו כפי הכסא
מלך כי מלוכה על השכינה שנק' מלוכה להשפיע לה הוא
העמודא דאמלעיתא, היינו כי הוא מקבל מאח"א
ומלוכה ועושא להשפיע להמלכות כנז, ח"ש וכו'
לדיק וכו' היינו שצדיק ג"כ כמורה צדק, כי ת"ת נחית
ציסוד להשפיע למלכות]: והכי צדיק בצלמיה
ובדמותיה. עיין (לעיל חיקון מ"ז דף פ"ג ע"צ)
נעשה אדם צללמנו כדמותינו, צללמנו צצזירו לערלה,
כדמותנו צצריעבה, ואם נעיר אות צרית צצחיוכה
איכו צללמנו כדמותנו, ואם לאו לאו עייזש וצציאורנו
שם, ועיין (צזכר צראשית דף כ"ג ע"א) שדרש

אמר ליה ברי שפיר קאמרת, אבל לאו איהו דא לשבחא גרמיה, אלא כל ספירה וספירה אתקריאת ראש לחברתה, ובגין לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מגו שעבודא. פתח באנכי ואדכיר ביה אשר הוצאתיך מארץ מצרים וגו' חמשין זמנין, לקבל חמשין תרעין דבינה.

ועוד אשר קדשנו. אמר רבי אלעזר, אבא, הא אם עמודא דאמצעייתא איהו מצוה ועושה, הוה ליה למימר בגיניה אשר קדשני וצוני, מאי אשר קדשנו וצונו.

אמר ליה ודאי שפיר קאמרת, בודאי על עמודא דאמצעייתא וצדיק, אתמר על תרוייהו אשר קדשנו במצותיו וצונו. אשר ודאי דאיהי אשר אהיה אימא עלאה. מני לון על שכינתא דאיהי מצוה לכל חד מנייהו. ואינון לעילא תרין. כענפין דאילנא דאתפרשו לימינא ולשמאלא, ולתתא אתעבידו בה אגודא חדא, ובגין דא אינון לעילא תרין, ולתתא חד, דיחודא לא אית בכל ענפין דאילנא אלא בה. דאיהי אגד דכלהו. איהי אגודא דכל אבר ואבר. ובה אתעבידו כלהו חד.

ועוד

י כדיל קולא דא גבר על

באר לחי רא

מצוה ועושה הול"ל בגיניה אשר קדשנו וצוני. ר"ל קא מתמס ע"ד רש"י חזיו שאמר למעלה ומאן מלוך ועושה וכו' דא עמודא דאמצעייתא, דלפ"ז הנה מה שמזכרין בנוסח הכרכות אשר קדשנו במצותיו וזונו קאי על עמודא דאמצעייתא, דלפ"ז קשה במ"ש הנוסח קדשנו וזונו ד"ז, שמורה על לשון יחיד היינו שז"ל קדשני וזוני ביו"ד, שמורה על לשון יחיד היינו שז"ל לדו נטוה על ככה ואיכו מלוך ועושה. על עמודא דאמצעייתא וצדיק ר"ל כיון שכל הפעולות שז"ל עושה להשפיע להמלכות ולתקנה הוא ע"י היסוד, ע"כ חומרים בנוסח הכרכה כלשון רבים שמורה לז"ל וליסוד לדיק. ואינון ח"ת ויסוד: לעילא תרין וכו' ולתתא אתעבידו בה אגודא חדא וכו' וכמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) ולדיק נטול לשמאלתא ועמודא דאמצעייתא מימינא, ועי"ש צביאורנו שהבאתי מדברי רבינו (בע"ה פרק ג' משער פרופי ז"ל) דח"ת ויסוד אפ"י ששניהם הם באמצע, עכ"ז הנה בח"ת נוטה לימינא לזד החסד, והיסוד נוטה לזד שמאל שהוא בגבורה עי"ש, ולזה הוא מסביר הכה הדברים ולתתא צשורשם הם אגודא חדא שהם צשורש אי בקו האמצעי ושם הוא צסוד גוף וצריח חשבינן חד וכמ"ש, חלל לאחר שמהפשים צצחי ענפי האילן אז מהפשים ומתפרדים זה מה, שזה נוטה לימין וזה לשמאל וכאמור: דיחודא לא אית בכל ענפין דאילנא אלא בה. והיינו כמ"ש (בסכ"י ערך יסוד), דיסוד דז"ל הוא צחי הכולל כל כללות המדות, והוא צחי צריח המעורר המקבל שפע מכל עלמיות האדם העולה עד הכוח ומקבל משם טפה חזרה ומריק לנוקבא עי"ש. ור"ל דכזה מוכן הענין מה לדמריק דגוף וצריח חשבינן חד, כי היסוד לדיק כשהוא משפיע חזרה לנוקבא אז ככל

וחזר להציאו כאן, להכמשך דבריו שלמעלה צסוד אשר קדשנו במצותיו דאשר הוא צינה, והציאו גם מדרוש זה ראיח דחיבה אש"ר מרמז לצינה חמה עלאה וכאמור: אלא כל ספירה וספירה אתקריאת ראש לחברתה וכו'. וכמ"ש רבינו (בע"ה ריש ענף ד' משער עגולים ויושר, וצפרק ד' משער הנקודות) עי"ש, והמשך הדברים צזה הוא לתרין דלכאורה חס אמרת דחיבה אשר מרמז לסוד הצינה, קשה דהיה די לומר אנכי ה' אש"ר, והיינו דורשין חיבה אש"ר על סוד הצינה, ולמה נתן סי' לחיבה אש"ר שהוא האשר שצכחו הולאחתיך מאמ"ל, ולזה הוא כמתרין דאם נא היה כתוב הסי' של הולאחתיך מאמ"ל, היינו דורשין חיבה אש"ר לזירוף רא"ש, וכמ"ש מסערה דנוקבא אתקרי אשר ומסערה דדכורה אתקרי רא"ש, ולא היינו יודעין מאיזה ספירה הוא מדבר, כי כל ספירה וספירה אתקרי ראש לחברתה: בגין לאשתמודעא לון מאן אתר אפיק לון מגו שעבודא. ר"ל ולכן כתוב אשר הולאחתיך מאמ"ל, כי כה בגאולה הוא ע"י הצינה סוד אש"ר כנ"ל דתמן יוצלל דנפקין צה עבדין לחירין: פתח באנכי ואדכיר ביה אשר הוצאתיך מאמ"צ. עיין (לעיל ל' דף ע"ד ע"ב) אנכי אנכי הוא מנחמכם, חמה עלאה אנכי לעילא, אנכי חמה תחאכ לתתא עי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר הכה דצנתינת כחורה פתח הקצ"ה צאנכי, ולא ידענו חס צאנכי דלעילא חמה עלאה מדבר, או צאנכי דלתתא חמה תחאכ, ולזה מסיים אשר הולאחתיך מאמ"ל, שכיח צכה חמה עלאה שחיה אנכי דלעילא וכאמור: חמשין זמנין וכו'. וכמ"ש (בזכר פי יתרו דף פ"ג ע"ב. ודף פ"ה ע"א וע"ב). וכמ"ש (לעיל תיקון ל"ב דף ע"ז ע"ב) עי"ש וצביאורנו שם: הא אם עמודא דאמצעייתא איהו

ועוד ויאמר אלקים יהי אור. דא נבואה במראה דאתמר בה (במדבר יב) במראה אליו אתודע. ואיהי חזון דנביאיא. איהי חזון, וקוביה חזוה. דאיהו יקריק אדניי, דהכי סליק חזון חסר ו' חמש ושתין כחשבון אדניי. (בנבואיה ס"ז. ס"ה כחשבון אדניי. ותיבה הא (דף פ' ע"א) ס"ו). ובמאי היא חזון באת ו'. ביה אתעבדית אספקלריאה דנהרא אדון דילה.

בראשית

באר להי ראי

נכלל בו כל הרמיה אצרים של גוף הכח וכאמור: ועוד ויאמר אלקים יהי אור וכו'. זה קאי אלעיל שדרש הטעם דכ' במאמר של ויהי אור ויאמר אלקים שהוא מסערה דשמאלא, ואמר שיש עוד טעם צמיש ויאמר אלקים דייקא, משום שענין יהי אור מרמז להשפעת הנבואה שהוא בסוד מראה צורא דמראה אליו אתודע שהוא נוצע מהשם אלקים, וכמ"ש בנבואת יחזקאל ואראה מראות אלקים, וכמבואר (לעיל בהקדמה דף ד' ע"ב) שפי' נאמר ויהי אור, שסוד מראות אלקים כלולה מה"פ אור דמעיב, ושורש הנבואה למסערה דמראה הוא בהשם אלקים ועיב נקרא מראות אלקים דייקא עיי"ש וצביאורנו שם, וכעין דברים אלו כתוב גם (לעיל חיקון ל' דף ע"ד ע"ב) נתיב תליחא דכיה פקודא תליחא דחיהו נבואה הכ"ד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור חמש חור חינון ועליהו אתמר נפתחו השמים ואראה מראות אלקים עיי"ש וצביאורנו שם. ואיהי חזון דנביאיא. עיין (לעיל חיקון ל') שם, שאמר שם בהמשך הדברים אמא עלאה מראה סחימא דלית צב דמיון, אמא תתאה מראה צחתגליא דלית צב דמיון ועלה אתמר וציד הנביאים אדמה דאיהי דמיון לכל נביאיה ולכל חד כפום חיליה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר גם הכא ואיהי חזון דנביאיא, והיינו כמש"ל שם דאיהי דמיון לכל נביאיה לכל חד כפום חיליה וכאמור: איהי חזון וקב"ה חזוה. מידי דצרו צענין הנבואה צבחי חזון שהוא בסוד ואראה מראות אלקים, הוא מבאר ענין הנבואה צבחי חזון שהוא נוצע מז"א ע"י המלכות, והיינו ממש"ל (דף ב' ע"א) חמים נביאים מסערה דנחא וכו', ועיי"ש צביאורנו שהצבחי מדצרי רצינו (בשער רוח הקודש דף ב' ע"ב) דענין חזון ונביאות הבא לחמים ונביאים הוא מכה ההארה הנמשכת מנחא והוד דז"א להמלכות, שפי' שכם מתייחדים ז"א ונוקבא דיליה סוד הוי"ה ואדניי, נמשך להם מהמלכות סוד שם אלדי החזון מהנחא וכו' דז"א סוד שם הוי"ה עיי"ש, והסציר הבא דהמלכות נקראת חזון כי יש בה כח השפעת החזון על שם צעלה שנקרא חזק שהוא מקור הנבואה דצחי חזון וכאמור: דאיהו חזוה אדניי. היינו כמש"ל בהקדמה שם דחמים ונביאים מקבלים נבואתם מזו"ה דלוליס מהזיה אלדי עיי"ש

וצביאורנו שם. דהכי סליק חזון חסר ו'. בחיקונים דפום אהמסערה דאם משנת חס"ו מוקד חזון (בקמ"ץ תחת הכח"ת וחול"ם על הזי"ן) אהמס (בפרדס צערי הכנויים ערך חזון, וצב"י ערך חזון) מבואר שהמלכות מלך עלמה נקראת חזון הכנסת, ור"ל כי חזון גימ' אלדי וצבתהצר אליה הלות ו' סוד ח"ת שהוא הוי"ה נקראת חזון עיי"ש: בנבואה ס"ו ס"ה כחושבון אדני' ותיבה הוא ס"ו. כ"ז מוחק הגר"א וכו' שהוא כגכה חזק תלמוד עושה: ביה אתעבדית אספקלריא דנהרא אדון דילה. הוא כמפרש דצרי צמח שאמר דהמלכות נקראת חזון, שכל הנביאים שמתנבאים צבחי חזון הוא מכה המלכות שהוא שם אלדי כנ"ל, דלכאורכ הוא סחירה למש"ל צבדמה שם דחחחים כס מסערה דדכורה ונביאים כס מסערה דנוקבא, ועי' צביאורנו שהצבחי שמדצרי רצינו (בשער רוח הקודש) מבואר דחחחים הואיל והס מסערה דדכורה כס מתנבאים צבחי אספקלריא דנהרא, והנביאים שמתנבאים מסערה דנוקבא כס נקראים אספקלריא דלא נכרה עיי"ש, והנה לכאורכ הדברים סותרים זא"ז דהכא מבואר דעל הנבואה מסערה דנוקבא נאמר שהוא צבחי חזון ועל זה נאמר ואראה מראות אלקים ומדקרא ליה צלשון ואראה מראות מבואר שהוא צבחי אספקלריא המאירה, ולזה הוא כמתרן דמה"ט נקראת חזון משום דנכרה צב חזון דילה שהוא חזק ו' סוד ח"ת שם הוי"ה צ"ה כנ"ל מה"ט קרא לה בסוד ואראה מראות אלקים שהוא סוד אספקלריא המאירה, כי כל עיקר השפעת חזון הנבואה שלכ היא נמשך לה מצעלה סוד הוי"ה והלא החזון שמסערה דדכורה הוא צענמותו צחי אספקלריא המאירה וממילא שפי' גם כל השפעת נבואתה צבא הוא צבחי זו וכדמפרש הכל להלן בחיקון שחז"י צביאור היעצ: ביה אתעבדית אספקלריא דנהרא אדון דילה. וכמ"ש להלן בחיקון שחז"י כי הוא אלונין וכשחזיו לו חזון על כל הארץ ודאי, וצנ"ד מסערה דיקריק אחקריאח אספקלריא דנהרא, וכד אידי אלדי צלא צעלה אחקריאח אספקלריא דלא נכרה, ונביאיה מסערה דיקריק חינון מאספקלריא דנהרא וכו' עיי"ש:

תקונא ארבעין

בראשית (תהלים מה) שמעי בת וראי והטי אזנך וגו'. בראשית. תמן שמע"י, תמן בית, תמן רא"י. שמע"י. ש' מן בראשית. בית. תמן אשתמודע ברישא וסופא דתיבה. רא"י. תמן אשתמודע באמצעיתא. כגוונא דא בראשית, וכד תהא בחבורא עמיה כגוונא דא יאקדונק"י. איהו אמר לגבה (שם) ושכחי עמך ובית אביך. (בראשית ב) דעל כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד, (תהלים מה) כי הוא אדוניך והשתחוי לו. אדון כל הארץ ודאי.

ובגין דא מסטרא דיקוק אתקריאת אספקלריאה דנהרא. וכד איהי אדני בלא בעלה אתקריאת אספקלריא דלא נהרא.

ונביאיא מסטרא דיקוק אינון מאספקלריאה דנהרא. ונביאיא מסטרא דאדני אינון מאספקלריא דלא נהרא. דאלין מתנבאין רחמי, ואלין מתנבאין דינא. דנבואה איהי שקילא לאורייתא דבכתב ולאורייתא דבע"פ.

ובההוא

באר לחי ראי

ולא נאמר בזמן הזוג הגמור לגביהו ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו ושכחי עמך ובית אביו, שלא יכיר בהם שום ענין פירוד זה לימינה חכ לשמאלה מלד איהא, אלא שיכיר הזוג הגמור ככתר עליון שכול ראש האמנטי וכאמור: אדון על כל הארץ ודאי. וכמ"ש (לעיל בסוף תיקון הקדוש) אדון דינא, וכינוי כמ"ש (בזכר בראשית ריש דף רל"ד, וצרע"מ פ' משפטים דף קי"ח ע"א) כי ז"ל בכויתו מחדווג במלכות נקרא אדון, כי הוא עלם האדנות, ועל שמו נקראת המלכות אז בשעת הזוג למטה בשם אדני עיי"ש: אליו מתנבאין רחמי ואליו מתנבאין דינא. עיין (לעיל תיקון י"ח שם) שאמר דנביאים דאספקלריא הכאריה ושאינה מאריה, אינון צהרין שוקין יקריק לימינה אדני לשמאלה, וככי צהרין דרועין יקריק לימינה אדני לשמאלה עיי"ש וצביאורנו שם, ולא מצאנו הכה להמשך הכדוש דאדון המתנבאין צצחי אספקלריא המאריה מסערה דהשם יקריק שצימינה שורש הכסדים הם מתנבאים רחמי, ואינון דמתנבאין צצחי אספקלריא שאינה מאריה שכול מסערה דהשם אדני שמשמאלה שורש דינינים, הם מתנבאים דינא אדנותיות אדני: דנבואה איהי שקילא לאורייתא דבכתב וכו'. כדברים האלה כתב גם (לעיל תיקון ל' דף ע"ב ע"א) עיי"ש וצביאורנו שם, ור"ל כי כמ"ש (לעיל בסקדמה דף י"א ע"ב) דחורה שכתב שכול צחי דכורא אחייבינה מסערה דחסד, וחורה שצעי"פ שכיח צחי נוקצה אחייבינה מסערה דגבורה עיי"ש, גם צענין הנבואה כן הוא שהנביאים שמתנבאים מסערה דדכורא הם מתנבאים מסערה דחסד, והמתנבאים מסערה דנוקצה מתנבאים צצחי גבורה ודין וכאמור: הת"י ונבאו בניכם ובנותיכם. וכמ"ש

זכר

בראשית תמן שמע"י תמן בית תמן רא"י. כהמשך הדברים שדרש בסוף תיקון הקדוש צענין חזיון הנבואה שנמשך לנביאים ע"י המלכות ממח שמדוונת עם צעלה, ועי"ז אחתעידת אספקלריא דנהרא ככה להשפעה דז"ל שכול אדון דילה, הוא מתחיל צחיקון זה לדרוש שורשו הכל צחינה בראשית, שמע"י בית ורא"י, כינוי כי שמע"י הוא ענין שמישית הנבואה שהנביא שומע צבור ואשמע את קול כנפיהם וגו', ורא"י הוא ענין ראיית הנבואה צצחי צמרא"י אליו החודש, וצצחי ורא"י מראות חלקים כגיל צחיקון הקדוש שנמשך כל זה להנביאים מח"ש ע"י המלכות שנקראת בית וכדמפרש ואזיל: איהו אמר לגבה וכו' דעל כן יעזב איש וגו'. עיין (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) דצחיקון שז"ל שכול אדון ו נפיק ואזיל להזדווג עם המלכות שכיח אדון כי נאמר ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו עיי"ש וצביאורנו שם, וכן אמר הכה כמו שז"ל הוא מקיים בשעת הזוג ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו, כן גם המעורריתא לריכב לקיים כמו כן שכחי עמך ובית אביו, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ק"ח ע"ב) על ענין יחיד ז"י וע"ד חתמר ע"כ יעזב איש את אביו ואת אמו וגו' אידי אהדפקת ציח ואיכו צכ עיי"ש, ופינימיות הענין צכ עפמ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ד ע"ב) כד אינון צצחא ואמא לימינה ושמאלה כל חד איכו שם צפני עצמו, וכד אינון ככתר עליון אינון ציחודא חדא, ועיי"ש צביאורנו דהכללה השלימות של היחוד דז"י הוא כהשם עליון ומחזונום ככתר עליון שאז נכללים זה בזה בקו האמנטי שיהיה שילוב גמור ונכלל שמאלה צימינה, משא"כ כהשם עדיין זה בלא כלל חכ בלחם שאז איכו צימינה ואיכו צשמאלה עיי"ש.

ובהורא זמנא דמתפתחין היכלין דנבואה, כמה מארי דעתידות יתערון בעלמא. הה"ד (י"א ג) ונבאו בניכם ובנותיכם וכו'. וכמה מארי דאותות ומארי דעתידות ממה דהו ועתידין למהוי. ממה דהו. מסטרא דמחשבה דאתמר בה ישראל עלה במחשבה. וממה דעתיד למהוי מסטרא דאימא עלאה. ורזא דמלה (קהלת ג) מה שהיה כבר הוא ואשר להיות כבר היה. וכמה מארי דעיינין דאינון חוים ונביאים יתערון בעלמא דאינון עיני י"י. וכמה מארי דאודנין דתמן שמיעה דאתמר בהון (יחזקאל א) ואשמע את קול כנפיהם. ומארי דאנפין דאתמר בהון (שם) וארבעה פנים וגו'. ומארי דקלין, ומארי דדבורין, ומארי דרוחא דקודשא, ומארי דידין דאתמר בהון (שם) וידי אדם וגו'. ומארי דקומה, ומארי דאות, ומארי דרגלין, דאתמר בהון (שם) והחיות רצוא ושוב.

בההוא

באר לחי ראוי

(לעיל ריש תיקון י"ח דף ל"א ע"ב) דיש נבואה כסוד פתוחו דעיינין, ויש שהיה כסוד סתומו דעיינין עיי"ש וצביאורנו שם: מארי דאודנין. פי' דדברי רבינו (בשער רוח הקדש פרק א') שמזכיר ענין דנבואה ורוח הקודש, שהוא ענין שמיעת הקול הנשלט מלמעלה לדבר עם הנביא, והקול הזה העליון הרוחני אי"ל לו להחגשם ולכנסם בצאני הנביא הכוא. אס לא פי' שיתלבש תחלה אותו הקול בקול בגשמי של אותו הנביא שיואל מפיו דכיותו עוסק בתורה ותפילה ואז מתלבש בו וזא לתוך חוץ הנביא הכוא אז בעל רוח הקודש הכוא ואז ישמעו הקול העליון עיי"ש, ולזה אמר וכמה מארי דאודנין דתמן שמיעה, היינו שלומדים ומתפללים בקול ואז יכולין לשמוע קול העליון דמה שנקנס לתוך אונם בצירוף קול התורה ותפלה שלהם וכאמור: ומארי דאנפין וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון ל' דף ע"ב ע"א), וכמזכיר (לעיל תיקון י"ח דף ל"ב ע"א) כל נביאים הוו משיגין נבואה לכהן בצאצין דמלכא כל חד בצצר ידיעה וכו'. מנהון צאודנין ומנהון צאנפון עיי"ש: ומארי רוחא דקודשא. היינו פי' שר' רבינו (בשער רוח הקודש שם) שיש הפרש בין נבואה לרוח הקודש, כי נבואה הוא מסטרא דדבורא, ורוח"ק הוא מסטרא דנוקבא עיי"ש: ומארי דידין וכו' ומארי דקומה ומארי דאות ומארי דרגלין. כל אלו מצוארין (לעיל תיקון ל' דף ע"ב ע"א) וצחיקון י"ח שם) עיי"ש וצביאורנו שם: ומארי דרגלין. פי' (בזהר פ' לך דף פ"ו ע"ב) מאן רגלין אלן מלאכין דאינון תחתיו דקב"ה כד"ל ועמדו רגליו ציוס הכוא וגו' עיי"ש, ולזה אמר שיש נביאים שצווחים נמשך מהמלאכים שהם צחי רגלין דקב"ה: דאחמד בהון והחיות רצוא ושוב. כדברים האלו כתב גם (לעיל תיקון ל' שם) דפסוק זה נאמר על מארי דרגלין, וכיניו כי פסוק זה נאמר (ציחוקאל ח') על המלאכים האוחזים פני כסא שהם סוד רגלי המרכבה, ואמר כי מהי"ט הם נקראים מארי דרגלין כי בענין שהם נקראים קן הוא יען כי יש בהם צחי רצוא ושוב שהוא

(בזהר פ' וירא דף קי"ח ע"א) כד יכא קריב ליומי דמשיחא אפילו רצח דעלמא זמנין לנשכחא עמירין דהכמתא ולמגע ציח קלין וחושבנות, ובהכחא זמנא אחתליא לכלא עיי"ש. וכמה מארי דאותות. (הגרי"א) מוחק ג' תיבות אלו, אמנם כן הוא בגי' בכל הדפוסים, וכפי פשוט הוא בזה עפ"מ"ש (לעיל תיקון י"ח דף ל"ו ע"ב) דיש כמה נביאים שנקראים מארי דאותות, ומסטרא דאות אי"ל הקב"ה למשכ וזה לך האות, ואיכו כלול י"ב מחלות וז' ככני לכת מסטרא דקדושא וכל מול אחקרי אות וכו', וכל נביא חית ליה מזניה ושעתיה כפוס הכוא מללא ופסוס פעולה דיליה עיי"ש וצביאורנו שם. ממה דהוי מסטרא דמחשבה דאתמר בה ישראל עלה במחשבה. עיין (צדע"מ פ' פנחס דף רכ"ט סוף ע"ב) כסוד ישראל עלה במחשבה, כי צחי הרכור שאינו כ"כ כמו מחשבה הוא נרמז בזהמא, ומחשבה נרמז צנינה שהוא יותר מתגלה מהכורה, וישראל הוא סוד הזהמא, וזה הוא סוד ישראל שהוא חכמה עלה במחשבה שהוא צנינה, כי חכמה לא אשתמודע אלא צנינה, ועי' (צפרדס צערכי הכנויים ערך מחשבה) צביאור דברי הרע"מ בזה, ועיי"ש עוד (צערך ישראל) מ"ש בזה, ולזה אמר הכא דאותן הנביאים שהם מסטרא דדבורא שפיקר שורשם הוא בזהמא כסוד ישראל כנ"ל, הם מתנבאים ממה שהיה כעטם מה שאמרו ישראל עלה במחשבה לשון עבר: וממה דעתיד למהוי מסטרא דאמא עלאה. עיין (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב וצ"ד) דצנינה נקראת עלמא דחתי עיי"ש, ולזה אמר דאותן הנביאים ששורשם בלמא עלאה הם מתנבאים ממה דעתיד למהוי כעטם אמא עלאה שהיה שורש עלמא דחתי: ורזא דמלח מה שהי' וגו' ואשר להיות וגו'. פי' כי אותן המתנבאים בזה הזהמא שהוא כ"ח מ"ה, כמ"ש (לעיל בזהמא דף ד' ע"א) הם מתנבאים ממה שהיה ואותן המתנבאים מסטרא דצנינה שנקראת אש"ר כמ"ש (לעיל צחיקון הקדום דף מ"ט ע"א וע"ב) הם מתנבאים ממה שעתיד להיות: מארי דעיינין. הוא סוד הנבואה החסר

בההוא זמנא (בראשית א) ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. אלין אינון נביאי דשקרא דאתמר בהון (שמות ז) ויעשו גם הם חרטומי מצרים וגו', דאפריש לון קב"ה מנביאי קשוט.

ויאמר אלקים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים (בראשית א). הכא רזא לאתעסקא באורייתא דבע"פ, ולאפרשא בין אסור והתר, דאינון מיין מתיקן, ומיין מרירן מסטרא דשמאלא, (שמות טו) ולא יכלו לשותות מים ממרה כי מרים הם. ומסטרא דימינא (שם) וימתקו המים, ואינון כגוונא דדם טהור ודם נדה, דצריך לאפרשא בינייהו. בגין דההוא זומא דהטיל נחש בחוה גרים לערבא מיין דדכיו עם מיין דמסאבו. ובגין דא תקינו תקנה דא לחובא לאפרשא בינייהו, וההוא דאפריש בינייהו, דא רקיע דעל ראשי חיוון דאתמר ביה (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע דא מטטרין.

ויעש אלקים את הרקיע ויבדל וכו' (בראשית א), הכא לית מיא מסטרא דמסאבו. אלא מיין מסטרא דשמאלא הוו בעאן לאתגברא. ומיין מסטרא דימינא הוו בעאן לאסתלקא עלייהו, עד דאלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלכא. ואלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלכא. עד דאתא עמודא דאמצעיתא ואעיל שלם בינייהו וקשיר לון, ואתעביד שקל (נ"א שלם) בינייהו.

ודא מחלוקת לשם שמים. כגון לאה ורחל, דדא בעא לאתחברא בבעלה, ודא בעא לאתחברא בבעלה, ונטיל לון יעקב וקשיר לון ביה (דף פ' ע"ב) לתרוייהו. בגין דהוה קא מחשבת לאה בלבה אם יעקב נטיל לאחתי נטיל לי עשו חייבא. והכי קא חשיבת רחל כגוונא דא. בגין דא קוב"ה יהיב לון ליעקב תרוייהו, ושויב לון מההוא חייבא, ואתחברו בצדיקא.

אמר ר' אלעזר, אבא, יומא חדא הוין בבי מדרשא, ושאלו חברייא מאי ניהו דאמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים, שמא תסכנו עצמכם, שנאמר (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני.

אדהכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין (נ"א קם סבא דסבין עתיקא דעתיקין, ואמר קא נחית, ואמר לון רבנן במאי עסקיתן

באר לחי ראי

בצחי כרגלים: בההוא זמנא ויבדל אלקים וגו'. כיינו כמיש (לעיל תיקון ל' שם) שפנין כדל בין נביאי אמת לנביאי שקר כו' כסוד פסוק דויבדל אלקים וגו', וכמיש שם צאורך. רזא לאתעסקא באורייתא דבע"פ וכו'. וכמיש גם זכ (לעיל שם פקודה רביעא) לאתעסקא באורייתא ולאפרשא צה צהית דרגן צאסור וכו' וכו' כסודמאכ וטכר כשר ופסול וכו' עיי' וצניאורנו שם: בין מיין מתוקין ומיין מרירין וכו'. דא מס"פ. כל זכ מפרש (בזכר בראשית דף כ"ז ע"א, ולעיל תיקון כ"א דף מ"ו ע"א), עיי' וצניאורנו שם: עד דאלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלכא. וכמיש (לעיל תיקון כ' דף י"ט ע"ב) עיי' וצניאורנו שם (בתיוקנים מ"ה דף פ' ע"ד) עיי' נפל עשו חייבא. וכמיש צשים (צ"צ דף קכ"ג ע"א): שלא תסכנו עצמיכם. מימנא ז' איתא צשים (תנינא דף י"ד ע"ב) ושם ג' תיבות סגיאן

אלו ליתא. אמנם (בזכר בראשית דף כ"ז ע"ב צמוסגר) איתא כלשון זה, וכיינו כי דף שפנין לפרסם ה"כ כדי לתקן טעם אדכ"ר צמב שפנס צמוח הסכמה, וכל עבודתם ה"כ להמשיך דף מוחין דאצא, וכן עזאי וכן זומא שלח תקנו כראוי צלו לידיו סכנה, וכמיש כל זכ (צלקית צ" בראשית) ולזכ הזכיר רעיק לתלמידיו שלח יפגמו צהמוחין כהזכרים, ולא יעשו כמו שפגשו צ" וצ"ע וכלמפרש ואזיל: הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין. ע"י (בזכר פ' צלק דף קכ"ז ע"ב) כסוד אל זקני עירו, דסוד הזקנים שורשם ציומן קדמאן, ציומן דעתיקין סבין דללא, ועיי' (צמק"מ צ"י כרמ"ו) שפירש שמקומם כו' דזיקנא עלאכ, וכיינו צ" תחנות דעתיק, שפ"ס מאיריס צנגלנחא ומחא דארץ, וכארכ ז' נמשכת אל דזיקנא עיי' צאורך, וע"י (לכל סוף תיקון פ' דף קל"ה ע"ב) שפ"ס רש"י דכדורות עד אברהם אבינו חין ציומן וצמן סגיאן

עסקיתו. א"ל ודאי בהאי דאמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ואמר לון, ודאי רזא עלאה אית הכא, והא אוקמה במתיבתא עלאה, ובגין דלא תטעון נחיתנא לכון, בגין דיתגלי רזא דא ביניכון, דאיהי רזא עלאה טמירא מבני נשא (נ"א דרא).

בודאי אבני שיש טהור. אינון י' י, דמנהון מיין דכיין נפקין. ואינון רמיזין באת א, רישא וסיפא י' י. ו דאיהו נטוי ביניהו, איהו עץ חיים. מאן דאכל מניה וחי לעולם.

ואלין תרין יודיין אינון רמיזין בוויצר. ואינון תרין יצירות, יצירה דעלאין, ויצירה דתתאין. ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף

באר לחי ראי

לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסכנו בעצמיכם, הה"ד (שם) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני, והא כתיב (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים והי מבדיל בין מים למים, ועוד מים עליונים ומים תחתונים אית תמן, למה אמר אל תאמרו מים מים.

אמר ליה בוצינא קדישא, סבא דסבין, לך יאות לגלאה רזא דא, דלית חבריא יכלין לקיימא ביה על בורייה.

אמר ליה סבא דסבין, ר' ר' בוצינא קדישא, בודאי אבני שיש טהור אינון י' י, דאינון חד יוד עלאה מן א, ותניינא יוד תתאה מינה, והכא לית טומאה אלא אבני שיש טהור, ולית הפרשה בין מים למים

מימי החסדים, וכמ"ש (צפרדס צערכי הכנויים ערך מים) צלריכות. איהו עץ חיים. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט שם) דנקו הארוך של הא' שמחבר הכ' יודיין, הוא צסוד עץ חיים מהלך ח"ק שנים שהוא סוד הרקיע המבדיל בין מים העליונים למים התחתונים עיי"ש וצביאורנו שם מאן דאכל מניה וחי לעולם וחינו כי מי שמייחד הכ' תורות עיי' אות ו שהוא הרקיע הכנויי צנייכו שהוא לימוד חכמה הקבלה שהוא צרזא דיסוד לדיק כנ"ל, הוא זוכה לתחיית החמים מסערא דיסוד לדיק שהוא חיי עולמים. ואלין תרין יודיין אינון רמיזין בוויצר. כוונתו צוה שכל יודיין של ויילר מרמזים לסוד הכ' יודיין של הא', שמרמז שהקצ"ה צרזא את האדם שילמוד הכ' תורות תורה שצכתז ושצע"פ, שכל סוד הכ' יודיין של הא', והניחכו צביע לשמור את דרך עץ חיים, שהוא סקו הארוך של הא' שהוא צחי יסוד לדיק כנ"ל, שעי' יתייחדו הכ' יודיין: ואינון תרין יצירות דעלאין ויצירה דתתאין. עיין (צירושלמי יבמות פרק ד הלכה ב') דהכ' יודיין של ויילר מרמזים לצ' יצירות עיי"ש, ולא דרש הכא להמשך דדרוש שכל יצירות ה"ה סוד צ' תורות שצכתז ושצע"פ, שכל סוד מים העליונים ומים התחתונים, שכל מרמזים צכ"ב יודיין כנזכר: ואינון חכמה בראש וחכמה בסוף. עיין (צתיקונים מז"ה דף ע"ב ע"ד) צסוד ויגד לך פעלומות חכמה, דסוד אגדה הוא צחכמה, ומחמק אתקריאת שכינתא חכמה, ואינון תרין חכמות. חכמה עלאה וחכמה תתאה, ועליהו אהמד ויגד לך פעלומות חכמה, ופיכ

סגיאין, כגון אדם שחי חשע מאות ושלשים שנה, ונה חשע מאות וי' שנה, ומן הצרכה ואילך היו מהמעטין בשנין, משום דהדורות הראשונים דרבו יומין ושנין היו נשמחכו מחרין אגפין, ואותן הדורות שחחר הצרכה שחיו מיעטו דיומין ושנין היו שורש נשמחכו מזעיר אגפין עיי"ש, ולפי האמור מ"ש שכיח נשמחכו מא"ל, ר"ל מההצרכה של א"ל ועתיקא הנמשך אל דיקא דחרין וכאמור, וצוה מוצן הענין כאן שחגלה להם צוה נשמה לדיק צוה צמלחו מעל צוה שגשמתו מהצרכה הנזכר בודאי אבני שיש טהור אינון י' י ובר. עיין (לעיל ריש תיקון י"ט דף ל"ח ע"א) דלורת אות א. הוא צסוד חין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, דמים העליונים שהוא סוד י' דלעילא הוא סוד תורה שצכתז, ומים התחתונים שהוא סוד י' התחתונה הוא סוד תורה שצע"פ, ומלא נימא שהוא צחי סקו שצנייכה שהוא צחי יסוד לדיק הוא חכמה הקבלה המחבר תורה שצכתז עם תורה שצע"פ, ומאן דמנע חא דעיקרא חיינו שאינם מחברים הכ' תורות עיי' לימוד הקבלה כחבר, כ"ז כאלו אכוד עלמא לחרו וצוה, עיי"ש וצביאורנו שם, והכא מרחיב הדברים יותר ואמר כי הכ' תורות שכל מים העליונים ומים התחתונים סוד הכ' יודין של הא' כנזכר, כל נקראים אצנים צסוד שני לוחות אצנים, ואם לומד הכ' תורות עיי' הקבלה אז נקראים אצני שיש טהור, כי תורה כיו"ד הוא גולתא כאצן ונקרא שיש, מפני שהשם הוא זך ולכן שמרמז לצחי כחמד והרחמים, כענין מים זכים ומחוקים שהוא מים טהורים סוד

למים, דכולא יחודא חדא, דאלין אינון
מססרא דאילנא דחיי דאיהו ו באמצעיתא
דא דאתמר ביה (שם ג) ולקח גם מעץ החיים
ואכל וחי לעלם, אבל אילנא דעץ הדעת
לתתא).

ונפלו, ודא גרים אבודא דבית ראשון ובית שני. ואמאי נפלו, בגין דפרח ו מיניהו דאיהו ו
מן

באר לחי ראי

הכח שבו צדוד אדם קדמון לכל הקדומים כ"ל,
ולזה הוא מוסיף הכא לצדוד הענין ללימוד חכמה הקבלה
הוא העלומות מחכמה עלאה, דהיינו סוד החכמה
של אדם קדמון לכל הקדומים, שהוא סוד כתר עלאה
גבוה מעל גבוה שפי' עולם האצילות שחלשש ופעלם
בתוך עולם האצילות, שפי' נאלל והוא צדוד כה הפועל
בנפעל והכן: ואינון לקבל תרין עיינין דבהון תרין
דמעין וכו' פי' בשי"ס (ברכות דף י"ט ע"א) בשעה
שקצ"ב זוכר את בניו ששרויים בצער בין אומה"ק,
מוריד שתי דמעות לים הגדול וכו' עיי"ש, ופנימיות
הענין עיין (בזכר שמות דף י"ט ע"א וע"ב) היינו
דחן שהקצ"ב מוריד שתי דמעות, מאן אינון שתי
דמעות, אמר ר"א בעשרה כחרי מלכא אית תרין
דמעין להקצ"ב, וכן שתי מדות הדין שדין צא משתיבה,
וכשהקצ"ב זוכר את בניו מוריד אותם לים הגדול שהוא
ים החכמה להמתיקן והופך עליהו מדת הדין למדת
הרחמים, ועיי"ש (במק"מ) שכתב דכ"ב דמעין וכ"ב
מדות הדין הם נלח והוד עכ"ל בקצרה, וציאור הדברים
הוא עפי' דברי רבינו (בפעי"ח פרק ה' משער הזמירות)
דכ"ב עינים דרחל יש בהם דחי הדין שחם סוד דחי
תרין דמעין, ועיי"ש להלן (פרק ו' משער ר"ה) דכ"ב
עינים של רחל שחם נלח והוד שם הוא מקור הדינים,
ולכן היה בחורבן דכ"ב חדשים תמח ואז שחם צדוד ד
עינים נרי"ה עיי"ש, ולזה דרש הכא שד"ב יודין של
וייגר שחם מרומים באת א, מרמים לסוד דכ"ב דמעין
של דכ"ב עיינין, ועיקר הקלקול שהוצרך הקצ"ב להוריד
דמעות, הוא משום דפרח מהם בקו האמנעי של הא
שהוא בנצח אית ו' וכדמפרש ואזיל: ואמאי נחתו.
כלומר מה הוא ענין דנקיט לשון ירידה צדוד דמעות
במ"ש הקצ"ב מורי"ד, מה הוא ענין הירידה דכ"ב
בגין דאורייתא וכו'. תמלית הדברים של החירון דכ"ב
הוא כיון דכל עיקר הקלקול שחם צא בעצמו של
הגלות לישראל הוא עיי' שמשח הוריד הלוואות לעוה"ז,
ועיי' נפלו לארץ ועשצרו, פי' מוריד הקצ"ב סוד
דמעות, להודיע שכל חוקף הדינים שחלגל על
ישראל דכ"ב הוא עיי' ענין הורדת הלוואות שחם נרי"ה,
ובכח מהכח הקלקול והפסד הנרי"ה לבחי דמעות

שצ"ב

בסוף. תעלומות חכמה, ודאי אינון תעלומות
מחכמה עלאה (דאיהו) דתחות כתר עלאה.

ואינון לקבל תרין עיינין, דבהון תרין
דמעין נחתין בימא רבא. ואמאי

נחתו, בגין דאורייתא מתרין לוחין אלין הוה
משה נחית לון לישראל. ולא זכו ואתברו

ונפלו, ודא גרים אבודא דבית ראשון ובית שני.

ופיה פתח בנחמה, והיינו שעל חכמה עלאה נאמר
ויגד לך תעלומות חכמה, ועל חכמה תתחיל פיה פתח
בנחמה, דמתחיל לפעול איכו חכמה תתחיל עיי"ש,
וככא דרש ענין זה על ענין המלכות שנתקנית עיי'
לימוד נגלות התורה וסחרי תורה, שעליהם מרמים
כ"ב יודין של האות א, שהחכמה תתחיל שהוא לימוד
נגלות התורה שהוא מרומן כהי"ד התחתונה של הא,
חיקוקה ועלייתה ליו"ד העליונה שהוא חכמה עלאה
הוא עיי' לימוד הקבלה שהוא סחרי תורה שנקרא
תעלומות חכמה וכדמפרש ואזיל: ודאי אינון תעלומות
מחכמה עלאה. הוא מסביר צדוד דבריו שאמר דמחמת
הקבלה שהוא סחרי תורה נקרא חכמה עלאה, והוא
כמ"ש רבינו (בפעי"ח פרק כ"א משער השבת) ללימוד
חכמה הקבלה עולה עד עולם האצילות עיי"ש, ונודע
דעולם האצילות נתהווה ככה חכמה עלאה צדוד כולם
בנחמה עשית, שהאור אין סוף התלבש בנחמה דאדם
קדמון והאציל תחתיו עולם האצילות עיי"ש. (דאיהו)
דתחות כתר עלאה. פי' דדברי רבינו (בשער
ההקדמות דף קפ"א) שכתב דע כשהאין סוף ד"ב
ר"ה להפשע אורו בתוך הדין דאצילות, הוצרך מתחלה
להתלבש אור עצמותו בתוך החכמה, ואח"כ התפשט
בעולם האצילות, ואם לא היה מתלבש בתחלה בתוך
החכמה לא היה יכולה צדוד ספירה מהי"ס לקבל
אורו, חס סוד כולם בנחמה עשית וכו', אמנם נריך
שחשד כי חכמה זו אינה החכמה שצ"ס דאצילות כי
זה לא יתכן שיתלבש האין סוף ד"ב בנחמה בתחלה
ואח"כ יתלבש בכתר, אבל ציאורו הוא כמה שהודעתין
ענין דרש איך לכל הקדומים צדוד כי גבוה מעל גבוה
שומר וכו'. ובאותה החכמה אשר בעולם שעל האצילות
שם נתלבש, ועיי' נתפשט אח"כ בעולם האצילות וכו'
עיי"ש בנאור, והדברים יתייחדו עם מ"ש רבינו (בפעי"ח
ריש פרק ה' משער סדר אצ"ע) כי כאשר חפץ הא"ס
ד"ב להאציל בעולם האצילות שהוא ספירת החכמה,
לא היה כה בספירתה של עולם האצילות שהוא החכמה
לקבל אור העליון, אם לא עיי' חמשה ספירות הכתר
עיי"ש בנריכות, ולפי האמור הכה בודאי עומתו לסוד
החכמה שעל האצילות שהוא סוד חכמה של ספירת

מן וייצר, ויהיב לון אחרנין מסטרא דעץ הדעת טוב ורע דמתמן אתייהבת אורייתא באסור והתר. מימינא חיי. ומשמאלא מיתה. ובגין דא אמר רבי עקיבא לתלמידוי בשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ולא תהוון שקילין אבני שיש טהור לאבנים אחרנין דאינון חיי ומיתה. דמתמן (קהלת י) לב חכם לימינו דבר נש. (שם) ולב כסיל לשמאלו. ולא עוד אלא אתם תסכנו עצמכם בגין דאלין אבנין דעץ הדעת טוב ורע אינון בפרודא. ואלין אבני שיש טהור

באר לחי ראי

נ"י"ה ש"ס סוד כ"ב לוחות צד"ה ד"ב עינים של מעלה וכאמור בגין דפרח ו' מינייהו. היינו הן כאלמעי של אורח האות א' שבו לחאים כ"ב יודיין כ"ל. דאיהו ו' מן וייצר עין (צדק פ' בראשית דף כ"ו ע"א) וייצר ה' אלקים שמרנו שברית העולם ה"ה צד"ה א' שבו ל"ו צ' יודיין עם אות ו', כ"ב יודיין אינון תרין לוחין יקירין, ואות ו' דאיהו חרות עליוכו עיי"ש, ועי' (להלן בחיקונים הנוספות ש"ס) אמר דכ"ה וצ' יודיין של וייצר ל' הקצ"ה עולמו כ"ל, ולזה מפרש הכ"ה ש"ה מרמז הענין של סוד צ' יודיין שיונקים מה' שצ"ה, כי עיקר ר"ו של היוצר בראשית ש"ה עולמו ה"ה צ"ה צד"ה החורג ש"ה אות ו' ח"ה דעץ החיים, שממנו יונקים נ"י"ה סוד צ' לוחות, ועי"ז נמשך ל"ה לחיים צד"ה חיים וכל ע"ז. כע"ס העץ חיים ש"ה למחזיקים זה צימיה אורך ימים וצ"ה ש"ה ע"ז וכ"ז, וכמ"ש צ"ה (צד"ה דף ל"ד וצ"ד). מסטרא דעץ הדעת ט"ו. והיינו כי כל סגולה לוחות שמסוגלים להגלל מגלות ושעבוד ולעין של ישראל, הוא רק מ"ד ש"ה אחדים צ"ה של אורח הא' ש"ה צד"ה עין חיים ה"ה למחזיקים כ"ה, א"ל לאחר שנפגם ונחלף ה"ה ש"ה צ"ה יודיין, וניתן במקומו ו' של עץ הדעת ט"ו, ה"ה מצוה (לעיל תיקון כ"ה דף ס' ע"א) למסערה דע"ד ט"ו נמשך חיי ל"ה עיי"ש וצ"ה וצ"ה ש"ס, ע"כ נשתדלו לוחות ונ"ה גלות על ישראל ושעבוד מלכות וחיי ל"ה ע"ז צד"ה: דמתמן אתייהב אורייתא באיסור והיתר וכו'. וכמ"ש (צד"ה בראשית דף כ"ז ע"ב) דהיתר ט"ו כ"ה הוא מסערה ד"ה ע"ז, ופסול ע"ה אסור הוא מסערה ד"ה עיי"ש, והוא הסוד של ע"ד ט"ו, וכמ"ש (צד"ה פ' פנחס דף ל"ד ע"ב) עיי"ש: בשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים. והיינו ר"ל כי רק כלומדים נגלות בתורה יש צורך בלימוד ענין צ"ה מים טהורים מסערה ד"ה, וממנו נוצע ענין היתר ט"ו כ"ה מסערה ד"ה, וגם צ"ה מים הרעים מסערה ד"ה וצ"ה וממנו נוצע ענין פסול ע"ה אסור ש"ה מסערה ד"ה, מש"כ בלימוד הקבלה ש"ה מסערה ד"ה ש"ס הוא כלו ע"ז ואין צו ענין מים הרעים ואין צו א"ל מים טהורים וע"כ מקרא חכמת הקבלה א"ה ש"ה ט"ו: לב חכם לימינו

ש"ה עינים דנ"י"ה וכאמור: דאורייתא מתרין לוחות אלין ה"ה משה נחית לון וכו'. דה"ה ענין היסורים שאנו שרויים צ"ה צד"ה החל ה"ה, כלל הוא צד"ה צד"ה הגדול עד שהמלך צ"ה עיי"ש נשתדלו לוחות, כי א"ה לוחות הראשונות קיימים לא ה"ה ש"ס ע"ה ישראל ולא שעבוד הגלות, וכמ"ש צ"ה (עירובין דף כ"ד ע"א) א"ל נשתדלו לוחות הראשונות לא ה"ה כל א"ה ול"ה שולמות צ"ה ש"ה חרות על הלוחות ח"ה חרות א"ה חירות, וכ"כ (להלן בחיקונים הנוספות תיקון ז' דף קמ"ו ע"ב) עיי"ש, ולזה מצ"ה הכ"ה הוא הענין ש"ה ישראל מנע"ה צד"ה נחשור חוקף ד"ה של נ"י"ה ש"ס סוד כ"ב עינים, כי כל הע"ה ש"ה צ"ה מנע"ה לוחות הוא ע"י הקלוקל ש"ה צד"ה ש"ס סוד נ"י"ה ש"ס סוד צ' עינים של מעלה, וכמ"ש (בחיקונים הנוספות תיקון ו' דף קמ"ה ע"א) תרין עיינין אינון תרין לוחין יקירין דאורייתא דמתמן צד"ה לוחות א"ה כחוצים צ"ה אלקים כחוצים משני ע"ה עיי"ש ויתכן כי כ"ב לוחות ה"ה סוד נ"י"ה כ"ה (לעיל דף י"א ע"ב), וכמ"ש ר"ה (צ"ה פרק ו' משער רחל ול"ה, וצ"ה פ"ה משער חג השבועות) עיי"ש, ולזה יתכן שהתיקון ל"ה צ"ה שהקצ"ה מוריד הדמעות ל"ה הגדול, כי ה"ה (להלן בחיקונים הנוספות תיקון ו' דף קמ"ו ע"א) מצוה דצד"ה העולם נאמר וייצר, שמרנו להתורה ש"ה ש"ה אות ו' שניתנה צ"ה לוחות ש"ס סוד צ' יד"ן וצ"ה ל"ה הקצ"ה העולם עיי"ש, ויתכן כי נ"י"ה ש"ס צ' שוקן ש"ה אחדים צ"ה וצ"ה יונקים ממנו מימין ומשמאל, וכ"ה ש"ה סוד חורג ש"ה הוא צ"ה ל"ה נ"י"ה ש"ס סוד כ"ב יודיין יונקים ש"ה כ"ה, א"ל כשנפגם האות ו' ש"ה חורג ש"ה צד"ה, לא נפסק הש"ה מנ"י"ה ש"ס ענין כ"ב יודיין סוד כ"ב עינים של מעלה, ע"כ ש"ה צ"ה חוקף ד"ה כ"ה: דא ג"ה אבדא דבית ראשון ושני. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ה דף ו' ע"ב) דב"ה ראשון ושני נקראים צ' עינים עיי"ש וצ"ה ש"ס וצ"ה צד"ה ע"י ע"י יורד מים, ופנימיות הענין ע"י צד"ה ר"ה (צ"ה פרק צ' וצ"ה משער מיעוט ה"ה) וד"ה כ"ה להמשך הדרוש ש"ה הוא ענין חורבן כ"ב צ"ה וגלות ישראל על שפגמו

תקוני תקונא ארבעין [דף פ' ע"ב ופ"א ע"א] הזהר קסג

טהור אינון ביחודא בלא פרודא כלל. ואם תאמרו דהא אסתליק עץ החיים מנייהו ונפלו ואית פרודא בנייהו, (תהלים קא) דובר שקרים לא יכון לנגד עיני. דהא לית תמן פרודא לעילא. ואלין דאתברו מאינון (נ"א מאנין) הוו. אתו לנשקא ליה, פרח ואסתלק מנייהו.

אמר רבי (דף פ"א ע"א) יצחק כל אינון מתים דארעא דישראל יחיו ויקומו בקדמיתא. לעידן דיחי קוב"ה מתייא. בגין דקוב"ה יתער עליהו. הה"ד (ישעיה כו) יחיו מתוך גבלתי יקומו. יחיו מתוך אלין אינון דארעא דישראל. גבלתי יקומו אלין אינון דבארעא נוכראה, דלא כתיב בהו תחיה אלא קימה. דהא רוחא דחיי לא תשרי עלייהו אלא בארעא דישראל, ובג"כ כתיב בהו יחיו. גבלתי יקומו אלין דלבר יתברי גופא דלהון ויקומו גופא בלא רוחא, ולבתר יתגלגלון מתחות עפרא עד דמטו לארעא דישראל, ותמן יקבלון נשמתא ולא ברשו אחרא. בגין דיתקיימו בעלמא כדקא חזי.

אמר רבי אלעזר ת"ח בשעתא דזמין קוב"ה לאחייא מתייא. כל אינון נשמתין דיתערון כולהון יקומו בבהוא דיוקנא ממש דהו בהאי עלמא. ונחית לון קוב"ה וקרא לון בשמהו, הה"ד (ישעיה מ) לכלם בשם יקרא. וכל נשמתא תיעול לדוכתהא, ויקומו בקיומא בעלמא כדקא חזי. וכדין יהא עלמא שלים. ועל ההוא זמנא כתיב (שם כה) וחרפת עמו יסיר, דא יצר הרע דאחשיד אפיה דבר נש ושלטי ביה.

אמר רבי חזקיה, אי תימא דכל גופין דעלמא יקומו ויתערון מעפרא. אינון גופין דאתנטעו בנשמתא חדא מה תהא מנייהו. א"ר יוסי אינון גופין דלא זכו ולא אצלחו הרי אינון כלא הוו. כמה דהו עץ יבש בהאי עלמא. ה"ג בההיא זמנא. וגופא בתראה יקום ההוא דאתנטע ואצלח ונטע שרשוי כדקא יאות. ועל ההוא גופא בתראה כתיב (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים, דעביד אבין ונטע שרשין ואצלח כדקא יאות. ועל ההוא גופא קדמאה כתיב (ירמיה יז) והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבא טוב. כי יבא טוב דא תחיית המתים.

ואתנהיר

באר לחי ראי

הוא רק צהורט שניחנכ לעו"כ"ז שהוא נגלות הכורח, אצל מי שלומד סודות הכורח הוא מתחלף עם הכורח שלמעלה ושם לא נפגש כלל, וכ"ז לוחות אחדות צהר דעין החיים וכלומדים צהר הכס אחדים צשורש החיים ולורד ימים צימיה וצשמאלכ עשר וכבוד וכאמור: אמר ר' יצחק וכו'. מכאן ועד סוף החיקון חין לו כמשך עם המאמר, וצבגכות החיקונים וצביאור הצריח כחצו שאינו מהחיקונים אלא הוא מהזיה ושייך (לפי חיי שר דף קל"א ע"א): יחיו ויקומו בקדמיתא. וכמ"ש (צבר פ' חיי שר שם, וצמדש בעלם פ' וירא דף קי"ג ע"א וע"צ) עיי"ש כל הענין צאורד: כלחו ויקומו בבהוא דיוקנא ממש דהו בהאי עלמא. עיי"ש (צמדש דף קי"ג ע"צ) שכתב דעחיד הקצ"ב לפות לגוף הצדיקים לעחיל וכו', אמר ר' לוי כשמש צעודה צמעלח נחונת צאור של מעלכ ומחלנשה צו, וכשחכנס לגוף לעחיל צאורו צאור ממש חכנס ואז בגוף יאור צובר הצקיע עיי"ש. ואין זה סתירה כי שניהם יוב"ב. שניהם בגוף צאורו צורכ ממש, ועל אותו צורכ יאור צאור של מעלכ: חרי

חיון

דב"נ. שהוא ה"כ"ע: ולב כסיל לשמאלו שהוא ה"כ"כ"ר: אינון בפרודא. מכעץ חיים, וכיון שנפרדו מכעץ הרי נפרשו משורש החיים ע"כ הם צסכנכ: אינון ביחודא בלא פרודא כלל. מכעץ חיים ונאמר צכו עץ חיים היל למחזיקים צכ: וא"ת דהא אסתלק עץ החיים מנייהו ונפלו ואית פרודא. כלומר דכל צבר חמרת דע"י חטא בעגל נצצרו צכ' לוחות וכו' צמכ דלסחלק מנייכו ופרח ה' שהוא עץ חיים וניהן תחתייו ה' של עב"ד צורר וע"כ נפלו כלוחות לארץ, א"כ צבר נסחלק ענין עץ חיים מכתורה לגמרי וגם בעוסק צחכמת הקצלה א"ל לו להחלחל ולחמך ולהחזק בעוסק צחכמת הקצלה א"ל לו להחלחל ולחמך ולהחזיק צמן חיים כלל ח"ו: דהא לית תמן פרודא לעילא. עין (צלקים פ' צרלשית) שיש צ' תורות, פשט הכורח הוא הכורח שניחנכ לעו"כ"ז שהוא תורח שניחנכ לעולם הצריח, אצל הכורח של עולם הצלילות הוא סודות הכורח וכו' הכורח שלומדים צכ הצדיקים צג"ע והקצ"ב משחמש צכ עיי"ש, ולכא אמר דמכ דלחמיק דע"י חטא בעגל נסחלק ה' דע"י מכלוחות,

ואתנהיר ההיא נהורא דזמין לאנהרא לצדיקא דהוה קמיה גניז מיומא דאתברי עלמא, הה"ד (בראשית א) וירא אלקים את האור כי טוב, ביה זמין קוביה לאחיא מיתא, הה"ד (מלאכי ג) ורחצה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא. וכדין יתגבר טוב בעלמא, וההוא דאתקרי רע יתעבר מעלמא. וכדין אינון גופין קדמאין ליהווי כלא הוו.

אמר רבי יצחק זמין קוביה לארקא על אינון גופין רוחין. אי זכו בהו יקומון לעלמא כדקא יאות. ואם לאו יהון קטמא תחות רגליהון דצדיקא, הה"ד (דניאל יב) ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו וגו'.

אמר רבי אלעזר, והאי מאן דאסתלק מעלמא עד לא מטון יומי לעשרין שנין. מאן אתר אתענש, בגין (דהוי מתליסר שנין ולעילא) דהא מתליסר ולתתא לאו בר ענשא הוא. אלא בחטאה דאבוי. אבל מתליסר ולעילא מהו. א"ל קוביה חס עליה דלימות זכאה ויהיב ליה אגר טב בההוא עלמא, ולא ימות חייב דיתענש בההוא עלמא, והא אוקמהו.

אמר ליה אי חייבא הוא ולא מטון יומי לכי שנין מהו. כיון דאסתלק מעלמא במאי הוא עונשיה. א"ל בדא אתקיים (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. דכד ענשא נחית לעלמא. איהו דאערע בההוא מחבלא אתענש. דלא אשגחו עליה מלעילא, ועליה כתיב (שם ה) עונותיו ילכדונו את הרשע. את לאסגאה מאן דלא מטון יומי לאתענשא. עונותיו ילכדונו ולא בי דינא דלעילא (שם) ובחבלי חטאתו יתמך, ולא בי דינא דלתתא.

תקונא ארבעין וחד (ליום כא)

בראשית תמן תשרי. ודא דרועא תניינא. יום תניינא. (תהלים יח) יש"ת חשך סתרו (דף פ"א ע"ב) אשתאר ר' איהי רא"ש השנה. ותמן הבדלה בין טוב לרע.

ובר"ה

באר לחי ראי

לי"ב דף ע"ז ע"ב) דהשירי אהצרי עלמא וכו' חלל בגין דהשירי איכו דין ועיין דל"ב ש"ס : יום תניינא. ר"ל כי תיבת בראשית שאלמנו שיש בו אותיות השירי הוא מתחיל ב' שהוא מרמז לענין הדין והגבורות שהוא מסערה דשמאל זרוע ה' שהוא סוד יום ב' לבריאת העולם שהוא יומא דדינא שהוא גבורות דלחשך, וכמ"ש (בזכר בהשמות שנסוף חלק א' לספר בראשית דף כ' ע"ב דר"ב ויאמר חלקים יחי רקיע) עי"ש. ועיין (לעיל בהקדמה דף ז' ע"א) דלות ב' דבראשית מרמז לגבורות דיומא תניינא עי"ש וצביאורנו שם : יש"ת וכו' אשתאר ר' איהו ר"ה. ר"ל כי השירי הוא אותיות יש"ת ר', שתיבת יש"ת מרמז לסוד הגבורות וחושך, ותיבת סתרו מרמז לענין הלכנה שכיח מתכסה בריח ונעשה חושך בסוד צכסא ליום חגיגו, והאות ר' מרמז לריח, ור"ל שזי הוא הפנין של ריח וכדמפרש ואזיל : ותמן הבדלה בין טוב לרע. עיין (בזכר פ' בראשית דף י"ז ע"א) דלכחי כחוד צבריאת יום ב' ויחי מצדיל בין מים למים, בגין דכל הבדלה ומחלוקת הוא מסערה דדינא, ולכחי כחוד צפת שהוא בצדיל את שצט לו, דכח דחיל לית כדלכל חלל צחי צאחר דאיכו שמאלא עי"ש, ועיין (צפיה פרק ד' משער

אינון כלא הוו. וחתאכידו מתרין עלמין וכמ"ש (לעיל תיקון ל"א דף ע"ו ע"א) עי"ש. ביה זמין קב"ה לאחיא מיתא וכמ"ש (במדבר"ב שם דף ק"ח סוף ע"ב) ועתידין לחיות בעל של אור גדול של מעלה דכחיז על אורות עליך עי"ש : עד לא מטון יומי לעשרין שנין וכו'. ע"י מזכ (בזכר פ' פנחס דף רמ"ח סוף ע"ב) :

תמן תשרי. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ע"ז ע"א) בראשית ב"ה השירי, בגין דצמדה הדין אהצרי עלמא עי"ש וצביאורנו שם : ודא דרועא תניינא. וכמ"ש שם מסערה דגבורה עאלו כלכו למפרע בגין דאיכו דרועא שמאלא השירי עי"ש וצביאורנו שם, ועיין מזכ (בתיקון כ"א דף כ"ד ע"א) בחדש השביעי דאיכו השירי דרועא שמאלא, ועיין (לעיל דף כ' ע"א) ושמאלא איכו ריח עי"ש וצביאורנו שם, ועיין (בזכר פ' פנחס דף ר"ב ע"ב) בסוד שמאלו תחת לראשי וגו', בריח אהער דרועא שמאלא לקבלא לכ למערוניהחא וכדין כל עלמא דחילו וצדינא עי"ש, ועיין (בלק"ח פ' בראשית) בסוד משריל בהשירי נצח העולם, שהוא בסוד הכחוד שמאלו תחת לראשי עי"ש (ובצפיה נ"ש פרק ד' משער ר"ב) : [* א"ה. ועיין (נעיל תיקון

ובר"ה מלכא איהו דין, וכל ספירן אתקריאו דינין ומשפטין מסטריה, וכל צבא השמים קיימין עליה מימיניה ומשמאליה. אלין מימינין לכף זכות, ואלין משמאלין לכף חובה. וכד ישראל יתערון בשופרות, וסלקין תמן לשכינתא דאיהי תרועת מלך. בעשרה שופרות. בגין דאיהי לא סלקא פחות מעשרה, בההוא זמנא (בראשית א) ויהי מבדיל בין מים למים. אפריש קוביה בין אלין דמימינים לכף זכות, ובין אלין דמשמאליים לכף חובה, ואתמר (במדבר טו) הבדלו מתוך העדה הזאת ואכלה אותם כרגע. ועל האי תשרי אתמר בתשרי נברא העולם. ותמן (שבת תניינא מאלין שבע שבתות) (ג"א ותמן בת שית בת מאלין שית) וחמשה רקיעין

באר לחי ראי

שם שבוה צסוד י' אותיות דשם יו"ד ק"א וא"י ק"א שבוה שיעור קומה דשכינתא עלאה, ופי' מנזן שבוה יום כדן מטעם אור חור שבוה ענין עליות בעולמות שמעורר צחי דין וכאמור: בההוא זמנא ויהי מבדיל בין מים למים. עיין (לעיל תיקון ל' דף ע"ד ע"א) שמצאנו דסוד כדלן בין ימין וצין שמאל נעשה ע"י ז"א עמודא דאמלטיחא ע"י"ש וצביאורנו שם, ולא כוה מצאנו הכא דענין כדלל נעשה ע"י ז"א כוה כגזר שבו, ויען שפי' חקיעת שופר יש עליה לשכינתא צסוד אור חור, וצשעת החקיעה ממעורר כי הכלים שם שורש הדינים העליונים של אמה עלאה וכמ"ש רבינו (צפניה פרק א' משער השופר) ע"י"ש צאורך. ע"כ נתעורר כה כגזר שיש צעמודא דאמלטיחא לעשות כדלן בין ימינא לשמאלא צסוד ויהי מדיל בין מים למים, כעטם האמור למעלה דענין כדלל נעשה רק ככה חוקק הדינים וכגזרות: ועל האי תשרי אתמר בתשרי נברא העולם. עיין (צלקית ר"פ צראשי"ת) צסוד צראשי"ת שבוה לירוף צ"א תשרי שבוה הענין משאחז"ל צחשני נצרה העולם וכוה צסוד שמאלו תחת לראשי ע"י"ש, ואמר הכא להמשך כדוש שענין תשרי שבוה ר"כ שבוה שורש הדינים על האי תשרי אתמר צחשני נצרה העולם היינו שפי' חוקק הדינים של תשרי יתן ככה לעמודא דאמלטיחא לעשות כדלל בין מים למים ונעשה מקום לעמודא העולם וכאמור: ותמן שבת תניינא מאלין שבע שבתות. עיין (לעיל תיקון ל"ו דף ע"ז ע"ב) שבוהתני דלפי דעת מרן בארז"ל נוסחא זו מוטעת הוה, ועיקר הוה ה"ג של ג"א ותמן בת שית בת מאלין שית. ור"ל כי מ"כ"ט אמרן צחשני נצרה העולם, כי עולם הוה סוד המלכות, וכמ"ש רבינו (צפניה פרק ג' משער הזמירות, וצפרק ג' משער הק"ש וצש"ד) ואמר שגין העולם שבוה המלכות נצרה מכה וי"ק דז"א, וכוה מרומן צחשני צחשני, כי צחשני צחשני יש לירוף צ"ת ולירוף שית, לרמז דהמלכות הוה צ"ת מאלין שית, לכדוש שצריחא העולם כיכ ע"י אה ו שבוה הקו של בא שבוה סוד ז"א שבוה צרקיע המבדיל בין מים למים לנורך מקום עמידת העולם, וכמ"ש (לעיל צכקדמא

משער ק"י) דכשחטא הכדס ואלל מעה"ד ועירב עוב צרע, עשה לו הקציה כחות אור שבוה ענין כשחמל מתוך האש וע"ז נתקן כשחטא, כי ע"י האש עלאה כקאר מלורי האש נעשה כדלן בין הקודש שבוה עוב, וצין כחול שבוה רע, וע"י עוד צסוק (פרק ג') שבו כוה סוד שריפה כפרה דאומה, שפי' שריפה האש כדלן כרע מן הטוב ע"י"ש, ולא כסציר הענין שבוה הוה החטוריות הדינים צרי"כ כי אז הוה הזמן שצריכין לתקן חטא אדח"ר שחטא צאותו יום שגברא ולעשות כדללן בין עוב לרע, וכן נעשה רק צחוקק שציוי אש וכהדינים חקיעים שמעוררים ציום כהוה: ובר"ה מלכא איהו דין, וכמ"ש (צזכר פ' ויהי דף רכ"ז ע"ב) ר"כ הוה רישא דשחא דמלכא דליכו יתק דחקרי ראש, דליכו חר רישא דמלכא דלעילא, וצגין כך כל צאי עולם עוצרין לפניו כצני מרון ע"י"ש: וכד ישראל יתערון בשופרות. וכמ"ש (צזכר צכשחטות צכסוק חלק א' צפ' נח דף פ' ע"ב) צרי"כ קציה יתיב דדינא על עלמא וכו', וקציה צגין דלחשני צכו יתיב לון עיטא לאשחזבא מכל מקטרגין דלעילא לאחשרא רחמי עליכו צשופר, דהא קלל דנפיק משופר סליק לעילא. ולאחשר שופר דלעילא וכדן לאחשר רחמי מאחרייכו, וקציה קם מצורסיו דדינא ויתיב צבורסיו דרחמי ורחים עליכו דישחאל ולא אחייכו רשו למקטרגא וכו' ע"י"ש, וכ"כ גם (צפ' אמור דף ל"ט וק') צזכר, וצרע"מ, (וצמדוש רכב אמור פ' כ"ט ס"ג) ע"י"ש: וסלקין תמן לשכינתא דאיהי תרועת מלך. וכמ"ש (לקמן תיקון ר"כ דף פ"א ע"ב) צסוד ותרועת מלך צו, שמרמז לסוד עליות שכינתא עלאה צחשני צרי"כ לגבי צעלה יעקב דליכו חרועה ע"י"ש וצביאורנו שם: בגין דאיהי לא סלקא פחות מעשרה. עיין צדצרי רבינו (צפניה פרק ע"ו משער מ"ד ומ"ג) דסוד עליה הוה צחי אור חור וכוה דין ע"י"ש, ולא אמר הכא להמשך כדוש דצרי"כ יומא דדינא ומלכא ליכו דין וע"כ חוקקין צשופר צסוד עלה חלקים צחשני, שחמלכות עולה ככה חקיע"ש לאמא עלאה ככל עשר סעודה שלה, וצרי"כ אומרים עשרה מלכות עשרה זכרונות ועשרה שופרות כמ"ש (לעיל תיקון ר"כ)

רקיעין ושתיתאה שמים. אינן לקבל שית יומי בראשית. ובכלהו אמר טוב, בר מיומא תנינא, בגין דלית בתשרי א' לאשלמא בראשית. בגין דאסתלק בחובה דאדם. ובגין דא צפון איהו פגום. ובג"ד (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה עד דאשתלים.

וכמה דאברהם דאיהו ימינא יומא קדמאה ביה כלילן ותליין מאתן וארבעין ותמניא פקודין דעשה. הכי נמי מיצחק דאיהו כגוונא דיומא תנינא תליין ביה שס"ה מצות לא תעשה.

יומא תליתאה ביה כליל כלא. מניה תליין פקודין דעשה ולא תעשה כענבין באתכלא. בראשית

באר לחי ראי

שמאלו חתח לראשי ע"כ נקראת המלכות אז מלך פרוסכ, כי צומן החגברות כדינים והגברות אז הוא כהעדר השלימות עיי"ש וצביאורנו שם, ולזכר הכה להמשך הדרוש שזכר הוא הפעין שאמרנו שם דצריה נקראת המלכות מלך פרוסכ בגין דמסערא ולפון לאז חיכו שלים, דלפי האמור יתכן כרמז דר"כ הוא ח' נחשתי שבו נצרך העולם והוא פגום נחשאו של אדכ"ר וחסר האות א' לאשלמא בראשית מחמת חוקה כדינים והתגברות הס"א שצטערא ולפון, וע"כ מלפון תפתח הרעה היינו המקטרגים והמשמאלים שיש להם כח לחפש רעות על ד"י ע"י חטא אדכ"ר שנפגם הקו וחסר האות א' עד לאשתלם ויתוקן החטא ועי"ז יאיר הקו של הא' שהוא עמודא דאמלתיא שפ"י נכלל שמאלא דימינא ויתצטל הרע שמסערא ולפון ויכריע הכל לטובא וכאמור: ביה כלילן ותליין רמ"ח פקודין דעשה וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) דמ"ע הוא מסערא דימינא, ולית הוא מסערא דשמאלא והתורה ככלל הוא מסערא דעמודא דאמלתיא עיי"ש, ועיין (בטע"מ ובשע"מ פ' בראשית) באריכות מזה: [* א"ה]. הכי נמי מיצחק דאיהו כגוונא דיומא תנינא. ו"ל עפ"י מה שפי' (בצנ"ר) בתיקון זה לעיל דף פ"א ע"א) צד"ה יום תנינא וכו' דהיינו גבורות יחזק שכם בסוד גבורות דר"כ ע"כ מפרש צד"ה דלורד יש להגבורות צד"ה שכם צד"ה יחזק יום תנינא כצד"ה לית צ"י תליין השם"ה לית, ולזכר קאמר וכמה דאברהם וכו' רמ"ח פקודין דעשה היינו כמו שא"ל צלח כרמ"ח עשין שתלויים בצדכס איש החסד, כן א"ל צלח השם"ה לית שכם תלויים צד"ה יומא תנינא צד"ה גבורה, ומכאן נחזיק יומא תליתאה שהוא עמודא דאמלתיא דכולל מתרוויכו כדמפרש (ואילן): יומא תליתאה ביה כלול כלא. כטעם ה"ח כולל ח"ג ימין ושמאל וכמש"ל ובתיקון שאל"ה: מני תליין פקודין דעשה ולית כענבין באתכלא. וכמ"ש (לעיל בסקדמה דף צ' ע"א) דתרי"ג מלות תליין משם יקריק כענבים באתכלא ועיי"ש צביאורנו, דהוא כמ"ש (לעיל דף ד' ע"א) ותיקון צ' (דף י"ח ע"ב) דמ"ע ולית תליין צ"ס יקריק, שמי ע"ס יק"ש שס"ה, ארי ע"ס ר"כ רמ"ח עיי"ש, וכשם

בסקדמה דף ז' ע"א) דהקו האמנעי של הא שהוא נעוי כענין הרקיע הוא כלול שית ספירן דעמודא דאמלתיא עיי"ש, וכיינו כדאמין וחמשה רקיעין ושתיתאה שמים הוא מצדא מקרא דמ"ע סמוכין לצדיו לסוד הרקיע המצדיל בין מים למים הוא ז"ל עמודא דאמלתיא שנאמר צמ"צ כ"פ רקיע, וצפ"ס כ"ו כח"צ שמים להשלים כ"י"ק דעמודא דאמלתיא. מטעם כי סוד שמים הוא כולל כל הו"ק דז"ל יחד, לבורות וגם כ"פ רקיע שנזכר צמ"צ כס מסערא דעמודא דאמלתיא שנכללים בסוד שמים וכאמור: ובכלהו אמר טוב מטעם ה"ח שמכריע לטוב לכלול שמאלא דימינא כמ"ש (לעיל תיקון ל' שם): בר מיומא תנינא. פי' משום שצ"ס צ"י נאמר ויעש חלקים חת הרקיע ויבדל וגו' משום שכה כהצדלה כ"י רק מסערא דגבורה שצ"ח ע"כ לא נאמר צו כי טוב. בגין דלית בתשרי א' לאשלמא בראשית וכו'. לענ"ד נראה שז"ל לית בתשרי א' וכו'. ור"ל כי (לעיל תיקון ל"ה דף ע"ז ע"ב) דרש כרמז הענין צמח שחיבה נחשתי הוא לירוק לחיבה בראשית חוץ מלות א' שהעדיף בחיבה בראשית והחסר בחיבה נחשתי, ודרש שם שצ"ח לרמז שנפגם הא' צמח שחטא אדם הראשון צ"ס הכוא עיי"ש וצביאורנו שם, ולזכר דרש גם ככה להמשך הדרוש שחקו של א' מרמז לסוד ההצדל בין טוב לרע ולהפריד המשמאלים מן המימינים שהוא צמח הקו אמנעי של האות א' כנ"ל, ולזכר אמר דמכ"ע דאמין כרמז מה שחיבה נחשתי לא נמלא חות א' כמו בצראשית, כי נחתלת הצריחא קודם הקלקול של האדם כיחא מאירא האות א' ויחי מצדיל בין טוב לרע כנ"ל, אצל נחשתי שנצרך האדם ואכל מעב"ד עויר ועירצ עוצ צרע וגרם בעדר ההצדל בין טוב לרע וצ"ח מימינים למשמאלים, ע"כ לא יש נחשתי האות א' שמרמז לענין ההצדל וכאמור: ובג"ד צפון איהו פגום וכו' עיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ז ע"א) דר"כ חיכו מסערא דשמאלא ונקראת השכינה אז מלך פרוסכ, בגין דמסערא ולפון לאז חיכו שלים ובג"ד מלפון תפתח הרעה, ועיי"ש צביאורנו דר"ל כי צד"ה הוא צמן ההעוררות בגבורה אז מחזוג צעלם עמה בסוד

תקונא ארבעין ותרין

בראשית תמן איש. דאתמר ביה (בראשית כח) ויעקב איש תם. ודא יומא תליתאה. דהא תלת אומנין הוו עד הכא. יומא קדמאה ויומא תניינא ויומא תליתאה. כל חד אפיק אומנותיה.

יומא קדמאה, אמר ליה ההוא אמן מופלא ומכוסה דאיהו איין כליל תלת ספירן. א' כתר, י' חכמה, ו' בינה, וה' אתון מנצפ"ך מעלמא דאתי אינון לקבל ה' עלאה.

אמר

באר לחי ראוי

עיי"ש. דאיהו איין. וכמ"ש רבנו (בליקוטי כ"ש"ס (צרכות) וצ"ע"ה סוף פרק א' משער דרושי ארבעין) דסוד הכתר נקרא חין עיי"ש. וכ"כ (צפרדס שם ערך חין) שכתב נקרא כן, משום שאין לנו שום השגה כלל עיי"ש. כליל תלת ספירן. עיין צדכרי רבנו (צ"ע"ה פרק צ' משער הכללים) דצכתחלת החיקון של העולמות שיהיה צדכרי ה' פרטופים עיי' ריחוק האור, חיקון צדכרי תלת רישין, א' נקרא רישא דלח' החידוש, צ' נקרא חין, ג' נקרא מוחא סחיתא, ושלשחן אלו הם נגד כתר" חכמה" ציו"ה שצבאר הפרטופים דלמעשה עיי"ש, ולח' דרש הכא דכל כג' רישין שם נגד ג' ספירות כח"צ שצבאר הפרטופין דלמעשה נרמזים צדכית "חין". א' בתר. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף ק"ע ע"א), ולכלן (חיקון מ"ע דף ע"ב ע"צ) אוח' א' איכו כחלח' עלאה. עיי"ש וצבאורנו שם. י' חכמה. וכמ"ש צדכרי וצחיקונים כמה פעמים חין מספר למו דלות י' הוא חכמה אבא, ועיין (לעיל בצדקמה דף פ' ע"ב י') קדש לי ודא חכמה עיי"ש וצבאורנו שם וצ"ע"ה, וכ"כ גם (צחיקונים מז"ח דף ע"ב ע"צ) י' חכמה עיי"ש: ד' בינה. וכמ"ש (צלקית פ' תרומה) דלות י' פשוטה הוא מרמז להצניח, לפי שאין להחזוים שום אחיזה צב עיי"ש: וה' אתון מנצפ"ך מעלמא דאתי אינון לקבל ה' עלאה. כוונתו לצבאר צדכ' שלא יקשה מכ נשתנה צדכ' ספירת הצניח שגמרם צדכ' י' פשוטה ולא צדכ' ה' הראשונה של כויה כמו שגמרם החכמה צדכ' י' של כויה, והיה מהרואי לרמז כל הענין צדכית ח"כ וכמ"ש (לעיל חיקון ד' דף י"ז ע"א) ח"כ י"ק חכמה וצניח, א' כתר עלאה, ולח' הוא כחיתין דלכדי רמז הענין צדכית ח"כ דייקא, כי אס' כויה רמז צדכית ח"כ. כויה משמעות כחות ה' רק לענין הצניח לצד, אכן צבאר כרמז צדכ' י', יש רמז גם לענין זה שצריחא העולם כויה עיי' אוחא עלאה צבארם שלא יכיה להחזוים שום אחיזה צב, ולח' אחר וי' אתון מנצפ"ך וכו', והיינו כמ"ש (צדכרי צדכ' בצדקמה) צגן לאפקא ה' עלין חקופין סחיתין לשושה, ועיי"ש (צבחקית) דכ"ה עלין חקופין הם מרמזים

וכשם יקו"ק הוא סוד ח"ת עמודא דלמעניתא שבוט יומא תליתאח וכמ"ש"ל.

תמן איש דאתמר ביה ויעקב איש תם. עיין (צדכרי פ' יתרו דף ע"ה ריש ע"ב) ויעקב איש תם הוא מאריח דצדכית איש חלקים עיי"ש, ולח' דרש הכא צדכרי "בראשית" שיש צבאלע הצניח חותיות ח"ש, להורות כי הגם שצריחא העולם כויה עיי' השם חלקים שהוא אוחא עלאה כמ"ש בראשית צדכ' חלקים, מ"מ כויה האוחא עלאה לא עשה פשוטה אלא עיי' צדכ' יעקב שהוא צדכ' ח"כ ומארי דצדכית כדרך ח"כ מארי דצדכית שנותן פקודה לאנשי צדכו ולאומנים שיעשו מלחכה פלוגית כדמפרש ואזיל. [א"ה"ה והענין שצבאר העולם עיי' צדכ' יעקב, מצבאר (צמד"ר פ' צחקותי פ' ל"ז ס' ד') עכ"פ ועשה כה אחר ה' צורחן יעקב וגו' אחר הקצ"כ לעולמו עולמי אומר לך מי צדכ' מי ירד יעקב צדכ' יעקב ירד ככתוב צורחן יעקב ויוירד ישראל עכ"ל, וכן צפויט שחית יוס' א' דר"כ צפסקא אכן חוג מנוק נשי' תחום רכב לול שאי' צפנת ראש יסוד שלישיה שצבאר העולם צדכית יעקב עיי"ש, ועפ"י ויבן פנימיותו שצבאר עיי' שורה כצבול לצדכ' יעקב לצבאר העולם וכ"א צבאומנתו ועבודתו כדמפרש ואזיל]: ודא יומא תליתאח. שהוא ח"ת דרגא תליתאח של שש ימי הצניח שהוא יעקב, וכמ"ש (צדכרי פ' ויאל צמ"ה דף קנ"ז ע"ב) יעקב דא ח"ת קדישא עיי"ש, ועוד צבמה דוכתי חין מספר למו: דהא תלת אומנין הוו עד הכא. עיין (צדכרי פ' פנחס דף ר"ז ע"ב) תלת אומנין עבד קצ"כ לאפקא מנכון עלמא, ולחין חינון שמיא וארעא ומיא, וכל חד שמש חד יומא. יומא קדמאח אפיק שמיא אומנתא דיליה וכו'. יומא חניינא אפיקו מיה אומנתא לעבודתא וכו', יומא תליתאח עבדית ארעא כמח' דלחפקדת עיי"ש: ההוא אמן מופלא ומכוסה. פ"י כי עתיק ואריך אנפין שהוא סוד הכתר דכללות שולם האלילות, נקרא אומן מופלא. שאין לו שום השגה צדכרי צבאלע מנח' אל הדרוש, וכמ"ש רבנו (צ"ע"ה פרק א' וי' משער דרושי ארבעין, וצ"ע"ה דף ל"א ע"ב)

לח'

אמר לכל אחד מתלת יומין דיפיק אומנותיה.

אמר ליומא קדמאה יהי אור, מיד אפיק אומנותיה ועביד ליה, הה"ד (שם א) יהי אור. והא אוקמוהו דלית הויה אלא ע"י עשיה.

א' מן איין דהוה פרח באור, אפיק אור. י אפיק מן רקיע. י מן איין אפיק יבשה, הה"ד (שם) ויאמר אלקים יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה.

ויאמר אלקים יקו המים, הכא כמה פקודין. פקודא דיחודא, ופקודא דפריה ורביה. פקודא דיחודא דאיהו יקו המים. מתכנשין יחודא דכל ספירה וספירה לאתר חד דאיהו בנישו דכלא. אל מקום אחד, דאיהו מקוה ישראל יי.

יומא תליתאה (דברים ו) שמע ישראל יי אלקינו יי אחד. ואיהו יקוק מקום אתקרי, והא אוקמוהו

באר לחי ראי

בחן המים ויהי מצדיל בן מים למים עיי"ש וצביאורנו שם, וכ"כ (צרכי"מ פ' פנחס דף רכ"ג ע"ב) עיי"ש, ואמר הכא דהיי"ד שהוא שורש ה' חכמות עלאה ותחאה, אפיק רקיע, כדי להבדיל בין החכמה עלאה לחכמה תחתה: י מן איין אפיק יבשה וכו'. וכמ"ש (בזכר בראשית דף י"ח ע"א) דנפקי המים מלעילא מלות ה' עלאה מתחת השמים וכו', כדון ותראה כיבשה דא ה' תחאה דא תחגלי וכו' עיי"ש: הכא כמה פקודין עיין (לעיל תיקון ל') שהשז שם כמה פקודין שנרמזים בפסוקי דמע"ש, וככא מוסיף עוד שגם מלות ק"ש ומלות פ"ר מרומזים כלן: דאיהו יקו המים. וכמ"ש (בראשית דף י"ח ע"א) שפסוק זה מרמז לסוד היחוד מרש כל דרגין עד סוף כל דרגין, קשורא דיחודא דעלמא עלאה בסוד ה' אחד ושמו אחד בסוד יחודא עלאה ויחודא תחאה עיי"ש: לאתר חד דאיהו בנישו דכלא. הוא כמ"ש (בזכר שם) דכסוד של יקו המים אל מקום אחד, מרמז לביחוד דק"ש דמסו להאי אתר חד דכניש כלל בכלל דיי' ומאן איכו חי עלמין, ועיי"ש (בצמק"מ) דר"ל ביסוד לדיק שעי מתחברים ונכללים דבר וטובא זה זכר עיי"ש באורך: דאיהו מקוה ישראל ה'. וכמ"ש (בזכר שם דף ל"ג ע"א) יקו המים גרי שהוא בסוד מקוה מים ברא דכתיב מקוה ישראל ה' ודא לדיק, וביינו דכתיב ולמקוה המים קרא ימים, בגין דכל נחלין ומצובין ונהרין כלבו נטיל לבו כיסוד לדיק ואיכו מקורא דכלא, וע"ד כתיב וירא אלקים כי טוב, בסוד אמרו לדיק כי טוב עיי"ש ובצמק"מ שם: יומא תליתאה שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. עיין (בזכר פ' וילא דף קמ"ח ע"א) ששפחה דייחודו במוי יחודא דלעילא ואמרו שמע ישראל וגו', דא הוא שלימו עלאה לאתייחדא ביחודא חד כדון לתהזר יעקב אברהם ונעיל בתיב זיב בהבורא חדא עם אבאן לאתחברא דיי' כחדא עכ"ל, ועיי"ש (באוריה), דר"ל שעי בק"ש נחשור

ל' אחריות מנפ"ך שהם עומדים לעזרה שהם ה' גבורות שכל ה' כלול מעשר הרי י עיי"ש, ולזה אמר מעלמא דלחי ביינו כמ"ש רבינו (בפס"ח פרק ה' משער ר"כ) דבינה הוא עוב"ד עיי"ש. אמר לכל אחד מתלת יומין דיפיק אומנותיה. פי שחריך אנפין שהוא סוד אמון מופלא כנ"ל גזר על תגית שכל אחד יגלה אומנות פעולתו: אמר ליומא קדמאה. שהוא ספירת החסד כנ"ל: יהי אור. שהוא סוד החסד, וכמ"ש (בזכר פ' וירא דף קס"ג ע"א) חסד דאיכו נהורא קדמא דכתיב ויאמר אלקים יהי אור עיי"ש. דלית הויה אלא ע"י עשיה. וכמ"ש (לעיל תיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) עיי"ש וצביאורנו שם: א' מן איין דהוה פרח באור, אפיק אור. עיין (בזכר בראשית דף ע"ז ע"ב), (ובצמק"מ) שם בסוד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור, דמתחלה כיב כל העולמות סחומין בחן אורא עלאה שהוא סוד עתיק, ונקרא אוי"ר משום דנקודת החכמה שהוא אות ה' כיב גנו בחן "האור" וכיב בנחי אוי"ר שהוא סוד "אור" עם ה', ולנורח תיקון העולמות לתפשט הוי"ד מהאוי"ר ואשתכח "אור" עיי"ש באורך, וכיוצא בזה כתב גם (לעיל תיקון ה' דף י"ט ע"א) דמתחלה כיב "אור" מעוטף וסחוס בלות ה' ותחקרי אוי"ר, ותח"כ אפיק ה' מאוי"ר ותחגליא "אור" עיי"ש וצביאורנו שם, וככא דרש לבמשך בדרוש דקודם שנתפשט ספירה החכמה לנורח בריאת העולמות כיב רוח אלקים מרחפ"ת דפרי"ה הכל בחן "אור" שהוא סוד עתיק עלמא סחימא, ותח"כ לנורח תיקון העולם אפיק ה' מן איין שהוא אמון מופלא כנ"ל את בלות ה' מן אוי"ר, ונשאר "אור" ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור שהוא החסד דיומא קדמא לנורח תיקון העולמות כמזכר: י אפיק רקיע. וכמ"ש (לעיל תיקון ה' דף פ' ע"ב) בסוד ויפ"ר חרין וידיין דלחין חכמה בראש ותכמה בסוף, וכדי להבדיל ביניהם כתיב יהי רקיע

אוקמוהו מארי מתני דקוביה אתקרי מקומו של עולם ואין העולם מקומו. כגונא דא י עשר זמנין. איהו ק' מן מקום. היה. חמש זמנין כל חד וחד. סלקן כיה כיה. כחושבן אתון דיחודא תרין זמנין דמייחדין שמע ישראל. דאינון שית תיבין דבהון כיה כיה אתון. אם כן מאי ק'. מאה ברכאן דחייב בר נש לברכא לקוביה בכל יומא. אשתאר ו'. שית זמנין שית. סלקין תלתין ושית. כחושבן גדפין דשרפים דאתמר בהון (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל ליין. ואלין גדפין תליין מן ו' דאיהו שית תיבין דיחודא. ובה סלקין ארבעין ותריין אתון דבהון אתבריאן שמאי וארעא. תשכח (דף פ"ב ע"א) מקרים דסליק יקריק בחשבנא. כגונא דא. י ק'. היה כיה כיה. ו' ליין. סליק כלא קפין כחושבן מקרים. וביה (ישעיה כח) פקין פליליה. וביה קפין תהומי בלבא דימא.

בהאי שמא דאיהו יקריק צריך לאתכנשא דרגין דיחודא. ולאכללא ביה עשר ספירן, כגונא

באר לחי ראי

תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) שית דרגין דכרסויי שש מעלות לכסא וכד סליק ו' בכון יתערון לגביה לקבלא ליה שרפים בגדפייכו, הכ"ד שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים וגר, ומאן דסליק על גדפייכו ופרח בכון איכו ו' כליל שית תיבין דיחודא שמע ישראל וגר, ובגיינה אתמר כי עוף השמים יוליד את הקול עי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש הכא כי גם זה העוף דק"ש בסוד שרפים עומדים ממעל לו שהוא סוד הכנפים והגדפין בסוד שש כנפים שש כנפים לאחד, ו' פעמים ו' מספר ליין, שזכר סליק אות ו' שהוא ו' תיבות דשמע ישראל וגר, ועוף השמים יוליד את הקול דק"ש למעלה: ובה סלקין מ"ב אתון דבהון אתבריאן שמאי וארעא. עיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ז ע"א) דז' ימי בראשית רמזין לז' שמכן לצגיתין וכו' ועליכו אתמר שרפים עומדים ממעל לו שש כנפים שש כנפים לאחד דזכון פרחא ללוחא לעילא עי"ש וצביאורנו שם, להשש כנפים הם מרמזים לשם מ"ב דלצ"ג ית"ץ שיש בכל שם ו' אותיות עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש דכחות ו' שנכפל למספר ליין מרמז לסוד שם מ"ב של מעשה בראשית שזכר מעלין המלאכין הק"ש למעלה וכאמור: תשכח מקום דסליק יק"ק וכו'. וכמ"ש תיקון כ"ו (דף ע"א ע"ב) עי"ש: ובי' פקין פלילי ובי' קפין תהומי בלבא דימא. הכריא מוחק זכ, וז' שהוא הכ"ב ותוספות מאיזה תלמיד עושב שראה להכניס רמזים בתשכון קפין. [צביאור ישראל כן מפרש זאת עי"ש]: בהאי שמא דאיהו יק"ק צריך לאתכנשא דרגין דיחודא וכו'. לאחר שדרש למעלה דף כדקודם לסוד יקו כמים אל מקום ו' הוא בסוד מקור ישראל כ', והמשך הדרוש בסוד תיבות אל מקום אחד, הוא חזר עתה להמשך הדרוש במה שהחליל לסוד יקו כמים הוא בסוד מקור ישראל כ' במה שכל הספירות עוזרים דך היסוד לדיק בסוד מקור ישראל וכו'

מתעורר יעקב סוד החי"ת להזווג עם הנוקצא דלילה סוד המלכות עי"ש, ולזה דרש הכא דציומא תליתאכא שנברא יעקב סוד חי"ת, נאמר יקו המים וגר אל מקום אחד שהוא ברא דק"ש, שעי' מתעורר החי"ת שהוא ז"ל להזווג עם המלכות ביסוד לדיק, ויתכן כי מקרים הוא רחא דיסוד לדיק כמ"ש רבינו (צפצפה צפרק ז' משער חג המנוח) וצ"ש, ואח"כ הוא ז"ל חי"ת כמ"ש רבינו (צלקית פי תרומה) בסוד אל אח"כ בראנו, כי המילוי של השם מ"ה הוא ו' עם ג' אלפין מספר אח"כ עי"ש: ואיהו יק"ק מקום אתקרי. לאחר שדרש סוד יקו המים אל מקום אחד שהוא ברא דק"ש ומתכנסין כל הי"ם דז"ל ביסוד דליכו כנישו דכלא כניל, הוא מוסיף דמה"ע נקרא גם ה"ז"ל שהוא סוד ו' אותיות יקריק מקום, על שם השפעתו דרך היסוד שלו להנוקצא ולכן נקרא הוי"ב מקומו של עולם, על כי הוי"ב בהכרח הוא גימ' מקרים וכדמפרש ואילל: והוא אוקמוהו מארי מתני. (במד"ר פי וילא פי ס"ח) וצ"ש: דאינון שית תיבין. ברא דיסוד לדיק ספירה השישית וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"א ע"א) עי"ש וצביאורנו שם. דבהון כ"ה וכ"ה אתון. מספר ו' כעטם האמור (לעיל שם דף ב' ע"ב) דיסוד אקרי כל נטיל כלכו שכלול מאלין חמשין עי"ש וצביאורנו שם, ולפי המשך הדרוש הכא היינו רחא דין פשוטה של איין שעלינו נאמר ויאמר אלקים יקו המים וכאמור: אם כן מאי ק'. (הגרי"א) מוחק תיבת אי"ס כ"ן, וגרס וסאי ק'. ור"ל למאי רמז: מאה ברכאן. עי' בדברי רבינו (צפצפה סוף פרק ו' משער הצרכות) דסוד ק' צרכות שחייב אדם לצדך בכל יום הם בראמא עלאה, שכן סיג וליז מספר ק' עי"ש, ולזה דרש הכא דגם הק' צרכות אשר שדרש בראמא עלאה נרמז בתיבת מקום כעטם שגם הם נכללים ועוזרים דרך היסוד לדיק שהוא סוד מקום וכאמור: כחושבן גדפין דשרפים וכו'. עיין (לעיל

כגונא דא ירד ק"א וא"ו ק"א דאינן עשר ספירות בלימה. יקרק מקום לירד ק"א וא"ו ק"א דאיהו סתים ונעלם. ובגין דא אתקרי עולם עלם. דצריך לאעלמא ליה מכולי עלמא. דאיהו עלם. ושכינתא נעלמה, הה"ד (איוב כח) ונעלמה מעיני כל חי. לאו ספירה דלית תמן יקוק יוד קא ואו קא. והכי צריך לאתכנשא כולא ביה בכל אתר. דכל שמהן אינון כנויין ליה. ושכינתיה איהי יקרק איהי כלילא מארבע אתוון. ולא אתקרי איהו מקום אלא בה. מקום

אחד

באר לחי ראי

(לעיל תיקון ל' דף ע"ג ע"ב) דעל האי נקודת קדמאח שצחור החלל גם המלאכים חיינם משיגים אותה, דאיהי סתירה גם מחיוון דמרכב עי"ש וצביאורנו שם. דאיהו עלם ושכינתא נעלמה ע"י דדברי רבינו (צ"ח) הרקיע צרשית דף י"א ע"ב) ד"א נקרא עלם, והנקודת נקראת עלמה מלשון נעלם ונעלמה עי"ש, ולא אמר דכמו שעולמות של ז"א עלמין דדכורא הם נעלמים מעין כל חי וא"א להשיג, כן גם עולמות המלכות עלמין דנוקבא הם נעלמים וא"א להשיג: לאו ספירה דלית תמן יקרק ירד ק"א וא"ו ק"א. עיין (לעיל סוף תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) דמלכות חיהי צרצע וסלקא צעשר, וראו דמלה יקרק ירד ק"א וא"ו ק"א עי"ש וצביאורנו שם, ואמר הכא דלאו דוקא במלכות הוא כן, כי כן הוא בכל הספירות, והיינו כי מלכד אשר בכל ספירה וספירה מאיר השם יקרק צנקודות השייכים לספירה הכוא, כגון צכח צנקודת קמ"ן, וצחכמה צנקודת פת"ח, והצניה צניר"י וכו' וכמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ט ע"א וע"ב). (ובע"ה פרק ח' וצ' משער השמות) עוד מאיר בכל העשר ספירות של ז"א שם הוי"ב צמילוי מ"ה, וכמ"ש רבינו (צפ"ח צפרק ג') וצפרק ד' משער ספ"ה) צסוד עשרה דמים שיש צז"א. דשיעור קומתו של ז"א הוא עשר ספירות וצכל ספירה מאיר הוי"ב א' דמ"ה עי"ש (וצפ"ג משער היליית וצש"ד): והכי צריך לאתכנשא כלא ביה בכל אתר. ור"ל כי כמו שאמר למעלה צסוד הק"ש שהוא צת"ת ויעקב דיומא תליתאי, שצריך לעשות היחוד שיכנסו האורות של כל הוי"ב ספירות צחור היסוד להשפיע ע"י מ"א להנוקבא, כן צריך לעשות בכל דרגא ודרגא היחוד לאתכנשא כל הוי"ב אורות של ה"י ציסוד צדיק לצורך הצוג ד"א ונוקבא דיליה וכאמור: דכל שמהן אינון כנויין ליה. וכמ"ש (צכ"ח פי פנחס) דשם הוי"ב חיהי דכל כנויין. וכל שם וכגוי סכיד עליה עי"ש: ושכינתיה איהי יקרק איהי כלילא מארבע אתוון. וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף י"ג ע"ב) ושכינתא איהו דמות אחד לארבעתם וכו' צגין דצב ארבע אתוון נהירין דאינון יקרק עי"ש וצביאורנו שם: ולא אתקרי איהו מקום אלא בה. פי' כי העין שאמרנו ד"א נקרא מקום, הוא משום כי הוי"ב צבכלא י' פעמים י' וכו' ה' פעמים ה' כ"ה, ס"ה מספר קפ"ה גימ' מקראים, והלא

ואמר כי מה"ע נקרא גם ז"א שהוא השם יקרק מקראים, כי צהשם הוי"ב שם הוא המקום שמתכנסין ציב כל העשר ספירות וכדמפרש ואזיל: דאינון עשר ספירות בלימה. עיין (לעיל צהקדמה דף י"ג ע"ב) שח"ד אוחיות של השם מ"ה הם שורש להעשר ספירות צסוד עשר ספירות צלי מה עי"ש וצביאורנו שם, ולא אמר הכא להמשך הדורש שאמר למעלה צסוד עמוד הקודם דכל"י גדפין דחיוון תליין צשית חיצין דק"ש וצב סלקין ארצעין ותרין אתוון דצכוון אצצריאו שמיא וצערע, ומוסיף הכא כי גם סוד המ"צ אתוון מתכנסין צהשם הוי"ב צמילוי אלפ"ן, שהוא צרוח דעשר ספירות צלי מ"ה, צליי הוא מספר מ"ב, ומ"ה הוא העשרה אוחיות של השם הוי"ב צמילוי אלפ"ן וכאמור: יקוק סק"רם לירד ק"א וא"ו ק"א ר"ל דמ"ע יתכן מה שאמרנו למעלה דהשם הוי"ב נקרא מקראים כי מה"ד אוחיות יקרק יולאין הוי"ב אוחיות של השם מ"ה שמהם נצנו העשר ספירות צליי מ"ה וע"כ יתכן שה"ד אוחיות יקרק נקראים מקראים שםם מקום להוי"ב אוחיות של השם מ"ה וכאמור. דאיהו סתים ונעלם. ר"ל דמ"ע נקרא ז"א שהוא סוד השם הוי"ב מקום, על שם שהוא מקומי' כי עולם הוא לשון העלם והיינו שהמילוי של השם מ"ה שמהם נצנה סוד הגוף שהוא כל שיעור קומתו דז"א שםם העשר ספירות צלי מ"ה הם צהעלם, ולא נגלה צחורה רק ד' אוחיות השורש. ובג"ד אתקרי עולם עלם. עיין צש"ס (קידושין דף ע"א ע"א) שם צן ארבע אוחיות חכמים מוסרין אותו לתלמידיהון רק פעם א' צשצוה, דכתב צה שמי לעולם לעלם כח"צ, רצא סצר למדרשיה צפרקא, א"ל הוא סצא לעלם כי עי"ש, ולא אמר הכא דמ"ע חסר הוי"ב של לעולים לקרות צלשון עלם. שלא לנגות מסתרי שם צן ד' צפומצי כעצמו ועניו של השם מ"ה שלא נגלה צחורה רק ד' אוחיות השורש ושאר אוחיות הם נעלמים וכאמור: דצריך לאעלמא ליה מכלא עלמא. וכמ"ש (צש"ס דחגיגה דף י"ג ע"א) דצרים שםם כצונו של עולם יהיב תחת לצוץ, (ופירש"י) דמעשה המרכב הם סתרו של עולם עי"ש, ועיין (לעיל סוף תיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) קס הכוא סצא וכו' צכאי נקודת עומרא עלאה וגנח אצחמ צב ונעלמה מעין כל חי, ועלה אצחמ נח"צ לא ידעו עי"ש, ועיין

אחד, ודאי איהו לא אתקרי אדם (נ"א אחד) אלא בה. כגוונא דאדם דלתתא דברא בדיוקניה דאתמר ביה (בראשית ה) זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם.

ועוד (ישעיה נא) כי אחד קראתיו, כגוונא דעשר ספירות. דאינון. א' כתר עלאה. ח' תמניא ספירן מחכמה עד צדיק. ד' מלכותא קדישא. עלה אתמר (דברים יד) למען יאריך ימים על ממלכתו. ואם ח"ו פחית ב"נ מעשר ליחדא בה, אסתלק קוצא מן ד' מן אחד ואשתארת יבשה. ורוא דמלה (בראשית א) יקו המים מתחת השמים. דאיהי תחת השמים, דאיהו קוב"ה דאתמר ביה (מלכים א ח) ואתה תשמע השמים. דנוקבא איהי תחות בעלה.

והכי

באר לחי ראי

אח"כ כולל תריוויכו זוי"ג כשכס ציחוד השלם וכאמור: כגוונא דאדם דלתתא וכו'. וכמ"ש (לעיל דף ו' שס) ח"ה אתקרי אד"ס כגוונא דלדכ"ר דלתתא עיי"ש וצביאורו שס. ועוד כי אחד קראתיו. כלומר ועוד יש סניף לדבריו דהקב"ה לא נקרא אח"כ אלא כשכס ציחוד זוי"ג, וכענין שאמר דז"א לא נקרא אד"ס אלא כשכס ציחוד עם המלכות ממקרא זה כי אחד קראתיו, ומצויר (להלן תיקון מ"ז דף פ"ג ע"ג) דעמודא דלמלכותא ושכינתא עליהו אתמר זכר ונקבא בראם ואתקריאו אדם וכו'. וכמה דקב"ה ושכינתהו אתקרי אחד ככי קרי לון לאדם וללחתיא אחד הכ"ד כי אחד קראתיו עיי"ש וצביאורו שס: כגוונא דעשר ספירות. אשר תשע מהם מכתר עד יסוד הם דדכורא, והמלכות שביח הנוקבא דליה משלמת למספר עשרה, וכמ"ש (צתיקונים מ"ח דף ע"ה ע"ג) עיי"ש. דאינון. רמזין צתיבת אחד: א' בתר עלאה. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ט ע"א ולהלן תיקון מ"ט דף פ"ב ע"ג) דלות א' הוא כתר עלאה עיי"ש וצביאורו שס: עלה אתמר למען יאריך ימים על ממלכתו. עיין (לעיל תיקון י"ז דף מ"א ע"ג) שניך להאריך בקי"ש צב"ד דלח"ד שהוא המלכות. וזכו על ממלכתו עיי"ש וצביאורו שס: אסתלק קוצא מן ד' מן אחד ואשתארת יבשה. עיין (לעיל תיקון מ"ז שס) דלח"ה שכתב דלות ד' דלח"ד מרמז להמלכות, כתב דקולא דלות ד' שהוא כנורת י מרמז שביח כלול מעשר ממש שמקבלת מצעלב בשעת היחוד מהיוד דלותות של השם מ"ה שלו עיי"ש וצביאורו שס, ולזה אמר ככה בצמח הדורש דמי שאינו מאריך כראוי לבון צב"ד דלח"ד ליחד בצעלב צר"ה דלח"ד כנ"ל, אסתלק קולא מן ד' דלח"ה, שביח סוד דלות י וכאמור. ואשתארת יבשה. עיין (לעיל תיקון כ"א דף נ"ז ע"ג) דכאי נקודת דקולא דלות ד' איכו דלות צרית שהוא היסוד הממשך השפע מ"ה לרחס הנוקבא עיי"ש וצביאורו שס, ולזה אמר שמי שאינו מדקדק להאריך ונכון בלות ד' דלח"ד וכו' מקלקל דקולא דלות ד' אז התקלקל לטור השפע היורד מייסוד דז"א לרחס הנוקבא ואשתארת יבשה: ורוא דמלה יקו המים מתחת השמים. ר"ל שצתיקון השלם של מקרי"ה אח"כ כ"ל

והלא קיי"ל דלח"הו דדכורא של השם שמרמז לז"א הם יק"ו וי' אחרונה הוא של נוקבא דליה, ולפי האמור הלא הם לא חכב גם את האות אחרונה של המלכות אינו עולה מקרי"ה, שיחסר מספר כ"ה למספר מקוס, נמנא שהוא משלימתו להיות גימ' מקוס. ונמנא דלא אתקריא איכו ז"א מקרי"ה אלא צב: [* א"ה. ותוכן בענין הוא כדאמרין (לעיל צתיקון זה דף פ"א ע"ג) וצב"ל צב"ה יומא תליתא ששם ישראל וכו' צסוף דציבור. וכן דציבור שלח"ה שס (צב"ה ואיכו יקרי"ה מקוס) שצ"ה נדווג עם המלכות ע"י היסוד שנקרא מקוס עיי"ש. וכיון שזכו עיקר התכלית להזדווג ע"י עם המלכות ע"כ לא אתקרי איכו מקוס אלא צב: מקום אחד ודאי עיין (לעיל תיקון ל"ז דף פ"ג ע"ג) דזוי"ג אתקרי אח"ד, דח"ה איכו א"ה כלול ע' ספירן מלכות ד' עיי"ש, וצביאור דכזרים ע' (צפע"ה פרק י"ב משער הק"ש) צר"ה דלח"ד שהוא יחוד זוי"ג. כי ז"א חין ט' אלא ע' ספירות כמנין א"ה. ועם אחרות רחל היושבת כנגד ד' ספירות התחתונים שלו שזכר הנכ"י אשר לכן נקראת ד' היא משלמת לו לעשר זה אח"כ עיי"ש, ולזה הוא חחר הכה בצמח הדורש לדבריו הראשונים שדרש למעלב צסוד יקו המים אל מקרי"ה אח"ד, שהוא סוד התיקון השלם של מקומו של עולם כשמתייחד עם המלכות צר"ה דלח"ד דייקא, ולא נקרא מקרי"ה ודלח"ד וכאמור: ומכ מאוד נכון לפ"י הכ"ל דגרסי' איהו לא איתקרי אח"ד אלא בה. וכאמור אמנם גם כגי' שהוא לפנינו איהו לא אתקרי אד"ס אלא בה. עיין (לקמן תיקון מ"ג דף פ"ג ע"ג) דכשם יו"ד ק"א וז"א ק"א דאינון עשר וסלקין לחושבן אד"ס עיי"ש וצביאורו שס. ולזה אמר ככה לצמח הדורש דגם צחי' אד"ס של השם מ"ה, הוא רק ביחא שחמלכות היא בשלימות ומזדווגת בצעלב, וכמ"ש (לעיל בצקדמה דף ו' ע"א דף י"ד ע"ג, וצפע"ה פ' כנהם דף רכ"ה ע"א) דכשם מ"ה כולל זוי"ג, דלותות יו"ד ק"א וז"א הם ז"א, וק"א אחרונה דמ"ה הם שכינתא, וכעזרי' הם ציחוד השלם שאז השם מ"ה הוא בשלימות נקרא אד"ס תפסך מ"ה עיי"ש וצביאורו שס, ולא פמשך הדורש ואמר צב"ד דכמו שאמרין צעלבא דלד"ס שהוא סוד ח"ה כולל זוי"ג, כן גם חיצת מקרי"ה

שאלמר

והכי כל מאן דפגים אות ברית בההוא טפה דאיהי יחודא. חריק לה באתר אחרא. גרים לה למהוי יבשה מסטריה. דאסתלק נביעו ויחודא מינה ואשתארת איהי יבשה. ודא גרים חרבן עלמא. ומיד אתמר (ישעיה יט) ונהר יחרב ויבש א דאיהו נהר דנפק מעדן, דאשקי ליה לגן דאיהי אורייתא שבע"פ, דאיהי מתשקיא מאורייתא דבכתב, דכלילא גין סדרים דאורייתא:

תקונא ארבעין ותלת (ליום כב)

בראשית תמן את"ר יב"ש. ודא איהו (שם) ונהר יחרב ויבש. בההוא זמנא דאיהו יבש, ואיהי יבשה

באר לחי ראי

חלי תלים צנועס דרשותיו) חי על הקף כנז, חיל כי הם ספרים שקורין בשבתות, חלל וחתה בצרכה נקראת צירע, חיל (תיקוני הזכר תיקון י"ג) דשמייע נביעו דאורייתא לאשקאח חילנא דאיהו נטוע בגין עיי"ש כיעב, וזהו חחתה בצרכה לשון צריכה וכן היעב עכ"ל בס' מדרש פנחס, וכחירון הזה כי ג"כ (בג' מהר"ש אבובי ז"ל מוצא בשב"ג שם), חולם לכחור דצריכה ל"ע כי מה ר"מ חס קורין הפרשה בשבת או צו"ע, וזה יש לתרץ עפ"ד (בזו"ק ויקהל דף ר"ו ע"ב) דכל פרשה ופרשה מעטרין בשבת דילוי וכו', משמע שנחשב הפרשה רק מה שקורין בשבתות השנה עיי"ש, (וכבר הרגיש ג"כ צדק הבג"מ חיד"א ז"ל שם), אך מ"ש בס' מדרש פנחס יש לבזק דצריו העמוקים וציאורס עפ"מ"ל צתיקון י"ג שם ח"ל גן הוא כלול גין סדרים דאורייתא דבשבת חי יומין דסוכות וכו', שמייע חג צפ"ע צדק בגין ושרשו דאורייתא לאשקאח חילנא דאיהו נטוע בגין ושרשו וענפיו איהו כנוונא דחוג הארץ דכל חגין מתחגגין צי עכ"ל, וכיון דחג שמייע הוא תשלום היחוד של כל השנה וע"כ הוא חג דכל חגין מתחגגין צי כנז, ואז קורין פי חחתה בצרכה (בא"י) השלמת החורב ובראשית הוא התחלתה, וכיון שיש בשבתות השנה י"ג פרשיות, ובשמייע שהוא יו"ע קורין פי חחתה בצרכה מפני כי שמייע (הוא שמחת תורה) הוא צדק הכולל נביעו דאורייתא לאשקאח חילנא דאיהו בגין פרשיות התורה כמו יושב על חוג הארץ דכלכו מתחגגין צי שצקריאת חחתה בצרכה שהוא סוף התורה הוא צחי צריכה אשר מצריכה הזאת משקה בג"ג פרשיות של כל השנה שם י"ג מלכד פרשה חחתה בצרכה שזה קורין בשמייע בגמר היחוד כנז, ושפיר מיושב כדברי הקדוש כח ומובן כדבריו צהמשך דצרי התיקונים כנז וגם צדק חשך גין סדרים דאורייתא מלכד חחתה בצרכה (שקורין בשמייע שהוא חג הממשך נביעו לשאר בג"ג סדרין) כנ"ל:

את"ר יב"ש. י"ג אר"ת יב"ש. וארית הוא לשון כהן כמו [ביק כ], חולין ק"ז]. אריתא דלח"י:
ואין

שארנו שמרנו לביחוד דח"י, נאמר מתחת השמים דייקא, דייקא היחוד הוא כשה"ל הוא למעלה ונוקבא דילוי הוא למטה, וכמ"ש (לעיל תיקון י דף כ"ד סוף ע"ב) כד נחיתת תחותית אחקריאת צח זוגיה עיי"ש וציאורנו שם, ועיין בדברי רבינו (בפ"מ פרק ג' משער הלול) דזמן שיעקב ורחל מזדווגים צריכה אז אחי יעקב על רחל צסוד הוא למעלה ויהא למטה עיי"ש. והכי כל מאן דפגים אות ברית וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א שם) ומאן דמשקר צצריה מילא גרס לאסתלקא מניה שכינתא דאיהי יחודא דקב"ה וכו', ואעבר קולא מן ד' לחתד, ובההוא זמנא שניע ש"ד על צד גס, ואיהו משתעבד צדק צכל מיני עינויין, וחוצא דא גרס לישראל לאשתעבד צבון אומין דעלמא עיי"ש וציאורנו שם: גרים לה למהוי יבשה מסטריה וכמ"ש (לעיל שם דף כ"א ע"א) דפגס שפגמו ישראל ציסוד לדיק דאיהו צריה, גרמו דאיהו נכר יחרב ויבש צצית ראשון ושני, ושכינתא איהי צדק חריב ויבשה וכו' ושכינתא אשתארת יבשה עיי"ש וציאורנו שם. דאיהי אורייתא שבע"פ וכו'. פי צדרי רבינו (בפ"מ צפרק צ' משער חג הסוכות) צסוד מכל מלמדי השכלתי. ודיסוד לדיק הוא הממשך השפע דחסד וגבורה מאצא עלאה שהוא תורה שצכתה, לחי"ג דחמא עלאה שהוא סוד תורה שצפ"ע עיי"ש, וכהא הוא מסיים המאמר צדק לפרש גם המשך הקרא ונהר יולא מעדן, ע"פ מה שדרש צהמשך בדרוש ונהר יחרב ויבש דסוד נה"ר הוא מרמז ליסוד לדיק הממשך מלמעלה להשפיע לעולם שלמטה, ודרוש פסוק הזה הוא פתיחה לתיקון שלאח"י: * א"ה. גן סדרים דאורייתא. עיין (לעיל תיקון י"ג דף כ"ט ע"ב) גן הוא כלול גין סדרים דאורייתא, ועיי"ש (בכסא מלך, וציאור בגר"א וצל"ר) מה שחירנו על הקף הידוע דהא יש כ"ד פרשיות בתורה, ועי' בשב"ג להחיד"א ז"ל (מערכת ספרים צקולא צדיה גן פרשיות התורה) מ"ש צזה, וכהא (בס' מדרש פנחס להרב הקדוש מוכריי פנחס מקארען ז"ל סי' קמ"ב) אשר דצריו צצריה (וכאשר קדוש זקני צצניי צנה על רח דצרי

יבשה. צווחין בנין לתתא ביחודא. ואמרין שמע ישראל, ואין קול ואין עונה. הה"ד (משלי א) אז יקראונני ולא אענה.

והכי מאן דגרים דאסתלק קבלה וחכמתא מאורייתא דבע"פ ומאורייתא דבכתב, וגרים דלא ישתדלון בהון. ואמרין דלא אית אלא פשט באורייתא ובתלמודא. בודאי כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן. ווי ליה טב ליה דלא אתברי בעלמא ולא יוליה ההיא אורייתא דבכתב ואורייתא דבע"פ, דאתחשב ליה כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו. וגרים עניותא בעלמא ואורך גלותא.

(בראשית א) **ויאמר** אלקים תדשא הארץ דשא כו'. אמר רבי אלעזר, אבא, והא קרא ליה יבשה, **מאן** תדשא הארץ.

אמר ליה. ברי, הכא אוליה תיובתא לכל בני עלמא, דאם בר נש יחזור בתיובתא. נחית לה נביעו דאסתלק. ומה דהוה יבשה קרא לה ארץ. ונהר דהוה חרב ויבש, קרא ליה מקוה המים וימים. הה"ד (שם) **ויקרא** אלקים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים. בההוא זמנא דאתקרי ארץ מה כתיב ביה. (שם) **ויאמר** אלקים תדשא הארץ. לאפקא זרעין ואיבין דאינון גשמתין (דף פ"ב ע"ב) כל חד לזנייהו. אלין גשמתין דאתגזרו מכורסי יקריה. ואלין רוחין

באר לחי ראי

ואין קול ואין עונה. עיין (לעיל בבקדמה דף ב' ע"ב ודף ג' ע"א) כסוד כי עוף השמים יונק את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, דהקול דק"ש ותפילתון של ישראל רכיב על לזיק חי עולמים, ועי"ש וציאורו שכתבתי מדברי (מן בבקדמה לפע"ח) דיסוד דז"א שהוא סוד הנויר שעי' יורד השפע לישראל מעילא לתתא, על ידו עולה הק"ש ותפלה של ישראל מתתא לעילא כסוד אור ישר ואור חור עי"ש, ולזה אמר הכא דהפגם שישראל פוגמים ביסוד לזיק חי עולמים, גורם לישראל צווחין בק"ש ותפלה ואינו עולה למעלה ואין קול ואין עונה לכוריד לתתא משאלותיו צעוקי. כאלו הוא יסלק נביעו מההוא נהר ומההוא גן. וכמשי"ל דנבר הוא מקור הנביעו של השפע הנמשך מאורייתא שכתב לאורייתא שבע"פ, ואמר הכא כי הנביעו דמיא שהוא הנבר העליון הנמשך מאורייתא שכתב לאורייתא שבע"פ הוא חכמת הקבלה, כמ"ש (לעיל תיקון מ' דף פ' ע"ב) דחכמת הקבלה הוא אצוני שיש טבור דממכון נפיק מיין דכין להשקות את הגן עי"ש וציאורו שם. דאתחשב ליה כאלו אחזר עלמא לתהו ובהו. עיין (בזכר צמדרש בפעלם פ' חולדות דף קי"ט ע"א) ויחזיר יחי ר"ז עי"ש, וציאור הדברים הוא פ"פ משי"ש (לעיל דף פ"ז ריש ע"ב) ויאמר אלקים יחי אור ויחי אור, מהכא חזרו שיריחא לאשכחא גניין חזק איתברי עלמא וכו', ועי"ש (צד"א) שנתפרש דר"ל למלא חולדות וסודות עליונות עי"ש, והנה הנמשך הקרא הוא והארץ היתה חכו וכו' וגו' ויאמר אלקים יחי אור ויחי אור, ומצוהו דתיקון העולם הוה ככה התגלות סודות

העליונים וסודות תורה שנקרא אור נתקן עיין הכתוב וכו' שביח קודם התיקון, ולזה אמר הכא שמי שאינו נותן לב לבין סודות התורה שזכו עיקר תיקונו של העולם, נחשב כאלו אחזר העולם לתהו וכו' וכאמור: וגרם עניותא בעלמא ואורך גלותא. וכמ"ש (לעיל תיקון ל' דף ע"ג ע"ב) דאלן דלא צעו לאשכחא חכמת הקבלה, ווי לון דגרמין עניותא וחכמה וזכר וכו', ואסתלק רוח ממשיח עי"ש וציאורו שם: ואורך גלותא. כי בכתגלות חכמת הקבלה תלוי קץ הגאולה, וכמ"ש (צד"מ נשא דף קכ"ד ע"ב) דהכחא ספר הזכר יפקוד ביה מן גלותא צדחמי עי"ש, ועיין (לעיל סוף תיקון שתיתאכ דף כ"ד ע"א) דכתבנא דליך כד יתגלי לתתא דרזא צדחא כסוף יומיא, בגיניח וקראתם דרור צדחן עי"ש וציאורו שם: מאן תדשא הארץ. פי כיון שדרשת ונבר יתבר ויבש שענין היבשה הוא מה שאין לומדים חכמת הקבלה שעי"ן המלכות שהוא סוד הארץ הוה יבשה צלי נביעו דמיא, וא"כ כיון שלא קבלו עדיין התורה ולא האירח חכמת הקבלה בעולם, א"כ הוה היתה הארץ שהיא המלכות צלי מים, איך נמחה דשא: קרא לה ארץ. ר"ל דארץ נקראת רק כשאניח יבשה ויש נביעו דמיא שרואיח לנמות צב זרעים היתה זאת מאתו יתב"ש בשעת צריחת העולם ויקרא אלקים ליבשה ארץ, ור"ל דנמכה לכה המלכות תחלה בצדח יבשה שאניח מגדלת זרעים, מ"מ נתן צב הקצ"ב בשעת צריחת העולם נביעו דמיא שחיה המלכות ראויה לקבל זרעים ולנמות דשאים בצדח חדשא הארץ וגו' וכדמפרש ואזיל: דאינון גשמתין וכו'. עיין (לעיל בבקדמה דף א' ע"א) שכתבתי

רוחין דאתגורו ממלאכים, ואלין נפשין דאתגורו מאופנים. כל חד אפיק לזנייהו לכל חד כדקא יאות.

עץ פרי, דא ת"ח. עושה פרי, דא בת זוגיה לכל חד כדקא יאות, (כל חד אפיק לזנייהו).

ועוד עץ פרי, דא עמודא דאמצעיתא. עושה פרי, דא צדיק. אשר זרעו בו על הארץ, דא שכינתא. דכל זרעין אתכלילן בה.

והכא פקודא דפריה ורביה למעבד איבין זרעין, הה"ד (ישעיה מה) לא תהו בראה לשבת יצרה. ומאן דאתבטל מפריה ורביה, כאלו אחזר לההיא ארץ יבשה, ומנע ברכאן מינה. כל חד לפום דרגיה. מאן דפגים לתתא פגים לעילא. לאתר דאתגור נשמתיה:

תקונא ארבעין וארבע

בראשית תמן תר"י, תמן א"ש. ועלייהו אתמר (בראשית א) ויאמר אלקים יהי מארת ברקיע השמים. מארת כתיב חסר ו, דא אורייתא דבכתב. מאי מארת דא אורייתא

דבע"פ

באר להי ראי

למכוי נביע דחיר ולא יפסקון מימיו וכו' ונשמתין חדתין מחדשין ונפקין מהכחא חילנא וחילין סגיאין אחרציו לעילא כדחי הכי נשמתין וכו' ומאן דאחמנע מפויר גרם להכחא נכר ללא נגדין מימיו ופגים קיימא קדישא ככל סטורין וכו' עיי"ש: כל חד לפום דרגיה. כי מי ששרש נשמתו נחלצה מרום גבוהים גבוה מעל גבוה עונשו גדול יותר, כי עושה פגם ברום המעלות, וענשו גדול מאדס שפל המדרגות. מאן דפגים לתתא פגים לעילא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) מלוא פויר דא שכינתא, ועיי"ש צביאורנו דמלוא פויר הוא לנורד חיקון השכינתא, וכל ענין הכחוצ לא חכו צראח לשבת יורה, הכוונה לענין חיקון המלכות עיי"ש, ולזה אמר מאן דפגם צמנו פויר בגשמיית להחא שעליו נאמר לא חכו צראח וגו', גרם הפגם עיי"ל למעלה במלכות וכאמור:

מינה פרחין נשמתין ולדיקיא עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (לעיל תיקון י"ד דף ל' ע"א) ושכינתא חיבי ארעא דזבי גדלין ולמחין חילין עשצין ודשאין דחינון חלמדי חכמים, ועיי"ש צביאורנו שהצאחי מדברי הזכר נשמות הח"ח שאינם נשמות גדולות כי"כ צמנעלן הס נקראים דשאים ועשצים, ונשמות הצדיקים שהם גדולים וגבוהים צמנעלן הס נקראים חילנות, ואמר מאן דאשקי ורוי צה חילין ודשאין ועשצין מעין גנים דחילו חכמה ועיי"ש צביאורנו דחכמה הקבלה הוא סוד מעין הנובע להשקות הארץ שהיא המלכות לנמוח ולהזיא ולגדל הדשאים והעשצים והחילנות עיי"ש נשמתין דאתגורו מכורמי יקריה וכו'. ר"ל כי נפש רוח ונשמה של הצדיקים שצאים מעולמות צ"ע כולם מתעצרת צהם המלכות החלה קודם שנכנסו צגופן של הצדיקים: ועוד עץ פרי דא עמודא דאמצעיתא. הוא ח"ח, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף כ"ט ע"ג) דאות ו של השם הויח נקרא עץ עיי"ש וצביאורנו שם: עושה פרי דא צדיק וכו'. ר"ל דעץ שהוא ז"א עושה פרי עיי"ל יסוד נשמות הצדיקים, וכמ"ש (צזכר פי פקודי דף רכ"ג ע"ג) נשמותיהן ולדיקיא חנין פירין דקצ"ח עיי"ש, והיינו שפ"י היסוד לדיק שלו הוא נותן ומשפיע נשמות הצדיקים שזה הוא עיקר זרע להאריך שחיה המלכות וכאמור. דכל זרעין אתכלילן בה. שהמלכות מתעצרת עיי"ל קבלה שפע כל ה"ס הנמשך עליה עיי"ל היסוד לדיק צורע הכ"ל להוליד גר"י מכל דרגין עלאין ותחתין: הה"ד לא תהו בראה לשבת יצרה. וכמו שדרש (לעיל תיקון י"ג דף ל"ח ע"א) פסוק זה לסוד זה עיי"ש וצביאורנו שם: כאלו אחזר להחוא ארץ יבשה. וכמ"ש (צזכר צכקדמה דף י"ב ע"ג) דכל מאן דאחמסס צפיר גרם להכחא נכר

בראשית תמן תר"י וכו'. (הגר"א) מוחק חיבה חר"י וגרם תמן אר"ת וכו', ולפענ"ד חין מהלורד למחוק חיבה חר"י ויכולין לגרום גם אותו, וכ"ל תמן תר"י, תמן א"ש, תמן אר"ת. והיינו דחיבה צראשית נועריוקן חר"י חר"ת ח"ש, ור"ל שמרמז לחר"י חורחה שצכתב ושצפ"פ שמרמז צא"ש וחר"ת, כי ח"ש מרמז לחורח שצכתב שנתנה כחובה צא"ש שחורה ע"ג ח"ש לצנה, וחר"ת מרמז לחורח שצפ"פ כדמפרש חז"ל: ועלייהו אתמר וכו' מארת כתיב חסר ו וכו'. עיין (צזכר פי צראשית דף ל"ג ע"ג) יחי מלחה חסר ו אספקלריא דלא נכרה עגרימה חללא עיי"ל ונכורה חללא נכרה להו, ועיין (צמק"מ, וצאח"ת) דר"ל שמרמז להמלכות שמים דליה לה עגרימה כלום חללא צמח שמקבלת מז"ח, ועיי"ל חמטא שחמרה ח"א לשני

דבע"פ. ואע"ג דאוקמה מארת חסר דא לילית, ע' אנפין לאורייתא, ובג"ד מארת בהאי אתר
ההיא דאתמר בה (משלי ו) כי נר מצוה ותורה אור עמודא דאמצעייתא, ועלייהו אתמר (בראשית
א) את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה.

הכא פקודא למעבד צדקה. את המאור הגדול רזא דעתירין. ואת המאור הקטן רזא דמסכנין.
וכמה דסיהרא לווה מן שמשא ולא אית לה נהורא אלא ממה דיהיב לה שמשא, הכי
שכינתא אמרת לוו עלי ואני פורע. דהכי צריך בינ למהוי מלוה למסכנא.

וכגוונא דא לווין ככביא ומזלי דא מן דא. ומלאכיא דא מן דא. ורזא דמלה ומקבלין דין
מן דין, הכי לווה שכינתא דאיהי סיהרא קדישא מקוב"ה. ומקבלת מגיה דאתמר
ביה (תהלים סד) כי שמש ומגן י"י אלקים.

והכי הוה מקבל יהושע מן משה. כמה דאוקמוהו פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני
לבנה.

והכי הוה כל נביאיא קדם משה, כגון סיהרא וככביא קדם שמשא, דלא אית לון נהורא אלא
משמשא.

תקונא ארבעין וחמשא (ליום כג)

בראשית ברא אלקים. א"ל ה'ים, ימא דאורייתא, ועליה אתמר (בראשית א) ויאמר אלקים
ישרצו

באר לחי ראי

לשני מלכים להשתמש בכתר א', ניעל ממנה אורות
ז"א שהוא אור ו', ע"כ מארת חסר ו' עיי"ש, ולזה
אמר שתיבת אר"ת שמרומה צבראשית הוא חסר,
לרמז שהמלכות שהיא תורכ שצ"פ היא צענמוח חסר
אור התורכ שהוא אור של ז"א שהוא סוד תורכ
שצכת, וסין לה אלא מה שצעלה תורכ שצכת ישפיע
לה: ואע"ג דאוקסוה מארת חסר דא לילי, ע'
אנפין לאורייתא. (הגרי"א) מוחק זה, ואם גרסי
לכ כוונתו שלא יסתור דרוש זה למח שדרש (בזכר
שם וצדע"מ פ' פנחס דף רל"ד ע"א) מארת חסר
ו' דא לילי דליכו ממנא וכי ובג"ד מארת בהאי
אתר, ההוא דאתמר בה כי נר מצוה ותורה אור.
כן גרס (הכ"מ) וכז"ל, ור"ל כי (בזכר פ' תרומה
דף קס"ז ע"א) דרשין פסוק זה כי נר מצוה דא
אורייתא דצ"פ דליכי לא נכירא אלא עגו אורייתא
דצכת דליכו אור לאנכרע עיי"ש, ולזה אמר הכא
דלא מרמז הכתוב בפסוק זה יכי מארת חסר ו',
כי התורכ שצ"פ חסר צענמוח, ולא נכירא אלא
צמה שתורכ שצכת מאיר צגויה וכאמור: עמודא
דאמצעייתא. היינו סוד אור ו' שהוא תורכ שצכת
וכאמור: ועליהו אתמר את המאור הגדול וגו'.
וכמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ז ע"א) דעל תרומתו
על נר מצוה ותורכ אור שהוא תורכ שצכת ותורכ
שצ"פ אתמר את המאור הגדול לממשלת היום ואת
המאור הקטן לממשלת הלילה עיי"ש: הכא פקודא

לשני מלכים להשתמש בכתר א', ניעל ממנה אורות
ז"א שהוא אור ו', ע"כ מארת חסר ו' עיי"ש, ולזה
אמר שתיבת אר"ת שמרומה צבראשית הוא חסר,
לרמז שהמלכות שהיא תורכ שצ"פ היא צענמוח חסר
אור התורכ שהוא אור של ז"א שהוא סוד תורכ
שצכת, וסין לה אלא מה שצעלה תורכ שצכת ישפיע
לה: ואע"ג דאוקסוה מארת חסר דא לילי, ע'
אנפין לאורייתא. (הגרי"א) מוחק זה, ואם גרסי
לכ כוונתו שלא יסתור דרוש זה למח שדרש (בזכר
שם וצדע"מ פ' פנחס דף רל"ד ע"א) מארת חסר
ו' דא לילי דליכו ממנא וכי ובג"ד מארת בהאי
אתר, ההוא דאתמר בה כי נר מצוה ותורה אור.
כן גרס (הכ"מ) וכז"ל, ור"ל כי (בזכר פ' תרומה
דף קס"ז ע"א) דרשין פסוק זה כי נר מצוה דא
אורייתא דצ"פ דליכי לא נכירא אלא עגו אורייתא
דצכת דליכו אור לאנכרע עיי"ש, ולזה אמר הכא
דלא מרמז הכתוב בפסוק זה יכי מארת חסר ו',
כי התורכ שצ"פ חסר צענמוח, ולא נכירא אלא
צמה שתורכ שצכת מאיר צגויה וכאמור: עמודא
דאמצעייתא. היינו סוד אור ו' שהוא תורכ שצכת
וכאמור: ועליהו אתמר את המאור הגדול וגו'.
וכמ"ש (לקמן תיקון ע' דף קכ"ז ע"א) דעל תרומתו
על נר מצוה ותורכ אור שהוא תורכ שצכת ותורכ
שצ"פ אתמר את המאור הגדול לממשלת היום ואת
המאור הקטן לממשלת הלילה עיי"ש: הכא פקודא

ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ. הכא פקודא למלעי באורייתא דאתמר בה (ישעיה נה) הוי כל צמא לכו למים.

ואלין דעסקין באורייתא ירתין נפש חיה משכינתא, הה"ד ישרצו המים שרץ נפש חיה. ועוף יעופף. דא רוח. דאתמר ביה (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. והאי איהו יקוק עמודא דאמצעיתא. ולקבליה מטטורין דשמיא כשם רביה.

י' רישא דעופא. ו' גופא ידיה. ה"ה תרי גדפוי דבהון פרח לעילא ונחית לתתא. ואלין תרין גדפין אינן תרין הבלים ה"ה דבהון אתמר (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. דאינן יו. הבל

באר לחי ראי

עמודא דאמצעיתא, כן דרש הכא בענין עליות נר"י של כלומדי תורה. שמטי"ט הוא המוליך את הקול ותרשט שפתים של כלומדי תורה עד ז"א שהוא יקויק עמודא דאמצעיתא וכאמור: דשמיא כשם רביה אל תחמה צוה, דהא מצוהר צש"ס (סנהדרין דף ל"ה ע"ב) דמימרה זו נאמרה על שם שר דמטי"ט הוא סוד שם ש"ד. כי שמו כן הוא במספרו, וכמ"ש רבינו (בפע"ח פרק ז' משער כסא הכבוד) עיי"ש, אמנם באמת אין זה סתירה, כי כן מצוהר (בזכר צס"ח פ' ויאל דף קמ"ט ע"א) דמטי"ט אס כי הוא סליק לשם שר, אמנם ראשו מגיע השמימה, דלחור שעולה ומגיע לאות י של שם שר אחקרי צהכוא שמה דמאריה שהוא יקויק עיי"ש (ובמק"מ שם), וכדברים יתייחדו עם דברי רבינו (צליקוטי הש"ס צ"ב) צסוד האמור צמטי"ט חגור חרצך על ירך וחותמו כשמו של הקצ"ה, כי מטי"ט הוא סוד ספר תורה שהוא יקויק, ולכן הוא חרצו של הקצ"ה, ו' הוא רישא דחרצא, ופסיוות דחרצא הם צ' "הכין", ואות ו' הוא גופא דחרצא עיי"ש, והכא אמר דע"י לימוד תורה שישאל לומדים נתקן מטי"ט שמאירים ד' אותיות יקויק, ויתכן כי כן הוא ענינו של מטי"ט ע"פ מ"ש רבינו שם (בפרק ו' משער סדר חצ"יט) דמטי"ט הוא צחי הכלים של ז"א דצריחא, וכו' סוד ד' אותיות יקויק שהוא גופו ממש דז"א עיי"ש: ו' רישא דעופא וכו'. הוא מפרש ואזיל איך הוא עלם גופו של ז"א כחבר, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) ו' איכו גופא. גדפוי כ' כ', רישא דיליה ו', צ' סליק קלא דנגוה עיי"ש וצביאורו שם: דבהון פרח לעילא ונחית לתתא. וכמ"ש רבינו (בסוף הכקדמה לכפטיה) דמטי"ט ענינו צאור ישר שלו לכעלוה תפלוקן של ישראל ולהוריד למטה צאור חחר צנור זה את השפע הנשפע לישראל. עיי"ש (בפרק ג') משער בצרכות) כי מטי"ט יס למטי"ט באמצע שמו ע"כ, כי יש צו ע' ספירות מתתא לעילא, וע' ספירות מעילא לתתא, צסוד חור ישר וחור חחר עיי"ש: ואלין תרין גדפין אינן תרין הבלים ה"ה. עיין (לעיל תיקון

ישרצו המים וגו'. עיין (בזכר פ' תרומה דף קע"ז סוף ע"ב) ישרצו המים, תרגום ירחשין, כלומר כד מרחשין צשפותיח וכו', וצמיה הוה רחיש נפשא חיתא עיי"ש, וכעין זה חיתא שם (בכקדמה דף י"ב ע"ב) צפסוק זה שצא למצו למלעי צאורייתא ולאשתדלח צה בכל יומא לתקן נפשיה ורוחיה דתחי צרן נפש חיה נפש דהכוא חיה קדישא עיי"ש: ואלין דעסקין באורייתא ירתין נפש חיה משכינתא. וכמ"ש (בזכר בכקדמה שם) דבר נש דלא אשתעס צאורייתא לית ליה נפשא קדישא, וכד אשתדל צאורייתא, צהכוא רחוי דרחיש צה זכי להכוא נפש חיה עיי"ש. ועוף יעופף דא רוח דאתמר ביה כי עוף השמים יוליך וגו'. וכמ"ש (בזכר בכקדמה שם) דצמון דצ"י משתדלין צאורייתא ורחוי מרחשין צה, אקרין מלאכין קדישין דתחוצ עליוהו צרכו ד' מלאכין, חמין הקצ"ה למעצד לון גדפין כנשרין לאשעא בכל עלמא ועליהם נאמר ועוף יעופף על הארץ עיי"ש, ואמר דא רוח היינו כמ"ש (לעיל תיקון מ"ג) ואלין רוחין דאתגזרו ממנחכים עיי"ש: דאתמר ביה כי עוף השמים יוליך את הקול. וכמ"ש (צאד"ר נשא דף קל"ה ע"א) דעל המלאכים מארי דגדפין אתמר פסוק זה עיי"ש, וצ"י (צרישית דף ל"ד ע"ב): והאי איהו יקויק עמודא דאמצעיתא עיין (לעיל בכקדמה דף צ' ע"ב) צסוד כי עוף השמים יוליך את הקול, דא מטי"ט דאיהו מוליך את הקול דק"ש ופרת ציה עד עמודא דאמצעיתא דאיהו קול ה' על המים, ולית מים אלף תורה, ועיי"ש צביאורו דשיעור הכתוב קול ה' על המים, דמטי"ט מעלה את הקול דק"ש עד ז"א שהוא סוד התורה שנקרא מים שהוא כו"כ שהוא סוד עמודא דאמצעיתא עיי"ש, ולחא אמר הכא וכו' איכו יקויק, דכסוד ימא דאורייתא כנרנח צפסוק ישרצו המים וגו' שחנו מדברים צו, כהכות לסוד הויח שהוא ז"א עמודא דאמצעיתא. כי עד שם נתעלה נר"י של ישראל העוסקים צאורייתא: ולקבליה פס"ט וכו'. וכמ"ש (לעיל בכקדמה שם) צסוד כי עוף השמים יוליך את הקול דק"ש לצ"י

הבל סליק ב"י. הבל נחית ב"י. כהבל דנפיק מפומא דכבשן. והכי ימא סליק ונחית, וגלגלי רצים ושבים (דף פ"ג ע"א) ובעאן לאחזרא עלמא לתהו ובהו. ובזמנא דמסתכלין בשכינתא דאיהי תחום ימא חזרין לאתריהו.

תא חזי י' איהי אמירא ודבור וקריאה. ו' קול. ה"ה, הבל נחית בדבור, הבל סליק בקול. קול סליק. דבור נחית. וכד איהו סליק ונחית, מלאכי אלקים סלקין ונחתין ביה. דאינון משריין וחילין דיליה.

ודא איהו רזא (משלי ג) מי עלה שמים וירד. זכאה איהו מאן דסליק צלותין ביה. דהא צלותא איהי סלם דבה מלאכי אלקים סלקין ונחתין לה.

אית

באר לחי ראי

עייז כד אוחיות יקריק, ועייז יש צידו כה לכעלות וכאמור. ולזה אמר: כהבל דנפיק מפומא דכבשן. והיינו (כמ"ש הכסא לרש"י לעיל שם) ופומא דילך איכו ממלל רברבין, דפומא דילך וכו' סיני עשן כלו וגו' עייז וצביאורו שם, ור"ל דלהכי מחייחידים כפח כח"ח כלומד תורה דזיבור וצוקל יקריק, כי פח כח"ח הוא סוד פומא דכבשן פומא דממלל רברבין, וכלומד תורה באופן כזה מחייחידים צפיו כ"י הכלים וקול ודיבור סוד ד' אוחיות יקריק וכאמור. והכי ימא סליק ונחית וכו' עד חזרין לאתריהו (בגרי"ל) מוחק זה, ולפענ"ד קשה לשבש כל הספרים כי כן הוא בכל הדפוסים, ויש לו המשך עם המאמר על פי משי"כ (לקמן חיקון ס"ט דף ק"ה ע"א) צסוד והחיות רלוא ושוב, רלוא חרין, ושוב חרין, אינון יקריק דאמור צבון כה אמר ה' מארבע רוחות צאי ברוח, שכינתא עלה אמתר אשר שמתי חול גבול לים ואיכו תחומא דכלכו, וכד ראי גלין צד רוחין, מיד דחיינ שכינתא דאיכו חול דאסתר לימא, אמתר צבון ושוב חזראון לאתריכו עייז, ולזה ממשיך הכה דדרוש לענין מה שכתוב (לעיל בחיקון מ"ג דף פ"ב ע"א) דמאן דלא חוליק אורייתא דצכת צע"פ ע"ד הנסתר וחכמה כקבלה, אמתש צי ליה כאלו אחזיר עלמא לחכו וצכו, ודרש כי הכל הוא ענין א' מה שמע"ט הוא מעלה קול ודבור של חורב צסוד ד' אוחיות, היינו כשלומדים ע"ד הסוד וחכמה כקבלה, שאז מעמידין את כעולם בקיומו צסוד והחיות רלוא ושוב צכה ד' אוחיות הויי ולינו חור לחכו וצכו, וכלל הוא עיי מעיט וכאמור: וכד איהו סליק ונחתין ביה. היינו מעיט כ"ל: מלאכי אלקים סלקין ונחתין ביה. וכמ"ש (צכר צסית פ' וילא דף קמ"ט ע"א וע"ב) כד איכו סליק סלקין צכדיה וכד איכו נחית נחתין צכדיה עייז: דאנון משריין וחילין דיליה. וכמ"ש רבינו (צכדומחו לפע"ה) דמע"ט הוא המושל על כל המלאכים שצטלם היתיר לתת לכל א' ואחד שפע בראוי לו עייז: [* א"ה דא איהו רזא מי עלה שמים וירד. נעין (צעניע וחתמן חופן ב') צסוד

חיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) דאמר אליכו לרש"י וכל כעס רואים את הקולות, דאיכו צאינון הכלים דנפקין מפומא וכו' וחרין צתין אית צלצא, חד אפיק הכל וחד אפיק הכל, ואינון ה' עלאה וכו' תחאכ צתרי צחי צלצא עייז וצביאורו שם, ועיין עוד (לכלן צדף ס"ד ע"א) וכו' כהיין אינון ה' הכל מצלוא ה' הכל מצלר, ותרוויכו אינון צלצא וצפומא עייז וצביאורו שם, ולזה דרש כהא דכ"י גרפין שצכס מעלה מעיט חפלחן ותורתן של ישראל, כס דכ"י "הכין" ה' עלאה וכו' תחאכ, שחס דכ"י הכלים ש"ישראל מוציין מפיהם ומלכס צקול חפלחן ותורתן מהס נעשו דכ"י גרפין לעלות למעלה וכאמור. דבהון אתמר והחיות רצוא ושוב. וכמ"ש (לעיל סוף חיקון י"ח דף ל"ז סוף ע"ב) צעוצל דרש"י שצכה כהכל דנפיק מפומא נעשה ממנו עמוד אש וקא נחית צעמודא דאשא ונחעלה למעלה עד צלינא דקרידינותא ונעשה צצחי ועוף יעופף שנעשה מהכלים דפומי צ' גרפין לעלות למעלה ולנחית, דכ"י חיון רלין ושצין צסוד והחיות רלוא ושוב עייז וצביאורו שם דאינון י"ו וכו'. עיין (לקמן חיקון ס"ט דף ק"ה ע"ב) שמדבר שם צ"י כהיין של הוייכ שחס סוד כ"י הכלים כהצרים, ואמר שם הכל סליק וכל נחית, הכל סליק דה' עלאה סליק לגבי חות י' צקלח, וכל נחית ה' תחאכ נחית לגבי חות י' דזיבור עייז, ועיין מזה (לעיל חיקון כ"ב דף ס"ג ע"ב) שמדבר שם ג"כ מענין זה איך הקול והדיבור שחס סוד צ' אוחיות י"ו סלקין לגבי כ"י כהיין, וכתב שם דתרוויכו שריין צפומא דכלול כלח, ור"ל דכ"י כהיין שחס סוד כ"י הכלים סוד ה' עלאה וכו' תחאכ, וקול ודיבור שחס סוד צ' אוחיות י"ו, כלס יולאים מן הפח דכלול כלח עייז וצביאורו שם, ולזה דרש כהא להמשך שאמר למעלה דמע"ט המעלה תורתן של ישראל הוא צסוד ד' אוחיות יקריק, ולזה יתכן שכן סגולתו להעלות תורתן, כי צכחורב שלומדים צקול ודיבור צלרשח שפחותיכס, מחייחידים כ"י הכלים שחס סוד צ' כהיין עם קול ודיבור שחס סוד י"ו, ומחייחידים

אית למאן דסלקין לה לעילא. ואית למאן דנחתין לה לתתא. כד סלקין לה לעילא סלקין לה בזכותו. וכד נחתין נחתת בזכותו. האי לצדיק גמור סליקת מגיה בזכותו ונחתת ביה בזכותו. לבינוני דזכות דיליה שקילין לחובין, אייה תליא באוירא. אם חובין מתרביין על זכותו (כחוט השערה) אייה סלקא ליה בחובין, ונחתת ליה בזכותו ונטיל בה אגריה בהאי עלמא. לרשע

באר לחי ראי

חובין דק"ש עיי"ש וציוארנו שם, ולזה אמר דאית למאן דסלקין לה למלכות לעילא היינו אותן הלדיקים שעיקר עבודתן בחפלה שמי"ש, ואית למאן דנחתין לה לתתא היינו אותן הלדיקים שעיקר עבודתן כוח באמירת שירות ותשבחות בפסד"ו וק"ש כזונות כג"ל וכחמור: סלקין לה בזכותו וכו' נחתת בזכותו. עיין (לקמן חיקון פי דף קל"א ע"א וע"ב) שדרש וכנס סלם וגר' וכנס מלאכי אלקים וגר', דכל לדיק תליין כחם משרין של מלאכים שנבראים מהמנוח שהוא מקיים, דאית פקודין דתליין בזהו צרות וכחם מלאכין ממנן עליבו וכו', וכדי תליין כחם מלאכין מנופא ונשערא דתליין מרישא וכל נימא ונימא אחזי למלאך וכו' זכאכ נשמחא דאיבו דיוקנא דמאריה דמקיים פקודין חלן דמנח תליין כל מלאכין חלן וכו', וכד נחתת נשמחא כל חיילין נחתין עמם איבו סלם וכנס מלאכי אלקים סלקין ונחתין כה וכד סלקא קלא נחית צרומי רקיעין לכל חיילין ומשיריין כבו יקר דליוקנא דמלכא וכו'. וכל מלאכין דתליין מהכח אצד כלכו סלקין ונחתין בצלחותיהם עיי"ש. ולזה כד סלקין לה לעילא סלקין לה בזכותו, היינו שכל כח של הלדיק שמעלה את המלכות עם כל חיילותיה הכל הוא כח המנוח ואחותו וכחמור: האי לצדיק גמור. שיש לו רק זכות ולא חובין כדמפרש ואזיל: אייה תליא באוירא. ע"ד מ"ש ב"ש"ם (ר"ה דף ע"ז ע"ב) ציונים תלויים ועומדים: אייהו סלקא ליה בחובין ונחתת ליה בזכותו. עיין (ברע"מ פי פנחס דף רמ"ג ע"א) בסוד ויאבק איש עמו, דאבק דסי"מ הוא בכחם משיריין דחובין לאונפא חובין על גלותיה להעלות אבק דפגימא דעבירה עד שמיא ואבק דיעקב לאונפא זכותא על גלותא בכמה משריין דחובין דמתכנסין עמיה לאונפא זכו עליה, וזה והנס מלאכי אלקים עולים ויורדים זו, חלן דסלקין חובין ונחתין זכות תחתיה. וחלן סלקין זכות ונחתין חובין תחתיהם עיי"ש. ולזה אמר כחם שהמשפט הוא מכ"ב כחם דמלאכי זכות ומלאכי חובין דגם הם בחובות מרובים מהזכיות לא בעלין בחובות לגמרי ודמפרש ואזיל. ואופן כשי דאם הזכיות מרובין מהחובות לא לעשרין לאשמשין דודלאי מכריע בהן לזכות ומלאכי חוב בעלין ונחשבים ללדיקים גמורים וכמ"ש (נחום ר"ה שם ד"ה ונחשבים) עיי"ש: ונפיל בה אגריה בהאי עלמא. ר"ל דמי שהחובותיו מרובים מהזכיותיו משלמין

בסוד מי מפר ל' שיש מלאך ח' בין השמים ובין הארץ שנקרא מ"י שהוא מפר נדרו של הקצ"ב עיי"ש. ולפי דמ"ט"ט הוא סוד סלם מונח ארצה וראשו מגיע השמימה ע"כ י"ל חולי שכל זה המלאך רומז חכ דרש כח מ"י עלה שמים וירד כי הוא בין השמים ובין הארץ ודרכו להעלות חפלתן של ישראל וליגמח לתתא וכחמור: זכאכ אייהו מאן דסליק צלותין ביה. פי כי הענין מה שאמרנו דחפלת ישראל עולה ע"י מ"ט"ט בסוד כי עוף השמים יוליד את הקול הוא לערך גדול, כי הנכ נודע מדברי רבינו (בפס"ה פרק ד' משער הק"ש) דכל הכוונות של החפלה הם כוונות אחת ליחד ונחבר זריץ ולזווגם עיי"ש, אמנם הנכ נודע מה שאנו רואין שכמה פעמים אנו מתפללים ואין אנו נענים ואין קול ואין פוגה, הוא מפני שצ"ב רשעים יתלכדו, שבהקלפות שסובבים את הפרי אינם מניחים לתקן לזריץ שחזונו ע"י תפלחנו, ולזה מצוה (לעיל בבקדמה דף ע"ו ע"א) שהקדים הקצ"ב רפואה לזה שהלכיד את ז"א וכמטרונותא בלבוש מ"ט"ט וכן זוגים שם סוד מלבושי פצד ואמם בגין דלא אשתמודעין כה חיילין מה דאיבו מטרונותא ונמתי היא מתכסיה עיי"ש וציוארנו שם, וזה מונח מה שצריך חפלת ישראל לעלות ע"י מ"ט"ט דיוקא, ולזה אמר זכאכ איבו מאן דסליק לזכות זכ כנזכר, שעי"ז אין החלונים מכירים בזה ואין אותה צהם ויכולין לפעול בזהפלה לחברם ולייחדם ולזווגם וכחמור. דהא צלותא הוא סלם וכו'. וכמ"ש (ברע"מ בזהשמות שנסוף חלק ח' מהזכר דף ע"ז ע"ב) סלם דא לזכות וכו' והנס מלאכי אלקים עולים ויורדים זו בזהו צד גש, דכולא פתחין גדיפיהו לקבלא שכינתא בזהו לזכות. ובהוא איבו עולים שעולים שכינתא על גדיפיהו. וגם ויורדים זו בקצ"ב. דקצ"ב נחית עליבו לקבלא שכינתא וכו' עיי"ש: אית למאן דסלקין לה לעילא ואית למאן דנחתין לה לתתא. היינו כי יש צ' גוונים בחיקוי המלכות, לפעמים עיקר חיקוקה הוא בזה שמעלין את המלכות לגבי אמת ברחא עולה לגבי אמת כמ"ש רבינו שם (בפרק כ"ט משער הק"ש) בסוד עליות המלכות בחפלה שמי"ש ובש"ד, אמנם עוד יש חיקן המלכות בזה שמורידין אותה לעולם העשיה לגבי כנס"י, וכמ"ש (לעיל בבקדמה דף ע"ב ע"א) ויה קדישא ממשפח לה בנכח בכמה לפסוק דפסד"ו עד דנחתין לה לתתא כל נחתין לה קשרין לה בנזעם דאיבו שיה

לרשע גמור דלית ליה זכו בעלמא לא לעילא ולא לתתא, סלקא מניה בחובין ונחית עליה בחובין.

הא הכא (קהלת י) **כי עוף השמים יוליך את הקול דאתמר ביה ועוף יעופף, כגון** (דניאל ט) **מועף ביעף.**

על פני רקיע השמים, דא נשמה, דאלין דזכאן באורייתא אתמר בהון ישרצו המים שרץ נפש חיה וגר דירתין נשמתין מאורייתא. לאחרנין כל חד לזנוי כפום עובדוי. הה"ד ביומא שתיתאה (בראשית א) ויאמר אלקים תוצא הארץ נפש חיה למינה. בהמה ורמש וגר. בהמה אלו עמי הארץ דעובדיהון כבעירין. עלייהו אתמר תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש.

תקונא ארבעין ושית

בראשית ברא שית. ואינן שית גדפין דחיה דאתמר בה (שם) ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים. ואינן שית ספירן דכליל האי עוף דאיהו עמודא דאמצעיתא.

אית מאן דירית רוחא דקודשא בארץ אצילות מהאי עוף.

ואית

באר לחי ראי

בהון ישרצו המים. וגר' וכמ"ש (זכר בהקדמה דף י"ב ע"ב) שפסוק זה ישרלו המים שרץ נפש חי, מרמז למלעי באורייתא וכו', דכיון דזר נש אחעסק באורייתא אחתקן נשמתא אחרא קדישא דכתיב שרץ נפש חיה. נפש דהכא חיה קדישא, וכד אשתדל באורייתא בהכא רחוש דרחיש כה זכו למכור כמלאכין קדישין עיי"ש: לאחרנין כל חד לזנוי כפום עובדוי. וכמ"ש (זכר פ' נח דף ס"ב סוף ע"א) לא זכא לא מסייעין לי כסיוע דעילא נשמתא קדישא, ואין לו אלא נפש רוח, וזה כל חד לפום ארתי עיי"ש.

ואינן שית גדפין דחיה. עיין (באדרא זעא צפ האזינו דף ר"ז ע"א) צדור כי עוף השמים יוליך את הקול, כי מאריהון דגדפין נעלן לקלא דלוחא וסלקן ליה למלכא ועייל באודנו עיי"ש. ועיין (לעיל בהקדמה דף צ' ע"ב) דהכוונה הוא למטיט שיש לו שש כנפים דשם מ"צ עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש הכא בהמשך הדברים מהתיקון שלפ"ז ולזה צא הרמז בהתחלת החורב דראשיית בריא שית, שלגורך החורב שילמדו ישראל צרה הקצ"ה למטיט צעל שש כנפים להעלות חורתן של ישראל למעלה וכדמפרש ואזיל: דאתמר בה ועוף יעופף וגר'. וכמו שדרש פסוק זה (בתיקון הקודם) על מטיט אשר נשש כנפים יעופף ברקיע שמים מועף ציפף להוליך הקול וק"ש ותפלה ותורה וכמ"ל: דאיהו עמודא דאמצעיתא. היינו שהוא יורש בחי רוח שהוא סוד שש קליות ד"א דעולס באצילות שהוא סוד עמודא דאמצעיתא, וכמ"ש (בהקדמה דף ד' ע"ב) דחכמה כקבלה הוא אורייתא דאצילות עיי"ש וצביאורנו שם: מהאי עוף.

ר"ל

משלמין שכרו צעור' עכ"פ צבחי ומשלים לשונאיו על פניו וכמ"ש החכם שם צחותו הדיבור עיי"ש, ואמר הטעם כיון שהם מסלקין להשכינה שלא חשבה על כנפ"י ע"כ אף שיש להם מעט זכון אף נועלין אגרא רק צבחי עלמא צלופן הנזכר: הא הכא כי עוף השמים יוליך את הקול. עתה הוא חוזר לתחלת דבריו צמשי' לאלן דעסקין באורייתא ירחין בחי רוח מצחי מלאכים שעליהם נאמר כי עוף השמים יוליך את הקול כי נעשה להם גדפין כגשרין לפרוח בהם וכמ"ל צביאורנו מדברי (הזכר בהקדמה שם) ואמר הכא להמשך הדברים דזה הענין שהורכו החיה לביות צבחי מלאכים ולהיות להם גדפין לביות צבחי כי עוף השמים יוליך את הקול, הוא לגורך שיהיה צבחי סלם צתפלתם ותורחם אשר צגדפייכו מלאכים אלקים עולים ויורדים צו, סלקן צזכות ונחתין צזכות וכאמור: דאתמר ביה ועוף יעופף כגון מועף ביעף. עיין (זכר בראשית דף מ"ב ע"ב) שדרש ענין זה על צביאל ועוף יעופף. יעוף מצעיל ליה. אלא שמרמז על ענין יעופף המלאכים ואחד המיוחד שבהם הוא צביאל. עדיכ ויטף אלי אחד מן השרפים וכו'. דכתיב והאיש צביאל אשר ראיתי צחון צתחלב מועף ציטף עיי"ש, והכא דרש ליה על מטיט שהוא צעל הכנפים והוא צבחי ועוף השמים יוליך את הקול וכאמור: ע"פ רקיע השמים דא נשמה. הוא חוזר לדרוש שהתחיל צריש תיקון זה ועוף יעופף שמרמז לבחי רוח דירתח החיה דעסקין באורייתא, ומשלים כזה הדורש של סיומא דקרא דע"פ רקיע השמים שמרמז לסוד נשמה קדושה דירתח חיות דעסקין באורייתא, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף א' ע"א) דנשמה כצדיקים ערחין מן רקיע שמים עיי"ש וצביאורנו שם: אתמר

ואית מאן דירית רוחא מההוא עוף דאיהו נער שמיה כשם רביה.
ואית מאן דירית רוחא מלתתא דארעא, כמה דאמר קהלת (קהלת א) מי יודע רוח בני האדם
העולה היא למעלה ורוח הבהמה היורדת היא למטה לארץ.

תקונא ארבעין ושבע (ליום כד)

בראשית ברא שית. ודא יומא שתיתאה דאתמר ביה (בראשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום
הששי, הכא תלת אומנין תניינין.

אומן חד אפיק נהורין ביומא רביעאה דהוו תליין ביומא קדמאה דאתמר ביה אור.

אומנא תניינא אפיק ריחשא ממיא הה"ד (שם) ישרצו המים. ודא הוה תליא ביומא תניינא
דאתמר ביה מים. הה"ד (שם) יהי רקיע בתוך המים. הכא מיא והכא מיא.
אומנא

באר לחי ראי

העולם, שנזכר (בזכר פי פנחס דף ר"ט ע"ב) שנקראים
שש אומנים ומאמר זה הוא נמשך מלעיל (ריש תיקון
מ"ב דף פ"א ע"ב) שמפרש שם סוד חלת אומנים
קדמאין חג"ת שהם ג' ימים הראשונים חג"ג. ולהשלים
הדרוש חזיל הכא ומפרש חלת אומנין תניינין שהם
נה"י, סוד ג' ימים אחרונים. ודא יומא שתיתאה
וכו'. פי' בשמים (שבת דף פ"ה ע"א) יום הששי ה'
יתירה למיל מלמד שהתנה הקב"ה אס ישראל מקבלים
התורה עיי"ש. ופי' (בפירש"י בחומש) שכתב לזהכי
כתוב יום הששי כה"ל הידיעה, לכורות שציוס ו' צסיון
שקבלו ישראל התורה נחזקו כל יצירות בראשית עיי"ש,
ודרש הכא ע"פ מה שכתב (לעיל תיקון כ"א דף ס'
ע"ה) דהתורה הוא סוד עמודא דאמנטיהא שהוא סוד
אות ו' היינו ו"ק דז"א עיי"ש וצביאורנו שם, ודרש הכא
יום הששי כי ע"י קבלת התורה שהוא ו"ק דז"א נחזק
כל מעשה בראשית שנעשה על ידי ו' אומנים סוד ו"ק
דז"א וכאמור: הכא תלת אומנין תניינין. ר"ל כי ג'
אומנים קדמאין כבר ביאר לעיל (תיקון מ"ב) שם,
ובכא סובב הדרוש צביאור חלת אומנין תניינין כג"ל:
אומן חד היינו סוד הנגה שהוא ספירה כ"א ג'
תחתונים: דהוו תליין ביומא קדמאה. כי ספירה
הנגה שהוא סוד ד' לבריאת העולם, עיקר יניקתו הוא
מספירת החסד הסמוך לו שעומד למעלה ממנו צקו
הימין. ע"כ מתייחס גם הוא לבחי החסד שהוא יומא
קדמאח: דאתמר ביה אור. והיינו כמ"ש רבינו (צלקית
ח"ב, ובשער היסודים פרק א') לכל בחי חסד נקרא
אור עיי"ש: אומנא תניינא. היינו ספירה כוד שהוא
סוד יוס ה' לבריאת העולם שהוא ספירה כ"ב ג'
תחתונים: אפיק ריחשא ממיא הה"ד ישרצו המים.
עין (בזכר פי תרומה דף קצ"ז ע"ב) שדרש שם ישרצו
המים, ע"פ הכרנוס יתשון, מלשון ארשא שפחים,
ושם דרש לענין החפלה, ובכא דרש לב לענין תורה
שנע"פ

ר"ל מז"א שנקרא עוף, כמ"ל בריש תיקון הקודם:
ואית מאן דירית רוחא מהאי עוף היינו שזה הנזכר
מאורייתא דאילות הוא רק הלומידים חכמה הקבלה.
לכל אותן הלומידים רק פשטות התורה עבור עמא פסול
כשר אסור מותר, הם מסערה דרוח שהוא ו"ק דז"א
שצמט"ט שכלל בחוכו פשטות התורה מ"ט פנים עמא
ומ"ט פנים עבור, וכמ"ש (לעיל תיקון מ' דף פ' ע"א)
עיי"ש וצביאורנו שם. דאיהו נער שמיה וכמ"ש
(ברע"מ פי פנחס דף רכ"ז ע"א) ונער קטן נוכח צם
לא מט"ט עיי"ש. ואמר הכא להמשך הדרוש דמכ"ט
נקרא כן על שם לימוד פשטות התורה שהוא מסערה
דיליה, ומכ"ט הוא צבחי נערות וקטנות, וכמ"ש
(צפרים צערכי הכנויים, ערך נער) דמט"ט נקרא
נער בהיותו משמש שימוש נער דוקא עיי"ש, והיינו
כמ"ש בש"ס (סוכה דף כ"ה ע"א) דבר גדול מעשה
מרכבה, ודבר קטן הוויות דאזיי ורצא עיי"ש. ואית
מאן דירית רוחא מלתתא דארעא. היינו כמ"ש
(לעיל סוף תיקון הקודם) צבחה ורמש אלו עמי הארץ
דעובדון כצפירין וכו', ואמר הכא שרוחיהון הם
מארגא דלתתא, והיינו כמ"ש (בזכר פי ויקרא דף י'
ע"א) צבאי תבל אשתכח מלכא דכלא, ומאן איכו אדם
מכ ללא אשתכח צבכלו תחאין, ואינון תחאין מאן אהו
אלא מקסטורא דארעא וכו' עיי"ש: כד"א מי יודע
רוח ב"א וגו'. היינו כמ"ש (בזכר פי' לך צמ"ת דף
ע"ט ע"ב ודף פ' ע"ב) שפסוק זה נאמר על אותן צ"א
שיש להם רוח ונפש צבמויות מסערה דליכ"ר, ועין
(בזכר פי' שלה דף קצ"ז ע"ב) דפסוק זה נאמר על אותן
חנשים דלאו אינון בני מבימותא דאינון טפשאין
בצפירן עיי"ש:

בראשית בר"א שי"ת. דרש שיה לסוד שש אומנין,
סוד שש קצות, שבהם צבא הקב"ה אס

אומנא תליתאה (אפיק עשבין ורעין). לקבל יומא תליתאה דאתמר ביה (שם) תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו, ואתמר ביומא שתיתאה (שם) פרו ורבו ומלאו את הארץ. מאי ומלאו את הארץ, אלא ההיא דהות יבשה ביומא תליתאה. אתמר הכא ומלאו את הארץ. הה"ד (ישעיה ו) מלא כל הארץ (דף פ"ג ע"ב) כבודו. ודא ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

באר לחי ראוי

שבע"פ שעיניהם לכוונה צה ברחישת וחרשה שפחים וכו' יולאה מחורה שכתב, ואמר אפיק ריחשא שהיא חורה שבע"פ, ממילא כי מים הוא סוד סערא דגבורה של החורה שכתב, כדמפרש ואזיל ואמר שהיא נכראח ביום ה' שהיא ספירה הכוד, דקו"ל כ"מ דהמלכות מקומה כבוד בסוד ח"כו בנח ואיכי כבוד, וכמ"ס (לעיל בהקדמה דף ז' ע"א) עי"ש וצביאורנו שם, (ובע"ה פ"ט משער ח"ך, ובפרק ו' משער חל ונח, ובפעי"ה פרק י"ד משער החפילין, ופרק ד' משער חנוכה) עי"ש ובש"ד, והמלכות הוא סוד חורה שבע"פ וכמ"ס (לעיל בהקדמה כ"ד דף י"ז ע"א) מלכות פה וחורה שבע"פ קרינן לה ע"כ נכראח ביום ה' סוד ספירה הכוד: ודא הוה תלייא ביומא תניינא. עיין (בפרדס צפ"ט משער טעם האלילות) דמדה הכוד נשפע חמיד ממדה הגבורה כי הוא צקו שמאל מכון חחה מדה הגבורה עי"ש, ולזה אמר הכא דענין בריאת חורה שבע"פ מסערא דכוד שהוא מסערא דשמאלא הוא נמשך מיומא חניינא ספירה הגבורה, וכמ"ס (לעיל בהקדמה דף י"א ע"ב) חורה שבע"פ מפי הגבורה ניתנה עי"ש וצביאורנו שם: דאתמר ביה מים הה"ד יהי רקיע בתוך המים. עיין (בזכר בהשמות שנסוף חלק א' דף ו' ע"ב) ויאמר אלוקים יהי רקיע בתוך המים, לקבל דרגא דגבורה וכו' מילא אולידו אשח עי"ש, ונודע כי מים הוא כנוי להחורה, וכמ"ס צ"ח (ע"ז דף ה' ע"ב ודף ז') ובש"ד, ולזה אמר הכא דבריאת חורה שבע"פ שנכרא ביום ה' נמשך מיום צ' שורש המים שהוא סערא דשמאלא של החורה שכתב, כי החורה שכתב יש צה סערא דחסד וגם סערא דגבורה דאתמר צה יהי רקיע בתוך, "המים" דרגא דגבורה וכאמור: הכא מילא והכא מילא. ר"ל דילפין צמה מלינו, או צ"ג, מה מים האמור ביום צ' יהי רקיע בתוך המים היינו מדרגא דגבורה של החורה. כן גם מים האמור ביום ה' שהוא סוד חורה שבע"פ הוא מסערא דגבורה וכאמור: אומנא תליתאה. שהוא היסוד ספירה כ"ג לחלה חחאין: אפיק עשבין ורעין. (בדפוס ליווארנה) ג' תיבות אלו נסגרים, והגיע לדי תקוני זכר יש מנה מרד גדול א' וראיתי שהפזיר בקולמוס על ג' תיבות הללו. ולי' אומנא תליתאי לקבל יומא תליתאי והיינו כי היסוד הוא צקו האמלעי חחה כמ"ס ויוק ממנו. וכמ"ס רציו (בפעי"ה חחא

ועד. (שם) קדוש קדוש קדוש י"י צבאות לקבל (בראשית א) יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד. ותראה היבשה לקבל מלא כל הארץ כבודו.

ביוםא שתיתאה אתקנו שית דרגין דכרסיא. וביה אתברי אדם בצלמו דאיהו מוכן לשבת על הכסא. הה"ד (שם) ויברא אלקים את האדם בצלמו. והכא תרין פקודין. חד (שם) נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. ותנינא ויברא אלקים את האדם בצלמו.

נעשה אדם דא פקודא למגזר ית גיורא, למהוי בצלמנו בגזירו דערלה. כדמותנו בפריעה. ואם נטיר אות ברית בתרוייהו איהו בצלמנו כדמותנו. ואם לאו לאו (ולאו הוא בכלל ישראל).

ואי מקיים זכור ושמור בשבת איהו בצלמנו כדמותנו. ואם לאו לאו. ולא אית ליה חולקא בזרעא דישראל.

ואם

באר לחי ראי

וכו'. עיין (בזכר בראשית דף מ"ז ע"א) נעשה חדש בללמנו כדמותנו, ולכליל בשית סערין כלול מכלל כגוונא דלעילא עיי"ש, ולזה דרש הכא דמכ"ט נצח האדם בשש שכול סוד אות ו' שמרנו לסוד ריק ולכלילן בסוד אדם, כדי שיהיה מוכן לשבת על כסא שיש לה שש מעלות המכונים מכל הוי"ק וכאמור: והכא תרין פקודין וכו'. ר"ל שקשה אריכות הלשון בזה שיהיה די בפקודא חדא ויברא אלקים את האדם וגו' ובע"כ שזה לרמז לאחרי ענינים נשגבים: נעשה אדם דא פקודא למגזר ית גיורא. עיין (בירושלמי שקלים פ"א ה"ד) אדם כי יקריב מכס, אדם לרבות הגרים עיי"ש, ולזה דרש הכא נעשה צענין תיקון נשמות הגרים עיי' מילה ופריעה וכדמפרש ואזיל: למהוי בצלמנו בגזירו דערלה. עיין (לעיל סוף תיקון ג' דף י"ח ע"ב) כל מאן דנעיר אות ברית דיוקניה רשים בשכינתא ולדיק עיי"ש, ולזה אמר דתיקון הגר למכוין צבחי בללמנו ולמותנו, הוא עיי' תיקון הצרית צמילה ופריעה שצח דיוקניה רשים בשכינתא וכאמור: בצלמנו בגזירו דערלה כדמותנו בפריעה. עיין (צלק"ה פ' בראשית) וללס הוא צדכורא ודמות הוא צנוקצא עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ל"ז דף פ"ח ע"ב) שמצואר שם דערלה ופריעה הם צ' קליפות, רומי רצחי ורומי זעירא. ועיי"ש צדיאורנו דערלה הוא רומי רצחי שהוא מימין, ופריעה הוא משמאל עיי"ש, וממילא מוצן דעיי' הסרת הערלה שסמירין הקליפה מימין דקדושה ממילא שנתקן בזה צחי ללס שלמעלה, ובהסרת הפריעה שסמירין הקליפה משמאל דקדושה נתקן צחי דמות שלמעלה: ואי מקיים זכור ושמור בשבת איהו בצלמנו כדמותנו. היינו כי גם בשמירת שבת צכור ושמור נעשה התיקון צבחי דכר ונוקצא, וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"ב) זכור ושמור לינון קוצי"ה ושכינתיה עיי"ש. ועיין (בזכר בראשית דף מ"ח ע"ב) זכור לזכורא שמור לנוקצא עיי"ש, ולפי האמור מצואר

תתאכ לפוס יחודא ולהיחיד יחודא דלעילא עיי"ש ובמק"מ שם, ודרש הכא כי מכ"ט אומרים ביחודא תתאכ צדק שם כצ"ד דיוקא, כי הוא נמשך מיחודא עלאה שצחית שנקרא כצ"ד בסוד מלא כל הארץ כבודו וכאמור: קדוש קדוש קדוש ה' צבאות לקבל יקו המים וכו'. עיין (בזכר בראשית דף י"ח ע"ב) שדרש שם דיחודא תתאכ הוא כפוס יחודא עלאה, וכן רחא דמשחתא דקו המדכ בסוד מי מדד בשעלו מים הוא צרחא דצריחת העולם בכה השם יו"ד ק"א ווא"ו ק"א, וכן סוד קדוש קדוש קדוש ה' לצבאות מלא כל הארץ כבודו, קקק' הוא מתאחד עם סוד יקו המים, ה' לצבאות הוא מתאחד עם תציות אל מקום ה' צרחא דשם מ"ה, ותציות מלא כל הארץ כבודו מתאחד עם תציות ותתאכ היבשה, ועיי"ש (במק"מ), דר"ל כי כמו שצחיות קקק' ה' לצבאות וכו' מרומה ענין תיקון ז"א בכל השש קצוות עיי' העלאות המוחין דחג"ת לחצ"ד, קן היה צריחת העולם צרחא דמשחתא בסוד יקו המים אל מקום ה' וגו' צכוונה זו שעלו המוחין דחג"ת לחצ"ד עיי"ש צדיאור הדצרים צאורך, ולזה ממשיך הכא הדורש מהם להכא שכן היה ענין צריחת העולם שנעשה התיקון בשלש האחרונים נכ"י כגוונא דשלש העלויות חג"ת, וכעין דקק"ק הוא לעומת יקו המים וגו' וכאמור: ביוםא שתיתאה. שהוא אומן השלישי מהג' אומנים האחרונים שהוא ספירת היסוד כנ"ל: אתקנו שית דרגין דכורסיא וכו'. עיין (לעיל תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) דתיקון המלכות שחכא ראו שחזווג צעלה עמה הוא עיי' תיקון הכסא בסוד שש מעלות לכסא ואז צא אדם שהוא סוד אות ו' לשבת על הכסא עיי"ש וצדיאורנו שם, ולזה אמר הכא דבששת ימי המעשה נתקנה המלכות בסוד שש מעלות לכסא בכל יום מעלה ה', וציוס ו' נגמר המעלה בששית ונשלמו השש מעלות אשר לכסא, עיי' בשרא לא האדי"ם להיות בסוד צא אדם לשבת על הכסא וכאמור: וביה אתברי אדם בצלמו

תקוני תקונא ארבעין ושבע [דף פ"ג ע"ב] הזהר קפג

ואם מיחד לקוביה תרין זמנין בכל יומא בק"ש ביממא ובליליא איהו בצלמנו כדמותנו, ואם לאו לאו.

ואם הוא מנח תפלין דיד ותפלין דרישא בכל יומא דאינון לקבל זכור ושמור. איהו בצלמנו כדמותנו, ואם לאו לאו.

ואי איהו מקיים יבום וחליצה איהו בצלמנו כדמותנו. ואי לאו לאו. וכלא ברחימו ורחילו דקוביה.

ועוד נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, למאן אמר דא, (לעילא) לאינון מלאכיא דמברכין ומקדשין לקוביה לעילא בכל יומא בברוך וקק"ק. הה"ד (ישעיה ו) וקרא זה איז ואמר קק"ק. ומגלן דמברכין ליה. אלא כד שאלין איה מקום כבודו להעריצו. אמרין (יחזקאל א) ברוך כבוד יי ממקומו, ואנו לקבליהון מקדשין ליה בקק"ק ומברכין ליה ברוך כבוד יי ממקומו. ואינון אמרין על ישראל (בראשית א) נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. בצלמנו דמקדשין לקוביה כמה דאוקימנא וקרא זה אל זה ואמר קק"ק. בדמותנו לעומתם משבחים ואומרים ברוך כבוד ה' ממקומו.

ועוד לעילא נעשה אדם, הכא אתכלילו כל ספירן דאינון יוד קא ואו קא, דאינון עשר וסלקין לחושבן

באר לחי ראי

דמאן דמקיים זכור בשבת הוא עושה תיקונים בעולמות הטלונים בסוד כללמנו כדמותנו וכאמור: ולא אית ליה חולקא בורעא דישאל. כדברים האלה כתב (זכר פ' יתרו דף פ"ח ע"ב) דכשישראל מקיימין סעודה שבת אשתמודעין דאינון בני מלכא דאינון מהיכלא דמלכא דאינון בני מהימנותא, ומאן דפגיס חד סעודתא אחזי פגימותא לעילא ורחזי גרמיה דלאו מצני מלכא עלאה ולא מצני היכלא דמלכא הוא ולאו מזעא קדישא דישאל הוא עיי"ש, וכאן כתב זאת דרך כלל על כל מי שאינו שומר שבת זכור ושמור: בק"ש ביסמא וביליליא. ר"ל כי ק"ש דיממא הוא מסערה ד"ל, וק"ש דליליא הוא מסערה דנוקצא, וכמ"ש רבינו (בנקיע' בעע"מ פ' בראשית) ובש"ד, וממילא שצ"י ק"ש שחרית וערבית מתקנין הנשמה בצחי כללמנו כדמותנו וכנזכר: תפילין דיד ותפילין דרישא. הוא ג"כ תיקון ז"א, כי תפילין ש"י הוא מסערה דנוקצא, וש"י הוא מסערה דדכורא, וכמ"ש רבינו (בפעי"ה פרק ז' משער התפילין ובש"ד): יבום וחליצה וכו'. דרש דיוצם הוא מסערה דדכורא. יען כי המזוה תלוי ביוצם שמיצם את יצמתו והיוצם אינה עושה שום מעשה שהיה כקרקע עולם, וחליצה היא מסערה דנוקצא דמעשה מזוה של חליצה הן החליצה והן הקרקע הכל ביוצמה היא והיוצם אינו עושה שום מעשה, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף ס"א) דז"א כשער יורד לעולמות התחתונים ומחלש צמטיים, הוא עושה צחי יבום וחליצה, שהשכינה כשהיא בשלימות ובתיקונה לא נקראת חליצה דחליצה מעלו של הקב"ה עיי"ש וצניאורו שם: וכלא ברחימו ורחילו דקב"ה. וכמ"ש (לעיל צבדקמח דף ה' ע"א) בסוד מעלן

נקודש וכו'. דאזכב הוא מסערה דכורא שכוף יום צחי הוי"ה. ויראה הוא מסערה דנוקצא שהיה לילה צחי אדניי עיי"ש וצניאורו שם: לסאן אמר דא. פי' כי (צמד"ר בראשית פ' ח') ויאמר אלקים נעשה וגו', בני נמלך וכו', נמלך צמלכא השרא, ולזה הוא כשואל הכא צחיכ מלאכים נמלך שיהיה שייך במשך לשון הכחוד כללמנו כדמותנו. לאנון מלאכיא דמברכין ומקדשין וכו'. עיין (זכר פ' שמות) שיש מלאכים שהם מסערה דז"א שהם ממונים לומר שירא ביום, ויש מלאכים שהם מסערה דמלכות שהם ממונים לומר שירא בלילה עיי"ש. ולזה דרש הכא דהמלאכים שהם מסערה דדכורא הם מקדשין ואומרים קי קי קי. והמלאכים שהם מסערה דנוקצא הם מצרכין ואומרים צרוך כיי"ת, והיינו כמ"ש רבינו (בפעי"ה פרק ג' משער חזרת העמידה) דקק"ק מרמז לעלויות ז"א שעולין חגיגת שלו בגי' כח"צ שלן, וצרוך כיי"ת מרמז לעלויות המלכות אל הבינה עיי"ש, ועיין מזה (זכר פ' אמור דף ל"ג ע"א), ולזה דרש הכא דאותן המלאכים המקדשין שאומרים קק"ק שהם מסערה דדכורא שמשחללין בעלויות כז"א אומרים נעשה אדם כללמנו כעצם סוד ללם שהוא מסערה דדכורא, ואותן המלאכים המצרכין שהם מסערה דנוקצא ומשחללין בעלויות המלכות ואומרים צרוך כבוד ה' ממקומו הם אומרים נעשה אדם כדמותנו, כעצם הדמות שהוא מסערה דנוקצא וכנזכר: ועוד לעילא נעשה אדם. כלומר עוד יש לדרוש בסוד נעשה אדם בסוד נעלה צרום גזוכים שמרמז לאד"ס דלעילא שהוא סוד עשר ספירות צלי מ"ה: כל ספירן דאינון יוד ק"א וא"ו ק"א דאינון עשר וסלקין לחושבן

כִּי

קוצא דא ד' מורה על עשר. וד' על ארבעה. דהכי רשות היחיד רחבו ארבעה וגבהו עשרה והא אוקמוה. (נ"א כאן שייך הנ"ל דף ק"ו ע"א ועוד נעשה אדם כר).

ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו (בראשית א). הכא פקודא דתפילין. ת"ח כל מאן דאנח תפילין על רישיה ועל דרועיה. קלא סליק בכל יומא לכל חיוון מרכבות ואופנים ושרפים ומלאכים דממנן על צלותין. הבו יקר לדיוקנא דמלכא דאיהו מאן דאנח תפילין. דעליה אתמר (שם) ויברא אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו, (דף פ"ד ע"א) בצלמו, בתפילין דרישא, כגוונא דתפילין דמארי עלמא דאינון שכינתא עלאה, תפילין על רישא (דאיהי) דעמודא דאמצעיטא דאיהי כללא דתלת ספירין קדמאין. ועמודא דאמצעיטא כליל שית ספירין. ואימא עלאה תפילין על רישיה, איהו תפילין דאנח קוביה בכל יומא, בצלם אלקים, תפילין דיד דא שכינתא תתאה דאיהי קשירא ליה. ועלה אתמר ונפשו

באר לחי ראי

(צ"ח פרק ו' משער המלכים) דז"ח עיקרו אינו חלל ויק, וכג"ר שבו הם רק בסוד חוספות שחוסף לו לאחר החיקון, וביאור הענין באריכות יותר ע"י בדברי רבינו שם (פרק א' משער המוחין) שכתב דז"ח צבחי כללות כל עולם האצילות צבחותו מלוייר צבחי פרטוף אחד כולל כל האצילות הוא צבחי ויק לבד, אמנם צבחי פרטות עולמו הוא פרטוף שלם כולל כל הי"ם, וא"כ צ"ח לומר דמלבד היות לו ויק עוד יש לו צחי ג"ר כח"צ עיי"ש, אמנם ענין ה' מוחין כח"צ של ז"ח מבוחר בדברי רבינו שם (בדרוש ג') משער דרושי הללם צמדי"ק) שם נעשים מצינה, ועליהם נאמר כללם חלקיים עשה אותו דהיינו צחי ללם שהוא סוד המוחין נעשה מצינה לבד הנקרא חלקיים, מפורש בדבריו צמ"ש דתפינון דמארי עלמא הם דשכינתא עלאה כי הלא עמודא דאמצעיטא שהוא ז"ח הלא עיקרו כשנאלל קודם החיקון ככללו אינו חלל עשה ספירות לבד וג' ספירין קדמאין שם ג' מוחין כח"צ הם רק חוספות צבחי תפילין על רישיה שם סוד ג' מוחין כח"צ שנעשים לו מאחא עלאה בסוד צעטרה שעטרה לו אמו כחצר למעלה צהקדמה שם (דף ע"א) תפילין ה' על ו' בגין דזה אהצני עיי"ש וצביאורנו שם: דאינון שכינתא עלאה וכו' דאיהי כללא דתלת ספירין קדמאין. עיין בדברי רבינו (צ"ח פרק ח' משער חו"א) דאמא עלאה יש צב ד' צחי נשים, דהיינו חצ"ד שלה נקרא אחא ענאה וחג"ת שלה נקרא הצונה וכו' עיי"ש, וכ"כ שם (להלן פרק ד' משער הזווגים) עיי"ש, ולא ממשיך בדברים הכא בסוד החפילין דמארי עלמא שם על רישא דז"ח הם סוד צעטרה שעטרה לו אמו הם ממדדנה העליונה של אחא עלאה סוד חצ"ד: תפילין דיד וכו'. דאיהי קשורה ליה וכו'. כלומר דכל הדברים שאמרו על תפילין ש"ר שנאמר עליו כללם חלקים ברא אותו, כל אותן הדברים גם על תש"י, כי הלא סוד קשירת תש"י על ידו של האדם ומה שקושרין כרעוב דלעצב כשמאלי

כי המלכות הוא כלילא מדי חותיות כו"כ צמילוי חלפיין ברא דש וי"ד ק"א וא"ו ק"א שנכלל בהם כל העשר ספירות, וכמ"ש (לעיל דף י"ב ע"ב) דשכינתא איכי ד' דאח"ד בגין דזה ד' אחוון יק"ק נכרין, ואיכו דמות אד"ס דאיכו וי"ד ק"א וא"ו ק"א ועשר אחוון חלון אינון שיטור קומה דגופא עיי"ש וצביאורנו שם (ובדף ו' סוף ע"א): קוצא וכו' עשר וד' על ארבעה דהכי רשח"י רחבו ד' וכו' וכמ"ש (לעיל שם דף י"ב ע"א) דשכינתא איכי רשות יחודא דעלמא, דאיכו גבחו ו' אחוון דשמא מפרש וי"ד ק"א וא"ו ק"א ורחבו ד' אחוון יק"ק עיי"ש וצביאורנו שם: דעליה אתמר וכו' בצלם אלקים ברא אותו. כוונתו לפרש דבריו בזה מ"ש דמלאכין חומרים עליו הבו יקר לדיוקנא דמלכא. עפ"מ"ש (בזכר פ' בראשית דף כ"ב סוף ע"א) ויברא חלקים את האדם בצלמו וגר, היינו כללם דאימא ולא דאצא, כי ללם חלקים הוא ללם דאימא עיי"ש. וביאור הדברים עפ"י רבינו (צפ"ח פרק ז' משער העמידה) דאורות הצניה הנכנסים צז"ח ומלבישין את המוחין שלו נקראים ללם, כי הם נעשים מאורות שם חקייק צמילוי יודיין בגימ' ללם עיי"ש, ופרטו כדרוש בזה עיין (צ"ח פרק ג' משער הפרטופים) בלחוד, ולא מובן ואדם הלובש תפילין שם סוד האורות של אחא המלבישים לייק של ז"ח, הנה ממשיך עליו סוד הללם חלקים דאחמר עליה ויברא חלקים את האדם בצלמו כללם חלקים ברא אותו שהוא סוד פקודא דתפילין וכדמפרש ואזיל: בצלמו בתפילין דרישא וכו'. עתה הוא מפרש איך התפילין ש"ר הם סוד דיוקנא דמלכא שהוא סוד מלבושי אורות אחא עלאה המלבישים לאורות ויק דז"ח שנקראים ללם. כגוונא דתפילין דמארי עלמא. וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ע"א) ותפילין דרישא דקצ"ה איכו ו' על ה' עלאה דאיכי אחא עלאה עטרת תפארתה עיי"ש וצביאורנו שם: דאיהו כללא דתלת ספירין קדמאין וכו'. עיין בדברי רבינו

(בראשית מד) ונפשו קשורה בנפשו. תרוייהו ביחודא חדא בקשורא חדא, רצועה כריכא באצבעא שמאלא, דא קדושין דילה, דאיהי טבעת כריכא באצבעא דילה, ובה איהי קשירא עמיה, ואיהו עמה, הא קדושה.

ברכה כללא ד' ספירן, ואינן שבע ברכאן דחתן דאינן ז', יום השביעי צדיק. עליה אתמר (משלי י) וברכות לראש צדיק, דירית מאימא עלאה, ואת י על רישיה איהו חכמה י. בה אתעביד ז'. שבע ברכאן דירית חתן וכלה, וכלילין בצדיק יום השביעי דביה

באר לחי ראי

שכן הוא האורך לצד לכל כלה בחופה ז' ברכות שמרמז נ" ספירות מחסד עד מלכות, וכמ"ש (צוהר פ' תרומה דף קפ"ט ע"א) דמצרכין בחופה ז' ברכות דע"ז מסנקין את המלכות שבע מדרגות ומקרבין אותה לעלה, וכד סלקא בשבע ברכאן כדן חקרי כלל וכמ"ש (צוהר"ח) ע"י"ש צאורך. יום השביעי צדיק. וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"א ע"ב) ציוס השבת לאיכו יסוד ע"י"ש וצביאורו שם, ועיין (צוהר בראשית דף מ"ז ע"א) יום הששי, בכלהו יומי לא אתמר צכו כ"א חלל הכא, וכד אשתכלל עלמא אתחברת נוקצא דכורא בחבורא חדא צכוד כ' דהששי לאיכו יסוד, ועי"ש (צוהר"ח) דבגמר מעשה בראשית דיוס הששי עאל שבתא לאיכו יסוד ועי"ז נגמר כיחוד השלם עי"ש, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ב ע"ב) דשבת נאמר ויכלו השמים והארץ, משום דשבת איכו יסוד דציוס אשתכלילו ואתיחדו שית ספירן וכי בגין דעליה אתמר כי כל צממים וצארך, ותרגומו לאחיד צממיה וארעא עי"ש וצביאורו שם. עליה אתמר וברכות לראש צדיק עיין (לעיל בהקדמה דף כ' ע"א) דגבי יסוד אתמר וברכות לראש צדיק עי"ש וצביאורו שם, ולא דרש הכא דלהכי נאמר צרכה לאדם ציוס הששי ויצרך אותם חלקים מכה היסוד לדיק וכאמור. ואת י על רישיה איהו חכמה וכו' עיין (לעיל תיקון כ"א דף ס"ב ע"ב) דהמלכות מתאחדת צרא דשבת שכוה יום השביעי, כי שבת היא עולת צראש צעלה שכוה עמודא דאמלעיתא דכליל שית ספירן מחסד עד יסוד, ומנכות צעלמא היא סוד אות י, ועי"ש וצביאורו שכוונתו למש"ל דאות ז' מרמז לסוד אות ו' עם אות י צראש, שמצוהר לעיל שם (דף מ"ד ע"ב) דתיקון המלכות הוא כשהיה עולת לראש אות ו' שכוה ז"א צסוד אות י שכוה שורש לאיכו אצא שכוה חכמה י עלאה, בגין דמחמק אתנעלית צסוד כ' בחכמה יסוד ארך עי"ש וצביאורו, ולא דרש הכא דלהכי נאמר צרכה צסוד ז' ברכות של הכלל להמלכות ציוס הששי שכוה צרא דשבתא כחבר שהיה לאורך עלייתה ציוס הששי שכוה אות ו' לראש צעלה עד החכמה שהיה אות י ועי"ז תתעבד לורת אות ז' צסוד ז' צרכאן דירית חתן לכלל בחופה עיי היסוד לדיק

צסוד טבעת קידושין להורות לסוד ונפשו קשורה בנפשו, תרוייהו חש"ר ותש"י שניכם בקשורא וציוחודא חדא ולכוונת אחת מרמזין. ועלה אתמר ונפשו קשורה בנפשו וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ט' ע"א) וצביאורו ד"כ ונפשו קשורה בנפשו, וצחיקון י (דף כ"ב ע"א) קשרין לה צתפילא דיד דתכא קשורה עמיה, ורא דמלה ונפשו קשורה בנפשו עי"ש וצביאורו שם. תרוייהו ביחודא חדא בקשורא חדא. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ג' ע"א) לריך לקשרא ליה צתש"י צכדכ וליחודא לון ציוחודא צלא פירודא כלל עי"ש וצביאורו שם: דא קדושין דילה וכי עיין (צרי"מ פ' פנחס דף ר"ל ע"ב) יקריק לימינא אדניי לשמאלא, חתן לימינא כלל לשמאלא, וכד אחיין לה לחופה וכי לריכין ישראל למיכא קדושין להכלל בקשורא דתפילין דיד למכוה קשורה ליה וכו', ותלת כריכין דלנועה לקבל ג' קדושת דחינן קדוש קדוש קדוש וכי עי"ש ועי' (לעיל תיקון ו' דף כ"ב ע"ב) שדרש צדרך זה דמכ"ט אומרים קדושה צחצרת העמידה, משום שצתפלת שמי"ע נעשה חווג דחויג שבתחן מקדש להכלל עי"ש וצביאורו שם, ולא דרש הכא דגם צרא דהנחת תפילין ש"ר ושי" שמיידחין חתן וכלל עושין ענין הקדושין שמקדש חתן להכלל בטבעת קדושין, כי כריכת הרנועה צאלצב הוא דוגמת הקדושין שכלל מכןסת אלצבע בטבעת ועי"ז נעשה כיחוד דחויג תרוייהו ציוחודא חדא וכאמור ברכה. במשך הדברים צזה, כי הנה לאחר שנאמר ויצר חלקים את האדם צללמו וגר כתוב ויצרך אותם חלקים וגר. ואמרו חז"ל צש"ס (כתובות דף כ' ע"א) צששי נאמר צרכה לאדם שנאמר ויצרך אותם חלקים עי"ש, והענין מרמז ג"כ לסוד המלכות, וכמ"ש (לעיל תיקון מ"ד דף ס"ט ע"א) דלריך לנערה ליה צבת זוגיה. לאיכו צרכה דילה קדושה דילה דעלה אתמר ויצרך חלקים את יום השביעי ויקדש אותו. ויצרך הא צרכה, ויקדש דא קדושה, ולגבי תרוייהו כוו נפקי קדמאי לקדמות כלל ואמרו צאי כלל צאי כלל עי"ש, וכיונא צז דרש הכא דגם ציוס הששי צצריחת האדם מרמז ענין תיקון המלכות בקדושה וצרכה, וקדושה כצ ציאר למעלה שכוה צסוד קדושין דתפילין, ועתה מפרש איך גם סוד הצרכה צצרך לאדם וכוה ציוס הששי הוא משני כחבר לאורך חיווג כניל

דביה מתיחדין חתן וכלה דאיהו יאקדונק"י. והא אוקמוהו (ד"ה א כט) כי כל בשמים ובארץ. ותרגם(אונקלוס)דאחיד בשמיא ובארעא. ואיהו אות ברית, דלית יחודא לחתן וכלה בר מניה.

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם (בראשית ב). ויכלו, בצדיק אתכלילן כל אברין וכל ספירין. כל אברין דאינון פקודין דעשה דביה אשר קדשנו במצותיו וצונו. למעבד כל פקודין. דאיהו כ"ל כליל כלא ואיהו כלא. ומניה תלוי כלא. עמודא דאיהו סביל שמיא וארעא עליה. וביה אתעבידו כלל ופרט וכלל, ובגין דא ויכלו כליל שמיא וארעא. שמים אש ומים. ודא שמאלא וימינא, שמים עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו. הארץ שכינתא תתאה. וכל צבאם, נצח והוד דאינון צבא השמים. בגין דאיהו כליל שבע ספירן דשבת דוד בהון לקוביה הה"ד (ד"ה א כט) לך י"י הגדולה והגבורה וגו'. בגין דא אתקרי יום השביעי כליל שבע. וסלקין לשבעין דחרשבן תיבין דקדוש וויכלו.

ויכלו אלקים ביום השביעי (בראשית ב). דא אימא עלאה דאיהי אלקים. בתר דכליל ביה

שבע

באר לחי ראי

לדיק וכאמור: דאיהו יאקדונק"י. וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ה' ע"ב) ומסערא לדיק דזיכ כלילן חרין שמכן חמין דאינון יאקדונק"י, והיינו כמ"ש רבינו (צפנ"ה פרק א' משער הק"ש) דשם זה הוא ציסוד המחצר עמו המלכות כדי להעלותה אל הכ"ת עיי"ש: [* א"ה. כי כל בשמים ובארץ. עיין (לעיל צהקדמה דף ז' ע"א) צצ"ר דז"ה רקיע דליכו ו, (ולעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב)]. ויכלו בצדיק וכו' וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ה' ע"ב) ולדיק יסוד עולם איכו ויכלו דליכו כלול כלא, וזיכ מתיחדין וכו' עיי"ש וצביאורנו שם. דביה אשר קדשנו במצותיו. וכמ"ש רבינו (צפנ"ה פרק ב' משער הצרכות) צנונה חשר קדשנו צמנותיו ולונו ע"י היסוד עיי"ש: דאיהו כ"ל כליל כלא וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ב' ע"ב) יסוד נעיל לון כלכו ואקרי כל כלול מאלין וכו' עיי"ש וצביאורנו שם: וביה אתעבידו כלל ופרט וכלל. עיין (צזכר בראשית דף מ"ז ע"ב) ויכלו דכליל עוצדין דלעילא ועוצדין דלתתא, השמים והארץ לעילא ותתא וכו', ויכלו דאתקיימו ואשתכללו דא דא שמים וארץ פרט וכלל וכו' עיי"ש, והיינו כמ"ש רבינו (צפנ"ה פרק ז' משער הקצרות) צנונה ה"ג מדות צסוד פרט וכלל, דת"ת דז"א נקרא כלל סוד התכללות כל הוי"ק של ת"ת, והמלכות נקראת פרט, דלית לה מגרמא כלום אלא הפרט שמקבלת מצעלה עיי"ש, והיינו שציוס הששי נכללו ז"י שם סוד פרט וכלל דא דא, והכא מוסיף להמשיך ואמר וזיכ אתעבידו כלל ופרט וכלל, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון ע' קכ"ה ע"א) אקריק חוי"ה אדניי כלל ופרט וכלל, ואינון יחוד צרכה קדושה עיי"ש, ולזה מוסיף הכא דהמשכה השפע מהשם אקריק סוד אמא עלאה, לז"א סוד חוי"ה, ומז"א להמלכות סוד אדניי, צרא דיוחוד צרכה קדושה, הוא רק ע"י יסוד לדיק שהוא הממשיך בצרכה משפע מקור צרכה העליונה

מרמ

שבע ספירן אתקריאו על שמייה כלהו שבתות, שבע שבתות. לבתר כליל ביה תלת ספירן עלאין דכליל באימא עלאה וקרא לון שביעי שביעי על שמייה, הה"ד (שם) ויכל אלקים ביום השביעי הא חד דכליל ביה. וישבת ביום השביעי דא תניינא. ויברך אלקים את יום השביעי הא תלת. לאתכללא בעשר ספירין. דלית ספירה דלא אתכלילת בעשר כל חדא בממשלה דילה. אבל ממשלה דצדיק יום השביעי ביה אתקריאו כל ספירן שביעיות.

שבעין תיבין אינון בקדוש ויכלו, וזכור ושמור, הא שבעין ותרין כחשבן ויכלו.

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגלין, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי. ועלה אתמר (תהלים כג) תערוך לפני שלחן.

פתורא

באר לחי ראי

כאשר נכללים כהיסוד גם כג' ספירן עלאין חז"ד אז נשלם היסוד כהתכללות ככל העשר ספירות: דלית ספירה דלא אתכלילת. וכמ"ש רבינו (צפ"ח פרק א') משער פרקי הללם) דכל ספירה וספירה מייס היא כלולה מעשר וכו' עיי"ש. הא שבעין ותריין. עיין (בתיקונים מז"ח דף ע"ב ע"א) שאמר שם כהכוא ע"כ דליכו חס"ד אתחזיא היסוד לדיק בגוונן נכורין דחיוון תלת גוונן דתלת אצבן וזיכ אתכליל, ובג"ד אתמר בלדיק ויכליו דסליק ע"כ, דזיכ אתכלילן תלת אצבן זכיל מכיל כ"ל, ועיי"ש (בציאור בגר"א) שדרש חיצה ויכליו מלשון כיל שמרמז לג' אצבן סוד זכיל מכיל כ"ל עיי"ש, ועי' מזה (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"א) וציאורו שם, שלכונח זו תקנו בקדוש פי תיבין כי בלירוף זכור ושמור עולה למספר ע"כ סוד החס"ד שעל ידו נכללין כהיסוד לדיק גם תלת אצבן סוד אמא עלאה להשלים זו כללות כל ה"ם שגכללים בשבת ציסוד לדיק וכאמור. וישבת צריך לתקנא ביה פתורא. מדי דברו ודרש ע"כ בסוד הקדוש שצמקום סעודה שבת שמרמז בסוד תיקון המלכות כהתייחדה בצעלה ביחודה שלים בסוד יחוד חתן וכלה, הוא הולך ודורש שגם ענין הסעודה של שבת ושאר העונגים של שבת מרמזים לזה. צריך לתקנא ביה פתורא. היינו סוד תיקון המלכות שחכי ראויכ להזדווג לבעלה וכדמפרש ואזיל. פתורא בארבע רגלין. וכמ"ש (צפ"ח פרק י"ז משער השבת) ח"ל כרז היה נזכר לזכור בשבת ווי"ט על שולחן של ד' רגלין, שהוא דוגמת שולחן של כהמ"ק עכ"ד. דאתמר ביה זה השולחן אשר לפני ה'. היינו כמ"ש (צפ"ח פ' פנחס דף רמ"ה ע"א) ללריך לתקנא פתורא בשבת כמאן דלכיל קמי מלכא כה"ד זכ השלחן אשר לפני ה' עיי"ש: ועלה אתמר תערוך לפני שלחן. היינו כמו (שפירש"י) צפסוק זכ הערוך לפני שלחן, שהוא המלכות עיי"ש, וכמ"ש (בזכר פי חרומה דף קנ"ב ע"ב) הערוך לפני שלחן, דא סעודתה דמלכא דרחימא דמלכא יתוב עם מלכא צענוגה דסעודתה כפתורא דכל משמח ושמונע ותיקון סעודתה אטייבב צקדמיתא

מרמז לסוד היחוד דח"י שנעשה ע"י התכללות דיסוד לדיק ככל ה"ז ספירות, מוסיף עוד ואמר שזה הוא גם הסוד של פסוק שאתרו ויכל אלקים ביום השביעי שהיה אמא עלאה, היינו כי כמו שהיסוד לדיק הוא עושה היחוד של ז"י וממשיך השפע מ"א להמלכות, כן הוא ממשיך ג"כ אור השפע משבת עלאה שהיה אמא עלאה, לשבת חתאה שהיה המלכות: דאיהי אלקים. וכמ"ש (בזכר בראשית דף כ"ב ע"א) דאמא עלאה נקראת אלקים עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ל"ה דף ע"ב ע"א) והאלקים דליכו אמא עלאה וכו' עיי"ש וציאורו שם בתר דכלול ביה שבע ספירן וכו' עיין בתיקונים (מז"ח דף פ"ע ע"ד) דסוד כל הנחלים הולכים אל הים, הוא דרגא לדיק, בגין דכל חפונקון מניה נפקין, והאי דרגא חקרי זה שבע, דכד נכיר האי דרגא להמלכות אתקריאה שבעה שביעין, ור"ל דע"י שהיסוד לדיק דליכו שביעי כ"ל ממשיך השפע מאמא עלאה להמלכות נקראת זה שבע על שם אמא עלאה שהיה סוד שבע שבתות, עיי"ש (ובציאור בגר"א) שם, ולזה אמר גם ככה דהיסוד לדיק שנקרא שביעי לבתר דכלול זיכ שבע ספירן מהסוד עד מלכות אתקריאו כל השבע ספירות שבע שבתות וכדמפרש ואזיל: לבתר כליל ביה תלת ספירן עלאין וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) וזיכ אתקריאו תלת אצבן שביעיות וכו' עיי"ש וציאורו שם. דכלול באמא עלאה. ע"ל ריש עמוד זכ שהנאחי מדברי רבינו (צפ"ח שער אר"א, ושער הזווגים) דאמא עלאה יש זכ ג' מדרגות, דחז"ד שלח נקרא אמא עלאה, וחגיגת שלח נקרא חצונה וכו', ולזה אמר ככה דלאחר שרמז הקרא דויכלו לה' מדרגות התחתונות חגיגת וכו' הנכללים ציסוד, רמז בקרא ויכל אלקים ביום השביעי להמדרגה העליונה שלח שהיה סוד ג' ספירן עלאין חז"ד שנקראים אמא עלאה שהם ג"כ נכללים ציסוד: וקרא לון שביעי שביעי שביעי. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) וזיכ ציסוד לדיק אתקריאו תלת אצבן שביעיות וכו' עיי"ש וציאורו שם: לאתכללא בעשר ספירן. דאז

תקוני תקונא ארבעין ושבע [דף פ"ד ע"א וע"ב] הזהר קפט

פתורא דקוביה דא שכינתא. איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה. ובגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון. ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא דאתמר ביה מנורה בדרום, מטה באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

תא חזי שכינתא אתקריאת פתורא מסטרא דשמאלא. ומנרתא מסטרא דימינא. ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא. ובגין דא זווגא דיליה באמצעיתא בין צפון לדרום. והא אוקמוה רבנן כל הנותן מטתו בין צפון לדרום הוויין ליה בנים זכרים וכו'.

פתורא איהי סמיכה על ארבעה סמכין. דאיהי כגוונא דגופא דסמכין ליה דרועין ושוקין דאינון ארבע.

וצריך שית נהמין מהאי סטרא, ושית נהמין מהאי סטרא [דף פ"ד ע"ב]. ורזא דמלה (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי. דה בחושבן ר. דאינון שית פרקין דתריין דרועין, ושית פרקין דתריין שוקין, דהא שכינתא אתעבדת גופא למלא בכל תקונא דילה. ובאלין תריין

באר לחי ראי

לדריך לתקנה על פתורא דשכינתא י"ב ככרות, כמספר צ' וויין, שית מלעילא לתחתא, ושית מתחתא לעילא, לקבל שית דרגין דכורסיה עלאה ושית דרגין דכורסיה תחתא עיי"ש, והכא אמר שית לכל סטרא, והיינו כמ"ש רבינו (בפעי"ח פרק ט"ז משער השבת) דריך שחסדר שוכי כ"ב לחמים ו' מזל ימין ו' מזל שמאל וכו' עיי"ש, ויחזק לומר דכיוונה דהוה עפמי"ש (בזכר פ' עקב דף רע"ג ע"א) לדריך למצא על שני ככרין דשבת דאינון רמזין דתריין לחי אורייתא דלחיותא דשבת עיי"ש, ונודע מדברי רבינו (בשעש"כ ריש שער חג השבועות, ובפעי"ח פ"ז משער הארת המוחין דז"א) דכ"ב לוחות אבנים שבת סוד נוי"ב הם סוד תריין וויין דתריין דוויי בעמודים עיי"ש, ועיין עוד (בפרק ו' משער רחל ולאה) דתריין וויין הם נוי"ב עיי"ש, ולזה אמר הכא דלכיונה זו של לחם משנה שבת מרמזים לבי לוחות, דריך ליקח ו' ככרות לכל ז' לרמז לסוד וויי בעמודים דתריין דנוי"ב וכתאמר: [* א"ה. וכמ"ש דפ"י שירים של שבת להארי"ל (בסוף סי' שער היחודים דפ"י יגלה לן עממא דתריסר נביא דאינון את דשמיח כפילא וקלישא) היינו את דשמיח כו' את ו' שבעה ונצקעב לארבעה ונעשה שנים שבת דתריין נוי"ב הם י"ב חלות עיי"ש]: דאינון שית פרקין דתריין שוקין. פי דברי רבינו (בפעי"ח פרק ג' משער כסא הכבוד) ועוד דתריין אחרת אל צ' וויין כלל, והוא מ"ש הפסוק וקרא ז"ב אל ז"ב, דהיינו נקרא זה על שם כ"ב פרקין שבת דו וכו' כמנח ז"ב, ומתחלקין לבי וויין עיי"ש. [* א"ה ועיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ז ע"א) ובגליל דדיכ כליל י"ב פרקין עיי"ש]: והכא דרש לה לסוד כ"ב חלות ששורשם כו' כלחם משנה של שבת, שבת דכ"ב ככרות שבעין שבעה שנים לשני לוחות אבנים וכתאמר: דהא שכינתא אתעבדת גופא למלא וכו'. וכמ"ש לעיל

בדמיתא לרחימא דמלכא עיי"ש: פתורא דקב"ה דא שכינתא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) ופתורא חיכו שכינתא תחתא, וכ"כ (לעיל בהקדמה דף י"ד ע"א) שכינתא חיכו שלחן ופתורא עיי"ש וצדאיורנו שם, ועיין (בזכר תרומה דף קל"ג ע"א) מטה ושלחן וכסא ומנורה, ארבע אלן כלבו דשכינתא חיכו עיי"ש: איהי מסטרא דצפון. וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף י"ג ע"ב) פתורא דא לבה ואתמר ביה שלחן דצפון דא שכינתא תחתא, וכד נעלה משמאלא דלחי גבורה דאתקריאת פתורא וכו' ושריא עלה צינה עיי"ש וצדאיורנו שם מארי מתניתין. דש"ס (מנחות דף פ"ו ע"ב), ועיין (בפעי"ח פרק א' משער יו"ד עולמות). ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) ולריך לתקנה שרגא כליל שבת לימינא, ואתחשב לה כאלו תקנה מנרתא בדרום וכו', שכינתא עלאה מנרתא לדרום לריכא לתקנה לה בגין דתמן חכמה וכו' עיי"ש וצדאיורנו שם: ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא. וכמ"ל (בסוף בעמוד שם) מטה למערב בין לפון לדרום לתקנה לה לגבי עמודא דלמלעיתא עיי"ש וצדאיורנו שם: והא אוקמוהו רבנן. דש"ס (בכרות דף כ" ע"ב): הו"ל בנים זכרים וכמ"ל רבינו (צליקומי הש"ס יצמח) דבנים זכרים נמשך מלות ו' של הוי"ב שכו"ס סוד ח"ת דז"א, והיינו סוד עמודא דלמלעיתא: פתורא איהי סמיכה על ארבע סמכין עתה מפרש מה שאמר למעלה פתורא דארבע רגלין כגוונא דפתורא דלעילא: דאיהי כגוונא דגופא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ב ע"א) ומסטרע דגופא חסד דרועא ימינא גבורה דרועא שמאלא גופא עמודא דלמלעיתא נוי"ב תריין שוקין עיי"ש וצדאיורנו שם: וצריך שית נהמין מהאי סטרא וכו'. דכריתם האלה כחז גם (בפעי"ח דף רמ"ב ע"א)

תרין עשר פרקין דנוקבא ותרין עשר פרקין דדכורא, מלאכיא אמרי (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש וגומר, זיה עם קוביה אחיד. זיה עם שכינתא אחיד. וכלא יקריק אחד מיחד תרוייהו.

ולקבל זה אל זה, אמר דוד [שלמה] עשרים וארבע רננות. ואינן לקבל עשרין וארבע ספרי אורייתא.

זה

באר לחי ראי

לעיל תיקון כ"ג דף ס"ה ע"ג) מסטרא דגופא איכו יחודא דעמודא דאמלטיחא עיי"ש וצביאורנו שם: אמרי וקרא זה אל זה. עיין [לקמן בחיקונים בגוספות תיקון ו' דף קמ"ה ע"א] שדרש שם וקרא זה אל זה, בגוונא דלוחין דאורייתא דאחמר צבון מזה ומזה הם כתובים עיין שם, ולזה הוא ממשיך הכא הדורש לסוד הי"צ ככרות של שנה צמוד ז"ה השלחן אשר לפני ה', ששורשם הוא הלחם משנה שמרמזים לסוד שני לוחות אבנים וכאמור: זיה עם קב"ה אחיד ובר וכלא יקריק אחד ובר. עיין (צבר תרומה דף קל"ה ע"א וע"ג) צרא דשנה דמתייחדת לעילא צרא דאחיד אוף הכי לתחא צרא דאחיד למכויו אחד צאחד ובה אוקימנא רחא דיקריק אחיד ושמו אחיד, וכוונתו הוא למח שדרש שם (לעיל דף קל"ד ע"א) צרא דיוחודא עלאה ותחאה שעי' מתייחדים זו"ג, בגין למכויו אחיד לעילא ואחיד לתחא, כד"ל ציוס הבוא יכיה ה' אחיד ושמו אחיד עיי"ש, וכעין דברים אלו איחא גם (להלן שם דף קס"א ע"ג) עיי"ש, ולזה אמר ובה אוקימנא רחא דה' אחיד ושמו אחיד, היינו כי כמו שאמרנו צמוד ק"ש שחכילת החיקון של יחוד דק"ש הוא כשנעשה היחוד דח"צ לעילא סוד יחודא עלאה צרא דאחד מתייחדים ביחודא תחאה גם כן צרא דאחד, כן הוא גם כן החיקון שנה שמתייחדים לעילא ביחודא עלאה ולתחא ביחודא תחאה למכויו אחיד צאחד כעטס הדורש של ה' אחיד ושמו אחיד, ולזה דרש הכא צמוד הי"צ לחמים של שנה שהוא צרא וקרא ז"ה אל ז"ה, כי כמו שאנו מסדרין בשנה י"צ לחמים על השלחן לתחא לכבוד סעודה שנה כ"ל. כן נעשה החיקון גם למעלה צמוד ז"ה השלחן שלמעלה אשר לפני ה' ונעשה היחוד בגמור צרא דאחד. דהיינו שששלחן שלמעלה שהוא צמוד ז"ה עלאה יס השלחות צחי דכורא סוד יחודא עלאה ונמשך בא' מיחודו של עולם למספר י"צ ונעשה י"צ צרא דאחיד, וכ"כ שלחן דלתחא סוד יחודא תחאה גמשך בא' למספר י"צ ונעשה מספר י"צ רחא דאחיד למכויו אחיד צאחד צרא דה' אחיד ושמו אחיד וכאמור:] * א"ה. עיין (בפס"ח שער השנה פ"א ד"ה מהבחינים) צמוד הי"צ חלחל להמשך מהי"ג מימין היינו מספר

י"צ עה"כ עיי"ש וזכו מספר אחיד כ"ז צסמון ד"ה ולקבל זה אל זה אמר וכו' ולקבל זה אל זה אמר דוד כ"ד רננות. פשוט הוא תיבת דוד הוא פ"ס, וז"ל שלמה, כי כלל העובדא דאמירת כ"ד רננות בשלמה ה"כ ולא צדור וכמ"ש צ"ס (צרכות דף כ"ט ע"א, ובשנה דף ל' ע"א) ובש"ד, כשצב שלמה את ציכמ"ק ובר וצקש להכניס את הארון, דצקו השערים זה צזה, אמר שלמה כ"ד רננות ובר עיי"ש, וכמשך הדורש צזה מוזן כי הכי פנימיות הפען ששכ"ה לרין להכניס הארון דצקו השערים זה צזה על פי מה שכתוב (לעיל בבקדמה דף י"ג ע"א) ועשו ארון זה שנה ובר עיי"ש צביאורנו, שהארון הוא מרכז האמלטי של השנה קצות שכולל צחובו כל שית יומי דצראשית כעטס השנה עיי"ש, ונודע מדברי (הקס"ה, ע' שערים) שכתב מהמקובלים שצמקדש ה"ה י"ג שערים מסטרא דגבורות נגד י"ג אותיות דמלוי חלקים, ושורשן הוא מהגבורות שצ"ג תיקוני דיקנא ששם שורש הדינים עיי"ש, ולזה מוזן ששכ"ה לרין להכניס הארון שהוא סוד החיקון של יום השנה מרכז הפנימי שכולל כל ה"כ כ"ל, דצקו השערים זה צזה, היינו שלא ה"ה עדיין החיקון השלם וה"ה עוד התגבורות וחוקף הדינים צמוד הגבורות של השערים ששורשן צמוד י"ג מכילין כ"ל, ע"כ דצקו השערים וה"ה צצחי סגרין, ולא צצחי פתחין הגזר למעלה (תיקון י"ח דף ל"ג ע"א) צבהוא זמנא דפקק כלבו לתרעא דחמן סגרין דסגיר, וסמן פתחין דפתח עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה אמר כ"ד רננות סוד צ"פ ז"ה צרא דוקרא ז"ה אל ז"ה, שמחאהד עם סוד י"צ ככרות של סעודה שנה שנוע סודן מדברי רבינו (בשער השנה) שהי"צ ככרות הם סוד ג' היות וצבכללותם מרמזים ל"ג מכילין דרחמי עיי"ש, וכמ"ש (צ"ס מהר"ש ומכרי"ק) צבוות הי"צ לחמים של סעודה שנה עיי"ש, וע"כ חשצ להמחוק הדינים של הי"ג שערים ששורשם צ"ג מכילין ע"י החיקון דכ"ד רננות צרא דוקרא ז"ה אל ז"ה, לעשות הצכללות צרא דאחיד סוד י"ג מכילין דרחמי לפתוח השערים להכניס הארון וכאמור: ואינן לקבל כ"ד ספרי אורייתא ובר. עיין (צבר פ' עקב דף רע"א ע"ג) שדרש רש"י צמוד לחם הפנים דאינן לקבל חרץ לחי דאורייתא דמח ומח הם כתובים

זה איהו לקבל ד' אנפין לכל חיה לתלת חיזון. זה תניינא לקבל ד' גדפין לכל חיוא לתלת חיזון. ודא איהו רוא דמלה (יחזקאל א) וארבעה פנים לאחת וארבעה כנפים לאחת להם. דכלהו פרחין בפתורא קדם י"י בכמה רגנות.

וצריך לחברא להאי פתורא אורייתא דאיהו קוב"ה. ובג"ד אוקמוהו מארי מתניתין שנים שאוכלין על שלחן אחד כו'. ואם הוא חד אורח וחד בעל הבית, בעל הבית בוצע ואורח מברך. בעל הבית בוצע דא עמודא דאמצעיתא לעילא. ואורח מברך דא צדיק דאתמר ביה (משלי ד) וארע צדיקים כאור נגה וגו'. וצדיק איהו בשבת כאורח דאתי ואזיל בכל שבת ושבת.

שבת שכינתא. בעל הבית דילה עמודא דאמצעיתא, ואיהו בוצע ופריס פרוסה דנהמא דאיהי טפה ויהיב לאורח דאיהו צדיק ועני. ואורח מברך לבעל הבית בכל מכל כל. דאינון תלת אבהן בברכן דאתברכו אינון, דברכאן (ס"א תשע ברכאן) על ידי דצדיק נחתין לעמודא

באר לחי ראוי

פרק ג' משער הלולב) דהחילוק בין ארז היסוד לדיק וצין שאר ארזי הגוף, שכל שאר ארזי הגוף עושים פעולתם כהתמדה, משא"כ היסוד שעושה פעולתו רק בעת קלוז בזמן הזוהר, ומחזק לזמן אינו אלא ארז מה עיי"ש לדרכו, ולזה אמר הכא דהמסרם עלומו מליל שבת לליל שבת וכו"ל וכו"ל זליל שבת צבחי אורח, בידו הוא להמשיך בצרכות מג' מוחין העליונים לז"ל וממנו נהמלכות בסוד וצרכות לראש לדיק וכדמפרש וחזיל: שבת שכינתא. וכמש"ל (ריש תיקון פ' דף כ"א ע"ב) דשבת איכו סוד שכינתא עיי"ש וצביאורנו שם: דונמא דההוא טפה. וכמ"ש (לעיל תיקון י"ז דף ל"א ע"א) וצ"ש, דהטפה זרע הוצק מהכשל לרחס הנוקבא היא סוד אות י' עיי"ש וצביאורנו שם: ויהיב לאורח וכו'. פי' כי השפעת טפה הזרע הנשפט מדבר להנוקבא הוא דרך היסוד לדיק דייקא ולא זולת: ואורח מברך לבעה"ב. וכ"ש צ"ש (צרכות דף מ"ו שם) ואורח מצרך כדי שיצרך את צבא"צ עיי"ש: בכל מכל כל. פי' כי צנוסא הצרכה שמצרך האורח לצבא"צ לאחר צרכמ"ז, מסיימים כמו שנתצרכו אצותינו אצרכם יחזק ויעקב צכ"ל מכ"ל כ"ל, ודרש צזק להמשך הדרוש שלכונה זו מחזירים בצרכה חיצת צכ"ל מכ"ל כ"ל, כי מצרכות שנמשך מהאצות לז"ל וממנו להמלכות, הוא רק עיי' היסוד לדיק שנקרא כל, כמש"ל צעמוד הקודם צסוד כי כ"ל צשמים וצא"ן: דאינון תלת אבהן בברכן דאתברכו אינון. וכמ"ש צש"ס (צ"ב דף י"ז ע"א) דהצרכות שכתעטרו כג' אצות אצרכם יחזק ויעקב, הם דדרגא דכ"ל מכ"ל כ"ל עיי"ש: דברכאן ע"י דצדיק נחתין לעמודא דאמצעיתא. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ב דף מ"א ע"א) שדרש צרכות לראש לדיק, שפי' היסוד לדיק ממשך פי' צרכאן לעמודא דאמצעיתא מה עלאה, ומניח אמצעי

כתוצים, ז"ה תריסר אנפין וכו' ואינון תריין חיזין וכו' ולאמר עליהו ארבעה פנים לאחת להם, וכו"ל איכו וקרא ז"ה אל ז"ה, ולאמר לקבל כ"ד ספרי תורה וכו"ל איכו זה השלחן אשר לפני ה' עיי"ש, ולזה הוא ממשיך הכא כל הדרוש המזכר שם לסוד הלהם משנה וכו"ל ככרות של שבת, שגם הם מרמזים לכל מה שאמר שם לענין לחם הפנים וכדמפרש ואזיל וצריך לחברא להאי פתורא אורייתא דאיהו קוב"ה. שעי"ז נעשה מ"ה השלחן שכו"ל סוד י"צ אנפין מספר י"ג, צסוד מ"ש ז"ה עם קב"ה אח"ל וכאמור: אוקמוהו מארי מתני' (צאצות פרק ג' משנה ג') ושם איחא שלשכ שאכלו על שלחן אחד ואין ציניהם דברי תורה: שנים שאוכלין על שלחן אחד. היינו שרמזו חז"ל שתיקון של ז"ה השלחן אשר לפני ה', הוא רק כשאומרים עליו דברי תורה, שעי"ז פתגמי אורייתא נמשך האות א' לסוד ז"ה ומתאחד צרוא דאח"ל. משא"כ אם אין אומרים עליו דברי תורה וכאמור: בעה"ב בוצע וכו'. הוא מיימר דרש"י צש"ס (צרכות דף מ"ו ע"א), וכן מדי דברי צסוד סעודת שבת, הוא מצטרף גם הרמז של ענין הצולע וצרכת הוימוז צכום של צרכה איך נשתנה הכוונה צשבת ומרמז לתיקון עולם יותר גבוה מצמי החול: בעה"ב בוצע דא עמודא דאמצעיתא וכו'. וכמ"ש (צזכר דף ע"ב ע"א) דדרוש סעודת שבת שכו"ל צרוא דתיקון ד' אצותיו יקו"ק, צבא"צ הצולע הוא צסוד אות י' שכו"ל קו האמצעי, וכו"ל ככרות של שבת הם סוד צ' הכיין, וצולע לכל א' כזית שכו"ל סוד אות י', ואורח הוא יסוד לדיק צסוד ואורח לדיקים כאור מוגה, וכו"ל מצרך סוד וצרכות לראש לדיק חי עולמים עיי"ש, וכ"כ (צצרי"מ פ' פנחס דף רמ"ד ע"ב) דצברי הסבא דצצת, עיי"ש צא"ן: איהו בשבת כאורח וכו'. פי' דדרוש צרז מבריי מערבי (צצרי"מ

לעמודא דאמצעיתא. הה"ד (משלי י) ברכות לראש צדיק. מאן ראש צדיק דא עמודא דאמצעיתא.

תשע ברכאן אינזון מעילא לתתא מכתר עד צדיק. ותשע אינזון מתתא לעילא מצדיק עד כתר עלאה. וכלהו סלקין חיי, וכלה כלילא מנייהו.

תפלה למשה. תפלה לדוד.

בית הכנסת, איהי כנוסיא דכלהו ברכאן.

תפלה איהי, בגין דאיהי סוס לקודשא בריך הוא, ואיהי אתעבידת טפלה לרוכב. הכי אוקמוהו

באר לחי ראי

לח' תחאה ג"כ עיי' היסוד לדיק עיי"ש וצניאורנו ש"ס. מאן ראש צדיק דא עמודא דאמצעיתא. עיין (בזכר פי וילא דף קס"ג ע"א) שדרש צסוד צרכות לראש לדיק, שהיסוד והצרכות נקרא ראש כמו הנקובא דקיסטא דחמרא נפיק מניה איכו נקרא רישא, ועיי"ש (צ"ד"א), דר"ל כי כמו הנקב של המדה והכלי שהוא מקום שהיין נשפך ויולח מהכלי לחזן נקרא ראש הכלי, כן הצרכות והיסוד נקרא ראש, כי נקב הצרכות הוא נקב הגוף שממנו נשפך ההכל מהגוף עיי"ש, והכא מוסיף עוד לזכר דלכדי קרא ליה הקרא ראש לדיק, כי לדיק נקרא עמודא דאמצעיתא כמ"ש (בזכר פי צראשית דף מ"ט ע"א) דהיי"ה נקרא לדיק, והנקובא דיליה נקראת לדיק, וזה הוא פי צרכות לראש לדיק, שכל הצרכות נמשכות עיי' היסוד וצרכות שהוא הראש של לדיק, דהיינו הנקב שממנו נמשך השפע מן הגוף שהוא חית שנקרא לדיק להשפיע לכל העולמות וכאמור תשע ברכאן אינזון מתתא לעילא וכו' עיין (בפס"ה פרק ד' משער הזמירות) דצרישא דז"א שריא עיי' דמטי"טרו, סוד חקווי דיקנא דיליה שהם כפולים עי' מעילא לתתא, ועי' תחאה לעילא, שהם כנגד חיי צרכאן עיי"ש, ולזה הוא מפרש בצמח הדברים דלכדי אמר בלשוננו צרכות לראש לדיק דייקא שמחייח הענין עם מה שכתוב (לעיל חיקון י"ט) שס, דעיי' היסוד לדיק נמשך לז"א בהשפעה דחיי צרכאן תחאה עלאה וממנו לתתא תחאה, ומפרש כי ספירה היסוד הוא ספירה כפי מכר עיי' נמשך לראש ז"א השפע עיי' היסוד צרא דעי חקווי דיקנא שצראש ז"א מעילא לתתא מכר עד יסוד צאור ישר, ועי' צאור חזר מיסוד עד כתר תחאה לעילא, מספר חיי, צסוד חיי צרכאן הנמשך תחאה עלאה לז"א וממנו להמלכות וכאמור: וכלה בלולא מנייהו. פי כאשר קבלה המלכות כל החיי צרכאן דללוחא שכללו בהשפעה שנמשך אליה מהיסוד צרא דצרכות לראש לדיק כג"ל, אז נקראת כל"ה, לשון התכלית של כל החיי צרכאן דללוחא וכאמור, וכמ"ש (לעיל בצרכותה דף פ' ע"ג) יסוד כ"ל נעיל לון כלכו ויריח לון לכל"ה,

אוקמהו מארי מתניתין אין הרכב טפל לסוס אלא הסוס טפלה לרוכב. אית טפל בט' ואית תפל בת', כגון (א"ב ו) היאכל תפל מבלי מלה, והאי תפלה הכי איהי בת'.

ואיהי כוס דיין. דאיהו יין חושבן סר"ד מן יסוד.

וצריך ביה עשרה דברים כמה דאוקמהו מארי מתניתין, ואינן כחשבן י' מן יסוד. ואינן עטור. ועטוף. הדחה. ושטיפה. ח"י. ומלא. מקבלו בתרי ידוי. ונותנו בימין. ויהיב עיני ביה. ומסלקו מן הקרקע טפח. ומשגריה במתנה לאנשי ביתיה. עטור מסטרא דעטרה דברית מילה. עטוף (תהלים קד) עוטה אור כשלמה. ואם הוא עני דלית ביה אלא רביעית

באר לחי ראי

שכחא בעמרת דברית וקרא עמרה מלך הכתר עיי"ש, וציאור הדברים הוא עפ"ד רבינו (צ"ח פרק ב' משער תיקון הנוקבא) דעמרת היסוד של ז"א הוא הנוקבא של צחי הכתר דנוקבא דיליה שממנו נבנית המלכות ככל פרופס עיי"ש, ולזה אמר שכתיון הוא של המלכות ע"י הכוס יין הוא צסוד עטור דעמרת דברית מילה שצננית המלכות מספירה הכתר שלב לתיון כל פרופס ע"י דציקתה ציסוד לזיק דרגא דברית מילה וכאמור: עוטה אור כשלמה וכו'. עין (לעיל תיקון כ"א דף י"ב ע"ב) דמלכות היא צחי עליה דזה אחטפ קצ"ה כד"א עוטה אור כשלמה וכו' דאיהי עני צגלותא ה"ד הפלח לפני כי יעמק, עני ודאי, דציה אחטפ, ועיי"ש צציאורנו דכונתו דזה דצמן שצננונו יחצ"ש להשפיע מהיסוד לזיק להמלכות, כציוול מהעמק היסוד צאורות המקיפים של המלכות כדי שלא יכלו הצננונים לינק מהשפע עיי"ש, ועין (לעיל תיקון כ"א דף י"ב ע"ב) וזה אחטפ קצ"ה כד"א עוטה אור כשלמה, ועיי"ש צציאורנו שהוא צסוד מה שכתוב (צזכר פ' צא דף ל"ט ע"ב) מלמד שחטפ קצ"ה צאור המלכות וצחא ית שמיא, שווע סודו מדצרי רבינו (צ"ח פרק ו' משער השמות) שזכר הוא תיקון השלם של המלכות כש"א הוא מהעמק צחוכה צסוד נקבה הסוצצ גבר עיי"ש צאור, ולזה דרש הכה שלרמז זה עושין סוד העיטוף צכום של צרהמ"ז שהיא המלכות להורות להתיקון של המלכות כאשר צעלה מהעמק דה צסוד עוטה אור כשלמה שצ"י מקצלת השפע מצעלה שחוכל לתת ערף לצית וכאמור. ואם הוא עני דלית ביה אלא רביעית לוב. ע"י ש"ס (פסחים דף ק"ב ע"ב) שאמר ואם אין לו אלא כוס א' מניחו עד לאחר המזון. ואמר שם הטעם כי כוס של צרכה שמונה שיעור, ופי' (רש"י) שיעור צביעית לוג עיי"ש, ולזה דרש הכה להמשך דורות דענין זה דעני שאין לו אלא צביעית לוג, שייך שפיר לכום של צרהמ"ז שנתקן לנורץ התיקון של המלכות שנקראת עניה ודלה דלית לה מגרמה כלום, ועיקר העניות שלה היא מסערה דיסוד לזיק, וכמ"ש (לעיל תיקון

עיי"ש, וכ"כ (לעיל תיקון כ"א דף מ"ב ע"ב) עיי"ש וציאורנו שם צאור. [* א"ה ועין (לעיל צהקדמה דף ג' ע"ב) וצצלי' ד"ה דאיהי מרכב דיליה]. בגין דאיהי סוס לקב"ה. וכמ"ש (לעיל דף ג' ע"ב) צסוד לסוסתי צרכי פרעס דמיתוך רעיו, דכשכניה נקראת סוס לקצ"ה שהיא סוד מרכב דיליה, ומאן דמתקן ספירה המלכות הוא מתקן צחי סוס דקצ"ה דאיהי מרכב דיליה עיי"ש וציאורנו שם: הכי אוקמהו מארי מתני'. (צמד"ר פ' וילא פ' ס"ה ס"י י') : אית טפל בט' ואית תפל בת'. פי' כי לשון טפלה מצינו לפעמים צט' ולפעמים צח', ושניהם משמעות א' להם כדמפרש ואזיל: היאכל תפל. שפירושו דבר שמתצטל ללפת לת הפה, שהפי תפל צח' כמו טפל צט'. והאי תפלה הכי איהי בת'. ופי' כמו טפל צט'. ואיהי כוס דיין. ר"ל כי גם כוס צרהמ"ז שצסוף הסעודה מרמז להתיקון המלכות ליחזה עס צעלה ע"י היסוד לזיק, כי הכו"ס מצאור סודו (צזכר צריש בהקדמה דף א' ע"א) וצמק"מ שם, וצדצרי רבינו (צטע"מ פ' עקב) שהיא גימ' חלקים שהיא המלכות רחל עיי"ש, ואמר דלרמז זה ניתן יין צתוך הכו"ס, כי יין מרמז ליסוד לזיק כדמפרש ואזיל: דאיהו יין חושבן סו"ד מן יסו"ד. עין (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ז ע"א) שהלזיקים הנוערים היסוד לזיק, הם זוכים לסוד יין המשומר צענבים שמרמז לסוד ה' ליראיו, כי היסוד לזיק הוא צחי יין ע"ב עיי"ש וציאורנו שם, ולזה הוא מרחיב הכה הדורש שלא נועלין כו"ס יין לצרהמ"ז לתקן המלכות שנקראת כו"ס ע"י היסו"ד לזיק המרומז צסוד יין, והתיקון הוא ע"י העשרה דברים הגאמרים וכדמפרש ואזיל: כמה דאוקמהו מארי מתני'. צש"ס (צרכות דף י"א ע"א), ועין מזה (צרהמ"מ פ' פנחס דף רמ"ה ע"א וע"ב), (וצפ' עקב דף רע"ג ע"ב) : ואינן בחושבן י' מן יסו"ד. והיינו כי אות י' הוא מרמז חמיד ליסוד לזיק, וכמ"ש (לעיל בהקדמה דף ח' ע"א) י' יסוד לזיק יסודא דצנינא עיי"ש וציאורנו שם: מספרא דעטרה דברית מילה. וכמ"ש (צזכר פ' עקב) שם עטור, צסוד העמרה

רביעית לוג דאיהי שעורא דא' אתמר (שם קב) תפלה לעני כי יעטוף. הדחה ושטיפה, הדחה מלגא, ושטיפה מלבר. ורזא דמלה (ויקרא י) וטהרו וקדשו.

קם סבא חדא מבתר טולא דרשב"י, ואמר רבי רבי שפיר קאמרת. אבל האי כוס צריך לסלקא ליה בדרגוי.

עטור מסטרא דעטרה דאיהו כתר עליון על רישא דצדיק.

עטוף כגון עוטה אור כשלמה. מאי עוטה דא י' דאתעטף באור ואתעביד אויר. והאי דאתעטף איהו חכמה.

הדחה ושטיפה, דאיהו וטהרו וקדשו, טהרה מסטרא דכהנא דאתמר בכהנא טבל ועלה, אתדכי למיכל בתרומה. וקדשו מסטרא דשמאלא. הה"ד וקדשת את הלויים.

חי

באר לחי ראי

בעלה עיי"ש וצביאורנו שם, (וצרע"מ פ' תרומה דף קי"ח ע"א), ולחז אמר הסבא אל רש"י ללך נכון הדרוש שדרש צעני הכוס לתקנה צמדרגה כ"א להעמיד עם צעלה פז"פ, חלל לזרין לכוון כוס של צרכה ובעשרה דברים שנאמר עליו צמדרגה היותר גבוה להעלותה למעלה ראש של ז"א צסוד אשה חיל עטרה צעלה וכאמור: דאיהי כתר עליון על רישא דצדיק צסוד אשה חיל עטרה צעלה, שהמלכות עולה לראש ז"א כמ"ל מאן ראש לדיק דא עמודא דאמלעיהא, וי"ל שאמר צלשונו כח"ר עליון למ"ש המקובלים כי עטרי"ת צעלי"ה גימ' כח"ר עליון כגון עוטה אור כשלמה ע"ל (תיקון ה' דף י"ט ע"א) כי המלכות קודם התיקון לית לה שום גוון כלל, וכד אחפשט לאנכרא חיוב עבודה גווינן לאנכרא, ורזא דמלה עוטה אור כשלמה, וכד חיוב אור מעוטף ולא אחפשט ואיכו סתום אחקרי חיוב, אור סתום צלות י', וכד אפיק י' מאויר אחגלי"ה אור עיי"ש, ומקורן של הדברים צזכ הוא (צזכ צראשית דף ע"ז ע"ב) שאמר שם דקודם שנאמר ויאמר חלקים יחי אור ה"ה חילא צאויירא מצוז דאין סוף, ועיי"ש (צמק"מ) דמחללה ה"ה כל הצריחה רק צסוד עתיק שנקרא אין סוף ואז נקרא חויירא דכ"א ואור הכחמה שהוא אצח גנח צזכ האויר שהוא חוי"ד דחוי"ר, ואח"כ הו"ה הקצ"ה ה"ה שהוא אור הכחמה מאויר ונשאר חוי"ר עיי"ש, ולחז דרש הסבא שזריכין לתקן המלכות ע"י העטוף דכוס של צרכה"מ להעלות המלכות למקום שנחצבה קודם התיקון שהוא סוד הכתר שנקרא עתיק דשם ה"ה האור מעוטף ולא אחפשט וכ"י עדין אור הכחמה שהוא אור י' מעוטף צבאור ואחקרי חוי"ר חויירא דכ"א וכאמור: פהרה פספרא דכהנא. עין (צמד"ר ר"פ אחרי), וצפסיקתא שם, (וצמד"ר קבלת צפסוק הכל כאשר לכל וגו') עכ"ל, זכ אהבן שה"ה עסוק צבכרתן של ישראל עיי"ש, ולחז דרש כ"א דועבדו הוא מסטרא דימינא כעטס ככנן שהוא

מסטרא

תיקון כ"א) שם, (וצרע"מ פ' כי חלל דף רע"ה ע"א) צסוד חפלל לעני כי יעטוף עיי"ש וצביאורנו שם: דאיהו שיעור דאות ד' ע"י דצדרי רבינו (צפעי"ת פרק ג' משפר חג המלות) דאות ד' פ"י מלשון דלכ ועניה שה"ה רחל עיי"ש, ולפי כאמור יתכן המשך הדברים הוא סוד חפלל לעני כי יעטוף, כי עיקר העניות של המלכות היא מסטרא דהפדר הכשפסכ מיסוד לדיק, וכמ"ש (לקמן תיקון כ"ב דף פ"ז ע"א) דשכינה"ה היא סוד אור דל"ה, משום דאיכ"ה דלכ צגלותא עיי"ש וצביאורנו שם ורזא דמלה וטהרו וקדשו כדברים אלו כחז גם (לעיל תיקון כ"ה דף ע"ב ע"ב) שחקנו ככוס הדחה ושטיפה ורזא דמלה וטהרו וקדשו וכ"י עיי"ש וצביאורנו שם, והכ"ה ממשיך הדרוש לגבי תיקון המלכות ע"י היסוד לדיק, כי וטהרו וקדשו שיה"ס מרמזים לתיקון היסוד לדיק, כי עכ"ה מצוה"ר (צמד"ר צשלה פ' כ"ג ס"י י"ב) המילה מעידה עליו שאלו עכורים עיי"ש, וקדושה מצוה"ר (צפיר"י ר"פ קדושים) שכל מקום שאתה מולא גדר עורה שם אתה מולא קדושה, וכ"א (צמד"ר נשא פ' ט') : שפיר קאמרת. שדרשה צענין הכוס שמרמז לתיקון המלכות, ובעשרה דברים שנאמרו צו מרמז לענין תיקון המלכות איך שצעלה מצדו עמה ציסוד לדיק: אבל האי כוס צריך לסלקא ליה בדרגוי. פ"י כי הכ"ה צענין תיקון המלכות יש צ' דרגין צתיקונה, ה"ה הוא לחקנה שחעמוד עם צעלה פז"פ ובעלה חידוה עמה ציסוד לדיק כנ"ל. אמנם הכ"ה יש עוד מדרגה גבוה מזו שהמלכות עולה לראש ז"א ועטרה הפארה צסוד אשה חיל עטרה צעלה כנזכר (למעלה תיקון ה' דף י"ט ע"ב) ואח"כ עטרה צראש חוי"ר ואיכו כתר עלאה ודאי, ועיי"ש וצביאורנו מה שהבאחי מדצרי רבינו (צפעי"ת צפרק צ' משער ר"ח), ועין מה עוד (לעיל תיקון י' דף כ"ד ע"ב), (וצזכר צראשית דף כ"ד ע"א וע"ב) דעיקר תיקון המלכות היא להעלותה למעלה ראש של ז"א צסוד אבן מאסו הצוים ה"ה לראש פנח צצחי אשה חיל עטרה

ח"י מסטרא דצדיק ח"י עלמין כליל ח"י ברכאן דצלוחא.

ומלא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

ומקבלו בשתי ידי ונותנו בימין, דא ההוא דאתמר ביה (דברים לג) מימינו אש דת למו. כי ימינך פשוטה לקבל שבים. ואיהו (שמות טו) ימינך ימי (דף פ"ה ע"א) נאדרי בכח. תרין ידין אינון היה. חד שמאלא וחד ימינא. ובגין דא צריך לאתיהבא בחמש אצבעאן משום (תהלים קיו) כוס ישועות אשא.

ונותן

באר לחי ראי

במינא ואח"כ יחזור גם סטרא דשמאלא להיות ימינא וכאמור כי ימינך פשוטה לקבל שבים. הכה נשים (פסחים דף ק"ט ע"א) אחא ידו של הקצ"ב פחוה כדי לקבל צעלי השוכה מפני מה"ד. (ופירש"י ורש"ים) מפני מה"ד שמקטרגת ואומרת לא תקבלם עיי"ש, ולא חזר שם ימינא ואדרבה קי"ל בעלמא דחיבה יד כולל בין ימין וצון שמאל, וכמ"ש נשים (מנחות סוף דף ל"ו ור"ש דף ל"ז) יד הוא שמאל וכו' אלא יוסי אומר מנינו ימין קרוי יד עיי"ש, ולשון זה דימינו פשוטה לא מלאה *א"ה העירונו ידידי כרז החו"צ מו"ה מאיר זאב הכהן נ"י מפסיק כי מצוה (צפרקי דריא פרק כ') לענין אד"כ, ח"ל מה עשה הקצ"ב פשט יד ימינו והעביר את העלאתו מעליו וקבל את השוכה עכ"ל, וכן (צילקוט ישע"י רמז שני"ז) זשאכ"כ חלוחי הוא שנות ימין עליו, אר"ש בר נחמני על שלא חליו פניך בתשובה נשתנית הימין וכו' עיי"ש עוד] אמנם נוסח זה מצוה (לעיל תיקון כ"א דף נ"ה סוף ע"א), (ולעיל תיקון ר' דף כ"ב ע"ב) דאיהו ימינא פשוטה לקבל שנים דהכל חלוי בחיובתא דימין שכינתא עלאה עיי"ש וצביאורו שם, ועי' דדברי רבינו (צפפ"ה פרק י"ט משער העמידה) בצרכה השינוי שמצא הסוד משאח"ל כי ימינך פשוטה לקבל שנים, כי אמא היא צקו השמאל וצד שמאל שלה יש צב חסד מסטרא דימין, והחסד הוא ימין פשוטה לקבל שנים עיי"ש: ואיהו ימינך ה' נאדרי בכח. והיינו ג"כ ע"ד הכרז וכמ"ש (צוהר פ' קרח דף קפ"ה ע"א) דפסוק זה מרמז דצ"י לאכללא שמאלא דימינא, וכל מה דאיהו עבד מצ"י ליה דלא יהא כלילא אלא דימינא עיי"ש: תרין ידין אינון ה' ה'. כן כתב גם (צוהר פ' עקב דף רפ"ג ע"ב) מקבלו בשתי ידי ה' ונותנו בימין כי ה' עליונה לחסד כי שניה לגבורה עכ"ל, וביאור הדברים הוא עפ"י (לעיל סוף תיקון כ"ב דף ס"ח ע"ב) שיש צידים העליונים צ' צח"י, יש יד עלאה שהוא סוד ה' עלאה, ויד תתאה שהוא סוד ה' תתאה עיי"ש וצביאורו שם: חד שמאלא וחד ימינא. צביאור הדברים עיין (צפרדס צערי הכתום, ערך יד) וסוד כ"י ידוה הם צ' הכיין ה' עלאה וה' תתאה וז' שמאלית

מסטרא דחסד, וכמ"ש רבינו (צפ"ה סוף פ"ב משער המקיפים, וצלק"ה פ' יתרו וצפ"ד) שהוא סוד קו ימין: דאתמר. נשים (פסחים דף ל"ב ע"א) וצפ"ד: אבל ועלה עיין (צרח"ה חכמה פ' י"א משער האכזה) צביאור ענין נקיות מצוה לידו עברה, שכתב שיש צ' מיני עברות, יש עברה במקור מים שהוא מסטרא דחסד, ועברה צ"ח מסטרא דגבורה עיי"ש לדרכו. ולזה הוא ממשיך ככה הדרוש דמשיב אחז"ל צכ"ן עצל ועלה וכו', כי עיקר תיקון הצכ"ן שהוא איש החסד הוא ע"י עברה עזילה במקור מסטרא דחסד, וע"כ אמרו צכ"ן עצל ועלה, דהיינו כי זה הוא עיקר עלייתו וכאמור: וקדשו מסטרא דשמאלא וכו'. וכמ"ש (לקמן בחיובים הנוספות תיקון ג' דף ק"מ ע"א) קדושה איכו מסטרא דלויס בה"ד וקדשה את הלויס, ועיין (לעיל בהקדמה) אימא נחות בקדושה דלויס משמאלא, ועיין (לעיל תיקון כ"א דף נ"ה ע"ב) דקדושה מסטרא דלויס, כדכתיב וקדשה את הלויס עיי"ש וצביאורו שם: מסטרא דצדיק ח"י עלמין. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) עיי"ש וצביאורו שם: כליל ח"י ברכאן דצלוחא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ט סוף ע"ב) דנדיק ח"י עלמין כלול ח"י ברכאן דלוחא עיין שם וצביאורו שם, ועי' צביאורו לעיל צוהר צד"ה השע ברכאן אינון וכו': ומלא מסטרא דעמודא דאמצעיתא. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"א ע"א) צהבוא זמא דמתייתדת עם צעלה אחקרייתא כוס מלא עיי"ש וצביאורו, והיינו ע"ד שמצוה שם (דף נ"ז ע"א) ד"א שהוא אות ר' נקרא מלא דאיהו מלא דכלא עלאה ותתאה, והמלכות נקראת מלא"ה עיי"ש. ע"כ צומן שבעלה מתייתדת עמה גם היא נקראת מלא על שם צעלה וכאמור: דא ההוא דאתמר ביה מימינו אש דת למו. עיין (צוהר פ' יתרו דף פ"א ע"ב וע"ב) שדרש מימינו אש דת למו, דבשעת מתן תורה נכלל שמאלא שהוא אש דימינא שהוא החורב והתכלית דא דלא. ושמאלא תחתה להיות ימינא עיי"ש, ולזה אמר דענין הקבלה שמקבל הכוס צ"י ידיו ואח"כ נחתו לימינו מרמז לענין זה, שיהיה נכלל שמאלא

ונותן עיניו בו. עליהו אתמר (שם קמח) עיני כל אליך ישברו. ואינן תרי סמכי קשוט דאינן י"י. דאינן בת עינא ימינא ובת עינא שמאלא וביניהו ו זעירא זעיר אנפין. דאיהו (שיר ח) שוקיו עמודי שש.

ומסלקו מן הקרקע טפח מסטרא ד' זעירא חכמת שלמה.

ומשגרו

באר לחי ראי

שמאלית וזו ימנית, והטעם כי זו נעיתה אל הימין וזו נעיתה אל השמאל עיי"ש ובג"ד צריך לאתייחבא בחמש אצבעאן וכ"י עיין (צוהר צ"ש) ההקדמה דף א' ע"א) כוס של צרכה אצטרך למכור על חמש אצבעאן, כגונא דשונה דיתצא על חמש עלין תקיפין. ושונה דא ליכי כוס של צרכה, ואינן חמש אצבען אקרון ישועות, ועל רא דא כחוצ כוס ישועות אשא, ועיי"ש (צוה"מ צדרי הרב מהר"א) ציבור הדברים שזה הוא סוד אחרון מקבלו בשתי ידי ונותנו צימן, שהי אצבעות שצימן הם סוד כי חסדים הסודיים את המלכות סוד כוס של צרכה, ומה שהכחוצ קורא אותה כוס ישועות היינו כי מלך עולם היא כוס של צרכה ומלך שמושיעין אותה להכלל מחמש עלין תקיפין נקרא כוס ישועות עיי"ש, ולא אמר הכא בהמשך הדברים כיון שמקבל הכוס צ"י ידים שיש בהם ה' אצבעות שצד ימין סוד ה' חסדים, וה' אצבעות שצד שמאל סוד ה' עלין תקיפין כ"ג, ע"כ נריך להחיש כוס על חמש אצבעות שצד ימין כדי שהי אצבעות שמסמל דחסד יסודו את הכוס שהי המלכות להכלל מהי עלין תקיפין שהם ה"ג, מהי אצבעות שצד שמאל שעל שם זה נקרא כוס ישועות וכאמור: עליהו אתמר עיני כל אליך ישברו. עיין צדרי רציו (צ"ח פרק ה' משער הזמירות), (וצ"ח מהר"א) בסוד פסוק זה עיני כל אליך ישברו, דצ"י עינים של המלכות רחל שהם נ"ח דרישא דרחל כאשר שולט בהם הדינים קשים בסוד תרין דמעין דנחתין לימא רצא הם מונעין הפרנסה, והתיקון של ה' עינים שלה להמתיקם ע"י ה' שמות קפ"ד קס"א עיי"ש, והדברים יתאחדו עם דברי (הקב"י) בהגותו לזכר פ' פקודי דף רכ"ח ע"א אות כ"ח) דה"ח וה"ג שהם יסוד דא"ח הם נקראים עיני ה' עיי"ש, ולא דרש הכא שצריך ליתן עיניו כוס שהי המלכות כ"ל לחקן עינים בסוד עיני כל אליך ישברו להמשיך אליה השפע של ה' מוחק קפ"ד קס"א וכאמור. ואינן תרי סמכי קשוט דאינן י"י. עיין (לעיל תיקון מ' דף פ' ע"ב) שדרש שם בסוד ה' יודין של וי"ל, שמרמזים לסוד ה' עינין שהם נ"ח ששלט בהם הקלוקל בסוד תרין דמעין דנחתין לימא רצא, משום דפסק מהם ופרה ואסתלק מנייבו נציעו דלות ו מן וי"ל שהוא הקו האמצעי של אות א שבו אחזים ה' יודין עיי"ש וצ"ח ורנו שם, ולא דרש

שלא רמז שצריך ליתן עיניו כוס של צרכה, לחקן המלכות צצ"ח צ"י עינים שבה שם סוד נ"ח צצ"ח דצ"י יודין של וי"ל וכאמור: וביניהו ו זעירא עיין (לעיל תיקון כ"ג דף ס"ד סוף ע"ב) שכתב ואות ו' אצ"ג דאיכו ו' עלאה צאתריה צעמודא דאמצעיתא, כד נחית ללדיק לאתחצרה צאות ה', ו זעירא אחרת, ועיי"ש ציבורנו ד"א מלך עולם נקרא ו' רצח, אמנם מלך השפעתו להמלכות דרך יסוד לדיק שלו הולך להקטין ולממש עולם ככל הוי"ק שלו כדי שיוכל היסוד לדיק לקבל השפעתו ולהעביר השפע להמלכות עיי"ש, ולא דרש הכא שזה סוד של וותן עיניו צו לחקן היסוד לדיק ד"א סוד ו' של הוי"ק שהוא הקו האמצעי של הא שממנו יונקים ה' יודין סוד צ' העינים כ"ל שנקרא מלך השפעתו לה' יודין כ"ל צצ"ח ו' זעירא וכאמור: זעיר אנפין ע"י צדרי רציו (צ"ח) מצוא שערס, שער צ' ח"צ סוף פ' צ' דצ"ח הכלל העולה) שכתב טעם למח שהעמודא דאמצעיתא נקרא ז"א שמורה על ענין קטנות שתיקרו חיו חלל ו' ספירות עיי"ש (ובגהות הרב ר' זמח שם), והכא אמר להמשך הדיוט שנקרא כן מלך השפעתו דרך היסוד לדיק להמלכות ש"א צלתי אס הוא מתקטן ומממש עולם לצח"י ו"ק שהוא סוד אות ו' וכאמור דאיהו שוקיו עמודי שש. מתפרש לפי האמור שוקיו שהם סוד צ' יודין דאינן תרין עינין צצ"ח דתרין סמכי קשוט, עמודי שש, היינו כי עמודיכין שעליהם הן סומכין לקבל השפעתם ויניקתם הוא ז"א שהוא סוד ו' זעירא שמרמז לסוד ו"ק וכאמור מסטרא ד' זעירא חכמת שלמה. עיין (לעיל בהקדמה דף ח' ע"א), (ובתיקון כ"א דף ס"ג ע"ב) דהמלכות נקראת ו' זעירא עיי"ש וצ"ח ורנו שם, ודרש הכא שצריך לחקן המלכות שהי ו' זעירא להגביר אותה למעלה בשיעור טפח, והיינו כמ"ש (צ"ח) פ' פנחס דף רמ"ח ע"א) בסוד מ"ש כוס של צצ"ח ומגזיכו טפח, דצ"י לסלק להמלכות צאות ו' דאיכו טפח וכ"י עיי"ש, ודרש גם הכא שצריך לחקן להמלכות שהי עתה צצ"ח למטה צצ"ח וקטנה רק צצ"ח ו' זעירא, להעלותה בכל שיעור קומתו של צצ"ח עד שהייה נקראת חכמת שלמה, וכמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"ד ע"ב וי"ח ע"א) דלות ו' שהי המלכות כשהי פולה לגבי צעלה בכל שיעור קומתו, צצ"ח זמח נאמר

עליה

ומשגרו במתנה לאנשי ביתו, דא אימא עלאה דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו. ובגלותא לית לן אלא ארבעה, ח"י, מ"לא. ש"טיפה. ה"דחה. וסימניך חמשה. ואינן מסטרא דאת ה', דאיהי רביעית לחשבנא, ואיהי דלית. עניה, בגין דאסתלק מינה ו' דאיהו שית דרגין.

הכוס איהו ברזא דיאקדונק"י דאיהו כ"ז ה"ס. כ"ס בחשבנא אלקיים:

תקונא ארבעין ותמניא

בראשית תמן תר"י, תמן שב"ת. כגוונא דא בראשית. ב"רא שי"ת. ואינן תרי שבתות. עלייהו אתמר (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת וגו'. תרין זמנין אדכיר הכא שבת. לקבל שכינתא עלאה ותתאה.

לדרתם מאי. לדרתם. אלא זכאה איהו מאן דעביד לון דירה בשבת בתרי בתי לבא, ואתפני מתמן יצר הרע דאיהו חלול שבת.

ברית

באר לחי ראי

בחושבנא אלקים עיין (בזכר צבקהמ דף ב' ע"א) צסוד צראשית צרא אלקיים, דצשעת צריחת בעולם אחתצרו ואשתתפו אותיות אליה עם אותיות מ"י, צסוד מ"י צרא אליה, כי אליה מרמז לסוד ו"ק ד"א ו' פעמים ו' גימ' אליה, ומ"י מרמז למלכות, כאשר חמא עלאה אוזיפת מאנהא לצרחא וקשיעת לב צקשיטתא שחבי ראו"י לזוג עי"ש (וצמק"מ) (וצאוכ"מ) שם צאריכות, ולזה הוא ממשיך הכא כדורש צסויס המאמר איך מתקנין את המלכות צכוס של ציכמ"ז לזוגה צצעלה כזכר, ואמר דזכו כרמז אשר כ"ס גימ' אלקיים שהוא צסוד מ"י צרא אליה, אשר ע"י ככ"ס מתוחדים ז"י מ"י עם אליה ציחודא שלים וכאמור:

עליה וחרצ חכמת שלמה עי"ש וצביאורנו שם, (וצחיקון י"ג דף כ"ע ע"ב) עי"ש וצביאורנו שם: דאתמר בה ישמח משה במתנת חלקו. עיין (לעיל תיקון כ"א דף י"ט ע"א) דאמא עלאה נקראת מתנה, ושפע הכא מסטרא דאמא נקרא מתנה, כי שם הוא או"י של מתנת חסד, וע"י אלו אומרים ישמח משה במתנת חלקו כי חלקו של משה היה צמה שקבל מתנה יתירה מכי ש"צ שהם צאים צצחי מתנה דייקא עי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש גם הכא ומשגרו במתנה לאנשי ביתו, היינו שממשיך צרכה ושפע להמלכות שהיא הכוס מאמא עלאה ששם היא מקור המתנה וכאמור: ובגלותא לית לן אלא ארבעה. הוא מיימא צש"ס (צרכות דף כ"א ע"א) ו' דברים נאמרו צכוס וכו' אר"י אנו אין לנו אלא ארבעה צלצד, ודרש לה הכא דמ"ש אנו אין לנו אלא ארבעה, קאי על המלכות עתה צזמן הגלות שהיא צצחי אות ד' שהיא דלה ועניה וכדמפרש ואזיל. ואינן מסטרא דאות ה' וכו'. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ע דף מ"א ע"א) דאות ה' מרמז לסוד המלכות כשהיא מתוקנת צסוד ד"ו פרופוס, ה' הוא כנורה ד' עם ו', וד' היא כנורצא שהיא דלה ועניה לית לה מגרמא כלום, ואות ו' הוא ו"ק ד"א, וכד חסתלק ממנה צעלה שהוא אות ו' אשתתפת דלה ועניה, וע"י מרמז בענין מ"ש דעתה לא אשתאר צחיקון הכוס של צרכה אלא ו' דברים סוד ד' בגין דאסתלק ממנה אות ו' עי"ש וצביאורנו שם: דאיהו ו' דרגין. כלומר ו"ק ד"א צעלה כנ"ל: דאיהו כ"ז ה"ס. פי כשהכ"ס שהיא המלכות מתוחדת צצעלה אז היא צשלימות, שבהא ה' הוא צנורתו צשלימות צסוד ד"ו פרופוס שהוא כ"ז מספר הוי"ו וכו"ס מספר אדני: כו"ס

תמן תר"י, תמן שב"ת. עיין (לקמן תיקון ע' דף קכ"ו ע"ב) ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת, והא אוקמוכו דאינן תרין שבתות, אמא עלאה צחלת דרגין, ואמא תתאה צחלת דרגין עי"ש. ועיין (לעיל תיקון י"ט דף מ' ע"ב) דב"י שבתות הם שבת הגדול צינה, ושבת הקטן מלכות, ועי"ש צביאורנו שהצאתי דצרי (כרע"מ ע' יתרו דף י"ב ע"א) דצנתא דיומא הוא שבת עלאה, וצצתא דליליא הוא שבת תתאה עי"ש, ולזה דרש ככא נועריקון צראשית תר"י שצ"ת, שמרמז לסוד כ"י שבתות, שבת עלאה צינה, ושבת תתאה מלכות וכדמפרש ואזיל: בר"א שי"ת. הוא ע"ס ו"ל בר"א שתי"י וכמ"ש ככ"מ: מאן דעביד לון דירה בשבת. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ע' ע"א) לדחם חסד כתיב מלשון דירח עי"ש, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון ו' דף כ"ב ע"ב) לעשות את השבת לדחם, זכא איכו מאן

ברית עולם, דא צדיק דשריין תרווייהו עליה. חד לאמלאה ליה, וחד לאתמליא מניה. בני ישראל, אינון תריין כליין נצח והוד. בנוי דישראל סבא עמודא דאמצעיתא, תלת שביעי שביעי אלין תלת אבהן.

עונג

באר לחי ראי

השקל) דצני ישראל הם סוד נוי"ש עיי"ש. תריין כליין. עיין (צפרדס צערכי הכנויים ערך כליות) כי נוי"ש הם נקראים כליות ושורשם הוא ציסוד לדיק צריח קודש, והם נקראין כן מטעם קבלתם עיי"ה הציבה מן הכחמה עיי"ש, ולזה דרש הכא צהמשך הדרוש ושמו צ"י את השבח וגו' צריח עולם, היינו שטי"י שמחקים היסוד לדיק צריח קודש נמשך השפע לנוי"ש סוד צ"י כליות מחכמה עלאה עיי"ה הציבה וכאמור: בנוי דישראל סבא. עיין (לעיל צהקדמה דף ג' סוף ע"א) שמע ישראל צרח דסבא דסבין ודא חכמה עלאה, ועיי"ש צביאורנו שהצאחי מדברי רבינו צרח כי החכמה עלאה נחלק לצי חלקים, חלק העליון נקרא אצא, וחלק התחתון נקרא ישראל סבא, וז"ל שנקרא ישראל סתם הוא מקבל האצחו מחלק התחתון של החכמה נקרא ישראל סבא עיי"ש. ולזה דרש הכא דמה שאמרנו שנוי"ש שהם סוד תריין כליין נקראים צני ישראל, הגה יען כי אנו מדברים צנוי"ה דז"א, עיי"ה ממילא מוצן דמה שאמרנו דנוי"ה נקראים צני ישראל היינו ר"ל שהם צניו של חלק התחתון דחכמה שנקרא ישראל סבא אשר משם מקבלים הוי"ק דז"א בכלל הארתם וכאמור. עמודא דאמצעיתא. גי' הגר"א. וביום השביעי דא עמודא דאמצעיתא כלול תלת אבהן תלת שביעי שביעי שביעי עונג שבת וכו' וכו"ל, והמשך הדברים צזה מוצן עפמ"ש (לעיל צחיקון הקדום דף פ"ד ע"א) צסוד ויכל חלקים ציום השציע, דיסוד נקרא שציעי משום דציה כלול כל שצע ספירן, ועיי"ש עוד (ולעיל חיקון כ"צ דף ס"ז ע"ב) שצח צדחר דכלול ציסוד כל הי' ספירן, כלול ציה גם תלת ספירן עילאין, וציה אחקריאור גם צתלת אצבן שציעית, ומכ"ע נאמר צצצת תלת שציעי שציעי עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה מוצן הדברים כאן דלחחר שאמר למעלה דפי"י שמירת צצת מתקנים צצ"י צנים שהם נוי"ה צרחה ושמו צני ישראל את השצת, הוא ממשיך הדרוש ואמר דלזה מסיים הפרשה זו וציום השציעי שצת וינפג, כי ציום השציעי הוא מרמז להצחיקון של עמודא דאמצעיתא שהוא יסוד לדיק שהוא במקבל השפע מישראל סבא ומשפיע לצני ישראל שהם סוד נוי"ה, וקרא ליה להיסוד לדיק עמודא דאמצעיתא על דרך שצחצ (לעיל חיקון כ"צ דף ס"ה סוף ע"ב) חותמא דא עמודא דאמצעיתא, ועיי"ש צביאורנו שהיסוד לדיק צומן שהוא מקשר וצי ומשפיע שפע

מאן דמתקן לה דירה נאח צלציה ועיי"ש צביאורנו, כי הלצ הוא מדור ומשכן של הנשמה, עיי"ה לכבוד הנשמה היתירה שצח צצצת ווי"ע לשכון צחוכה, לריך לנקות את הלצ מכל מזה רעה עיי"ש: בתריי בתי לבא וכו'. עיין (לעיל ריש חיקון כ"צ דף ס"ג ע"א) ותריין צחין חויה צלצא ואינון הי' עלאה וחי' תחאה עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה דרש ושמו צניי את השצת לעשות את השצת לדתם, לעשות צלצו דירה נאח להצ' בהוי"ן, שהם סוד הי' שצחות דאמא עלאה ודאמא תחאה וכאמור. ואתפני סתמן יצח"ר. עיי' בדברי רבינו (צפ"ח פ"ד משער קאצ"י) צביאור ענין הלצ שיש לו צי' חללים, ומלאך הי"ע מתלבש צחלל הימין, ומלאך היצח"ר מתלבש צחלל השמאל עיי"ש, ולזה אמר דהכנה להצ' שצחות צצ' חללי הלצ, הוא לחקן הי' יצירן הטוב ורע שיהיו עושי ראונו יחצ"ש, ועיי"ה שאחז"ל צצ"ים (צרכות דף נ"ד ע"ב) צכל לצבך צצני יצרך צי"ע וציה"ר עיי"ש, ודרש הכא לריך להצפנות היצח"ר גם מחלל השמאל שצצ: דאיהו חלול שבת וכמ"ש (לעיל חיקון ל"ו דף ע"ג ע"ב) וצש"ד, מחללי מות יומת, מאן דעאל רשו נוכרה צחלל דילה עיי"ש וצביאורנו שם: דא צדיק דשריין תרווייהו עליה פי' שצחי הי' שצחות האמורים, שהראשון הוא שצת עלאה סוד שכינתא עלאה אמא, וצ"י הוא שצת תחאה שכינתא תחאה מלכות נוקצא דז"א, שניהם שריין צצריח עולם, כלומר שהיסוד דז"א אחיד צתרווייהו, וכמ"ש (לעיל צחיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) שמה"ע אומרים צצצת צי"פ צחי כלל צחי כלל, שמרמז לסוד הי' שצחות שצת עלאה שהיא ציה, ושצת תחאה שהיא המלכות, שנמשך עיי' היסוד דז"א השפע מציה למלכות צסוד את שצחותי השמרו, היינו שישמרו סוד צ' שצחות עיי' נעירה יסוד לדיק עיי"ש וצביאורנו שם, (ולעיל צחיקון הקדום דף פ"ד ע"א) צסוד ויכל חלקים ציום השציעי דא אמא עלאה עיי"ש וצביאורנו שם צאור: חד לאמלאה ליה וחד לאתמליא מניה. והיינו דכ"ל הוא ממשיך אליו השפע מאמא עלאה שהיא סוד שצת עלאה עיי' היסוד לדיק שלו, וכאשר הוא ע"מנו נתמלא אז הוא משפיע וממשיך השפע למלכות סוד שצת תחאה. וכמ"ש (לעיל חיקון י"ט דף מ"א ע"א. וחיקון ל"ט דף ע"ט ע"ב) צסוד שחי כהפוח חוצרות וגו' עיי"ש וצביאורנו שם: בני ישראל וכו'. היינו כמ"ש רבינו (צפ"ח פ"ב ע"ב) שצחצ צדדוש מחללי

עונג שבת (ראשית ב) ונה"ר יוצא מעדן להשקות את הגין. ונהר. אית נהר ואית נהר. אית נהר דאתקרי נהר פלגיו. ואית נהר דאתקרי נחל קדומים. עדן עלאה עליה אתמר (ישעיה סד) עין לא ראתה אלקים זולתך. האי נהר איהו ו' דנפק מעדן עלאה דאיהו א, ואעבר בין אבא ואימא, ואזיל חמש מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי. ומתמן אשקי לגנתא דאיהי שכינתא תתאה.

זכאה

באר לחי ראי

כתר עליון דליכו מופלא ומכוסא ובג"ד אחמר צעדן מצין י"ק ולית עדן חלא כתר עליון דליכו מופלא ומכוסא ובג"ד אחמר צעדן עין לא ראתה חלקים זולתך עיי"ש ובציאורנו שם. דאיהו א' וכו'. פי כי הכה פנימויות בענין האמור כאן צסוד ונכר יולא מעדן שכוה צרחא דעין לא ראתה חלקים זולתך, מצוחר (בזכר פי ויקבל דף ר"י ע"צ) ונכר יולא מעדן, כי גן הוא עדן דלתתא שכוה נקודת תתאה, ועדן הוא עדן עלאה שכוה נקודת עלאה, וע"ד כתיב עין לא ראתה חלקים זולתך, דא נקודת תתאה דליכו ידע האי עדן דלתתא דעמיר צגנתא, ולית מאן דידע ליה חלקים זולתך דא עדן עלאה שכוה נקודת עלאה על כלא דליכו רחא דעלמא דלחי דליכו ידע לנקודת תתאה צסוד הכה דנפיק מניה ורוי ליה ולית מאן דידע ליה צר איכו דכתיב חלקים זולתך, דליכו אחיד לעילא לעילא עד אין סוף וכו' עיי"ש ובמק"מ שם, ולזה הוא מוסיף הכה להמשך הדרוש שזה סוד נורא חות א, והיינו כמ"ש (לעיל תיקון מ' דף פ' ע"צ) דלורח חות א הוא ו' עלאה וי' תתאה, וחות ו' צחמלע הוא מרמז לסוד נקודת תתאה שכוה חכמה תתאה סוד המלכות עולה לנקודת עלאה סוד חכמה תתאה שנקרא חלומות חכמה דתחות כתר עלאה ועלייתה הוא עיי' האות ו' דליכו עץ חיים עיי"ש ובציאורנו שם, ואמר הכה להוסיף על הדרוש שזה בענין דוכר נפיק מעדן וגר' שכוה צרחא דעין לא ראתה חלקים זולתך, ג"כ מרומה צלורת כ"י יודיין וכו' צצורות חות א שכי' דלתתא הוא עדן דלתתא רחא דחכמה תתאה, ועיי' עג שצח עליון מג"ע בתחתון שכוה חכמה תתאה לג"ע עליון שכוה חכמה עליה עיי' חות ו' שכוה סוד ונכר יולא מעדן כנ"ל וכוה הסוד של עין לא ראתה וגר' כי בעדן עלאה סוד חלומות חכמה ובאמור: ואעבר בין אר"א וכו'. וכמ"ש (צדע"מ פ' טו דף כ"ט סוף ע"א) דסוד בגשמית יתירה שמשגיג צצח הוא צרחא דנשמת כל חי, וצבאי נשמת יתירה תכלל י"ק דלינון חצא ואמא, דעלג אחמר עין לא ראתה חלקים זולתך, בגין דליכו מרכבם לעילת בעילות דליכו מכוסה ולא שלט עליה עינא ובגין דא עין לא ראתה, ורוחא יתירה שמשגיג צצח הוא נכר דנפיק מעדן מצין אר"א ומכלבו ח"ק שגין ומצי לשחיתא דליכו

מז"א להקוצבא נקרא הוא עמודא דאמלעיתא עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון כ"צ דף ס"ח ע"צ) לדיק קשורא דיליה עמודא דאמלעיתא דגוף וצרות השבין חד עיי"ש ובציאורנו שם, ואמר הכה דגם מלך קבלתו השפע מישראל סבא ומשפיע לגר' נקרא היסוד עמודא דאמלעיתא, וכמ"ש בעין זה גם (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט ע"א) דגר' אחשקין עיי' לנורא דליכו עמודא דאמלעיתא דכלול כלל ואיכו צרות דכלול ציה ציה כל חצרון דגופא עיי"ש ובציאורנו שם, וזא ממילא צחר דכלול ציסוד כל ספירות דז"א, כלול ציה גם חלה ספירן עילאין סוד חלה חצבן ברמוחן צחלה שציעי שציעי הנאמר צשמירה צצח ובאמור: ענג שבת. עתה מפרש גם שאר עניני שבת, ומפרש תחלה סוד ע"ג שצח שצמחר (בזכר צראשית דף כ"ו ע"א) שכוה כולל עדן נכ"ר גין, ר"ת ע"ג, צסוד ונכ"ר יולא מעדן להשקות את הגין עיי"ש. ונהר יוצא מעדן. היינו כמ"ש (בזכר פי עקב דף רע"ג ע"א) למיכל חלה סעודתין צצח צרחא דענג שצח כמ"ש אז חתענג על כ' שלח נאמר ונכר יולא מעדן להשקות את הגן, ומאן דלא מקיים לון ואית ליה לקיימן אחתפך ליה ע"ג לג"ע צרעת עיי"ש. אית נהר ואית נהר. וכמ"ש (לקמן ריש תיקון כ"ב דף פ"ח ע"א) ח"ה כמה נכרות חינון משניין דא מן דא חית נכר ואית נכר וכו' עיי"ש ובציאורנו שם: עדן עלאה עליה אתמר עין לא ראתה וגר'. עיין (בזכר פי חקת דף קפ"צ ע"צ) דאית עדן עלאה ועדן תתאה, ובין עדן עלאה לתתאה הוא כיתרון האור מן החושך, ועל האי עדן עלאה אחמר עין לא ראתה חלקים זולתך עיי"ש, ואמר הכה כי מיי שמשגיג ע"ג שצח זוכה לתענוג נכר של עדן עלאה שעליו נאמר עין לא ראתה וגר': האי נהר איהו ו' דנפיק מעדן עלאה. וכמ"ש (בזכר פי צראשית דף כ"ו סוף ע"א) ונכר דא עמודא דאמלעיתא יולא מעדן דא חמא עלאה, להשקות את הגן דא שכינתא תתאה, דצבכוה חמא אחמר צמשה וישראל אז חתענג על כ' צע"ג דליכו עדן נכ"ר גין עיי"ש, ועיין (לעיל צבדקמה דף י"צ ע"א) דסוד ע"ג שצח, הוא נכ"ר יולא מעדן להשקות את הגין דליכו עדן שמשגיג ו' נכר דנפיק מעדן מצין י"ק ולית עדן חלא

זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן עציבו דטחול וכעס דמרה דאיהו נורא דגיהנם, דעלה אתמר (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. והכי הוא ודאי. דכל מאן דכעיס כאלו אוקיד נורא דגיהנם.

ארבעים מלאכות חסר חד. אינון לקבל ארבעים מלקות חסר חד בשבת. ואינון עשרה דלקה אדם, ועשרה לחוה, ועשרה לנחש, ותשעה לארעא. ובגין דא אמרו מארי מתני אין לוקין בשבת. דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקות.

יציאות השבת שתיים, אינון עקירה והנחה דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית ואנח ליה ברשו נוכראה. מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתי מרשות דילה ואנח לה ברשו אחרא דאיהו מרה וטחול. ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהי רשות הרבים.

הכי

באר לחי ראוי

אינון רעוב לאלקאכ מסמרא דשפחכ זישא, וזשנח דלא שלטא שפחכ זישא על עלמא פ"כ חן מלקין פיי"ש וצביאורנו שם, אומם כאן שחכז שך אמרו מארי מחניתין. הכה חפשיי צשני החלמודים צבלי וירושלמי וגם צמדשים שלפנינו ולא מלאחי לשון זה צשום מקום, וצש"ם (סכודרין דף ל"ב ע"א וע"צ) לא חכר רק שמיחה צ"ד חן דומה שצח פיי"ש, חכן (צמז"ם פכ"ד מה' שצח כ"ז) כחכ כן דחין מלקין צשצח פיי"ש, ועיין (צמז"א סי' שלי"ט סק"ג) שמחמה על הרמז"ם צח דמחיל זלח פיי"ש. [ועיין צהגכוח הרמ"ז על החי"ז דף י"ב, שחכז כן.] ולפי האמור כאן הכי לפיכך שחוח מימרא ממחרי מחניתין אשר צודאי נמלא כן צחיה צרייחא צחוספחא או צמכילחא וכיו"ל, וא"כ י"ל צודאי שלפני (הרמז"ם) כיחכ ג"כ סודרה מימרא זו צחיה צרייחא צחוספחא או צמכילחא וכיו"ל: דאלין מלאכות אינון חשובין לישראל לקבל מלקות. כלומר דצמניעח עשיות הל"ט מלאכות צשצח, מתקנין חטאו של אדוכי שפ"י נחגלגל החיוב של הל"ט מלקות וכאמור: יציאות השבת שתיים. הוא מפרש צח פנימיות כמסע של איסור עקירה וכנחכ מרבי ל"כ האמור צמשכ וגמ רפ"ק דשצח: עקירה והנחה דעביד לון בבת אחת. הוא מפרש צח כענין דקיי"ל צש"ם שם (דף כ' ע"א) צדן המעציר ד' אמות צרכי, דצנין עקירה וכנחכ צצח אחת, לאפוקי אס עמד לפוש צחמנע דפמור, משום דסוד ד' רשיות דשצח הוא סוד ד' אוחיות כוי צחי ד' עולמות אצרי"ם, וכמ"ש רבינו (צליקוטי כש"ם צחכ' שצח) שם פיי"ש, וצקודשכ הם צריכין להיות דצוקים צצ"ז צחחוח גמור. ומי שפוגם צחיסור כולאכ צרכי"ר הוא עושכ פירוד צן הדצקים, וע"כ כוי מחנאי ככלככ של איסור כולאכ שיכוכ בעקירה וכנחכ צצח אחת דייקא: בארעא נוכראה דאיהי רה"ר. וכיונו כמ"ש (לפיל חיקון כ"א

נדיק לשקוח חח כגן דלחוכ נפש יחירכ דשצח דלחוכ מלכות פיי"ש: דירה לשבת דאיהו לבא וכ"ר. עחכ הוא חחר לפרש מ"ש למעלכ מאן דעציד לון דירה צשצח ולחפני מחמן ילכ"ר, ומפרש דכיונו לחפני מילכ"ר של כעס ועלצוח וכדמפרש וחיל: דעלה אתמר לא תבערו אש וגר. כיונו כמ"ש (לפיל חיקון כ"ד דף ס"ט ע"צ) צסוד לא חצערו אש ככל מושבותיכם ציום השצח, כיונו אש של גיכנס דגופא, ומחי גיכנס דגופא ככד ומרס פיי"ש וצביאורנו שם: דכל מאן דכעיס וכ"ר. וכמ"ש (צרע"ם פ' פנחם דף רל"ד ע"צ) פיי"ש ועיין (לפיל חיקון כ"ד דף ס"ט ע"צ) ומאן ניכו גיכנס צגופא ככד דכיה מרס דלחוכ גיכנס וכ"ר פיי"ש וצביאורנו שם: ארבעים מלאכות חסר חד. וכמ"ש (לפיל צהקדמכ דף י"ב ע"א) צרשית יר"א שצ"ח, אכוככ דלא לחלל צרתח דמלכא צמ"ל מלאכות דאינון מי מלאכות חסר ח' לקבל מי מלקות חסר ח' פיי"ש וצביאורנו שם: ואינון י דלקה אדם וכ"ר. עין (פירושין דף ק' ע"צ) י קללות נחקללה חוכ וכ"ר פיי"ש, ועיין (צמד"ר צמד"ר פ' כ' סי' ד') דעונש מלקות מי הוא מחמא אדוכי"ר שחמא ונלקח מי שחקלל כעולם צחמא מי קללוח י לאדם וי לחוכ וי ננחש וי לארץ פיי"ש, ולפי האמור אינו מוצן מדוע הוא עונש מלקות רק ל"ט ולא ארבעים צשלימות, אומם (צפדרי"א פ' מ"ד) צחוצר ולחחר החמא של עכ"ד ככיו הקציה שלשחן אדם וחוכ ונחש, וגר על כל אחד מהם דין מחשע קללות, וכמות הוא קלל עשירית פיי"ש, ולפי האמור שם מוצן שחארץ לא נחקלל רק צמ קללות דחא מיחכ לא שייך צכ, וכמ"ש צחמח (לכלן חיקון ס"ד דף ל"ב ע"צ) פיי"ש: ובג"ד אמרו מארי מחניתין אין לוקין בשבת. ענין זה דחין לוקן צשצח ככר נדרש (לפיל צהקדמכ דף י"ב ע"א) דחין מלקין צשצח, משום דכל"ט מלקות

והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דיליה ברשו נוכראה. שבתאי איהו טחול חמיה אתתא בישא מרה. שבתאי עליה אתמר (ראשית יז) והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו. ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד (דף פ"ה ע"ב) וחשוכא וקבלא. ואיהי גלותא לישראל.

וצריכין ישראל למעבד לה שנוי בכלא, והא אוקמוה, ואיהו דבור דחול דאיהו אסור בשבת. וכד לא אשכחת אתר לשריא תמן, איהי ברכת, כגונא דשפחה דאברהם דאתמר בה (בראשית יז) מפני שרי גברתי אנכי ברכת.

טחול עליה אתמר (שמות יג) של נעליך מעל רגליך.

נעל מטונף דטפה סרוחה.

כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. דא שבת. ועליה אמרת שכינתא. פשטתי

באר לחי ראי

הכוא הם מלאים נחשים ועקרבים, היינו רמאים כנחשים וכו' עיי"ש: ואיהו רעב וצמאון וכו'. שכוה כיפק של חנווני שצח צאכילה ושחיה ושמתח ואורח צהלקת הנרות לכבוד שבת: וצריכין ישראל למעבד לה שנוי וכו'. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף י"ז ע"א) שבתאי איכו חלקים אחרים ותמן סם המות, ושבתאי אחון דיליה איי שצ"ח, וצריכין ישראל לשנוי לה אחר ושמתח ועודל, ודא איכו שנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה עיי"ש וצביאורנו שם: והא אוקמוהו. (לעיל חיקון כ"א) שם איך עושין השנוי מקום ושנוי שם ושנוי מעשה עיי"ש וצביאורנו שם. ואיהו דבור דחול דאיהו אסור בשבת. ואמרו בגמ' (שבת דף ק"ג ע"ב) שלא יבא דבורך של שבת כדבורך של חול עיי"ש, והיינו ענין השנוי של שבת האומר כאן. כגונא דשפחה של אברהם וכו'. וכמ"ש (לעיל חיקון ע"ב דף כ"ד ע"ב) כגונא דעבדת שרה לשפחה דילה, ככ"ד מפני שרי גבירתי אנכי ברכת עיי"ש: טחול עליה אתמר של נעליך וגו'. עיין (לעיל חיקון כ"א דף ע"ב ע"א), (ולכל חיקון כ"א דף י"ג ע"א) דפסוק זה דשל נעליך מעל רגלך שנאמר למשה, היה להפריש ממנו הכוונא דקליפא שכיחא דצוקב צו צמח שנגעו צו צחיה צו פרעא עיי"ש וצביאורנו שם, ולא אמר הכא להמשך כדורש שמה שנאמר למשה להסיר מעל רגליו, היינו להסיר הקליפא דטחול שביא ענין הכוונא דקליפא וכו' אמור: נעל מטונף דטפה סרוחה. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף י"ג ע"ב) אסחכל דשפחה ציטא שלגא, דאיכא עפא סרוחה, דכל חובין דצי' לינון מאברין דעפא סרוחה, שצגינא אתמר לגבי חייצא מאין צאה מטפא סרוחה עיי"ש וצביאורנו שם: דא שבת. היינו כי שבת אקרי קודש. וכמ"ש רבנו (נפשיה פי' משער ריב) דשבת אקרי קודש עננו עיי"ש. עיין (צ"ח צמח"ע דף י"ז ע"ד) דשבת שורא נפש יסירא

צאוס

דף ס' ע"א) מאן דפגים צברית ואפיק זרעא מיניח לרשות נוכראה, כאלו אפיק מרבי' לרבי', וגרס למכויו שכינתא נפקא מאתרח רבי' דאיכו ארץ ישראל, וגלה אותה צי אומין דעלמא דלינון רבי' עיי"ש וצביאורנו שם: והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קודש וכו'. וכמ"ש (לעיל חיקון כ"ד דף ס"ט ע"א) כמה דלריך נטורי דברית דלא יעול ברשו נוכראה, כגונא דא לריך צ"ג נטורי דשבת דלא לאפקא מרבי' לרבי' וכו', רבי' אשח זנונים וכו' עיי"ש וצביאורנו שם, עיין (לעיל חיקון ל' דף ע"ג ע"א) מחלליה מות יומת, מאן דאעיל רשו נוכראה צחלל דילה דאיכו רבי' וכו' עיי"ש וצביאורנו שם שבתאי איהו טחול וכו'. (לקמן חיקון ע"ב דף ק"ד ע"א) מולא אני מר ממות את האשכ דא טחול שבתאי עיי"ש, עיין (צ"ח פ' יתרו דף כ"ז ע"ד) דשבתאי מסערה דיסוד דקדושא אקרי שבת, אכל מסערה דיסוד דסי' אתקרי שבתאי עיי"ש, ולא אמר הכא כי מי שמתלל שבת ומכנים מרשות לרשות פגים צברית קודש ומכנים אות צרית קודש דיליה ברשו נוכראה, אז נעשה פגם ציסוד דקדושא שכוה שצ"ח, ונעשה ממנו יסוד ז"א דסי' שנקרא שבתאי שכוה צחי פחול שכוה צחי אשכ שכוה מר ממות, שכוה טחול שבתאי וכו' אמור: חמה איתתא בישא מרה. ר"ל כי כל אלו הם כנויים לשבתאי שכוה נוקבא דקליפא, וכמ"ש מצינא דשבתאי ביה אשכ רעב מר ממות, וביינו אחתיה ציטא ומריה ומוסיף הכא כי גם חמיה הוא כנוי לשבתאי, וכמ"ש (לעיל חיקון ח' דף כ"ד ע"א) שיש קליפא ששמה חמיה, שכוה אחת מהחריץ נוקבין דסי' עיי"ש וצביאורנו שם: עלה אתמר והבור רק אין בו מים וכו'. וכמ"ש (צרימ"פ פ' כי חלל דף רמ"ט ע"א) וישלכו אותו הכורס נוקבא ציטא והבור רק הוא דכורא רק צלל חורס, אכל נחשים ועקרבים שכוה כדור שצגלית האחרון שברשעים שדור

(שיר ה) פשטתי את כתנתי איכבה אלבשנה רחצתי את רגלי איכבה אטנפם. ובגין דא צריך בר נש בשבת לשנויי. בלבושין בשרגא במאכלין.

וצריך למהוי מוסיף מחול על הקדש. וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש יתירה בשבת, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נפש יתירה חיו:

תקונא ארבעין ותשע (ליום כה)

בראשית ברא אלקים (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. מי אלה, הוא אלקים. מי ברא לאלה. שיאו מ'רום ע'יניכם, דא ק"ש, ראשי תיבין ש'מ'ע' דמיחדין ישראל לקוביה פעמים. ותשכחו תמן מ". דאיהו כללא דחמשין אתון. ובמאי

באר לחי ראי

ממנח בלבושין דחול, ומנח שנשאר איזכ לבוש מק"ג שדצוק כהשכינה הוא מחזיר ע"י הרהורי השוכה שלו להקדושה, ומוסיף מחול היינו בלבושין דחול של ק"ג אל הקודש שהוא המלבושים של הקדושה דשבת וכאמור

בראשית ברא אלקים. עיין (צוהר משפטים דף ק"ב ע"א) שמא קדמאח אלקים וכו' קדמאח לכל בניינן, שמא דא אחצני דכתיב שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אליה וכו', ועי"ש (צוהר"ח) דר"ל דקודש שנאלצו ה'ר"ק דז"א שנקרא אליה, האליה הכחמה למדת הבינה שנקראת מ"י וצחוכה נגד ו"ק דז"א שנקרא אליה, וצוה נשלים שמא קדמאח שהוא השם חלקי"ם אתון מ"י אליה עי"ש, ולזה דרש הכא שלכוונה זו החליל החורב בראשית ברא אלקים, לכוונה כי בראשית והתחלת בנין לכל הביניים נברא השם אלקי"ם שהוא שמא קדמאח לכל הביניים, וזכר אחצריאו כל העולמות צדור מ"י ברא אליה וכאמור. ש"או מ'רום ע'יניכם דא ק"ש. כהיותו מדבר בפסוק זה הוא הולך ודורש בתיקון זה ותיקון שלח"ו כמה דרשות ורמזים שרמז בפסוק זה: דא ק"ש ראשי תיבין ש"מ"ע. עי דצדרי רציו (צפתי"ה פ"ו משער הק"ש) ח"ל כשהאמר שמע, חסגור עיניך ציד וימין, כמ"ש בצבא דמשפטים עולמאח שפירחא דלית לה עינין הנאמר על רחל שהיא העולה עמה צדור צדור מ"י עי"ש, ולזה דרש הכא שא"י מרו"ם עיניכ"ם ר"ת שמי"ע, דשעתא אמירה שמע צק"ש סוגרין העינים להעלות את רחל שהיא עולמאח שפירחא דלית לה עינין לאמא עלאה וכאמור: ותשכחו תמן מ". ר"ל כי גם הוי"ה מ"י מפסוק הנ"ל מרמז לכוון הק"ש, כי צ"פ כ"ה אותיות שיש בפסוק שמע ישראל שמונים פעמים בכל יום עולם מ"י, וכמ"ש (בתיקון כ"א דף מ"ז ע"א) וצ"ד עי"ש וצ"אורנו שם: ובמאי צריך ליחדא ליה בשחרין וכו'. עיין (צקסי"ה ערך ק"ש) שכתב צ"ס המקובלים, דהחילוק בין ק"ש של שחרית לליל ערבית, וצק"ש

באדם שהוא צחי רוח הקודש, וכו' צדור וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוזד, שהוא תוספות הרוח הנקרא קדוש ה' עי"ש, ולזה דרש הכא שציוס השבת זוכה כל שומר שבת לצחי כי המקום אשר עומד עליו אדמת קודש הוא, שהמלכות נקראת אדמ"ה כמ"ש (לעיל תיקון י"ד דף ל' ע"א) מאי אדמתך, שכינתא תתאה, דשכינתא איכי ארעא דכא גדלין ולמחין חילגין עי"ש וצ"אורנו שם: אדמת קודש הוא. שהיא עצמות הקדושה צדור תוספות נר"י מסערה דעלמיות הקדושה להיות נקרא קדוש ה' וכאמור. ועליה אמרת שכינתא פשטתי את כתנתי איכבה אלבשנה היינו כמ"ש (בשער הפסוקים, בספר הליקוטים רות, ד"כ ח"א) לפנים בישרל"ל שפסוק זה נאמר לענין הפשטת המלבושים של הקליפה דס"מ שמלבושים להשכינה ע"י עונותיהם של ישראל עי"ש: ובג"ד צריך ב"ג בשבת לשנויי בלבושין וכו'. וכמ"ש צ"ס (שבת) שם שלא יכיר מלבושן של שבת במלבושן של חול, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א) עי"ש וצ"אורנו שם: וצריך לחוסיף מחול על הקודש וכו'. עיין דצדרי רציו (צפתי"ה פ"ו משער ק"ג) דסוד תוספות שבת שמוסיפין בשבת מחול אל הקודש, הוא כי בשבת נפרד דציקות הקליפה נוגה מיסוד אות צדית קודש, וגם אם חזמן לפעמים שנתדבק אחיך קליפה מהנוגה, הוא צעלמו חוזר להיות עוז גמור, וזה הוא סוד תוספות שבת עי"ש. ולזה דרש הכא ולכוונה זו של המלבושים של ק"ג המלבושים להשכינה בכל שש ימים, לריכין לפשות צ"ס תוספות שבת שמוסיפין המלבושים דחול מהק"י מהשכינה, ואם חזמן שנשאר איזכ קליפה הוא חוזר להקדושה וכאמור: וכל המוסיף מוסיפין ליה וכו'. עיין (צפתי"ה פ"ו פנחס דף רמ"ז ע"ב) דנפש יתירה הכא לכל אדם מישרל"ל בשבת הוא מהמלכות ולפי מדותיו דהאי צ"י עי"ש, ולזה דרש הכא דכא תלוי מדריגות הנפש יתירה של האדם כפי מה שהוא מוסיף מחול אל הקודש, היינו שנושא מלבושים שפירין דקדושה להשכינה ומפשיט

ובמאי צריך ליחדא ליה בשחרין. בההוא דאתמר ביה (חבוק ג) רום ידיהו נשא, דאיהו מרום, בגין דאיהו מרומים ישכון.

ורא"ן. דתמן אורי, ודא אור הככבים דבהון שכינתא נפקת הה"ד (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם. ובגין דא ק"ש בליליא. כמה דאוקמוה מארי מתניתין ביציאת הככבים.

ערב ובקר צריכין ליחדא לה עם מלכא, בגין (אסתר ב) דבערב היא באה עמיה, ובקר היא שבה לגביה. ודא ערב דיצחק, ובקר דאברהם, דתמן בעלה ביניהו ישראל.

ועוד המוציא, דא המוציא לחם מן הארץ, בגינה אתמר (ישעיה לג) לחמו נתן וכו'.

ועוד

באר לחי ראי

דבקי"ש של שחרית היחוד הוא צה"ת, ובקי"ש של ערבית היחוד ציסוד עיי"ש, ועיין (צד"מ פ' קרח דף קע"ט ע"א) ציסוד תרימו תרומה לה, בגין רום ידיהו נשא, ואינון עשר אלבעאן דסליקו לון לעשר ספירן, דלינון יו"ד ק"א ור"א ק"א דסליק מ"ה וכו' עיי"ש, ולזה הוא ממשיך הדרוש דהקרא שאו מרום עיניכם שמרמו לסוד ק"ש כאמור, הוא מדבר בקי"ש של שחרית שמעלין המלכות לת"ת ושם מתחייחדת בצעלה, וזה מרומה צהיבות שאו מרום ציסוד ר"ס ידיהו נשא, שמעלין המלכות לת"ת שהוא השם מ"ה ומתחייחדת שם עמו בכל העשר ספירות וכאמור. דאיהו מרומים ישכון. עיין (צמ"ד צעלה פ' מ"ה סי' י"ב) הוא מרומים ישכון זה הקצ"ה עיי"ש, וביינו סוד התי"ת שהוא ז"א, וכדקיי"ל דבקי"מ שזכר קצ"ה צ"ס וצדרי חז"ל בינו ז"א, וכמ"ש רבינו (צליקוטי הש"ס זכרות) וצ"ד, ולזה דרש שאו מרום עיניכם, בינו להעלות המלכות לצעלה עד ת"ת שם הוא צה"י הוא מרומים ישכון וכאמור: ורא"ן דתמן אורי ר"ל כי תיבת רא"ן לירוף אחון אורי, ור"תו צה"י למ"ש (צובר צריס בהקדמה דף א' ע"א) דען עושה פרי אשר זרעו צו, בהמשך זרע קיימא צלות צרית קודש נקרא אור עיי"ש, וכ"כ רבינו (צע"ה דרוש כי משער מ"י ומ"ד) דהטפה בהמשך מיסוד דזכורה לרסם הנוקבא נקרא אורי עיי"ש, ולזה דרש כהא שאו מרום עיניכם, בינו שעי"י סוד הקי"ש נעשה היחוד דז"א, ועי"י נעשה סוד ור"א אחריות אורי, בינו שהוא מדווג עמה ציסוד אות צרית קודש ונמשך הטפה זרע קודש מת"ת להמלכות וכאמור. ודא אור הכוכבים. עיין (צובר פ' פנחס דף ר"ג ע"א) אמר ר' פנחס קצ"ה צה"י כל חינון טוכציה דרקיע רצבין חעירין, וכו"ל אודן ומשבתן לקצ"ה, וכד משא זמניו לנצחא קרא לון קצ"ה צשנא, וכדן רכעו וחושיטו שרביטא דנכורה למכך לנצחא למאריכון צככוא אחר דאחפקון, כה"ד שאו מרום עיניכם ור"א מי צה"י אלה וגר עיי"ש, ולזה ממשיך כהא הדרוש דלפי האמור דהמשך הקרא ור"א בינו סוד אורי, בינו שעי"י מלות ק"ש מעלין את המלכות להתייחד בצעלה נחשור כהא של אורי

היינו אור הכוכבים שמשצחין למאריכון וחושיטו שרביטא דנכורה וכאמור: דבהון שכינתא נפקת. עיין (צמ"ד צראשית פ"ו) ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים וגר ואת הכוכבים, עיי"י שמיטע את הללנה הרצה לצאכ, ועיין (צ"ה איכא דף ע"א ע"ד) צפסוק עד אשר לא תחשך השמש וגר, שאמר שם שהיורה הוא המלכות דחצי צדק ילן צה, והכוכבים חינון מלאכי השרת שכו צאים צה וידועים אללה ואלן אקרי מלאכי השרת עיי"ש, ולזה אמר כהא להמשך הדרוש דעי"י מלות ק"ש שמעלין השכינתא לת"ת להזווג, אז הכוכבים שם המלאכים מלאכי השרת מלאכי השלום דפקין עמה וצחים וידועים אללה, מתעוררים גם כה אז לשצחא למאריכון וחושיט שרביטא דאורי וכאמור: הה"ד המוציא במספר צבאם. היינו כמ"ל סוף תיקון זה דשכינתא חו"י מספר דלכלו: כמה דאוקמוהו מארי מתניתין. צ"ס (רפ"ק דזכרות דף צ' ע"א) דמן קי"ש של ערבית הוא משעת לילת הכוכבים: בגין דבערב היא באה עמיה וכו'. עיין (צובר פ' פנחס דף ר"ב ע"ב) ה"א ממזל להכנה המלכות נוקבא דז"א, דבערב היא צה שבה לגבי צעלה וצ"ה צין דרועי דצעלה, וצבקר היא שבה לגבי צדקי דעלמא וכולל צרשותא דצעלה עיי"ש. ולזה אמר כהא דלרינן לקרות ק"ש ליחד המלכות עם צעלה צין צבקר וצין צער, משום להיות צער היא צהא שכי"י צצחי שכיבה עם צעלה צין דרועי דצעלה, וגם צבקר דעי"י שכי"י שבה לגבי צדקי דעלמא אעפ"י כהא צכל עת וגם צבקר היא חחרת ושבה לגבי צעלה והיא חמיד צרשות צעלה וכאמור: ודא ערב דיצחק ובקר דאברהם. עיין (לעיל תיקון ל' דף ע"ד) ערב דא ערב דיצחק, צוקר דא צוקר דאברהם, יום אחד דא עמודא דאמלטיא וצדיק דחשצין חד, ועיי"ש צצאורנו שבהאחי מפי"ש (לעיל תיקון כ"ז דף ע"א) קי"ש דשחרית ק"ש דערצית, דא לימינא ודא לשמאלא, ועיי"י העמודא דאמלטיא מחיידיים, ועיי"ש צצאורנו שכוונה צה שעי"י עמודא דאמלטיא ויסוד צדיק, ככללים חסדי אברהם דימינא קי"ש דשחרית, עם צבורות דיצחק דשמאלא קי"ש דערצית

ועוד המוציא במספר צבאם, אליו רמ"ח תיבין דק"ש. דכלם בשם יקרא הה"ד (בראשית ב) יקרא האדם שמות וגו'. דא ההוא דאתמר ביה (ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית. דקרא שמהן לכל חיות הקדש ולכל שרפים ואופנים וצבא דלעילא, לכל חד קרא ליה בשם ידיע. ובדרגא ידיעא. לאשתמודעא לכל חד מאתר דאתנטיל. כגוני דנחלי ימא דאתחזרו לאתר דאתנטילו בשליחותא. הה"ד (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים וגו' אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת. מאתר דאזלין תמן חזרין בשליחותא.

מרוכ

באר לחי ראוי

יחודא צהכוא רעותא למכויו כלכו אחד, כמה דשוי כל שיפיו צרוא דחד הכי מחבר כל שיפין עלאין לייחדא שמה דקצ"ה כל חילי שמיא כלכו קיימין שורין שורין בגין לאתחקנא ולאחלללא כלכו צהכוא יחודא למיקם צרוא דחד ביחודא חדא כלכו מתחקנו בתקוניאון כדקא יאות עיי"ש, ולא דרש המשך בקרא "שאו ימרום יעניכם, ר"ת שמ"ע שהוא סוד הק"ש וראו וגו' המוליד במספר צבאם היינו חילי שמיא שהם במספר הרמ"ח חזין שכללים צהכוא יחודא דק"ש וכאמור: לכלם בשם יקרא וכו'. היינו כמ"ש (לקמן תיקון י"ז דף י"א ע"ב) כמה נשמחין וכמה ליורין ליי קצ"ה דיחוקנא דמרכבות דלעילא דליטין חיות הקדש וכו' ואייתי קצ"ה לאדם וכו' ואיכו קרא לון לכל חד שמחן כפום חילי דלעילא דאתמר צהון המוליד במספר צבאם לכלם בשם יקרא, לכל חיי ומלאך ואופן, קרא לון בשם ידוע לכל חד על מחוכתו כעצדותו וכמשמרתו וכו' עיי"ש. דא ההוא דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית. עיין (דרעי"מ פ' פנחס דף רנ"ה) שדרש פסוק זה ובחכמה דאיכו חיי תפארת איכו סליק לאחקרי אדם הה"ד כתפארת אדם עיי"ש. ועיין (צבר) פ' ויקהל דף ר' ע"א) חית שם ואית שם שם דלעילא דא נקודת עלאה וכו', ועיין (צמקי"מ) דשם דלעילא דאיכו נקודת עלאה היינו חכמה עיי"ש, ולא אמר הכא דהכח שהיכו לו לאדרי"ר שקרא שמוה לכל הנבראים, הוא מכה שמו שקרא אדם ששורשו צהכמה דאיכו חיי תפארת צסוד כתפארת אדם לשבת בית, אשר צכח זה סליק לאחקרי אדם כנזכר, ומכא זה היה צידו לקרוא השמות צסוד לכלם בשם יקרא, כי צשורש נשמחו שהוא החכמה שם הוא סוד השמות שצטולמות בעליונים ומשם נוצע לכל צברא שם עלאה וכאמור: לאשתמודעא לכל חד מאתר דאתנטיל. וכמ"ש (לקמן תיקון י"ז) שם לית מלאך דלית ליה עקרא וכו' דכל ממנן דלעילא שמחן דלכון תליין צספיקן וכו' עיי"ש: כגוני דנחלי ימא וכו'. היינו כמ"ש (צבר ר"פ פקודי דף ר"ב ע"א) שדרש פסוק זה כל הנחלים הולכים אל הים וכו' חלין חיונן רחיקין דלתתא, דכד יענא נקיע לון כלכו נקיע לון ושאיב לון בגויה, ולצבר אפיס מיין לסמדרא אחרא דליטון רחיקין קדושין דלתתא ואשקי לון וכלכו

אחמק

דערצית זה צכח, ונעשה היחוד דזו"ע צחידא שלים, ולא אמר גם הכא דלירך לקרות ק"ש צערצ ובצקר, נכלול גבורות דיתחק דערצ דצשמאלא, צחסדי אצברהם דצימינא, לכלול הגבורות צהחסדים שהוא צחי יום וליכא כניל להיות יחודא שלים, וכמ"ש (צכשצמטות צצסוף ח"א מחבר דף רנ"א ע"ב) ויחי ערצ ויחי צקר יום אחד, כדן יחודא לעילא, יחודא לתתא, שלמא לעילא שלמא לתתא עיי"ש: דתמן בעלה בינייהו ישראל וכמ"ש (לעיל צהקדמה דף ג' סוף ע"א ור"ש ע"ב) דחיצת ישראל צצסוף שמה ישראל וגו' מרמז לסוד עמודא דאמטיתתא דכלול תריוויכו ימינא ושמאלא, ישראל הוא ליורין ש"ר ח"ל, ש"ר מימינא ח"ל משמאלא עיי"ש ובציורו שם: דא המוציא לחם מן הארץ עיין (צבר פ' תרומה דף קס"ח ע"א וע"ב) שמצא הענין מה שמצרכין המוליד לחם צכ' הידיעה, ולא מוליד, דכל מלין דליטון מראש דעלמא עלאה אסתחרא ה' מחמך דהא מעלמא גניאז וסתירא איכו, אכל מלין דליטון מעלמא תתאה דלתגליא יתיר כחוצ צכ', כדכתיב המוליד במספר צבאם, שמדבר צמלכות צרוא דעלמא תתאה, כיון דמצרך צ"ג המוליד לחם מן הארץ שכינתא תתאה אחיח קמיה כד"א ואלכת לפני ה' אלקיך וכו' עיי"ש, ולא דרש שאו מרום עיניכם וראו וגו' היינו ענין התגלות השכינה לכל הצבא לראות, המוליד וגו' שהי' של המוליד הוא כמו המוליד לחם מן הארץ, שמרמז לצחי התגלות השכינה צעלמא תתאה, ואינה גנוח וסתירא וכאמור: בגינה אתמר לחמו נתן וגו'. עיין (צמד"ר צשלה פ' כ"ב ס"י י"ב) ד"א לחמו נתן מימיו נאמנים, זה הקצ"ה שמפקד לצני תורה וכו' שיהיה לך יולאין מפיד נאמנים כשילאו מפי משה, ואני מראה לך יופי פנים אל פנים וכו' עיי"ש, ולא אמר הכא דציגיה אחמר לחמו נתן וגו', והיינו שבענין שגדרש על הכחוצ הלו דלחמו נתן מימיו נאמנים כד', שצבעיה הקצ"ה לצני תורה אני מראה לך יופי פנים אל פנים, הוא מצחי התגלות השכינתא תתאה צצכ"ז עלמא תתאה צצחי שאו מרום עיניכם וראו וכאמור: אליו רמ"ח תיבין דק"ש. עיין (דרעי"מ פ' פנחס דף רנ"ה ע"א) מאן דמייחד שמיח דקצ"ה צק"ש ישוי לצבי ורעותיה צהכוא יחודא, ויחבר כל שיפיו צהכוא

(ישעיה מ) מרוב אונים. דא כתר עלאה. (שם) ואמיץ כח דא חכמה, מאי כח דיליה, אימא עלאה, (שם) איש לא נעדר איהו כללא דתלת ספירן. מאי איש (שמות טו) יי איש מלחמה יי שמו. איש, א' כתר עלאה. י' חכמה. ש' שרשא דאילנא, דאיהי אימא עלאה תשובה ודאי.

ועוד מרוב אונים דא עמודא דאמצעיתא. אונים דיליה נצח והוד. ואמיץ כח דא צדיק. איש לא נעדר, יי איש מלחמה. והא אתמר.

קם

באר לחי ראי

ויראו ממך שיין סליק אחון שים עיי"ש וצביאורו שם, ולזכר יתכן שמוסיף הכא גם סיומא דקרא כי שמי, היינו שפי' התשובה נחפורר ככה של הצינה שהוא יוכל עליון ועיי"ש מאיר האות ש' ונעשה המלחמה על החנונים וצורחים, כמי"ש וראו כל עמי הארץ כי שים כי נקרא עליה ויראו ממך, וכיינו שיכי המלחמה בחנונים להחגבר עליהם בסוד כי שמי, כעסם ככה של שים יקריק שהוא סוד כש' וכאמור: ש' שרשא דאילנא. צביאור הדרכים עיין (בפרדס, צשער ממטה למעלה סוף פ"ב) כי כש' רומז לשורש האילן למעלה צינה עיי"ש לדרכו, ויחנן כי סוד אילנא דרצח עלאה הוא בגי' כח"צ, ויחנן עפמי"ש (צרי"מ פ' פנחס דף רנ"ז ע"א) דתלת רישין דש' מרמז לגי' מערכה כח"צ עיי"ש, ואמר הכא שהצינה הוא השורש והכולל של כל בגי' ועיי"ש נקראת שרשא דאילנא: תשובה ודאי. עיין (בפרדס צערכי הכנויים, ערך תשובה) כי עיי' החטא אמת מסתלקת מעל צינן וכולך השפע מהמלכות לחנונים, וכשמתקנים מעשיהם עיי' התשובה, אז הצינה שבה על הצנים ומשפעת להם ומונעת השפע מהחנונים עיי"ש, ולזה דרש כי איש מלחמה כי שמו, שמרמז לסוד כש' שמאיר עיי' התשובה שהוא הצינה כנזכר, כי עיי' התשובה נעשה מלחמה בחנונים ונמנע מהם השפע וכאמור: מרוב אונים דא עמודא דאמצעיתא. עיין (צכר פ' תולדות דף קמ"ג ע"א) שדרש תיבה רוב ליסוד לדיק בסוד וידגו לרוב ורוב דגן ותירוש עיי"ש, וככה דרש ליה לעמודא דאמצעיתא בסוד גוף וצריח חשצין חד. אונים דיליה נצח והוד. היינו כי ניי"ש שהם תריין שוקין הם סוד שני העמודים החזקים שבהם נשען עליהם, וכמי"ש (צכר פ' אמור דף ל' ע"ב) בסוד שוקיו עמודי שש, שהם שוקים הם סוד צ' העמודים יכון וצונו שהם העמודים שמקיימים את הגוף עיי"ש ומק"מ שם: ואמיץ כח דא צדיק. וכמי"ש (צכר פ' צראשית דף ל"ג ריש ע"ב) עושב ארץ צכחיו לא לדיק עיי"ש וצלוכיה שם: איש לא נעדר ה' איש מלחמה. פי' דסיומא דקרא איש לא נעדר, הוא נדרש לסוד גי' כח"צ כמי"ש (צכר הבכיר) בסוד כי איש מלחמה: והא אתמר. ר"ל כמו לחממר למעלה

אחמקן ואחפוקן צשמא כד"ל לכלס צשם יקרא עיי"ש וצלוכיה שם. מרוב אונים דא כתר עלאה וכו'. עיין בדברי רבינו (צפע"ה פכ"כ משער הק"ש) שמבאר סדר הרמ"ה תיבין שצק"ש, ששם בסוד רמ"ה אצרון שצ"ל שנעשים לו לאחר שוירד השפע לגי' מוחין שלו כח"צ, ואח"כ יורדין להגיה ונכ"י ועיי"ש נהגדל ז"ל ונעשים לו רמ"ה אצרים שלמים עיי"ש, ולזה הוא ממשיך ככה הדורש צמח שדרש עד עתה רישא ואמלעיתא דקרא שאו מרום עיניכם המוליד צמספר צבאם שמרמז לסוד ק"ש ורמ"ה תיבין דק"ש, ודרש גם סיפא דקרא מרוב אונים ואמיץ כח איש לא נעדר שמרמז לסוד גי' כח"צ, וג"ל חג"ה, וג"ל נכ"י, שפי"ש נהגדל ז"ל ונעשים לו רמ"ה אצרים שלמים שהוא סוד הרמ"ה תיבין דק"ש וכאמור. דא כתר עלאה. עיין (צכר צראשית דף צ' סוף ע"א) שדרש פסוק זה מאי מרוב אונים, דא ריש דרגין דסליקו ציה כל רעותין ואסתלקו ציה צאורה סחים, ועיי"ש צמק"מ שמפרש זאה על ספירה החכמה, וכאן דרש זה על כתר עליון, שהוא סוד חין סוף צ"כ שהוא רישא דכל רישין וכה כל הכחות ואמיץ כח דא חכמה. עיין (צכר שם ריש ע"ב) שדרש ואמיץ כח דא רחא דעלמא עלאה דאסתלק צשם חלקים, ועיי"ש (צמק"מ) שמפרש צשם האריז"ל דכיינו צינה שנקראת כה ה', והכה מחלק כ' הצינה דסוד כ"ה הוא צינה, ותיבה ואמיץ מרמז לסוד החכמה שהוא המאמץ להצינה שנקראת כה ה', וכמי"ש רבינו (צעי"ה פרק י"א משער דרושי אציי"ע) דאור ענמות אצב ממש הוא מהפשע בתוך האמת עיי"ש. איהו כללא דתלת ספירן. כח"צ: מאי איש ה' איש מלחמה וכו'. במשך הדברים צכר, מוזן עפ"ד (כס' הבכיר סי' י"ט דף ד' ע"א) שדרש כי איש מלחמה, א' ראש שהוא סוד הכתר, י' הוא החכמה, ש' הוא צינה שכולל כל העולם מפני שכתוב צב תשובה, ועיי"ש (צאור הגנוח) דר"ל כי תשובה הוא צינול בגדול שאמר ושצתם איש אל אחחתו וגר עיי"ש, והדברים יתייחדו עם מה שכתב (לעיל תיקון י' דף כ"ז ע"א) ש' של תפילין דא אמת עלאה, עלה אחמר וראו כל עמי הארץ כי שם יקריק נקרא עליו

קם סבא בתר טולא דרבי שמעון, ואמר רבי רבי, האי קרא הכי שמענא. שאו מרום עיניכם. שאו כמו (תהלים קלד) שאו ידיכם קדש. ודא (ירמיה ב) קדש ישראל ליי ראשית. מרום דיליה כתר עלאה. מי אימא עלאה דברא עלמא באלה. מאן אלה. (שמות ו) אלה ראשי בית אבותם ואינון תלת אבהן. (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם, אלין צבא השמים דאינון נצח והוד. מאי מספר דלהון. אלא מספר וחשבון דכלא, דא שכינתא עלאה. (שם) לכלם בשם יקרא דא שכינתא תתאה, דאתמר למשה בגינה (שמות לג) ואדעך (דף פ"ו ע"א) בשם. (ישעיה מ) מרוב אונים, ההוא דאתמר ביה (ראשית מח) וידגו לרוב בקרב הארץ. ודא צדיק. ואיהו אמיץ כח איש צדיק, כח דיליה איה

באר לחי ראי

למעלה ואין מהאורכ לכפול הדברים שאו כמו שאו ידיכם קדש עיין (צסי מבריק) צכוות שאו ידיכם קודש, שקודם נטיי שהכוונה להעלות סוד הידים למעלה נגד חז"ל שהוא הראש הנקרא קודש עיי"ש, והכא משמע והכוונה היא להעלות הידים סוד חו"ג עד החכמה שנקרא קודש: ודא קודש ישראל לה' ראשית. מציא פסוק זה לראיה לחכמה נקרא קודש, והיינו כמ"ש (לפיל תיקון י"ב דף כ"ז ע"א) מסערא לחכמה דאיהו ה', קודש ישראל לה' ראשית תבואתה, ראשית ודאי, ועיי"ש צביאורנו כי החכמה נקראת ראשית כמ"ש ראשית חכמה עיי"ש, ומציא דרוש זה כי מזה מבואר דחיבת שאו מורה להעלות ספירה ועולם לספירה ועולם שלמעלה ממנה, ע"כ הוא דורש גם פסוק זה שאו מרום עיניכם להעלות ספירת החכמה שהוא צענים, צסוד חכם עיניו צראשן, לעולם שלמעלה ממנה שהוא הכתר וכדמפרש ואזיל מרום דיליה בתר עלאה שהוא עליון עליו. מ"י אמא עלאה דברא עלמא באל"ה עיין (בזכר ר"פ צראשית דף ח' ע"ב) צסוד צראשית צרא חלקיים, אותיות מ"י אל"ה, דצריאת העולם צמה שנתחצר מ"י עם אל"ה אותיות חלקיים עיי"ש, ודרש גם הכא כי מ"י שהוא אמא עלאה התחצר צאל"ה שהוא האצות ועיי"ז צרא הקצ"ה את העולם, והיינו כמ"ש (צמד"ר צראשית פ' ח' סי' ד') דהאצות עלו צמחשצב צצריאת העולם עיי"ש, ודרש הכא דעליות המחשצב להאצות היה צכה האמא, והיינו ע"ד שבי צינו (צלקי"ה ר"פ וצרא) דהאצות הצרכים יתקב יעקב ילאו מאמא עלאה שהיא ס"ג עיי"ש, ולזה דרש סוד צראשית צרא חלקיים אותיות מ"י אל"ה, שהוא צסוד מ"י צרא אל"ה, מ"י אמא עלאה שהוא שם ס"ג העלה צמחשצב של האין סוף צ"ה האצות שנקראים אל"ה לאורך צריאת העולם. צבאם אלין גו"ה. וכמ"ש (לפיל תיקון מ"ז דף פ"ד ע"א) וכל צבאם חיון גו"ה דחיון צאם השמים וצביאורנו שם. מספר וחשבון דכלא דא שכינתא עלאה. עיין (צשלי"ה פ' צמד"ר) שיש צי צחינות מספר, דעו"ה"ז שעל ענינים גשמיים חיון עוצ ואין הצרכה שורכ צו שטיי המספר נפרד כל אחד מחזירו ואינו אחדות, אמנס צעסקי הרוחניות המספר

הוא דבר עוצ וע"כ נספרו בני ישראל להשרות השכינה עליהם, וזה המספר אין לו מספר שכל אחד כלול מחזירו וחזירו מחזירו עד אין סוף שמתרצים ומתחוספים ונכללים ענפי קדושה, וזה סוד והיה מספר צ"י כחול הים אשר לא יספר, שהמספר אין לו מספר ע"י הצרכה ששרתה צכה עיי"ש, והנה נודע מדברי רבינו (צלקי"ה פ' תרומה) כי מקור הצרכה צאם מצינה ותצוה עיי"ש, וכן מבואר (צרע"מ פ' פנחס דף רכ"ג ע"ב) צרכה דא צינה שכינתא עלאה עיי"ש, וכ"כ (בזכר פ' וצתחקן דף רס"ג ע"ב) עיי"ש, ולזה דרש המוליד צמספר צאם לעוצה לשרות עליהם הצרכה להיות היא כלול מחזירו וחזירו מחזירו להיות מתרצים ומתחוספים ע"י המספר מקור זה הוא צשכינתא עלאה שהיה צינה ותצוה ששם הוא מקור הצרכה וצאמור. לכלם בשם יקרא דא שכינתא תתאה היינו כמ"ש דהמלכות נוקבא דז"ל נקראת שם, וכמ"ש רבינו (צפע"ח פרק ו' משער רחל ולזה וצשאר דוכתי). דאתמר למשה בגינה ואדעך בשם היינו כמ"ש (צרע"מ פ' משפטים דף ק"ב ע"א) דכל ישראל הם אצין דשכינתא, ומזה דאיהו משיח דלעילא נאמר צי כל היוצק זוקק צשם שטיי יקומון כל ישראל דחיון אצין דגופא דשכינתא שנקראת שם דצינה אתמר ציה וצדעך צשם עיי"ש: מרוב אונים. דרש אונים מלשון ראשית חו"ג, שהוא פעולת היסוד לדיק. ההוא דאתמר ביה וידגו לרוב. הנה פסוק זה נאמר על צרכות פו"ר כמו (שפירש"י) צמקומו, והוא צכה היסוד לדיק חי עולמים, ודרש ככא דלהכי נאמר צצרכת פו"ר וידגו לרוב דייקא, כי רוצ מורה על רצוי השפע של היסוד לדיק, וכמ"ש (צקכ"י, ערך רוצ) וצדרי (הזכר פ' חולדות דף קמ"ג ע"א) עיי"ש, ודרש דעפ"ז נדרש גם מרוב חונים על רצוי השפע של היסוד שנקרא חונים וצאמור: ואיהו אמיץ כח איש צדיק. כי השפע של היסוד לדיק נשפע רק מצחי כציכול מצברי אצח חלקי צכה צצרא של גבורות חשים, וכמ"ש (צמאורי אור, ערך חיתן) דהיסוד נקרא חיתן כי לא עאל צימא חלל כד איהו צתוקפא עיי"ש, והדברים מתייחדים עם מ"ש רבינו (צפע"ח פ"ו משער התפילין) דיסוד ז"ל כשעשה פעולתו ונכנס צרישא

איהי כח דעובדא דבראשית דאתמר בה (במדבר יד) ועתה יגדל נא כח אדני. לא נעדר משכינתא לעלם. והאי והאי כלא קשוט. שבעין אנפין לאורייתא.

אמר ליה, סבא סבא, מרוב אונים ואמיץ כח, תמן אדם קדמאה. תמן אברהם יצחק ויעקב. תמן משה ואהרן. תמן דוד ושלמה, ותרין עשר שבטין, וכל נשמתין דשתין רבוא דישראל, ודכל דרין עלאין ותתאין, דאתמר בהון (דברים כט) כי את אשר ישנו פה עמנו עומד היום וגו'. כלהו תמן, איש לא נעדר. לא חסר מנייהו חד מחשבנא כגוונא דצבא השמים.

ועוד מרוב אונים, דא כהנא דאתמר ביה כהן און. ואמיץ כח, דא אלקים דאיהי אימא עלאה דאתלבשת בגבורה וברא עלמא במדת הדין. ובגין דא איהו גבור ואמיץ כח,

איש

באר לחי ראי

נזקצא הוא מתלבש בעשרא דגבורות ולא הוא צנחי דין עיי"ש: כח דיליה איהי כח דעובדא דבראשית. הכה (צפירש"י ר"פ בראשית) מציא דברי חז"ל מ"ט פתח צבראשית, משום כח מעשיו הגיד לעמו, ודרש הכה דכינוי כי כל עוצל דבראשית נעשה צאמין כח של היסוד לדיק, וכמ"ש (צזכר פ' בראשית דף ל"ג ע"ג) צסוד עושא ארץ צנחו של היסוד לדיק עיי"ש (ובמק"מ) שם: דאתמר בה ועתה יגדל נא כח אדני. עיין (צברש"מ פ' פנחס דף רמ"ב ע"א) ועתה יגדל נא כח אדני, דכינוי הכ"ה אחון דקרא קדמאח דעוצל דבראשית עיי"ש, ולא ממשיך הכה דדרש דכרמ הוא לכל עוצל דבראשית היכ רק צאמין כ"ה של היסוד לדיק צסוד עושא ארץ צנחי וכאמור: לא נעדר משכינתא לעלם. עיין (צפירש"מ פרק ד' משער העמידה) צצחור הענין מ"ש צזכר דיסוד ומלכות אינם נפרדים זה מה לעולם עיי"ש, ולא דרש הכה להמשך דדרש גם סיומא דקרא איש לא נעדר, כי איש הוא כנוי ליסוד לדיק חי עולמים, וכמ"ש (צזכר בראשית דף ו' ע"א) בן איש חי, דא לדיק חי עולמין, וכ"כ עוד שם (להלן פ' ואלא דף קס"ז ע"א) עיי"ש, ודרש איש שהיסוד לדיק לא נעדר משכינתא לעלם, דיסוד ומלכות אינם נפרדים זה מה לעולם וכאמור: א"ל סבא סבא וכו' ר"ל לדידך שדרשת מרוב אונים ואמין כח שמרמ ליסוד לדיק, יש לדרש גם שאר המשך הקרא המוילא צמספר צבאש איש לא נעדר, שכל הנשמות הגדולות שכל דור ודור שהם נקראים צבא השמים, כולם ילאו מיסוד לדיק על צבאש ואיש לא נעדר, וכמ"ש (לעיל צריש הבקדמה דף א' ע"א) שכל נשמתין שהם ככוכביא דזכרין צלקיע דאחמר עליהו ויתן אותם אלקים צרקיע השמים להאיר על הארץ, כלכו פרחין מן רקיע, ולא לדיק חי עולמים דמניח פרחין נשמתין דלדיקיעא עיי"ש וצצחורו שם: לא חסר מנייהו חד מחשבנא כגוונא דצבא השמים. עיין (צזכר פ' תרומה דף קפ"א ע"ג) העוילא צמספר צבאש כלכו חילין ומשרין וככביא, קצ"כ אפיק לן

איש לא נעדר, דא יעקב דאתמר ביה (ראשית כח) ויעקב איש תם. מה דאתמר בתלת אלין, אתמר בתלת עלאין, ואתמר בתלת תתאין. מספר דכלהו שכינתא, אידי מספר הימים :

תקונא חמשי

בראשית ברא אלקים.

פתח רבי שמעון ואמר (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. ראשי תיבין ש"או מרום עיניכם, ש"חרית מ"נחה ע"רבית, תלת צלותין. עלייהו אתמר (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. בגין דאינון מרכבה דתלת אבהן. ועלייהו אתמר (ראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם.

אלה

באר לחי ראי

זכ שום דרש מענין בראשית ברא חלקים, חלק כווא נמשך מהתיקון הקדום שמשפך ר"ש שאו מרום עיניכם על סוד ק"ש, והפסיק לו הסבא בראשית, ור"ש חזר ואמר לו סבא סבא. ולאחר שהשלים כל הדרוש חזר ר"ש ופתח לדרוש פסוק זה על ענין תפלה: עלייהו אתמר הן כל אלה וגו'. עיין (לעיל תיקון כ"א דף ק"ז ע"א) דסוד כיבוס הווא לתקן נשמת הנפטר בלא בנים, שצריך להתגבול ג"פ בסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, ותלת גלגולין דיליה חינון תלת אבהן. ועי"ש בציורינו שפי הדברים הווא עפ"מ (ברע"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"ב ורע"ז ע"א) שכו' גלגולין הנזכרים הם לנורך תיקון ה' אותיות יק"ו שכן כלילין ב' אבהן עי"ש, ולזה דרש הכא שא"ו מרו"ם עיניכם וראו מי ברא אלה. דע"י ה' תפלות שחרי"ת מנחה ערבית מתקנין ה' אותיות יק"ו דכלילין ב' אבהן מה שהיו צריכין להתגבול בתלת גלגולין. כי אליה מרמז לסוד ג' אבהן כמש"ל בתיקון הקדום (דף פ"ב ע"ב) בסוד אליה ראשי בית אבות: דאינון מרכבה דתלת אבהן. כמש"ל בתיקון הגיל (דף ס"ב ע"א) וזכר בראשית (דף כ"ג ע"א) שכו' תפלות שחרי"ת מנחה ערבית, שכן ברא דג' אבות, אברהם תיקון שחרי"ת, ויחזק מנחה, ויעקב ערבית, הם בסוד ג' חיון דמרכבה אריה שור נשר עי"ש וציורינו שם. ועיין (לעיל בפרק דף ד' ע"ב) דג' חיות הנזכרים מאזיין ה' אותיות יק"ו כאשר יראה המעיין שם וציורינו שם: ועלייהו אתמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. עיין (ברע"מ פ' פנחס דף רע"ז ע"א) דסוד יבוס להתגבול מתלת גלגולין שכן בסוד הן כל אלה יפעל אל וגו' הווא לנורך תיקון ג' אותיות יק"ו, ועי"ו נאמר אליה תולדות השמים והארץ כבשראם וגו', ורש"י עי"ה שאמרו אלה חלקיך ישראל קלקעו גרמיכו ולא זכו צדיקו עי"ש, ולזה הווא ממשך הכא הדרוש לחזר גם דרוש החזר שם לדרוש דכא בסוד תפלה שבחפוללים ג' תפלות שחרי"ת מנחה ערבית כדלוי. עליהם היה

פומה

דא יעקב. ר"ל כי עיקר שורש נשמת יעקב היה אחז בתי"ת: דאתמר ביה ויעקב איש תם וכו'. וכמ"ש (לעיל ריש תיקון מ"ב דף פ"א ע"ב) ויעקב איש תם דא יומא תליתאי דרגא דתי"ת עי"ש וציורינו שם, ואמר הכא דיעקב זכא לזה שיהיה נקרא בן יען כי שורש נשמתו הווא מיומא תליתאי וכאמור: מה דאתמר בתלת אלין וכו'. כי כמו שברא ב' מדרגות נשמות שבו קוין חגי"ת. בן יש עוד ג' דרגין בנשמות הלדיקים שכן גבוהים מעל גבוהים מג' ראשין כח"ב, וכן יש נשמות ישראל מג' דרגין תתאין נכ"י. מספר דכלהו שכינתא. עיין (לעיל בריש ההקדמה דף ע"ז ע"א) דכל הנשמות כלכו רשימין ומלויירין במלכותא ועי"ש בציורינו שבראשית מדברי רבינו (ברע"מ פ"ב משער דרושי אצ"ע) כי הנשמות באים צעידור צטון המלכות ושם נגמרים עי"ש. ולזה דרש הכא בהמשך הדרוש המוליד במספר נבאם, שכל הנשמות שמכל המדרגות צין דג"ר וצין דג"א וצין דג"ת. כולם הם באים צעידור בשכינתא וביא מולידא אותם ומולדת כל א' וא' צמין ובמספר איש לא נעדר כל אריא איש על דגלו לצבאות: איהו מספר חיימים. עיין (בפרדס, בערכי הכנעיים, ערך מספר הימים) שמבאר לשון התיקונים בזה. דר"ל כי הימים בעליונים של ז' ימי הצנין מתגלים ע"י המלכות וביא המתגלה אותם כמו החשבון שהוא הגבול כל דבר הגמנה שמתגבול מזד הגבול והחשבון, ויתכן בהמשך של הדברים בזה שדרש המוליד במספר נבאם שהמלכות מילדת כל הנשמות ומגלה לכל אריא בפרטות בהולידא אותם לעולם במספרין ובצמין שהוא היה ענין הכולד וכאמור:

בראשית ברא אלקים. (הגרי"ה) מוחק מכאן ג' חיצות אלף. וגם החליט דמה שנרשם על מאמר זה תיקון ה', שמראה באלכפ שזכ הוא תיקון צפ"ע הווא עשוי המעתיק, כי בדי התיקונים הם תיקון א' ואינו מתחיל בראשית ברא חלקים כי לא חזר במאמר

אלה פסל את הראשונים. אלה ודאי פסיל לקדמאין דאמרו אלה אלקיך ישראל, דאינון תולדין דתהו, דאתרמיז בראשי תיבין תולדות השמים והארץ. תהו. ואינון חמש מינין דאתמר בהון דבה' בראם. ואינון עמלקים. גבורים. נפילים. ענקים. רפאים. ובגין דא טרחת ה' בגינייהו, בגין דבה' בראם, ה' דאברהם, ועלה אתמר (ישעיה מה) לא תהו בראה למיתב בינייהו, לשבת יצרה למעבד ישובא מנייהו. ובגין האי ה'. אלה דאינון תלת אבהו. תקינו תלת צלותין לנחתא בהון לקוביה לסלקא לשכינתא בהון דאיהי ה' ועירא. דעמודא דאמצעיתא איהו גופא ותרין דרועין דיליה ימינא ושמאלא דבהון אחיד בה ועל גופא אסתלקת

באר לחי ראי

בסוד ויק דז"א שנקרא ח"י. וכמ"ש רבינו (בלק"ה ישע"ה) בפסוק מי ילד לי את אלה עי"ש, ודרש הכא שג' חפלות שגם ג' אצבן חגיגה הם בכללותן סוד ויק דז"א עמודא דאמצעיתא, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף ס"ו ע"ב) דתלת אצבן אינון חרין דרועין וגופא דז"א עי"ש וכדמפרש ואזיל: לסלקא שכינתא בהון. ר"ל דג' חפלות: דאיהי ה' ועירא. של דבראם שמרמז אל המלכות נוקבא דז"א סוד ה' תתאה, וכמ"ש (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"א וע"ב) עי"ש וציוארנו שם: דעמודא דאמצעיתא איהו גופא וכו'. ע"י דדברי רבינו (צ"ח פקד י"ב משער הכללים) שמצא הענין שאמרו ח"ל חפלת ערבית רשות, כי כליל הוא יחוד ז"א עם לאה. ויחוד יעקב עם רחל אינו אלא זיוס צעת חפלת שחרית, לכן בחפלת שחרית נחשור מזה החסד שמעורר אצבן דמסעורא דימינא, וחפלת המנחה הוא מסעורא דשמאלא בסוד שמאלו תחת לראשי, ועי"י דב' חפלות שחרית ומנחה נחונב לאה בין ב' דרועין דמנכא, ועי"י נעשה כבר מוכן היחוד של ז"א עם לאה, לכן חפלת ערבית רשות כי כבר מוכן היחוד ממילא עי"ש. חכ הוא המשך הדברים כאן שמפרש הענין דתלת ללוחין הם סוד ג' אצבן חגיגה, כי עי"י ג' חפלות נחית בבין קב"כ שהוא ז"א לסלקא לשכינתא ליחדם בצעלה, וביינו שמקבלת תחלה צ"י זרועותיו שגם סוד חורג בכל שחרית ומנחה, ועי"י הוא מוכנה לעלות ולהדווג עמו בכל גופא סוד יעקב שהוא ח"ת גופא, ולזה אמר: ועל גופא אסתלקת. כלומר דלאחר שצעלה מהצדק צ"י זרועותיו עי"י חפלת שחרית ומנחה, אז הוא אסתלקת ממילא לח"ת גופא בסוד חפלת ערבית רשות כאמור: [א"א"ה. ויחנן עפ"י דאמורא לעיל דאז אצבן ועלי אחרת אלה חולדת השמים והארץ דבראם שגם (כרע"מ פי פנחס) וכו' ללודך תיקון בג' אחריות וק"ו ועי"י נאמר אלה חולדות השמים והארץ עי"ש. ולפמשי"כ לעיל מעגיניו דבראם צ"י דבראם וביינו להדווג דב' עם יק"ו ויכ"י נשגם השם יק"ק בשלימות. ולפי"מ דאמר לענין יק"ו שהוא כנגד נשמות ישראל י"ל רח עפ"י דהר"ח"ל אשר השם יק"ו הוא ז"א (פי לק"ה שמאל) ח"א הוא עמודא דאמצעיתא, עי"כ קאמר דאז עמודא דאמצעיתא

כוונה בריאת העולם. ועי"י נאמר אלה חולדות השמים והארץ דבראם, שבהפלה היא חכלית בריאת שמים וארץ, וביינו כמ"ש שג"ס (תפנית דף כ"ז ע"ב) חלמלא מעמדות לא נחקיימו שמים וארץ, (ופירש"י) מעמדות טסקי קרצנות שישאל עושין עי"ש, ונדע מדברי הש"ס (ברכות דף כ"ז ע"ב) דחפלות הם במקום הקרצנות וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"ב ע"ב) ללוחא דקרבנא, עי"ש וציוארנו שם: אלה פסל את הראשונים וכו'. עי"י (דזכר בראשית דף כ"ד ע"ב) ח"ל אלה תולדות ה"שמים ויהא"ר. ר"ת חכ"י, הא חוקמכו כל אתר דכתיב אלה פסל את הראשונים, ואלין תולדין דחכ"י עי"ש, ולזה דרש הכא להמשיך הדרוש דלמלא מעמדות לא נחקיימו שמים וארץ, דביינו שג' חפלות שגם סוד אלה שנקדושה דבם נחקיים בריאת שמים וארץ, ולמלאם הם היינו שאם אין ישראל מחפלים בג' חפלות, לא נחקיימו שמים וארץ והחזיר העולם לתבו וצבו וכאמור: ואינון חמש מינין וכו'. עי"י (דזכר בראשית דף כ"ב ע"א) שדרש שם סוד ה' ועירא של דבראם, שמרמז נכערב רב שנתערבו בין ישראל שגם ה' מינים נפילים גבורים וכו' וציוארנו נפלה ה' ועירא מאתרהא, ועי"ש (צמק"מ, וצא"כ"ח) דאריכות. ולזה אמר הכא להמשיך הדרוש שאם מתאחדים הרמזים של תולדות ה"שמים ויהא"ר ר"ת חכ"י. וברמז של ה' ועירא שמרמז לה' מינים ערב רב, להורות שאותן שאינם מחפלים בג' חפלות כראוי, שגם מחזירים העולם לתבו כזכר, הם מערב רב מתי מינים הנזכרים, אשר צגים נפלה דב' אחרונה ועירא מאתרהא וכאמור: ובג"ד פרחות ה' בגינייהו וכו' לא תהו בראה. ר"ל כי עי"כ נחקקנה דב' של דבראם ונפלה מאתרה, כי לחכלית בריאת דב' מינים של הקליפות הנזכרים, לא עלה בראונו כציוול שנתערבו ח"י אותן דב' מינים של בערב רב בין השמים ריבוא הנשמות הקדושות של ישראל ולמיתב ציויכו ולהחזיר כל הנשמות הקדושות שגם בצחי אלה חולדות השמים והארץ לתכו, שלא כי כוונתו יתע"ש דבראיתא אלא למעבד ישובא מנייהו, וביינו שיעסקו חמוד בישונו של עולם בשגמי ויוס וילכל לא ישתחו, וכמ"ש שג"ס (סנהדרין דף י"ח ע"ב): לקוב"ה. הוא

אסתלקת. ומאן סליק לה על גופא. מ"י. אימא עלאה. מי ברא אלה. וכד סלקת, סלקין עמה כל צבא דלעילא, הה"ד (שם מ) המוציא במספר צבאם. וכל ישראל דאינון שתין רבוא מתייחסין בצבא דלעילא. לכלם בשם יקרא כלהו אתקריאו על שם צבא דלעילא. איש לא נעדר. מחושבנא.

ושכינתא בגלותא בזמנא דאיהו מרחקא בעלה מינה. לזמנין אתפרנסת ע"י שליח. לזמנין

באר לחי ראי

כמה פעמים צמדצר וגאמר צבס כל יולא לצא. ועל צבא יולא לצחות ה' וגו'. מתייחסין בצבא דלעילא וכמ"ש (צזכר פ' שמות דף ד' ע"ב) שית מאכ אלפין רתיבין קדישין נהחו עם יעקב למלרים וכלכו סליקו מהמן כד נפקו ממלרים עי"ש, ולזה דרש הכא המוליד במסכר לצבאס, היינו שעי"ה ג' הפלות שסכ התיקון של מ"י ואליה, עולים עם המלכות כלל הששים רבוא נשמות ישראל המשתתפים עם ששים רבוא רתיבין קדישין נצח דלעילא לכלם בשם יקרא וכו'. וכמ"ש (לקמן תיקון י"ז דף ל"א ע"ב) כמה נשמחין וכמה יצוין לייך קצ"ה צדיקא דמרכצות דלעילא דאינון חיות הקודש וכו'. וקרה לכל חד שמכן כפוס חילא דלעילא דלחמר צבון המוליד צמספר צבאס לכלם צבס יקרא לכל חיה ומנאך ואופן קרא צבס ידוע לכל חד על מלאכתו בעבודתו ובמשמתו עי"ש איש לא נעדר מחושבנא וכמ"ל צתקון הקדוש חיש לא נעדר. לא חסר מנייכו חד מחושבנא כגונא דלצא השמים ושכינתא בגלותא בזמנא דאיהו מרחקא מבעלה כוונתו צמסך כדצרים צבא לצאר דצרו שכתב לעיל תיקונא דתלת לוחין לנחתא צבון לקצ"ה לסלקא לשכינתא צבון וכו', ומפרש דצרו מכות הטובה והתיקון צמ"ש שצריך לנחתא לקצ"ה לגבי שכינתא וגם הענין מש"ל שתיקון המלכות צמס שבעלה מקבלה צבתי ידיו, ומה הענין עוצת המלכות צמס שמתחצרת עם בעלה צגופא שהוא ח"ת סוד יעקב. בזמנא דאיהו מתרחקא מבעלה היינו כמ"ש (לעיל תיקון ה' דף כ' ע"א), (וצזכר צראשית דף כ"ג ע"א) דצליכא חין להמלכות ציווג עם בעלה כי הית יורדת למטה והיא רשות צפ"ע צלא בעלה. ועי"ה תקנו חפלת ערצית כדי לשמור אותה מן החצונים שרונים לשלוע צב עי"ש וצביאורנו שס. לזמנין אתפרנסת ע"י שליח. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"א ע"א) דציומין דחול השם הו"ה צ"ה שהוא ז"א. מתלבש צמטיע והוא צחי אפטרופוס שלה, שכל השפע שנמשך לה אינו נמשך מ"א ענמו אלא ע"י האפטרופוס שהוא מעי"ע. משא"כ צצבה עי"ש. ועיין (לעיל צהקדמח דף י"ד ע"א ועי"ה ועי"ה ע"א) דצגלותא דשכינתא איכי צלא בעלה, האי מלאך איכו משנה לה דאיהו מעי"ע שהוא שני למלך, והמלכות מקבלת כל השפעות הנצרכות ע"י השליח שהוא מעי"ע והוא צחי אפטרופוס שלה ואיכו אדון דילה עי"ש

דלחמניתא איכו גופא וכו' והצנן] ומאן סליק לה על גופא עיין (צלק"ה פ' עקב צדוש ארץ חטא ושעורה) צסוד חפלת ערצית רשות, כי כל צווג הנעשה צצו"י צעולס האצילות צין צשחרית וצין צמנחה נעשה הכל ע"י הצעוררות התחתונים צחפלתם. משא"כ הצווג הנעשה צליכא שהוא צצריאח אינו תלוי צהצעוררות מעשה התחתונים ולכן חפלת ערצית רשות עי"ש. ולזה הוא כשואל מאן סליק לה על גופא פי' איך נעשה הצווג צחפלת ערצית צלי הצעוררות התחתונים צסוד חפלת ערצית רשות, כי הלא ע"י ה' חפלות שחרית ומנחה לא ה' כח להמלכות לעלות רק צצ' זרועות לצד: מי אבא עלאה היינו כמ"ש רציו (צפע"ה פרק ו' משער הזמירות וצפרק ה' משער העמידה) שצצניה שהיא אחא עלחה הוא קו המדה של המלכות לתקנה צכל תקוני' שה' ראו' להצווג צבעלה ע"י השם צצו"י הוילא משס יקרי"ק עי"ש, ואמר מ"י אחא ענחה היינו כי צצמן שהחמא ענחה יורדת למטה לתקן את המנכות אז נקראת מ"י מספר ו', כמ"ש רציו (צפע"ה פ' וצחחנן) כי אורות השפע שנותנת הצניה להמלכות לתקנה הם ה' גבורות שיש צצצניה, וכל א' כלול משער הרי חמשים שצרים שצצניה עי"ש. ועיין מזה (צלק"ה חרי עשר) ש' דכשנפתחו החמשים שערים של הצניה אחא עלאה אז נקראת הצניה מ"י עי"ש. ועיין (צפע"ה פ"ה משער הק"ש). מ"י ברא אל"ה כלומר שעי"ה המשכה השפע של ה' ש"צ מחמא עלחה שנמשך להמלכות, נותן לה כח שצצווג עם בעלה צכל ה' מדרגות צצ' זרועות וגופא צסוד ה' חפלות צצחא ד' אצבן שסס צסוד אל"ה ראש"י צית אצותם וכאמור: סלקין עמה כל צבא דלעילא. עיין (לעיל תיקון מ"ה דף פ"ג ע"א) שדרש והנכ מלאכי אלקים עולים ויורדים צו. דלנותא איכו סלס דכד איכו סליק ונחית מלאכי אלקים סלקין ונחתין ציה דאינון משריין וחילין דיליח עי"ש וצביאורנו שס, ולזה דרש המשך הקרא שדרש צענין עליות המלכות לצבעלה גם סיפא דקרא המוליד צמספר צבאס שמרמז, כי לא לצד המנכות עולה ע"י החפלה אלא גם כל צבא מרוס עולין עמח וכאמור: מתייחסין בצבא דלעילא. כלומר כי גם ששים רבוא נשמות ישראל שעולים עם המלכות צצעת החפלה, ככלל צרמ צמקרא המוליד צמספר צבאס כעסס שנספרו

לזמנין ע"י אבהן. לזמנין ע"י אימא. לזמנין על ידי אבא. לזמנין ע"י בנין. לזמנין על ידי דצדיק. וכלא יהיב בעלה דאיהו ו'.

איהו בין אבא ואימא. בן י"ק. וכד איהו בין אבא ואימא נחית לה פרנסהא על ידי אבא ואימא. וכד נחית בין תרין דרועין דאית בהון שית פרקין נחית לה פרנסה בתרין דרועין. וכד נחית בגופא דאיהו יעקב נחית לה מזונא על ידיה. וכד נחית בתרין שוקין דאינון

באר לחי ראי

י"ק עיין (בצל"ז) האזינו דף ר"ל ע"א) האלא מכו צינה, אלא כד לחצבר י' צה', לחצברת צינה ואפיקת בן ואזינדת בן י"ק שלימותא לכלא אשתכחו תריוויכו למתחברת וכן בגוויכו, וכ"כ עוד להבן (צט"ב) והא חנינין דצינה אהכליל מכלא י' שבוה אצא מתחבר צאמא ומפקין בן והיינו צינה א"צ וא"ס דאינון י"ק וצ"ן בגוויכו עי"ש, ולא הוא מראש צאלצבו כחן לדברי האדרא שכל השפע הנשפע מגצבי מרומים לאצא ואמא, הוא נמשך תחלה לז"א שבוה בן היותא מי"ק, וממילא מוצן שכל השפע הנשפע להמלכות מיוסד לזיק הכל הוא כולך וצא מכחו של ז"א שאליו נמשך השפע מלמעלה וכאמור. וכד איהו בין או"א נחית לה פרנסהא ע"י או"א. היינו כמ"ש (בצור פ' ויקרא דף י"א סוף ע"א וריש ע"ב) צסוד ונכר יולא מעדן להשקות את הגן שמרמח לאות ו' דירית לאצא ואמא ואחקשר ציב מהימנותא דכלא. ומניח אחזנת צרתא מהבוח ירותא דאיכו רית עי"ש. וכד נחית בין תרין דרועין עיין (צינקוט שמעוני פ' בשלה, צפסוק חצימא) מקדש אדני כונו ידך צשתי ידך, וכן (פירש"י) צחומש צפסוק הכזר ופנימיות הענין עיין צדכרי רציו (צפצ"ח פרק ו' משער הזמירות) כי המקדש נקרא אדני שנתקנה ע"י צ' ידים העליונים של אמא ח"ל מקדש אדני כונו ידך פ' המקדש הנקרא אדני כונו אותו ידים העליונים דהיינו יד א' של אמא כלולה מצ' ידים עכ"ל. ולא ממשך הכא הדרוש שזה הענין שנמשך התיקון של המלכות ע"י הצ' ידים של אמא, הוא כד נחית ז"א בין תרין דרועין דאמא, אז הוא מושך השפע מצ' ידים העליונים של האמא להמלכות לכוננו. דאית בהון שית פרקין. ר"ל שזה מרומה כמו שחמרו למעלה צסוד ונכר יולא מעדן להשקות את הגן, ונכר דא אות ו' שבוה ז"א, יולא מצינה, להשקות את הגן דא מלכות, היינו שהשפע הנמשך מצינה להמלכות ע"י ז"א, הוא צכה השית פרקין צ' ידים שבה צרתא דאות ו' וכאמור: וכד נחית בגופא וכו' היינו כמ"ש (צט"ב פ' פנחס דף רמ"ז ע"א) צסוד ונכר יולא מעדן להשקות את הגן. מאי עזן, דא צינה, נכר דנפיק מינה דא ו' דרגא דרע"מ, ורע"מ נפיק מאמא עלאה ואחשפט צשית ספיראן עד לזיק ומניח אשקי לנגתא דאיכו שכינתא עי"ש, ולא אמר הכא דכד נחית ז"א בגופא

לאמא

עי"ש וצביאורנו שם לזמנין ע"י אבהן היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף מ"ב ע"ב), (וצור פ' ויקרא דף ד"ר ע"א) דצשנת עולת המלכות צחג"ח סוד ג' אבות וזה הוא שלימותא עי"ש וצביאורנו שם לזמנין ע"י אימא. וכמ"ש (לעיל צבקרמה דף י"ד ע"א) דצגנותא שז"א צעלה דמטרונותא אינו מזדווג עמה ואינו משפיע לה, אז שכינתא תתאה אשתקית מאמא עלאה עי"ש וצביאורנו שם: לזמנין ע"י אבא. היינו כמ"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ז ע"ב) צסוד שיר למעלות, ל' מעלות דאינון תלתין דרגין דצבון צרתא סלקא לגבי אצא. ועי"ש וצביאורנו שזה הוא תיקון השלם של המנוכות כשביא עולת עד כחמכא שבוה אצא שממנו אהצביאת, צסוד אצא יסד צרתא עי"ש. לזמנין ע"י בנין. עיין (צט"ח פרק ו' משער רחל ולאח) דנו"ה נקראים צנים עי"ש, ועיין (צליקוטי הש"ס צרכות) צסוד מ"ש אל חקרי צניך אלא צוניך כי כשהמלכות עומדת צמקום נו"ה, אז אש"פ שבה נקראים צנים אשפ"כ כשהמלכות עומדת שם אלא הם צונים קומתא צשלימות עי"ש, ולא אמר הכא דכשהמלכות עומדת צמקום נו"ה הוא ג"כ צחזנת מהם מכה השפעתם. לזמנין ע"י דצדיק וכמ"ש (צפצ"ח פרק כ' משער העמידה) צביאור שים שלום, שבו"ה דתחיתא הוא מנוקד צנקודת יסוד, שמהמלכות מקבלת כל השפעות דז"א של כל הח"י צרכאן דללותא ע"י היסוד לזיק, ועיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ה ע"א) יחודא דילה צנקודת שורק, דאיכו יסוד ח"י עלמין ח"י צרכאן דללותא עי"ש וצביאורנו שם: וכלא יהיב בעלה דאיהו ו'. עיין (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט ע"ב) כל לטורין אינון אשתקית מן אות ו', ועי"ש צביאורנו שצבאחי מדכרי (מהר"י) צבקרמא שצסוק כע"ה כלל כ' כי סוד נורת האצור יסוד לזיק שבוה כנורת אות ו'. משום שבוה כלול כל הוי"ק דגופא דז"א, והיינו שכל השפעות שמשפיע היסוד לזיק להנוקבא, הכל הוא רק כמה שמקבל מוי"ק ח"א צעלה עבור המטרונותא עי"ש, וזה הוא ציאור הדצרים כאן שמשפר דמח שחמרו לזמנין היא אהפרנסת ע"י דלדוק, אינו ר"ל שמקבלת השפעת השפע של עצמות היסוד לזיק, אלא ר"ל שמקבלת השפעת של כל הוי"ק מצעלה ע"י היסוד, אשר מכיים מצייר האצור של היסוד לזיק, צצרת ו' לרמח על זה וכאמור: איהו בין או"א בן

דאינון שוקיו עמודי שש דאית בהון ר' פרקין נחית לה מזונא על ידיהו. וכד נחית בצדיק נחית לה מזונא על ידיה.

וכד נחית בה [דף פ"ז ע"ב] דאתחבר ר' בה, לא צריך לנחתא מזונא לה ע"י שליחא בעלמא אלא על ידיה.

וכד נפיק בה אסתלק עד אין סוף דאיהו א'.

מזונא דילה לאו בזכותא תליא מלתא, ולא בחיים דאינון אבא ואימא. ולא בבני דאינון נצח יהוד. אלא במזלא תליא מלתא. וכד נחיתת מאתרהא ונחית קוב"ה לדירא עמה,

אתמר

באר לחי ראי

נוקבא דז"א עיי"ש וצדיאורנו שם, ולזה אמר הכא להמשיך דדרוש כי כאשר נעשה התיקון השלם להתחבר ר' צה' אז מעלת המלכות שכיח ר' תחתונה דלות א' מ"ג לזות ר' של הא' שכוה ז"א, ועיי' עולה עם בעלה צדום המעלות ל' עלאה של הא' שכוה צדח דלין סוף וכלמור. מזונא דילה לאו בזכותא תליא מלתא עיי' צדכרי רבינו (צלקית, וצשער הפסוקים פ' תולדות צפסוק ויעתר ילחק) כי צני חיי ומזוני צמחל תליא, היינו צ' מזלות נולד ונקב עיי"ש, (וצפסי"ח פרק ה' משער הזמירות), ועיין צדכרי עוד (צפסי"ח פרק ו' משער הולדות אור"ה) לזורת א' מרמז לסוד ה' מזלות נולד ונקב עיי"ש, ולזה דרש הכא דמי שזוכה לעשות התיקון השלם להתאחד ז"א ציחודל שלים, שהמלכות תעלה מ"ג לז"א שכוה צסוד תיקון לזרת א'ת א' כנזכר, הוא ממשיך צני חיי ומזוני להמלכות שתוכל להשפיע לנו צסוד ותתן טרף לציחכ וחוק לנערותיח צצחי מזלל שכוה סוד נולד ונקב שמרומז צלורת א' כנזכר: ולא בחיים וכו'. ולא בבנים וכו'. כלומר וגם חיים וצנים לא תלוי צצכותל אלא צמחל. [* א"ה. היינו דדריש ישר והפוך דצני חיי ומזוני כ"א מהם לא תלוי צצכותל אלא צמחל. וגם לא תליא המחלל צחיים דלינון אור"ה ולג צצנים דלינון נ"יח אלא מצחי ר' עלאה דלזר חין סוף כדמפרש ואזיל:] דאינון אור"ה. עיי' צדכרי רבינו (צפסי"ח פרק ה' משער הליזית ופרק ה' משער תפלת ר"ב וצפסי"ח פרק ה' משער קילור צצייט) דחכמה וציה אור"ה שניכס ציחוד נקראים חיים עיי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדצרים שאלמל למעלה וכד לזיבו צין אצח ואמל וכו' ואמר הכא דגם מי שזוכה לבעלות זריע עד אור"ה ולייחוס שם אע"פ ששם הוא מקור החיים כנזכר, אעפ"כ אינו זוכה לחיים גם שם, אלא מי שזוכה לבעלותם למעלה צלזר חין סוף שכוה סוד תיקון א'ת ר' עלאה של א'ת א' שממש מליז לישראל מזן עלאה ותתאכ צסוד נולד ונקב כנ"ל: דאינון נ"יח. וכמ"ש רבינו (צפסי"ח פ"ז משער ללח ורחל, וצסוף פ"ג משער המוחין) צסוד וכל צניך לימודי ה', דנ"יח נקראים צנים

דלמא, אז מתעוררת הצניח שכיח עדן להשפיע ממנה סוד הכזר שכוה א'ת ר' דרגל דרעי"מ שכוה ג"כ דרגל דיעקב צסוד משכ מלגו ויעקב מלכר, עיי' צדכרי רבינו (צפסי"ח פרק ו' וי"א משער הכללים), ומתפשט צריק דז"א עד דרגל דלדיק יסוד ח"י עולמים. ולז יש צכחו להשקות ולפרנס להגן שכיח המלכות וכלמור: וכד נחית בתרין שוקין דאינון שוקיו עמודי שש וכו'. עיין (לקמן התיקונים הנוספות תיקון ו' דף קמ"ז ע"א) צסוד שוקיו עמודי שש, שמרמז לז' שוקין שיש צכס שית פרקין עיי"ש, ולזה אמר הכא דכד נחית ז"א שכוה א'ת ר' שכוה סוד שש קלזות, ומתחבר צ' פרקין דצ' שוקים נ"יח, אז ממשיך פרנסה ושפע להמלכות, שמנ"יח נמשך שפע לעולמות התחתונים שכם סוד החיים העליונים מן לדיקים, וכמ"ש (צכר סוף פ' ויקרא דף כ"ז ע"א), ועיי' מזה צדכרי רבינו (צפסי"ח פרק ה' משער התפילין) וצש"ד וכד נחית בצדיק וכו'. שאל נפתח הלזר של יסוד דלמא, ונמשך ליסוד דז"א להשפיע כל עוז להמלכות וכמ"ש (צכר פ' נח דף ק"ט ע"ב) וצש"ד. וכד נחית בה וכו'. זכ הוא המשך למשיל ושכינתל צגלותל צזמנל דלזיבו מרחקל מצעלה לזמנן אהפרנסה עיי' שלית, ויחינו שצזמן הגלות כי הוגרסה לירד צגלות למיזר צנכא, ולז כיון שאין בעלה מעכ לשמור א'תה אז היא מתפרנסה עיי' שלית שכוה מע"ט וכמ"ל, אצל צזמן תיקון השלם שז"א שכוה א'ת ר' מזדווג צמטרוינתל שכיח א'ת ה' שאין בעלה מתרחק ממנה אז לא לריך לנחתל מזונל עיי' מע"ט. חלל ז"א צכצודו וצעלמו מפרנסה מידו לידה צלי אמנעי: וכד נפיק בה אסתלק עד אין סוף דאיהו א'. עיין צדכרי רבינו (צפסי"ח ריש פרק א' משער מ"ג ומ"ד) לזורת א' מרמז לסוד מ"ג ומ"ד שנעשה צשעת ציווג זריע, כי ה' תתאכ של הא'ת א' מרמז למוח הנוקבא שמעלית מ"ג עיי' ה' שצנחיים, וכו"י"ד עלאה מרמז למוח זכר שמוריד מ"ד עיי' ה' שצנחיים עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון ו' דף כ"ד ע"ב) צסוד לזרת א'ת א', שכי העליונה מרמז להעליה עד חין סוף, וא'ת ר' דל' מורכ לסוד עמודל דלמנעיתל וי' תתאכ מרמז למלכות

אתמר ביה ובבנהא אין מזל לישראל. אלא קובי"ה רכיב על כרריב דאיהו מטטרין. ואיהו בררין. ומתפרנסת על ידיה דאיהו עבד עולם. עבד דילה. ובהווא זמנא איהי אתפרנסת ע"י שליח. וכל דא כפום עובדיהון דישראל הכי אתפרנסת.

זכאה איהו מאן דסליק לה לאתרה ולקובי"ה לאתריה, דאתמר ביה (ישעיה יט) (הנה יקוק רוכב על עב קל) (שם כו) הנה י"י יוצא ממקומו.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא, וכי יכול בר נש לאחזרא לקובי"ה לאתריה.

אמר

באר להי ראי

בחקדמה דף י"ד ע"א, ובחיקון י"ח דף ל"ג ע"א) צבד כל הכורע כורע צבדון. והמלך שלמה צבדון, כי צבדון הוא צבדון לדיק עי"ש וצבדורנו שם. (ולבן חיקון פי דף קכ"ג ע"א), והיינו כעס שמטיע הוא צבדון לדיק ע"כ הוא צבחי צבדון, ולזה דרש כהן ואיכו צבדון אזהיות כר"צ דקצ"ב רכז עליו צבדון וירכז על כר"צ כזכר: דאיהו עבד עולם עבד דילה. כוונתו זכר לזכר צבדון עבד עולם ומצור (צמכילחא), ומוצא צפירי"ש בחומש פי משפטים) שאין זה אלא של יוצל, והנה חן קי"ל שחיבה עולם מרמז להמלכות, וכמ"ש רבינו (צפ"ט פרק ג' משער הק"ש, וצפרק ג' משער האמירות) וצ"ד, ולפי האמור שפיר בענין מצור כי איהו (צפ"ט) וצפ"ט ר"ש משפטים) כי שורש עבד עבדי הוא צמ"ט צעולם היציר עי"ש, ולפי הדברים ג"ל מצור כי הכל אמת, שהוא צעולם היציר ששם הוא סוד קצ"ב, ושם הוא צחי רכז וסוסי חש, לז"ל אשר ירכז על כר"צ שהוא מטיע וכאמור, וזוה"ל ג"כ סוד עבד עולם שהוא משמש להקוצא שנקראח עולם להציא לה עוף ציחא שהוא השליח מצעלה דמערותיהא שהוא צעולם היציר להציא הפרנסה להמלכות לעולם העשיה, אבל חן לו להמטיע שליחה זה אלא עד היוצל, אבל צגת היוצל שהוא החיקון השלם לא יערך לשום שליח ולא למרכבה אחרת מצעלה וכאמור. ובהווא זמנא איהי מתפרנסת ע"י שליח הוא לשון שליח דרש צמן שליח מטיע קודם זמן החיקון שג"כ ז"ל לצחי עבד כזכר, דהיינו עד היוצל העליון אז היא מתפרנסת ע"י השליח, משא"כ צמן היוצל אז לא מתפרנס ע"י שליח, רק מיד צעלה ממנו וכאמור: דאתמר ב"ה הנה ה' רוכב על עב קל. היינו כמ"ש (לעיל בחקדמה דף י"ד ע"א) כהן כי רכז על עב קל, שהמלכות אלקריאה ע"כ וזכר רכז ו למפרק לישראל עי"ש וצבדורנו שם: וי"ג הנה ה' יוצא ממקומו. והכי הוא עפ"מ (ברע"מ פי פנחס דף רמ"ז סוף ע"א ור"ש ע"כ) צבדון וישע צמקום, כי צמן שז"ל הוא מחדוץ עם המלכות, אז הוא צמקום כצבדון, כי המלכות היא מקומו של ז"ל עי"ש, ולזה דרש כהן דלעיל יכ"ה כי יוצא ממקומו, היינו שיהא צבחי

צנים, ור"ל דאפי מ' שזכר לזיווג ז"ר ע"י מעשיו צנח"ה חפ"ש ששם הוא מקום צנים, אינו זוכה לצנים אלא מי שזכר להעלותו למעלה צח"ה לזורה חוה א' נ"ל: וכד נחיתת מאתרהא ונחית קב"ה לדיירא עמה. היינו צמן הגלות כמ"ש (לעיל דרש בחקדמה דף א' ע"כ) דגלות שכינהא אהרבה מאהרבה, וצבילך נחית גם צעלה לחתא צבדון כן חש כודד ממקומו עי"ש וצבדורנו שם: אתמר ב"ה. צפ"ט (נדרים דף ל"ג ע"א): אין מזל לישראל פי שאינם זוכים צעו"ה לזכרונם מהמלך המזכר ששורש צבדון מרומים צאור חן סוף צ"ה כ"ל. אלא קב"ה רכז על כר"ב דאיהו מטיע. היינו כמ"ש (לעיל בחקדמה דף ד' ע"א) על כהן כצ"ר, מאי כצ"ר דא מטיע, רכ"צ לעמודא דאמלתיחא צבדון וירכז על כר"צ ויעוף ואיכו רכז חש וסוסי חש וכן מסתרא לדיק חי עלמין ועי"ש וצבדורנו, ועיין (לעיל שם דף צ' ע"כ) וצעל כנפים יגיד דבר, דא ללוחא דמטי עד לדיק ח"י עלמין כלול ח"י צרכאן וכן דאמור צבדון צרכא לראש לדיק ח"י עולמים, ועי"ש וצבדורנו דמטיע שנקרא צעל כנפים הוא מרכבה להפלחן של ישראל צימי החול, כי צימי החול מתלבש היסוד לדיק צמ"ט והוא מעלה הפלחן של ישראל ומוריד השפע צאוחו כלגור, אבל ציום השנה אז מהפשט היסוד דז"ל מטיע ומעלה הפלחן ע"י היסוד דז"ל צעלמו ומוריד השפע ג"כ צעלמו עי"ש, ולזה דרש כהן צימי הגלות נאמרו כל הדברים האלה שז"ל מלכיה יסודו לקבל הפלחן ישראל צמ"ט, שהוא רכז לעמודא דאמלתיחא צבדון וירכז על כר"צ וגר מסתרא לדיק ח"י עלמין, ולא מתגלה היסוד דז"ל צעלמו כזכר: ואיהו בררין. עיין (ברע"מ פי פנחס דף רמ"ז ע"א), (וצמ"דש כעלם פי ח"י שרש דף קכ"ז ע"א) דכל הפרשט של אליעזר עבד אברהם הוא מדרש צבדון מטיע שהוא צחי יסוד לדיק עי"ש, ועיין מזה (לעיל בחקדמה דף י"ד ע"א) וצבדורנו שם, וממילא מוכן דגם מ"ש אלא אליעזר זכר צבדון, ומצור (צב"ר פי שלח לך דף קכ"ח ע"א) צבדון כי ממש עי"ש, וכ"כ (צמ"ד פי ח"י שרש פי פי) עי"ש, והדברים יתייחדו עם מה שכתבתי (לעיל

אמר ליה אין. כמה דאשכחנא בדוד דאמר (תהלים קלב) אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד אמצא מקום ליי כו'. בההוא זמנא דבר נש אחזר ליה לאתריה, מה כתיב ביה. ממקומו יפן ברחמיו לעמו, ובמאי חזרא ליה לאתריה. אלא בשלימו דתקונא דתקיננו בצלותא. ואוכח דבתר דאמר ממקומו יפן ברחמיו לעמו. אמר המיחדים את שמו ערב ובקר תמיד בכל יום אומרים פעמים. ואינן ה"ה דצריך לאחזרא ה' לגבי ה' דאיהי מקום דלעילא. ולאחזרא ה' לגבי ה' דאיהי מקום דלתתא. בגין דקוביה אומי דלא יחזיר לה' דלעילא עד דיחזיר לה' דלתתא, ורוא דמלה (הושע יא) ולא אבא בעיר וגו' והא אוקמוה.

תקונא חמשין אחד (ליום כ"ו)

בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. מאי את, אלא הכי אוקמוה קדמאין, כל אתין לרבויה. ודא א"ת. אורייתא כלילא מא' ועד ת', דבה אתבריאו שמיא וארעא. ועוד

באר לחי ראי

שחיכין שחי הכיין, כי ע"י כ"י חורצנין נתרחקו כ"י הכיין מצעליהן, שכי' ראשונה נתרחק מכו"ד, והכי' אחרונה נתרחק מכ"י ונעשה לירוף ויוק"י, והחיקון השלם כאשר תחזור הכי' הראשונה לגבי כ"י, והכי' אחרונה לגבי כ"י, שחיכ' לירוף ויוק"י כסדרן עיי"ש, ועיין (לפיל תיקון דף י' ע"א) בסוד שלום לרחוק ולקרוב, שחלית השלימות של העבודה לקרב את הרחוקים שהם כ"י הכיין ולעשות שלום צנייבם לצנייבן להחזירם למקומם עיי"ש וצניאורנו שם: דאיהו מקום דלעילא. פי' היחוד העליון של א"י' שנעשה ע"י הק"ש כנ"ל דאיהו מקום דלתתא. שהוא היחוד התחתון דז"י' שנעשה ע"י החפלה כנ"ל, ודרש עד אמלא מקום ליקו"י. היינו שחיכ' בגי' מקום שהוא ענין מרכב ויחוד ל' אותיות ויקו"י כסדרן וכאמור: בגין דקב"ה אומי וכו' וכמ"ש (צוהר פ' נשא דף קמ"ז ע"ב) נשבע הקב"ה שלא יבא דירושלים של מעלה עד שיבא דירושלים של מטה. וכיוצא בזה כ' גם בש"ס (תענית דף כ' ע"ב), (ובזכר פ' ויחי דף ר"א ע"א), ודרש עד אמלא מקום ל' עפ"י שחזר בזה ש"ס (ע"ז דף ח' ע"ב) דד"י' מלמד שהמקום גורם, דירושלים חיקרי מקום עיי"ש: ל' דלעילא וכו'. וכמ"ש רבינו צפ"ח (פרק ט"ו משער החפלין ובפרק כ' משער הק"ש) דירושלים של מעלה היא אמא דירושלים של מטה הוא מלכות עיי"ש: והא אוקמוהו. וכמ"ש רבינו (צפ"ח ר"ש פרק א' משער הזווגים) בסוד ולא אבא בעיר וגו', דלחזר החורבן שאין זוג לת"ת ומלכות להא"י נשמות חדשות, גם צא"י לא יש זוג לנשמות חדשות עיי"ש, וצניאור הדברים בזה עיין בדברי רבינו (צפ"ח בסוף פרק י"ג משער הכללים), (וביפס' ששם שם אות ע"ו): מאי את וכו'. כעין דברים אלו איתא גם (במדבר בראשית פ' א') בשל שששש אה מחוס איש גם

צנחי רוכב על ע"ז קל שהיא השכינה וכאמור כמה דאשכחן בדוד דאמר וכו'. וכמ"ש (לפיל תיקון כ' דף כ' ע"ב) ובג"ד אמר דוד אס אתן שנה לעיני וגו' עד אמלא מקום ל' עיי"ש וצניאורנו שם: ממקומו יפן ברחמיו לעמו. היינו כמ"ש (צפ"ח פרק כ' משער השבת) צניאור הדברים דמאחר שאנו גורמין לעלות ז"א והנוקבא עד כתר דא"י' אשר שם הוא הרחמים גמורים, לכן אנו מצקשים שממקומו יפן צרחמים לעמו המיחלים לחסדו שאנו הגורמים העליה והזוג עיי"ש: אלא בשלימו דתקונא דתקיננו בצלותא. היינו כמ"ש (לפיל תיקון כ"א דף כ' ע"ב) צגין דכ"י צרכאן דלגותא חילא פורקא וכו' אחגליא וכו' צגין דצריך צ"י לכוון צלגותא למכויו עינא לתתא לגבי נשמתא דאיהי שכינתא דאיהי אסורה בגלותא, ולביה לעילא בקצ"י עיי"ש וצניאורנו שם, והיינו כמ"ש רבינו (צפ"ח פרק ד' משער הק"ש) דכל הכוונות של החפלה הם לייחד ולחבר ז"י' ולזווג עיי"ש. דבתר דאמר וכו'. אמר המיחדים שמו ערב ובקר וכו'. עיי' בדברי רבינו (צפ"ח פרק ד' משער הק"ש) דענין הק"ש הוא לעשות היחוד צא"י' ועי"י' מזרידין מוחין לז"י', וענין השמיע לעשות יחוד של ז"י', והיינו שעי' שז"י' מקבלין המוחין עיי' היחוד דא"י' בק"ש הם יכולים להזווג בחפלה שמיע עיי"ש, ולא אמר הכא לראיה שאנו מצקשים בקדושת כתר ומיחלים לחסדו שיפן עלינו צרחמים הוא רק צמה שאנו עושין היחוד השלם בחפלה אז ועי"כ אומרים המיחדים שמו ערב ובקר, והיינו שאנו זוכין לעשות היחוד דז"י' ולהעלותן צדום המעלות הוא עיי' הכנה שעשינו לזה עיי' הק"ש שקודם החפלה, ואם לא היינו קרין את שמו מחפלה לא היכ ציכולאמנו לעשות החיקון השלם בשמיע כראוי וכאמור: ואינן ה"ה דצריך לאחזרא וכו'. והיינו כמ"ש (צפ"ח פ' פנחס דף רע"ז ע"א) בסוד ותלכנה

ועוד את השמים, שמים, דא קוב"ה הה"ד (מלכים א' ח) ואתה תשמע השמים. ואת בת זוגיה עמיה. ואת, דא צדיק ובת זוגיה. הארץ מאנא דכלהו לאפקא בה זרעין ואיבין. ורזא דמלה (ראשית ב) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגו'.

אמר

באר לחי ראוי

ח"א ח"ת נקרא את, וגם צעה בגלות שז"א ח"ת שהוא ח"א של השכינה הוא רחוק ממנה, עכ"ל היסוד שהוא שכן אללה הוא מזדווג עמה ומאיר לה שלא יאחזו החלונים זה, וציואר הדברים צזה עיין (צמק"מ) בהקדמה דף ר' ע"א צדי"ה לרחוק דא יעקב וכו') עי"ש, ולזה דרש הכא שלא מרמז תיבת ח"ת של ואלה הארץ שצומן בגלות הגם שאין אז היחוד דז"א צסוד חת השמים כנ"ל, עכ"ל נשאר עכ"פ היחוד של יסוד ומלכות צסוד ואלה שהוא יסוד וצת זוגיה וכחמור: הארץ מאנא דכלהו לאפקא זרעא ואיבין. עיין (צקה"י ערך ארץ) צסוד פרו ורצו ומלאו את הארץ, כי יסוד דנוקבא ח"א נקרא ארץ, שכן יש בה ע"ו גרופי אלקריס דמוחין דקענות, שכן ע"ו פעמים אלקריס גימ' אר"ץ (אלף ר"ץ), וזה סוד דור הולך ודור צא והארץ לעולם עומדת, כי דור רומז על מוחין דגדלות, ונודע כי כצבאן מוחין דגדלות נסתלקו המוחין דקענות ויורדין עד היסוד דנוקבא דז"א, וזה דור הולך ודור צא, היינו שצכל יום אחר התפלה מסתלקין המוחין דגדלות שנקראים דור וצאים ונדהין לחוך יסוד דנוקבא דז"א ואח"כ צאים מוחין דגדלות אחרים עי"י זוג אחר דתפלה אחרת, ואח"כ עוד עי"י תפלה אחרת נדהין וצאים ג"כ אלו לחוך יסוד דנוקבא, וז"ש דור הולך שנסתלקו המוחין דגדלות עי"י שדור אחר צא מחדש, ועי"י והארץ לעולם עומדת היינו שנתקנה היסוד דנוקבא שנקרא ארץ, וזה סוד פרו ורצו שעי"י פו"ר שמושק ישראל בתפלתן יחודים חוונים צו"ר גורמים שיתמלא יסוד דנוקבא דז"א משפע המוחין שנדהין לחוכה צסוד טפס הקדושה, ועי"י ומלאו את הארץ היינו שיגרמו שהתמלא היסוד דנוקבא שהיא הארץ בעליונה מהטפה הקדושה עי"ש, ולזה דרש הכא סיומא דקרא צתיבת האר"ץ היינו שעי"י יחוד את השמים שהוא זוג ז"א ונוקבא וח"ת היינו סוד זוג יסוד ומלכות נחמלא היסוד דנוקבא צמוחין שלה מספר אל"ף ר"ץ כנזכר שהיא מקבלת סוד הטפה הקדושה לאולולא זרעין של נשמות קדושות ואצין וכחמור: ורזא דמלה וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגו'. עיין (צזכר פ' בראשית דף ל"ה ע"א) שדרש פסוק זה וכל שיח השדה טרם יהיה אלנין רצבין וכו', ועיין (באור"ח) דהפ"י הוא כי מליאות הספירות שכן מתמלאות ומתגלות צמלכות שהם מקראים אלנין רצבין הם נקראים שיח השדה, ואמר טרם יהיה בארץ, שכיב להם רק מליאות דק למטלה ולא נחגלו ולא נחגלו עדין למטב צמלכות כנקראת

גם זו שדרש כל אחיין וגמיון שצחורה לרצוין, הדן את דכחוד הכא את השמים ואלה הארץ מה צה לרצות עי"ש: אורייתא כלילא מא' עד ת' דבה אתבריאו שמיא וארעא. עי"י (צמד"ר שם בריש הפרשה, וצפרקי דר"א פרק ג') שצחורה היחה כלי אומנתו של הקצ"ה צצריאה העולם, ודרש צראשית צרא אלקיס חת השמים וגו', עם הצחורה שנקראה ראשית צרא אלקיס את השמים ואלה הארץ ועי"ש (ציפה חואר), ולזה הוסיף הכא שבענין שהשמים והארץ נצראו עי"י הצחורה, הוא כי הצחורה נארגה מכ"צ אחון מא' ועד ח', וכמ"ש (צמק"מ פ' בראשית דף ל"ב סוף ע"א) מהז"א דלוח צ' נעלה כל הכ"צ אחון עמה, והקצ"ה צרא צבן את עולמו עי"ש, והיינו כמ"ש (צס' ילירכ פרק כ' מ"ב) עשרים ושתים אותיות יסוד חקקן חלצן לרפן שקלן והמיון ור צבס נפש כל הליור ונפש כל העתיד ללור עכ"ל, ולזה אמר דבה אתבריאו שמיא וארעא, היינו דמה שצבראה העולם עי"י הצחורה היה צבה ח"ת, סוד כ"צ אותיות וכחמור שמים דא קב"ה וכו'. וכמ"ש (צזכר פ' חרומה דף קע"ב ע"ב) מאן שמים דא ח"ת עי"ש, ועיין (לעיל חיקון מ"ז דף פ"א ע"א) שמים עמודא דלמלעיהא עי"ש. הה"ד ואתה תשמע השמים. היינו כמ"ש (לעיל חיקון כ"ב דף ס"ה ע"ב) לגבי ר' דליכו שמים דעליה אחמר ואחר השמע השמים עי"ש וציוארנו שם ואת בת זוגיה עמיה. וכמ"ש (צזכר ר"פ בראשית דף ע"ו ע"ב) שצעתא דנפיק קול שהוא ז"א, נפקת צת זוגיה צבהיה דכלול כל אחון דכחוד את השמים, ועי"ש (צמק"מ) כי העיבור והלידה לאולידת חמא צצעת צריאה ששכ ימים של צריאה העולם צסוד ששכ קלות דז"א, צסוד צראשית צרא אלקיס שהיא חמא, את השמים שהוא ר"ק דז"א, היה מופיל העיבור והלידה אל דנוקבא כמו אל הדכורה, כי גם דנוקבא היחה עמו צעיבור וילאח עמו ונכללו גם צה הכ"צ אחון עי"ש: ואת דא צדיק ובת זוגיה. דרש ח"ת מלשון חות שהוא אצב יסוד חות צריה קודש, וכמ"ש (צזכר פ' ויחי דף רכ"ז ע"ב) ויצרך את יוסף, אמר ר"א את דיוקא, דצריך לאות קיימא חא דצריה דנמיר יוסף, וצגי"כ אקרי לדיק את דיוסף חא דצריה קיימא דקיימא צבהיה עי"ש, ודרש ואלה כי את הוא יסוד לדיק וכו' כנוסף והציבור הוא המתגלה שכינתא תפלה, והיינו כמ"ש (צנע"מ פ' משפטים דף קע"ו ע"ב) שיש זוג יסוד ומלכות, צצחי טוב שכן קרצ מלח רחוק, כי היסוד נקרא שכן קרצ,

אמר רבי שמעון, ברי, רוא עלאה הכא. אע"ג דכלא אתברי ואתקן בשמא דיקוק דאינון את השמים, ורוא דמלה י"ק בשמים ר"ק בארץ, הה"ד (תהלים צו) י"שמחו ה'שמים, ויתגל הארץ. עם כל דא דכלא אתקן בד' אתון, לא נחית נביעו מלעילא על זרעין ואיבין, דאינון שיח השדה דאיהו צדיק, ועשב השדה דאיהו עמודא דאמצעיתא. ולמה. בגין דאדם אין, דאיהו יריד ק"א וא"ו ק"א לעבוד את האדמה.

אמר ליה רבי אלעזר, אבא. שיח מנא לן דאיהו צדיק.

אמר ליה. ברי. ביה תשכח ח"י. שי איהו כליל תלת עדרי צאן דאינון שרשא דאילנא, ודא חי עלמין דאיהו אות בצבא דיליה. צבאות איהו עמהון. כליל תלת דרגין, לקבל תלת ענפין דש'.

והא

באר לחי ראי

נורה ש עיי"ש, ולזה ממשיך הכא הכרוש שלפי האמור והמלכות כאשר מקבלת המוחין ונעשית כלי מוכשר לקבל ע"י היסוד לזיק שהוא סוד ש"ח כדמפרש ואזיל טפה כזרע לאפקא זרעין ואזין אז נקראת ארץ, יתכן לפרש ג"כ וכל שיח השדה ערס יוכיח צאן, היינו שלא נחית שפע טל וגשם סוד נביעו ולעילא על זרעין ואזין שכם נשמות הדיקים שכלל בג' קוין חגית שכם ג' ענפי האצות סוד ש' ראשי נשמות הדיקים שכם סוד ש"ח וח"י כנ"ל שגדילין ויואלין בשד"ח לחיכו לזייק כאמור: ועשב השדה דאיהו עמודא דאמצעיתא עיין (בזכר פ' פנחס דף ר"ז ע"א) צסוד ועשב לעבודת האדם, ונשמות הדיקים נקראים עשב וחס עולים למ"י לסוד אד"ם העליון עיי"ש, ולזה דרש הכא ע"ד זה ג"כ ועש"צ השד"ח, כי שדח הוא כנוי נעמודא דאמצעיתא, וכמ"ש (הרמ"ק צפרים צערכי הכנויים ערך שדח) דח"ת נקרא שדח של תפוחים שיש לו שני תפוחים עיי"ש, ולזה דרש גם הכא ערס שחקן סוד עש"צ השד"ח, היינו נשמות הדיקים שפולים למ"י לאד"ם העליון שהוא ח"ת שנקרא שד"ח וכאמור: בגין דאדם אין דאיהו יריד ק"א וא"ו ק"א. עיין (צמק"מ צרמ"ז פ' צלק דף קל"ז ע"ב) דז"א כשהוא בשלימות וכלל גדלותו נקרא אד"ם שהוא הו"ה צמילוי אלפין שהוא שם מ"ה גימ' אד"ם עיי"ש, ולזה דרש הכא ואדם חין לעבוד את האדמה, ר"ל כי כל זמן שלא נתגדל ז"א בכל קומתו להיות נקרא אד"ם צמחי גדול בכל י"ם שלו שהוא עשר אותיות של הו"ה צמילוי חלפין גימ' אד"ם, אז אינו ראוי לאוג עם המלכות ביסוד לזיק ולחוליד נשמות הדיקים ש"ח השד"ח ועש"צ השד"ח, כי היסוד שלו לעבוד את האדמה שהוא המלכות ולאפקא טפה כזרע מן המוחין דגלות דז"א לא ה"ב בשלימות ולא נחית על ידו נביעו מלעילא על זרעין ואזין וכאמור: שי איהו כליל תלת עדרי צאן. עיין (בזכר פ' אחרי דף ס"ב ע"א) שלשה עדרי צאן וצבאים עליה חלקן נחא סוד יסוד עיי"ש, ועיין עוד

הנקראת ארץ עיי"ש, ולזה ממשיך הכא הכרוש שלפי האמור והמלכות כאשר מקבלת המוחין ונעשית כלי מוכשר לקבל ע"י היסוד לזיק שהוא סוד ש"ח כדמפרש ואזיל טפה כזרע לאפקא זרעין ואזין אז נקראת ארץ, יתכן לפרש ג"כ וכל שיח השדה ערס יוכיח צאן, היינו שלא נחית שפע טל וגשם סוד נביעו ולעילא על זרעין ואזין שכם נשמות הדיקים שכלל בג' קוין חגית שכם ג' ענפי האצות סוד ש' ראשי נשמות הדיקים שכם סוד ש"ח וח"י כנ"ל שגדילין ויואלין בשד"ח לחיכו לזייק כאמור: ועשב השדה דאיהו עמודא דאמצעיתא עיין (בזכר פ' פנחס דף ר"ז ע"א) צסוד ועשב לעבודת האדם, ונשמות הדיקים נקראים עשב וחס עולים למ"י לסוד אד"ם העליון עיי"ש, ולזה דרש הכא ע"ד זה ג"כ ועש"צ השד"ח, כי שדח הוא כנוי נעמודא דאמצעיתא, וכמ"ש (הרמ"ק צפרים צערכי הכנויים ערך שדח) דח"ת נקרא שדח של תפוחים שיש לו שני תפוחים עיי"ש, ולזה דרש גם הכא ערס שחקן סוד עש"צ השד"ח, היינו נשמות הדיקים שפולים למ"י לאד"ם העליון שהוא ח"ת שנקרא שד"ח וכאמור: בגין דאדם אין דאיהו יריד ק"א וא"ו ק"א. עיין (צמק"מ צרמ"ז פ' צלק דף קל"ז ע"ב) דז"א כשהוא בשלימות וכלל גדלותו נקרא אד"ם שהוא הו"ה צמילוי אלפין שהוא שם מ"ה גימ' אד"ם עיי"ש, ולזה דרש הכא ואדם חין לעבוד את האדמה, ר"ל כי כל זמן שלא נתגדל ז"א בכל קומתו להיות נקרא אד"ם צמחי גדול בכל י"ם שלו שהוא עשר אותיות של הו"ה צמילוי חלפין גימ' אד"ם, אז אינו ראוי לאוג עם המלכות ביסוד לזיק ולחוליד נשמות הדיקים ש"ח השד"ח ועש"צ השד"ח, כי היסוד שלו לעבוד את האדמה שהוא המלכות ולאפקא טפה כזרע מן המוחין דגלות דז"א לא ה"ב בשלימות ולא נחית על ידו נביעו מלעילא על זרעין ואזין וכאמור: שי איהו כליל תלת עדרי צאן. עיין (בזכר פ' אחרי דף ס"ב ע"א) שלשה עדרי צאן וצבאים עליה חלקן נחא סוד יסוד עיי"ש, ועיין עוד

והא ש' דתלת אבהן אינון.

אלא ש' עלאה ענפי אילנא. ש' תתאה שרשי אילנא. ובגין דא וכל שיח דא צדיק. וכל עשב, ע"ב ש', דא יעקב. כליל תלת אבהן דאינון ענפי אילנא. וסלקין לשבעין ותריין שמחן דויסע ויבא ויט, דבהאי שמא אתברירא עשבין ואילנין דאינון נשמחין דצדיקא. והאי

באר לחי ראי

חרין ציעין דזכורא שבהם נחשבל הזרע של הזכר, ומכאן הולך הזרע לאזר היסוד לדיק, ומצלעדי הכו"ה אין כח בהיסוד להוליא שפע הצבחות והנשמות וכאמור: כליל תלת דרגין לקבל תלת ענפים דש' ר"ל דסוד הצבחות, הוא כלול ג' דרגין שבהם ג' עדרי לאן, סוד ג' ספירות תחתין נה"י המרומוזים בג' קוין של הכוח ש' דחיבת ש"ח וכאמור: והא ש' דתלת אבהן אינון. עיין (לעיל חיקון כ"ב דף ס"ב ע"א ודף ס"ז ע"א) ש' ש' ש' דאזר ש' מרמז לתלת אצבן עי"ש, וצביאורו, ולזה הוא כמקשה פ"ד ש' דכג' ענפים של הש' מרמזים לג' תחתונים נה"י, הלל כבר אמרנו לעיל שבהם ענפים של הש' מרמזים לתלת אצבן שבוה סוד חגיגה: ולזה מתקן. אלא ש' עלאה ענפי אילנא ש' תתאה שרשי אילנא. והיינו כמ"ש (לקמן חיקון ס"ט דף ק"י ע"ב) דצבחות ש' אית בה ג' ענפי אילנא לעילא, וגם אית בה שורש לתחת וכו', כלול שית סטריין וכו', כלול תלת אצבן וג' דרגין תחתונים עי"ש, ולפי האמור היינו שבהם ענפים הוא חלק העליון של הש' הוא מרמז לחגיגה סוד ג' אצבן, וחלק התחתון של הש' הוא מרמז לבחי שרשי האילן הסמוכים לארץ שבוה נה"י סוד כג' דרגין תחתונים, ועיין (בפרדס סוף פרק ז') משער ממעב למעלה) צביאור ענין זה בצארכות: ובג"ד וכל שיח דא צדיק. היינו שבהם של ש"ח מרמז לסוד הצבחות מסערא דלצר דיסוד לדיק דכלול נה"י כ"ל: וכל עש"ב ע"ב ש' דא יעקב וכו'. עיין (בלק"ת פ' בראשית ד"ב ראו' לדעת) שכתב שם דכל הנבראים שצבולם הם במספר ע"ב, ע"ב מיני רוחות, ע"ב מיני חיות וכו', וכן כולם, מפני שכולם נבראו ע"י השם ע"ב עי"ש, ולזה דרש הכה שגם הנשמות של הדיקים נבראו ע"י השם ע"ב, וזה נרמז בחיבת עש"ב שבוה לירוף ע"ב ש' שחות ש' בג' ראשין מרמז ליעקב דכלול ג' דרגין דצבחות חגיגה וכמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף ס"ב ע"ב) יעקב דאיתו כלול תלת אצבן עי"ש, והיינו שבוה שורש של כל כג' קוין של כל הדרגין דנשמות ישראל, וכמ"ש בקה"י (פרק יעקב אות י') דיעקב הוא שורש של נשמות ישראל ע"כ הוא כרמז ע"ב ש' שבוה יעקב כלול תלת אצבן וכמ"ש חיקון כ"ב (דף ס"ז ריש ע"א) דע"ב שמחן חליין מחלת אצבן, ועי"ש צביאורו שבהם מוצרי רציו בלק"ת דכמ"ש שמות היואלים מג"פ ויסע ויבא ויט

(צ"ב וילא כס"ח דף קנ"א ע"ב) והנה שם שלשה עדרי לאן רוצים עליה, שלשה עדרי לאן, אינון תלת דרגין נה"י, ואילן משכין מיא מלעילא ומליין להאי בירא, בגין דהכוח מקורא יסודא דעלמא כד שארי בגו הכוח בירא עבד פירי ונציתו חדיר עי"ש, וצביאור הדברים הוא עפ"י רציו (בלק"ת פ' בראשית) בפסוק וכל שית השדה, כי י"ח של ש"ח מרמז לנה"י, כי כאשר מאירין צבועים הנמשך להנוקבא ג' ספירות נה"י שבהם ג' וויין מספר ח"י אז יש בה כל להוליד תולדות עי"ש, ולזה דרש הכה שגם מרמז הכוח ש' שיש בו ג' ענפים צבוע ג' עדרי לאן, שבהם סוד נה"י שמהאירם לבעפה שחידת לרחם הנוקבא להוליד זרעין ואזין וכאמור: ולזה מסיים: דאינון שרשא דאילנא ודא ח"י עלמין. היינו כי מטפת הזרע הנשפעת לרחם הנוקבא שנעשה מנה"י, מהם נהכוה השורש שגשג צרם הנוקבא, ומאז אחצבד ואלויד האילן והענפים המסתעפים, וע"כ הוא הצירוף ש' ח"י, כי ש' הוא נה"י, וח"י הוא סוד כג' וויין גינת ח"י שמה נהכוה ונולד כל בעולמות, ונקרא מסייע היסוד המוליד בתוך רחם הנוקבא ח"י עולמים: דאיהו אות בצבא דיליה. כ"כ גם (לעיל בהקדמה דף י"ב ע"ב), ועי"ש צביאורו שבוה מימרא כש"ס (חגיגה דף ע"ז ע"ב) עפ"י גירסת הכ"י והמשך הדברים צ"ב הוא כי כהן (צ"ב צרשיות דף כ"א ע"ב) מבוחר כי יסוד לדיק נקרא הצבחות בגין דכל הצבחות ומשריין דלעילא נפקין מבהוה לדיק עי"ש, אכן (צ"ב פ' ויקרא דף י"א ע"ב) מבוחר דגריה אקרין צבחות עי"ש, וכ"כ (צ"ב דף כ"א ע"ב) האזינו דף ר"ז ע"א) ח"ל צבחות אינון נה"י עי"ש, ולכאורה הוא סתירה, אבל צאמת כבר ביאר ענין זה (ברמ"ק בפרדס צבוק פ' י"ב משער השמות) כי גם היסוד נקרא בדרך שאלה צבחות, מטעם שכל הנשמות והצבחות הנשפעים ממנה יולאים דרך היסוד עי"ש, ולזה דרש הכה דצבחות אפ"י שיעקרו הוא סוד נה"י אפ"י הוא כנוי ליסוד לדיק, כי היסוד הוא אות צבא דיליה ש"י נתגלה הכה של הזרע הנמשך מנה"י וכאמור, וכ"כ רציו (בפנינים פ' תרומה), וכ"כ (צ"ב פרק ז' משער רפ"ח) דיסוד אינו צחי צפ"ע רק ככלל בתוך הכו"ה עי"ש: צבאות איהו עמהון. היינו כי מה שהיסוד נקרא צבחות הוא ע"י הכו"ה, וכמ"ש (בפרדס) שם, (ובלק"ת פ' עקב) דגריה הם סוד

והאי עשב עליה אתמר (תהלים קד) ועשב לעבודת האדם להוציא לחם מן הארץ. (שם פח) לחם אבירים אכל איש. ואיהו נהמא דאורייתא (דף פ"ז ע"א) דאתמר ביה (קהלת ט) לך אכול בשמחה לחמך. ואיהו לעבודת האדם, ה' דאדם, דאתמר בה המוציא לחם מן הארץ. מאי לעבודת האדם, לית עבודה הכא אלא צלותא. דאיהו פולחנא דשכינתא. עבודת יוקן ודאי.

ועלה אתמר (תהלים קד) יצא אדם לפעלו ולעבודתו עדי ערב. יצא אדם לפעלו דא צלותא דשחרית. ולעבודתו עדי ערב דא צלותא דמנחה דאתמר בה (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב:

בראשית

באר לחי ראי

עיי"ש, ולזה דרש הכא להוציא לחם מן הארץ שהוא ע"ד הכי לחם אבירים אכל איש, דהפרינסה נמשך לישראל ע"י התורה וחפלה שהוא לחם של הנשמות הדיקים למעלה בעולמות העליונים דלחזונו מכה לימוד התורה ותפלת ישראל שמעלין מיין להמלכות שמקראת ארץ וכאמור דאתמר ביה לך אכול בשמחה לחמך. היינו כמ"ש (צוהר פ' ואלה דף כ"ט ע"א) דלחמך היינו לימוד התורה עיי"ש. ואיהו לעבודת האדם. היינו שכל עבודת ישראל ל"ל להעלות מיין להמלכות שחובל לעלות ע"י נשמות הדיקים שמכוונים צ"ס ע"ש וכאמור ה' דהאדם דאתמר בה המוציא לחם מן הארץ. עיין (לעיל חיקון כ"ב דף ס"ח ריש ע"א) מזוני מסערה דה' דאיהו המוציא לחם מן הארץ, ועיי"ש ציחאורנו שהצאנו מדברי רבינו דה"ה של המוציא מרמז לה"ה תחאה שהיא המלכות, כי אחר קבלה מזון מלפילא גם היא מוציאה לחם לתחתונים, וזה הוא המוציא לחם לתחתונים מארץ התחתונה שהיא המלכות ממה שמקבלת מארץ העליונה עיי"ש, ולזה דרש הכא דכמו שדרשין לעיל שם צוהר ה' דהמוציא לחם מן הארץ שמרמז לסוד המלכות שממשכה שפע לתחתונים ע"י קבלה מעולם העליון, כן מרמז גם ה"ה של האד"ם ש"ע"י עבודת ישראל היא ממשכה שפע לתחתונים ממה שמקבלת מעולם העליון וכאמור: לית עבודה הכא אלא צלותא. ע"י צ"ס (פירושין דף ס"ה) דדרשין ועבדום את ה' אלקיכם זו ק"ש ותפלה עיי"ש, ולזה אמר הכא שהעבודה האמור כאן אינו מרמז לק"ש, רק להפלה צללה, וכמו (שפירש"י צ"ס צרכות דף ל' ע"ב) עבדו את ה' ציראה, דתפלה הוא לנו צמקום עבודה עיי"ש: דאיהו פולחנא דשכינתא עבודת ה' ודאי. היינו כמ"ש (צריע"ט פ' פנחס דף רכ"ב ע"א) דלוקמכו מלרי מחניחין דלית עבודה חלה תפלה וכו', שבינחא דאיהו מלכות אחתהיה עבודה ה' כאורה דאחתה למפלה לעולם עיי"ש: יצא אדם לפעלו. כי ע"י התפלה שמעלין מיין להמלכות, ילא אד"ם שהוא ז"ל להתייחד עם המלכות, וכמש"ל חיקון

הם בחג"ת, צ"ע צמקום, ויצא צמקום, ויט צמ"ת עיי"ש: והאי עשב עליה אתמר וכו'. עיין (צוהר פ' בראשית דף י"ח ע"ב) שדרש מלמיה חזיר לבהמה ועשב לעבודת האדם וגו', דא צמקום דרביעא על ארץ טורין, ומגדלין ככל יומא הכוא חזיר, וחזיר דא חינון מלאכין וכו', ועשב דא חינון אופנים וחיות וכו' צ"ס דכלכו מתקני גו תקוניכו וקיימו להתקנתא צמקום דבני נשא חתיין לפולחנא דמאריכו צקרבנין דלחחא דא חזיר עבודה האדם, ועשב דא חזמן וחחחחח לעבודה האדם להתקנתא צקוני כדקא יאות, וכד חינון מתקנין צמקום עבודה האדם לבהר נפקי מנייכו מזוני וערפין לעלמא דכתיב להוציא לחם מן הארץ, וזה חזיר עשב מזריע זרע וכו', וכל דא להוציא לחם מן הארץ כל תקינין דב"ע דקא מתקני להאי עשב הארץ דפולחנא דלהן למאריכו לספקא על ידיכון מהכוא ארץ ערפי ומזוני להאי עלמא ולהצרכא צ"ס מצרכאן דלעילא עכ"ל, ועיי"ש (צמק"מ) ציחאור הדברים, כי ע"י הצרכים שאנו מצרכים ע"י תפלתנו ועולים למיין להמלכות, נעשים מהם מלאכים, והם נקראים דשא וחזיר וכו', וע"י תפלתנו אנו מתקנים אותם צמקום גדול שמציאים עליהם מהמלכות וע"י צא השפע אלינו ואלו נקראים עשב עיי"ש, והכא דרש לה צכל המצר שהוא עשב מרמז לענין נשמות הדיקים, ש"ע"י תורה ותפלה שישאל מסגלים נולדים כמה נשמות הדיקים ועולים למיין להמלכות, וע"י"י הם מקבלים שפע גדול מהמלכות, וע"י צא השפע אלינו וצכל האמור שם לענין עשב שמרמז לסוד מלאכים שרפים וחיות וכאמור: להוציא לחם מן הארץ לחם אבירים אכל איש. היינו כמ"ש (לעיל חיקון כ"ב דף ס"ב ע"ב) לחם אבירים אכל איש דא נכמא דאורייתא עיי"ש וציחאורנו שם, והמשך הדברים כאן הוא עפ"י"ש (צוהר פ' צללה דף ס"א ע"ב) שפסוק זה לחם אבירים, מרמז שהכוא מזונה דאכלו ישראל במדברא כיכ מהכוא מזונה דמלאכין קדישין חחחחח מצי וצכל כיכ מהכוא הצרייח דמשחולין צאורייתא יומם ולילא

תקונא חמשינ ותרינ

בראשית ברא אלקים. אלקים חמש אתון כחושבן ה'. א"ד מן אדניי הכי סליק לחמש, ורזא דמלה (ראשית ב) ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה.

תא חזי אתערותא צריכא מתתא לעילא, ולבתר והשקה את כל פני האדמה. והשקה ר' איהו שקיו מעילא לתתא דאיהו נחל קדומים דאתמשך מן מוחא.

והכי צריך לאתערא אתערותא בקדמיתא מאתתא, ורזא דמלה (ויקרא יב) אשה כי תזריע ומיד וילדה זכר.

נוקבא אדניי, דכר יקריק. כד אקדימת ברתא שליט דכורא ואתעביד יאקדונקיי, ורזא דמלה (חבקוק ג) יקריק אדניי חילי.

ועל

באר לחי ראי

דף ל"ב ע"א) דכשלין המלכות מעל מ"י לז"א, הכה ימן כי הוא עוסק תמיד למעלה לקבל שפע וליוק בלמו, אינו רוצה למה מהשפעתו לזולתו עד אשר המלכות מעלית מ"י ואז הוא מחוזה להזדווג עמה ואטיל בה מ"ד ממה שמקבל הוא מלמעלה מאוי"א עיי"ש בלור: והשקה ר' איהו שקיו מעילא לתתא. ר"ל שהוא נותן עתה חזק צדור מ"ד ממה שמקבל מאוי"א וכאמור: דאיהו נחל קדומים. להלן מפרש לה דמ"י נקרא ה' שהוא ת"ת נחל קדומים, על שם שהוא ממשיך השפע צדור מ"ד שנמשך כנחל מאוי"א עליון עיי"ש המ"י להשפיע ולהשקות את פני האדמה שהוא המלכות. דאתמשך מן מוחא היינו כמ"ש (לקמן חיקון י"ב דף פ"ה ע"א) דלות ר' נקרא נחל קדומים דאתמשך ממוחין עליון דאוי"א עיי"ש וצ"א ורזא שם, ולפי האמור היינו שהוא ממשיך עיי"ש המ"י סוד מ"ד שהוא נחל השפע מאוי"א עליון להשקות את פני האדמה שהוא המלכות וכאמור: והכי צריך לאתערא אתערותא בקדמיתא מאתתא. היינו כמ"ש (לעיל בהקדמה דף ר' ע"ב) דהמלכות נקראת ירחא ה', וצ"ד דאתמר בה אשכ כי תזריע, אהתא אית לאקדמא בכל פקודייא דאתמר בה אשכ ירחא ה' הוא תהכלל, ועיי"ש צ"א ורזא דר"ל דכלל מלכות שמקיים לריק להקדים ביראח עיי"ש: ומיד וילדה זכר. דרש נכמשיך דדרוש מאמר ח"ל צ"ש (נדב דף ל"א ע"א) אשכ מזרעה תחלה ילדה זכר, דהיינו שאם מקדים ביראח לקיום המלכות הוא גורם להעלות תחלה מ"י מהמלכות להדבר, ועיי"ש מיד מוריד הדבר מ"ד ודרש וילדה מלשון פועל יולא, שהזכר מוריד מ"ד ומוליד וכאמור: ואתעביד יאקדונקיי. עיי"ש צ"ד ר' צ"ד ר' צ"ד (צפ"ח פרק ד' משער חמ"ט) שיש שילוב של כו"י חז"ל צ"ח נישוק. ויש שילוב צ"ח חז"ל, שהשילוב של סוד נישוק הוא צ"ח דבר קודם לבחי נוקבא ואז הוא צ"ח יאקדונקיי, אבל השילוב של צ"ח

(תקון כ' דף פ"ז ע"ב) זכאח איכו מאן דסליק לה לאתחיל ולקצ"ח לאתחיל דאתמר צ"ח הכה ה' יולא ממקומו עיי"ש וצ"א ורזא שם, ולא דרש גם ככה יולא אדם ממקומו, להחיות עם המלכות שהוא פעלו להעלות המ"י עיי"ש תפלות כזכר למעלה: דאתמר בה ויצא יצחק לשוח בשדה. מצינו ראי דגם בתפלת מנחם שחיקן יתח נאמר לשון יתח, שמרמז לסוד הכה ה' יולא ממקומו ש"ח ז"א להחיות עם המעורבותא וכאמור, ותפלת ערצית לא זכר צ"ח כי תפלת ערצית לא נתקן לסוד חיקון זה, וכמ"ש (צ"ח צ"א ע"ב דף כ"ג ע"ב) מאן ללוחא דעני, דא ללוחא דערצית דאוי"א רשות צפני ע"מ צ"ח צ"ח, וצ"ח דאוי"א צ"ח דאוי"א עיי"ש, ועיי"ש מה צ"ח צ"ח ר' צ"ח (צפ"ח פרק ד' משער תפלת, וצ"ח ר' משער מנחם ומעריב) ותצ"ח:

חמש אתון כחושבן ה' א"ד מן אדניי וכו'. עיי"ש צ"ד ר' צ"ד (צ"ח פרק ד' משער חמ"ט) שיש שילוב של כו"י חז"ל צ"ח נישוק. ויש שילוב צ"ח חז"ל, שהשילוב של סוד נישוק הוא צ"ח דבר קודם לבחי נוקבא ואז הוא צ"ח יאקדונקיי, אבל השילוב של צ"ח

ועל במותי ידריכני (שם). אלין אבהן.

למנצח בנגינותי (שם), אמה ותרין שוקין.

מאי חילי. תוקפא דכלא מלעילא.

חילי, חיל י. ודא אבא תוקפא דיליה נביעו דלית ליה סוף.

אמר רבי אלעזר, אבא, והא אוקמוהו מארי מתניתין דעד ארבעין יומין יכיל לאחזרא נוקבא דכורא, ואתהפך מדינא לרחמי. ואקמה בגין דעד כען לית תמן דיוקנא דאתמר ביה

ויצר

באר לחי ראי

וצביאורנו שם, וככא דרש שכוה צכוה ג"כ צשמאל מסערא דגצורה, ולפי"ז הכה סוד למנח צנגינות מרמז לנו"כ וממילא שגם הכיסוד שכוה אמה וכלל צכס גם חס לא נרמז צקרא שום רמז עליו, וכמ"ש רציו (צטע"פ פ' תרומה) דיסוד לדיק חין לו שיעור ומדה צפ"ע, חלל הוא צכלל כה"ג ששומד ציניהם עיי"ש: תוקפא דכלא מלעילא. עין צדברי רציו (צטע"פ פרק צ' משער הפרופים) שיש ג' מיני זיווגים, נשיקין, וחיבור, וזיווג, שבתחתון צכ"י נקרא זיווג וכוה צצחי עיבור, והאמנעי שכוה צחג"ת נקרא חיבור וכוה צצחי ייקב, והעליון שכוה צהמחין כח"צ נקרא נשיקין עיי"ש, ולזה אמר הכה תוקפא דכלא, היינו שכתב של כל ה"ק חג"ת נכ"י של נשמתו האמור למעלה, הוא נמשך מחוץ הנשיקין שכוה זיווג העליון שכתב צמחין לעילא כח"צ, וממילא שכתב מסערא דכורא, וכמ"ש שהנשמות הנולדים מחוץ הנשיקין הם צצחי דכר וכאמור. חיל י. ודא אבא. היינו כמ"ש רציו (צטע"פ פרק י"ד משער החפילין) דמלאיות אצא מקומו הוא צאות י. של הוי"ו, והמשך הדברים צזכ הוא כי הכה צסוד הנשיקין יש צכלל מאצח לאמא ומאמא לאצא, וכמ"ש (צלק"ת פ' וזרע שם), ומאחר שאנו אומרים דמסוד הנשיקין נולדים נשמות דכורא, הכה יקשה הלא יש צנשיקין גם מהצכלל דאמא שהיא מסערא דנוקבא, ולזה מחרץ שהנשמות הנולדים מכת הנשיקין הם מסערא דאות י. של הוי"ו שכוה חכמה אצא סוד דכורא: תוקפא דיליה נביעו דלית ליה סוף. עיי' צדברי רציו (צטע"פ פ"ו ופ"ח משער א"ח"א) דאות י. של הוי"ו הוא החכמה אצא, והקצין של ה"י הוא כתר דאצא עיי"ש, ונודע מדברי (כרע"מ פ' פנחס דף ר"ח ע"ב) דכתב נקרא חין סוף עיי"ש, ולזה דרש הכה דהצקוק אמר הוי"ו אורי חילי, חיל י., היינו מה שזכיתי להחליף נשמתו מצחי נוקבא לצחי דכורא, ה"י צכת וצחיל של אות י. שכוה מרמז לסוד אצא חכמה עלאכ וגם לכתר סוד חין סוף צ"כ שגרת צאות י. וצקו"ו של י., והיינו שגמשתו הוי"ו של נשמתו מלעילא מהאור חין סוף צ"כ עיי' החכמה אצא וכאמור: והא אוקמוהו מארי מתניתין. צש"ס (צרכות דף ס' ע"א

צחי חיבור הוא צחי נוקבא קודמת לצחי דכר ואז הוא השילוב אידקוניק עיי"ש, ולזה אמר הכה שצשמקדים היראה לקיום המזכר, גורם להשילוב צצחי נשיקין שחתון דכורא קודמין לחתון דנוקבא וכאמור: יקו"ק אדני חילי. עיי' צדברי רציו (צלק"ת ר"פ וירא) צפסוק והנה צן לשרר אשהך. (וצשער הפסוקים שם צפסוק ותכר ותלד שרר לצרכים), שיש אנשים שנשמותיהם נמשכות מסערא דנוקבא, והצקוק הציא נולד צנשמה מסערא דנוקבא שכי' דרגא דמותא, ולכן מה צאותה שכתב שגולד, וע"כ הולך אלישע הציא לחזור ולחדש צו רוחא עלאכ מסערא דכורא שכוה דרגא דחיי, וישם פיו על פיו סוד הנשיקין עלאכ שמה נולד נשמה דכורא עיי"ש צצריכות, ולזה דרש הכה להמשך הדורש שצצקוק נתן שכתב וכוהאכ להצצ"ה על שנתחדש לו נשמה מסערא דכורא דרגא דחיי מסוד הנשיקין עלאכ ששם הוא השילוב יאקדוניק שחתון הוי"ו קודמין לחתון אדניי, וע"כ אמר הוי"ו אדניי חילי, דהנשמה שחדש לו אלישע משילוב זה, הוא כל כמו וחילו ששמד צחיים וכאמור. ועל במותי ידריכני אלין אבהן וכו'. כיונתו צכמשך הדברים צזכ, כי צצקוק רמז צכשיר שלו שהצצ"ה נתן לו נשמה מסערא דוי"ק דז"א חג"ת נכ"י, ואמר ועל צמחתי ידריכני סוד חג"ת, והיינו כמ"ש (צקכ"י ערך צמתי ארץ) דצמתי ארץ הם סוד הכתפיים שכתב זרועות עולם חוי"ג עיי"ש, ויתכן צזכ גם המשך הפסוק והאכלתיך נחלת יעקב אציק, כי נודע שיעקב הוא סוד ח"ת דכלול חוי"ג, וכמ"ש רציו (צטע"פ פרק צ' משער חיקון הנוקבא כלל י"ט) וצש"ד, ולזה אמר ורכצבתך על צמחתי ארץ שכתב סוד חוי"ג, ואז ממילא והאכלתיך נחלת יעקב אציק שהוא מסערא דח"ת דכליל חוי"ג, ולזה אמר הכה ועל צמחתי ידריכני חין אצבן סוד חג"ת, צסוד ורכצבתך על צמחתי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אציק שכתב סוד כ"י אצות חג"ת וכאמור: למנצח בנגינותי אמה ותרין שוקין. עין (לעיל חיקון מ"ג דף כ"ח ע"ב) שציעאכ צנינות, שדרש דכור למנח הוא צגלה עיי"ש וצביאורנו שם, ועיי"ש לעיל צפ"א חמישאכ צנינות, לסוד ניגון איכו צשמאלא מסערא דגצורה עיי"ש

(בראשית ב) ויצר יקריק אלקים. אם כן אמאי נטיל שעורא במ', בגין דאיהי שעורא דנקודה דאיהי י' טפה (שעורא). דבה אתעביד י"ם מ"י.

ודאי נחל קדומים דא ו' דאתמשך מן י' (ס"א י"ם).

והשקה את כל פני האדמה. מאי פני האדמה, אלא אלין אנפין דאינון סומק וחור וירוק ואורכם

באר לחי ראוי

סוד לורה אות מ' דלמירכב המשרה סוד אמה עלאה שבה לנטייר כל ולד, אם זכר אם נקבה וכלאמור: דבה אתעביד י"ם מ"י עיין (צפרדס צברכי הכנויים, מערכת כח ערך י"ם) דחילוק של י"ם למי' הוא כן, ד"ם הוא אות י' שהוא החכמה קודם למ' שהוא הצינה, ומי' אות מ' שהוא הצינה קודם לי' שהוא החכמה, היינו כי מי' מרמז לסוד העלם כח הצינה בחכמה, לכן קדם הצינה להחכמה, להורות כי הצינה מעלמח בחכמה ואינה משפעת, וי"ם צא להורות ענין החגלות כח הצינה בחכמה לכן החכמה שהוא כח קודם להמ' שהוא הצינה עי"ש, ולזה דרש הכא בהמשך הדרוש שזה סוד חילוי ח"ל י', דהיינו שנהגלה כח אות י' שהוא טפה הזרע מסערה דדכורא דכח אהפציד י"ם מ"י, היינו דלאחר מ' יום נעשה מצחי י"ם שהוא סוד החגלות כח הצינה בחכמה לסוד מי' שהוא החשלות כח הצינה שנטיייר אות י' שהוא טפה הזרע להעשות ולד מסערה דדכורא בחוך כרחם שהיא סוד אות מ' כנזכר: ודאי נחל קדומים וכו'. עתה הוא חזר לפרש דבריו הראשונים שהתחיל לדרוש ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה שמרמז לח"ת שמוריד מ"ד להמלכות דמשי"ה נקרא נחל קדומים, ומפרש עתה דבריו דהעטם שנקרא נחל קדומים על שהוא ממשיך השפע מעולמות העליונים סוד א"י שנקרא קדם, וכמ"ש (לקמן חיקון י"ב דף פ"ה ע"א) דאות ו' שהוא ת"ת נקרא נהר ונחל על שהוא משך כנחל, ומלד הצינה והחכמה סוד א"י נקרא נחל קדומים עי"ש. דא ו' דאתמשך מן י'. עיין (צ"ה דרוש י"ד משער מ"ג ומ"ד) דסוד אות ו' מהויה מתחלה היתה סוד העפע כלורת אות י', ואח"כ כשהפשטה ונתארכה נעשית כלורת אות ו' צ"ק עי"ש, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש כי האי שעורא דנקודה דאיכא י', עפע נתארכה צמוד נחל ואתמשך ונעשית כלורת אות ו', ואז והשקה ו' דאיכא שקיט מעילא לחתל את פני האדמה ובאמור למעלה: מאי פני האדמה. פי' דהוליל והשקה את האדמה: אלא אלין אנפין דאינון סומק וירוק ואורכם. עיין (צק"י אות פ' ערך פני האדמה) שכתב דפני האדמה הוא סוד נ"ה, שם פנים. להאדמה העליונה שמשפיעים בה צ' גוונים חור וסומק שם סוד גווי העטם, ועי"ש עוד (צפנד הכל) צמוד כן גרסת אותי

ע"א) מג' עד מ' יום יבקש אדם רחמים שיהיה זכר עי"ש ואתהפך מדינא לרחמי. עיין בדברי רבינו (צ"ה פ"ה משער פרטופי ז"י) ד"א הוא צחי רחמים ורחל נוקבא הוא צחי דין עי"ש, ולזה דרש לשון הגמ' כ"ל עד מ' יבקש אדם רחמים, היינו הכח של נשמה שהוא מסערה ד"א שהוא צחי רחמים, ואז גם אם היה העפע מסערה דדינא שהיא נוקבא נהפך לדכורא וכלאמור: דאתמר ב"י ויצר ו' אלקי. עיין (לקמן חיקון ס"ט דף קפ"ז ריש ע"ב) וייר צהרין יורין, יורא דאצא דאיכו יקריק, ויורא דאלקים דאיכו אמה, ודא איכו וייר י' אלקים עי"ש, ומצורא משם לנטיינו שהיה ירית נשמה האדם צ' דרגין, א' מסערה דדכורא שזרשו מאצא שהוא הוי"ה, וכו' מסערה דנוקבא שזרשו מאמה שהוא אלקים, וענין זה לא נהגלה בהנשמה אם הוא מסערה דדכורא או מסערה דנוקבא עד מ' יום, ע"כ יכולין לשנות ולהפוך מדינא לרחמי עד מ' יום: אם כן אמאי נפל שיעורא במ'. עי' צ"ס (צרכות שט) שהקשה ומי מהני רחמי ותפלה להכהפך לזכר בחוך מ' יום, והלא בדבר תלוי בהזרעה החלב כמ"ש אשכ כי תזרע וילדה זכר עי"ש ובפירש"י שם, והכא שאל ר"א כקושיא זו, ופי' שנים בהשאלה, כיון דהכל תלוי בהזרעה שבשעת חזונו, אמאי אמרו מארי מתניחין שעד מ' יום יכול להכהפך ע"י תפלה, והיחך יתהפך מה שכבר היה, ואם האמר שעי' התפלה מתהפך כחומר ביד היוצר בדרך גם כל זמן שלא נטייר הכורח שהוא עד מ' יום, למח חיברו היוצר בראשית השיעור שנטיייר הכורח בצרצעים יום לא פחות ולא יותר: בגין דאיהי שיעורא דנקודה דאידו י' טפה. עי' בדברי רבינו (צ"ה פרק ג' משער הירח) בציחור הענין של מ' יום דלירות כולל, הוא העפע שנמשך מדכורא שהוא סוד אות י' לרחם האשה נעשה ממנה צ' ימים וצ' לילות, ושם מתחברים ה' לילות שהוא סוד צ' דלתי"ן ונעשה מכס לורת אות מ' שהוא כח' דלמירכב המשרה שהיא הצינה עי"ש, ועיין (לעיל חיקון כ"א דף י"ד ע"א) דהעפע חוזרתא שהיא טפה הזרע הנמשך מיסוד ד"א לרחם הנוקבא הוא סוד אות י' עי"ש ובציחורנו שם, ולא אמר דכאות י' של חילוי שהוא שרש הזרע נרחם הנוקבא מסערה דדכורא אצא כ"ל, לא יוכל להתברר ולבטייר ולללם נחל אל כפועל אלף עד לאחר ששלמו מ' יום שהוא

ואוכם. באלין גווינן נהירא ההוא מברעא. דגווינן אינון מהאי יבשה. נביעו נהורא דילה (ס"א דחילא) דהכי איהו נביעו לארעא כנשמתא לגופא.

כמה דאילנא לא מתרבי אלא במיא. הכי ישראל דאינון ענפין דאילנא לא מתרבין אלא בנביעו דאורייתא.

ורזא

באר לחי ראי

דכמו שאין הפעולות של הספירות מתגלות אלא ע"י המלכות, ולא ישפטו פעולה בשום ספירה אם לא על ידה, כן עיני הגוונים הכל במלכות, כי בספירות לא ישפטו הגוונים עי"ש, והנה נודע ממ"ש (לפיל חיקון כ"א דף מ"ז ע"ב ודף נ"ד ע"א, וחיקון מ"ג דף פ"ב ע"א) בסוד ויקרא חלקים ליבשה ארץ, שהמלכות צענמחא קודם שמקבלה שפעת האור מצעלה ע"י הזוג, נקראת יבשה בסוד ונכר יחריב ויבש עי"ש וצביאורו שם, ולזה אמר הכא בהמשך הכדוש שכי' גווינן של סוד אש ושלכצת הכזכרים שאמרנו שהם מחייתסיהם אל המלכות, הם פלמיות של המלכות גם בזמן שנקראת יבשה, ורק כי בזמן שאינה מקבלת האור מצעלה אין בגווינן מאירין צב, וע"י זוגה עם צעלה מקבלת ממנו נהורא מהד' אוחיות וקוין צמילוי מ"ה להד' גווינן שלה וכאמור: נביעו נהורא דילה. וכמ"ש (צפרדס שם צפרק ה') צביאור הכזכרים צב שהדבר דומה אל האשיות העשוי גווינן גווינן, וצמוד שלה יאיר האור צב הגווינן מתעלמים ולא נראים, אצל צבאיר האור צב אז יתראו הגווינן, ומקור האור המאיר צבגווינן של המלכות הוא סוד י של הויכ שהוא אור החכמה עי"ש לדרכו צאור: דהכי איהו נביעו לארעא כנשמתא לגופא. עיין (לפיל צבקדמה כ"ב דף י"ז ע"ב) וכהוא נביעו איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא עי"ש וצביאורו שם, ולזה הוא מפרש הכא בהמשך הקרא, דלאחר שאמר ואד יעלה מן הארץ והשקב את פני האדמה שציראו עד עתה שמרנו לסוד מצועא דנחל קדומים שמאיר ונתון נהורא וחיות לפני האדמה שהוא הד' גווינן כנ"ל אמר אח"כ וייר ד' חלקים את האדם וגו' ויפח צאפיו נשמת חיים ויחי האדם לגפש חיוב, כיוון כי הכל ענין אחד, כי כמו שהשם מ"ה איהו נביעו לפני האדמה כנ"ל, כן הוא ג"כ נביעו לאדם וממנו תולדות חיים שפי נפשה האדם נשמת חיים ויחי האדם לסוד נפש חיוב: במה דאילנא לא מתרבי אלא במיא וכו'. הוא מפרש דציון שאמר שאדם אחרני מכהוא נביעו של השם מ"ה כמו שהארץ ופני האדמה לא אחרנו אלא מכהוא נביעו, וכמ"ש (לפיל צבקדמה כ"ב) שם. מלגאו איהו יי"ד ק"א וא"י ק"א איהו שק"א דאילנא וכו' ואחרני צבאוא שק"א וכו' דלשק"א דאילנא צבאוא נביעו וכהוא נביעו איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא

אחוי היום מעל פני האדמה עי"ש, אמנם אין מח סחירה למ"ש כאן לפני האדמה הוא סוד ד' גווינן, ע"פ מ"ש (צוהר צראשית דף י"א ע"א) צסוד כי ה' חלקיק אש חוכלה הוא, כי צבמלכות מאירים ד' גווינן שיש צעלכצת של אש סוד חורר וסומק וירוק ואוכס, ועי"ש (צאור"ח) דסוד כד' גווינן הכזכרים, הם כה הפעולה לד' מיני הכסות שצקצ"ה מנהיג עולמו ע"י המלכות, אם לחסד, או לצורה, או צב' כחות אחרות המתפשטות מהם עוד להכבדת החתמות עי"ש, ולפ"י ממילא מוצן שאפי"פ שאין פנים של האדמה רק צ' צמספר, מ"מ צכללן ארצעה כן צמספר, כי מהד' חורר וסומק ויולא עוד צ' ירוק ואוכס וכאמור, ואמר הכא שכל כד' מדרגות גווינן הכחות שיש להמלכות לפעול צבכבדת העולם, הכל נמשך לה מאות ו' שהוא נחל קדומים שנמשך ממקורו מאורא וכאמור: באלין גווינן נהירא החוא סבועא עיין (לפיל צבקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) שהשם מ"ה איהו שק"א דאילנא, וכהוא אין סוף המאיר צבשם מ"ה איהו אשק"א דאילנא צבכוא נביעו עי"ש וצביאורו שם, ולזה אמר הכא שמה שאמרנו שאות ו' הוא סוד נחל קדומים הוא סוד הנביעו שממשך השפע והחיות מאורא להשקות את המלכות שהוא פני האדמה, ואמר שסוד אות ו' שהוא הנביעו כשהוא ממשיך האור מאורא להשקות את פני האדמה הוא נכיר אליה להארצעה גווינן שלב הכזכרים, וכיוון כמ"ש (לפיל סוף חיקון י"ח דף ל"ז ע"ב) יקוין יי"ד ק"א וא"י ק"א, חלק איתון ארצע גווינן דסלקין צעשר ואיתון כלבו להציות אשיות ועליהן אחרני כי ד' חלקיק אש חוכלה הוא, ועי"ש צביאורו דר"ל שהצולניא דקדימחא שהוא הנקודה של החכמה שממנה הושגה העולם, נחחלק לד' אוחיות יקוין ונתמללו צעשר אוחיות של שם מ"ה שממנו צבא העולם, וחס סוד כד' אוחיות הויכ שמאירים להד' גווינן של המלכות עי"ש וצביאורו שם, ואמר הכא שכל הענין הכזכר נאמר על הכות ו' שאמרנו שהוא נחל קדומים שהוא מאיר להד' גווינן הכזכרים של המלכות צבכוא מצועא שהוא ממשיך אליה מלמעלה וכאמור: דגווינן איתון סחאי יבשה וכו'. עיין (צמאורי אור, מערכת כ"ב אות מ"ב) שכתב דכל הגווינן שורשם צמלכות דאילנות גוון גימ' אדניי עי"ש, ועיין (צפרדס פרק ה' משער הגווינן) שהציו

ורזא דמלה (שיר ד) מעין גנים באר מים חיים ונוחלים מן לבנון. מעין דא חכמה. כתר איהו אמון מופלא דבעא לנטעא אילנין בגנתא. אסתכל בכל גנתא, ולא אשכח תמן מברעא דמיא. מה עבד, אמר אפיק מעין ולבתר אטע גן ואתרבי אילנא. ובגין דא מעין גנים, בקדמיתא אדכיר מעין. ולבתר גנים. ודא גין סדרים דאורייתא. וכמה דאית גן לתתא, הכי אית גין לעילא. והאי מעין איהו במוחא.

אילנא גופא, ענפין דיליה דרועין ורגלין. ונוחלין מן לבנון דא לבנה דאיהי דלית דלה בגלותא, ועלה אתמר (במדבר כד) יזל מים מדליו.

וי

באר לחי ראי

לגופא עיי"ש וצביאורנו שם: ישראל דאינון ענפין דאילנא. היינו כמי"ש (בזכר פי ויחי דף רכ"ו ע"ב) בעננה על פירות האילן, דא אילנא רברבא וחקיף לעילא פירות האילן כמה דכתיב אני כדרש רען ממני פריד נמלא, ועיי"ש (באור"ה) דאילנא רברבא הוא סוד ח"ת, ופירות האילן הם ישראל שכם פירותיו של הח"ת עיי"ש, ועיין מה (בס' הולעת יעקב צסחרי חג שצופות צד"כ צמודשו של ר' נחוניא בן הקנה) שצקצ"ב אומר אני הוא שנעשתי אילן זה, ומשם פורחין כל הנשמות עיי"ש. אלא בגביעו דאורייתא ובר עיין (לעיל תיקון י"ט דף ל"ט ע"א) כי ע"כ נחנכ החורב צהג השצופות סוד הח"ת אות ו', משום דכל נגורין חינון אחשקין מן אות ו' דאיכו נכר דנגיד ונפק מעדן להשקות את הכגן, ואיכו א"ל דנפיק ממשינא דמיא דאיכו אות ו' עיי"ש וצביאורנו שם, ובזה מוכן המשך הדברים כאן שאמר שישאל שכם הפירות של האילן שהוא ח"ת סוד אילנא רברבא וממנו פרוי סוד נשמות ישראל הגדלין על האילן כנ"ל, לא אתרבי אלא עיי' החורב שהוא אות ו' שהוא נגור דממנו אחשקין כל נגורין וכאמור, ולא מסיים שזכ מרומה צקרא: מעין גנים וגר. היינו שהכר נגיד ונפק מעדן להשקות את הכגן, הוא נפיק ממעיין שהוא החכמה סוד אות ו' והם נחלים מן לבנון ר"ל שהוא הנגור דנפיק מעינא דמיא דאיכו אות ו' חכמה וכמו שדרש פסוק זה (בס' הצביר ס"י נ"ז) מאי איכו לבנון הוי אומר זה חכמה עיי"ש, וכ"כ גם (בזכר פי האזינו דף רח"ל ע"א) ונחלים מן לבנון מן החכמה, ומתקן נפקין לבינה ונגיד ואחמשך ובר עיי"ש (ובמק"מ, ובאור"ה) שם: מעיין דא חכמה. וכמי"ש (בזכר פי צא דף מ"ב ע"ב) דחכמה נקרא מעיין הנוצע עיי"ש (ולעיל תיקון י"ד דף ל' ע"א) שכתב שם שהשכינה נקראת מעיין גנים צבה שפע החכמה שמשפיע צב בעלה וזיא מליאטא המעיין לתוך להשפיע ולהשקות כל האילנות והעצצים הגדלים צב שכם סוד נשמות ישראל עיי"ש וצביאורנו שם: כתר איהו אומן מופלא ובר. עיין (לקמן תיקון פי דף קכ"ט ע"ב) שכתב שם דחכמה צב אחפתא ואחגליא

מחשבה סחימא עיי"ש, ועיין (לעיל תיקון י"ט דף מ"א ע"ב) דסוד כתר עליון הוא הנקרא מחשבה סחימא עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין (לעיל תיקון מ"ב דף פ"א ע"ב) דצראשית צריחא כל העולמות ח"ל הכוא אמון מופלא ומכוסה שהוא סוד הכתר לכל ח' מהאומנים דופיק כל חד אומנתיא עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה מפרש הכא שהענין מה שאמרנו דחכמה אחגליא חא דמחשבה סחימא שהוא הכתר שהוא צסוד מעיין גנים, וכיינו שהאומן מופלא שהוא הכתר הוא צענמו לא צרא שום דבר רק שעי' החכמה נחגלה רטנו של הכתר עליון שהוא אור מופלא ומכוסה וכאמור. דבעי לנפיק אילנין בגנתא ובר. וכמי"ש (לעיל תיקון י"ד דף ל' ע"א) דהגן הוא אורייתא דבע"פ היינו מלכות, וכת"ה העוסקין בחורב הם עשצין ודשאין הצמחין בגן, ומאן אשקי ורוי צב אילנין ודשאין ועשצין מעין גנים דאיכו חכמה עיי"ש וצביאורנו שם. אפיק מעיין. אשר ממנו ישקה הכגן. ודא גין סדרים. היינו המלכות שנקראת כן על שם שכוללת גין סדרים של חורב שצכתב שהוא בעלה וכמי"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ט ריש ע"ב) גין איכו כלול תלת ותמשין סדרין דאורייתא עיי"ש וצכ"מ וצביאורנו שם, וכ"כ (לעיל סוף תיקון מ"ב דף פ"ג ע"א) דאיכו נכר דנפיק מעדן דאשקי ליה לגן, דאיכו אורייתא שצעי"פ דאיכו אחשקיא מאורייתא דצכתב, דכלולא גין סדרים דאורייתא עיי"ש וצביאורנו שם. וכמה דאית גן לתתא הכי אית גן לעילא. וכמי"ש (במק"מ פי ויקרא דף י"ג) צסוד היושבת בגנים, שיש צ' מיני גנים, גן עלאה צצריחא שהוא צינה, וגן תחתא צעשיה שהוא המלכות עיי"ש, ועיין (בזכר פי יתרו דף ל' ע"א) שדרש וזהר יולא מעדן להשקות את הכגן, וזהר דא חכמה, יולא מעדן דא כתר להשקות הכגן דא צינה עיי"ש: והאי מעיין איהו במוחא. שהוא סוד החכמה, וכמי"ש צרימ"פ פ' פנחס דף רל"ב ע"ב) ותמן חכמה מוחא, ומצינו מעיין גנים צאר מים חיים ונחלים מן לבנון, עיי"ש (ובחוקקים מצינו דף פ"ב ע"ב) עיי"ש: אילנא גופא ובר. הוא חור דצביון שנמשל שאמר הכי ישראל דאינון ענפין דאילנא

ו' לוח לבני נשא ולא משתדלין באורייתא, דאתקריאו עצים יבשים, דאינון עתידין לאתקדא
בנורא דגיהנם. ולאו למגנא אמרו מארי מתני' דאינון עמלין וירתי' גיהנם. ואע"ג
דמתרבי אילנא דאיהו גופא דאורייתא ולית ליה איבא דאינון פקודין דעשה. מה כתיב ביה
(דברים כ) רק עץ אשר תדע כי לא עץ מאכל הוא אותו תשחית וכת. ובגין דא אמרו מארי
מתניתין דלית מדרשא עקר אלא המעשה איהו עיקר.

תקונא חמשין ותלת (ליום כ"ז) (דף פ"ז ע"ב)

בראשית ברא אלקים. תמן בית, תמן אים. דהוא אים מאלקים. ואינון גן עלאה גן תתאה. פתח רבי שמעון ואמר (בראשית ב) ויטע יי אלקים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר. ויטע יי אלקים גן, דא שכינתא. בעדן, דא אימא עלאה. מקדם, אבא עלאה. וישם שם את האדם אשר יצר, דא עמודא דאמצעיתא, ועליה אתמר (שם) וייצר יי אלקים

באר לחי ראוי

וכמ"ש (ברע"מ פ' פנחס דף ר"יח ע"א) דמארי תורה כתיב ביה כי האדם עץ השדה, ופקודין דכח למיין לנאיבא ומח כתיב ביה רק עץ אשר חדע כי לא עץ מאכל אותו השחית וכתח, אותו השחית מעלמא דין, וכתח מעלמא דחתי עיי"ש. ובג"כ אמרו מארי מרגי. (בבבב פרק ח' משכח י"ז) :

תמן ב"ת תמן א"ם. ב"ר' וס"ה ואינון גן עלאה
גן תתאה. פי' כי כבר כתבנו לעיל חיקוקן הקדום,
שש' ב' בחי' גנים גן עלאה גן תתאה, דגן עלאה הוא
בנינה, וגן תתאה הוא שבמלות עיי"ש ובניאורנו שם,
דרש הכא כי היצת ב"ת שבמלת בראשית, הוא מרמז
לגן תתאה שהיא מלכות מוקדא דז"א שנקראת ב"ת,
כמ"ש (לעיל ריש חיקוק מ' דף פ' ע"א) ובש"ד, ותיצת
ז"א שבמלת חלקיים מרמז לגן עלאה שהיא סוד
הבנינה אמא עלאה גן דא שבינתא וכד' כדברים
האלה חיתא גם (בזכר פ' בראשית דף כ"ו ע"א) ועיי"ן
(בדמ"א) שכוונת הדרוש הוא להורות איך שצפוסוק
זכ' מרומא דר' פרלופים איז"א ז"א, שהוא סוד ד'
לוחיות יקרוק שגברא זהם כל העולמות, וכן הוא גם
קוטב הדרוש כלן. בעדן, דא אמא עלאה. וכמ"ש
(לעיל חיקוק כ"א דף י"ח) עיי"ש: מקדם אבא עלאה
והיינו כמ"ש (בזכר פ' בשלח דף י"ב ע"א) קדם
זכ' מרמז עיי"ש, והנה חיתא (בזכר פ' במדבר דף
ק"ב ע"א) ח"ל במרמז דלויכו אבא עלאה עיי"ש.
הוא מבוחר היטב דתיצת מקדם מרמז לאבא עלאה:
דא עמודא דאמצעייתא. כי אד"ס הוא סוד שם
מ"ה שהוא ז"א, וכמ"ש (לעיל חיקוק כ"א דף י"ב
ע"ב) מאי אד"ס, יי"ד ק"א וז"ו ק"א, עיי"ש
ובניאורנו שם, ועיי"ן בדברי רבינו (בפס"ה פרק א'
משער ספרי"ט) ובש"ד, והוא צפולס הייזר, וכמ"ש
רבינו (בפ"ה בדרוש ב' משער דרוש ארבי"ט) ובש"ו
עיי"ש, ולא דרש את האד"ס אשר יז"ר שמרמז לז"א
שצפולס

ואילנא, ומפרש עתה לפי המשך הדרוש שדרש בסוד
באר מים חיים וגו' ולבחר חטע גן ואחרצי אילנא,
ומפרש דמ"ש ואחרצי אילנא בגן היינו נשמות ישראל
הגדלים בגן, ומפרש כי יש נשמות שהם אחרים בצחי
הגוף, ויש נשמות שהם בצחי גופים של הגוף שהם
בחי ידים ורגלים, ועיין (בפעי"ה פ"ה משער הסליחות)
ש"י דכל א"י מישראל נשמתו הוא אבר פרטי מבחי
אצרי הגוף עיי"ש - וגוזלים מן לבנון דא לבנה עיין
(ברע"מ פ' פנחס דף רמ"ה ע"ב) שהמלכות נקראת
לצנה, כי אע"פ שהיא בעצמותה סומקא בסוד דינא
דמלכותא, עכ"ל היא מתלצנת ע"י האורות של הבינה
דנחית עליה ומתהפכת מדינא לרחמי עיי"ש, ולזה
דרש הכא וגוזלים מן לבנון היינו שהשפע היורד
מעולמות העליונים לרוות את האילן שהיא נשמת
ישראל, הוא רק כשנעשה המחתק הדינים במלכות
ומתהפכת מסומקא ללצנה, אז יורדין כל השפעות
עוצות מעולמות העליונים להמלכות עבור נשמות
ישראל וכאמור: דאינון דל"ת ובר' ועלה אתמר
יזל מים מדליו. כוונתו בהמשך הדרוש לדרוש אגב
פסוק יזל מים מדליו, שהשפעת השפע שהוא בחי
המים המשקב את האילנות שהוא נשמות ישראל,
הוא נשפע ע"י המלכות שנקראת לזה ועניה, וכמו
שדרש פסוק זה (בזהר פ' בלק דף רי"ב ע"א) מדליו
מלשון דלית ועניות, והכא דרש לה בכנוי של המלכות
שנקראת לית על שם שהיא מסכנא ועניה בגלותא
דלה, וכמ"ש (בסבא דמשפטים דף ק"פ ע"א) עיי"ש,
וכ"כ (לעיל חיקון מ"ז דף פ"ד ע"ב) שאות ד' היא
כנוי להמלכות שהיא לזה ועניה לית לה מגרמא
כלום עיי"ש ובציאורנו שם: דאתקריאו עצים יבשים.
לית להו נביעו: אמרו מארי מתגד. נש"ס (ברכות
דף כ"ה ע"ב) אני עמל והם עמלים ובר' אני רן ובר'
והם ראים לבאר שחת עיי"ש: מאי כתיב ביה ובר'.

אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים וגו', ויצר, ציר ליה בתרין עלמין בעלמא דין ובעלמא דאתי. ויפח באפיו נשמת חיים, דא נשמת כל חי. ויהי האדם, דא רוחא דחי, לנפש חיה, דא שכינתא תתאה.

ועוד ויטע י"י אלקים גן, דא אורייתא דבכתב. עדן דא עדונא דאורייתא ושוו תמן את האדם דבריא. ומה כתיב ביה. (ישעיה יז) ביום נטעך תשגשי.

ויצמח י"י אלקים וכו' (בראשית ב). יקריק אלקים אבא ואימא. (שם) כל עץ נחמד למראה דא עמודא דאמצעיתא דכל גוונין שפירין ביה אתחזיין. ובגין דא נחמד למראה. תפארת שפירו דכל גוונין. וטוב למאכל דא צדיק.

אמר

באר לחי ראי

עדונא דאורייתא עיי"ש, וכויוו סוד חו"ה (צזכר פ' חקת דף קפ"ז ע"ב) דעדן הוא סוד מלכות ונקראת עדניכ בלשון נוקבא, ועיי"ש עוד לעיל (צ"ב) שלח לך דף ק"ע ע"ב) שרש אלתהשעא בעדונא דרגא דילכ גרים ד' אחרי בלותי היתה לי עדנה מאי עדנה וכו' בגין דלתמשך עלה מסטרא דנוקבא עיי"ש, ומפרש הכא שכוונת לחורב שצ"ע [מלכות פה וחורב שצ"ע קריין לה] שביא סוד חו"ה ה' אחרונת של חו"ה שביא עדונא דגין סדרים דאורייתא שכתבן דא אדכ"ר דבזיוו הפירוש של חורב שכתב. ושוו תמן. את האדם דבריא. עיי' דדכרי רזינו (צפפיה צשער הכהנת הלימוד) כי חורב שכתב הוא באלוילות, וחורב שצ"ע הוא בצריאה כי מארי תלמוד הס בעולם הצריאה עיי"ש, ולזה דרש ויקח ה' חלקים את האדם ויניחם בג' לעצד ולשמרה, היוו האדם דצריאה שהוא בזה מארי תלמודא הלימודים חורב שצ"ע שהוא עדן התחתון שצ"י מחעגגים דבבנת בגין סדרים של החורב שכתב וכלאמור: ומה כתוב ביה ביום נטעך תשגשי. עיין (צמדיר נשא פ' ז') ביום נטעך תשגשי, אמרו דבזיוו אחר מ' יום שקבלו ישראל את החורב עשו את העגל עיי"ש, ומבואר משם שגין נטישה היא כנוי לקבלת החורב, ולזה י"ל דרש גם כהא פסוק זכ על אדכ"ר ביום נטעך, שזאתו היום שנאמר באדכ"ר ויטיע ה' חלקים גן בעדן וישם שם את האדם ללמוד החורב ולהתענג מהנטיעה שנטע הקב"ה את הגן בעדן, שגשג ותטא: ויצמח וגו'. כוונתו דבמשך הדרוש דא כי דפסוק זכ נרמח ח"ך נעשה הכל עיי' ד' אותיות יקריק. ה' אלקים אור"א. וכמ"ש (צזכר צרשית דף כ"ו ע"א) וכויוו סוד צ' אותיות י"ק: דא עמודא דאמצעיתא. סוד חו"ה: דכל גוונין שפירין ביה אתחזיין. וכמ"ש (צזכר פ' יתרו דף א' ע"ב) כלן אתחזיין גוונין לאתפאלא כד"ל ישראל אשר בך אתפאר עיי"ש, וכויוו ח"ת ישראל שהוא סוד ז"א שנקרא ישראל וכמ"ש רזינו (צפפיה צבקותה לעשר

שבעולם הליציה, וכויוו סוד חו"ה של חו"ה: צייר ליה בתרין עלמין וכו'. וכמ"ש (צמדיר צרשית פ' י"ד) ויולר צ' ילדות ילירכ צעוכ"ז וילירכ צעוכ"ז עיי"ש, וכן הוא (צזכר פ' צרשית דף כ"ו ע"א) וכויוו סוד צ' אותיות י"ק מהכוי"ה עיי"ש, וכמ"ש (לקמן חיקון ע' דף קכ"ט ע"ב) שסוד ויולר צ' יודין מתאחד עם הפסוק כי צ"ק ה' לור עולמים עלמא דין ועלמא דאתי עיי"ש, וכויוו כמ"ש צש"ס (מנחות דף כ"ט ע"ב) עוכ"ז נצרה צה' ועוכ"ז נצרה צ' עיי"ש. דא נשמת כל חי וכו'. עיי' (צמדיר נשא דף קמ"א ע"ב) כה"ד ויפח באפיו נשמת חיים, נשמתא דכל חיי דעולא ותתא תליין מהכוא נשמתא ומתקיימי צה' עכ"ל, וכדכריס יתאחדו עם דכרי (צזכר פ' תרומה דף קל"ה ע"א) שצבת אומרים נשמת כל חי שיש צה' ח' תיבין מספר מ"י סוד הכינה אמא עלאה שהוא מקור נשמות ישראל עיי"ש, ויתכן מ"ש בלשון כל חיי, כי הכינה נקרא חיי המלך כמ"ש רזינו (צלק"ת ירמיה וצ"י תולדות), (וצפיה פרק ז' משער הכללים) עיי"ש, ולזה דרש הכא ויפח באפיו נשמת חיים, שהוא צה' הכינה שביא ה' ראשונה, ועיין (צפפיה מאמרות מאמר חקור דין ח"צ פכ"ב) כי נר"י שצאדם הנפש הוא מעולם עשיה שהוא ה' אחרונה, נשמת הוא מעולם הצריאה שביא ה' ראשונה, ורוח הוא מעולם הליציה שהוא חו"ה עיי"ש, ולזה דרש הכא ששלשתן הם סוד ג' אותיות קריק של חו"ה ונרמחו שלשתן דפסוק זכ: ויהי האדם דא רוחא דחי. וכויוו כמ"ש דסוד האד"ס הוא עמודא דאמצעיתא שהוא חו"ה ה' שהוא בעולם הליציה וכלאמור: דא שכינתא תתאה. שביא עולם הפעיה סוד חו"ה ה' אחרונה וכלאמור: גן דא אורייתא דבכתב. שהוא גין סדרים כמ"ש (צחיקון הקדום) וכויוו סוד ז"א שהוא חו"ה ה' של חו"ה וכמ"ש רזינו (צפיה פרק ג' משער המוסין וצ"ד): עדן דא עדונא דאורייתא. עיין (לעיל חיקון כ"א דף ס"ב סוף ע"א) דחורב שכתב הוא סוד גן צרה דגין סדרים והמלכות היא

בשנת

אמר ליה רבי יהודה, והא כל עץ כתיב. אי הוה אמר עץ שפיר, אבל כל עץ כתיב.
אמר ליה דאי הכי הוא, דבכל אתר. כ"ל צדיק איהו. אבל כלא חד. כל דא צדיק. עץ
 דא עמודא דאמצעיתא. דגוף וברית חשבינן חד.

אבל בהאי קרא, כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל דא צדיק. למראה דא שכינתא. דאתמר
 בה (במדבר יב) במראה אליו אתודע. ועץ החיים דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו עץ
 החיים דאתמר בה (קהלת ו) החכמה תחיה בעליה.

ואמר ליה הא שכינתא תתאה איהי גן דמתמן עץ החיים נטוע כמה דאתמר (בראשית ב) ועץ
 החיים בתוך הגן. מאי מן האדמה.

אלא דא שכינתא עלאה דמינה אתנטע כל עץ דאיהו צדיק. כ"ל איהו מסטרא דמ"י, דהכי
 סליק לחשבן כ"ל מ"י. ובגינה אתמר (איוב לח) מבטן מי יצא הקרח וגו'. דאיהו הקרח
 הנורא

באר לחי ראי

ע"ן מרמז לח"ת וליסוד, ולח קשח מידי, אלל ים
 לחזור בל"א"כ מפירוש זה ולדרוש כל הפסוק וינמח
 כי חלקים כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ציבור
 לדיק וכדמפרש ואזיל: למראה דא שכינתא. דכש
 שכיסוד לדיק שנקרא כל עץ, הוא נחמד להשכינתא
 דאתקריאת מראה שכיח מחלוק כל היום ליסוד נדיק.
 דאתמר בה במראה אליו אתודע. היינו כמו שדרש
 (לעיל ריש חיקון י"ח דף ל"א ע"ב) צבור במראה
 אליו אתודע, שכלכות אתקריאת מראה משום דכל
 נכורין ולעילא נב אתחזיון עיי"ש וצביאורו שם.
 דאיהו עץ החיים דלעילא וכו'. עיין (צ"ע"מ פ'
 משפטים) שם צבור ע"ן החיים, כי עץ הוא ח"ת
 ז"ל, והיום דלילה הוא חכמה וזינה שנקראים חיי
 המלך עיי"ש, והכא לא הזכיר זינה רק חכמה לבד,
 שבהיים של בעץ שהוא ח"ת ז"ל הוא החכמה, ובעין
 זה איתא (צ"ע"מ פ' פנחס דף ר"ח ע"ב) שבהכמה
 הוא חיים של ח"ת צבור החכמה חחי בעלי שבהכמה
 נקרא חיי המלך עיי"ש: הא שכינתא תתאה איהי
 גן וכו' מאי מן האדמה עיין (צמאורי אור, ערך
 אדמה) שז' דאדמה היא צחי זינה אמת עלאה עיי"ש,
 ולח הקשח ר"י לר"ש כיון שאמר ר"ש צריש דצרי
 ויטע כי חלקים גן דא שכינתא, ממילא דמ"ש להבן
 ועץ החיים צחוק בגן היינו שבע"ה הוא נטוע צחוק
 בגן שהוא המלכות שכינתא תתאה, וא"כ מאי זה
 שא"כ וינמח כי חלקים מן האדמה כל עץ וגו' ועץ
 החיים וגו', דמשמע מח דגם סוד עץ החיים הוא
 בלחוד מכל עץ נחמד למראה שנמלא מן האדמה שכיח
 שכינתא תתאה: אלא (הגרי"ל) מוחק חיצת חלל
 וגרם א"ל. ובז"ל שז' הוא תשובת ר"ש שהשיב לר"י:
 דא שכינתא עלאה דמינה אתנטע כל עץ. עיין
 (צמדי"ר בראשית ר"פ ע"ז) אמר ר"ח בקרני חגבים
 כיח ועקן הקב"ה ושתל צחוק ג"ע, ועיי"ש (צמחנות
 כחמ

השנת) וצ"ע"ד. ובג"ד נחמד למראה. פי' כי לכן
 נקרא ז"ל בשם תפארת, כי הוא כולל שש קטות
 ומאירין בו כל כגוונים של כל השש ספירות, כי
 צמפירות תחסד חינו מאיר רק מראה לובן, וצנצורה
 מאיר רק מראה אודם כמ"ש (לעיל צריש הכקדמה),
 וכל ציור שהוא כולו לבן או כלו אודם חינו נחמ ואין
 בו יופי חלל כשהוא ממוזג בלבן ואודם ושאר כגוונים,
 וע"כ נקרא ז"ל תפארת על שם הנוי והיופי שיש בו
 שש מראות ציור וצנח הוא נחמד למראה. ושוב
 למאכל דא צדיק. וכמ"ש צ"ש"ם (יומא דף ל"ח ע"ב)
 חין טוב חלל לדיק שנאמר אמרו לדיק כי טוב, והיינו
 ספירה היסוד כמ"ש רצונו (צפצ"ה פרק ו' משער
 הזמירות, וצפ"ג משער הכפורים וצ"ע"ד) והיינו סוד
 חות ו, וכמ"ש (לעיל חיקון י"ח דף ל"ב ע"ב) מסערה
 דלוח ו' דלוחו לדיק עיי"ש וצביאורו שם: אי הוה
 אמר עץ שפיר. דצריך שמרמז לח"ת וכמ"ש (לעיל
 חיקון כ"ב דף ס"ז ע"ב) דעץ מרמז לז"ל שהוא סוד
 חות ו' עיי"ש וצביאורו שם, ועיין (צ"ע"מ פ'
 משפטים דף ק"ז ע"א) צבור עץ חיים היא למחזיקים
 בה דעץ הוא סוד ח"ת עיי"ש: אבל כל עץ כתיב.
 וברי חיצת כ"ל מרמז צ"מ ליסוד, וכמ"ש (לעיל
 צהקדמה דף ע' ע"ב) וצ"ע"ד, צבור כי כ"ל צמחים
 וצחוק, דיסוד לדיק נקרא כ"ל עיי"ש וצביאורו שם:
 * א"ה. כל צדיק איהו. עיין (לעיל חיקון י"ד דף
 ל' ע"א) צצלי צדיק דלוחו כל, ומח שזין לבאן
 צח"ל: דגוף וברית חשבינן חד. וכמ"ש (לעיל חיקון
 ל"ע דף ע"ט ע"ב), ועיין דצצרי רצונו (צפצ"ה פ"ב
 משער הכפירות) ור"ל דלפ"ז שפיר הכי הוא, דחיצת
 כ"ל מרמז לצדיק, וחיצת ע"ן מרמז לח"ת, דשמיכס
 יחדיו תשובתם כלאחד: אבל בהאי קרא וכו'. עונתו
 בהמשך הדברים נבא דאם מחמת קושי ר"י ח"ל
 לשנות הדרש, דשפיר יכולין לדרוש הפסוק שסוד כ"ל

הנורא. ועץ הדעת טוב ורע איהו לתתא. עץ הדעת טוב דא מטטרין. ורע דא סמאל. ובגין דא ועץ הדעת ו אתא לרבייא דאיהו אתי מאתר אחרא עץ הדעת טוב ורע.

ועוד ויצמח יי אלקים מן האדמה כל עץ, דא איהו (ירמיה כג, זכריה ו) צמח צדיק. ומתחתיו יצמח.

תא חזי כל מאן דנטיר ברית, ההוא בר דיהיב ליה קוב"ה, עליה אתמר (בראשית ב) ויצמח יי אלקים כל עץ נחמד למראה ברזין דאורייתא, וטוב למאכל בפקודין דאורייתא

באר לחי ראי

ירד ממעלתו ונתמטע וירד לעולם העשיה, ומה שנמלא בזהר כי עב"ד צלירה טוב מעיט ורע ס"מ, היינו לאחר שירד היצירה ונחלבש בעשיה וקראת גם היצירה עב"ד עו"ר עיי"ש, זה הוא ביאור הדברים כאן שדרש המשך הקרא בזה וילמח ב' חלקים מן האדמה כל עץ וגר ועב"ד עו"ר, היינו העב"ד אינו בכלל כל עץ נחמד למראה שנבראו מן האדמה שהוא סוד עולם הבריאה דמינה חנוטע כל עץ כ"ל, אלא הוא נברא מעולם שלמטע משחר האילנות כי הוא נברא מעולם היצירה דלחלבש בעשיה וכאמור: הגר"ה גרם ובג"ד ועץ הדעת דאיהו מאתר אחרא וכו' ולי"ג. ו אתא לרבייא. ור"ל דלכך לא ערצב הקרא העב"ה עם העב"ד ציחד, דכול"ל ועב"ה ועב"ד עו"ר, ונקט לעב"ד צבא צפ"ע, להורות שהעב"ד לא נברא כסוד עץ החיים מעולם עליון שהוא הבריאה, אלא דאיהו מאתר אחרא לתתא ששורשו מעולם היצירה ומחלבש בעשיה שיש שם יניקת ס"מ ושאר הכוונות ע"כ יש בו עו"ר, משא"כ העץ חיים שנחרך בגן שהוא מעולם הבריאה אשר שם למעלה אין שום יניקה להכוונות וחסן בו שום תערוכות רע ח"ו. [* א"ה. עיי' דכסא מלך בזה דגרם להאי ו' בחיקוני זוה"ק לרצווי ומפרש לי שפיר עיי"ש]: דא איהו צמח צדיק. עין (לעיל חיקון י"ד דף ל' ע"ה) דשכינתא איחי ארעא, דבב גדלין ולמחין חילנין עיי' היסוד לדיק, דעלה אתמד למח לדיק דאיהו עץ פרי חילנא רבא וחקיף וכו' עשבים ודשאין וכו', ועיי"ש וציאורנו שם שיש נשמות לדיקים גדולים והם נקראים חילנות, ויש נשמות לדיקים קטנים ונקראים עשבים ודשאין, וכו' גדלין עיי' היסוד בלחך שהוא המלכות, והיינו שכל הנשמות וילאין מייסוד ז"ה ויחנין להמלכות, ומינה הם נלמחין ופורחין וילאין לעולם עיי"ש, ולא דרש הכא וילמח ב"ה מן האדמה כל עץ, היינו שהיסוד שנקרא כ"ל עיין הלמיה בלחך עיי' השפעתו ברחם המלכות כל גווי נשמות הדיקים בן גדולים וכן קטנים וכאמור: כל מאן דנטיר ברית וכו'. ר"ל דלא יחיצ ליה קציה בן מסערא דייסוד לדיק שנקרא כ"ל עיין, שהוא למח של אצוי דנטייר ברית: נחמד למראה ברזין דאורייתא

ככוונה) שענין נטיעה האילנות בג"ע היה בדרך העולם, שמחללה זורעין הארע שלמחו האילנות בראשית למיחתן כלורה קרני חגבים, ואח"כ עוקרין הלמחין ונוטעין אותן במקום אחר ושם הוא גדל עד כי גדל מאוד עיי"ש, ולא מפרש הכא דממילא אין כאן סתירה דמחללה כאשר זרע הקציה זריעה כל עץ נחמד למראה חרע העץ חיים עד שנלמח ונחגדל מעט כקרני חגבים היה הכל בצחי האדמה שהוא הצינה אחא עלאה ומנח לחנוטע כל עץ, ור"ל שמסע עקן ושחלן בנן שהוא שכינתא תתאה, ובגן שהוא שכינתא תתאה נחגדלו כדי מדהן עד כי גדלו והלליחו וגם טשו פרי. כל עץ דאיהו צדיק. ר"ל גוף וברית דהשנין חד כמס"ל: כל איהו מסערא דמ"י וכו'. עיי' בדברי רבינו (צפ"ה פרק ט' משער החרה המוחין) כי ה"ג מנלפ"ך הם נחנין בעטרה של יסוד הנוקבא כ"ל שעולה מ"י, והעטם כי ביסוד עלמו שנקרא כ"ל יש בו כוללת ה"ה מזד אחא כל אחד כלול מ"י הרי עולה מ"י, אבל ה"ג שמנד אחא הם נחנין בעטרה של היסוד הנקרא כ"ל עיי"ש לדרכו, ולא דרש הכא דנטיעה הראשונה של כ"ל עיין נחמד למראה שהוא רחא לדיק הנקרא כ"ל, ובכללם העץ חיים היה בסוד האדמה שהוא הצינה סוד מ"י, כי מהכ"ה וה"ג דצינה מושך היסוד לדיק עלמו והעטרה שלו השפעתו וכאמור: ובגינה אתמד מבפן מי יצא הקרח וגר. היינו כמ"ש (לעיל חיקון ל' דף ע"ד ע"ה) בסוד הקרח מבפן מ"י יאל הקרח הנורא, מרמז לסוד בנן אחא עלאה שנקראת מ"י שממנה יאל ז"ה שנקרא קרח ונורא עיי"ש וציאורנו שם, ודרש הכא שענין זריעה כל עץ נחמד למראה ועב"ה בראדמה, ונלמח בצחי קרני חגבים ה"י צחי עיבור בננן אחא, והעקירה והשחילה בנן שהוא סוד שכינתא תתאה שהוא וילא ונגדל בכל שיעור קומתו הוא צחי לידה: ועזה"ד עו"ר איהו לתתא וכו' עיי' בדברי רבינו (צפ"ה סוף דרוש א' משער מ"י ומ"ד) דחטא אדכ"ר היה כי הוא ה"י מעולם הבריאה והיצירה, ולא ה"י לו שום חלק מעולם העשיה ע"כ נזכר לו הקציה שלא יאכל מעב"ד שהוא מעולם העשיה, וכאשר עבר אדכ"ר ואכל מעב"ד

דאורייתא. אבל ברא אחרא דלא אתעביד בדחילו ורחימו דקביה, מה כתיב ביה (שם) ועץ הדעת טוב ורע. ודא ערבוביא דטוב ורע מעורב ממצה ושאור. ובגיד מני קוביה לישראל לנטרא גרמיה בפריה ורביה הה"ד (שם) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. טוב מסטרא דדם טהור, ורע מסטרא דדם נדות. דהאי בר גרים אבודא דתרין עלמין, הה"ד (שם) כי ביום אכלך ממנו מות תמות, מות בעלמא דין, תמות בעלמא דאתי: בראשית.

בראשית

באר לחי ראי

וגר עיי"ש צאור, ולא ממשיך הכא הכא דכרוש אכל צרא אחרא דלא אתעביד בדחילו ורחימו, כינוי שגא המחן ליום השבת להזדווג לשם שמים בדחילו ורחימו, כו"ל צין דלא מעלי מסטרא דעכ"ד טויר וכדמפרש וחז"ל ועה"ד טויר עיין (צחקיונים מז"ח דף פ' ע"ב וע"ג) נשמות הדיקים הם מסטרא דאילנא דחיי דנטיע בשבת מלכתא דשגא צי אילנא דחיי ולא עכ"ד טויר, משא"כ הנשמות דבינוי דחול שלגא עכ"ד טויר דאיכו אדם דוייזר צי"ט ויזכ"ר דאינון חולין דעומאח וחולין דעברה עיי"ש, ולא אמר הכא צכמשך הכרוש דצרא אחרא דלא נטיע מסטרא דאילנא דחיי שכוה מסטרא דטויר שכוה חיקון היסוד שלג נולד מזוג של שבת לשם שמים בדחילו ורחימו כזכר, כתיב צי ועכ"ד טויר כאמור: ודא ערבוביא דטויר. עיין (צחקיונים מז"ח שם דף פ"ה ע"ב) דאזכ"ר מושך דעגלתו כי ומה ניכו איצא דערצוציא צישא איצא דאילנא דטויר וכי מתמן קא אחיין ערצ רצ דאינון מעורבין צישראל דאחמר צכון כוי גוי חוטא דאינון זרע מרעים צנים משחיתים עיי"ש, ולא אמר הכא דאחזן זרע מרעים צנים משחיתים שצכל דור ודור הם נולדים מאחזן המשמשים שלג לשם שמים בדחילו ורחימו ציומא דחול כזכר. מעורב במצה ושאור. ר"ל אעפ"י שכווחו לפירר אס אינו בשבת מלכתא בדחילו ורחימו כנ"ל, שאז החימום הוא מלד היזכ"ר שכוה שאור שצעיסכ, וכמ"ש רבינו (צלק"ת פ' שמות צפסוק ויקם מלך חדש) ח"ל והנה ים צאדם שאור שכוה צא מכה טפה האצ כענין כן בעון חוללתי כלום נחכוון ישי אלא להנחתו וכי, ומנה הוא נגד יל"ט עכ"ל: לנפרא גרמיה בפריה. שיהא לשם שמים בשבת מלכתא בדחילו ורחימו שלג ימלא כרע דעכ"ד טויר מקום לחול ויהי פרוי פרי צדיק עץ חיים, ולא מסטרא דעכ"ד טויר וכאמור: ורע מסטרא דדם נדות. פי' שזכר כנולד שיש צו חפרוצות שאור שצעיסכ שיש צו חפרוצות רע של עכ"ד כנ"ל שצא עיי' חיומום שמואל היזכ"ר, הוא מסטרא דדם נדח שנתקללה חור ואחרי כל צמתי עיי' הפגם של אכילת עכ"ד שנתקלקל היסוד דקדושה עיי"ן, וכמ"ש רבינו (צעי"ה פ"ו משער ק"י) שהקליפות של ערלה היסוד צדיק, שזכר מילכ ופריעס ואעפ"י דמי במקצה של אוחן קליפות, היא נדח שיש לכי דמיס עכוריס וכי דמיס עמאליס

דאורייתא. עיין (צזכר פ' ויחי דף רל"ו ע"ב) מאן איכו צרא עלאה דאורייתא דא אוח קיימא קדישא דאקרי סוד כי צרית קדשו עיי"ש, ועיין (צרע"מ פ' פנחס דף רל"ו ע"א) חז"ל וצדיק יסוד צי סוד עיי"ש, (וצזכר פ' פקודי דף רל"ד ע"ב), ועיין (לעיל צכקדמה דף ז' ע"ב) צדיק יסוד עלמא צי סוד עיי"ש וצציאורנו שם, והנה צזר דרש לעיל פסוק כל עץ נחמד למראה, דהיסוד צדיק נקרא כן, שהשכינה שנקראת מראה היא מתארכ כל היום להיסוד עיי"ש וצציאורנו שם, ולאז דרש הכא צכמשך הכרוש וימנה וגר כל עץ נחמד למראה, דמאן דנטייר צרית הוא זוכה לצן שכוה מסטרא דיסוד צדיק שיש לו השגה צרוץ דאורייתא. ושוב למאכל בפקודין דאורייתא. עיין (לעיל סוף חיקון י"ב צסוף עמוד הקודם) דסוד עץ מאכל הם פקודין דעשה, וכן הוא (צרע"מ פ' פנחס דף ר"א ע"א) דמארי חורב הם סוד עץ השדה, ופקודין דאורייתא הם דומין לפירות האילן שכוה סוד עץ מאכל עיי"ש, ולאז דרש הכא כי מי שנטער פקודין דאורייתא, הוא צחי אוכל פירות האילן מסטרא דנטייר יסוד צדיק שנקרא טויר, וכמ"ש צש"ס (יומא דף ל"ה ע"ב), (וצזכר פ' נח דף פ' ע"א) וצש"ד, דיסוד נקרא טויר וכוה קיום המנוח שלו צצחי אכיל"ת פירות האילן שזכר טויר למאכל: דלא אתעביד בדחילו ורחימו. עיין (צז"ח צמה"ע פ' בראשית דף י"ב ע"ד) צסוד והחקדשהם והייתם קדושים, דכל הבעל לשם שמים ומקדש אי"ע ומכוין לצו לשמים, כו"ל צין דמעלי צדיקים וחסידים יראי כי קדישין, ואס אין כונתו לשם שמים רק לחאוכ בצכמה, הכי עוצדא דאחייליד להוי פרוץ חנוף ורשע דאס כי לא יצנה צית שוא עמלו צוניו צו עיי"ש צאורק, והנה צענין כזוג לשם שמים מצואר (לעיל חיקון ר' דף כ"א ע"ב) זכאה איכו מאן דמייתד לון ציום שבת דאיכו יסוד צרחימו ודחילו דייק, ועיי"ש צציאורנו שהצחתי מדצרי הזכר דעיקר החיקון של היסוד שמתקן האדם עיי' כזוג, הוא כשמסרם עממו וממתקן כזוג משהה לשבת ועשה כזוג בדחילו ורחימו, אז נעשה כזוג צזרי שגמשך להם המוחין מארי"א שזכר סוד י"ק, וסוים שם וצמנא דלא משחילין צבח צרחימו ודחילו אחמר צכון שלג השלח את האס

תקונא חמשינ וארבע

בראשית ברא אלקים את השמים, עץ החיים. ואת הארץ, כל עץ נחמד למראה.

והארץ היתה תהו ובהו, דא עץ הדעת טוב ורע. ודא רזא תהו עמק רע, בהו עמק טוב. ודא עץ הדעת טוב ורע, (שם יא) כי שם בלל יי שפת כל הארץ, ומהכא נפק כל ערבוביא דטוב ורע דאיהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו.

בראשית

באר לחי ראי

בראשית זיית ראש חן לו כמשך עם כמאמר שזחיקון
זכ וכו' צע"כ תיקון צפ"ע:

את השמים עץ החיים כמש"ל בדרוש הקדום,
עכ"ל דא עמודא דאמלעיתא דאיהו עכ"ל דלעילא
עיי"ש ובציורנו שם. ואת הארץ כל עץ נחמד למראה.
כמש"ל שם כל עץ נחמד למראה דא שכינתא שנקראת
מראה עיי"ש ובציורנו שם: והארץ היתה תהו. דא
עה"ד מו"ר. וכמ"ש למעלה ועכ"ל מו"ר איכו לחתא
ששם שולט מע"ט וסי"מ עיי"ש ובציורנו שם: תהו
עמק רע בהו עמק טוב. עיין (צפ"ע סוף פרק ז'
משער ר"ה) ובסידור זכונות שיר המעלות ממעמקים
שאוהבים צע"ש, שמרנו לי עמקים של כי נסירות,
כי עומק טוב ועומק רע הוא סוד נסירת הדעת דרחל
עיי"ש בציור, ועיין (צק"י ערך עומק) כי עומק
טוב הוא צחצח, ועומק רע הוא צנצורה, ודעת כלול
עטרה דחסדים ועטרה דגבורה עיי"ש, ולזה דרש הכא
והארץ כיחא חכו וזכו דא עץ הדעת היינו סוד עומק
טוב ועומק רע שמאיר דעת דרחל שנקראת ארץ
מסערה דמע"ט וסי"מ כנ"ל בתיקון הקדום. תהו
עמק רע בהו עמק טוב. עיין (בספר הצביר סי' ע'
שקצ"ה צרל חכו שמקומו צרע, וזכו שמקומו
בשלים, ועיי"ש (בציור אור הגנוז) כי מלת זכו
מורכב לחסד ומורכב על הוי' ומידוה, ומלת חכו מורכב
לגבורה הממונה להרבין ושמחה עיי"ש, וזה הוא ציור
הדברים כאן כי חכו הוא עומק רע של העכ"ל מסערה
דגבורה שזו הוא מורכב ושמחה, וזכו הוא עומק טוב
של העכ"ל מסערה דחסד וכלאמר: כי שם בלל הי'
שפת כל הארץ וכו'. עי' בציור רבינו (צפ"ע סוף
פרק ז' משער ק"ט) כי דור הכפלה הי' משתמשים
בצ' קליפות ס"מ וליליית של ק"ט מסערה דעכ"ל
מו"ר, המחלח רובו טוב ומיעוטו רע, ועיי' שחטאו וזנו
מגדל נעשה רובו רע ומיעוטו טוב עיי"ש, ולזה אמר
הכא כמש"ל בדרוש כי ענין הק"ט של העכ"ל מו"ר,
הוא שטוב מעורב צרע ורע בצבו: דאיהו רזא צדיק
ורע לו רשע וטוב לו. כאמר צפ"ע (בפרט דף ז'
ע"א) וכיינו שבבבליק שהוא מלא טוב יש צו תערוכות
רע, ורשע שהוא מלא רע יש צו תערוכות טוב:

ואינו

עמלים עיי"ש, ומן הדם הזכ נחכוה זכ כבן צמעי
אמו: דהאי בר גרם אבודא דתרין עלמין עיין
(צובר פי' בראשית דף ל"ה ע"ב) בסוד הענין מ"ש
בעכ"ל מו"ר ציוס אלכל ממנו מות חמות שהוא משום
שדכ"ר מושך בערלתו הי' כי עיי' הכתא של אכילת
עכ"ל הפריה בברית קודש מאחרי ודכ' בערלה וכו',
שהוא חילול דמיתא בסוד ורגלי יורדת מות עיי"ש
(ובמק"מ) שם, ולזה ממשיך הכא בדרוש למש"ל ויפת
באפיו נשמה חיים. וייזר לייזר ליה בחרין עלמין בעלמא
דין ובעלמא דלחתי, ויפת באפיו נשמה חיים דא נשמה
כל חי, היינו שקשה נשמתו בסוד עץ החיים שהוא שורש
תיקון של היסוד לדיק חיי עולמים, צי' עולמים עוכ"ל
ועוכ"ל, שהוא עיי' צי' אותיות יק' שמחוקן עיי' כוזוג
הקדוש כמש"ל, אמנם מי שמקלקל את היסוד לדיק
בכוזוג ומוליד בן דלחיד בעכ"ל שהוא לחוד בקליפת
ערלה שהוא עושה פגם בצ' אותיות יק' דלחודין
ביסוד לדיק חי עולמים כזכר, הוא גרם אבודא דתרין
עלמין עוכ"ל ועוכ"ל שנצטרו בצ' אותיות הכזרים,
וכמ"ש צפ"ע (מנחות דף כ"ט ע"ב) עוכ"ל נצרה
ביו"ד ועוכ"ל נצרה צכ"א:

בדפוס מנוצב והמסטרדאס וכן בתיקונים שדפוסים
הכ"מ ז"ל בחייו, נמשך תיקון זה לתיקון
שלפניו תיקון ג"ג, אמנם כהכ' הגר"א כי דבגירסא
כמו שהוא בדפוס שלפניו שאין מחליל תיקון י"ד
ותיקון זה הוא נמשך עד לבסוף דף פ"ה ע"ב צד"ה
בראשית ושם מחליל תיקון י"ב, אמנם כהכ' מפירושו
של הרב כ"מ צד"ה דכ"ה צר מוכח שדורש שתיקון
זה דלחין כיחא חכו וזכו דא עכ"ל וכו' נמשך
לכמאמר שתיקון הקדום, וזה ראיתי דלחא לדי
ח"ל תיקונים דפוס מנוצב של הגאון המקובל הרב
הרמ"ז ז"ל עם הבאותיו בכת"מ וראיתי צו שבה
ג"כ צו ומחוק מה שגרס כאן תיקון חמש וארבע
והיו לכתחלה תיקון י"ד לבסוף בדפוס בראשית צ"ח
ראש, וכן נראה לעי"ד מיקר כי זה כמאמר שדרש
צו בדפוס בראשית הוא דרש אחד עם בדרוש
כמאמר שלפני זה, אמנם מה שדרש אחר כך בדפוס

תקונא חמשינ וחמש (ליום כ"ח)

בראשית ברא. בית רא"ש. אינון אבא ואימא, ברא תרגום ברא. איהו עמודא דאמצעיתא. ועליה אתמר (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן.

אית עדן ואית עדן. הה"ד (תהלים לו) ונחל עדניך תשקם. עדניך ודאי. דא עדן עלאה כתר עלאה. עדן דלתתא דא י'. ואית עדן דלתתא ודא אימא עלאה, דא איהי [דאיהן] עדן לגבי נהר דלתתא מינה, הה"ד ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן,

תא חזי כמה נהרות אינון משניין דא מן דא. אית נהר ואית נהר. אית נהר מנהורא דלעילא דאתקרי נהרא דמיא דאורייתא דאתמר בה (משלי יג) תורת חכם מקור חיים. ואית

באר לחי ראוי

זכא שום סתירה כי הכל חמא חלו ואלו דא"ח, שיש עדן מסערא דכח וחרך שכוה עדן לחמכא שכוה נכר לגבי כתר, ויש עדן מסערא דחמכא שכוה עדן לזינא שכוה נכר לגבי חמכא, ויש עדן מסערא דזינא שכוה עדן לז"א שכוה נכר לגבי זינא, וכדמפרש ואזיל עדניך ודאי, דא עדן עלאה כתר עלאה. עיין (לענין בהקדמה דף י"ג ע"א) לית עדן חלל כתר עליון דלויכ מופלא ומכוסה, ובג"ד אחמר צעדן עין לא רחמא חלקים זולתך עיי"ש, ולא דרש כחל ונחל עדניך תשקם, עדניך ודאי, היינו עדן עלאה שכוה סוד כתר עליון שכוה רק עדן שלך כזיכול שכוה מופלא ומכוסה מעין כל נצח צסוד עין לא רחמא חלקים זולתך כאמור: עדן דלתתא דא י'. היינו עדן של החמכא שכוה סוד חות י', ונקרא עדן דלתתא לפי ערך עדן עלאה של הכתר עליון כחכר. ואית עדן דלתתא. פי' למטה מעדן החמכא: ר' איהו עדן לגבי נהר. צחיקונים דפום אחמערדס שדפוס הכ"ח, מוחק חות ר' וגרס חות י' צמקום חות ר', חמס דפוסם בג"ל משנה חס"י לא יש כאן לא חות ר' ולא חות י', וכגי' שם דלויכו עדן, וכן נראה שכוה בגירסא לפני בגר"א ז"ל, ובגירסא שחלות ר' שכוה לפניו הוא חמכא שכוה צלח כעמק שכוה של דלויכו נראה כעין ר' וכוה נפרד קצת מחצית חיוכו, ע"כ עכב כמשתחיק וכו' לפני עמנו. אית נהר מנהורא דלעילא. ר"ל דלגבי עדן עלאה שכוה כתר הוי החמכא צחי נכר היולא מעדן ונקרא נה"ר מלשון נהוריא, וכו"ח כמ"ש (צמק"מ פי' שולח דף כ"ז ע"א, וצמק"מ חות י' ערך נהוריא) דכל נהורא הוא סוד מוח חמכא עיי"ש, ולא דרש דלספירה החמכא יש לכנות בשם נה"ר ע"ש נהוריא דלעילא: נהורא דמיא דאורייתא. פי' כי ע"כ יש לכנות לספירה החמכא נה"ר, ע"ש נהוריא דלעילא שכוה סוד מוח חמכא כחכר. כי ענין נכר הוא החכללות הרבה מים, ונדע כי מים הוא כנוי לבהמדה כמ"ש (צמק"מ דף י"ז ע"ב ודף פ"ב ע"א) חן מים חלל חורר, וסוד שרש

ואינון א"א. היינו כי חלל חמכא נקרא רא"ש, כמ"ש (צזכר פי' מלורע דף י"ג ע"ב) רא"ש דא חמכא עיי"ש, ולעיל (ר"ס חקון ג, דף י"ח ע"ב) וצביאורנו שם, וחמא שכוה זינא נקרא צ"ח כמ"ש רבינו (צפ"ח צדורס צ' מדרושי חצ"ים, וצפ"ח פרק ג' משער יו"כ"י) וצש"ד ברא איהו עמודא דאמצעיתא וכו'. עיין (צד"מ פי' פנחס דף רמ"ז ע"א) ונכר יולא מעדן וגר, נכר דא י' שכוה בן י"ק וכו' עיי"ש, וכיוצא צזכר דרש (צזכר משפטים דף קכ"ב ע"ב) צסוד ונכר יולא מעדן הוא י"ק לצחא חפיקת בן דתחותא דלויכו י' וכו' עיי"ש. ולא דרש כחל שכוה מדרום צראש"ית צ"ח צ"ח רא"ש, היינו שא"ח שכוה סוד רא"ש צ"ח, חפיקו צ"ח סוד כצ"ח היולא מן י"ק חו"ח שכוה חות י' סוד עמודא דלמלעיתא, אשר על זה אחמר צעלמא צסוד ונכר יולא מעדן וכאמור: אית עדן ואית עדן. כוונתו צזכר כי כחל צסוד ונכר יולא מעדן יש כחל סתירות לכאורה, כי לעיל (בהקדמה דף י"ב ע"א) חיתא חות עדן חלל כתר עליון דלויכו מופלא ומכוסה עיי"ש וצביאורנו שם, חמס (צזכר פי' צראש"ית דף כ"ז ע"א, וצד"מ פי' פנחס דף רמ"ז ע"א) חיתא ונכר יולא מעדן, חתי עדן, דא זינא חמא עלאה עיי"ש, חמס (צזכר פי' חלזינו דף ר"ל ע"ב) דרש ונכר יולא מעדן, חת עדן, דא חמכא עלאה ודא י' עיי"ש. (ובדף רח"ל ע"א), וכ"כ (צזכר פי' ויקרא דף י' ע"ב, וצ"פ משפטים דף קכ"ב ע"ב) עיי"ש (וצמק"מ) שם, חמס (צ"פ יחרו דף י' ע"א) צפלגותא חות ור"א צסוד ונכר יולא מעדן, מצורא שדעת ר' חייא דעדן הוא מצופא דנפיק חדור, ועיי"ש (צמק"מ) דלדעת ר"ח שיעור הכחז הוא דנכר הוא חלל יולא מעדן שכוה חרך להשקות חת חת בגן דא זינא עיי"ש, ולדעת ר' חלל הוא דעדן הוא חלל חת דחקר חת, ועיי"ש (צזכר"ח) דלחן הוא סוד הכתר עיי"ש לדרכו, וצחמא שכוה רבינו (צלוקוני בש"ס צרכות) דלחן הוא צחי כתר עיי"ש, ולא ממשיך כחל צדורס כי חן

ואית נהר דאתקרי נהר פלגיו דכמה פלגין עמיקין תליין מניה, דאתמר בהון (שם כא) פלגי מים לב מלך וגר.

ואית נהר דאתקרי נחל קדומים א) דאתמשך מעלאין. ומניה תליין שבעה נהרות דאתמר בהון (תהלים צח) נהרות ימחאו כף יחד הרים ירגנו, [נשאו נהרות ה' ב'].

ואית נהר דאתקרי נהר דינור מסטרא דשמאלא דאתמר ביה (דניאל ז) נהר דינור נגיד ונפיק מן וגר.

ונהר

באר לחי ראוי

יסוד לאמא כנגד הלך דז"א עיי"ש, ולא אמר הכא
במשך הדרוש ולכא נקראים החסדים היואלים מחמא
פגני מים, כי הוא צסוד נהר פלגיו שמשלח שרשיו
נכמה פלגין עמוקין של ז"א, צסוד ונהר יואל מעדן
לשקות את הגן וכלאמור: דאקרי נחל קדומים. עיין
(לעיל חיקון נ"ב דף פ"ז ע"א) דסוד נחל קדומים
הוא סוד אות ו' דאתמשך מן יס ועלי נאמר והשקב
את כל פני האדמה עיי"ש וצביאורנו שס, ולא דרש הכא
שזכו הכתר של עדן דכתיב אמא עלאה שכתב היואל
ממנה הוא ז"א כנ"ל, שזכ הכתר נקרא נחל קדומים
וכדמפרש ואזיל דאתמשך מעלאין. היינו שנמשך
מצינה אמא עלאה, ממח שכיח מקבלת מאצח חכמה
עלאה וכדמפרש ואזיל. וסניה תליין שבעה נהרות.
עיין (לעיל חיקון כ"א דף מ"ז ע"א) מקולות מים רבים,
אלין ז' שמכן דמתפלגין לז' נהרות וכלהון מתפלגין
בכחול נהר דנפיק מעדן ואינון שבע שמכן דלצ"ג ית"ץ,
ועיי"ש צביאורנו שבצאתי מדברי (כזכר פ' לו דף ל"א
ע"ב) דהז' קולות של צמור לדוד הכו לד' וגר, נפקי
ז' צרכאן לעלאה צסוד ז' נהרות דמתגדלן על יואל,
ומהכא שקיף אתשקין כלכו עיי"ש, ונדע מדברי
רבינו (צפ"ח פרק ח' משער ככ"ב) שבשם מ"ב של אצ"ג
ית"ץ, הוא צפולס הילירה שהוא ז"א עיי"ש, ולא
ממשך הכא הדרוש שמהכתר דנפיק מעדן של נחל
קדומים שהוא סוד אות ו' כנ"ל, מנחל כלכא יואל
הז' נהרות שבס סוד ז' שנות דלצ"ג ית"ץ וכחמור:
דאתמר בהון נהרות ימחאו כף. (בגרי"א) מוחק
חכ, וגרס דאתמר בהון נשאו נהרות ח'. וביינו
כמ"ש (לעיל חיקון כ"א דף מ"ז ע"א) דפסוק זכ
דנשאו נהרות ה', מרח לסוד ז' נהרות של בשם מ"ב
הזכר: [* א"ה בינו המשך הדברים שם צממור
לדוד, וגם דרש שם הכי מקולות מים רבים אדירים
עיי"ש צצלי:] ואית נהר דאתקרי נהר דינור עיין
(לעיל צבקדמא דף ד' ע"א) דממ"ע דאזכו מרכב
לז' קוים דז"א חגית, וכו' כולל ג' ספרים הגפתחים
צריח שבס חגית, שצאים מכה ג' נהרות, נהר דינור
מסמרא דנצורה, נהר פלגיו מסמרא דחסד, נהר צב
מסמרא

מחכמה צסוד נוצלות חכמה תורה, וכמ"ש רבינו
צביאור הדברים צזכ (צפ"ח פרק א' משער הכללים)
כי מאור חכמה העליונה שהוא אצח ממנו נעשה התורה
עיי"ש. (ובפרק א' משער יעקב ולאח), (ובצפ"ח פרק
א' משער קריאת התורה): דאתמר בה תורת חכב
מקור חיים עיין (לקמן חיקון ס"ו דף ל"ו ע"ב) דמ"ש
צאדכ"ר וישלחבו ה' מג"ע, משום דלא הוי כדאי למכו
צגנחא דאורייתא, דאם הוה נטיר דלא עבר על מימרא
דמאריה ולקח גם מען החיים דאתמר צכ תורה חכס
מקור חיים וגר עיי"ש, ולא דרש הכא דמכ"מ נאמר
צפן החיים הנטוע צנן תורה חכס מקור חיים, כי עיקר
יניקתו של הפן חיים הוה ממח שכיח נטוע צבגן
שבשקאחו הוא מהכתב היואל מעדן שכיח נהרה דמ"א
דאורייתא שהוא סוד נוצלות חכמה התורה, ומכ"מ
נקרא האילן עץ חיים כיון שעיקר יניקתו הוא מהחכמה,
והחכמה הוא מקור החיים, כמ"ש והחכמה תחיה את
צפלי. דכמה פלגין עמוקין תליין מניה, עיין (צזכר
בצבא דמשפטים דף ל"ח ע"ב) הכא נפיק צחודה הכא
אילנא דחיי נהר דנפיק מעדן ואשחרשו צי צמימיו
אינון תרי צדי ערצות דאינון גדילין צמימיו, כה"ד
המקרה צמים עליותיו, מאן עליותיו, אלן צדי ערצות,
דא הוא דכתיב ועל יוצל ישלח שרשיו, דא הוא רח
דכתיב נהר פלגיו ישמחו פיר אלקים, מאן פלגיו, אלן
אינון שרשיו. והכי אקרין עליותיו שרשיו פלגיו כלכו
אשחרשי צאינון מיין דכחא מהר עכ"ל, ועיי"ש (צמק"מ
וצקכ"י) צביאור הדברים. דר"ל שמחכמים וגבורות
של יסוד אמא עלאה. מחקו נכ"י דז"א שבס סוד תרי
צדי ערצות שבס נכ"י צסוד ומצינה נציאים, ושיעור
כ"י הוא ועל יוצל שהוא יסוד דאמא סוד יוצל עליון,
ישלח ז"א שרשיו שבס נכ"י שלו עיי"ש, ולא דרש הכא
שבצבחי כ"י של עדן שהוא סוד החכמה הנ"ל נקרא
נהר נהר פלגיו שהוא יסוד הצינה שמשפיע ומשלח
שרשיו לכמה פלגין עמוקין של ז"א וכלאמור: דאתמר
בהון פלגי מים לב מלך. עי' בדברי רבינו (צב'
הליקוטות משלי ס"י כ"א) צביאור פסוק זכ שמפרש
דסוד פלגי מים, כס החסדים היואלים מאמא שמשחיים

ונהר בכל אתר איהו ו'. מסטרא דאבא ואימא אתקרי נחל קדומים. ומסטרא דעדן עלאה אתמר ביה ונחל עדניך תשקם. ומסטרא דימינא אתקרי נהר פלגין. ומסטרא דשמאלא אתקרי נהר דינור ומניה תליין שתין ענפין דנורא דאתקריאו ששים גבורים. ואינון שתין פולסין דנורא דמחיה למטטורין, ומסטרא דימינא ושמאלא אתמר בכל נחלין דתליין מניהו (איב כ) נהרי נחלי דבש וחמאה.

ונחל עדניך דא נהר דנפיק מעדן דאתמר ביה (בראשית ב) **ונהר יוצא מעדן. והאי איהו עדן** (ישעיה סד) **דעין לא ראתה אליקים כר סתים וגניז דאיהו כתר עלאה** (בראשית ב) **ומשם**

באר לחי ראוי

מסטרא דעמודא דלמלכיה עיי"ש וציוארנו שס: ונהר בכל אתר איהו ו' וכו'. עיין (לעיל בהקדמה דף י"ב ע"א) צסוד ונהר יולא מעדן, שדרש ו' נהר דנפיק מעדן מצין י"ק ומכתר עליון שהוא עדן מופלא ומכוסה עיי"ש וציוארנו, ולזה דרש דלכדי יתכן מה שאנו מכנין להנהר פעמים לסוד נחל קדומים ופעמים לסוד נהר פלגין ולפעמים לסוד נהר דינור כמש"ל, כי סוד הנהר הוא ו' שיולא מצין י"ק סוד א"ו"ל וגם יולא מכתר עלאה כנ"ל, ולזה יתכן שהנהר היולא מצין י"ק והיינו שיולא מלמא ושואב השפע ממה שהיה מקבלת מצעלה אלא חכמה עלאה, הוא סוד נחל קדומים וכמש"ל: ומסטרא דעדן עלאה וכו'. היינו סוד הכתר דאיהו עדניך. שהוא מופלא ומכוסה משום נצרה כי זולתו אין משיג צו כנ"ל: ומסטרא דימינא אתקרי נהר פלגין. היינו דנהר פלגין הוא נמשך מעדן דמטרא דחכמה כנזכר שהוא ראש לקו החסד: ומסטרא דשמאלא אתקרי נהר דינור. היינו כמש"ל דנהר דינור הוא מסטרא דגבורה, ואמר הכא שהוא נמשך מהעדן דמסטרא דצובה, שהוא ראש לקו הגבורה: ומניה תליין שתין ענפין דנורא דאתקריאו ששים גבורים. עיין (צוהר פ' אחרי דף ס' ע"א) שדרש הנב מנחו שלשלמה ששים גבורים סביב לה. הנב מנחו שלשלמה, דא כורסיא יקרא דמלכא, שהיה המלכות שהיה כסא לז"א, ששים גבורים סביב לה, הם הדינים תקיפין דאתחאדון בצסטרא דמלכות ואקרין שתין פולסי דנורא דההוא נעט [שהוא מעי"ט] אתלגש צבו, וציואר הדברים עיי"ש (צמק"ט, וצלו"ח"ט) דסוד שתין פולסי דנורא הם מסטרא דמלכות. כי הפולסי דנורא הם כחות הדין משש קצוות מסטרא דגבורה שהוא כח האש, וכל אחד כלול מעשר פ"ב הם ששים, ומעי"ט אתלגש צבו כדי לנהל העולם צמח"ד מנד הגבורה כחמק עיי"ש. ולזה דרש הכא שהנה של השתין פולסי דנורא שיש בצסטרא דמלכות, היא צמה שמקבלת לצעלה שהוא ו"ק דז"א סוד אות ו' נהר היולא מעדן צרא דנהר דינור כנ"ל שהוא בצסטרא דשמאלא פ"ב תליין מניה שתין ענפין דנור"א, מלשון נהר דינור שהוא סוד ששים

גבורים תוקף הגבורות דנהר שצ"ד שמאלא וכאמור ואינון שתין פולסין דנורא דמחיהו למעי"ט. עיין צש"ס (חגיגה דף ט"ז ע"א) דלפקוהו למעי"ט ומחיהו שתין פולסי דנורא עיי"ש, ואמר הכא שהוא ענין א' עם דברי הזכר שס, ואקרין שתין פולסי דנורא דההוא נער אתלגש צבו, והיינו כי מעי"ט הוא ג"כ סוד נהר דינור שהוא א' מהגבורות היולא מעדן כמש"ל דאיהו נהר דנחתא, פ"ב יתכן שיש צו אתלגשות של הששים גבורים וכאמור: ומסטרא דימינא ושמאלא אתמר בכל נחלין דתליין מניהו נהרי נחלי דבש וחמאה. עיין (צפרים צערי כנויים מערכת ה' ערך נהר) צסוד נהר דבש וחמאה, כי הדבש הוא מנד הגבורה ושמאל צלדמימותו, והחמאה הוא מנד ימין צלגנימותו עיי"ש לדרכו, ועיין (צרי"ט ויקרא דף ו' ע"א) צסוד יערי עם דבש, כי דבש הוא דרועא שמאלא וירכא שמאלא עיי"ש. ועיין (צקה"י מערכת אות ח' ערך חמאה) שהציו (מהמגיד משרים פ' אחרי) כי חמאה צקר הוא צחסד וצלגש עיי"ש, הרי מצוה דחמאה הוא מסטרא דימינא, וכנ"ל צפסוק זה צפלגות נהרי נחלי דבש וחמאה (פירש"י) גן עדן שמתקין כדבש וחמאה עכ"ל, הרי מצוה שיש צג"ע עריצות ומחיקות של דבש ושל חמאה שהוא מנד ימין וגם מנד שמאל, ולזה אמר הכא להמשך הדרוש כי הגם שאמרנו דאיהו נהר ואיהו נהר, שיש נהר מסטרא דימינא שהוא נהר פלגין, ואיהו נהר מסטרא דשמאלא שהוא נהר דינור וממנו נמשך ונחפשע תוקף השתין פולסי דנורא כנזכר, עכ"ז עיקר הנהר דינור הוא צג"ע ויש צו מחיקות ונעיומת כמו נהר פלגין, כי כל הנחלים אפי' דמסטרא דשמאלא יש צהם מחיקות הג"ע, וכמ"ש הקדש צפלגות נהרי נחלי דבש וחמאה, שיש מחיקות ונעו"ט הג"ע צנברי ונחלי דמסטרא דשמאלא שהוא נהרי ונחלי דבש, כמו צנברי ונחלי חמאה שהוא מסטרא דימינא וכאמור: ונחל עדניך וכו'. הוא כמו גופא דלשכתן צכ"ט שמים שהוא חחר לענין כרש"שן. דאיהו כתר עלאה וכו'. הכא צחיקותם צבל הדפוסים שלפנינו יש כמב נוסחאות. ועיקר הגירסא צא נראה כמו שהביא (בגרי"ל) צא וכו'

ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים (א דאיהו ד' אתון דשם בן ד') אלין יקריק דאינון אבא ואימא ברא וברתא. תא חזי קרקפתא דא' כגונא דא א' ארבע סטרין דיליה בהון הוה יקריק הוא חד ושמיה חד (נ"א ת"ח קרקפתא דא אליף כגונא דא ד' סטרין דיליה בהון הוה הוא ושמי' חד אין עוד מלבדו בלא פרד ובלא שתוף כלל.

עוד ונהר, דא ו' יוצא מעדן דא י'. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, דא ד' (אלין ארבע אתון).

ועוד ונהר ב' יוצא מעדן, דא אמא עלאה דאיהי א' תניינא. כמה דאוקמוהו מארי מתני' מאי אליף. אלף בינה. ולאן אתמשך בגופא. ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, אלין

באר לחי ראוי

ושם כוכ כלל חד וכדין כ' אחד ושמו אחד ואין פירוד, אלל מתמן ולתחא דליכו פירוד דכתב ומשם יפרד, עיי' (וכד"ה) שם - ועוד ונהר וכו'. הכה (כגרי"ה) מוחק כל דרוש זה עד דא אמא עלאה אמנס הכה כל הספרים גרסו לה וקשה למחוק כל זה: דא ו' יוצא מעדן דא י' ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים דא ד'. עי' (בזכר פ' האזינו דף ר"ז ע"ב) צמוד ונהר יולא מעדן, מה עזן, דא חכמה עלאה ודא י', להשקות את הכן, דא כוא ו' ומשם יפרד ודיכ לארבעה ראשים, דא כוא ד' וכלא כלול צייד וצניד חקרי אז לכלא עיי', וכן כוא (בזכר פ' ויקרא דף י' ע"ב) דסוד ג' אותיות של אות יי"ד, מורכ לסוד צנין בעולמות, י' כוא חכא שכוה רישא דכלא, ו' כוא צן דאליד ואפיק ומניח נפיק אות ד' שכוה צת עיי' ובמק"מ (וכדף י"א ע"ב) ובמק"מ שם, ולכא דרש שזכ כוא סוד ונהר יולא מעדן, שבעדן כוא סוד אות י' שכוה חכא, והנהר כוא סוד הכן שכוה ו' שממנו נפיק במלכות שכיח אות ד', ויתכן מ"ש שבעלכות נקראת ד' כי ממנה יפרד ודי לארבעה ראשים, עפ"מ (בזכר פ' שמיי) שבעלכות שנקראת ארץ מתמן כ' ומשם יפרד, ועיין (צפ' בראשית דף ל"ב ע"ב) ונהר יולא מעדן להשקות את הכן, בן דא לתחא, דכא מתמן ולתחא חיוכו פירודא דכחיד ומשם יפרד עיי', ועיין עוד (צפ' פקודי דף רנ"ז ע"ב) ומשם יפרד ודיכ לארבעה ראשים, חלן ארבע נשין של יעקב אבינו שכן ד' ירשי נהרין עיי': דא אמא עלאה. וכמ"ש (בזכר בראשית דף כ"ז ע"ב) ובש"ד, ונהר דא עמודא דאמנעיתא, יולא מעדן דא אמא עלאה עיי': דאיהו א' תניינא. עיין (בפרדס, בפרק ד' משער האותיות) שמנאר דברי החיבורים צב, כי כא' יש צו צ' בחי'. בראשון כוא מלשן פלא ובעלמא, ובחצי הכ' כוא מלשן לימוד ובגבא, ובחצי הא' בראשונה שכוה מלשן פליא ובעלמא כוא צכור דאליה שמונה על חכמית בעלמא, ובחצי הא' השני כוא סוד כהר שבעולם בבריאה ושם חלפיף כוא נשן לימוד

וכי שמלל נוסחא מדויקת ח"ל דאיהו כתר עלאה א', ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, יקריק. דאינון או"א, וברא וברתא, ת"ח קרקפתא דא' כגונא דא ארבע סטרין דיליה בהון הוה, הוא ושמיה חד, אין עוד מלבדו בלא פירוד ובלא שיתוף כלל. וניחור הכזרים כוא דאיהו כתר עלאה א'. היינו כמ"ש (לעיל חיקון מ"ח דף פ"ח ע"א) צמוד נהר חיוכו ו' דנפיק מעדן עלאה דליכו א' עיי' וצניאורנו שם, ור"ל דכחור עליון אשר כוא בעדן בעליון שממנו יולא הכהר בראשון כג"ל, כוא סוד אות א, וכמ"ש (לעיל חיקון מ"ט דף פ"ח ע"ב, וחיקון כ"א דף נ"ט ע"א) דאות א כוא כתר עלאה עיי' וצניאורנו שם - והיה לארבעה ראשים יקריק וכו'. וכמ"ש (בזכר ויקרא דף י' ע"ב וי"א ע"ב, ובפ' אחרי דף ס"ב ע"ב) עיי': ת"ח קרקפתא דאלף וכו'. עיין (בפרדס בערכי הכנויים ריש ערך מוח) שכתב דסוד הכרקפתא כוא ככתר שכוה על בראש עיי'. ועיין (באדרי נשא דף קל"ז ע"א) דר"כ צחלליה דוגלגלח צמוד ונהר יולא מעדן, דוגלגלח שריח כג' מוחין היינו כח"צ, ומחללל חד היינו ממוח ככתר מתבקע חד מבוטא ומתפשט ל"י סטרין עיי', ולכא אמר ככא דסוד בעדן בעליון הכרקפתא. שכוה סוד ממוח של ככתר שנקרא קרקפתא שכוה למעלה בריש כל המוחין שגוגלגלח, כוא נקרא א על שצמחה ככתר חין שם שום ענין פירוד של כד' סטרין, שכל כד' עולמות אריא חורי שם סוד ד' אותיות יקריק הם נכללים צחור הכורח של האות א, ומתייחדין ארבעתן צחור דלחוד, והפירוד של כד' סטרין כוא נעשה רק אח"כ צמוד ככתר כיוולא מעדן, ומשם מתחיל להתפרד ודיכ לארבעה ראשים וכלומר: בהון הוה הוא ושמיה חד. וכמ"ש (בזכר פ' בראשית) צמוד ונהר יולא מעדן להשקות את הכן, דשכוה חיללל שכוה ששע בעליון שם, נהרעב למעלה בכל צלל פירוד,

(ג) אלין תרין דרועין ותרין שוקין. מאי גן דאתשקיא מניה לתתא, דא שכינתא, דתרין גנין אינון. חד לעילא וחד לתתא. הה"ד (שיר ח) ה'ושבת בגנים (ד) והא אוקמוהו.

ואית נהר לתתא. דאיהו מטטרין דאתפרש לארבע סטרין. דאינון מיכאל גבריאל נוריאיל רפאיל. (בראשית ב) שם ה) האחד פישון הוא הסובב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב, וזהב איהו לצפון (י) הה"ד (איוב לו) מצפון זהב יאתה.

ורזא דמלה (קהלת א) הולך אל צפון דא גבריאל. ולבתר הולך אל דרום ודא גיחון דתמן מיכאל, הפוכא מלעילא דאמר קרא עליה הולך אל דרום בקדמיתא ולבתר סובב אל

באר לחי ראי

לימוד, ושם מאיר סוד הכינה מלשון הכנה עיי"ש לרכו: כמה דאוקמוהו מארי מתני' זש"ס (שבת דף ק"ד ע"א). ולאן אתמשך בגופא. עי' בדברי רבינו (צפ"ה דרוש ה' משער מ"ג ומ"ד) דלות א' דמילוי וא"ו שזשם ס"ג, הוא שורש של שם מ"ה דלנפין, וע"י הכה של השם אק"י נעשה ז"א צמח אד"ס עיי"ש בלחור, ולא דרש הכה דזכ הוא סוד ובהר יואל מעדן, שהעין הוא סוד חמא עלאה שהוא סוד אלה א, וממנה יואל הכה שהוא עמודא דלמנעיתא, דהיינו שז"א שהוא סוד עמודא דלמנעיתא הוא יואל מהא של חמא עלאה שהוא מילוי הוא"ו של ס"ג וכחמור. ומשם יפרד וג' אלין תרין דרועין ותרין שוקין. וכמ"ש בעין דרוש זה גם (בזכר פ' בראשית דף כ"ו ע"ב) ומשם יפרד ויהי לארבעה ראשים, דלינון חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא נלה שוקא ימינא, כוד שוקא שמאלא עיי"ש. וממשיך הכה כדרוש שגם ענין זה שנעשה צגון ז"א סוד ב' זרועות ו' ירכים, הוא ככה האורות של האמא, וכמ"ש רבינו (צפ"ה פרק ב' וג' משער פרק"ו ז"י) שיש שני צ"א בין אברי הזרועות והידיים וצין אברי הירכים והרגלים וצין אברי שאר כל הגוף, שאלו נעים וקדים עולים ויורדים, משא"כ בשאר האברים של עגם הגוף, כי הזרועות והשוקים הם ארוכים בלתי רחבים, כי נבראו ע"י אור הדעה בהתלבשות ציסוד לאמא, משא"כ כני כל הגוף של ז"א שיואל אור הדעה מגולה לגמרי בלתי לבוש כלל ציסוד לאמא עיי"ש, ולא דרש ומשם יפרד ויהי לארבעה, שהוא סוד כ"ב ידים ו' רגלים שנבראו רק ע"י התלבשות אורות הדעה ציסוד לאמא וכחמור: דתרין גנין אינון. היינו כמ"ש (לעיל תיקון כ"ב דף פ"ז ע"א, ובד"ש תיקון כ"ג ריש ע"ב) דלית גן עלאה וגן תחתא, גן עלאה הוא הכינה, וגן תחתא הוא המלכות עיי"ש, ולא אמר הכה לבמשך כדרוש דזכ שסוד הכה היואל מעדן הוא ז"א, ממילא דמ"ש להשקות את הגן, היינו הגן דלתתא שהוא המלכות, שזה כל עבודתו של ז"א שיקבל השפע מעולמות של מעלה בין מאצא וצין מאמא ומשקב דזכ לכוונקא

שלו שהוא סוד גן דלתתא והא אוקמוהו. (לעיל תיקון כ"ג שם) צסוד ויטע כ' חלקים גן בעדן, דלתתא הכה הזרוע צמח"ה הגן עלאה שהוא צינה וחמ"כ חתנע כל עץ בגן תחתא שהוא המלכות שכינתא תחתא וכמ"ש שם צביאורנו ואית נהר לתתא. הוא חור נדבריו הראשונים צמ"ש אית נהר ואית נהר, וס"י צזכ דיש צמ"ה נהר וגן גם צעולם התחתון שהוא עולם המלאכים וכדמפרש ואז"ל. דאיהו מ"פ. עי' בדברי רבינו (צפ"ה צהקדמה) דמט"ע הוא מושל על שאר המלאכים לתת לכל א' שפע הראוי לו ונמשך לו מלמעלה השפע עצום עיי"ש, ועיין (לעיל צהקדמה דף ד' ע"א) דמט"ע הוא סוד נהר נהר, וכוה ראש לחלק אלפי אלפים ורצוא רצון מלאכים שהם בעולם היצירה עיי"ש וצביאורנו שם, ולא ממשיך הכה כדרוש ואמר דמט"ע הוא סוד הכה היואל מעדן להשקות את הגן, ששם סוד ע"י עין ששם סוד המלאכים שהם שואבים ומקבלים השפע ע"י הכה נהר דלתתא וכחמור דאתפרש לארבע סטרין צביאור הדברים עיין (צפ"ה פ"ג משער ל"ו העולמות). דאינון מיכאל וכו'. וכמ"ש (בזכר פ' בראשית דף כ"ו ע"ב) ויהי לארבעה ראשים, דלינון חסד דרועא ימינא, וממנה מיכאל אתשקין מניה גבורה דרועא שמאלא, וממנה גבריאל אתשקין מניה, נלה שוקא ימינא, וממנה אתשקין משרייא דנוריאל, כוד שוקא שמאלא, וממנה אתשקין משרייא דרפאל עיי"ש: הולך אל צפון דא גבריאל. וכמ"ש רבינו (צפ"ה פרק ג' משער ל"ו העולמות) דצרקיע שעל הגן יש ד' פתחים צד' רוחות, וצפתה שצד לפון הוא גבריאל עיי"ש: ולבתר הולך אל דרום וכו' הפוכא מלעילא דאמר קרא עליה הולך אל דרום בקדמיתא ולבתר סובב אל צפון עי' בדברי רבינו (צפ"ה דרוש ב' משער דרוש הלל צמח"כ. וצכלל פ' שם, וצפרק ג' משער קינור אצ"ע), (וצשער כטוונות ריש דרוש ז' משער חכ"מ, שהוא דרוש א' לענין ספרי"ע) כי כשבעולמות הם צחוקים קודם חטא אדמ"כ, אז ירדו תחת הכסודים וחמ"כ בגבורות, אצל לאחר שחטא אדמ"כ ירדו בגבורות תחתא וחמ"כ

אל צפון. סובב סובב לתרין סטרין דאינון מזרח ומערב דאינון חדקל ופרת דתמן אוריאלי רפאלי.

פישון לקבל אורייתא דבע"פ. ומתמן פ"י שרין פי שונה הלכות.

ג"י ח"ו ג' ג'ומל חסד. ותמן חיוון. דאתקריאו חיות הקדש מסטרא דאריה מסטרא דימינא. מסטרא דשמאלא נחש דאתמר ביה (ויקרא יא) כל הולך על גחון לאענשא ביה למאן דאעביר על אורייתא דאתיהיבת מימינא.

פישון

באר לחי ראי

החסדים, והענין הזה כי זה תלוי בסוד יל"ע וילכ"ר, שהיל"ע הוא סוד החסדים, וילכ"ר הוא סוד הגבורות. וכתב (שם בצע"כ) שזה תלוי בצחי קטנות וגדלות של האדם, שצמי קטנות של אדם שמחיל היכ"ר לשלום צאדם אז נכנסים הגבורות להתפשט קודם להחסדים, וכשנחגל ושלום צו היל"ע מתחילין החסדים לנכנס צו קודם להגבורות עיי"ש, ועיין מזה (צ"כ אחת ליעקב מערכת אות ג' סי' א') מ"ש בזה עיי"ש, ולזה דרש הכה כי בעולם העליון שהוא צסוד מוחין גדולות, שם נאמר הולך אל דרום צקדמיתא, ולצחר סוצב אל נפון שהוא תכלית השלימות שנקנסים אורות החסדים קודם להגבורות, אזל לאחר השתלשלות לעולם השפל הזה שגשגל צו אדכ"ר צע"כ טו"ר שהוא צצחי הקטנות וע"כ נכשל אדכ"ר צהגבורות היכ"ר, ע"כ חזר צהפוכא, שנתפשט תחלה נכר פישון שהוא אורות ושפע מסטרא דגבורות. קודם נכר גיחון שהוא שפע ואורות מסטרא דחסדים. ודא גיחון. וכדמפרש ואזיל לגיחון מרמז לשפע ואורות החסדים, שכן גיחון הוא נועריקן גומ"ל חס"ד אשר מתמן חיוון מסטרא דימינא דתמן סיבאל. וכמ"ש רבינו (צע"כ שער יורו בעולמות שם) דהפחה שצ"ד דרום של הרקיע, שם שונע המלאך מיכאל: סובב סובב לתרין סטרין וכו'. ע"י ש"ס (צ"כ דף כ"ב ע"ב) שדרש סוצב הולך ברוח וגו' אלו פני מחרה ופני מערב עיי"ש, ולזה דרש הכה צהמשך הדרוש שסוד נהרות חדקל ופרת מרמיס לפני מחרה ופני מערב, שהם מסטרא דח"ת ומלכות, והיינו כי מחרה הוא סוד ח"ת, כמ"ש רבינו (צע"כ פ"ג משער הלוג) דמחרה הוא סוד ח"ת, ומערב הוא סוד המלכות, כמ"ש רבינו (צלק"ה ירמ"י) צסוד הפסוק רח"ל מצביא ע"ל צנייה שהוא ר"ח מעריצ, כי השכינה שביא רח"ל היא צמעריצ כנודע עיי"ש: דתמן אוריאלי רפאל. וכמ"ש (צקכ"י ערך אוריאל אות א' ו') דצכל הזהר חושב מלאך אוריאל למחרה וח"ת. ועיי"ש צעק רפאל שהוכיח מדברי (ברע"מ פ' פתחם דף רכ"ב ע"א) דרפאל הוא מסטרא דמלכות עיי"ש, כרי מוצא דכ"י מלאכים אוריאל ורפאל מקומם צמחרה וצמערי: פישון וכו'. זה הוא ד"א, ודרש צעקן קיום התורה ושונע למי שצוצר על דברי חורב על סוד כ"ד נהרות: לקבל

אורייתא דבע"פ עיין (לעיל צהקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) דהמלכות הוא סוד חורב שצע"פ עיי"ש וצביאורנו שם, ועיין צדרי רבינו (צע"כ פרק צ' משער הסוכות) צסוד מכל מלמדי השכלתי שהחורב שצע"פ הוא המלכות, וז"ל הוא מלמד אוחה ע"י היסוד לדיק וממשך אליה חסד וגבורה מאמא עלאה עיי"ש, ולזה דרש הכה להמשך הדרוש שדרש למעלה ונכר יולא מעדן דז"ל ממשיך מאמא עלאה, להשקות את הכן שהוא המלכות וממשך אליה סוד חו"ג שקבל מאמא עלאה. וסתמן פישון פי שונה הלכות. עיין (צקכ"י ערך הלכות) צסוד מ"ש חז"ל השונה הלכות, דשוי"ה הוא מלשון שגוי, שכלכ מלד עלמה שורש צדין, וע"י הלימוד הוא משנה את עלמותה של הלכה מדין לחסד, ונכלל הגבורה צחסד, זה כל השונה הלכות, היינו שעי הלימוד נעשה בהלכה צחי שנינו וצפול מחסד ודין עיי"ש, וצדיים אלו יחייחדו עם משי"ל מדברי רבינו צסוד מכל מלמדי השכלתי, שז"ל ממשיך להמלכות חו"ג ע"י הלימוד צכה היסוד לדיק שהגבורות נכללים צחסדים ע"י המשכתו מאמא עלאה ונכר. זה הוא סוד ונכר יולא מעדן להשקות את הכן וגו', הוא שז"ל שהוא סוד הגהר הוא ממשיך ע"י היסוד סוד חו"ג מאמא עלאה שביא סוד עין, להשקות את הכן שביא המלכות סוד חורב שצע"פ כנצח: גיחון וכו'. עתה הוא מפרש סוד ומשם יפרד לארבעה נהרות, שהוא המשכת הכה של חו"ג שצמשך מאמא עלאה להמלכות גם לעוב"ז עם צני ישראל צעקן קיום התורה וכדמפרש ואזיל: ג' ג'ומל חסד, ותמן חיוון וכו' פי כי חיצה גיחון הוא לירוף ג' חיוין. ג' מרמז לצחי גומל חסד, שהקביה גומל חסד להמקיימים את התורה מסטרא דהשפעת השפע מאמא עלאה, וכמ"ש רבינו (צע"כ פרק ג' משער הכללים) וצ"ד, צסוד גומל חסדים טובים, שמרמז לסוד גמילה חסד של האמא עלאה לצניח מיתמן ומשמאל צב"י שדיים שלב עיי"ש, זה הוא מסטרא דחסד, וחיצה חו"ג מרמז לצחי עונשים שצח מאמא עלאה להצוירים על החורב וכדמפרש ואזיל: דאתקריאו חיות הקדש. עיין (לעיל צהקדמה דף ע"י ע"ב) דחיות הקדש שצמרכב נקראים חיות, על כי חיותם הוא מאמא עלאה שורש החיים עיי"ש וצביאורנו שם, ולזה

פישון (דף פ"ח ע"ב) תמן שפיפון לאענשא למאן דאעבר על אורייתא דבע"פ.

חדקל ח"ד ק"ל. דא חריפא בלישניה, וח"ד מסטרא דימינא. ק"ל מסטרא דשמאלא, לאולפא תרוייהו ח"ד בשנים וק"ל בשפוח.

ובגין

באר לחי ראי

שפיפון) שמצור דצדכיו שפיפון מקורו במלכות דקדושא שכן שפיפון גימ' י"פ צ"ן עיי"ש, ולזה יתכן מ"ש בזה שכתב של העונש להעוצרים על התורה שצ"פ, הוא ע"י שפיפון שמקורו בקדושא הוא במלכות שכיח חורה שצ"פ, כמ"ש (לעיל בהקדמה כ"ב דף י"ז ע"א) מלכות פה ותורה שצ"פ קרינן לה: חדקל ח"ד ק"ל. כן הוא הדרוש (בזכר פ' בראשית שם) שכתב תליתאס הוא חדקל, לירוף ח"ד ק"ל, שמרמז לסוד דרוש התורה בחדולא קלא לדרשא עיי"ש דא חריפא בלישניה. עיין (בקה"י ערך חידוד הלכות) שמצור סוד הענין של חידוד הלכה האמור בש"ס (שם דף ס"ג ע"א) דחידוד ח"ה בהלכות הוא תיקון גדול, דכשעוסקין בתורה בעומק ובעיון ויגיעים צעמי בהלכות בדרך חידוד, אז גורמים בהמלכות שכיח הלכה מוחין דגדלות וציוחא הארת הדעת בהנוקבא, ועי"ז חוזרת הנוקבא פצ"פ עם ז"א ומתייחדת עמו בהמתקת הדינים, אמנם אם אין הנומדים מיוגעים עצמם ואינם מעיינים בהלכה ואינם עוסקים בה בדרך חידוד, אז בהלכה שכיח המלכות אוחזין בה יניקת החלונים, ע"כ מוכרחה הנוקבא לחזור פניה לעמוד אחורי ז"א עיי"ש, ועיין (בזכר פ' תולדות דף קמ"ב ע"א) בסוד תורת חסד על לשונה, אלץ ישראל דאינון לשנא דאורייתא דמשחצי בה יומם וליילה עיי"ש, אצרה כי (בזכר פ' אחרי דף ס"א ע"א) מצורא כי המלכות נקראת לשון הקודש ולשון לימודים עיי"ש, ובמק"מ שם, ובאמת הכל ענין אחד הוא, כי ע"כ נקראת המלכות כנסת ישראל, כמ"ש (בזכר פ' בלק דף ק"ז ע"א) עיי"ש, והיינו שכל ענין חיקוקה של המלכות הוא ע"י עצודת ישראל בתורה ומלכות, והמלכות נקראת לשון הקודש ולשון לימודים, ע"י לימוד ישראל בלשנא דאורייתא ומשחצי בה יומם וליילה ובמוצן, ולזה ממשך הכא להמשך הדרוש שכתב חדקל יולא מהכנה שכיח המלכות היולא מעדן כניל שהוא חריפא בלישנא. היינו לימוד התורה בחריפות וחידוד הלכה בסוד תורת חסד בלשונם יומם וליילה. שזה הוא כה ועקב מהענפים היולאס מעולמות הפליונים לחיקון המלכות ע"י לימוד תורה של ישראל וכאמור: חידוד מסטרא דימינא, ק"ל מסטרא דשמאלא. פי' כי תיבת ח"ד שהוא מרמז לחידוד הלכה הוא מסטרא דימינא, וכמ"ש (בקה"י שם) דע"י חידוד הלכה שמתייחדת הנוקבא בדכורא, אז עיקר החיקון שבה בצחי ימין בצחי מימינו אש דת למו, ולא מכללת הנוקבא

ולזה כתב שנין העונש בכה החיות הוא נמשך ג"כ מאמא עלאה כמו השכר שמקבלים המקיימים התורה שהוא נמשך מהאמא עלאה וכאמור. מסטרא דימינא היינו כמ"ש (לעיל חיקון י' דף כ"ב ע"ב) ובאמת דלויכו דימינא דאחמר צ"י ופני ארי אל הימין וגר עיי"ש ובציורו שם, וכוונתו לבאר בזה כי כמו שהשפעות חסדים שמנה אמא עלאה הוא נמשך מצי שדיים מימין ומשמאל למקיימי התורה, כן גם העונשים שמלך אמא לעוצרי התורה הוא צ"ן מימין וצ"ן משמאל, כעטם חיות הקודש שיש חי ארי מסטרא דימינא, וחי שור מסטרא דשמאלא: מסטרא דשמאלא נחש וכו'. עיין (בזכר בראשית דף כ"ו ע"ב) שדרש דנכר הניינא מרמז לסוד נחש שהוא גיחון והוא הכוח דאחמר צ"י כל הולך על גחון שהוא מסטרא דגבריאל שהוא גב"ר ח"ל עיי"ש. (ובאור"ח) שם, והיינו שהוא מסטרא דחי ה"ב של ה"ד חיון שהוא ש"ר שהוא בסטרא דשמאלא, וכמ"ש (בזכר בלק דף ר"ז ע"א) דמסטרא דנחש גפיק שור עיי"ש, והוא שור המלאך גבריאל, וכמ"ש (בזכר שם לעיל דף כ"ג ע"ב) דגבריאל נקרא שור, ועיין עוד (להלן דף פ"ו ע"ב) דגבריאל הוא מנד מדת הגבורה עיי"ש, ולזה דרש דמסטרא דשמאלא דחיות הקודש דמסטרא דאמא שמרמז בנכר גיחון שהוא שור דמסטרא דליה, מאיר סוד נחש דקדושא שהוא גחון שהוא כמו של גבריאל שהוא מסטרא דגבורה דשמאלא דקדושא להחזיק התורה לענוש למי שעובר על התורה: דאיתיהיבת דימינא. כמ"ש (בברכות דף ו' ע"א ודף ס"ב ע"א) דהתורה נהנה ציומן, ולזה דרש הכא דמכא נמשך עונש למי שעובר על התורה, עפ"מ (בקה"י ערך ימין) כי ימין צמילוי יו"ד מ"ס יו"ד נו"ן, גימ' נפולין. שרמז לסוד חסד בכלי הדקן עיי"ש. פישון וכו'. כוונתו בזה שכתב דא גם נכר פישון שהוא מרמז לתורה שצ"פ, מרמז לענין זה לחזק התורה שצ"פ ע"י כללות שמאלא דימינא: תמן שפיפון. עיין (בזכר פ' בלק דף ק"ד ע"ב) בסוד שפיפון עליו אורה. שדרש דשפיפון הוא דכר ונוקבא דקליפא עיי"ש, (ובקה"י מערכת כ"ה ערך שפיפון), ולזה דרש שזה מרמז הכהר פישון, שאותן שעוצרים על התורה נוחים כה להחלונים וכה להכ"סא כן מסטרא דדכורא וכן מסטרא דנוקבא שכן מקור היסודין ר"ל והעונשים שעוצרים על ראש ישראל ע"י פשעיהם לכל העולם: על אורייתא דבע"פ. עיין (במאורי אור סוף מערכת כ"ה ערך

ובגין דא פישון פי שונה הלכות, גיחון גיחון ההיא דאתמר ביה (דברים לד) ויקבור אותו בגיא תמן שריא לסטרא דימינא (ו).

פרת כליל כלהו. האי פריה ורביה. עליה אתמר (תהלים מח) אם תשכבון בין שפתים. אם ודאי. למעבד תמן פריה ורביה.

ובאלין

באר לחי ראי

של השפתיים צלל המתקב וגורמים חרון אף וכאמור, זה הוא המשך הדברים כאן שאמר דבחד ק"ל חלוי התיקון של הלימוד, דע"י הח"ד שהוא חדוד הלכה שרריך להוציא דברים מעומק הפנימי שלו להמשיך הליצ נתיבות חכמה סוד הא למעטן הדברים צשנייים ועי"א נמתקו הדיני"ס אשר צפיו וגם צהשפתיים שהוא מקור הצ"פ דין שנמתקו רק ע"י חיתוך הדברים צשנייים כנ"ל זה נקרא ק"ל, וכמ"ש (במאורי אור ערך ק"ל) דק"ל רומז למיתוק הדינים וקלות דיניהם עכ"ל, ולפי האמור היינו ע"י המיתוק של האות אל"ף זה שאמר לאולפ"א תרוויכו וכאמור: ובג"ד פישון פי שונה הלכות. וכבר דרש למעלה דמתחלה כי הולך לתקן הנהר פישון, ולצטרך הולך אל דרום וזה גיחון דתמן מיכאל שהוא חסד כנ"ל, וממשיך הכא הדרוש שהדברים מתאחדים צזה כי ע"י הנהר פישון שהוא שורש הגבורות שהוא דין, אם מקיימים צסוד פי שונה הלכות היינו שמוציא הדברים של הלכות צפיו עי"א ממשיך הא של הליצ נתיבות החכמה להמתיק הדינים של השיניים והשפתיים, נעשה מהגבורות חסדים שהוא הנהר גיחון מסערה דחסדים וכאמור: גיחון ג"י חו"ן ההוא דאתמר ביה ויקבור אותו בגיא. עיין (צרע"מ פ' כי תלך דף ר"פ ע"א) שדרש ויקבור אותו צגיא, שהוא ע"ד הכחוצ כל גיא ינשא, כל שפל ונמוך ינשא צגינך עי"א. ולזה דרש ללחצר שיאיר הנהר פישון פי שונה הלכות היינו שמתתיקן הדינים ומאירים צאור של החורב ע"י מוציאיכם הדברי תורב צפיהם כנ"ל, אז חו"ן מלשון חניני"ה ענין הג"י שהוא העמל והדינים של הפכ וכאמור: שריא לסטרא דימינא. היינו שנמתקו הדינים של סטרא דשמאלא, ונכללו צחסדים של ימין וכנזכר למעלה: פרת כלול בלחו. עיין (צוהר צראשית דף כ"ו ע"ב) שכתב דנבר פרת מרמז לבחי מוחא דציה פריה ורביה עי"א, ויתכן הדברים עפ"ד הרב (מאורי אור ערך פרת) שכתב דפרת הוא אמא גימ' כ"פ קול, שהוא כלוג כי חסדים דיסוד הצניח עי"א, ונודע מדברי רבינו (צע"ס פרק ח' משער הנסירה) דיסוד הוא לעולם סוד המוח עי"א, ולזה אמר צוהר שם דנבר פרת הוא מוחא שורש היסוד של היסוד דצניה שצב פרי, וזכינו כי הצניה היא אם כל הצנים וכל הדורות הכל הוא ע"י היסוד שלה, שצביסוד שלה היא עוסקת צפרי"ל לאולדא כל

המוקצא צחסדים של הימין דדכורא, והנה חיצת ק"ל הוא מסערה דשמאלא כי (צחוס' צרכות דף נ"ע ע"א, צד"ה שמימיו חדין וקלין) כתב דברי (כמדדש פ' צראשית) חדקל שמימיו קלין שמשמיע קול צמרנחתו עי"א, ולזה דרש הכא שהוא מרמז לסטרא דמוקצא שצו שהוא סטרא דשמאלא, עפ"ד (צוהר פ' ויגש דף ר"ט ע"ב ור"י ע"א) דיש חילוק צק קו"ל צר לק"ל צלא ו דקו"ל צר הוא סוד ז"א. וק"ל צלא ו הוא המלכות עי"א, ואמר שזה הוא הרמז צתיבת ק"ל שיש צו רמז לסטרא דמוקצא שהיא סטרא דשמאלא שיש צחידוד הלכה: לאולפא תרוויחו וכו'. כונתו צזה כי לימוד הוא מלשון חלוק כמ"ש ואחלפך חכמה, וזה הוא התיקון של חדוד הלכה שיש צכלימוד צחי חלוק, כי האות א' הוא חיקון צין לסטרא דח"ד צשימינא, וצין לסטרא דק"ל שצשמאלא כדמפרש ואזיל. חד צשינייים וקל צבשפון עיין (צרע"מ פ' פנחס דף רל"ו ע"א) מאן דיפוק מילין דאורייתא. לריך למעטן לון צשינייים, ולאפקא מילין שלמין ואלין מילין אחקריאו שלמין. ואחרנין דחינון שעיין דחינון חלון מילין צכלעטב דלא עתנין לון צשינייכו, מה כתוב צבו וכו' ואף כי חרב צעם עי"א, ופנימות הדברים מוצן עפמ"ש רבינו (צפעי"ה פרק א' משער העמידה) צסוד חדני שפתי חפתה, כי השם חדני הוא חותיות דין, שור"ש הגבורות, והכמתקב הוא ע"י הליצ שניים שמרומז צצויר חות א שנחלק חורת ו האמלעי של הא' לצ, וכו' וי"ן למעב וי"ן למעלה, מספר ליצ נתיבות החכמה שמתתיק כל הגבורות, והוא סוד וי"ן שיניים למעלה וי"ן שיניים למטה, שעי" טחינת השיניים מהפרדים הדינים ונמתקים ואח"כ יולחץ הדינים לחון צמקום השפתיים שכם חותיות צומ"ף שיוצאים מהשפתיים שהוא גימ' צ"פ דין שמרומז צאותיות דין של חדני, והמתקתם הוא ע"י הא שהוא סוד השיניים עי"א, וזה סוד חדני שפתי חפתה, שעי המתקת הדינים סוד חותיות דין של חדני צכח האות א שצראשו נמתקן גם הצ"פ דין שיש צהשפתיים עי"א צצורך, וזה הוא ציאור דברי הרע"מ דלריך לאפקא מילין דאורייתא, סוד ליצ נתיבות חכמה החורב למעטן לון ע"י הליצ שיניים, ונמשך עי"א האות א להמתיק הדינים. חכל חלון שעיין שמדברים דברי תורב רק ממשכח וחלון, ולא עתנין חותון צכח השיניים יחינים ממתיקן הדינים, ואז מעוררים כח הצ"פ דין

ובאלין ארבעה עאלו לפרדס אלין ארבעה. אלין דעאלו בקליפין. חד הציץ ומת, חד הציץ ונפגע, וחד אשתמד (נ"א נפק לתרבות רעה), רביעאה דעאל במוחא דאגוזא, עאל בשלם ונפק בשלם. האי דאתמר ביה הציץ ונפגע. עאל בעגנ ולא עאל ביה כדקא יאות, אתהפך ביה לנגע. ודא נהר דיוצא מעדן, דאיהו סימן עניג. עדן נהיר גין. הכא אסור והתר טומאה וטהרה כשר ופסול.

ויקח יי אלקים את האדם ויניחם בגן עדן לעבדה ולשמרה (בראשית ב.). תא חזי קובי' אוליק

באר לחי ראי

כל הדורות, ולזה דרש הכא דהנכר פרת הוא כולל הנכרות הקדומים, שבה הוא מסערה דחפד, והכ' הוא מסערה דגזורה כ"ל כי צביסוד מעורר החורג צידה, וכמ"ש רבינו (צמ"ח פרק ד' משער המלכים) ובש"ד: האי פו"ר עליה אתמר וכו' עיין (לעיל תיקון י"ח דף ל"ד ע"א) דאמא עלאה עלה חתמר חס תשכזן בין שפתים, אל תקרי אם אלא אָם, דעלה אתמר וישכזן צמקוס הכוא וכו' עי"ש וצביאורנו שם, וכיוצא בזה איתא גם (בהיקונים מז"ח דף ע"ו ע"ד) ונזר דרש הכא צממש כדורש שזכ כח האמא עלאה לעורר ע"י היסוד שלכ סוד פו"ר להוליד הדורות הבאים, ולזה דרש אָם תשכזן, ר"ל שסוד האמא היא צמח לעורר עיני השכיבה ע"י היסוד שנה להוליד מכה היסוד דאמא סוד נכר פרת שהוא צמח דפ"ר וכאמור. ובאלין ארבעה עאלו לפרדס אלין ארבעה. עיין (בזכר בראשית דף כ"ו ע"ב) ד"א ומשם יפרד ויכח לארבעה ראשים, חלין חינון ארבעה דנכנסו לפרדס האמור צמ"ס (חגיגה דף י"ד ע"ב) עי"ש, והכא דרש ג"כ סוד כ"ד נהרות, לסוד כ"ד שנכנסו לפרדס, צממש כדורש שדרש (לעיל בהקדמה דף י"א ע"ב) דהארבעה שנכנסו לפרדס, דג' אכלו מאלין קליפין של כג' קליפות דג' שנים דען ערלה, כי לא יכח ציכולתם לעמוד נגדם, ולא היו יכולין לגרר הרע מהג' קליפות שג' מדורים ונשאר שם ונעצבו ביון המזולה, אכל רע"ק שבי' לו כח הניגוד נגד הרע, הוא נכנס צמ"ס וילא צמ"ס עי"ש וצביאורנו שם, וזה ממשיך הכא כדורש דהג' כל אי נחפס צמקליפיה צ"א מהג' קליפות כל אי לפי מדרגתו, וכו' ממעורר הענין זה (בזכר פקודי דף רנ"ד ע"ב) עי"ש וצמק"מ שם צאור: רביעאה דעאל במוחא דאגוזא וכו'. עיין דברים אלו איתא גם בזכר בראשית שם, ח"ל רע"ק דעאל צמחא אתמר ציה דאעל צמ"ס ונפק צמ"ס עכ"ל, וצביאור הדברים הוא עפ"מ (לקמן תיקון ס' דף ל"ג ע"א) דבש"ד טו"ר, קליפין ויליח חינון רע, ומוחא מלגלו הוא עוז עי"ש, וכיוצא בזה איתא גם (להלן תיקון ס"ט דף ק"ע ע"א) עי"ש, והכא ממשיך כדורש עפ"מ (לעיל בהקדמה שם דף י"א ע"א) דהג' קליפות דג' שנים דען ערלה כס' הג' קליפות

לחגוז, ולקבל מוחא דלחגוז איהו וצמ"ס כרצונית יכח כל פרוי קודש עי"ש וצביאורנו שם. (ובתיקון כ"ד דף ס"ט ע"ב) עי"ש וצביאורנו שם. (וברע"מ פ' פנחס דף רכ"ז ע"א וע"ב, ובפ' כי תלך דף רע"א ע"א) עי"ש, ועיין בדברי רבינו (צמ"ח פרק ב' משער ק"י) צביאור פנימיות הענין צמ צמ"ס בלחגוז: האי דאתמר ביה הציץ ונפגע. היינו כמ"ש צמ"ס (חגיגה שם) בן זומא הלין ונפגע: [* א"ה וחד אשתמד נ"א נפיק לתרבות רעה. גם זה שם (צמ"ס חגיגה על אחר עי"ש כל הענין שלו בלחגוז: עאל בעגנ ולא עאל ביה כדקא יאות. עיין (צמ"ס חור ערך עג) שכתב ח"ל עג נקרא המוח שמשם העפע יורד מעדן לנהר ומנכר לגן עכ"ל, חס הוא צממש כדברים כאן כי רע"ק שהוא רביעא דאעל צמחא דלחגוז וכו' הוא שנכנס צמח המוח דקדושה ונכנס צמ"ס וילא צמ"ס, אכל בן זומא שרלכ ג"כ לעשה מוחו להיות חפיל צמחא שמשם יורד העפע מעדן לנהר וכו' שנקרא עג, אכל לא עלתה לו לנכנס צמחא כדקא יאות וכו': הכא א"ה פומאה וטהרה כשר ופסול. עיין (לעיל תיקון ל' דף ע"ב ע"א) פקודת רביעאה לאתעסקא בצאורייתא דרע"ק, ולאפרשא צמ צמ"ס דרגין צאורי' טומאה וטהרה כשר ופסול, הכ"ד וילא חלקים יהי רקיע צמ"ס המים ויהי מצדיל בין מים למים, בין מים דרכיו דטהרה היתר וכשר, ובין מים דמסאזו דחינון אסור טמא ופסול דחינון מי צורות נשכרים מים סרוחים מים מעופפים עי"ש וצביאורנו שם, וכעין זה איתא (להלן סוף תיקון ס"ז דף ל"ז) מה דאפרש קצ"ח דכחצו ויהי מצדיל בין מים למים, דחינון מי נזכר למי דכ"א, דלא אסור ודלא מוחא, דא כשר ודא פסול, דא עומאח ודא עכרה, חלין חינון שית סדרין דאחייכיה צמ"ס למשח לאפרשא בין עוז לרע וכו' עי"ש, ונזכר דרש הכא דמי שאינו לומד התורה לאפרשא בין עוז לרע, הוא חינו מצדיל בין מים למים שהוא ענין חסריות, ואינו מפרש בין עג לנגע, שזכר הוא כל עיקר הכפרה בין חסור ובין היתר ובין עומאח ובין עכרה ובין כשר ובין פסול וכאמור: ויקח ד' אלקים וגו'. עיין (בזכר פ' בראשית דף כ"ו ע"ב) ויקח ד' חלקים חס' האדם ויניחם בג' וגו', מול לזכר מד יסודין

אוליף לאדם אורייתא ח. הה"ד (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה ויאמר לאדם. ודא איהו ויניחהו בגן עדן דא גן דאורייתא. לעבדה, ט) בפקודין דאורייתא דעשה דאיהו זכור דכר. ולשמרה בפקודין דלא תעשה דאיהו שמור נוקבא. את האדם דהוה בדיוקנא דאורייתא דא"ת. לרבות אורייתא דאתיהיבת לאדם מאלף ועד ת'. דאתיהיבת מימינא ומשמאלא, דתמן פקודין דעשה ולא תעשה. פקודין דעשה מימינא לקבל ר"ה זכר"י. ודא זכרונות

באר לחי ראי

חיקונא, לעבדה ולשמרה, היינו שישמור מי"ע ועי"ז יש כח דז"ל לתקן את המלכות מהכארכ של המי"ע, ועי"י כל"ת היא שמירה למלכות מהכארכים עי"ש. את האדם דהוה זכר. היינו כי החורב הוא סוד אד"ס וכמ"ש (לעיל תיקון ג' דף י"ח ע"ג) ומאן דאחפסק צאורייתא ונעיר לה, אתקרי אד"ס בדיוקנא דהכח דנעילה, שהוא צחי תפארת אד"ס, ומאן דאשחל צאורייתא דיוקניה רש"ס בעמודא דאמלטיחא, ועי"ש ציצאורנו כי ח"ת שהוא סוד אד"ס סוד שם מ"ה שהוא עמודא דאמלטיחא הוא סוד החירה עי"ש, וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) עי"ש וציצאורנו שם: דהוה בדיוקנא דאורייתא. היינו כמ"ש (בזכר פי הרומח דף קס"ה ע"א) דשייפין דגופא כלכו מתחנקין על רחא דפקודי אורייתא, ועי"ד חנין לעבדה ולשמרה, דאיהו רחא דפקודי אורייתא, לעבדה רמ"ה שייפין עלחין, ולשמרה שס"ה שייפין תחלחין עי"ש: דאתיהיבת לאדם מא' ועד ת'. היינו כמ"ש (לעיל ריש תיקון י"א) בראשית ברא חלקים את, אורייתא כלילא מא' ועד ת' עי"ש וציצאורנו שם: דאתיהיבת מימינא ומשמאלא דתמן פקודין דעשה ול"ת. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס' ע"א) דמ"ע הוא מסערא דמיניחא, ומזות ל"ת מסערא דשמאלא וכו' עי"ש, ור"ל דלכך החורב הוא סוד עמודא דאמלטיחא, כי הוא כלילא משניכס מימינא ומשמאלא: פקודין דעשה מימינא לקבל וי"ק זכרי פי דדברי רבינו (בטע"מ ריש פי בראשית), וענין זה הוא גי' (בפי' פרק ד' משער קינור אצ"ט) שמבאר הענין שהמרו חז"ל בזכר וצחיקונים כמה פעמים זה שמי לעולם זה זכרי לדור ודור, שמי עם וי"ק שס"ה ל"ת, וזכרי עם וי"ק הם רמ"ה מי"ע מסערא דחסד שהוא סערא דאצרכ"ס שורש החסד, כי אוחיות וי"ק הוא סוד זי"ג מחזק ולמטה ששם הנוקבא היא נכללת בכל רמ"ה אצרכ"ס עם בעלל ז"ל ברמ"ה אצרכ"ס שלו, פי"ב ברמ"ה מי"ע הם סוד וי"ק זי"ג עם רמ"ה חסדי אצרכ"ס אצרכ"ס כלל כל"ת הם שמי"ע עם וי"ק, כי וי"ק הם המוחין שלמעלה ששם הוא שורש הבגרות שנשארין למעלה במוחין אשר לא נחפשו עדיין מחסדים לחון עי"ש, והדברים יתייחדו עם דברי רבינו (בחי' פי' בשנה) בפסוק כי עזי וזמרה וי"ק, כי וי"ק הוא צחי דין וגבורה

יסודין דאחמר צחן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, חפרים ל"ה מנחן ושוי ל"ה בגנחא דל"ה דאיהו שכינתא, לעבדה בפקודין דעשה, ולשמרה בפקודין דל"ה, אי זכר לעמרא לה איהו יכא רישא על ד' יסודין ואחפסיד נכר דאחשקין על ידי וכו' עכ"ל, וכוונא זכר כחז (לעיל תיקון כ"א דף ס"ג ע"א) וויניחהו צי"ע לעבדה ולשמרה, לעבדה בפקודין דעשה, ולשמרה בפקודין דל"ה צי"ג דאיהו גי' סדרים דאורייתא ואיהו עדונא דאורייתא עי"ש וציצאורנו שם, ולחז מוכן במשך הדברים כאן דלחחר שורש שהי' שנכנסו לפרדס כי צסוד דה' נכרות וי' מהם פגמו צענג של הנכר היו"ל מעדן ועשה מענג נגע כח"ל, ולחז דרש שזכר היה הענין של ה' שנכסלו משום שפגמו בלימוד החורב שהוא סוד גי' סדרין דאורייתא זה היה המכשול שלהם שנכסנו בגן עדן וכאמור: ת"ח קב"ה אוליף לאדם אורייתא הה"ד אז ראה וגו'. היינו כמ"ש (בזכר פי' מקן דף ק"ט ע"א) כיון דברא קב"ה לאדם, יהיז קמיה אורייתא ואוליף ליה צב למנדע אורחא, מנ"ל דכתיב אז ראה ויספרה וגו' עי"ש, וכוונא זכר כחז שם (לעיל בהקדמה דף ה' ע"א) ת"ח צאורייתא ברא קב"ה עלמא וכו', לאלולא לצי"ג דלא ייתון למטעי צב, כד"ל אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולקביל ארבע זמנין חינון ברא קב"ה מה דברא עי"ש, ולחז אמר הכא להמשך הדורש דהי' שנכנסו לפרדס אס לה היו מקלקלים, היו מקיימים רחן הקב"ה שברא הקב"ה נאדם שילמוד צאורייתא, ואז ראה ויספרה וגו' לתקן דה' נכרות דלא ייתון למטעי צב ד' זמנין חלק וכאמור: ויניחהו בגי'ע דא גן דאורייתא. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף ס"ג ע"ג) צסוד פסוק זה דהמלכות איהו גי' סדרים דאורייתא ואיהו עדונא דאורייתא, מאי אורייתא דא עמודא דאמלטיחא, והמלכות איהו גן דל"ה ועדן דל"ה ועי"ש וציצאורנו שבהאחי ממי"ש (לעיל תיקון י"ג דף כ"ע ע"ג) דסוד גי"ע מרמז לכוונא כשכ"ה מצדונת צבעל שהוא סוד י"ג פרטיות החורב עי"ש. לעבדה בפקודין דאורייתא דעשה וכו'. כעין דברים אלו איתא (בזכר פי' מקן דף ק"ט ע"ג) לעבדה דא מלכא עלאה, ונשמרה דא מלכא תחתא וכו' ועי"ש (במק"מ) דר"ל דהו סוד ויניחהו צי"ע שהיא המלכות, ומכא הוה

זכרונות, פקודין דלא תעשה משמאלא לקבל י"ה שמי, עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו, יקריק שמיא.

ואיהו קול השופר מסטרא דאימא עלאה דאיהי שופר. תקיעה איהי מסטרא דימינא. ושברים מסטרא דשמאלא. שלשלת דאיהי תרועה מסטרא דתרוייהו.

בראשית

באר לחי ראי

ממ"ח עשין דמסערא דימין, ושס"ח ל"ח מסערא דשמאל, א"כ ממילא שהיא כלולה מדי' אותיות יקריק, כסוד ו"ק מסערא דעשין, ואותיות ו"ק הוא מסערא דל"ח, וא"כ ממילא דנקראת עמודא דאמצעיתא דכלולה ימין ושמאל. ואיהו קול השופר וכו'. עיין (בזכר פ' שמיני דף ל"ח ע"ג) כסוד קול השופר, דהשופר הוא אמה עלאה, וקול השופר הכח של ה' אצבן דאסתלקו בחד קול מגו השופר שהיא אמה עלאה (ובמק"מ) שם, ולזה אמר הכח שהדברים יתייחדו עם האמור כאן, כי פסוק זה ויהי קול השופר וגו' נאמר צמתן תורה, וכבר (אמר ר' יוסי פ' יתרו דף פ"ח ע"א) דהתורה מצויה נפקת עיי"ש, ולפי האמור הנכ יתאחדו המאמרים דצמתן תורה שיש בה ג' סטריין קו ימין וקו שמאל וקו עמודא דאמצעיתא כנ"ל שיהא בכללות מאמא, כן צדדי' זו ה"כ צעשת מ"ח קול השופר שילאו תקועה שברים תרועה, שהוא מסערא דג' קוין חג"ח וילאו מסוד השופר שהוא סוד אמה עלאה ובאמור: תקיעה איהי מספרא דימינא וכו'. וכמ"ש (לעיל תיקון כ"א דף נ"ז ע"ג) דתקיעה דקצ"ה מסערא דימינא, ושברים דיליה מסערא דשמאלא, ותרועה מסערא דעמודא דאמצעיתא עיי"ש ובציאורנו שם: שלשלת דאיהו תרועה. וכמ"ש (בזכר פ' בראשית דף כ"ד ע"ג) דתרועה דא שלשלת שהוא צחי' ת"ת, שכלול צו חסד וגבורה, שהוא צחי' עמודא דאמצעיתא:

וגבורה והציאו הכח (קס"י צערך ו"ק), וכיוצא בזה כתב ג"כ הכח (קס"י מערכה הו"ד ס"י קל"ח) עיי"ש, וזה הוא המשך הדברים כאן שהציא ראי' לדבריו שלמעלה, שהמ"ע הם מסערא דימינא שהוא משורש החסדים, והל"ח הם מסערא דשמאלא שהוא שורש הגבורה, כי מדברי הזכר והתיקונים שדרשו כסוד זכר"י עם ו"ק הוא רמ"ח מ"ב, ושמי עם ו"ק הוא שס"ח ל"ח, הוא מצוהר כמ"ל דהמ"ע הם מסערא דחסד שהוא צימין, והל"ח הם מסערא דגבורה שהוא צשמאל ובאמור. [* א"ה. וכן דרש לעיל בתיקון כ"ט עיי"ש]. ודא זכרונות. מציא ראי' מלשון דזכרי הוא מסערא דחסד שהוא צחי' זכרונות, וכדאשכחן צ"ס (ר"כ דף ט"ז ע"ג) שאומרים צר"ה מלכיות זכרונות ושופרות, דזכרונות הוא כדי שיעלה זכרונם לפני לעוצה, והיינו שהוא מסערא דחסד, וכמ"ש רבינו (צפ"ח פרק ה' משער חפלת ר"ב) שיש חילוק בין זכירה לבחיבה, דזכירה הוא מלך החסד עיי"ש: עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו יקריק שמיא. פי' דהתורה הוא סוד עמודא דאמצעיתא, כמ"ש (לעיל צריש בהקדמה דף א' ע"ג) ולזה אמר דלזה יתכן שהתורה נקראת עמודא דאמצעיתא, כי עמודא דאמצעיתא הוא סוד ד' אותיות יקריק, כמ"ש רבינו (צפ"ח פרק צ' משער חג"ך, וצפ"ח פרק א' משער חמ"ן וצפ"ז משער חק"ש) וצ"ד, ולפי האמור יתכן הכל כי התורה היא כלולה

(תקונא חמשין ושטא)

בראשית (ברא ש"ת) ברא אלקים, האי אלקים אייה אימא עלאה. דרכיבת וסליקת בתרועה. (דאיהי ראש השנה. הה"ד עלה אלקים בתרועה) [דאיהו יעקב]. דאתמר ביה (במדבר כג) לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל י"י אלקיו עמו ותרועת מלך בו י. הרי לך דתרועה איהי ביעקב. ואתמר יא) ביה (תהלים מז) עלה אלקים בתרועה י"י בקול שופר סליק. תקעו בחדש שופר דא תקיעה ודא ירחא דסיהרא אתכסיא. מלכיות מסטרא דמלכות דאיהו זה שמי. דתמן קב"ה אשתמודע למלך על כל הארץ. ובה איהו המלך הקדוש המלך המשפט. מסטרא דשמאלא מלך על כל הארץ אלקים. ודא לבא לשמאלא מלכות [מלכיות]. זכרונות. זכור לזכר. ודא מוחא לימינא ותמן זכרונות. שופרות דא קנה דאיהו שופר, ומתמן נפיק קול השופר דאיהו עמודא דאמצעיתא. ואיהו יקוק במוחא כלבא בגופא, ואוקמוהו מארי מתניתין דלית פוחתין ביה מעשרה מלכיות ומעשרה זכרונות ומעשרה שופרות, דא יוד קא ואו קא [נ"א י"ד ק"י וא"ו ק"י]. מלכיות, ותמלוך אתה הוא י"י אלקינו. זכרונות, אתה זכר. זכרנו לחיים, שופרות, תקע בשופר גדול. ועוד תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו. מאי בכסה, דא שכינתא תתאה, ובה כתבנו לחיים דאיהי כתיבה מסטרא דימינא ומסטרא דשמאלא. ובגין דאתאחד ביה [ובג"ד] אדכיר תרין זמנין כתיבה (נ"א דאיהו יד עלאה יד תתאה) (נ"א אמא תתאה מס' דשמאלא איהי) בכסה, בהווא דאתמר ביה במכוסה ממך אל תחקור יב), כתבנו לחיים, איהו בקרא דא (שמות לב) והלחות מעשה אלקים המה והמכתב מכתב אלקים הוא, חרות על הלחות. מאי חרות, דא [אימא עלאה] ה', דאתמר בה וקראתם דרור בארץ, דרור איהי חרות. ויה לחרות. אינון ויה. ברא וברתא. ואינון מעשה אלקים דאיהי אימא עלאה. מעשה איהו בתרין ידין דתמן עשיה. ומכתב אלקים בתרין ידין [דף פ"ט ע"א] דתמן כתיבה. ואיהי חרות על הלחת יד כותבת ויד חותמת. ואיהי [ואינון] חד. יד הגדולה דאתמר בה (שמות טו) וירא ישראל את היד הגדולה. ותנינא, יד החזקה הה"ד (דברים ד) וביד חזקה וכו', ורוא דמלה י"י אלקינו י"י יד הגדולה (כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, י"ד) החזקה. ואינון (נ"א אימא עלאה ואימא תתאה) יד עלאה מסטרא דימינא, יד תתאה מסטרא דשמאלא. וכלא כ"ח פרקין דאתמר בהון (במדבר יד) ועתה יגדל נא כח אד'. ודא כח מעשיו הגיד לעמו. כח מעשה בראשית יג), ועוד אית יד דאתקרי יד רמה ודא יקוק יוד קא ואו קא. ואית יד תנינא לקבלה. ודא אקיק אלף קא יוד קא, ודא כ"ח. בזמנא דחאבו ישראל אסתלק האי כח מנייהו, ואתמר בהון (איכה א) וילכו בלא כח יד) לפני רודף. ובמלאכים, כתביאל ממנא על הכתיבה. חתמיאל על החתימה, כתביאל כתיב אל"י. אל"י איהו א"ם בחושבן (שמות טו) זה אלי ואנוהו. כתב כ' כתר. ת' תורה. ב' ברכה. וכלא אמא עלאה. איהי כתר בראש כל צדיק. ואיהי תורת י"י תמימה. ואיהי (משלי י) ברכת י"י היא תעשיר. חתמיאל מסטרא דחכמה. ותרייהו חיים. חכמה דכתיב (קהלת ז) החכמה תחיה בעליה. אימא עלאה עץ חיים היא טו) למחזיקים בה. ותרייהו לימינא ושמאלא. תלת אצבעין מתייחדין בקולמוס לכתיבה, ועלייהו אמר בן זומא טו) אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כשלש אצבעות, ותרין אצבעאן אינון דסמכין לון. ואינון כתרי גלימי טו) דסחיפי אהדדי. רזיאל איהו אוריאל. ועליה אתמר וזה זכרי עם ויה רמ"ח ודא רזיאל. שמי עם י"ק שס"ה. ש' מועאל מסטרין י' הואיל ר"ת שמי, חסדיאל מסטרא דחסד. גבריאל מסטרא דגבורה. אוריאל טו) מסטרא דעמודא דאמצעיתא. בכל סטרא אל"י. איהי מסטרא דאם, ואינון אל"י. א' כתר. י' חכמה. ל' אימא עלאה דאיהי (משלי יח) מגדל עוז שם י"י. ועוד אמר ההוא סבא, ר' ר' והמכתב מכתב אלקים הוא תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא. אבל חרות על הלוחות עמודא דאמצעיתא (נ"א בן י"ה איהו דאי) כמה מלאכיא ספריא אית לעילא דכתבון זכון דישאל. וכמה מלאכיא דחותמא דמלכא בידיהון דחתמין

דחתמין זכוון דישראל. וכמה מלאכיא אינון דשקלין קלין וחמורין דאורייתא. הה"ד איה סופר איה שוקל. וכד איהו חתים בטבעת המלך דאיהו ר' [נ"א י'] אין להשיב. חותם איהו ר'. חותם אמת. יד כותב ויד חותם. ה' תתאה כותב. ה' עלאה חותם. דאינון ה' אצבעאן דיד ימינא. וה' אצבעאן דיד שמאלא. ה' תתאה כותב באת ר' דאיהו קולמוס קנה דדרועא, ה' עלאה. חותם באת ר' דאיהו כף היד. ש"ם הדור"ש איהו צדיק עליה אתמר (ישעיה מח) י"י אלקים נתן לי לשון למודים. ודא (ו) יו"ד ועירא. לדעת לעות את יעף דבר אינון ה"ה. דבהון ועוף יעופף על הארץ. ונקודה דשם הכותב. והמכתב מכתב אלקים הוא דא יקוק ש"ם הדור"ש. י"י אלקים נתן לי לשון למודים לדעת לע"י את יעף דבר ודא יקוק ידיע קב"ה בשכינתיה בהאי נקודא יתהלל המתהלל השכל וידוע ודא יקוק. כל אלין נקודין צריך לנקדא לון מקראין דאורי כמה דאינון כתיבין בארץ קשוט, וכל הויה אית לה משמשא דרכיב עליה. ואיהו מרכבה ליה, וההיא הויה אית לה מנהיגא דשליט עליה כגון דכורא על נוקבא. ולית רשו לנוקבא ולא לשלוח' דילה למעבד מדעם בלא רשות בעלה, דכל מאן דמקבל (דף פ"ט ע"ב) איהי נוקבא מאתר דאיהו מקבל. ורזא דמלה כי גבוה מעל גבוה שומר. וכגוונא דא שליחא לעילא מטטרוין. וכמה ממנן דתחות ידיה דאינון שליחן דשכינתא. ושכינתא איהי נוקב' לית לה רשו לאעלא ולמילא לשום אתר בלא רשו בעלה, ורזא דמלה ויקחו לי תרומה אם אתון בעיתון דשריא שכינתי ביניכון. ויקחו לי נסיבו מני רשו בקדמיתא לאתגליא.

תקונא חמשין ושבעה (חמשין ושטא)

בראשית ברא אלקים. אלקים הא אוקמוה. תמן דחילו. מסטרא דאת ה' (נ"א ה"י) דאיהי לשמאלא. דאע"ג דאת ר' איהו רחמי. באתר דשלטא ה' עליה. נוקבא אתקריאת. כגוונא דא ק"י. ורזא דא אתגליא (ביה קא ואו קא) (נ"א יו"ד ה"י וא"י ה"י) (ס"א ביד קא ואו קא) דלית בריה בלא דכר ונוקבא. דתרין שותפין אינון בברא וברתא. אבא ואימא. חד י"היב טפה דכורא וחד נוקבא. וכד שליט דכורא על נוקבא איהו דכר. וכד שליט נוקבא על דכורא איהו נוקבא. והא אוקמוהו ברזא דאשה כי תזריע וילדה זכר. ורזא עלאה הכא. לזמנין אודריקו תרין טפין. לזמנין תלת. לזמנין ארבע. לזמנין ה'. לזמנין ו'. לזמנין ז'. ודא רזא דסליקו למטה תרין ונחתו שבעה. תרין טפין אינון לזמנין צר"י ולזמנין שבי"א. תלת לזמנין אינון סגול' ולזמנין שור"ק. לזמנין שבע כגוונא דא ז' מן זרע, ותלת טפין צריכין נטירו מן כבי"ד טחול מר"ה דאתמר בהון ויצו י"י אלקים על האדם. ואוקמוהו לית צו אלא ע"י. ודא כבד דאתמר בה א' כל הכועס כאלו עובד ע"י. ובגין דא לא צריך לארקא טפין אלא ברחימו ולא בכעסא ובקטטה. וכד זריק בר נש אלין טפין ברחימו אתקריאו סגולת"א. ורזא דמלה זירקא מקיף שופ"ר הול"ך סגולת"א. על האדם דא שפיכות דמים. הה"ד באדם דמו ישפך דא אתערותא דטפה דנוקבא דאיהי מליחה סומקא. ואי איהי סגול' נקודה לתתא איהי נוקבא. נקודה דלעילא דכר. וכד זריק לה במר"ה דאיהי גיהנם קטילת (לה) לאמר דא גלוי עריות ודא טחול. מאן דזריק טפה באתתיה בעציבו ובקטטה אתגליאת ביה ערייתא. ובג"ד (ויקרא יח) ערות אביך וערות אמך לא תגלה. איהי טחול לילית. מרה אוכמא. ערה (דכלא) (נ"א דכלה) אמר רבי אלעזר, אבא, שעורא דעריות אינון באתר ידיע או לא. א"ל ברי. יקוק איהו. ר' אב. ה' אם. ר' בן. ה' בת. ה"ה אינון אשה ובתה כלה וחמותה. כפום ענפין דאילנא הכי אתקריאו ענפין דאילנא מתפרשין לעילא באילנא. כמה דאוקמוה ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה ועליהן אתמר (דברים כג) ולא יגלה כנף אביו. ואינון מתיחדין לתתא. כגון לולב דאיהו אגודה חדא לתתא בכל אלין מינין דהדס וערבה דאינון תלת הדסים ותרין ערבות. ואיהו בפרודא לעילא. דענפין מתפרדין לימינא ושמאלא. ובגין דא נפרצו עליו פסול, נפרדו עליו כשר. והאי

תקוני תקונא נ"ז [דף פ"ט ט"ז כ ט"ז כ ט"ז כ] הוזהר רמז

פרץ איהו פרוץ בערוה דאיהו בין ענפא וענפא. ובגין דא אתמר תמן (ויקרא יח) לא תקרבו לגלות ערוה. לאו צריך לקרבא אתוון דאינון יקוץ באתר (דף צ' ע"א) דערוה. ורזא דערוה אתרמיז בתרין (נ"א בהדי) אתוון ע"ר ר"ה. ע"ר ר"ע בעיני י"י. ואלין ענפין (נ"א לא) אתפרשו דיהא ערוה בינייהו לאו איהו אלא בר מאתריה דקב"ה דאיהו אד, הה"ד לא יגורך רע. דבספירן תשכח אב ואם ובן כחדא בביניה ב"ן י"ק. ולית תמן ערוה. ותשכח לון לתתא אח ואחות תרוייהו ביחודא. אח איהו עמודא דאמצעיתא. ד' אחות דיליה. ותרוייהו אינון חד בלא פרודא. אע"ג דצדיק איהו יחודא דכולהו.

אדהכי הא אליהו קא אזדמן ליה לר"ש, ואילר' ר' שעורא דעריין הכי הוא ודאי. בכל ספירן לית יחודא חד בחברתה כגוונא דדכר ונוקבא אלא בצדיק. דיחודא דתרוייהו לאו איהו בכל אברין דלהון אלא בבית מילה. בשאר אברים קורבא דאחיה אית תמן ולא דיחודא. ודא איהו רזא דאילנא דענפוי מתפרשין לעילא בכל סטרא. ורזא דמלה (בראשית מט) ותשב באיתן קשתו ויפוזו זרועי ידיו ב. אבל לתתא כלהו אגודה אחת יחודא חדא. ובג"ד לתתא בצדיק צריך לקרבא אתוון דיקר' עם שכינתה דאיהי קורבא דילה [דיליה] קרבן ליקר'. והכי שכינתא עלאה עם חכמה. צריך לקרבא לון בצדיק. וכל ענפין תמן מתייחדין ומתקשרין ומשלבין ומקבלין דא מן דא וכלא על ידא דצדיק. ובלא צדיק לית קורבא דיחודא אלא אחיה. ובג"ד חסד תמן אתקרי [בריה]. ו' אח וה' אחות. מסטרא דימינא. ובהאי אתר אתמר (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגו' חסד הוא. ועם כל דא דחסד הוא ונכרתו לעיני בני עמם. מאן דמחבר אתוון באתר דפרודא כאלו אפריש בינייהו. ובגין דא ונכרתו מדה לקבל מדה. והכי י"ק בימינא אינון באחיה. ולית יחודא אלא ע"י דצדיק. ובג"ד בהאי אתר לא תקרבו לגלות ערוה. והכי בשוקא ימינא ושמאלא תמן אלקים אחרים ולא צריך לקרבא תמן אתוון בזמנא דאלקים אחרים תמן דאינון מסטרא דע"ז. ורזא דמלה (שם י' א) ויקריבו לפני י"י אש זרה. וכל אינון עריין אינון סמאל' ונחש דתבעין למעבד דינין ומגלין לון קדם י"י. ובגין דא אתקריאו עריות. ודא איהו רזא וסוד אחר אל תגל ד. דדא גרים גלות ואתגלי בין עממיא. מאן דגלי ערייתיה תמן. הכי איהו אתגלי בין עריין דאינון אלקים אחרים. ומאן דמכסי עלייהו הכי איהו אתכסי בינייהו. ובגין דא ולא יגלה כנף אביו ה', דא שכינת' דגלת בין עממי' בגין חובא דא, כד"א (ישעיה ב) ובפשעיהי' שולחה אמכם. ד' זמנין גלת שכינתא בגלותא בגין דאעילו ערוה בין ד' אתוון. ואע"ג דאתמר כל אלין עריין בספירן ובשמא דיקוק. לאו באתריה דלעילא. אלא כד שכינתא גלת כל ספירן נחתו עמה. ולית פרודא בה ובין עשר ספירן. וכד נחתו אתלבשו בשית יומי דחול שית ענפין. חסד ביומא קדמאה. גבורה ביומא תנינא. עמודא דאמצעיתא ביומא תליתאה. תלת ספירן תנינין בתלת יומין אחרנין דאינון רביעאה תמישאה ושתיאה. ועשר אמירן דא י' אבא. חמש אור דא ה' אימא. שית זמנין טוב ו' דאית בשית יומי דחול. ה' דהששי ה' דיקוק. רא"ש דבראשית דא כתר רישא דכל רישין. ואמאי אית פרודא. בגין דלית צדיק אות ברית תמן. ורזא דמלה אין אדם צדיק בארץ דאיהו אות ברית תמן. ובשבת דאיהו יומא שביעאה, תמן קריבו ויחודא דשמא דיקוק וכל ספירן. ובגין דא ת"ח זוגייהו מלילי שבת ללילי שבת, האי עריין אינון ודאי לתתא. אבל לעילא (דף צ' ע"ב) אתמר לא יגורך רע. וצדיק דקריב לאתתיה ביומין דחולא, ההוא בן דעביד עליה אתמר צדיק ורע לו. דגרים דאתעביד קדש חול דאיהו יום השביעי. ובההוא זמנא איהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו. אבל לעילא לית ערוה וקצון ופרוד ופרוץ. ובגין דא לעילא (לית לך לידימה ליוצרך. דתימא הכי דלעילא) אית יחודא באח ואחות ובבן ובבת ובאם עם בן. איכ' לית לך לידימה ליוצרך. דאנת הית גרים דלא תהא בדיוקנא דיליה לעילא. כד"א (ישעיה נט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם.

ות"ח

ותיח בשעתא דבעא קב"ה למברי אדם, הכי הוה בעי למעבד ליה כגוונא בדיוקנא דיליה בלא ערוה ובלא פרץ ופירוד, כד"א נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. למהוי כל ספירן כלילין ביה בלא פרוד וקצוץ. ולאתיחדא בן עם בת דאינון אחים. דעליהו אתמר אחים תאומים. הה"ד (שמות כו) ויהיו תאומים מלמטה ויחדיו יהיו תמים על ראשו. באן אתר, אל הטבעת, דא טבעת דאות ברית מילה דאיהו שיעור לכל, עריין לתתא ושעור דיחודא לעילא. ולעילא אתמר ביה (בראשית ג) ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. אבל לתתא אתמר ביה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. לא תערב ביחודא טוב עם רע ואם לאו מות תמות. אתמר הכא מות תמות, ואתמר בשבת מחלליה מות יומת. ואדם. ודאי אתעביד בדיוקנא דלעילא. ועבד תמן פרודא ואתפריש מתמן. א"ל רבי אלעזר. אבא. איך אתעביד בדיוקנא דלעילא. דהא שמענא כמה דעות תמן. א"ל ברי כד אתעביד. כלהו ספירן אתכלילו בדיוקנא דנשמתיה (א). ונשמתיה הוה מרכבה לון. (כגוונא דנשמתיה) דעלה אתמר (שם א) ויברא אלקים את האדם בצלמו (א). כגוונא דעשר ספירות בלימה. וכלהו גוונים דנשמתין [דנהורין] הו נהרין בנשמתיה. והו נהירין [נהרין] על אנפוי. ומניה הו מזדעזעין (ה) עלאין ותתאין והו סגדין ליה, בגין אלין נהורין דהו נהירין ביה. כגוונא דאדם דלעילא. דהו סגדין ליה, הכי הו סגדין לאדם דלתתא, עד דהוה אמר איהו (תהלים צה) בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני יי עושנו. ובההוא זמנא הוה איהו שליט על כל המוני עילא ותתא. גוון אוכם דעינא ושעורי אוכםין וכל גוונים אוכםין שפירין אתייהיבן ביה. מסטרא דאימא. חוורו דעינא וחוורו דאנפין וחוורו דמוחא וחוורו דגרמין אתייהיבן ביה מסטרא דאבא. דהכי אוקמוהו מארי מתני' דלובן שבעין ומוחא ועצמות אתייהיבו מאבא. ואוכמו דעינא ושערא אתייהיבו מאימא, וחוורו ואוכמו תרוייהו אשתכחו מכתרא עלאה. אוכמו מלבר, וחוורו מלגו. ועליה אתמר (איוב לו) ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים. וכתוב אחד אומר ישת חשך סתרו. והא אוקמוהו (ט) חבריא. אוכמו נוקבא לחוורו. ואורייתא מתמן איהי חוורו מלגאו אוכמו מלבר. ולעילא אבא ואימא אמרו על עמודא דאמצעייתא ושכינתיה. נעשה אדם בצלמנו כדמותנו (א). עמודא דאמצעייתא בחוורו. ושכינתא באוכמו. הה"ד שחורה אני ונאווה. ותיח אימא עלאה הות אוכמא קדם ההוא נהורא דלגאו מינה. אבל כד נחתא לתתא אתחזיית גוונהא בחמש ספירן דאינון ה' ענפין דאילנא דרועא ימינא ושמאלא וגוף ותרין שוקין. צדיק נטיל כל גוונים. (הה"ד וראייתיה לזכור ברית עולם. וראייתיה בגוונים נהירין). והכי שכינתא תתאה אתחזיית בחמש גוונים מתתא לעילא. [הה"ד וראייתיה לזכור ברית עולם, וראייתיה בגוונים נהירין]. ואלין גוונים דשית [דחמש] ספירן, ועליהו אתמר ותכלת וארגמן ותולעת שני (דף צ"א ע"א) ושש ועזים. וכמה דאתכלילין כל גוונים מעילא לתתא בצדיק. הכי אתכלילין כל גוונים מתתא לעילא בעמודא דאמצעייתא. תיח ארבע ענפין רברבין הו באילנא. ואינון הו תרין דרועין ותרין שוקין. וכלהו בשעורא דאת ר' עלאה. ובכל אמה ה' ענפין ועירין דאינון זרת. דאתמר ביה ושמים בזרת תכן. ואינון שיעורא דה'. ועל ה' ענפין הוה י' דאיהו כף היד. ודא איבא דאילנא. וכמה שרטוטין מרקמן בכף דיד דאינון גוונים שפירין דאיבא. דבהון אתפתחת שושנה דאתעבידת מינה איבא. ואינון כפתור ופרח לששת הקנים היוצאים מן המנורה. ואלין תלת גרמין בדרועא ימינא ותלת בדרועא שמאלא. מנרתא גופא דאמצעייתא. ברי. בכל אינון תקונין ברא לאדם ובת זוגיה. (ואי) ואיהו עבד פרודא לעילא בין קב"ה ושכינתיה דגרים לסלקא שכינתיה מקב"ה. הכי קב"ה סליק מיניה בת זוגיה. ואסתלק קב"ה מיניה. דבאתר דלא שריא שכינתא תמן. קב"ה לא שריא תמן. ומ"ל דאסתליקת בת זוגיה מיניה. כד"א (בראשית ב) ויאמר יי אלקים לא טוב היות האדם לבדו. ודא גרים ליעקב דאתמר ביה ויותר יעקב לבדו. ובההוא זמנא נצח ליה סמאל ויגע בכף יריכו. באן אתר פרח בגיד הנשה. דפרח י' מגיד

תקוני תקונא חמשין ושבע [דף ל"א ע"א ול"א ע"ב] הזהר רמה

הנשה דאיהי י' דיעקב ואשתאר איהו עקב (דאיהו דש בעקב יא) ודא רזא (שם כה) וידו אווחת בעקב עשו. דאיהו דש בעקב בגלותא ובעולא דמלכותא דע' אומין. דהוא לזנב ולא (לראש) כמה דגרים אדם דשכינתא אתפרש' מקב"ה כד"א (ישעיה כ) ובפשעיהם שלחה אמכם. ואשתאר קב"ה יחידאי בלא מטרוניתא, הה"ד הצדיק אבד. מאי אבד יב. אבד למטרוניתא. ובגין דא לא טוב היות אדם לבדו. אעשה לו עזר כנגדו. דא אחרא. דלית איהי בת זוגיה מסטרא דעץ הדעת טוב ורע. באסור והתר טומאה וטהרה כשר ופסול דם טהור ודם נדה. ובג"ד אוקמוהו זכה נעשה לו עזר. לא זכה כנגדו. דאסתלק מניה אתתא דאיהי עץ החיים דאתמר בה (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת. דעלה אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. דאיהו הוה חרות על הלוחות חירו ממלאך המות. חירו משעבוד מלכיות. חירו מכל מרעין בישין. מעניותא וטפשותא וצערא ודוחקא וכפנא. ועלה אתמר (דברים כ) ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם וכו'. אסתלק מיניה. ואתייהיב ליה אחרא מסטרא דסיהרא דאתמר בה (קהלת ג) עת ללדת ועת למות וכו'. דאיהי פלגו דילה חיים עותרא. ופלגו דילה מות עניותא. כגוונא דלבא דאתמר ביה (שם י) לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו. תרין בשותפו. ובג"ד אם זכה עזר במלויא דסיהרא. ואם לא זכה כנגדו בחסרונה דסיהרא. עריות מסטרא דייק. (חבקוק ג) ע"ר י"ה תעור קשתך. עריות מסטרא דר"ה. לא תקרבו לגלות ע"ר ו"ה. ודא ליליית דאיהי ערות אשה ובתה דאינון ה"ה. ערות כלתך דא י' ועירא דאדני. דאיהו כלה האמורה בשיר השירים. ת"ח שכינתא תתאה אתקריאת בתה מסטרא דאימא עלאה. כלה מסטרא דכ"ל, כ"ל ה'. אחות מסטרא דעמודא דאמצעיתא. שאר בשרו, מסטרא דההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר מסטרא דדרגיה.

(דף צ"א ע"ב) תקונא חמשין ושבעה (ליום כ"ט)

בראשית תרי שביא. ואינון תרין נקודין. תרי יצירות. דאתמר בהון (בראשית ב) וייצר יי' אלקים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכו'. ת"ח כמה נשמתי וכמה ציורין צייר קב"ה בדיוקנא דמרכבות דלעילא דאינון חיות הקדש. דירתין בני נשא נשמתי מנייהו. ואייתי קב"ה לאדם בגלגולא על כלהו. לראות מה יקרא לו. ולא אשכח עזר בהון הה"ד (שם) ולאדם לא מצא עזר כנגדו. ואיהו קרא לון לכל חד שמהו כפום חילא דלעילא דאתמר בהון (ישעיה מ) המוציא במספר צבאם לכלם בשם יקרא. לכל חיה ומלאך ואופן קרא לון בשם ידוע. לכל חד על מתכונתו בעבודתו ובמשמרתו. ת"ח אדם הוה ידע כל מלאך ואופן וחיה ושרף. כל חד דהוה ממנא על שליחותיה. והוה ידע כל שמא דכל חד דהוה כפום שליחותיה. והכי הוה קרי ליה. דהכי **אשכחנא** בספר רזיאל יג. דאתייהיב לאדם קדמאה. יד. דמטטרין קרא ליה קב"ה שמהו סגיאיין. לזמנין אתקרי מיטטור (נ"א מיטטור) בזמנא דממנא על מטרא. ולזמנין יו. אתקרי פתחין סגרין (אטימין) (נ"א אטמון). אטמין בזמנא דאיהו אוטם חובין דישראל. סגרין בזמנא דסגר תרעין דצלותא, פתחין בזמנא דפתח תרעא דצלותא. (פסקין) (נ"א פיסקין) בזמנא דפוסק הלכות דמתניתין במתיבתא תתאה. והכי כל שמהו כפום שליחותיה. והכי כל מלאך אשתני שמהו כפום שליחותיה. הה"ד למה זה תשאל לשמי והוא פלאי. וכפום ניסא דעבדין הכי איהו שמייהו. ולכל שליחותא ושליחותא דלהון אית רגעא ושעתא ידיעא ומזל ידיע ויום ידיע וכוכב ידיע, ותמן אשתני. האי מלאך אתקרי בששים רבוא שמהו דמלאכיא. הוא אתקרי חסדיאל בזמנא דעביד חסד עם עלמא. גבריאל בזמנא דעביד גבורה בעלמא. סתוריאיל בזמנא דסתיר בני עלמא בגדפוי מאלין מלאכי חבלה הה"ד (תהלים צא) ותחת כנפיו תחסה צנה. ואתקרי חתמיאל בזמנא דחתים זכוון וחובין על בני עלמא. כתביאל בזמנא

דכתב חובין וזכוון. וכל מלאכא כפום שמיה אית ליה קרא באורייתא. כתביאל על שם (שמות
 לג) והמכתב מכתב אלקים הוא וגר. זכריאל על שם זוכר ברית אבות ואית ליה קרא וזכרנו
 לחיים ואתכפיא בזכור. שמריאל בשמור. חסדיאל בחסד. גבריאל בגבורה. צדקיא
 בצדק. רפאל (ברפואה יתואל) בתפארת. מלכיאל במלכות. לית מלאך דלית ליה עקרא
 ויסודא (טז) בספירן. וכל ספירה אית לה שם ידיע והויה ידיעא וכל שמהן תמן אית לון עקרא
 ויסודא. והאי כללא נקוט בידך דכל ממנן דלעיל שמהן דלהון תליין בספירן ושמהתהון
 כל חד אית ליה קרא על שם שמא דיליה. וכל מלאכיא דסוסיהון סוסי אשא ומרכבותיהן
 אשא. וקשתותיהן אשא ורמחיהן אשא וכל מאני קרבא דלהון אשא יסודיהן בגבורה.
 ומלאכי חבלה דאנון אשא יסודא דלהון בגיהנם. ואית מלאכיא דאתמר בהון (תהלים קד)
 עושה מלאכיו רוחות יסודא דלהון בעמודא דאמצעיתא. ואית מלאכיא דאינון ממיא דרקייעא
 דאתמר בהון (שם קמח) והמים אשר מעל השמים מסטרא דימינא. כלהון עקריהון לעילא. ולית
 מלאכא דלא אשתכח ביה שם יקר. דאשתכח בכל אתר כגוונא דנשמתא דאשתכחת בכל
 אבר ואבר. ובגיד אית לבר נש לאמלא יקוק בכל ספירן ובכל כרסין ובכל מלאכין ובכל
 אבר ואבר דבר נש דלית אתר פנוי מניה לא בעלאין ולא בתתאין. יקר לא אתקרי ביחודא
 דארבע אתוון אלא בעלת העלות דמיחד לון. ובגין דאיהו מיחד (דף צ"ב ע"א) ארבע אתוון.
 ביה אתקריאו יקר ביחודא חדא יי אחד ושמו אחד. ובגיד שוי אמונה דישראל בארבע
 אתוון אלין. וכל שמהן שוי כנויין לשמא דא. לית שמא עד אין סוף ועד אין תכלית. רברבא
 ושלטנא מן דא לעילא עד אין סוף. ולתתא עד אין תכלית. וכל חיילין ומשריין מניה דחלין
 ומזדעזעין.

תקונא תמניא וחמשינ

בראשית ברא אלקים [איה] את. בת יחידה. איה בת מלך פנימה. (איה) את אמתא דילה.
 ועלה אתמר (בראשית ב) ויפל יי אלקים תרדמה על האדם וישן וכו'. מאי ויסגור.
פתח ר"ש ואמר (יהושע ו) ויריחו סוגרת ומסוגרת. מאי ויריחו. דא איה ירח דאיה גופא
 דילה. אמתא מברתא דמלאכא. דאיה נקודה דילה סוגרת ומסוגרת מלאגא. כגוונא דא (ז).
 ובגינה אתמר (שמות כה) לעמת המסגרת תהינה הטבעות וגר מאי הטבעות. אלין תרין
 אודנין דלבא דאינון עגולין כטבעות, ולבא איהו לשמאלא. הכי פתורא צריך לשמאלא
 שלחן בצפון. [ובגיד שמיעה תליא בלבא, ואוקמוהו מ"מ הלב שומע], לבתים לבדים. מאי
 לבתים, אינון תרי בתי לבא. מאי לבדים, אינון תרין כלין תרויהו לבר, עליהו אתמר והיו
 תואמים מלמטה. תרי כנפי ריאה ויחדי יהיו תמים על ראשו. (ובגין דשמיעה תליא בלבא
 אוקמוהו מארי מתניתין הלב שומע). ת"ח אתמר בהאי צלע ויקח. ולבתר ויבן יי אלקים את
 הצלע. מאי ויבן. אלא (מלכים ח) בנה בניתי בית זבול לך וגר. והבית בהבנותו אבן שלמה
 מסע נבנה. תרי בתי לבא אינון תרי בניין דהאי קרא. הה"ד והבית בהבנותו דא בית
 ראשון. אבן שלמה מסע נבנה דא בית שני. ולקבליהו אמר בנה בניתי תרין בניין. חד
 אתקריאת בנינא דאימא עלאה, ותנינא בנינא דאימא תתאה. ועוד ויבן, לישנא (בראשית ל)
 ואבנה גם אנכי ממנה. בנינא דיבום, וכמה דהאי נקודה איה סוגרת ומסוגרת. הכי צריכא
 ברתא דאיה בתולה למיהוי סגורה ומסוגרת בבית אביה. (שם נד) בתולה ואיש לא ידעה א.
 ותרד העינה דא בת עינא. סוגרת ומסוגרת בעינא ותלת גונין סחרין לה. ועליהו אתמר
 (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. וכד נחית לון משה אורייתא לישראל,
 מינה אמר היו נכונים לשלשת ימים אל תגשו אל אשה. שלשת ימים, לקבל תלת גונין דעינא
 ואיהי טמירא וסתירא בהון. ואיש לא ידעה בהון עד דאתפשט מניהו. ובהוא זמנא
 דאתפשט

דאתפשטת מאלין לבושינ. אתיחדת עם בעלה בקרוב בשר. הה"ד (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת, על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר א'. דכך דרכא לאתיחדא דכר ונקב' בקרוב בשר. ודא דבוקא (נ"א קורבא) דיחודא דלעילא דלא יהא דבר חוצץ. ובג"ד אוקמהו מארי מתניתין דכד ב"נ מצלי ומייחד קב"ה בשכינתיה דלא יהא דבר חוצץ בינו לבין הקיר, שכינתיה (קרקוריה) דקיר קירות הלב) דלא יעביד פרוד וקצוץ בין קב"ה ושכינתיה. ורזא דמלה ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו. ערומים בקרוב בשרא בלא לבושא כלל. ובההוא זמנא דקב"ה ושכינתיה כחדא בלא לבושא כלל אתמר ביה (ב) (ישעיה ל) ולא יכנף עוד מוריד והיו עיניך רואות את מוריד. א"ל ר' אלעזר. אבא. מאי סיומא דקרא ולא (דף צ"ב ע"ב) יתבוששו. א"ל ברי. באתר דאית ערוה אית בשת. ודא איהו ירא בשת. ומאן דלית ליה בשת בודאי לא עמדו רגלי אבהותי על טורא דסיני. ובשת איהו בתלת גוונין חוור וסומק וירוק באנפין. דאתמר בהון (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב בגוון סומק וירוק. ולא עתה פניו יחורו בגוון חוור. ואלין תלת גוונין דאית בהון בשת. אלין אינון תלת גוונין דתלת קליפין דאנווא. דאינון עריין דבהון אתלבשת קשת ואתחזיאי בהון. ובגין דאינון עריות תלת קליפין. אתמר בהון אין דורשין בעריות בשלשה. ואסיר לאסתכל' בהון. ובג"ד אסיר לעמא קדישא לאסתכלא בגוונין דקשת. ודא רזא דערלה דאית לה תלת קליפין דצריך לאעברא לון מאות ברית קדש. ומיד (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם. ועל אלין תלת קליפין אתמר של נעליך מעל רגליך ג'. ומיד וראיתיה. ובזמנא דמשה הוה מתלבש בהון מה כתיב ביה אל תקרב הלום. מיד דאתפשט מנייהו אתקריב תמן. ודא רזא דקרבנא דהוה נחית אשא לאדלקא אלין תלת קליפין הה"ד (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולה על מוקדה וגו'. הא תלת גוונין דאשא דהו נחתין בתלת צלותין לאדלקא ולאוקדא אלין קליפין. ובההוא זמנא הוה קב"ה מתקרב בשכינתיה, והו מתקרבין אתון דיליה. י' בה'. ו' בה'. ובזמנא דהו מתלבשין באלין קליפין אתמר בהון (שם יח) לא תקרבו לגלות ערוה. ולא צריך לקרבא אתון י' בה' ו' בה'. ובג"ד תקינו תלת צלותין בכל יומא לאעברא תלת קליפין אלין דערלה מאות ברית דאיהי שכינתא. ובדא שריא בתלת גוונין נהירין. דאינון כהנים לויים וישראל. דעליהו אתמר מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב. ואינון נעילת חגין וזמנין ומועדין דעליהו אתמר (שמות כה) שלש רגלים תחג לי בשנה. תלת קליפין עליהו אתמר ויעש י"י אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. בקדמיתא כתנות אור ולבתר דחאבו כתנות עור ד'. מעור דאיהו משכא דחויא. ולשבעין שנין אתפשט ההוא (חויא) (נ"א משכא) מניה. דתלת גוונין דלבושין דשכינתא אינון תלת וויין דויסע ויבא ויט. בזמנא דמתעברין כתנות עור דחויא נהרין תלת גוונין דנהורא דשכינתא. ומיד וראיתיה לזכור ברית עולם. ואינון תלת וויין אינון תלת גגין דאת ב' חד לשמיא וחד לארעא וחד לימא. ומהאי ב' תליין שבעין גוונין. ואינון שבעין ותריין. דעליהו אתמר הנה י"י רוכב על עב קל ובא מצרים. על ע"ב, בשבעין ותריין גוונין נהירין. ומיד (ישעיה יט) ונעו אלילי מצרים מפניו. ואינון תלת גוונין רמיזין בה'. ה' תלת גגין דילה אינון לבושיין נהירין. דברתא דמלכא. דאיהי י' בת עין. ואיהי חמש אלפין שנין דבראת עלמא. ואיהי ה' זעירא דאברהם דדרגיה חס"ד דסליק לשבעין ותריין. ה"י מן אלקים ה'. ה"י מן יד קא ואו קא (נ"א י"ד ק"י וא"ו ק"י) ה' לבושא דכסי על י'.

תקונא תשעה וחמשיין (ליום ל' א' דראש השנה)

בראשית. כי באש י"י נשפט, דאינון כתנות עור דצריך בהון הבדלה. כד אמרין ישראל בורא מאורי האש ואמרין המבדיל בין אור לחשך (דף צ"ג ע"א) חשך אוקם. כתנות

כתנות עור דיליה אוכמין. דאתמר בהון (שיר ה) שחורות כעורב. [שחורה אני כו' א]. והנחש היה ערום מנייהו. דלכל חיה ברא לבושין ולכל בריין דאתבריוו בשית יומי בראשית. ואשתארו גופין דמזיקין למעבד ולא עביד לון בגין דהוה ערב שבת. ודא איהו אשר ברא אלקים לעשות. ובגין דא (בראשית א) והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יי אלקים, דלכלהו עבד לבושין וליה לא עבד בגין דהוה מזיקין דעלמא. ואמאי לא עביד לון. בגין דהוה ליה למברי לאדם ערב שבת. ובגיניה לא ברא לון. ובגין דא עאל קנאה בלביה דחויא עם אדם, בגין דאשתאר ערום בגיניה בלא לבושין. ואיהו גרם לבתר דאתפשט אדם מלבושוי. וירית לון נמרוד ועשו. דהוה עשו דיוקניה דחויא. ובגין דא והנחש היה ערום. ערום לביש. דגרם בערמה דיליה נוקבא בישא. סם המות. מיתה לאדם ולאנתיה. וערמה דיליה הוה דפתי לחוה. בגין דדעתן של נשים קלה. ומה אמר לה (שם) ויאמר הנחש אל האשה אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן. וקב"ה לא אמר אלא מכל עץ הגן אכל תאכל. דאיהו לא מני ליה דלא למיכל אלא מעץ הדעת טוב ורע דאיהו ערבוביא דטוב ורע. אילנא דשקרא חד בלב וחד בפה. לביה מלא שקרא ופתי בפומיה במלין דקשוט. וחויא בישא אעבר הכא על לא תענה ברעך עד שקר. ועל לא תרצח. ועל לא תנאף. ועל לא תגנוב, ולא תשא את שם יי אלקיך לשוא. על לא תענה ברעך. דסהיד שקרא דאמר (אף כי אמר אלקים לא תאכלו מכל עץ הגן. ועל לא תגנוב, דגנב דעת חוה בגוונא דא דאמר אף כי אמר אלקים וגו') כי יודע אלקים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלקים יודעי טוב ורע. בגין דלא תהוון בדיוקניה. ועבר על לא תנאף דהטיל זוהמא בחוה. ועבר על לא תרצח דקטל לאדם ולחוה. דהכי ארחא דיצרא בישא מפתי לבני נשא ולבית סליק ואלשין ליה ונטיל רשו ונטיל נשמה.

תקונא שתין

בראשית דא בריית. דאתמר ביה עץ החיים והא אוקמוהו. ובהפוכא תביר, דגרם תביר לאדם הראשון. ודא עץ הדעת טוב ורע. טוב איהו אילנא. ההוא דכתיב (בראשית ב) ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים. ואיבא דיליה רע. כפום חיזו דיליה הכי הוה (ג"א איהו) אתחזיא לה מלבר. כגוונא דפומא מלין שפירין מלבר. ולבא מליא טנופין מלגאן. ודא לא הוה ידעא דסם המות הוה מלגאן דאיבא. הה"ד ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה וגו'. הרי איבא דאילנא דתמן מו"ת. (מלגאן גרם לה דאכלה). ואית קליפין דאיבא דאינן תהו ובהו וחשך ותהום. דקליפין אלין אינן רע. מוחא מלגאן טוב. אילנא דחיי. קליפין דיליה שפירין. ומוחא דיליה שפיר. ודא איהו (דגיא א) עפייה שפיר ואנביה שגיא. ואית אילנא דכולה ביש, מוחא וקליפה כלהו מריין. ומיין דלהון מריין. הה"ד א ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם וגו'. ויורהו יי עץ וגו' וביה וימתקו המים. עץ מתוק דמניה נפקין ענפין ושרשין דאתמ' בהון ומתוקי מדבש ונפת (דף צ"ג ע"ב) צופים. ובג"ד אית עץ דענפין דיליה מתיקן. ועץ דענפין דיליה מריין. ואית מיין מתיקן ומיין מריין. דדא לקבל דא עבד קב"ה. ואית דאיהו פלגו דיליה מתיקא ופלגו דיליה מרייא. ודא עץ הדעת טוב ורע. כגוונא דכספא מעורב בעופרת. ואית אילנא דקליפין דיליה בישין מלבר ומוחא מתיקא מלגאן. הכי תשכח בר נש [ביש במלי פומיו] (ג"א דפומיו מפיך ביש מלבר) וטב בלביה מלגאן. ואית מפומיו טב ולביה ביש. האי איהו עץ הדעת טוב ורע. הכא מקנן נחש רמאי. הכי איהו בר נש דתשכח ליה גופיה שפיר וסימנן דיליה כלהו שפירין (במדה) ונשמתיה נפש חייבא מלגאן. ותשכח בר נש גופיה ביש בכל סימנן דיליה ונשמתיה מלגאן שפירא דא איהו צדיק ורע לו. אבל מאן דאיהו טב מלבר ורע מלגאן איהו רשע וטוב לו. בגין דלא יהא ליה חולקא בעלמא דאתי. טוב מלבר ומלגאן צדיק וטוב לו. ביש מלגאן ומלבר רשע ורע.

ורע לו. והא אוקמוה טב מלגאו ולבושא דיליה ביש. דא איהו (זכריה ט) עני ורוכב על חמור. רע מלגאו ולבושא דיליה שפיר מלבר. על האי אתמר (קהלת י) ראיתי עבדים על סוסים. וכלא אשתמודע בעובדי דבר נש מאן [מאן] דאיהו מלגאו, ולאו למגנא אוקמו קדמאין לא המדרש הוא העיקר אלא המעשה הוא העיקר. דשטיין מסתכלין בגופא דאיהו לבושא הה"ד (איוב י) עור ובשר תלבישני. וצדיקא בעובדין טבין. ועוד ויורהו י"י עץ, דא מטה א (דמשה דהוה מתהפך ב) ממטה לנחש ומנחש למטה כגון להט החרב המתהפכת. ודא מסטרין דביה הוה משתמש משה רבינו ג. כגונא דעמודא דאמצעיתא דהוא משתמש ביה והוה מנהיג תתאין ביה. אוף הכי משה דהוה כגונא דיליה הוה משתמש במטה ד. ואמאי אתקרי מסטרין ה) מטה. דלזמנין מטה כלפי זכו לצדיקא, ולזמנין מטה כלפי חובא לרשיעא. ובגין דא אתהפך ממטה לנחש ו) לרשיעא לאלקאה לון ביה. ומנחש למטה לצדיקא למיהב לון ביה אגרא. דהכי איהו על האי מלאכא קב"ה [דהכי איהו האי מלאכא לקוב"ה]. כגונא דנשמתא דרכיב על גופא. וצדיק בהאי אתר אתמר ביה (שמואל ב כג) צדיק מושל יראת אלקים ו) בגין דאיהו מהפך דינא לרחמי. ובהאי אתר צריך שנוי מעשה בגין דיתהפך מדינא לרחמי. ושנוי השם, ושנוי מקום. וקב"ה דאיהו ה) מלגאו אתמר ביה (מלאכי ג) אני י"י לא שנית. דאיהו רחום וחנון לית ביה דינא כלל ולא שנוין. וכד בר נש שליט על יצריה נהפך נחש למטה. ואם יצריה שליט עליה נהפך ממטה לנחש. ומיד (שמות ד) וינס משה מפניו. מאי וינס. אלא הכי רמז שנוי מקום דברח מאתריה ומקמיה. ודא איהו רזא (בראשית ג) ותפקחנה עיני שניהם. ובמאי אתפקחו. למנדע טוב ורע דאיהו מטה כליל מתרויהו. כד אתהפך מנחש למטה אתמר ביה צדיק וטוב לו. וכד אתהפך ממטה לנחש אתמר ביה רשע וטוב לו.

תקונא חד ושתין (ליום ל"א ב' דראש השנה)

בראשית דא מחשבה. אלקים דא אימא עלאה. עובדא דתרויהו דחילו ורחימו. את השמים דא קלא. ואת הארץ דא דבורא. ובכלא חאבו אדם וחווה. ואפרישו בין אבא ואימא דאינון מחשבה ועובדא. ובין קול ודבור דאינון ברא וברתא. ובגין דא וישמעו את קול י"י אלקים מתהלך בגן לרוח היום. אית קול דא (דף צ"ד ע"א) עמודא דאמצעיתא ושכינתא עמיה. י"י אלקים אבא ואימא. ואינון ארבע אתון יקרק. י אבא. ה' אימא. ו' ברא. ה' ברתא. דאינון מחשבה ומעשה קלא ודבורא. (ורזא דמלה מחשבה מצטרפא למעשה ודא רזא יוד דהיא י'. וקלא ודבור דאיהו שמים וארץ וכל צבאם). קול דהוה אזיל בגן דא עמודא דאמצעיתא. שמע קליה דהוה אזיל בגנת' בענפי אילנא מההוא אילנא דחאב ביה אדם קדמאה. דהוה אמר אילנא לסמאל חייבא נחש הקדמוני. רשע אל תגע בי. ובאן אתר הוה אזיל קלא בגנתא דאיהי אדניי דינא, לסטרא דשמאלא. דאתמר ביה (איוב א) ויהי היום ויבאו בני האלקים להתיצב על י"י. ודא איהו לרוח היום. ומה הו אמרין בני האלקים. אלא אתו להתיצב על מימרא די"י. דכד אמר קב"ה (בראשית ט) נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. אמרו אינון (תהלים קמד) מה אדם ותדעוהו (ס"א אמרו אינון מה אנוש כי תזכרנו וגו'). ועוד וישמעו את קול י"י אלקים, ההוא קלא הוה בגנתא דאיהי שכינתא. דתמן עץ החיים נטור. דחווה גרמת דאתעקר אילנא מגנתא. ואדם גרים במחשבתא דיליה דאסתליק גביעו דאילנא דהוה נחית לגנתא. ואשתארת יבשה. יקרק דא אילנא. ה"ה ענפוי ושרשוי. ו' גופא דאילנא. י' איבא דיליה. גביעו דיליה. נקודה דיליה. כגונא דא יקוק דאיהו אחד ושמו אחד. ומיל דאתקרי גביעו אחד. כמה דאתמר (בראשית א) יקוו המים מתחת השמים אל מקום א' ותראה היבשה אדני. ובגיד (שם ג) ויתחבא האדם ואשתו מפני י"י אלקים. וכי יכיל ב"נ לאתכסיא מגיה והא כתיב (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם י"י. אלא (משלי כד) כסו פניו

חרולים. אתכסיו אנפוי מבשת. דאתפקחו עינייהו, וחזו מה דעבדו לעילא דגרימו לאעקרא אילנא מאתריה ונביעו לסלקא מתמן. ודא איהו ויתחבא האדם וגר' תמן אתכסיו אנפוי מן בשת. דתמן חאבו. במה דהוה בתוך עץ הגן. תמן אתכסיו אנפוי. אית מאן דאמר בתוך עץ דא צדיק. ובאתר דא ויסתר משה פניו ^(טו). דאדכר מה דאירע ליה בקדמיתא, אדכיר חוביה ואתכסי מבשת. ובגיד זכה ותמונת יי יביט. ודא י דאיהו חכמה תתאה. ואיהו איבא דאילנא דהוה בריש צדיק. ו גופא דברית. ה' ה' דא אתר דערלה ופריעה. ד' אתון הו על צדיק דאיהו עץ פרי. איהו גרים דאסתלקו מניה ואתעקר איהו מגנתא. הכי אעקר קביה לאדם מגופיה ותריך ליה מגנתיה. כד"א ויגרש את האדם.

תקונא שתין ותריין

בראשית תמן בית. תמן איש. (ג"א תמן אשרי). בההוא זמנא אסתלק קביה משכינתיה. ואשתארת בת יחידה. הה"ד איכה ישבה בדד. ורזא דמלה (בראשית ג) ויקרא יי אלקים אל האדם ויאמר לו איכה, איה כיה. איל אע"ג דגרמת כולי האי ועבדת פרודא באתון דאסתלק י מן ה' ו' מן ה'. ואשתארת שכינתא לעילא יחידאה. ושכינתא לתתא יחידאה. בגיד ויאמר לו איכה איה כיה. ויאמר את קולך שמעתי בגן. בגיד (שם) ואירא כי עירום אנכי ואחבא. ועוד ואחבא. רזא דמלה ערום ראה רעה ונסתר א. מאי סתירה דבר נש. אלא ת"ח בזמנא דאית רשו למחבלא לחבל. (דף צ"ד ע"ב) אתמר ביה כי תצא אש ומצאה קוצים וכו'. ובההוא זמנא והיה כצדיק כרשע. ובגיד אית ליה לבר נש בההוא זמנא לאתטמרא ולאנתכסיא דלא ישתכח בינייהו דבההוא זמנא יש נספה בלא משפט. ובגיד ואירא כי עירום אנכי ואחבא. ובמאי נסתר בר נש מאלין דינים וקטרוגין דלא שלטין עליה. בתיובתא. הה"ד (תהלים צא) יושב בסתר עליון. דא אימא דאיהי סתר. עליון מינה דא חכמה דלא אשתמודע אלא בה. בצל שדי יתלונן דא אימא תתאה (ג"א עלאה) צל דשדי דאיהו אות ברית קדש דאתמר ביה (שם לט) אך בצלם יתהלך איש. ודא שכינתא תתאה דאיהי צלמו דקביה ועליה אתמר ויברא אלקים את האדם בצלמו. בצלמו ממש, דא שכינתא צלמו דקביה. במדה דיליה בשעור דיליה דלא אוסיף ולא גרע. מאי האדם. דא שכינתא (ג"א דא עמודא דאמצעיתא). איר אלעזר. והא בשכינתא לא כתיב בה בריאה אלא אצילות. ועוד דהוה ליה למימר ויברא ה' את האדם. מאי אלקים. אלא שכינתא אתקרי אלקים. ועל ההיא נשמתא דאתיהיבת בבר נש אתמר ויברא אלקים את האדם בצלמו בדיוקנא דשכינתא. ועל ההיא נשמתא אתמר אך בצלם יתהלך איש. דהא בזמנא דאסתליק מבר נש נשמתא לא יכל לאתנענעא. איל בריך ברי לעתיק יומין. וברי, כל מאן דפגים האי דיוקנא כאלו ממעט את הדמות ושכינתא ב) לא שריא תמן. ובההוא זמנא שלטין עליה כל מקטרגין מסטרא דההוא פגימו. ורזא דמלה (דברים לב) על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה. הרעות מצאוני. בגין דאסתלק שכינתא מני דאיהי אלהי.

תקונא שתין ותלת (ליום ל"ב ג' תשרי)

בראשית ברא אלקים. מאי אלקים. מי אלה ועל האי מי. אתמר מי (בראשית ג) הגיד לך כי עירום אתה וגר'. אשר צויתך. ההיא דאתמר בה אשר קדשנו במצותינו. וההיא דאתמר בה אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים. דהיא רשות הרבים אשת זנונים. מאי רשעים. דא סמאל ונחש. ההיא דאמר עלה פרעה (שמות ה) מי יי אשר אשמע בקולו. אשר, דאתמר ביה (שם כ) אשר הוצאתיך מארץ מצרים. מי ודאי. דאיהי תיובתא אסותא לכל מרעין ומכתשין. הה"ד (איכה ב) מי ירפא לך. ועלה אתמר (ישעיה ו) ושב ורפא לו. (משלי א)

רפאות תהי לשריך. זכאה איהו מאן דתב [דקריב לה] לגבי בעלה דידה [דדא]. איהו רזא דתיובתא דייחזיר ויתוב ההוא דרגא דרחיק ליה מאתריה דייחזיר לה לאתרה ויקרב לה תמן. בההוא זמנא דשכינתא מרחקא מבעלה אתמר בב"נ (דברים כח) והיו חייך תלואים לך מנגד. חייך אתקריאת. הה"ד (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. זכאה איהו מאן דקריב לה לגבי בעלה. מאי [נ"א ומיד] קרוב י"י לכל קוראיו וכו'. דמאן דקרא ליה בשקרא רחוק הוא מיניה. אמת. א' ברישא דאלפא ביתא. מ' באמצעיתא. ת' בסופיה. (נ"א ד' אתון). עשורא דיליה (א) יוד קא ואו קא. אמת דאיהו עישור דארבע מאה וארבעין וחד. הא רזא דחמשא וארבעין. מ"ה. בזמנא דישאל משקרין בתורת אמת (נ"א באומאה דשקרא) אתמר ביה (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה. מאי ארצה, דא שכינתא ובזמנא דישאל מקיימין תורת אמת (נ"א באומאה דקשט) אתמר ביה אמת מארץ תצמת. ובגלות' אתמר (דף צ"ה ע"א) (ישעיה נט) ותהי האמת נעדרת. ושקרא שלטא בעלמא [ובזמנא דאתתקן אמת ואסתלק לאתריה. אתמחי שקרא מעלמא. הה"ד שפת אמת תכון לעד. כוננת לא כתיב. אלא תכון לעד אמת. עד ארגיעה לשון שקר. מאי אמת עמודא דאמצעיתא. שכינתא דיליה תורת אמת היתה בפיהו]. ומאן שקר דא סמא"ל. בזמנא דאמת שלטא אתעבר שקרא מעלמא. אמת איהו בסוף תיבין. ואינן בריא אלקים לעשורת. בריא אלקים א"ת. ביה ברא עלמא ועליה אתקרי וקיימא כל עלמא. וכל מאן דאומי בשקרא כאלו ותשלך אמת ארצה. ושקרא שלטא כביכול באתר. (נ"א אתתריך מאתר) דיליה. דאיהו ירושלם. ודא גרים דאתחרב ביתא ואתחזר עלמא לתהו ובהו. דהכי אוקמהו חרב בית ראשון והארץ היתה תהו. חרב בית שני וחשך על פני תהום. דאמת הוא סביל עלאין ותתאין. ובזמנא דאתעביד שקרא יתהרס הבנין. בההוא זמנא אתמר בשכינתא נפלה (ישעיה י"ב) לא תוסיף קום. הה"ד איך נפלת משמים הילל בן שחר ב). נפלה עטרת ראשנו. דאינן ה' עלאה ה' תתאה. ו' עמודא דאמצעיתא סביל תרויהו. יסודא דכלא י'. דא ברית. כל מאן דמשקר ועבר ביה כאלו אעקר כלא ואפיל ליה. והאי י' היא אבן השתיה דמינה הושתת עלמא. ועליה אתמר אבן מאסו הבונים וכו'. ואיהי יסודא דכלא ועלה אתבני. ומאן דחאב באות שבת, ובאות תפלין, ובאות יומין טבין, ובאות ברית מילה, כאלו אעקר ליה מאתריה ואהדר עלמא לתהו ובהו. אמר רבי אלעזר. אבא. והא י' לעילא איהי. אמאי איהי לתתא הכא. אמר ליה ברי דא רזא עלאה. מארבע אתון תליין ארבע שמהן. מן י' יקוק. מן ה' קוק (נ"א קוקי). מן ו' וקיק. מן ה' קוקי. (נ"א הוהי הוהי). עליהו אתמר ודאי (שמות לג) וראית את אחורי (א) (ופני לא יראו), ומסטרס דאחורים איהי י' לתתא. ומסטרס דפנים [איהי י'] לעילא. ודא איהו רזא דאתהפך שמא מדינא לרחמי ומרחמי לדינא ד). כד אתהפך לדינא איהו קוקי י' לתתא. דאתמר ביה אבן מאסו הבונים. מאסו יסורין דיליה. ואלין דחביבין יסורין אתהפך לון מדינא לרחמי יקוק. ובההוא זמנא אבן מאסו וכו', מה דהות י' לתתא אתחזרת לעילא. ומסטרס דוקיק איהי י' באמצע. בההוא זמנא אשתטח לגביה, ואמר זכאה חולקי דזכינא להאי, דדא עיקרא ויסודא דכלא.

תקונא שתין וארבע

בראשית ברא אלקים. תמן איש. תמן אשה עם ה' דאלקים. ועליהו אתמר (שיר ב) סמכוני באשיות באיש ואשה. ומאן גרים דא. בגין דאתפשטו מכתנות אור אדם וחוה. ובג"ד סמכוני באשיות בכתנות עור דאינן לקבל (שמות כח) ועורות אלים מאדמים וכו'. וכי אדם גרים והא כתיב [ומאן גרים, אתתא. כד"א] ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי וגר. ובג"ד אמר קביה לאתתא מה עבדת כד"א (בראשית א) ויאמר י"י אלקים אל האשה מה זאת עשית. כל חובה דעבדת לשכינתא דאיהי זאת עבדת. ובג"ד מה זאת עשית. דאיהי מה שמו

שמו. מה זאת ודאי. (דברים י) מה יי אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה. ואל תקרי אם אלא
 אם (הה"ד (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו. דאיהו י"ק אבא ואימא עלאה). ואנת לא דחילת
 מאימא עלאה. לזאת עבדת כל דא ודאי דאתמר בה (בראשית ט) זאת אות הברית א (דף צ"ה
 ע"ב) דאדם ואתתיה אתבריוא בדיוקנא דקב"ה ושכינתיה. ובגין דא חובא דאדם הוה תליא
 בעמודא דאמצעיתא. וחובה דחוה בשכינתא. ובגין דא מה זאת עשית. לזאת עשית ודאי.
 וחובא דא גרם דנחתת שכינתא בגלותא. דהוה ישראל עבדין מעשה אבותיהם. ובגין דא אמר
 (ויקרא כז) ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם לא מאסתים ולא געלתים וכו'. ובה אמר דוד
 אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי וגר'. בזאת אני בוטח דא אתמר במלחמת גוג ומגוג. ומאן
 גרים למהוי איהו נטיר בה. בגין דעליה אתמר אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה עד
 אמצא מקום ליי וגומר. והאי איהי חכמת שלמה ועלה אתמר (קהלת ט) וחכמת המסכן בזויה.
 ועלה אתמר (שמואל ב) כי מכבדי אכבד ובוזי יקלו. כד נחית שלמה ממלכותיה הוה חכמה
 דיליה בזויה בעיני שטיין. וכד אסתלק במלכותיה אתמר ביה (מלכים ד) ותרב חכמת שלמה ב
 דאתרביאת עד דמטאת להאי אתר דאתנטילת מתמן. לאתר דחכמה עלאה. דאיהי חכמה
 ברישא. ואיהי חכמה בסוף. ואיהי תורה באמצעיתא. בעמודא דאמצעיתא תורת אמת. לעילא
 תורת חכם. לתתא חכמת שלמה. ובג"ד מסטרא דשלמה אתמר וחכמת המסכן בזויה.
 דנחיתת ביה. וסליקת ביה כמה דאתמר ביה ותרב חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם ג.
 אבל בחייביא מה כתיב בהו (איכה א) נתנני יי בידי לא אוכל קום. נפלה ולא תוסיף קום.
 ואף על פי דלית לה רשו למיקם מגרמה. קב"ה יוקים לה ד (כד"א (עמיס ט) ביום ההוא אקים
 את סכת דוד הנופלת. ומאן גרים דנחתת לה מאתרה דא נחש. כד"א ויאמר יי אלקים אל
 הנחש כי עשית זאת, ה) דאיהי שכינתא דגרמת דאשתכחת יבשה ונפלת מאתרה. ארור אתה מכל
 הבהמה וגר' לייט ליה דלא יהא ליה מלכין ושליטין על מה דסמין דאינון רגלוי וידוי (דקצין
 לון. כמה דאיהו גרים קצין ופרוד לעילא. ובג"ד על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך, ודא
 איהו דאמר יצחק לעשו משמני הארץ יהיה מושבך, עשר לוטיא לייט לחויא בגין דגרים
 דאתפרש שכינתא דאיהי עשיראה מבעלה. ועשר לאדם, ועשר לחוה, ותשעה לארע' דחבאת
 לצדיק דאיהו תשיעה, כלהו חאבו לעשיראה, וארעא לצדיק, [וממא] (ניא ואמאי) חאבת
 [דחבאת] לצדיק, דהא בעבורך אמר לאדם, ועוד בגין אדם לייט לארעא דאתנטיל מינה. הה"ד
 (בראשית ב) ויצר יי אלקים את האדם עפר מן האדמה, איכ מה חבאת לצדיק דאיהו תשיעאה,
 אלא בגין דאתמר בה ויצמח יי אלקים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ
 החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע, והוה ליה רשו לממחא בידא דאדם דלא ייכול מאילנא
 דמותא ולא מחאת, בגין דא אמר בעבורך. איל רבי אלעזר, וכי אית דעת בארעא לכולי האי,
 איל. אין. הה"ד (משלי ג) יי בחכמה יסד ארץ. איל והא בחכמה עלאה ובארעא דקב"ה אתמר
 האי קרא. איל, ברי, דא לקבל דא עבד קב"ה. אית חכמה ואית חכמה. אית ארעא ואית ארעא.
 איל אם כן מה חבאת ארעא לצדיק דלקתה תשעה. איל בגין דעץ הדעת טוב ורע כגוונא
 דברית. אות ברית מלגאו טוב. ערלה רע. דא מלגאו ודא מלבר. ובגין דחובא דעץ הדעת
 גרים פרודא בין צדיק ושכינתא. בג"ד לקאת ארעא (תשעה. ואינון דחאבו בשכינת' דאיהי
 עשירית, לקו עשר עשר, ות"ח שבעה ארעין אינון. ארץ. אדמה. ארעא. גיא. נשיה. ציה.
 תבל. ואדם חאב בבת שבע (דף צ"ז ע"ב) ואתמר ביה (משלי כד), כי שבע יפול צדיק. הרהר תיובתא
 ואתמר ביה וקם. והוה סליק. וכד נחית תמן הוה עביד עובדין ותולדין בכל ארעא וארעא.
 מנהון הוה צמחין ומנהון לא הוה צמחין. ואית תמן בריין. מנהון בתרין רישין, ואית מנהון
 בתלת עד שבע, ואית תמן אתר דנהרא שמשא וסיהרא וככביא ומזלי, ואית אתר דלית ביה
 נהורא כלל אלא חשוכא וקבלא. הכי אינון אלין דנחתין לשבעה מיני עניותא. אית מנהון
 דלית

דלית לון נהורא כלל דכל יומיהון אינון בעניותא. ואית מנהון דאית להון נהורא כל יומיהון ואינון בעותרא. ואית מנהון דלומנין אית לון נהורא ולומנין חשוכא. אלין אינון דאתיילדו באמצעיתא דסיהרא בינונים. לומנין אית לון עותרא וסלקין, ולומנין עניותא ונחתין. ואית אחרנין דעבדין תולדין ומצליחין. ואית מנהון דלא מצליחין. ואית מנהון דמצליחין (נ"א צמחין) עד פלגו יומיהון ומייתין בקצרות יומין. אלין דאתיילדו במלוויא דסיהרא אינון צמחין וחין ומשלימין כל יומיהון. ואינון דאתיילדו בחסרונא דסיהרא לא צמחין ומייתין מיד. ואינון דאתיילדו באמצעיתא דסיהרא מתקצרין בפלגות יומיהון. ואית ארעין דאתמר בהון (בראשית לו) והבור רק אין בו מים. מים אין בו אבל נחשים ועקרבין אית ביה. אוף הכי אית בריין דאינון עמי הארץ דבתיהון מליין מלאכי חבלה דאינון נחשים ועקרבין ונשכין לון בכמה נשוכין דיסורין. דאינון גרמו קדם דייתון לעלמא (בגין דייתון) בגלגולא באלין גופים ובאלין בתים. וכד נשכין לון אינון נחשים ועקרבין בכמה יסורין, אינון צוחין וי ווי, ואית לון קטטה לכלהו בביתא וצוחין באלין מארי דגיהנם דגדונין בו. ואית אחרנין דכל יומיהון בחדוה ובשלוח בלא עציבו כלל, מכל מה דאתרבי בשבעה ארעין ואתדנו בשבעה מדורי גיהנם. ואית [אית] בבני נשא כגונא דא. וחכימי דרזין אלין לון אתמסר למנדע.

תקונא שתין וחמש ליום ל"ג ד' תשרי

בראשית ברא אלקים (רישי תיבין וסופי תיבין איב ואים תמן, דאינון י"ק) תמן אם, ורזא דמלה ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היתה אם כל חי, כגונא דההיא דאתמר בה (משלי ב) כי אם לבינה תקרא. האי אם כל חי לאו איהי כאתתא קדמאה דאתמר בה האשה אשר נתת עמדי דגמרת מיתה לכל עלמא. דהא אם כל חי כתיב בה. דאתמר בה (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת. איל ר' אלעזר, וכי תרין נשין הוו ליה. איל אין. חד יצה"ט וחד יצה"ר. חדא מסטרא דעצם תקיפא דינא קשיא, וחדא מסטרא דבשרא. מתמן אינון רכיכי לבא, ואינון דגרמא אינון קשי קדל, ועל אתתא דאתנטילת מגרמא אמר בן סירא גרמא דנפיל בחולקך טב או ביש גרייה. ועל אתתא דגרמא אמר אדם (בראשית ב) האשה אשר נתת עמדי. לא קרא לה אתתיה כגונא דחוה דאתמר בה ויקרא האדם שם אשתו חוה. דאחרא שפחה הוה, דמסטרא דעץ הדעת טוב ורע חדא רע וחדא טוב, ומסטרא דעץ החיים תרויהו חיים, ובסתרי תורה חוה ח' ר"ה. ח' חכמה כ"ח מ"ה כללא דשמא קדישא. ח' איהי כגונא דאימא עלאה דאיהי תמינאה לעשר ספירן מתתא לעילא וחכמה בה אשתמודע, ועלה אתמר (משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים (דף צ"ז ע"ב) בה. ומסטרא דילה ויפח באפיו נשמת חיים ועלה אתמר לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת, ולא אחרא דאתנטיל' מגרמא דגרימת ליה מיתה דהא שפחה גרמת וידעו כי עירמים הם. ובג"ד ויעש יי אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, איל רבי אלעזר, אמאי אמר בגינה כי מאיש לקחה זאת. כי מאדם הוה ליה למימר אמאי מאיש. אלא מאיש. תמן איב ותמן י"ש. תמן יש. הה"ד (משלי ח) להנחיל אהבי יש. תמן אם כי אם לבינה תקרא, ואינון אבא ואימא חכמה ובינה דמתמן אתנטילת. ובג"ד כי מאיש לקחה זאת. ואית ליה אחרא דאתקריאת בת ווגיה. הה"ד (בראשית ח) זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם, ת"ח אדם הראשון בדיוקנא דיוקא אתברי. ובדיוקנא דעשר ספיראן דאינון יוד קא ואו קא. מסטרא דיוקא מסטרא ד' אתקרי איש. ומסטרא דה' עלאה אתתיה אתקריאת אשה אם כל חי. ומסטרא דר"ה חוה אתתיה. ומסטרא דיוד קא ואו קא אתקרי חוה אדם. ובכל מה דהוה בדיוקניה לקה א.

תקונא שתין ושתא

בראשית ברא שית. דא אדם דכליל שית, ואינון תרין שפחות מסטר^א דאילנא דטוב ורע. עצם ובשר. איש ואשה דאתמר בה כי מאיש לקחה זאת. הא ארבע. אדם זכר ונקבה הה"ד זכר ונקבה בראם וגו'. הא שית. ובג"ד ויאמר יי' אלקים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע וגו', ואוקמוהו קדמאין כאחד ממלאכי השרת. אדהכי הא אליהו אודמן לגביה. ואמר ר' כאחד מהם הוה ליה למימר אם על מלאכי השרת הוה אמר, מאי כאחד ממנו. ועוד הן אדם הוה ליה למימר, מאי האדם בתוספת ה'. אלא ה' דהאדם היה כאחד ממנו יהא (נ"א הוא) לא כתיב אלא היה חד מד' אתוון דאינון יקרי' כחד מן ד' אתוון דאיהו ר'. ועתה פן ישלח ידו דא ר' אם זכה ולקח גם מעץ החיים דא ר' (נ"א ה') ואכל וחי לעולם דא ר'. חי ודאי. כד ה' הות יחידא מניה עאלתבין טוב לרע הה"ד וייצר יי' אלקים את האדם תרין יצירות טוב ורע א) למנדע (ואתמר בהון ויפח באפיו נשמת חיים, ודא ה' לדעת טוב ורע למנדע) מה דהו גרמין למעבד. ובג"ד עאלת בנייהו. בתר דחאב אדם דיצירה אתפרשת ה' עלאה ואסתלקת מניה, ובגין דלא אתחזר' לגביה אמר אם זכה ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. והאי עץ החיים הוה נטוע בעץ הגן. ובגין דלא זכה למיכל מניה מה [אלא ה' דהאדם היה כאחד ממנו, כחד מארבע אתוון יהיה דביה דאיהי ה' דאשתארת יחידה ביה, ועתה פן ישלח ידו דא יר' ולקח גם מעץ החיים דא ה' ואכל וחי לעולם דא ואי חיי ודאי כד ה' הות ביה עאלת בין טוב לרע, הה"ד וייצר כו' תרין יצירות טוב ורע, ואתמר בהון ויפח כו', ובגין דלא אתחזרת לגביה הה"ד ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, כתיב ביה וישלחוהו כו'], כתיב ביה וישלחוהו יי' אלקים מגן עדן לעבוד את האדמה אשר לקח משם. ההוא דאתמר ביה וייצר יי' אלקים את האדם עפר מן האדמה. דלא הוה כדאי למהוי בגנתא דאורייתא. כיון דלא נטיר בה עץ הדעת טוב ורע באסור והתר ועבר על מימרא דמאריה. דאם הוה נטיר דלא עבר על מימרא דמאריה ולקח גם מעץ החיים דאתמ' בה (משלי ג) תורת חכם מקור חיים לסור ממוקשי מות. עץ חיים היא למחזיקים בה. ודא איהו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם. גם לרבות נוקבא איבא דאילנא פרי צדיק. ועוד הן האדם היה כאחד ממנו. אמרו מלאכין קדישין בגין למהוי איהו כאחד מיננא כמה דאמר חוויא והייתם כאלקים יודעי טוב ורע. ודא איהו לדעת (דף ל"ז ע"א) טוב ורע. דא גרים ליה מותא. דאם זכה למיכל מאילנא דחיי דאיהי עץ חיים היא למחזיקים בה כתיב בה ולקח גם מעץ החיים וגו'. אמר ר"ש ווי לון לאינון דמניחין לאשתדלא באורייתא דאתמר בה ולקח גם מעץ החיים. ובפקודין דילה דאינון איבא דאילנא דאתמר בה ואכל וחי לעולם. ואוליין בתר אלין דמפתי לון מסטרא דנחש הקדמוני דאמרי לון השתדלון במלאכיא דממנן על ככביא ושמשא וסיהרא. ועל אלין דממנן על רוחין ושדין. למיהוי כאלקים יודעי טוב ורע, ועליהו אתמר כה אמר יי' למזבחים ולמקטרי לככבים ולמזלות ולשמש ולירח ולכל צבא השמים אשר לא צויתי. ודא איהו דמני קביה לאדם ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו וגו'. ב) ומכ"ף חייבא בהאי הוה משתדל דדור אנוש ודור המבול ודור הפלגה. וקביה אעקר לון מעלמא דין ומעלמא דאתי. ודא איהו כי ביום אכלך ממנו מות תמות. מות בעלמא דין ותמות בעלמא דאתי. וחובא דא גרים חרבן בי מקדשא וגלות ישראל בין אומין דעלמא ואתקטילו מניהו. דכל חד הוה מזבח ומקטר והו נחתין חיילין דלעילא, וכד הוה נביא מייסר לון מה כתיב בהון ולא שמעו לקול נביא וחזה. ובמה הוה מייסר לון נביא. הוה אומר להון דיהון חזדין בתיובתא, ולא שמעו לקול נביא וחזה)

ואי לאו ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה. ואינן הוּ מְזוּלִין ביה והוּ אִמְרִין אֲנִי אֹמְיִן לְאֵלִין דְּמִמֶּנּוּ עַל מִטְרָא וּכְפִינָן לֵהוּן לִנְחָתָא מִטְרָא. וּקְבִיָּה אַחֲלִיף לֵהוּן לְמִמֶּנּוּ בְּשִׁלְחוֹתֵיהוּ בְּגִינֵיהוּ. וְקָטִיל לֹן וְחָרִיב בִּי מִקְדָּשָׁא בְּגִינֵיהוּ וּגְלוּ יִשְׂרָאֵל בֵּין אֹמִין דְּעֵלְמָא, וְדָא אִיהוּ חֹבֵא דְאָדָם דְּגָרָם לִיה חוּיָא מִיתָה לִיה וְלֹאֲתַתִּיה דְּפִתִּי לֹן בַּהּוּא אֵילְנָא הַהִיד כִּי יוֹדַע אֲלֵקִים וְכוּ'. וּבִגִּין דָּא מְנִי קְבִיָּה לְבַר נֶשׁ בְּמָה שְׁהוֹרֶשֶׁת הַתְּבוֹנוֹן אֵין לָךְ עֶסֶק בְּנִסְתָּרוֹת.

אִמְר' רַבִּי אֶלְעָזָר בְּמָה הוּ נַחְתִּין אֵלִין חֵילִין. אֵיל, בְּרִי. מָה אַתְּ חָשִׁיב דְּהוּ נַחְתִּין, וְדָאִי הָא רֹזָא דְאֵילְנָא דְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע דְּלֹא עֵתִיד קְבִיָּה לְגִלְיָא לִיה מְפֹרָסִם לְעֵלְמָא אֲלֹא בִינִי חֲבֵרִיָּא עַד דִּיִּתִי דְרָא דְמִלְכָא מִשְׁחָא. אֵיל כִּיּוֹן דָּאִיהוּ אַתְּגִלָּא בִינִי חֲבֵרִיָּא מָאִי נִיהוּ. אֵיל בְּנִי, מִמְרָאָה מִתְּנִיו וְלִמְעֵלָה הוּהּ טוֹב, מִמְרָא' מִתְּנִיו וְלִמְטָה הוּהּ רַע. נְבוֹכַדְנֶצַּר הוּהּ יָדַע בִּיה וְהָכִי עֵבִיד צִלְמָא דִּילִיה וּבִיה אֲשַׁתְּמוּדַע אֵילְנָא דְטוֹב וְרַע הַהִיד (דִּנְיָאֵל ב') רִישִׁיָּה דִּי דֶּהֱב טַב חֲדוּהִי וְדִרְעוּהִי דִּי כֶסֶף, עַד הָכָא הוּהּ מִסֵּט' דְטוֹב וּבִגִיד אִמְר' דִּי דֶּהֱב טַב. מִמְרָאָה מִתְּנִיו וְלִמְטָה רַע הַהִיד מְעוּהִי וִירְכַתִּיה דִּי נַחֲשׁ, מִסְטָרָא דְנַחֲשׁ הַקְדְּמוֹנִי. וּמָהֵאִי אֵילְנָא נַחְתִּין נִשְׁמַתִּין דְּעַרְב רַב דָּאִינוּן דְּעַרְבּוּבִי דְטוֹב וְרַע, וְכִמָּה נִימִין תְּלִין מָהֵאִי אֵילְנָא דָּאִינוּן צְבָא הַשְּׁמַיִם דִּי מִמֶּנּוּ עַל כְּכַבְיָא וּמְזוּלִי. וְכִלְהוּ מְעוּרְבִי טוֹב וְרַע, וְהוּ עֲנִפִין תְּלִין מָהֵאִי סְטָרָא וּמָהֵאִי סְטָרָא, אֵלִין מִמִּיתִין וְאֵלִין מַחִיִין. אֵלִין שְׂדִים מִסֵּט' דְשִׁמְאָלָא, וְאֵלִין מִלְאכִי מִסֵּט' דִּימִין, וְהוּ יָדַעִין כָּל גּוֹזִין דְּעֲנִפִין דָּאִילְנִי דָּאִינוּן מְזוּלִי וְכְכָבִים, וְהוּ לְקִטִין עֲשִׁבִין כְּגוֹנוֹנָא דְאֵלִין גּוֹזִין. וְהוּ עֲבָדִין דִּיוֹקִנִין כְּפֹם הַהוּא מְזַל דְּהוּ כְּעָאֵן לִנְחָתָא לִיה. כְּגוֹן טִלָּה אוֹ שוֹר אוֹ בְּתוּלָה אוֹ תַּאוּמִים דָּאִיהוּ צוֹרֵת אָדָם דוּ (דף צ"ו ע"ב) פְּרָצוּפִין דָּאִיהִי דִיוֹקָנָא דְנוֹקְבָא. אוֹ סְרֻטָן אוֹ אֲרִיָּה אוֹ מַאֲזִנִים אוֹ עֶקְרָב אוֹ קֶשֶׁת אוֹ גָּדִי אוֹ דְלִי אוֹ דָּגִים, וְהוּ מְקַטְרִין לֹן בְּאֵלִין עֲשִׁבִין בְּכָל גּוֹזִין. לְכָל חַד כְּפֹם גּוֹזִין דִּילִיה לְעִילָא, וְהָכִי הוּ עֲבָדִין דִּיוֹקִנִין דְצוֹרֵת חֲמָה וּלְבָנָה וּשְׁבַעָה כְּכַבִּי לְכַת. וְהוּ מְקַטְרִין לְכָל צוֹרָה דְּהוּ כְּעָאֵן לִנְחָתָא לְעֵלְמָא. וּבִגִיד אַתְּמַר עֲלֵיהוּ כֹה אִמְר' יי לְמְקַטְרִים וְלְמִזְבְּחִי לְכְכָבִים וְלְמִזְלוֹת וְלִשְׁמֵשׁ אוֹ לִירַח אוֹ לְכָל צְבָא הַשְּׁמַיִם אֲשֶׁר לֹא צִוִּיתִי. אֵיל מָאִי לְמִזְבְּחִים, אֵיל לְכָל דִּיוֹקָנָא הוּ עֲבָדִין דְּנִסְטִלִין בְּעִירָן אוֹ עוֹפִין כְּפֹם הַהוּא מְזַל וְהוּ דְּבַחִין עֲלֵיהוּ, וְדָא אִיהוּ לְמִזְבְּחִים. וְהוּ נַחְתִּין לֹן וּמִמְלִלִין עֲמָהוּן וְהוּ עֲבָדִי רַעוּתֵיהוֹן וְהוּ סִגְדִין לֹן וְהִימִנִין בְּהוֹן, אֵיל בְּמָאִי הוּ נַחְתִּין לֹן. אֵיל בְּרִי הוּ יָדַעִין כָּל שְׁמָהּ דְשִׁמְאָ מְפֹרָשׁ, וְהוּ מִשְׁבִּיעִין לֹן, וְלִבְתָּר עֲאֵלִין שְׁמָא מְפֹרָשׁ בְּפֹמִיָּהוֹן דָּאֵלִין דִּיוֹקִנִין וְהוּ מִמְלִלִין. וְדָא אִיהוּ רֹזָא דְקָרָא (יִרְמְיָה כח) וְהוֹצֵאתִי אֶת בָּלְעוּ מִפִּיו, נָפַל שְׁמָא מְפֹרָשׁ וּמִיד נָפַלֹת צִלְמָא עַל אֲנָפוּהִי ג). אֵיל רַבִּי אֶלְעָזָר וְכִי אֵיךְ הוּהּ שְׁמָא דְקְבִיָּה מְלִיל בְּהוֹן. אֵיל, בְּרִי, עַל הָאִי אַתְּמַר (שְׁמוֹת כ) לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יי אֱלֹקֶיךָ לִשְׁוֹא כִּי לֹא יִנְקֶה וְכוּ'. אֵיל וְכִי יִכִּיל בַּר נֶשׁ לְאֹוֹלִיף שְׁמָא דְקְבִיָּה לְמַגְנָא. אֵיל אֵין. וְכְגוֹנוֹנָא דָּא מָאֵן דְּאִפִּיק מִרְשוֹת הַיַּחֲדִיד וְאֶעֱלֵי בִרְשוֹת הָרַבִּים. אוֹ דְּאִפִּיק זֶרַע מִנִּיה מְאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ וְאֶעֱלֵי בִרְשוֹת נֹוֹכְרָא, כָּאִלוּ הָאִי נִטַּע אֵילְנָא דְטוֹב וְרַע, וּבִגִּין הָאִי בַר דְּנִטַּע בּוֹזוֹ' אוֹ שְׁפַחָה אוֹ גִּוְיָה אוֹ נִדָּה אַתְּמַר לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ פֶּסֶל. וְעַל בְּרִיתָא דְאַתְּעִבִידִת בְּגוֹנוֹנָא דָּא אַתְּקִרִיָּאת מִסְכָּה. וְעֲלִיָּהוּ אַתְּמַר (דְּבָרִים כז) אֲרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסֵּכָה וְגַר, וְשֵׁם בְּסֹתֵר. מָאִי בְּסֹתֵר בְּסֹתֵר דְּעֵלְמָא. וּבִגִיד אִמְר' קְבִיָּה (שְׁמוֹת כ) לֹא תַעֲשֶׂן אֶתִּי אֱלֹהִי כֶסֶף וְאֱלֹהִי זָהָב. וְהָכִי אֹוִקְמוֹהוּ חֲבֵרִיָּא לֹא תַעֲשֶׂן אֶתִּי כְדִמּוֹת שְׁמַשִּׁי שְׁמַשְׁמִשִּׁין אוֹתִי (נִיא לְפָנִי) בְּמִרוֹם לְצִיִּירָא בְּסֹתֵר דִּילִי שׁוֹם צִיּוֹר אוֹ דְּמִיּוֹן. דְּכָל מָאֵן דְּצִיּוֹר לְעִיל לְקְבִיָּה בְּסֹתֵר (דָּאִיהִי שְׁכִינְתָּהּ כְּלִילָא מְעַשֵּׂר סְפִירָאֵן) שׁוֹם צִיּוֹר וְצֵלֶם וְדִמּוֹת כְּגוֹנוֹנָא דְּמִצִּירִין בְּשְׁמִשִּׁין דִּילִיה. נִשְׁמַתִּיה אַתְּלִבֶּשֶׁת בַּהּוּא צִלְמָא, כַּד נִפְקַת מָהֵאִי עֵלְמָא קֵלָא נִפְקַת לְגַבָּה לְצִלְמִי תּוֹקְדוֹן בְּנוֹרָא. וּבִגִיד אִמְר' קְבִיָּה (יִשְׁעִיה ב) וְאֵל מִי תְּדַמְיֻנִי וְאִשׁוּהָ יֹאמַר קְדוֹשׁ. וְאֵל מִי תְּדַמְיֻן אֵל וְמָה דְּמוֹת תַּעֲרֻכוּ לוֹ.

וברי, ודאי כל מאן דאפיק מרשות הרבים ואעיל ברשות היחיד, או מרשף היחיד ואעיל ברשות הרבים, כאלו ערב שמא דקביה בעיז ועביד אילנא דטוב ורע. ודא הוא רזא דהוה נפיק בלעז מפיו, דביה הוה אמר צלמא דנבוכדנצר אנכי יי אלקיך, ובגיד לא תשא את שם יי אלקיך לשוא. ועתיד הקביה לאעקרא האי אילנא מעלמא ולאוקדא ליה בגיהנם ההי"ד (שם א) והיה החסן לנערת וגו'. א"ל ר' אלעזר, איכ אסיר לעמא לאשתמש בשום מלאך ולא בשמא בעלמא בתר דאית ערבוביא. א"ל ברי. לאו הכי, דהא אמר קביה לאדם מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל. א"ר אלעזר, האי הוה קדם דחאב, בתר דחב ונחית מאתריה אתערב באילנא דטוב ורע. א"ל ודאי הכי הוא, ובזמנא דישאל אינון בגלותא כאלו הו מעורבין באילנא דטוב ורע. ובגיד אוקמיהו קדמאין ישראל בגלותא עובדין עיז בטהרה הם. אבל אלין דידעין אילנא דקביה דאיהו עץ החיים נטוע בגן דיליה דאיהי שכינתא דיליה דאתמר בה (תהלים ה) לא יגורך רע, יכלין לנחתא חילא מתמן לגבי שכינתיה בלא ערבוביא כלל. בכל פקודא ופקודא איהו עץ פרי עושה פרי (דף צ"ח ע"א) למינו נטוע בגן בלא ערבוביא כלל. ובגיד אמר למינו, אבל עץ הדעת טוב ורע לא אתמר ביה למינו, אבל מעורב מין דלא במיניה. ובגיניה אתמר (ויקרא יט) שדך לא תזרע כלאים וכי שעטנו לא יעלה עליך. זכאה איהו מאן דסליק אמונה דקביה דאיהי שכינתיה כלילא מעשר אמירן במחשבתא חדא ברעותא חדא בלא ערבוביא כלל. דכל ספירה וספירה נטועה ביה. ואיהי גן. דכלהו ספירן בה אינון חד. וכל חד עביד בה פרי. למינו. איהי מין דכל חד וחד לא נפיק מניה זרעין לבר. הכי צריך בר נש דלא אפיק זרעא לבר מבת זוגיה דאיהי מין דיליה יחודא דיליה. ובהווא זמנא דצריך בר נש ליחדא לקביה בשכינתיה צריך להפשיט מניה כל מחשבין דאינון קליפין דאתמר בהון (משלי יט) רבות מחשבות בלב איש. ולסלקא שכינתיה לגביה במחשבת' חדא ההי"ד ועצת יי היא תקום. כגוונא דבר נש דמתחיד בבת זוגיה ואתפשט מלבושו (ה) למהוי עמה חד ההי"ד והיו לבשר אחד. הכי צריך לאפשטא מניה כל מחשבין אחרנין בזמנא דמיחד לקביה בכל יומא תרין זמנין שמע ישראל יי אלקינו יי אחד.

תקונא שתין ושבעה ליום ל"ד ה' תשרי

בראשית ברא אלקים, דא מטטורין, דברא ליה קביה קדמון וראשית לכל צבא השמים דלתתא. ודא איהו אדם א (א) הקטן. דקביה עבד ליה בדיוקנא וציורא דלעילא בלא ערבוביא. ועליה אתמר תוצא הארץ נפש חיה למינה, ואיהו עץ פרי עושה פרי למינו כגוונא דלעילא. ווי מאן דעביד ערבוביא לעילא ולתתא. דהאי איהו אילנא דערבוביא. ערבוביא מאילנא דמותא. בגין דא אתקרי מטה דאתהפך לנחש לאלקאה ביה לחייביא. ומאן איהו דאפיק ליה, קביה דשליט עליה, והא אוקמוה. א"ל ר' אלעזר, אבא, כיון דקביה הוה ידע דאילנא דא הוה עתיד לגרמא מיתה לאדם [ולכל דרין דעתידין למהוי אבתרי] (כת"י אמאי ברא ליה א"ל וא"כ) אמאי ברא ליה לאדם דעתיד למחטי קמיה. א"ל, ברי. דיוקנא דלעילא לא הוה שלים עד דברא לאדם דהכי הוה אדם דלעילא (כ"י לגבי אדם דלתתא) כגוונא דנשמתא לגבי גופא, וכמה דלא אית עובדא לנשמתא בלא גופא, הכי הוה צריך למעבד דיוקנא לתתא לאפקא ביה עובדא, וכלא כגוונא (כ"י כעובדא) דלעילא. אד"ם איהו לחשבן זעיר ב) דחנוך ט', [ט'] נקודין, פעולה דיליה שכינת' כלילא בכל (כ"י מכל) אתון דאורייתא, וכלא כגוונא דלעילא. אדם דלעילא לא הוה שלים בלא נוקבא ההי"ד וזכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם. אדם דכר ואדם נוקבא. וכד אתברי אדם דלתתא דאיהו נוקבא ההי"ד ויברא אלקים את האדם בצלמו, אשתלים דיוקנא דלעילא, ודא איהו רזא כי לא המסיר יי אלקים וכי. ואמאי, בגין

דאדם אין. ובג"ד מוכרח הוה אדם למברי ליה לאשתלים ביה דיוקנא דלעילא, ונוקבא בהא [דהאין] אדם, בה הוה חד, הה"ד כי אחד קראתיו וגומר. ודא רזא דנשמתא. לבתר אמר לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו. דא גופא דאיהו עבד שפחה כליל מטוב ורע. בגין למהוי ליה אגרא ועונשא, ובגינה אמר ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע, וא"ל ובחרת בחיים, דאם לא יהבה בידיה לא הוה ליה אגרא ועונשא והוה כבעירא. (דף צ"ח ע"ב) ועם כל דא אחזי קב"ה ליה כל מה דאירע ליה, אם הוה מטה כלפי חסד דהוא כלפי זכו, או אם הוה מטה בה כלפי חובא. דאי קב"ה בעא במיתתיה לא הוה אחזי ליה תרין אורחין דיליה דאינון מות וחיים ביד לשון. ואחזי ליה דלא הוה מערב טוב ברע דאפריש לון קב"ה. כד"א ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. (ורזא ג) דמלה (שמות כו) והבדילה הפרכת לכם. והכי עבד קב"ה בגופא דבר נש טרפשא דאפריש בין דרגין דאילנא דטוב ובין דרגין דאילנא דרע. ומני ליה דלא לערבא טוב עם רע. כד"א ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. קב"ה מני ליה לאסתמרא מניה, ולבתר אמר איהו האשה אשר נתת עמדי וגו'. אדהכי הא סבא חד אזדמן ליה, ואמר ר' ר' הא חזינא קרא דאמר באורייתא אדם כי ימות באהל. והא אורייתא קדם דאתברי עלמא הות. וחזינא דעלמי אקדים לאדם. דכל עלמי וצרכוי אתבריו קדם דאתברי אדם. אי הכי מאי תקנתא אית הכא. א"ל, סבא, והא כתיב דנשמתין דצדיקיא אתבריו קדם דאתברי עלמא כד"א בראשית ברא אלקים, ולית ראשית אלא נשמה דאתמר ביה נר יי נשמת אדם איהי נשמתא דאדם דלעילא. אלא אית אדם ואית אדם. אית אדם דאיהו אדם דנשמתא. ואית אדם דגופא דאתמר ביה אדם להבל דמה. ועליה אתמר (במדבר יט) אדם כי ימות באהל. ועליה אתמר (ירמיה יז) ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו, ודא סמא"ל אדם בליעל איש און, ואית ליה תרין נוקבין בישין, ועלייהו אתמר (ויקרא כא) על כל נפשות מת לא יבא לאביו ולאמו לא יטמא. ולית אביו אלא קב"ה, ולית אמו אלא שכינתא. [א"ל] וכי לא אתמר בקב"ה ובשכינתיה (ירמיה כו) הלא כה דברי כאש נאם יי מה אש אינו מקבל טומאה הכי איהו לא מקבל טומאה. א"ל והא כתיב את מקדש יי טמא ודא שכינתא. א"ל [אלא] ודאי דקב"ה ושכינתא לא מקבל טומאה, אבל כל מאן דסאיב אתר דאיהי שריא ביה אתחשיב ליה כאלו עבד ליה. ובג"ד לאביו ולאמו לא יטמא ולית אביו אלא קב"ה ולית אמו אלא שכינתא ודא איהו רזא מאן דאעיל מר"ה לרשות היחיד. ובג"ד אמר ולא תחללו את שם קדשי. ודא אדם דאיהו רשות היחיד דאיהי יקריק יחידו דעלמא, ודא איהו אדם [דנשמתא] (ובגין דא לאביו ולאמו לא יטמא. ודא איהו רזא מאן דאעיל מרשות הרבים לרשות היחיד. ובגין דא אמר) אדם כי ימות באהל, דא אדם בליעל, ומסטרא דא בר נש רשע קרוי מת מעיקרא מקמי דאתברי עלמא. אבל לא אתמר על אדם דאיהו מסטרא דקודשא. וכמה טפשיין אינון בעלמי דאמרין הא קב"ה גזר על בר נש דימות הה"ד אדם כי ימות. ואיך אמרין דלא יהא מיתה מיניה, ווי לון דטב לון דלא אתבריו בעלמא, דאלין אינון דשוין לון שוין לאדם דאתקרי ישראל, ולאדם בליעל, ואמרין כאדם טוב כחוטא, כלהון שוין, יהיו כמוך לפני רוח אלין חייביא דאמרי הכי, ומלאך ה' דוחה מנייהו, דאית אדם דאיהו ישראל, ואית אדם דאיהו מלאך ודא מטטרון. ואית אדם בדיוקנא דקב"ה דאיהו אצילותיה ודא י"ד ק"א וא"י ק"א. ולית ליה בריאה ויצירה ועשיה אלא אצילותא. ובאתר דא לית חטא ולא מות הה"ד (תהלים ה) לא יגורך רע. ועל האי אדם בליעל מני קב"ה דלא למיכל מניה ודלא לערבא ליה עם טוב דהאי איהו כמאן דערב כספי עם עופרת. ודא גרים בלבולא בפמליא דלעילא. וערב חשוכא בנהורא. מה דאפריש קב"ה. כד"א ויבדל אלקים בין (דף צ"ט ע"א) האור ובין החשך. ולא עוד אלא מאן דאעיל זרעיה בנדה או שפחה או גיה או זונה כאלו מערב מה דאפריש קב"ה דכתיב ויהי מבדיל בין מים למים. דאינון מי נדה למי דכ"א, דדא אסור ודא מותר

מותר, ודא כשר ודא פסול, דא טומאה ודא טהרה. אלין אינון שית סדרין דאתיהיבת (בהון משנה) (סיא למשה ד) לאפרשא בין טוב לרע דערב לון אדם ודרין דאתו אבתריה.

תקונא תמניא ושתינ

בראשית ברא אלקים. מאי אלקים. (בראשית א) להט החרב המתהפך לשמור את דרך עץ החיים, מטה האלקים ודאי, ודא מטטרוין. והא אוקימנא (א) ליה דאתהפך מדינא לרחמי, וביה אשתניו (נ"א אשתכחו) כל דיוקנין דלא דמו דא לדא. כד אתהפך מימינא לשמאלא אחזי פרצופא דשור. וכד אתהפך משמאלא לימינא אחזי פרצופא דאריה. וכד אתהפך מתרוייהו למערב אחזיר אנפוי ואתהפך לנשר (נ"א לאדם), וכד אתהפך מתרוייהו למזרח דאיהו באמצעיתא אתהפך לאדם (נ"א לנשר), מלמטה [ולמטה] לנשר, לית דיוקנא בעלמא דלא אשתמודע ביה. י"ב מזלות אתחזין ביה, וכל דיוקנין דמלאכייא ודיוקנין דנשמתין ודיוקנין דכל מה דאתברי בשמיא ובארעא. [לאו איהו דיוקנא דאדם שלים בכלא תקונין, אלא אם הוא] [נ"א כלא הוה] כליל בשמיא וארעא ושמש' וסיהרא וככביא ומזליא וכרסייא ומלאכים, וג'ע וגיהנם מסטרא דתרוייהו אתיהיב יצה"ט ויצה"ר, ג'ע מצא אשה מצא טוב. גיהנם ומוצא אני מר ממות את האשה. ותרוייהו בלבא, לב חכם לימינו, ולב כסיל לשמאלו.

תקונא שתינ ותשעה ליום ל"ה ו' תשרי

בראשית ב', תרין חכמה ותבונה [ובינה]. תליתאה (משלי א) יראת יי ראשית דעת. ובהאי דעת אתמר והאדם ידע את חוה אשתו, דלית זוג אלא (א) בדעת דאיהו עמודא דאמצעיתא. יחודא דאבא ואימא. [נוכמה דעמודא דאמצעיתא יחודא דאבא ואמא], הכי איהו לתתא צדיק יחוד' דעמוד' דאמצעיתא ושכינתא דלתתא. וגוף וברית עלייהו אתמר (שמואל ב) כי אל דעות יי וגו'. ותרוייהו עדות. דלית עדות פחות מתרין. והא בן איהו יחוד דאבא ואימא. איהו עמוד סביל כלא. כגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון דעלמא על חד סמכא קיימא. כד'א (משלי ט) וצדיק יסוד עולם. הכי אבא ואימא סמכין על עמודא דאמצעיתא, ואיהו יחוד בין אם ובת כגוונא דא קריק, וביה אתעבידו ה'ה אחד אחד. י"ג הכא וי"ג הכא, ואיהו ו' יחוד דתרי אחיות. כגוונא דא ויצר יי. דא רזא דא. ו' לעילא ו' לתתא ו' באמצעיתא, יחודא דתרוייהו כלה וחמותה (ה' מן אלקים ו') [נ"א ה"י מן אלקים (ו') מלא] כללא דתרוייהו. ה'ה אמא וברתא. ו' בין תרוייהו. לעילא לית ערוה ובאתר דא אמר לא תדמה ליוצריך לתתא. בר מאתריה אמר לא תקרבו לגלות והא אוקימנא לעיל (ב) ועוד אשכחנא רזא עלאה, ערוה ער ו'ה. כד ו' בין ער דאיהו רע, אתעביד עור, הה"ד ויעש יי אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. ועלייהו אתמר ולפני עור לא תתן מכשול, (דף צ"ט ע"ב) דהא [דאיהו] רע מן עור, איהו ערוה דאפריש בין ו'ה דאינון אח ואחות. כד אתלבש אילנא דחיי באילנא דטוב ורע, הה"ד ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע. בזמנא דאיהי (סיא דהאי) ער בין ברא וברתא, לא תקרבו לגלות ערוה, לא תקרבו ו' לה' דלא אתגליא רע בינייהו דאיהו אחר, דעליה אתמר וסוד אחר אל תגל (ג). עריה תעור קשתך, ער יי, רע בזמנא דאיהו בין ייק. ההוא רע לא תקרב ו' בה'. והאי איהו קליפה דערלה, ער מן ערלה ר'ע. אדם בהאי חאב כמה דאוקמוה מארי מתני' אדם הראשון מושך בערלתו הוה. ודא גרים עריין בעלמא. ובג'ד עריה תעור קשתך. תעור איהו ערות בהפוך אתוון. באן אתר, קשתך דאיהו קשת הברית. דעליה אתמר ותלד רחל ותקש בלדתה תקיש איהי קשת', (ורזא דמלה (בראשית ד) בעצב תלדי בנים), ומתמן אמרה חנה (שמואל א) אשה קשת רוח אנכי. ודא רזא (בראשית ט) את קשתי נתתי

תקוני תקונא שתין ותשעה [דף ל"ט ע"ב ק ע"ה] הזהר רנט

נתתי בענן. ואוקמוהו חברייא מלה דאקיש לי. מוקש כתיב ביה. דביה הוה מוקש לאדם קדמאה. כמה דאוקמוהו אדה"ר מושך בערלתו הוה. ומה דנטיר ליה איהו בהקש [אלי] בשותפו עמי בדיוקנא (ד) דילי, עלה [עליה] אתמי ויברא אלקים את האדם בצלמו. בגין דמאן דנטיר ברית זכה למלכות. הרי איהו בהקש לי בשותפי עמי. ואם לא נטיר ליה אתחזר קיש, קשה ליה קשה לאת ה'. ועל האי קש אתמר ובית עשו לקש (ה). ואיהו לקיש בהפוך אתון שקל. ואיהו שקל לצדיקים דנטרין ברית שקל הקדש. ווי למאן דלא נטיר ליה, וזכאה איהו מאן דנטיר ליה. ומאן דנטיר ברית האי (איהו) עד עליה. ע' מן שמע, ד' מן אחד. ואי לא נטיר ברית פרח מניה קוצא מן ד' מן אחד ואשתאר אחר עד. (עו) (כאן חסר).

והאדם ידע וכו'. קם סבא פתח ואמר ר' ר', ועד הכא לא הוה ידע אדם לאנתתיה. אלא בזמנא דחאב אסתלק שכינתא מאתריי, והכי אוקמוהו מארי מתני' דבזמנא דלית שכינתא באתרה אסור בתשמיש המטה. בגין דעלה אתמר (שם מז) וישתחו ישראל על ראש המטה. ומאן אתר אסתלקת, מימינא ומשמאלא דתמן הוה [הות], ודא הוא רזא דעיבור (ס"א ויעבור) ע"ב ר"ו, חסד גבורה. ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין הנותן מטתו בין צפון לדרום הויין ליה בנים זכרים. ואיהו גרים דאסתלק ההיא מטה מתמן. הכי אסתליק איהו מתשמיש המטה. ובתר דקביל עונשיה אתחזר מטה לאתרהא, בההוא זמנא והאדם ידע את חוה אשתו. ועוד והאדם ידע את חוה אשתו, אית ידיעה לטב, ואית ידיעה לביש, כגון וידעו כי ערומים הם. וכגון (יחזקאל טו) ואת ערום ועריה (ו). ערום מאורייתא דבכתב ועריה מאורייתא דבע"פ. ועוד והאדם ידע, כגון ומרדכי ידע את כל אשר נעשה, הכי אדם ידע דגרי' אפרש' בין קבי' ובין שכינתיה, דאדם חאב במחשבה, וחווה חאבת במעשה, בההוא אתר דאתמר ביה ישראל עלה במחשבה, בההוא אתר דאיתנטיל נשמתיה בארץ אצילות תמן חאב. וחווה במעשה דיליה, דאיהי כח דיליה, כ"ח אתון דמעשה בראשית. וכלא חכמ' כ"ח מ"ה. ועוד והאדם ידע (י). ידע חובא דיליה, במאי, בקין, כד"א ותהר ותלד את קין. בגין דעליה אתמר (ישעיה טו) כי משרש נחש יצא צפע דאיהו וזהמא דאטיל נחש בחוה. והוה ידע וזהמא דיליה דאתפשט עד קני חותן (ח) משה, וכד חמא גלגולא ותיובת' דיליה תמן, אמר קניתי איש את יי. כען ידענא ליה דקניתי ליה בקני חתן משה ורוחנא ליה (דף ק' ע"א) תמן, ובג"ד אתמר קניתי איש את יי ודא איהו רזא (ט) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו', א"ל ר' שמעון, סבא סבא, ואמאי טרח קבי' בהון לאייתאה לון בגלגולא. א"ל בגין יקרא דצדיקיא לאעברא חובא מבנייהו. דעד דקין תב בתיובתא פגימו דאדם לא אשתלים. ובג"ד ליקרא דיליה טרח קבי' בקין. והכי בכל רשיעי' דאינון בני צדיקיא. א"ל ומאי איהי וזהמא דאטיל נחש בחוה. א"ל, דא לילית, טפה סרוחה, איהי וזהמא, ואיהי שאור שבועסה, דאתמר עלה מי מעכב שאור שבועסה, ואיהו איבא דסמאל' דאתמר ביה ותקח מפרי' ותאכל, דא מו"ת דאתמר עלה (משלי ה) רגליה יורדות מות. ואיהי טפה בישא. וזהמא דאל אחר. סם מות. וזהמא. וערלה דאילנא דמותא. ובגינה אוקמוהו מארי מתניתין אדם מושך בערלתו הוה. ותוסף ללדת את אחיו את הבל. פתח ואמר (תהלים קד) תוסף רוחם יגועון ואל עפרם ישובון. הכא רמין גלגול' דצדיקי', ואחיו ליה [לה] קבי' גלגולא דיליה בכל דרא ודרא. איך הוה אזיל מצדיק לצדיק עד שתין רבוא. עד דמטי לההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר. בשגם זה הכל ואוקמוהו קדמאי בשגם דא משה. ומיד דחמא [דחמאת] דעתידה אורייתא לאתיהבא על ידיה, אוסיפת בגיניה כמה קרבנין לקבי' וכמה צלותין ובעותין. ודאי איהו ותוסף ללדת, ובג"ד אתמר ביה (קהלת א) דור הולך ודור בא. ולית דור פחות מששים רבוא. (י) ולעילא דור הולך דא ר' דסליק לשתין רבוא בשית ספירן. והארץ לעולם עומדת דא שכינתא דאיהי עומדת ליה. ואיהי שעתא דקיימא ליה. ובגינה אתמר לית מזל יומא גרים מזל

מזל שעתא גרים. ולית לכל בר נש קיימא שעתא. דהא אית בר נש צדיק דלא קיימא ליה שעתא. דלא קיימא שעתא אלא לבעלה. והאי שעתא מינה בני חיי ומוזני לבר נש. ובגיד אוקמוה מארי מתני בני חיי ומוזני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא. מאי מזלא דילה בעלה. ולבעלה לית מזל כמה דאוקימנא אין מזל לישראל. ואע"ג דכלא תליא א' במזלא אפי' ס"ת שבהיכל. היכל שכינתא תתאה, ספר תורה צדיק. ותריסר מזלות אינון. ואינון ר"ו (דאשתכח ו') [ג"ל דאשתכחון] [מאת א']. ודא רזא דואזי וא', תמן ו' עלא דאיהו מזלא עלאה דסליק במחשבה, (דאיהו א' תמן ו' דאמצעייתא דאת א' איהו מזלא דכלא דסליק באת ו' עלאה דאיהי ברישא דאת א'). וכד סליק במחשבה אתמר ישראל עלה במחשבה דאיהי ו' דעל רישא דא'. ובגיד לית מזל לישראל. [דהא במחשבה סליק, וכל מזלא איהו ממנא על שעתא. וי"ב מזלות] (דאיהו מזלא דכלא וכל מזלות מניה תליין) דאינון ו' ו'. די ממנן על תריסר שעתא דאינון היא היא. זכאה איהו מאן דקיימא ליה שעתא, דאיהו גלגול דכלהו דא ו' דאיהו גלגל. ועם ו' אתעביד גלגול, דאיהו ברזא דס"ו מן יסוד, דאתמר ביה (בראשית מו) כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה ששים ושש, לאתערותא דעמודא דאמצעייתא ששים. לאתערותא דצדיק ושש. וכלא אתרמיז בצדיק דביה גלגול, ועוד יסוד תמן י"ד דאתגלגל ביה ונח מכל גלגולין דאתגלגל, ובגיד ויכל אליקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. ואות ו' דגלגול ביה סליק צדיק לשתיין רבוא. בצדיק אינון שית. ובעמודא דאמצעייתא סליק לשתיין. ובכתר עלאה דאיהו א' סליק לשתיין רבוא. ודא איהו דור הולך ודור בא. א"ל ו' שמעון, והא סבא אמר דאיהו גלגול (דף ק' ע"ב) ביסוד איהו. ותמן ו' דמתגלגל ביה ושריא עליה ונח ביה מההוא טרחא דגלגולא דטרח בשית יומי. דסלקין לשית באת ו'. ולשתיין ב' שית זמנין עשר. ולשית אלפין באלף, ולשתיין רבוא בכתר עלאה, ודא איהו דור הולך ודור בא והארץ לעולם עומדת, ובכל זמנא דאתי ואזיל שעתא קיימא ליה הה"ד והארץ לעולם עומדת. דלהאי בת זוגיה קיימא ליה בכל אתר ובכל גלגולא ובכל שעתא אע"ג דאזיל ואתי בכמה גלגולין. האי איהו צדיק וטוב לו. ולמאן דשעתא דיליה לא קיימא ליה, אלא שעתא אחרא דלאו בת זוגיה קיימא ליה והאי איהו צדיק ורע לו. כמה דאוקמוה מארי מתניתין כל מי שדוחק את השעה השעה דוחקתו. א"ל ו' אלעזר, והא ו' פדת צדיק גמור הוה, ואמאי לא נפל בשעת' דיליה דאיהי בת זוגיה בן גילו. א"ל, ברי. אית גלגולא דמחייב ליה דנפיל במזליה דאיהו בן גילו דאתמר ביה (דברים ה) ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם, דאיהי שעתא דמוזני ושעתא דחיי ובני. ואית גלגולא דמחייב ליה דלא נפיל בשעתא דמוזני דאיהי בת גילו אע"ג דעביד כמה זכון בעלמא. ובגיד אוקמוה מארי מתניתין בני חיי ומוזני לאו בזכותא תלי' מלתא אלא במזלא תליא מלתא. דגלגולא גרים ליה כאלו במזלא תליא מלתא. ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא והדר אברייה ואפשר דנפלת בשעתא דמוזני. הכי שמענא, בודאי דכל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני עצמו, דא גופא דבי' דאתקרי עולם קטן, ובג"כ אתמר אי בעית דאחריב לעלמא ואייתי ליה בגלגולא אחרא ואולי דנפלת בשעת' דמוזני, אדהכי הא סבא דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית לגביה ואמר. עולם דכל צדיק, דא שכינתא, כד אסתלק מינה עמודא דאמצעייתא ואשתארת [אשתארת] חריבה. ובגינה אתמר תבעי דאחריב עלמא. דכל ספירה וספירה אתקריאת גלגל. ועם ו' איהו גלגול, ושית ספירן באתון [באות ו'] סלקין לט' רבוא. ודא איהו דור הולך ודור בא, ולית דור פחות משתיין רבוא. והארץ לעולם עומדת דא שכינתא דאיהי אתקריאת אולי. ועלה אתמר כולי האי ואולי דזכי לשעתא דמוזני. ועלה אתמר (דניאל ח) על אוכל אולי. דכבר אתחייב קדם דייתי לעלמא דאיהי שכינתא תתאה. הא אתחייב בספירה דאיהי לעילא מניה, עד דאתתקן לההוא אתר דאתנטיל בר נש נשמתיה לית ליה תקנה בשכינת' תתאה דאיהי שעתא דכלהו, ובגיד שעתא

לא קיימא ליה. ואם תליא במזלא עלאה. אפילו דיעביד כמה זכון לאו בזכות' תליא מלתא דהא מחוייב איהו מלעילא. אר"ש מהכא משמע גלגולא דתליא בשכינתא דאיהו במיניה. אבל אם אחרת יקח לו אם ההוא רוחא י"תי בגופא אחרא דהא לאו איהו מיניה, מה כתיב ביה קיימא ליה שעתא תמן. ואיהי בת זוגיה אמר ודאי קיימא ליה שעתא דאיהי בת זוגיה דאתגלגל עמיה. אם לא קיימא ביה שארה כסותה ועונתה לא יגרע. שארה, דא גלגולא קדמאה שאר בשרו. כסותה, כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו דא גלגולא תניינא. ועונתה, אדם יחודא דיליה דאיהו גלגולא תליתאה. אר"ש סבא סבא פתח מילין יתיר דהא סתימין מילין דילך. א"ל ההוא סבא, שארה, דא מזונא מסטרא דימינא דמתמן כל מזונא קא אתיא. הה"ד (תהלים קמה) פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון, כסותה, מסטרא דשמאלא דאיהו כסות עינים דמתמן עריין לשמאלא בגין דסטרא שמאלא תמן פגימו. הה"ד מצפון תפתח הרעה. ובג"ד אתמר ביצחק ויהי כי זקן יצחק ותכהין עיניו מראות, תמן צריך כסויא. ומשה בההוא אתמר ביה (שמות ג) ויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל האלקים. ובג"ד ציצית ותפילין אינון כסויא דיליה יב' הה"ד כי היא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו (ובעור דתפילין כסותה לבדה היא שמלתו לעורו) (דף ק"א ע"א) בעור דתפילין. כסותה. על ד' כנפות אשר תכסה בה. ועונתה, מסטרא דעמודא דאמצעיתא דאיהו ישראל. שמע ישראל. לתמן יחודא דיליה. הה"ד ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף יב'. דהן (איוב לג) כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. אבא דאיהו חכמה, באלין תלת נחית בגלגול. והא כתיב באדם וחוה דסלקין במטה שנים וירדו ז', אמר ודאי הכי איהו. דאינון אדם וחוה קין ותאומתו הבל ותריין תאומותיו. וקין בגין דהוי להבל ב' תאומות וליה לא הוה אלא חד, קני להבל, דא גרים ליה כי שבע יפול צדיק וקם. דחב בשכינתא דאיהי בת שבע. ובג"ד נפל בשבע, דאתתא גרים לה מיתה. ודא ירידה דיליה דנחיתת שכינתא תתאה מאתרהא. ולבתר דאשתרש בה (נ"א דאשתמש בהאי) אילנא ונחית תמן נביעו למעבד איבא דאיהו פריה ורביה. דא גרים אדם דאתברי בדיוקניה דאסתלק נביעו משכינתא תתאה ומשבע דרגין דיליה. לבתר דנחיתו תמן כלא סליק לאתריה ורזא איהו וקם. ומאי הוה נביעו דאסתלק מניה. ו' דאסתלק עד אין סוף דאיהו מזלא עלאה דנחית ליה ו' דאיהו אבא לאתריה, ולבתר סליק אבא כל בריה לאתריה (נ"א דנחית לון דאיהו אבא לבריה ולבתר סליק אבא מבריה לאתריה). (כל זה מיותר דאיהו שעתא דקיימא ליה. וזכא איהו מאן דקיימא ליה ולא דחיקא ליה שעתא כמה דאוקמוה כל הדוחק את השעה שעה דוחקתו. והא ר' פדת דדחיקא ליה שעתא. א"ל קב"ה אי בעית דאחריב עלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני. א"ל בוצינא קדישא כולי האי אמאי. א"ל דא רזא רברבא. שמענא דבר נש דאתי בגלגולא ואתחייב למארי קדם דייתי לעלמא אע"ג דיעביד כמה זכון לאו בזכותיה תליא מלתא דהא מזליה גרים ליה. ומה דאמר אי בעית דאחריב לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני. בודאי הכא שמענא דכל צדיקא וצדיקא אית ליה עולם בפני עצמו ודא גופא דב"נ דאתקרי עולם קטן. ובג"ד אמר אי בעית דאחריב לעלמא ואייתי ליה בגופא אחרא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני א"ל והא כתיב (שמות גא) אם אחרת יקח לו שארה כסותה ועונתה לא יגרע, והן כל אלה יפעל אל וכר' (שם) ואם שלש אלה לא יעשה לה ויצאה חנם אין כסף. א"ל ודאי אתגלי הכא רזא עלאה כמה דאוקמוהו מארי מתניתין אשתו כגופו דמיא. ואשתכח דאיהי חיים דיליה הה"ד (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת. (משלי ג) עץ חיים הוא למחזיקים בה ואיהי פרנסה דיליה. תה"ד ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם וכר' ומינה בני חיי ומזוני. יב' ולקבל אלין גלגולין שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה. שנוי מקר' כגוני' דקב"ה דאתמר ביה (ישעיה טז) הנה י"י יוצא ממקומו. וכד נפיק אשתני מדינא לרחמי ומרחמי לדינ' כמה דאוקמוהו מארי מתניתין לא כשאני נכתב

נכתב אני נקרא בעולם הבא דאיהו אתרי נכת' ביקר' ונקרא ביקר'. בעולם הזה נכתב ביקר' ונקרא באדני דא שנוי מקום לבר מאתריה דאיהו עלמא דאתי. עלמא דאתי לית ביה שנויא הה"ד אני יי לא שניתי נכתב בשם יקר' ונקרא בשם יקר' אתקרי יקר' רחמי. לבר מאתריה אשתני ואתקרי אדני ואתקרי דין. ודא רזא עומד מכסא רחמים ויושב על כסא דין. שנוי השם דא מצפ"ן דאיהו באת בש יקר'. שנוי מעשה דא שבת דצריך כל כלאחר יד כל דאיהו צדיק אחר יד דאיהי שכינתא דא שנוי מעשה. ובזמנא דאיהו כלאחר יד לית תמן סגידו דאתמר ביה כל הכורע כורע בברוך תעלא בעידניה סגיד ליה דבזמנא דאיהו כלאחר יד אתעביד זנב ועכ"ד דאמר תעלא בעדניה סגיד ליה באתריה אבל חוץ מאתריה הוי זנב לאריות ואל תהי ראש לשועלים דהא צדיק גמור אציג דנחית מדרגיה ואתעביד זנב לאריות עליה אתמר לא ראיתי צדיק נעזב מאי זנב דיליה ההיא קוצא (דף ק"א ע"ב) דאת ד' מן אח"ד דאיהי י' זעירא שכינתא תתאה עליה אתמר כי שבע יפול צדיק וקם. ת"ח גלגול דאת ר' איהו דנפיק בשעתיה דעליה אתמר מזל שעה גורם כמה דאוקמר' אין מזל יום גורם אלא מזל שעה גורם, באברהם מה כתיב ביה כד אתיא בגלגול' וישכם אברהם בבקר אל המקום ובגין לאקדמא לה. יצחק מה כתיב ביה בגלגולא ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, נפק לגבה לחקלא בגין דאתמר ביה מי יתנני במדבר מלון אורחי, חד אקדים לפשפשא בה בצפרא, ותנינא לפשפשא בה ברמשא. יעקב מה כתיב ביה ויפגע במקום פגע בה, זכאה איהו מאן דפגע כגון יעקב דעליה אתמר וילן שם, וההוא לינה איהו לוי'ה מיד דאערע בה ויפגעו בו מלאכי אלקים. ועכ"ד דפגע בה הוה נטיר לה ולא אתאחד עמה, עד דאתא בעלה ודא איהו וילן שם כי בא השמש (י) דבגיני' ויזרח לו השמש דאיהו משה דאתא ביה בגלגולא רוחיה דמשה, ובגין דא יעקב ומשה הו' קיימי בדרגא חדא בעמודא דאמצעי'תא אבל דא בגופא ודא בנשמת' (ט) ובג"ד לית שעתא קיימא לכל בינ' דאיהי שכינתא בלא בעלה ובג"ד כד דחיקת ליה שעתא לר' פדת ואמר אי בעית דאחרבי' לעלמא ואפשר דנפלת בשעתא דמזוני ואולי דנפלת מאי ואולי אלא ואולי אי בעי קבי'ה דנפלת בשעתא דמזוני דהא אתתיה עביד ואולי אי בעי בעלה דהוי קיימא מה דאיהי עבידת בלא רשותא דבעלה ובגוונא דא לית שעתא קיימא דאיהי שכינתא דההוא בר נש אלא אם ייתי בגלגולא בההוא בינ' דההיא שעתא ורזא דמלה בזאת יבא אהרן אל הקדש ובלא בעלה אתמר ואל יבא בכל עת אל הקדש והזר הקרב יומת ולית מיתה אלא עניותא והאי זר לאו כזר אחרא דמום זר אלא זר מבעלה זכאה מאן דאיערע בשעתא דאתברי מר' ימי בראשית דכל נשמתא אית לה עת חמן בגלגולא כמה דאמר קהלת לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים ודא שכינתא תתאה דאיהי זמן ועדן לכל ספירה וספירה ולכל גלגולא וגלגולא ואיהי עדן ועדן ופלג עדן דכל עדן שפיר מאי ופלג עדן אלא כגון פלג המנחה בשמאל' אתפלגת לדינ' ובימינא לרחמי בעמודא דאמצעי'תא אשתלימת וכד אתפלגת בימינא ושמאלא אתמר בה לאסתר (אסתר ה) מה בקשתך עד חצי המלכות ותעש (ט) ואיהי בת יקר' פלגו דילה יד ימין ופלגו דילה יד שמאל ולקבל תרוייהו אדכר קהלת בה כ"ח זמנין עת הה"ד עת ללדת ועת למות עת לטעת וכר' ואינן י"ד י"ד. יד ימינא רחמי ללדת לטעת לרפוא לבנות לשחוק לרקוד כנוס אבנים לחבוק לבקש לשמור לתפור לדבר לאהוב שלום. יד שמאלא דינא למדן למות לעקר להרוג לפרוץ לבכות ספוד להשליך אבנים לרחוק לאבד להשליך לקרוע לחשות לשנוא מלחמה. יד ימינא איהי פשוטה לקבל שבים דכתיב ובני ישראל יוצאים ביד רמה ימינך יי נאדרי בכח יד ימינא רחמי. יד שמאלא דינא דכתיב הנה יד יי הויה. (י) יד יי היתה בם להמם. ובג"ד אית עת רצון. ואתמר בה בזאת יבא אהרן אל הקדש. ואית עת דינ' דאתמר בה (ויקרא טז) ואל יבא בכל עת אל הקדש (י) ובג"ד אינן כ"ח יומי דסיהרא. (ט) י"ד יומין איהו שלימנא

שלימתא וי"ד חסרה. ואמן דאתייליד ביומי שלימותא איהו שלים בבנין בחי ובעותרא
במזוני בחודה בשלוה בבנינא בכל י"ד עתות טב. ומאן דאתייליד בזמנא דאיהי חסרה. בכל
י"ד יומין אלין איהו חסר בכלהו. איהו עניא מסכנא בלא מזוני ובלא בני ובלא חי. מאן
דאתייליד באמצעיתא יהא בינוני. וכל דא מאן גרים. דאתייליד ברישא או בסופא או
באמצעיתא. דא גלגול דיליה דמחייב ליה (ומאן גרם דא דאתייליד תמן בגין דמזליה
גרים דאתחייב מלעילא). קדם דאתיאי לעלמא. ובגין דא אמר לרבי פדת דאי בעי דאחריב
לעלמא וכו'. (ומאן דאתייליד בחסרונא דסיהרא בכל י"ד יומין איהו חסר דמזליה גרים.
ולחאי בר נש קשין לו מזונותיו כקריעת ים סוף) (דף ק"ב ע"א) (ג"א אפשר דנפלת בשעתא
דמזוני דלחאי בר נש דאתייליד ב"ד שמאלא קשין מזונותיו כקריעת ים סוף. דמזונא
דנשמתא אורייתא מזונא דגופא נהמא בין בהאי ובין בהאי קשין מזונותיו) בגין דאינון
מסטרס דדינא דאתברי בדינא דאיהו אד'. ומאן דאתברי ברחמי דאיהו יקריק לאו אינון קשין
מזונותיו. ומזונא דנשמתא אורייתא מזונא דגופא נהמא מחמש המינין ומאן דאיהו מסטרס
דאדם דאיהו יוד קא ואו קא אתמר ביה כ) וירדו בדגת הים וכו' בכלא שליט במה דאתברי
בשמיא ובארעא ובימא. ועליה אתמר (קהלת ג) מה שהיה כבר הוא מה שהיה קדם דייתי להאי
עלמא כד"א אין כל חדש תחת השמש. כבר הוא מחוייב למהוי בהאי עלמא. כד"א (ירמיה א) בטרם
אצרך בבטן ידעתיו. ואשר להיות כבר היה. ואשר איהו למיהוי בהאי עלמא. כבר הוא
מחוייב למיהוי קדם דייתי לעלמא, הכא בגלגולא (קהלת ג) והאלקים יבקש את נרדף, זה הבל,
דאיהו נרדף מקין, כא) וקם קין וקטל ליה. הה"ד (בראשית ד) ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו.
ויקם (ב"ר פכ"ב ח') ודאי דהוה הבל עליה. וקם קין ויהרגהו. קין, אתקרי על שם דקני על אחוה,
בגין דחזא יקריה ותוקפיה לעילא דקרבניה אסתלק לאתר דעתיק יומין דאתמר ביה (דניאל ז)
ועתיק יומין יתיב וכו', וקרבניה הוה מבכורות צאנו ואתקבל ליה ברעא. א"ל אם כן דקרבנא
דיליה אתקבל, אמאי אתייהיב חילא לקין למקטליה, (בג"ד יש הבל אשר נעשה על הארץ
וגר. אמאי) א"ל הכא ודאי רזא עלאה. דאיהו הוה דרגא דעץ הדעת טוב ורע דחאב ביה,
וכמה דחאב ביה קביל ענשיה בהאי עלמא. ובהווא קרבנא דאתקבל מניה אשתזיב מענשא
דהווא עלמא, דתרי ענשי הוה מחוייב חד לעילא וחד לתתא, הה"ד כי ביום אכלך ממנו
מות תמות, א"ל והא אדם הוה דחאב בהאי אילנא, א"ל עובדא דאבוה הוה ליה ומת. א"ל
כי ביום אכלך ממנו כתיב. א"ל בהווא יום הציץ ומת. אריש בג"ד כתיב יש הבל אשר
נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים וגר. והכא אתרמיז צדיק ורע
לו רשע וטוב לו. צדיק ורע לו הכא אתרמיז יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים, ודא רזא
דצדיק דאערע ליה כמעשה הרשעים. לאו דאיהו רשע ולא בן רשע. אלא כמעשה הרשעים,
דחב בעובדא דחייביא דאינון סמאל ונחש. אירע ליה עובדא דלהון. והאי איהו רזא פוקד
עון אבות על בנים, דמעשה אבותיהם בידיהם. דא גרים להבל מיתה ומת בלא בן, ובג"ד
אזיל בגלגולא. ש"ן דמשה איהו ש"ת. מתמן רווח ש"ן, (ס"א ש"ת) הה"ד כי ש"ת לי אלקים
זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין. תחת הבל (כי הרגו קין). תחת הבל ודאי, דהבל רכיב
עליה, ואתעביד ש"ת הרכבה ליה. ואיהי סיומא דאלפא ביתא. ובג"ד תחת הבל. הבל הלב
ועליה אתמר הלב רואה [הבל הלב ואיהי] ה' ממשה, והלב איהו לשמאלא דאיהו אלקים.
הלב מבין, ואיהו סתיר בנינא ונפלת בגיניה. ובג"ד דויסתר משה פניו כי ירא מהביט אל
האלקים. בגין דתמן חוה דחב באלקים דאיהו אלקים דעובדא דבראשית. ודא איהו דחב
במעשה לבת אש, ברת' דמלכ' דחב ביה, ואתבייש, כסי ליה בדיליה (ס"א בחיליה) בש"ת,
ומה דהוה ש"ת אתחבר עמיה ב' ואתעביד בש"ת. ודא איהו יר"א בש"ת. ועוד ש"ת
בא"ת ב"ש אינון אב. ש"ת לבתר דזכה באת ר"ד ברא ש"ת. ואיהי יר"ד דאתמר ביה י"

קנני ראשית דרכו. דאיה עשרה דורות ותב לה לאתרה. אתקרי בראשית. ומתמן זכה לאורייתא דאתייהבת על ידיה. והאי " איה מיעקב ו" מישראל " מאדנ"י " מיקרק. שיין ממשא איה משת. תמן רווח לה. וכד אזל לשם רווח תמן תרין אתון ש"ם, וכד אזל עשרה דורות עד אברהם תמן רווח ה' דיליה (כ) ואתקרי משיה. ורזא דמלה מוליך לימין משה זרע תפארתו בוקע מים מפניה לעשו לו שם עולם. ובה אפיך לבנוי מגלות. ובה מחא למצראי (דף ק"ב ע"ב) הה"ד הנה יד יי הויה. ה' חמש אצבעין. ובה בקע ימא. ודא איהו בוקע מים מפניהם, ובה עתיד למהוי בוקע ימא דאורייתא מימינא. ההוא זמנא מה דהוה לשמאלא בלבא. הוה הבל דאיהו הלב, הבל אסתלק לימינא, ומתמן סליק למוחא דאיהו חכמה. דהא לבא איהו אימא עלאה עלה אתמר הלב מבין. ולבתר נחית על ארעא לנחתא אורייתא על ארעא. ובג"ד יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, דא אדם והבל, דדא חב במחשבה ובעובדא, ודא חאב במחשבה ובעובדא. במחשבה איהי י'. עליה אתמר וינסו אותי זה עשר פעמים, ובגין דא כד אתא אדם בגלגול באברהם, אתנסי ביה בעשר נסיונין. ובגין דחאב במעשה. כד אתגלגל ביצחק נתנסה במעשה. באברהם נתנסה במחשבה. וביצחק במעשה. יעקב כליל תרוייהו. מסטרא דיצחק קרא ליה יעקב. מסטרא דאברהם דתמן מחשבה קרא ליה ישראל, דאבא אתגלגל באברהם דאיהו לימינא. ואמא ביצחק דאיהו לשמאלא. יעקב בגין דאיהו כליל תרוייהו אבא ואמא, אתמר ביה ישראל עלה במחשבה בכתר עליון דאיהו מחשבה סתימא. וכד אתא אדם אצטרף באברהם ואתפשטו שרשוי בארעא. ורזא דמלה מצרף לכסף וכור לזהב, מצרף לכסף דא אברהם, וכור לזהב דא יצחק. ובוחן לבות ה' דא יעקב, לית ספירה דלא אתגלגל אדם עלאה דאיהו יוד קא ואו קא. כ"ח מ"ה. חכמה ודאי בגין לצרפא וללבנא לאדם דברא בדיוקניה לתתא ואציל ביה אצילותיה. וכל טרחא דלעילא לא הוה באדם אלא בגין אצילות דאדם דלעיל. דדא בדא תליא. א"ר אלעזר אם כן מאי (כ) וישוב לימי עלומיו א"ל לאילנא דהוה קשיש יומין, ואתייבשו ענפין דיליה. קציצו ליה. ואצמח

נוסח אחר

ובג"ד ישראל עלה במחשבה. א"ל מגלן דאברהם תמן במחשבה. א"ל לאו למגנא תקינו מארי מתניתין הרוצה להחכים ידרים דאיהי חכמה ואיהי מחשבה. באברהם אתלבן אדם. וביצחק אצטרף. ורזא דמלה מצרף לכסף וכור לזהב. מצרף לכסף דא אברהם. וכור לזהב דא יצחק. ובוחן לבות יי דא יעקב. והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. א"ל איכ מאי וישוב לימי עלומיו.

בשרשוי דקמו מניה ענפין חדתין כקדמיתא. כגזונא דהוה בעולמוי. ודא איהו וישוב לימי עלומיו. ודא הוה חלמא דחזא נבוכדנצר בחלמיה אילנא רבא ותקיף. ובסוף חלמיה הוה אמר גדו אילנא וקציצו ענפוי, ולבתר אמר ברם עיקר שרשוי בארעא שבוקו. ולית אילן הכא אלא אדם עלאה דאתמר ביה כי האדם עץ השדה, והאי אילנא קביה אנטע ליה בכמה דרין ולא אצלח. עד דנטע ליה בארעא דישראל, וארכיב ליה בתלת אבהן ואצלח תמן. ובגין דא הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. מיד דאצלח תמן ואחיד תמן אתפשטו שרשוי על ארעא דאיהי שכינתא. ואסתלקו ענפוי בכל רקיעין ובכל מרכבין דנשמתיין ומלאכיא וחיוון ושרפים ואופנים עד דאתחזר כקדמיתא (ס"א עד אין סוף), והא אוקמוה עץ החיים מהלך ת"ק שנה רבא אילנא ותקיף ורומיה ומטי לשמיא וחזותיה לסוף כל ארעא תחותיה תטלל כל חיות ברא ובענפוי ידורון צפרי שמיא דאינון נשמתיין קדישין ומניה יתון כל בשרא, וארכיב ליה עד אלף דור. כגזונא דשכינת' דאיהי סליקת לאלף דור בעשר ספירן דבהון סליקא עשר זמנין מאה עד דסליק בהון לאלף דור, ומיד דאצלח אילנא בארעא נחית אילנא מלעיל שרשוי בארעא דאיהי שכינת' ואתרביאו תמן ענפוי עד אין סוף ואתפשטו בה שרשוי עד אין תכלית

תכלית בההוא זמנא אתרבי אילנא כמלקדמין הה"ד רבא אילנא ותקיף ורומיה מטי לשמאי וחזותיה לסוף כל ארעא ומניה יתון כל בשרא כל בני אדם דלתתא. בההוא זמנא אתרבי אילנא כמלקדמין הה"ד רבא אילנא ותקיף וכר חיות ברא אלן חיות הקדש. צפרי שמאי אלן נשמתין, ומניה יתון כל בשר לתתא, דבזמנא דחב אדם והוה מקצץ בנטיעות כביכול כאלו אעקר חיון ומלאכים ושרפים ואופנים מאתריהון, ולא הוה מאן דמקבל צלותין דאתמר בהון כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל הכנפי יגיד דבר. מאי יגיד דבר, בצלותין וחזון דיש. איל ר' אלעזר בודאי עלאין ותתאין הו (דף ק"ג ע"א) תליין באדם קדמאה. ולא למגנא אוקמוה מארי מתניתין לעולם יראה האדם על עצמו כאלו כל העולם תלוי עליו. אבל ביג דטרח עליה קביה בגלגולא ולא אצלח באתריה. אעקר ליה מאתריה ושוי ליה באתר אחרא ושני ליה אתר. ורזא דמלה ועפר אחר יקח וטח את הבית ודא שני מקום (כאן חסר והוא בתיקוני ד"ח דף כ"ח ע"ג) אם אצלח מוטב, ואם לא אצלח אעקר ליה מתמן ודא (ויקרא יד) ונתץ את הבית את אבניו ואת עציו, ונטע ליה באתר אחרא, ושני עובדי מכל מה דהוה בקדמיתא ומכל ציורין דיליה (איוב יד) משנה פניו ותשלחו. והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, קרקע דנטע ליה תמן ואצלי ומתפשט ענפוי ושרשוי עד אלף דור דא שכינתא. ודא שני מעשה. ועד כמה זמנין. עד אלף כד"א (תהלים קה) דבר צוה לאלף דור. ועליה אתמר האלף לך שלמה. ואינון אלף עלמין. דנטע ליה עד דאצלח. וארכיב ליה תמן. ורזא דמלה ועשה חסד לאלפים, למאן לאהביו ולשמרי מצותיו (כד) לאלף דור. איל ולרשיעא מאי. דהא כתיב (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכר מה תימא בהון. איל שמענא בהון רזא. (תהלים צא) יפול מצדך אלף וגר. הכי אמרו לי ברמיזא. איל אי הכי מאי (איוב לב) אשר קומטו בלא עת וגר. איל אלן תשע מאה ושבעים וארבעה דרין דאתקמטו ואסתלקו קדם זמנייהו, ודא איהו אשר קמטו בלא עת, דאסתלקו קדם זמנייהו, וזריק לון קביה על כל דרא ודרא דא איהו נהר יצק יסודם. ודא הוא רזא דאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. וכדין חדתין עתידין למיתי. אדהכי אסתלק סבא. אר"ש לחבריא חבריא. ודאי האי איהו סבא דסבין אדם עלאה. זכאה דרא דהאי רזא אתגלייא ביה.

פתח כמלקדמין ואמר (קהלת ח) יש הבל אשר נעשה על הארץ וכר. ת"ח דעובדא הוה בחד בר

נש מאינון בעלי קבין כה) דהוה אויל

בארחא, אערע בתרין חכימין מארי

דדרא מארי דחכמתא דאורייתא. איל

שלמי עליכו רבנן, שמענא עליכו

דאתון חכימי דרא לאן אתר אזליתון,

איל לדודך פלן, וע"ש הוה. אמר לון אנא

אזילנא תמן. (איזיל) ואתקין לכו אתר

בי מותביכו אי אתון בעיתון. איל והא

אנן בסוסון ואנת בלא רגלין איך

יתבן למהוי האי, איל אעיג דאתון

רכיבין בבעירי דרהיטי סגי. ואנא

חגר בלא רגלין. אי אינן בעיתו אנא

אקדם לתקני לכו שבתא. תוהו,

אדהכי אחזרו רישיהו לגביה וחמו

ליה (דף ק"ג ע"ב) דהוא רהיט כשרביט

דכוכבא, עבד לון קפיצה ואשכחו

גרמייהו

(ג"א וזיל והוא מכ"י)

עובד' הוה דחד ביג חגר בלא רגלין, אשכח לתרין חכימין

דלא הו בכל דרא חכימין כוותייהו, אערע בהו ההו חגר,

איל שלמא עליכו רבנן (שמענא עליכו דאתון חכימי

דרא) אנה אתון אזלין, איל לדודך פלן, וע"ש הוה, איל אף

ע"ג דאתון רכיבין בבעירין דרהיטי סגי, ואנא חגר בלא

רגלין, אי אתון בעיתו אנא אקד' לכו לתקנא לכו שבתא,

תוהו, איל והא את חגר ואיך את יכיל לאקדמא לבעירין

דרהיטי טובא. איל שמא דמ"ב אתון ודליג לון ת"ק פרסי

ברגעא חדא, אשכחו גרמייהו לפום מערתא חדא ופתורא

לשמאלא בכל מעדני עלמא מליא. ומנרתא לדרום בז

נרין [עלה] עלאה, ומטה דכספא ודהב' ואבנין יקירין

למערב בין צפון לדרו' וכרס"י למזרח, ותלת מאה תלמידין

על תהוא פתורא, בתר דאכלו כלו ואינון חכימי עמהון,

קא תהוא חגר ופשט גרמיה מההוא גופא בלא רגלין,

ואתלבש

ואתלבש בגופא דאנפוי זהירין כוזהרא דאתמר ביה והמשכילים יזהירו וכו'. ואנפי תלמידיו נהירין כככבים לעולם ועד. והוה פתחין ספרא דקהלת וקריין ביה הבל הבלים אמר קהלת וכו'. והוה חזרין כמה זמנין. א"ל אינון חכימי דרא, וכי שלמה לא עבד קרא אחרא בקהלת. על להו ההוא דאחזי חגר בארחא לז' היכלין מכספא ודהבא ואבנין יקירין. ובהיכלא ז' כרסיין דד' חיוון ויונה תמן דכספא ועטרה דדהבא על רישה, וכתוב בה כל מאן דלא ידע באלין הבלים, עליה כתיב והזר הקרב יומת. אינון חכימי דרא מיד דחזו הכי דהוה כתיב בההיא עטרה חזרו לאחורא. א"ל ההוא דאתחזי עליהו כחגר, וכי עלייכו אתמר דאתון חכימי דרא, לית אתון אלא טפשי דרא ולא חזיתון בכל למודייכו, כי בי חשק עד אורך ימים אשביעהו, לעלמא דכלא אריך, אלין הבלים דקהלת. אינון ברזא דשבע שמהן דבהו מ"ב אתון לקבל ז' יומי בראשית, דאית בהו עשר אמירן ול"ב אלקים. ואינון מ"ב. ועלייהו לב דאתמר בהו אלקים האלקים, והיינו וגבוהים עליהם, אלין שבע תיבין ^(ט) אבגית"ץ, עלייהו אתמר שרפים וגר, והאי שמא איהו סגולתא דיליה לכסאה לנשמתא כד סליקת לעילא בכל ליליא לאסדהא על עובדין טבין דבר נש ממלאכי חבלה ומכל מזיקין ורוחין ולילין ושדין, ובהון פרחת לעילא, בב' אתון מכל שם תכסה אנפהא מנהון, ובב' אתון תכסה רגלהא, ובב' אתון פרחת לעילא, ואוף הכי לרווחא, ואוף הכי לנפשא, ואית שם בן מ"ב בצורת חותמ' דשער נכתב. ואית שם מ"ב בציור דיוקנא דמלכא חקיק על חותמא, ואית שם מ"ב דאיהו דיוקנ' ממש, שם מ"ב דאיהו דיוקניה איהו יקר' יוד קא ואו קא יוד ואו דלת הא אלף ואו אלף הא אלף, שם מ"ב דאיהו חותמא איהו אהיה אשר אהיה. ציור מ"ב בשערה דא אבגית"ץ. ורשיעייא נשמתהון משדין וממזיקין ולא פועלין בהון אלא כישוף ועובדי שדין כותייהו, בגין דרשיעיא כל שמהן וכל הויין דקביה וכל מלאכים שנאין לון, ובג"כ לא מועיל לא קמיע ולא שמהן קדישין ולא מלאכיא, דלא תפס אלא מין במינו, ^(י) ובג"ד לא תזרע כרמך כלאים דאתמר בהון כי כרם יי צבאות וגר, צבאות נקודה דיליה יקוק, עליה אתמר רק באבותיך חשק, חולם שבא קמץ, ואינון זרע אברהם יצחק ויעקב, דרגא דלהון חסד כהנא רבא, גבורה לוי, ישראל עמודא דאמצעיתא, בגין דחולם כתר על תפארת. קמץ חכמה על חסד וביה הרוצה להחכים ידרי, ובחכמה אשרי המחכה לתחיית המתים, חכמה מחכיה, קמו כלהו ואשתטחו קמיה וכו'.

גרמייהו לפומי מערת' כהרף עין. (ס"א אמר לון שמא דמ"ב אתון דליג לון ת"ק פרסי ברגעא חדא אשכחו וכו') אמר לון. רבנן עולו, עאלו אבתריה מערתא גו מערתא עד דעאלו לחד פרדסא. והוה תמן ההוא בעל קבין מתפשט מההוא גופא והוה מתלבש בגופא אחרא. דאנפוי הוה נהרין כשמשא, והוה יתיב על כרסייא דמלכותא, ותלת מאה תלמידיו תחות כרסייא לרגלוי. והוה קראן הבל הבלים אמר קהלת. והוה קראן האי קרא זמנין בלא חושבנא. אמרו לון אינון חכימין מארי דדרא מאי האי, וכי לית קרא אחרא בספר קהלת. מיד קם ההוא מארי קבין דהוה יתיב על כרסייא ואחיד בידיהון ואעיל לון לז' היכלין ובכל היכלא והיכלא הוה כתיב הבל הבלים, ובהיכלא שביעאה הוה נשרא ועטרה בפומהא ודמות יונה בההיא עטרה, והוה כתיב בעטרה כל מאן דלא ידע באלין הבלים וברזא דלהון עליה אתמר ^(כ) (במדבר יח) והזר הקרב יומת, מיד אתחזרו אינון לאחורא, אמר לון ההוא בעל קבין אתון חכימין מארי דדרא דאזלית אבתרייכו עד כען למנדע ית חכמתייכו ובודאי לאו אתון חכימין. דודאי בהאי קרא עבידנא כל בנינא דא, וביה הוינא טס עלמא בטיסה חדא. ובזמנא בתרין. ובזמנא בתלת ובזמנא בארבע. ובזמנא בחמשא. ובזמנא בשית. ובזמנא בשבע. ואנן בהאי ארעא כלהו אזלינן בעלי קבין. והאי קרא יריטנא מאבא ואבא מאבוי עד דרא כלהו, יהב לון ממונא סגיא ושוי לון באתרייהו כהרף עין. ובג"ד יש הבל אשר נעש' על הארץ. א"ל חברייא, רבי אימא לן שום רמיוז בהאי קרא דלא אתכסייא חכמתא דא מן חברייא, אמר לון ^(כד) רבנן

ק"ד ע"א) רבנן בודאי רזא עלאה אית תמן, אבל אימא לכו ברמיזא. ז' הבלים אינון, וזכאה מאן דלא נטיל אגרייהו בהאי עלמ', ואינון דכלילן בבת שבע, ואינון בהאי קרא. הבל. חד. הבלים. תרין. הא תלת. הבל. הבלים תלת. הרי שית. הכל הבל הא שבע, ולקבליהו ז' שמהן אבגית"ץ וכו', אלו ז' הבלים אינון כפולים לקבל ז' שרגין דמנרתא כפולים דאתמר בהון ז' וז' מוצקות, (ואינון שבע היות דאתמר בהון באמירה יהי אור. והוי מיד, ולבושין דאינון ז' היות אינון ז' שמהן אב"ג ית"ץ וחברוי. הבל איהו להב. הבלים להבים. ועליהו אתמר קול יי' חוצב להבות אש. ומאן דידע באלין הבלים כד אפיק לון מפומוי ומלביה, ידע לכוונא בשכינתא עלאה דכל הבלים מינה תליין ומתלבשן בשכינתא תתאה דכליל שבע שמהן אבגית"ץ וחברוי. דאינון אתוון דבהון אתבריאו שמיא וארעא. דאלין תליין באמירה ואלין בעשיה. ברזא דאומר ועושה מיד, ואלין ז' הבלים אינון כפולים לקבל ז' שרגין דמנרתא כפולים, דאתמר בהו שבעה ושבעה מוצקות לנרות. (אלין באמירה ואלין בעשיה ואינון י"ה יו"ד ק"א ו"ה וא"ו ק"א אלין אינון שבעה ושבעה מוצקות). (זכאה עמא דידעין לסלקא צלותין באמירה ועובדא. ועליה אתמר ואשים דברי בפ"ך וגו' והא אוקמוהו אל תקרי עמי אלא עמי בשותפו כמה דאתמר ביה בדבר יי' שמים נעשו וכו' הכי אנת בשותפו עמי. דבמלוך אתעבידו שמיא וארעא ועוד הבל הליב. ה' אתפלג לדיו פרצופין דיו ד' ד' רגלין דכרסייא. ו' שש מעלות לכסא זכאה איהו מאן דירית נשמתא מכרסייא יקירא כלילא מ' תקונין אלין. ועביד לה כרסייא לה' דשמא דיקוק דאיהו בארץ אצילות לתקנא ליה כורסייא בר נש לנשמתיה. דהכי אוקמוהו קדמאין כל הנשמות גזורות מכסא הכבוד. ותמן שריא שכינת' עלא' ולית ה' בלא י'. ובג"ד כי יד על כס י"ה, [ו]שריא במטטרון ודא איהו רוח השכלי דאיהו אצילות. ה' שריא באופן ודא נפש השכלית בארץ אצילות דאית נשמה ורוח ונפש שכלית ולא בארץ אצילות אלא אתמר בהון גזורות ואינון כסא ומלאך ואופן. זכאין אינון ישראל דסלקין הבלים דצלותין בהון לגבי אתוון דקב"ה ושכינתא עלאה ותתאה. ובג"ד יש הבל אשר נעשה על הארץ. ויש הבל דרשיעא דאינון הבלים דשקרא ונטליין לון מלאכי חבלה ונטעין בהון רקיעין וארעין דשקרא. ועליהו אתמר הבל המה מעשה תעתועי' (כאן חסר) כמו כלהו ואשתטחו קמ' ואמרו אלו לא אתינ' לעלמ' אלא למשמע דא די' לנרות אשר על ראשה, ואינון י"ה יו"ד ק"א ו"ה וא"ו ק"א. ואינון ז' כפולות בג"ד כפר"ת, (דף ק"ד ע"ב) לבושין לון. וכלהו סלקין מלבא לפומא. שבע הבלים סלקין. שבע נחתין לאשקאה לון. ובג"ד שבעה ושבעה מוצקות. תלת אינון גניזין לעילא. דלבושין דלהון אמ"ש דאינון אש מים רוח [הא אור], הא אינון עשר דסלקין [מלב, ואינון] מליב נתיבות. ואינון לקבליהו עשר אמירן וליב אלקים דבראשית הא מ"ב. מלבא נפיק אשא. מכנפי ריאה רוחא, ממוחא מיא. ורוחא אחיד במיא ואשא ואתעביד קול. כד אחיד במיא אתמר ביה (תהלים כט) קול ה' על המים, כד אחיד באשא אתמר ביה (שם) קול ה' חצב להבות אש. כד אחיד ברוחא איהו רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים ועליה אתמר (שם) קול ה' שובר ארזים. ותלת נקודין אינון לקבל אמ"ש ואינון חש"ק הה"ד (דברים י) רק באבת"ך כח) חשק יי', ואינון חלים שביא קמ"ץ. קמץ לימינא קול יי' על המים. וכד רוחא אחיד ביה דאיהו חלים אתמר ביה (בראשית א) ורוח אלקים מרחפת על פני המים. שביא איהו באש. וכד אחיד ביה רוח. איהו רוח חזק מפרק הרים ומשבר סלעים מסטרא דגבורה דאיהו תקיף. כד אחיד ביה רוחא דאיהו חלים בין קמ"ץ שביא דאינון מיא ואשא, דאינון תרין דרועין דאית בהון יד ימין יד שמאל דאינון כ"ח פרקין אתמ' בהו קול ה' בכת. כד האי רוחא אחיד בעמודא דאמצעיתא אתמר ביה קול יי' בהדר. כד אחיד בתרין שוקין דאינון צריי אתמר בהון קול יי' תחולל אילר, דאינון תרי עוזלי דאיללתא, תרין אחים איש באחיהו ידובקו. והכא רזא דיבום דאם יפול אחי הא תניינא דיוקים ליה, ורזא דמלה (איכה א) נתנני שוממה כל היום דריה.

ודא הו"ד דאתמר ביה (בראשית לב) כי נגע בכף (לעיל ע"א) ירך יעקב, בכף דיליה שכינתא דזה איהו בגלותא, בגין דפרח מניה ירך דאיהו ר' מן ה'. ואשתארת איהי ד' דילה. קול יי יחיל מדבר דא חיר"ק ודא צדיק. כד רוח אחיד ביה איהו יחיל מדבר. שבע כ"ט קלין לקבל שבע שמהן אבגית"ן וכו', רוח סליק באויר דאיהו כתר עלאה אויר קדמון. אש סליק לגבי ה' דאיהי אימא ואתעביד אשה. מים סליק לגבי י' ואתעביד ימים ודא חכמה. והכי נחתין לגבי נצח והוד יסוד. מלכות מאנא דכלהו. ואיהי עפר כלילא מכלהו ואיהי כללא דכל אתון דאינון מאנא לנקודין, ועל אלין ד' קלין אתמר וכל העם ראים את הקולת. ועל תלת גניזין אמר קול דברים אתם שומעים. בת קול דכלהו שכינתא תתאה, ת"ח ג' נקודין אינון חירק חלם שרק. חלם קוצא ד' לעיל איהו חלם, קוצא דאת י' לתתא איהי חירק, לגו באמצעיתא [גו אמצעיתא] איהו שורק. כד אינון תלת כחדא אינון סגולתא. ואינון שלשלת. ואינון שר"ק. ואינון סגול. כתר על חכמה ובינה איהו סגולת"א, חלים על צר"י. סגול איהו נקודה תחות צר"י, חסד גבורה תפארת לתתא. נצח הוד יסוד באמצעיתא איהו שרק, והכי כד תפארת באמצעית' איהו שלשלת. שבי"א איהו תרין נקודין. כד אתגבר מיא על אשא, או אשא על מיא. או כד אינון יסוד על מלכות. כל ספירה דא ע"ג דא בכל אתר איהו שבי"א. ורזא דמלה את המאור הגדול ואת המאור הקטן. כד אינון שרין, הוו צר"י, את שני המאורות הגדולים. וכל נקודין אינון דבור, ואתון [אינון] הבל הבלים דתליין מן ה"ה. ואינון אתון רברבן ואתון זעירן [טעמים אינון קלין, ואתון ונקודין כלילין בהו, אתון מן ה"ה כר"ג] (נקודין מ"י). בת קול ודאי קלין אינון מן ר' ואינון אתון ונקודין וטעמי כלילן בהו. (נ"א נקודין מתלבשין במיא בימינא דאתמר הרצה להחכים ידריים). אתון מן ה"ה, נקודין מן י'. טעמי מן ר', נקודין (דף ק"ה ע"א) מתלבשין במיא בימינא דאתמר ביה הרצה להחכים ידריים. אתון מתלבשין באשא בשמאלא ועליהו אתמר קול ה' חצב להבות אש דאינון הבלים. טעמי מתלבשין באוירא באמצעיתא, וטעמי אינון מסטרא דכתר. ונקודין מסטרא דחכמה. ואתון מסטרא דבינה. (דבגינה) ומתלבשין במיא אשא ורוחא. דאינון חסד גבורה תפארת. והכי מתלבשין בנצח הוד יסוד. מלכות מאנא דכלהו, כלילא מכלהו, איהי פה דמינה הבלים נפקין וקלין ודבורין כלהו אתכלילן בה. ואיהי לב דכלהו בה אתכלילן. ומינה נפקין דפיקו דרוחא לכל ערקין דדרועא [דרוחא], כד רוחא דפיק במיא דאיהו לימינא (י) אתמר ביה קול דודי דופק פתחי לי אחותי. להאיא דאתמר בה (משלי י) אמור לחכמה אחותי את לא) וכד דפיק לשמאלא דאיהי אשא אתמר בה רעיתי (לב). דביה אתוקד בכמה רשפ"ים דאינון שרפ"ים דאתמר בהון (שיח"ש ח) רשפיה רשפי אש שלהבת יה. מסטרא דעמודא דאמצעיתא יונתי תמתי. בגין דאיהי דרגא דיעקב דאתמר ביה (בראשית כה) ויעקב איש תם. ודפיקו דיליה [דילה] תמן במשקל לא סליק ולא נחית. די במיא נחית לגבי צדיק נביעו לגביה באריכו וסליק ביה באריכו דתקיעה. באשא איהו דפיקו בשברים בתבירו. ובעמודא דאמצעיתא נחית [נ"א אחיד] בתרוויהו, שלשלי' בינוני ודא תרועה, קול דממה דקה לגבי שכינתא תתאה (תמתי תם) ההוא דפיקו, בגין דהביאו לה בחשאי [והיא יונתי]. וכד שכינתא איהי בגלותא אתמר בה אני ישנה ולבי ער. כד איהי ישנה לית בה דפיקו. בגין דקביה דאיהו קול דפיקו דילה אתרחק מינה, ההי"ד נאלמתי דומיה החשתי מטוב. למה נאלמתי מ"ק דאיהו*) דומיה דאתרמיז באלק"ים דאיהו ל"ב אלק"ים דמעשה בראשית דדפיק רוחא דקודשא דאתמר ביה ורוח אלקים, בגין דהחשתי מטוב דאיהו קול. בההוא זמנא אשתארת בת יחידה בלא קול. ובג"ד לית בת קול בגלותא. ובגין דלית בת קול בגלותא הביאו לה בחשאי. ובגין דא צלותא איהי בחשאי. אע"ג דרוין סגיאן אית הכא, שבעין אנפין אית לאורייתא. ובההוא זמנא לית לה דפיקודאיהו כגוונא דנקודי דמנקדין בדפיקו דאצבעאן דאינון עשר. דבהון מנקדין בדפיקו דרוחא ואינון מנקדין בנימין דכנור דדוד. דפיקו איהו כגוונא

דקלא דסליק דנגונא. לקבל עשרה דפיקין דאסתכל אסיא בדפיקו, עבד דוד עשרה מיני נגונים בתלים [בתהילים]. ארבעה אינון (שיה"ש ח) אחותי רעיתי יונתי תמתי לקבל יק"ק, עשרה דפיקין לקבל יוד קא ואו קא. דפיקו נפיק מאודנא שמאלא דלבא, ודא הוא רוח צפוני דהוה מנשב בכנור דדוד דהוה מנגן מאליו. וכל ערקין וורידי גופא דאינון דפקין. מלבא אינון (נ"א הוה) דפקין. ורזא דמלה (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. כבד הוא סמאל, הוא עשו, דלית ביה רוחא דקודש. לא דפקין ערקין דיליה. ובג"ד לא שריא שכינתא באומין דעלמא. ובגלותא דאסתלק רוחא דקודשא דאתמר ביה ונחה עליו רוח יי וגו', לית דפיקו בלבא דאיהי שכינתא. ובג"ד אתמר בה אני ישנה ולבי ער. ולית בת קול בפומי' [דהות סלקא] (נ"א דבה סליק) קלא ברוחא. בתקיעה באריכו. ובשברים בתבירו. ובתרועה שלשלי' קלא בינונית לא באריכו ולא בקצירו. בת קול איהי קול דממה דקה זעיר. קלא נמוכה בחשאי, דהא קול באשה ערוה. וכד ייתי משיחא נחית רוח' דקודש עליה, ומיד איהי אמרת קול דודי דופק, דפיקו סליק ונחית, סליק ה' עלאה [ס"א תתאה] (דף ק"ה ע"ב) לגבי יי, ונחית ה' תתאה [ס"א עלאה] לגבי וי. דאיהו קרבן לה, קרבן עולה ויורד. ורזא דמלה (משלי ג) יי בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. באבא דאיהו יי יסד ברתא דאיהי ה' זעירא דעלה אתמר (בראשית לו) ואביו שמר את הדבר. באימא דאיהי ה' עלאה כונן שמים דאיהו וי ואיהו בן יי. וכד יהון מתקרבין אתון אב עם אם. בן עם בת, כל חד בבת זוגיה. ה' עלאה [סליק] לגבי יי. ה' תתאה [נחית] לגבי וי, האי איהו קרבן עולה ויורד. בההוא זמנא (יחזקאל לו) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו. ורזא דמלה עצם מעצמי ובשר מבשרי. עצם מעצמי דא יי עם ה'. ובשר מבשרי דא וי עם ה' (ג) ועל כן יעזב איש את אביו ואת אמו וגו', ובג"ד כד סליק ה' לגבי יי אתמר בה (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולה. דהיא (נ"א דהוה) סליקת לגבי אבא, וכד נחיתת לגבי ברא אתמר בה ואש המזבח תוקד בו, אתוקד ביה בשלהובין דרחימו. והכי כד נחית וי לגבי ה' דיליה ויי סליק לגבי ה' דיליה, בההוא זמנא (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. כל אלין דפיקין דשאר ערקין, והכי אוקמוה (לד) סלקין תריין ונחתין תריין. סלקין תרי יי דא לגבי דא. ונחתין תרי וי דא לגבי דא. ועוד סלקין תרי רוחא ואשא דאינון קלין וסלקין בדפיקו. ונחתין תרי מיא ועפרא. דאינון כבדין בדפיקו. ואינון מיכאל גבריאל נוריא רפאל. מיכאל מיא. גבריאל אשא. נוריא רוחא. רפאל עפרא. יי ברישא. ה"ה בידין. וי בגופא. ה"ה הבל סליק, הבל נחית. הבל סליק, דא ה' עלאה דסליק לגבי יי דאיהו עשר אמירן, ובמאי סליק בקלא דאיהו וי. והבל נחית, דא ה' תתאה דנחית לגביה. ואתעבידת דבור, קריבו דכל הבלים וקלא ודבור' איהו פ"ה, דאיהי בחושבן מיליה כליל כלא. איהו קריבו דאדניי בעמודא דאמצעיתא. קרבן ליי ודא שכינתא תתאה. ואיהי (נ"א ואיהו) יחודא דאתון יק"ק בצדיק דאיהו אות ברית. וזכאה איהו מאן דקריב אתון אלין בצלותין דאיהי קרבנא דקב"ה שכינתא דיליה בפומי. וזכאה איהו מאן דמיחד לון בקיש (ובצלותיה) דקריבו דלהון ודאי בעמודא דאמצעיתא. יחודא דלהון בצדיק. ומאן איהו דמיחד כלא (ל) ומקרב כלא. עלת העלות. אדהכי, הא סבא קא אודמן ליה דהוה נהיר עלמין, רבי פנחס בן יאיר שמיה, ואמר וי וי. ודאי קריבו דארבע אתון ויחודא דלהון בעמודא דאמצעיתא. וקריבו ויחודא דלהון הכי הוא בצדיק. ובתריין דרגין מיחדין לון ישראל בקיש דערבית ושחרית. ומקרבין לון בצלותא דשחרית וערבית. ודא קרבן עולה ויורד. ה' עולה בעמודא דאמצעיתא, וי יורד בצדיק, אע"ג דכלא קשום. עולה ויורד ה' באת יי. ה' באת וי. מיד דאמר מלין אלין פרח. א"ר שמעון לחברייא זכאה חולקנא דעלאין ותתאין אינון באסכמותא לסייע לן (י). האי איהו דאוקמוהו מארי מתניתין דבר נש דאשתדל בפולחנא דמאריה. דכל בריין דעלמי אינון בסייעתא דיליה. כמה דאוקמוה כל העולם כלו לא נברא אלא לצוות לזה. ואפילו שרפים וחיות ואופנים לא

לא אתבריא אלא לסייעתיה. וכד בר נש אפיק הבלים ודבורים בצלותיה, כמה עופין פתחין גדפייהו ופומייהו לקבלא לון. הה"ד כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. ונטיל קביה אלין מילין ובני בהון עלמין, דאתמר בהון (ישעיה סו) כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה. ורזא דמלה (שם נא) ואשים דברי בפך ובצל ידי כסיתך לנטע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה, (דף ק"ז ע"א) אל תקרי עמי אלא עמי בשותפו. אדהכי, הא סבא קא נחית, פתח ואמר אני ישנה ולבי ער, אני ישנה מרחימאי דאתרחק מני. ולבי ער כד אתיא לגבי. לכלה דהות נשואה לחתן ואתרחק מינה, נפלת בבי מרעא, ואתכנשו כל אסיין לגבה, ולא הוו יכלין למנדע מרע' דילה. אסיא קרטנא הוה תמן דהוה אשתמודע בדפיקו בעשרה מיני דפיקין, דבעי לאסתכל' בהון אסיא לקבל עשר אצבעאן. ולא הוו אשתמודעאן במרעא דילה אלא הוא, דכמה משקין וריחין טבין מתפוחים דאתמר בהון וריח אפך כתפוחים. וכמה משקין מעסים רמונים הוו משקין לה אסיין אחרנין ולא הוו מהניין לה. עד דאתא (נ"א דהא) אסיא קרטנא אסתכל בדפיקו דילה. ואיהי אשתמודעת באסיא, ואמרת קול דודי דופק. ואיהו אמר פתחי לי פתחי לאת ' דאיהי עשרה מיני דפיקין. קול דודי דופק דא ' דפיק לתרעא בשית (ס"א דפיקין) פרקין דדרועין. ורזא דמלה (שיר ה) ידיו גלילי זהב ממולאים בתרשיש ^(ה). בתריי שיש. בתרין דרועין שית פרקין. וכלהו רמיון במלת בראשית דאיהו בריא שיית. ועלייהו אתמר פתחי לי באת ב'. פתחו לי שערי צדק. שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד. ובג"ד פתחי לי באת ב' (תהלים קיח) זה השער לי. ודא את ב' מן בראשית. אחותי באת א' מן בראשית. רעיתי באת ר' מן בראשית, יונתי באת ' מבראשית. תמתי באת ת' מן בראשית. שראשי באת ש' מן בראשית. נמלא טל. רזא דמלה יקריק אח"ד דסלי' לחשבן טל. ד"א נמלא טל באלקיים. ובייה איהי מליאיה. באן אתר ביומא שביעאה דאיהו שתיתאה. ועל רישיה ' עטרה כלילא מעשרה. ' איהי טפה דאתמשכת מן מוחא לגבי אפיקי מים. ' רוחא דנפיק מאזן שמאלא. רוח צפונית דהוה נפיק מאזן שמאלא דלבא והוה מנשב בכנור דדוד והוה מנגן מאליו. ועליה אתמר קול דודי דופק. דבקדמיתא אמרת ה' זעירא אני ישנה מן י"ק. עד דאתער ' לגבי דאיהו רוח. ומיד קול דודי דופק בשית אתון מן בראשית. דאינון לקבל שית תיבין דיחודא. ואינון לקבל שית יומי בראשית. ועוד פתחי לי ביומא קדמאה דאיהי ימינא דעליה אתמר (תהלים קמח) פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון. ידיך יודיך ^(ה) דא ' דאיהו לימינא. אחותי ביומא תנינא דתמן ה'. יונתי ביומא תליתאה דתמן ו'. שראשי נמלא טל ביומא רביעאה (נ"א תליתאה) דאיהו כללא דירד ק"א וא"ו דאיהו חושבן טל. ודא איהו גופא וברית דחשב' חד בחשבן דאיהו וא"ו דסליק אח"ד. ' עלאה עמודא דאמצעיתא. ' תתאה צדיק. א' אחזי על תרווייהו דאינון חד. קוצותיו, אלין שית קצוות דאינון ה' שית פרקין דכלילן בתרין שוקין. דאינון יום חמישי ויום ששי. ועלייהו אתמר שוקיו עמודי שש. רסיסי לילה. דא שכינתא תתאה. כלילא ^(ט) מיד קא ואו קא. ואמאי אתקריאת לילה, דאיהי ליל שבת ליל שמורים דאיהי ודאי לי. בהוצאי אותם מארץ מצרים. ועוד אני ישנה במשנה, ולבי ער באורייתא דאתמר בה (שיר ב) התאנה חנטה פגיה. דאינון ת"ח בליב נתיבות פליאות (דף ק"ז ע"ב) חכמה. בליב אלקים דעובדא דבראשית. בליב דאיהו ב' מן בראשית. ל' מן לעיני כל ישראל. והגפנים סמדר נתנו ריח אלין בעלי מצות. קומי לך רעיתי יפתי ולכי לך. קומי לך באורייתא דבכתב. יפתי ולכי לך בהלכה אורייתא דבעי, ועוד אני ישנה. בתלת מאה ושתין וחמש פקודין דלא תעשה כחושבן אתון ישניה. ולבי ער ברמיח פקודין דעשה כחושבן ולבי ור' מע"ר. (רמו דאתייהבו מימינא ומשמאלא). מאי ע' מן ער דאיהו בתוספת. דא עמודא דאמצעיתא דאתמר ביה עין יעקב. דאיהו עמוד' דאמצעיתא דכליל פקודין דעשה ולית דאתייהבו מימינא ומשמאלא

ומשמאלא ביה כלילן. ועוד קול דודי דופק, דא עמודא דאמצעיתא. דאיהו תורה כליל תרי"א דאתיהיב מתרין דרועין דתמן אבא ואימ' דאינון י"ק. ובהון אשתלים תורה דאיהו ו'. כליל תרי"ג. ה' תתאה אורייתא דבעיפ כלילא מכלהו אתון. ובה אשתלים יקריק. ועוד אני ישנה. שניה ודאי לחכמה דאיהי י' כד אתרחק מיני רחימאי דאיהו ו'. ורזא דמלה (משלי ג) י"י בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה. בחכמה דאיהו אבא י' יסד ברתא דאיהי ארץ ה' זעירא. הארץ ודאי. כונן שמים דא ו'. בתבונה דא אימא עלאה. דבינה אתקריאת לעילא כד איהי עם בעלה. תבונה אתקריאת לתתא. כד איהי עם ו' דאיהו בן ו'. ות' דאיהו תפארת. אשתארת איהי ה' עמיה. ובההוא זמנא דאת איהו עם אימא. ואיהו מרחק מינה. אתמר בה אני ישנה (ואיהי שניה לה). ועוד ישנה בגלותא דלא דפיק בה. ובההוא זמנא דייתי בעלה. קול דודי דופק. דאיהו ו' רחימו דילה. רוח צפונית נפיק לגבה דנשיב בכנור דוד. ורוח דרומית מסטרא דימינא. ורוח אלקים מרחפת על פני המים דאינון מים מסטרא דחסד דתמן חכמה. ובזמנא דייתי פורקנא דפיקו סליק ונחית כגוונא דקרבן עולה ויורד. סליק ה' עלאה לגבי י'. ונחית ה' תתאה לגבי ו'. ומה דהוה יקקין, אתחזור יקריק אבא עם אימא ברא עם ברתא. ובגיד אמר נביא (ירמיה ט) כה אמר י"י אל יתהלל חכם בחכמתו. דאיהו לימינא בזמנא דקביה מרחקא משכינתיה. ואל יתהלל הגבור בגבורתו דתמן גבורה בצפון ותמן עותר' הה"ד (ב) מצפון זהב יאתה. ובגיד ואל יתהלל עשיר בעשרו (תמן לצפון שנאמר (איוב ג) מצפון זהב יאתה). בזמנא דאת ו' מרחקא מה' דילה. כי אם בזאת יתהלל המתהלל השכל וידוע אותי כי אני י"י וגו'. כד יהא יקריק כדקא יאות כל אות בחברתה. הה"ד (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת. על כן יעזב איש את אביו ואת אמו דא חכמה אביו ובינה אמו הה"ד (משלי ב) כי אם לבינה תקרא. ודבק באשתו דא ו' בן [דאתדביק באתתיה דאיהי ה'] ולבתר דאתדבק באתתיה דאיהי ה' והיו לבשר א'. ודא איהו קרבן עולה ויורד. קרבן קריבו דאתון. דמתקרבין י' עם ה' ו' עם ה'. ובגיד קרבן ליי'. דאתקריב' אתתא לבעלה. הה"ד (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן ליי'. מאי אדם. דא יוד קא ואו קא דאיהו קריבו דאתון. ומאן קריב (דף ק"ו ע"א) לגבי אתון. דא עלת על כל העלות. בההוא זמנא דפיקו נחית וסליק מארבע דפיקין לעשר. דפיקו בד' אתון סליק באשא ורוחא ונחית במיא ועפרא. ורזא דמלה (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. עולים תרי ויורדים תרי. ואינון מים קמץ. שבי"א אש. חלים רוח. שוריק עפר מאנא דכלהו. בגין דקמץ דאיהו מים י' ביה סליק ה' דאיהי לשמאלא דאיהי שבי"א אש. ואמאי סליק ה' בקמץ. בגין דתמן י' דאיהי חכמה. כמה דאוקמוהו הרוצה להחכים ידרים. ויהון י"ק בימינא. ה' איהי עם אבא. ואיהי ארץ נחית לשמאלא דתמן רוחא דאיהו חלים דאיהו רוח דנשיב באון שמאלא דלבא. ויהון ו' ק בשמאלא לקבל לבא. בההוא זמנא אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. כל נביאיא מתנהגין אבתריה כערקין דלבא דמתנהגין כללו בתר רוחא דלבא. ומאי ניהו שמי'ה. דא משי'ה. דאתמר ביה הולך אל דרום וסובב אל צפון וגו'. ולבתר דסלקין תרין ונחתין תרין. סלקין (ד') דפיקין לעשרה. כגוונא דא יוד קא ואו קא. באת י' סליק ה'. ובאת ו' ה' תניינא. בא' סליק י'. דאיהו בעשר אצבעאן זידין ובי' אצבעאן דרגלין. כל אתון סלקין בואי דאיהו אחיד כחשבון ארץ. דאיהי שכינתא סליקת לגודי לחושבן זעיר דחנוך. קמץ י"ד. פתח כ'. צרי י"ב. שבי"א ו'. סגול ח"י. חלם ט"ו. חרק י"א. חירק ב"י י"ב. שרק ו'. שרק עם ו' י"ב. (נ"א מאי ניהו שורק דא איהו ארץ) לחשבון זעיר דחנוך (כא) והאי איהו חשבון לכל נקודין לחשבון זעיר. אל והא אתון דיקריק דאינון קרבן עולה ויורד מאן סליק בקדמיתא ומאן נחית. ו' נחית בקדמיתא לגבי ה'. ולבתר סליק י' לגבי ה' עלאה דהכי אוקמוה מימ לא אבא בירושלם של מעלה וכו'. לא ייעול י' בה עלאה דאיהי ירושלם דלעילא. עד דייעול ו' בה דאיהי

דאיהי ירושלם דלתתא: אדהכי הא סבא דסבין קא נחית. ואמר ר' ר. הא כלה איהי בבי מרעא מרחימהא. צריך לאתערא בדפיקו דילה מב) יתיר. דהא קול דודי דופק. קול רחימהא דפיק לגבה בתקיפו סגי לארבע סטרין. הה"ד (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרות. מסטרא דאזיר קדמאה דאיהו קדמון על כלא דפיקו דרוחא איהו לח. מסטרא דחכמה איהו קר. מסטרא דאימא איהו בחמימו סגי. בגין דאזיר קדמאה נטיל בעמודא דאמצעיתא ונטיל בצדיק. וחכמה דאיהו קר נטיל בחסד ונצח. ואימא דאיהי חמימא נטילת בגבורה והוד. ומסטרא דשכינתא תתאה איהי יבש. דאיהי ארץ דאתמר בה (בראשית א) ויקרא אלקים ליבשה ארץ. והא אינון ארבע. וסלקין לעשר. כגוונא דארבע אתוון דאינון יקר' דסלקין לעשר יוד קא ואו קא. ולתתא מיכאל גבריאל רפאל נוריאלי אינון לבושין לארבע רוחין דאתמר בהו (ישעיה יא) רוח יי רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. רוח יי דא אזיר קדמאה. רוח חכמה ובינה תרין ספירן אבתריה. רוח עצה וגבורה ימינא ושמאלא. רוח דעת ויראת יי דא עמודא דאמצעיתא ומלכות. והריחו ביראת יי דא ריח ניחח. ומאי ניהו ריח ניחח, דא צדיק, דביה גיחח, דנח איש צדיק. אשה ליי דא נצח והוד, עלייהו אתמר (במדבר כח) את קרבני לחמי לאשי. אשי יי אתקריאו, עלייהו אתמר (ש"ה ב ה) סמכוני באשיות מג) (ישעיה כד) על כן באורים כבדו יי, וריח אפך כתפוחי (משלי כה) תפוחי זהב במשכיר כסף, ואינון תרי אופני המרכבה. דתלת דרגין אינון שרפים וחיות ואופני קדש. שרפים תרין דרועין ימינא ושמאלא. חיות גופא וברית. אופנים תרין (דף ק"ז ע"ב) שוקין. מרכבה דכלהו שכינה. בגין דאינון שית תיקונין מסטרא דאת ר' דאיהו רוחא קדישא (נ"א דקב"ה) דדפיק ומנשיב בכלהו. מלכות מרכבה דילה כלילא מד' רוחין, ודא איהו רוא דו פרצופין דאינון עשרה דפיקין דאינון ה' דנפיק מלבא דאיהו הבל ה' ל"ב, ד' ארבע מחנות. ד' חיות לכסא. ו' דרגין דאינון שש מעלות לכסא. דמתמן כל נשמתין בארץ אצילות, ולאו איהו האי כרסיא בארץ בריאה אלא בארץ אצילות. דשכינתא עלאה איהי כסא כבוד מרום מראשון דאיהו מלכות. ובהון יקקיו קקיו (ס"א הה"ר) [ס"א הה"ר] אתלבש בשית ספירן דאינון שש מעלות לכסא. י' אתלבש בחכמה וסליק לעשרה דאינון י' גלגלים דכרסיא. א' לעילא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה ודא אזיר קדמון. ה' זעירא איהי לימינא. וחכמה לימינא נטיר לה, ובהאי אתר (משלי ג) ה' בחכמה יסד ארץ, ה' לשמאלא אש על לבא, ו' רוחא דנשיב לגבה ובעי רחמי מינה דלא אוקידת עלמא. בגין דגרמי לה דאתרחקת מבעלה ומאריך רוגזאה. ולזמנן דייטי פורקנא אתמר לגבי ו' דאיהו דרגא דמשה (ישעיה ג) מוליך לימין משה. לסמכא ה' דיליה בימינא, ודא איהו (רות ג) חי יי שכני עד הבקר. בקר דאברהם, י' אזיל לשמאלא וזקיף לה' דיליה, ודא איהו קרבן עולה ויורד. ורוא דמלה יעקב בהאי אתר שכל את ידיו מד', ולחכימא ברמיזא, אתחזר יי' לשמאלא דאינון שמור, ויה לימינא דאינון זכור, ודא איהו מה) זה שמי וזה זכרי, יי' עם שמי' שס"ה לשמאלא, וי' עם זכרי' רמ"ח לימינא. בפסח יהון וי' לימינא. בראש השנה יי' לשמאלא. שבועות אחיד בתרין ודא עמודא דאמצעיתא, הה"ד (בראשית כס) מלא שבע זאת ונתנה לך גם את זאת. ביה אשתלים יקוק, ועכ"ד לא יהא שלם אלא בבת זוגיה דאיהי אדני. ובאן אתר. בסוכה דאיהו כ"ו ה"ס דאיהי יאקדונק". ורוא דמלה ויבא יעקב שלם ביקוק, מיד ויבן לו בית דא סוכה, כד"א ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית. בההוא זמנא מה דהוה אני ישנה בגלותא דאסתלק דפיקו דילה שלימו דילה, בההוא זמנא אתמר בשכינתא ולבי ער לאתערותא דפורקנא. ובההוא זמנא נשיב רוחא דקודשא בה, דבזמנא דרוחא דקודשא לא נשיב, רוח סערה נשיב באודנא שמאלא דלבא ויכל למטעי עלמא, והאי איהו דאתמר ביה והנה רוח סערה באה מן הצפון דסעיר גופיה דבר נש דאתמר ביה מצפון תפתח הודעה, ובההוא זמנא שלטין בעלמא כל רוחין ושדן ומזיקין בישינ דמחבלין עלמא דאינון מלאכי חבלה

חבלה (זו), ודא דפיקו דמרעא דסליק באשא דגיהנם דאיהי מרה ומחמם לגופיה דבר נש וביה (שמות א) וימררו את חייהם. דאברין דאינון ישראל בעבודה קשה, דא כבד דאיהו כבד על ערקין (דמרה) דדמא, בחמר ובלבנים דא ליחא חורא דאיהי כבדה על בר נש. ומינה יתון ליה כמה מרעין בישין דאינון מים הזדונים דמתגברין על אברין דיליה. ובכל עבודה בשדה דא דפיקו דדמא דאתמר ביה (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה. ומאי ניהו דפיקו דדמא, רוח סערה דאתגבר בה דמא דערקין דכבד דאיהו עשו הוא אדום, דערקין דיליה כי רגליהם לרע ירוצו וימהרו לשפוך דם. אשר עבדו בהם בפרך דפיקו במרה אוכמא דאיהו יבש בריקניא ובגיד אתמר ביה בפרך. וכד אתעבר רוח סערה כד"א (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, אתער דפיקו בההוא רוחא. עליה אתמר (תהלים לג) בדבר יי שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם. בההוא זמנא הבלים דצלותין סלקין ביה ברוחא דקודשא לגבי עילא. ויתערו לגבייהו הבלים עלאין דאתמר בהו (דף ק"ח ע"א) (דברים ח) כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם וכר דאיהו הבל דלבא דשכינתא קדישא להב המזבת, ומיד דסליקת בהבלים דפומייהו דישאל בצלותין. קביה שאיל בגינה מי זאת עולה מן המדבר. מי בזאת עולה ודאי, ובגיד אית הבל ואית הבל. אית הבל דאתמר ביה (בראשית ד) ותוסף ללדת את אחיו את הבל. ואית (זו) [ודא] הבל דצלותין ופולחנין טבין. ואית הבל דמלין בטלין מלין ריקנין דאתמר בהון (ירמיה י) הבל המה מעשה תעתועים בעת פקודת' יאבדו, מאי בעת פקודתם, אלא בזמנא דאתי פורקנא ופקידה לישראל יאבדו מעלמא. הבל תעתועים דתועים [דמתעים] לבני נשא, ורוחא דקודשא שליט בעלמא דאיהו דפיקו דאתמר ביה קול דודי דופק. דפיקו דסליק בגלגלי ימא דספינה דאיהי לבא, וכל גלייא עליהו אתמר אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו. ובהון החיות רצוא ושוב, רצוא תרין, ושוב תרין, אינון יקרק, דאתמר בהון (יחזקאל לו) כה אמר ה' מארבע רוחות באי הרוח, שכינתא עלה אתמר (ירמיה ה) אשר שמתי חול גבול לים. ואיהי תחומא דכלהו כגוונא דתחום שבת. וכד רצין גלין בד' רוחין, מיד דחזין שכינתא דאיהי חול לב (ג"א לים) דאיהי חול דאסחר לימא. אתמר בהון ושוב. חזראין לאתרייהו. ואלין ד' רוחין כד נפקי מן לבא. תנועה דלהון איהי לד' סטרין דספינה. תרין בתרין כנפי ריאה. ותרין בתרי בתי לבא, ותנועה דדפיקו דרוחא עביד תנועותיה ודפיק בנקודה אחת או תרין או תלת ואתחזר לאתריה. ובנקודין דדפיק אשתמודע דפיקו. לזמנין דפיק זמנא חדא ואתחזר לאתריה. ודפיקו דא אשתמודע בנקודין דאורייתא. בההוא זמנא דדפיק בנקודה חדא לתתא איהי חיר"ק. ואם היא לעילא איהי חל"ם (ס"א קוצא דאת יוד). כד איהי באמצעיתא איהו שור"ק. אם היא לעיל' אחזי דאתגבר אשא דאיהו חם ויבש ואיהו קל [קול] דעליה אתמר זאת תורת העולה. ואם הוא דפיק נקודה לתתא איהי חיר"ק ונחית במיא דאיהו קר ולח ואיהו כבד. ואי דפיק נקודה באמצעיתא שור"ק דנשיב (ג"א דנחית) ברוחא על מיא ואחיד בתרוייהו ואיהו חם ולח. והאי איהו דנקיד זמנא חדא לעילא ואסתלק דפיקו. או דפיק זמנא חדא לתתא ואסתלק דפיקו, או דפיק זמנא חדא באמצעיתא ואסתלק דפיקו. ואם דפיק תרי זמני דא בתר דא ואסתלק דפיקו הא אינון צר"י דדפיקו דלהון שוין. אבל דפיק נקודה חדא לעילא ונקודה חדא לתתא דא בתר דא אינון שבי"א. ותרין נקודין. אינון אש ומים. לזמנין דא סליק ודא נחית. כגון את המאור הגדול (למשלת היום) ואת המאור הקטן (למשלת הלילה), ולזמנין אינון שוין, ואינון שמים אש ומים, ולזמנין דפיק תלת דפיקין, חד לעילא. ובתריה תנינא באמצעיתא, ובתריה תליתא לתתא, הא תלת יסודין יתערון ביה דאינון אש ומים ורוח באמצעיתא ודא שור"ק. ואם דפיק תרין דפיקין שוין דא בתר דא, ונקודה בתר תרין לתתא, הא אינון סג"ל, דאינון מים ואש, רוח לתתא. ולזמנין דפיקו בפותיא באריכו דא פת"ח. ולזמנין דפיק באריכו ונקוד נקודה אבתריה, דא קמץ, באריכו אחזי

אחזי רחמי, אם זכו דפיקו דפיק באלין נקודין תשע, שכינתא מאנא לכלהו. עשירית לון, בגין דבה כלילן כל אתון. ואתון אינון לגבי נקודין כגופא לגבי רוחא, ובין כל דפיקו ודפיקו (י) שעוריה דאיהו שעור קומה) ו' שעוריה, דאיהו שיעור קומה, (דף ק"ח ע"ב) וכד נקודין דפקין ביה אינון דפקין כלהו דפיקין [דפיקין] בניחא ברחמי. וכד לית תמן ו', דפקין במהירו, ואינון דינין דפיקין דדוחקא בתר דוחקא. ואינון עת צרה היא ליעקב וממנה יושע. ומאנא דנקודין איהו נפש. נשמתא איהי כתר על כלהו ומינה כתרין דאינון טעמי. תנועה דנקודין ואתון. ואיהי תליא במחשבתא. ונקודין תליין באמירה. אתון בעשייה. ודא איהו אומר ועושה. מסטרא דימינא אמירה. מסטרא דשמאלא עשיה. עמודא דאמצעיתא כליל תרוייהו אומר ועושה, ובמאי אומר ועושה, בהויה דאתמר ביה יהי אור ויהי אור. יהי אור, יהי י' באור, ואתעביד אור. דאחיד בתרוייהו בעמודא דאמצעיתא. ואית דפיקו דעץ הדעת טוב ורע, דמהאי אתר יצהיט ויצה"ר. ואיהו רזא דלהט החרב המתהפכת דאתהפך ממטה לנחש ומנחש למטה, דפיקו דיצה"ט אחזי בריאותא ואסותא דכל אברין. ודפיקו דיצה"ר אחזי מרעא דכל אברין דגופא, וכל מאן דאלימ גבר. אי מתגברין זכון, אתהפך מנחש למטה, ומיד מטה כלפי חסד, וכל גופא אתסי. ואם מתגברין חובין, אתהפך ממטה לנחש, ונשיך כל אברין בכמה נשיכין דכאיבין ומרעין. בההוא זמנא אתמר בדפיקו (שמות לב) אין קול ענות גבורה ואין קול ענות חלושה קול ענות אנכי שמע. קול דענויא קול דדפיקו דבי מרעא דגלותא אנכי שמע. ואית דפיקו מאילנא דאיהו ביש, לית ביה טב כלל, דמניה נפיק רוח סער' דאסע' ביה גופיה דבר נש, ואתמר ביה (מלכים יט) רוח חזק מפרק הרים. דאינון גרמין דגופא, ומשבר סלעים דאינון צלעות דגופא דאינון כגוונא דסלעים. והאי איהו נפיק בזון ולית ליה משקל ושעור. וביה והאניה דאיהו גופא חשבה להשבר. והאי דפיקו סליק ונחית בגלי ימא דאינון עשר כתרין תתאין, כגוונא דאיהי מלכות קדישא הכי איהו מלכות חייבא. כגוונא דמילה, הכי איהי ערלה דתמן סמאל' ערל. ובת זוגיה ערלה נחש ואשת זנונים. לקבל תרי ירכי קשוט, מסטרא דמסאבו תאומיאל' תומיאל'. ולקבלייהו אתמר תהומות יכסימו ירדו במצולות כמו אבן. לקבל עמודא דאמצעיתא איהו עוגיאל', דמתמן עוג מלך הבשן, מסטרא דתרין דרועין אינון (אגניאל') עוגיאל. אגניאל', מתמן אגג, וביה כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. עוגיאל'. מתמן עזאול. ומתמן עז'א ועזאל'. ואיהו חזריאל' (תהלים ט) יכרסמנה חזיר מיער, ועליה אתמר ועל חרבך תחיה. ואיהו שעריאל' דמתמן רוח סערה ואיהו עשו איש שעיר. ומתמן שער באשה ערוה. ועליה אתקף ההוא דאתמר ביה (שמות טו) עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה. יי איש מלחמה יי שמו וגו'. לקבל בינה דאתמר בה אלף בינה אלין אלופי עשו. לקבל חכמה אדם בליעל איש און. לעילא כתריאל' (נ"א כרתאל) לקבל כתר עליון, ומתמן כרת לכל אלין דעברין על אורייתא, ואינון כתרין תתאין אינון קליפין לעשר ספירן. ועשר ספירן מוחא בגוייהו. ואלין קליפין אינון מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים. באלין קליפין מתלבש קביה ושכינתיה לקיימא בשכינתיה ומלכותו בכל משלה. ולקיימא ביה כי מלך על כל הארץ אלקים. אבל לעילא באתריה אתמר לא יגורך רע. אלא קליפין דיליה לעילא אינון לבושין מכמה גוונין שפירין דנהורא דמנהון אתפשט קביה בגלותא ואתלבש באלין אחרנין בגין לנטרא לישראל דאינון מתלבשין באלין קליפין. ודא איהו בכל צרתם לו צר (דף ק"ט ע"א) וכו'. בקדמיתא ייב לון בידא דשליח דאיהו גבריאל ולא הוה מזונא לסמאל ולמשריין דיליה אלא על ידי שליחא, ובגין חובין דישראל אתלבש הוא בהון, וכביכול אתי ליה על ידי דקביה להאי אם ישראל אזלין בארץ מישר ומקיימין אורייתא ופקודין דיליה, ואם חיו לא מקיימין אורייתא ופקודין דיליה, יהיב עשר כתרין בידי דסמאל' ולא צריך מזונא לא מידא דקביה כל שכן משליחא דיליה. ודא לפרעה דאמר לי יאורי ואני עשיתי, בגין דחזא כתרין (מח) נוכראין

נוכראין בידא דסמאל, דבקדמיתא כד הוו כתרין תתאין בידא דקב"ה מה כתיב בישראל וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ובזמנא דאינון כתרין נוכראין בידא דסמאל לא דחלין אומין דעלמא מישראל ועבדין בהו כרעותייהו, עד שעתא דפורקנא דיתקיים בהו ואת רוח הטומאה אעביר וכו', דאלין קליפין גרמין אפרשותא בין קב"ה ובין ישראל. ודא איהו רזא (ישעיה נט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם, ועתיד קב"ה לאעברא אלין קליפין ולאתחזאה לישראל במוחא מלגאוו, הה"ד (שם ל) ולא יכנף עוד מוריד מט) והיו עיניך רואות את מוריד, ולא יהיה מחיצה בין קב"ה ושכינתיה ובין ישראל, ובזמנא דעשר ספירן מתלבשן באלין קליפין אלין דידעין בקליפין עבדין אומאה בשמהן ובהויות דקב"ה לאלין קליפין ובטלין גזרה. ועל אלין קליפין אמרו דצריך הבדלה. דקב"ה אתלבש בהון ביומין דחול. ובשבת אתפשט מנהון ואתלבש בלבושין דקדש. ועשרה לבושין אינון דקדש דאתמר בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר, בד"ד עשר, כחושבן עשר קליפות דחול, כד אתלבש בהון אתמר בדד ישב מחוץ למחנה מושבו. בההיא קליפה דגרים בר נש לאתלבשא שם ה' ביה נטיל נוקמא, ובג"ד לא תשא את שם יי אלקיך לשוא, ובג"ד תקינו בהבדלה המבדיל בין קדש לחול ובין אור לחשך. דלא יחבר קליפין דחול לקליפין דקדש, ולא יעביד לון תערובת. ודא איהו (ויקרא יט) שדך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנזו. וכל מאן דערב לון אתמר ביה (במדבר יט) את מקדש יי טמא וגומר. דבשבת דאתפשט קב"ה מאלין לבושין ואתלבש בלבושין דקודשא לא צריך לקרבא קדמוהי (נ"א קדמיהון) לבושין דחול, דמוחא לא מקבל טומאה הה"ד הלא כה דברי כאש נאם יי. דביה לא יכיל לאתערבא שום עירוב, אלא בלבושין דאתלבש בשבת וייט יכיל לאתערבא, ובגינייהו מצי למעבד הבדלה. דלתתא אית אילנא מעורב טוב ורע כלאים, ועליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, בגין דההר מוחא דיליה בבריאה יכיל לאתערבא עמיה קליפה. אבל מוחא דאיהו נהורא בארז אצילות לא יכיל לאתערב' עמיה (נ"א ביה) שום תערובת. ואית אילנ' דטוב ורע דקליפין דאינון גרעינין אינון מלגאוו רע. ומוחא דיק מלבר טוב. ואית דמוחא דקיקא מלבר טב ומוחא סגי ביש מלגאוו, כגון דהבא וכספא זעיר מצופה מלבר, ועופרת סיגים מלגאוו, דא מוניטא דשקרא, פומיה טב ולביה ביש. ואית דאיהו קליפה מלבר ומוחא מלגאוו, ועלייהו אתמ' נ) גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור. ואית אילנא לתת' דע"ז דלית ליה מוחא, אלא קליפה מלגאוו ומלבר, ועליה אתמר לא כן הרשעים כי אם כמוץ אשר תדפנו רוח. ואיהי אשרה דנטיעין אומין דעלמא קדם ע"ז דאיבא דיליה מוץ אשר תדפנו רוח. בזמנא דייתי מלכא משיחא (דף ק"ט ע"ב) עתיד קב"ה לאעברא כל אלין קליפין לעילא ואמצעיתא ותתא, ולא יהא ערבוביא בפמליא דלעילא. בההוא נא) זמנא יי בדד ינחנו לישראל ואין עמו אל נכר. בההוא זמנא ותוסף ללדת, איתוסף רוחא דקדשא על ישראל, הה"ד נא) ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתון בקרבכם.

אמר המגיה זה הלשון מצאתי בס"א ר' אלעזר ורבי יוסי הו אזלי בארז, אזדמן ר' אלעאי עמהון, א"ר יוסי לר' אלעזר שמעת בהאי קרא אמאי אתמר ביה את את תרי זמני. בתר דאמר ותוסף ללדת את אחיו. מאי את הבל, והא תלת רבוין הכא, תרין אתין רבוין, ותוסף ללד' רבוויא. הא תלת רבוין, איל שמענא דתלת רבוין אלין. אינון תלת

ועוד ותוסף ללדת את אחיו את הבל, רבי יוסי ור' אלעאי הו אזלי בארזא, אזדמן רבי אלעזר עמהון. ואי עלך אתמר ויפגע במקום, דאערענא בשכינתא. אמר לון עלייכו אתמר ויפגעו בו מלאכי אלקים. מאי מלאכי אלקים, אלין דאתמר בהון (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות, דרוחין דילכון מרוחא דקב"ה (נ"א דקודשא) חדו כלהו בארזא. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר מאי ותוסף ללדת את אחיו את הבל. ועוד מאי אתא לרבות ותוסף ותרין אתין את אחיו את הבל. איל ודאי ותוסף דא תוספת רוחא דקודשא דאיהו עמוחא

דאמצעיתא

טפין דאזדריקו מאדם קדמאה. [נ"א קדמאה דאתמר בהון אלה] א"ל והא אנא שמענא אלה תולדות השמיים והארץ, תמן תה"ו. א"ל ודאי הכי הוא דמתמן הוה קין יסודיה ועקריה קדם דאתא לעלמ'. אמר ודאי רזא עלאה אתגלייא דלא שמענא עד השתא, א"ל אם כן אלין טפין דאתוספו הכא מאי גינהו. אמר ודאי על אלין ג' טפין שריין תלת חכמות. חד איהו חכמת המחשבה. ותניינא חכמת הדבור. ותליתאה חכמת המעשה. ואינון תלת עלמין סתימין. תלת טפין דתליין מן מוחא עלאה סגירל קרינן ליה. ואית תלת עלאין עליהו דתליין ממוחא סתימא דעתיקא דעתיקין ואינון סגולתא, תלת עלאין אתרמיזו ב"י עלאה, דאית לה קוצא לעילא, וקוצא לתתא, וגו באמצעיתא, ותלת טפין תניינן דאינון סגירל מן " תתאה. ורזא דמלה ברא שית. תלת מאדם קדמאה ותלת מאדם תתאה. ובאלין תלת נקודין אתמר (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. ואלין אינון ג' גלגולין דאדם קדמאה. דתלת טפין דאזדריקו בתלת אבהן. דבהון. " יברכך יי. יאר יי. ישא יי. ותלת תניינן בברית ותרי סמכי קשוט, דנח ושם ויפת מתמן הו, דאתמר ביה נח איש צדיק מסטרא דצדיק חי עלמין, שם ויפת. מסטרא דתריין סמכי קשוט, ורזא דמלה הכא מה שמו ומה שם בנו כי תדע. מה שמו באימא עלאה דתמן חכמה. ומה שם בנו באימ' תתאה אשתמודעא, אבל תלת גלגולין בתלת אבהן. ותלת בתלת סמכין דלתתא. ואלין שית הו עתידין למהוי תלת בשת ותלת בהכל. אלא דפרח " משת דאיהי נקודה נכר (בשמו ח' שיטה כ"ט) טפין

דאמצעיתא, מתמן אתוסף ליה רוחא דקודשא. תריין אתין לרבות ביה נשמתא ונפשא משכינתא עלאה ותתאה. ומאי הוה תוספת על רוחא דא, חכמה מאדם עלא. אמר רבי יוסי שמענא דתלת רבויין אלין. אינון תלת טפין דאזדריקו ממוחא (ג) סתימא דכל סתימין. ואלין אינון ג' גלגולין. ואלין ג' טפין שמענא דאינון לקבל ג' נשים דאתמר בהון (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה, דחד אופה וחד עורכת וחד מקטפת, לההיא דאתמר בה (במדבר טו) ראשית עריסתיכם חלה. ודא חלה דפסח דאיהי סגולתא, איהי טפה קדמאה ומינה אזדריקו תלת טפין. ואינון ג' יודין " " " דאינון סגולתא ודאי. ואינון " יברכך, " יאר. " ישא. ובאן אתר אזדריקו, בתלת אבהן דתמן נחית אדם בתל' גלגולין. ומאן אתר אזדריקו מההי' דנחית בהון (דאיהי) מסטר' דחכמה עלאה (ולקבל (דף ק"י ע"א) ג' טפין אלין תקינו תלת מצות בפסח. חד מצה דלעילא לברכא בה המוציא. ב' לחם משנה. ג' לחם עוני בלא מלחא. דהא אתמר על כל קרבנך תקריב מלח. בגין דאיהי מצה פרוסה. כגוונא דפרס פריסת מלכותך (דניאל ה כח). עד דתהא שלימה לא צריך לקרבא עלה מלח דאיהו חלים. ומאי ניהו חלים. (דאיהו) אמצעי דכלהו תלת, תלת טפין עלאין אינון סגולתא דתליין ממוחא סתימ'. עתיקא דעתיקין, תלת טפין אזדריקו (בגולגלתא) (נ"א בגלגולא) ממוחא תניינא ואינון סגול. באן אזדריקו. בתרי סמכי קשוט וברית. דאינון לקבליהו נח שם ויפת. נח אזדריק בצדיק הה"ד נח איש צדיק. שם ויפת בתרי סמכי קשוט. ועליהו אתמר ברא שית. ג' טפין עלאין דאינון סגולתא דאזדריקו ממוחא סתימא. אינון קוצא דאת " לעילא, וקוצא דילה לתתא. וגו באמצעיתא דילה. מוחא דאזדריקו ג' טפין אלין מינה. איהי " ודא " דאיהי לעילא מאת א. " לתתא מן א. מוחא תניינא, ותלת טפין דאזדריקו מינה אינון סגירל. תלת טפין דאדם קדמאה דאינון תלת גלגולים. ותלת דאדם תניינא תלת גלגולין. מאן אדם עלאה ואדם תניינא. אלא מה שמו ומה שם בנו. מה שמו אדם עלאה. מה שם בנו אדם תתאה. ותרייהו אתרמיזו בההוא קרא דאמר משה (שמות ג) ואמרו לי מה שמו מה אמר. תלת טפין. חד אופה במוחא דאיהו לקבל ימינא דאיהו אופה דאיהו שר האופים. וחד עורכת דא מוחא דאיהו מסטרא דשמאלא דאתמר בה (משלי ט) אף ערכה שלחנה. והא אוקמוה שלחן בצפון לקבל לבא. וחד מקטפת לקבל מוחא דאיהו לאחורא כלפי כתף. ולקבל אלין תלת

תקוני תקונא שתין ותשעה [נף קיי פיל ועינ] הזהר רעז

טפין, אינזן ג' יודין דאינזן בירד קיי ואיז קיי דמעדין על עלת כל העלות דעליה אתמר (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. דאיהו ראשון ואחרון ומבלעדי אין אלקים. ומשית תקונין אלין בעא קביה למברי לשת למהוי שמה שית. למהוי ביה ג' גלגולין דאדם וג' דהבל. אלא דפרח י' משת דאיהי נקודה אבן שתייה דמתמן הושתת עלמא. ובהאי י' חב יוסף הה"ד (בראשית מט) ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו. מאי ויפזו. דאזדריקת טיפה דאיהי י' בין עשר אצבעאן ואתפליג' לי' ניצוצין דאזדריקו מקשת דאיהו ברית. ובאן אתר אזדריקו. בעשרה הרוגי מלכות. א"ל והא שמענא דעשרה הרוגי מלכות בני יעקב הוו. א"ל ח"ו. אלא בדיוקניהו הוו נד). א"ל ומאן גרים דאזדריקו תמן. א"ל דיוקנא דאבוה דאזדמן לגביה. דהוה דיוקנא דאדם קדמאה. דא גרים דאזדריקו לון ונעץ צפרניו בקרקע וברח גרמיה. ולא אזדריקו (בההיא זונה. דאי לאו דאתחזיאת ליה דיוקנא דאבוה לא הוה אזדריקו הכי, ודיוקנא דאבוה גרם דההיא טפה וינס ויצא החוצה. ולאו בעבירה. ובשכר וינס). [נ"א בהאי זונה, דאי הוה זריק בהאי זונה, הוה ישראל טבעין בימא, ולאן למגנא אוקמוה קדמאין, בשכר וינס] (דף ק"י ע"ב) הים ראה וינס. ואי לא. לא הוה נפקין ישראל מן ימא. ואיהו קביל עונשיה באלין עשרה הרוגי מלכות דהוה עתידין למיפק מיניה עשרה שבטין. ובגין דא הוה עשרה הרוגי מלכות כגונא דעשרה שבטין דהוה עתידין למיפק מניה. והוה חשבין חבריא דעשרה בני יעקב הוו. א"ל אם כן מאן יהיב רזא דא בשת. [א"ל נשמתהון דצדיקא אתבריא קדם דאתברי עלמא כמה דאוקמוה קדמאין]. (א"ל) ובגין דא אמר קרא (ישעיה מו) מגיד מראשית אחרית. (נ"א א"ל בראשית אין ראשית אלא נשמה וכר ע"ל קייב ע"א). ובגין דא שת איהו סיומא דאתון. ומינייהו אשתמודען רישא דאתון דאיהו אב בא"ת ב"ש. ועוד שת. ש' דיליה אינזן ג' ענפי אילנא לעילא. ואיהי שרש לתתא. ואחזי בהון תלת גלגולין לעילא ותלת לתתא. ת'. תפארת [ש] שלום כליל שית סטריין. ודא דרגא דמשה כליל תלת אבהן וג' דרגין תחותיהו. ואינזן גלגולא. דאדם שם אנוש הבל. נח שם יפת. ומשת ואנוש אתיחסו כל דרין. הה"ד (בראשית ד) אז הוחל לקרא בשם ה'. (אז ההוא דאתמר ביה כי מן המים משיתוהו) אז הוחל למיתי בגלגולא ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה. ובג"ד שת מתמן הושתת עלמא. ובג"ד (שם) כי שת לי אלקים זרע אחר תחת הבל. דאתמר ביה (קהלת ח) בשגם זה הבל. ואיוב עליה אמר (איוב לח) מי שת בטוחות חכמה. חכמה מ"ם עליונים מתמן אתמשך. ובג"ד כי מן המים משיתוהו. ש' תלת אבהן. ודא מ"ש מן משה. ה' שכינתא תתאה. הבל ה' ל"ב [הלב], וכפל שמה תרין זמנין משה משה. לאחדא בתרין ההי"ן ה' עלאה ה' תתאה. ולאחדא בג' ענפין ובתלת שרשין דאינזן שית. תרי זמנין מ"ה ממשה, איהו אחזי רזא מה שמו ומה שם בנו. דבתלת אבהן אתלבש מ"ה דלעילא. ובתלת דרגין דלתתא מ"ה דלתתא. ומשה כליל תרוייהו. איהו מרכבתא שלימתא עלאה ותתאה, כגונא דא ש' מן משה תלת אבהן, דאתמר בה לפני אריה אל הימין לפני שור לפני נשר וכר מ"ה דמשה ודמות פניהם פני אדם, ובגין דאיהו מרכבה לעילא ותתא. אמר ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם, אדהכי הא רבי יצחק ורבי יודאי ורבי יהודה ושאר חבריא קאתו. אמר להו ר' שמעון במאי עסקיתו. אמרו ליה שמענא כך ואתינא לגבך. דשאינא עלך לכל חבריא, ולא אשכחנא מאן דאודע לן מינד. עד דאערענא ברבי יוסי ורבי אלעאי ורבי אלעזר דהו מתעסקין ברזא דהבל בכל גלגולין דיליה. אמר ר' שמעון ודאי עובדא דצדיקא. לעילא תליא. ותמן אשתמודע כלא. ואתערותא דלתתא גרים אתערותא דלעילא. בודאי רזא דגלגולא באתר חד איהו, וכל גלגולים אינזן כגונא דגלגלים דסלקין ונחתין. וגלגל חד איהו קבוע באמצעיתא בינייהו ואיהו לא מתנענע הכא והכא, ורזא דמלה הא אוקמוה נה) דור הלך דודר בא הארץ לעולם עמדת, דאיהי קביעא בינייהו (כגון דא נפש איהו בקביעו דגופ', ורוחא

ורוחא סלקא ונחתא בגופא ומתפשטא בכל ורידי דלבא (כבר אמרנא דגלגולים אינון כגוונא דגלגלי דסלקין ונחתין בגלגול חד), כגוונ' דא נפש אידי בקביעו דגופ', ורוחא נחתא וסלק' בגופ' ומתפשטא בכל ורידי דלבא) דמתנענעין, ההי' אל אשר יהיה שמה הרוח ללכ' ילכו, אבל נפשא קביעא בלבא. כאתת' דאידי קביע' בביתא. ההי' מושיבי עקרת הבית. ובעלה (בראשית ח) ויצא יצוא ושוב, הכי דור הולך ודור בא. דא עמוד' דאמצעי' איהו אזיל ואתי בגלגול'. אבל שכינתא לעולם עומדת. אידי לא אזלא בגלגולא ולא אתרכיבת באתר אחרא. ובגין (דף קי"א ע"א) דא אתמר בה אשתך כגפן פוריה. מה גפן לא קבילת הרכבה ממין אחרא מכל אילנא דעלמא, הכי שכינתא לא קבילת עליה הרכבה אחרא בעלמא אלא מבעלה.

קמו כלהו חבריא ואשתטחו קמיה, ואמרו אלו לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די. פתח ואמר (קהלת א) וזרח השמש ובא השמש. וזרח השמש דא עמודא דאמצעי' דאיהו משה בדיוקניה. וזרח ההי' (דברים ל) יי' מסיני בא וזרח משעיר למו. ובא (נ) השמש כד אתכניש משה, ועם כל דא דאתכניש. אל מקומו שואף וזרח הוא שם, ודא יהושע דהוה כגוונא דסיהרא דאידי שכינתא. ועוד וזרח השמש, דא משה כד ייתי בגלגולא בצדיק גמור. וכד לא איהו בצדיק גמור ובא השמש. אתכניש מניה ואזיל ואתי בגלגולא עד דאשכח אתריה, ובג' אל מקומו שואף וזרח הוא שם. ועוד וזרח השמש דא קביה. באן אתר. בב' דשכינתא עמיה. כד"א (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי וגו'. ותרגם אנקלוס באתר דתשרי שכינתיה תמן. ואי לית (נ) שכינתא תמן ובא השמש. אתכניש מניה קביה ואשתאר בחשוכא, ושלטין עליה כמה מחבלין וכמה יסורין בישינ דלאו אינון יסורין של אהבה, ההי' (דברים לא) על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה. דאלין רעות ממנן על כל עתין ורגעין דעלייהו אתמר (איוב ז) ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. וזהו שאמר דוד בידך עתותי וגו' [דאלין רעות מצוין בכל עתין ורגעין]. ומאן גרים דלא שריא שכינתא עליה ולא נהיר שמשא עליה, בגין הבל דשקרא ומלין דשקרא דנפקין מפומי. ובג' יש הבל אשר נעשה על הארץ. אית הבל ואית הבל. אית הבל ממארי דשקרא דאתמר בהון הבל המה מעשה תעתועים, דאינון תועים בעובדא דשקרא. ויש הבל דאתמר ביה על כל מוצא פי יי' יחיה האדם, ודא הבל דאורייתא, דאיהו ה' חומשי תורה מן ב' דבראשית עד ל' לעיני כל ישראל, ודא הוא הביל. והא שית אינון עם זה ספר. אלא דא ר' דאיהו קול דסליק בהבל דאיהו ה', וכאה איהו מאן דמחבר לון כחזא ואפיק לון מפומי ברחימו ודחילו די'ק. ובג' יש הבל וכו'. אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים. אמרו ליה חבריא ר' ר' אי הכי דאינון צדיקייא אמאי מגיע אליהם כמעשה הרשעים. אמר לון גלגולא גרים לון דייתי לון כעובדא דרשיעייא. כאלו הו' רשיעייא הכי ייתי לון יסורין ודחקין. והאי אינון דנשמתי' דלהון מסטרא דאדם והבל. דדא חאב במחשבה ועובדא, ודא חאב במחשבה ועובדא. ובג' אמר עלייהו קרא בשגם זה הבל, גם לרבות אדם. אמרו ליה ידענא דמחשב' איהי אדם קדמא מ'ה דלעילא מ'ה שמו. עובדא כ'ח דיליה. כ'ח אתון דעובד' דבראשית ברא וכו' וכלא חכמה כח מה. א'כ במאי הו' יכלי למחטי הכא. אמר לון בודאי כל מאן דחב בגופיה דתמן עובדא, ובנשמתי' דתמן מחשבה. כאלו חאב בהווא דאתברי איהו בדיוקניה, ההי' (בראשית א) ויברא אלקים את האדם בצלמו וכו'. ויש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, דאית לון עותרא ושלם ואריכו דיומין בהאי עלמא. א'ל בתר דאינון רשעים אמאי אית לון כל האי יקר. א'ל האי טובא דלהון איהו הבל ורעות רוח. דגלגול' דלהון גרים לון דהו' רשעים גמורים ועבדו (זכוון כמה מנייהו ואתקצרו בקצרות שנין ולא אשתלים לון) כמה מיני טבין, אייתי להון קביה בגלגולא לאשלמי' לון אגרייהו בהאי עלמא ההי' ומשלם לשנאי אל פניו וכו', ועלייהו אתמר (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו'. (דף קי"א ע"ב) אדדהכי הא ר' פנחס

קא נחית ממתיבתא עלאה, ואתחזי תחות טולא דרבי שמעון, ואמר ליה מאי הבל אשר נעשה על הארץ. וכי על הארץ אתעביד הבל, אלא כדא (בראשית ב) ואז יעלה מן הארץ. דאית הבל אשר נעשה על הארץ. הבל דצלותין והבל דאורייתא אתעביד על ארעא דקביה דאיהי שכינתיה, דאתמר בה והארץ הדם רגלי, ומאי ניהו הבל דאתעביד עליה. אלא הפוך הבל ותשכחיה הלב. ומניה נפיק הבל. ודא נפש, וביה סליק דבור. רוחא נפיק מאודנא שמאלא דלבא ומניה נפיק קלא. וקלא איהו אילנא דאתפלג לכמה קלין דאינון ענפין דאילנא. ואיבא דיליה דבור. ותרווייהו עץ פרי, ואינון גוף וברית, דא עץ ו. ודא פרי ו. אות הברית. ה' תתאה שרשא דאילנא דאית ביה תלת וויין לקבל ג' ענפין דש. ה' עלאה תלת ענפין. ואינון תלת וויין מן ויסע ויבא ויט. האי איהו עץ החיים דאעקר ענפוי, דקצץ בנטיעות, ואסתלק איבא, ואתמר באילנא (דניאל ג) גדו אילנא וקציצו ענפוי וכו'. ברם עקר שרשויה בארעא שבקו, דאיהי ה' תתאה. אסתלק הוי ואשתאר ה'. ובגיד שלש משמרות הוי הלילה. ובכל משמר ומשמר יושב הקביה ושואג כארי וכו'. ה' דהלילה עלה קביה שואג בשלש משמרי דתמן הוי. תמן הוי איהו ודאי. ומל דאעקר אדם אילנא ואיבא וענפין דיליה ולא אשתאר תמן אלא שרשא דאיהי ה' תתאה. ההיד (בראשית ג) ויאמר לו איכה. כגוונא דאיכה דאתמ' ביה איכה ישבה בדד, איך נח) ה' ישבה בדד. בגיד אתגלגל אדם בג' אבהן, דאינון ענפין דאילנא וגופא ואיבא דאילנא. ואתתקן מה דאעקר. נחית באברם ונטע ביה ה' דאיהי ענפין דאילנא. נחית ביצחק ועביד איבא דאיהו ו. מן יצחק. נחית ביעקב ונטע ביה ו. דאיהו אילנא דאתמר ביה ואלהי יעקוב. לבתר אתא משה דאתמר ב' בשגם הוא בשר. שגם זה הבל, ונחית ה' חומשי תורה דאיהו שרשא דאילנא ואשלים אילנ' בשמא דיקוק. ובגיד אשתלים ביה שם יקוק. כדא (שמות ג) ואמרו לי מ'ה שמץ מ'ה אמר אליהם. כי יאמרו לא נראה אליך יקוק, דלאבנהו לא אתגלי לון, בגין דלא הוה שלים שמא באבנהו. לא אתגליא לון. ההיד (שם ו) ושמי יי לא נודעתי להם. במה דחב אדם אתתקן. ובמה דחב הבל אתתקן, ואתחזר כלא בתקוניה, בענפוי, בשרשוי, בגופיה [בגופיה], באיביה, וכלא אשתלים בביר דאיהו משה ביר נט). מן בראשית. מה דהוה שת נחית תמן ו. ואתעביד שית. ומתחיל בב' דאיהי ברכה לאפקא ארעא מלוטא דאתמר בה (בראשית ג) ארורה האדמה בעבורך. ולבתר נחית ר' עלה דאיהי ראשית חכמה. וכד קריב לטורא דסיני נחית א' מן בראשית דאיהי אנכי. ונחית עלה כתר דאינון אתון דעשר אמירן. ואשתלים אילנא מן תקונין דיליה. אמרו ליה ר' ר', הא אילנא שלים ביקוק, אמאי נחית א' מן בראשית. אלא בגין דאיהו נביעו לאשקאא אילנא. דמתמן אלקים מליאיה מכל תשע ספיראן דאינון בבראשית. שית. אינון שית ספיראן. ברא, תלת ספיראן עלאין. אלקים, איהו עשירא מליאה מכלהו תשע. שלימו דכלהו. ובגיד בראשית ברא אלקים. בראשית ברא, עם אלקים, את השמים ואת הארץ, אתו לנשקא ליה פרח לעילא.

אמר ר' שמעון, חברייא בודאי קביה אסתכם עמנא עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא. זכאה דרא דהאי אתגליא ביה. דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה. לקיימא קרא (קהלת א) מ'ה שיהיה היא שיהיה. וביה (דף קייב ע"א) (תהלים לד) מ'מכון שבתו ה'שגיו. אשרי העם שכניה לו בגימט' משה (סו) אשרי העם שיי אלקיו. דעליה אתמר דור הולך ודור בא, ולית דור פחות מששים רבוא. ועליה אתמר דבר צה לאלף (סב) דור. ואתפשטותיה הוא בכל דרא (ג) ודרא בכל צדיק וחכם (סד) דמתעסק באורייתא עד שתין רבוא, לאשלמא לכלהו מפגימו דלהון. ורזא דמלה והוא מחולל מפשענו דאיהו שקיל לכלהו כמה דאוקמהו מארי מתניתין אשה אחת ילדה ששים רבוא ומנו משה דשקיל כששים רבוא. ובגיד אתמר עליה דור הולך (ודור בא) לההוא עלמא. ודור בא איהו ייתי כמלקדמין. ועוד כי שת לי אלקים זרע אחר. שת אתפשטותיה הוה עד יעקב. דפרח ביה ו. מן שית ואשתאר

שת. ואשתאר יעקב עקב. דיעקב דיוקניה דאדם קדמאה הוה. כמה דאוקמוה שופריה דיעקב כעין שופריה דאדם הראשון. ובגין האי י' אתמר אבן מאסו הבונים דאינון אברהם ויצחק. דאתמר בה לגבי אדם (בראשית ג) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב. דהווי ידעין דהוה עתידה לאלקאה מחויה. ובגיד אתמר בה אבן מאסו הבונים (סו) א"ל חבריא, והא אמר ר' פנחס דאית י' אייה ביצחק. אמר ודאי י' עלא' אייה מן חכמה. והאי אייה י' זעירא. ובגיד אתמר בה עקב. הה"ד ואתה תשופנו עקב, ודא כף ירך יעקב דאתמר בה (שם ג) ויגע בכף ירכו. ואתמר ביה והוא צולע על ירכו. ודא י' מן אדני. ואיהו י' מן קוקי. דבה ויסתר משה פניו כי ירא מהביט לאתר דחב כדקדמיתא קדם דייתי בגלגולא. כיון דאתא יעקב תמן מיד (שם ג) ויעקב נסע סכתה ויבן לו בית, בת י'. מיד אשתלים י' בעקב ואתעביד יעקב, ודא איהו דאמר קרא ויבא יעקב שלם, ולבתר אתא משה והפך קוקי מדינא לרחמי, ואתחזר יקוק. ודא איהו רזא אבן מאסו הבונים (סו). בההוא זמנא אמרו כללו מאת יי' היתה זאת וכו'.

(אמר המגיה זה הלשון מצאתי בספר אחר)

ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליי' (בראשית ד), מאן אתר אייתי ליה. מקץ ימים משוירין דיליה. כגון בר נש דאיהו בסוף יומי חזר בתשובתא כד לא אית ליה חילא למעבד טב וביש. ובעולמא בתוקפיה לא תב. כמה דאוקמוה (סו) מפני שיבה תקום. ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה. אבל הבל מבכורות צאנו, אייתי ליה קרבנא משפירו דיליה (סו) ובגיד וישע יי' אל הבל.

בראשית, לית ראשית, אלא נשמה. א"ל מהכא אשתמודע דבהאי אות דברית מילה חאב אדם וכל דרין דאתו אבתריה, ודא איהו דאמר קרא פקד עון אבות על בנים, (שמות כ) בגין דמעשה אבותיהם בידיהם. א"ל אשתכח דשת איהו גלגולא דאדם והבל דאתמר ביה בשגם הוא בשר, בשגם זה הבל, ורזא דמלה אז הוחל לקרוא בשם יקוק. ואדעך בשם. אז. ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה. בשם יי' ואדעך בשם. בתרין שמהן, מה שמו ומה שם בנו, (משלי ל) ואתמר ביה הוחל דמתמן הושתת עלמא.

ועוד אל קין ואל מנחתו לא שעה, בגין דקרבני דיליה הוה מההוא אתר דאקרי ערוה (סו), ומאי הוה, פשתי, דאתמר ביה ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה. **אמר** ליה רבי אלעזר אם כן דאתכסי ביה בשר ערוה טב איהו. אמר ליה, ברי, לאו כל (דף קי"ב ע"ב) עריות שוין, האי לא קריב קרבנא דא אלא לקרבא ערוה דיליה לה, דאתמר ביה איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו לגלות ערוה אני ה'. ומאי ערוה דיליה, זוהמא בישא, ערלה, נוקבא דערלה, ההיא דאתמר בה אדם הראשון מושך בערלתו הוה, ומאי ניהי, אימא דערבוביא בישא, איבא דאילנא דטוב ורע דאתמר בה ותקח מפריו ותתן גם לאישה עמה. ומאי ניהי לילית, מתמן קא אתיין ערב רב דאנון מעורבין בישראל דאתמר בהון הוי גוי חוטא, דאינון זרע מרעים בגים משחיתים וכו' ואמרו אלה אלהיך ישראל לעגלא. ובגיד ואל קין ואל

אדהכי הא רבי שמעון ורבי יצחק ורבי יודאי ורבי יהודה ושאר חבריא פגעו ברבי אלעזר ותברוי דהווי עמיה. אמר לון במאי עסקיתו. אמרו ליה ברזא דגלגולא דאדם והבל. אמר ודאי ברזא עלאה דהוינא משתדלין. הויתון אתון משתדלין.

פתח כמלקדמין ואמר, יש הבל אשר נעשה על הארץ וכו'. דא אדם והבל. במחשבה ובמעשה חאבו. כמה דאוקימנא לעילא. ומאי ניהו מחשבה ומעשה. אבא ואימא, חכמה ובינה, עלייהו אתמר כלם בחכמה עשית (תהלים קי"ד) הרי עשיה, בגין דתמן כח מה. דא חכמה דאתפלג לתרין סטריין. מיה איהו אדם מחשבה חשב מיה. מיה אדם. תשכח דאיהו אדם מחשבה. [מיה איהו אדם, חשב מיה ותשכח דאיהו אדם, ודא היא מחשבה], בינה. תמן יה אבא

אבא ואמא וכן בגוייהו עמוד דסמך לון, ההוא דאתמר ביה בשגם הוא בשר (בראשית ו) בשגם זה הבל. דאיהו משה. מתמן הוה, והכי אוקמוהו קדמאין בשגם זה משה. הבל אתקרי, על שם ב' מן בראשית. ל' לעיני כל ישראל. ה' חמשה חומשי תורה דעתיד לאתיהבא על ידיה. ודא איהו הבל דאתמר ביה כי על כל מוצא פי יי יחיה האדם (דברים ח), ואית הבל דסטר, אחרא דאתמר ביה הבל המה מעשה תעתועים (ירמיה י), ודא הוא הבל דנבלות הפה ופתגמין בטלין דלית בהו תועלת כלל. ובגיד יש הבל וכו' שמגיע אליהם כמעשה הרשעים, ויש הבל אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים. מאי הרשעים, דא סמאל ונחש, ש דמשה איהי תלת ענפין דשרשא דאילנא, ודא ש מן שת. מיה מן משה דא אדם. דאיהו בדיוקנא דאדם דלעילא. ודא איהו מה שמו ומה שם בנו (משלי ל) והאי מיה (ה) [תורה] תורת יי תמימה (תהלים יט), ה' חמשה חומשי תורה דאתיהיבו ליה במ' יומין ומ' לילון דלחם לא אכל ומים לא שתה. ובגין דעקר ש דאיהי שרשא דאילנא מאתרה ואתעבידת תלת ענפין דאינון ג' זיינן כגוונא דא. ש דזרע דאיהו יורה כחץ. אתעביד יי. דתלת טפין אתפשטו ואתעבידו שרביטין. ובגין דא עקר לון מאתריהו, ומה דהוה שרשא חדא, עקרא חדא. אתפלגו לתתא. הכי איהו אזודריק בתלת גלגולין. חד בנח (ע), ותרינ בשם ויפת. ובגין דכד אתא נח לא בעא רחמי על אילין גוברין דטופנא, אתבייש לבתר ואמר ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ושם לאו למגנא הוה קבע מדרשות. ויפת אתמר ביה יפת אלקים ליפת וישכון באהלי שם (בראשית ט), באלין תלת הוה בעי לאשתרשא בשרשוי, חמא דלא אצלת. אעקר ליה מתמן ונטע ליה לבתר יחידאה. אבל אדם אתנטע בתלת אבהו, ואצטריק ואתלבן בהו וואשתרש בשרשוי ואצלת. מיד אתא משה (עב) (דאיהו בריה דאדם) ויהיב קביה אורייתא על ידי, לאשקאה אילנא לאתגדלא בשרשוי וענפוי, בהוהא זמנא אתתקן אילנא דעקר. חובא דחאב באילנא הכא תקין כלא. לבתר דאתכניש משה מעלמא אתמר ביה חרץ השמש ובא

השמש

תחת

השמש, ואתמר ביה הולך אל דרום וסובב אל צפון סובב סובב הולך הרוח (קהלת א) תלת זמנין סובב, לקבל תלת גלגולין דרוחיה אסחר תמן. מיד דאשכח תמן [אתר] לשריא. מה כתיב (שם) ועל סביבותיו שב הרוח. אל רבי אלעזר אשתמודע הכא רזא עלאה מרוחא דקודשא דלעילא, דאיהו בן י"ק. דאסחר לימינא. ושמאלא, ועמודא דאמצעיתא, ולבתר לתלת תתאין דאינון צדיק ותרי סמכי קשוט. והכי אדם עלאה אוף הכי בשית סטריין. ודא רזא דבראשית. ברא שית לעילא. ברא שית לתתא. י דפרח מן שת איהו י דיעקב. דפרח י מיניה ואשתאר עקב. ודא איהו רזא דהוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב (בראשית ד), ובגין דא כד פרח י מן שת, מה כתיב ביה כי שת לי אלקים זרע אחר (שם), אחר גרים דאתאבד י דאיהו זרע מן שת. ורזא דשת כל שתה תחת רגליו (תהלים ח), כל ודאי דאיהו זרע אות ברית קדש. בההוא זמנא אתא משה בתרין לוחין דאינון מן ב' בראשית וכסי על שת ואתעביד בשת. ובאן אתר כסי ב' על שת, בזמנא דאמר ויסתר משה פניו (שמות ג) ואת י איהי תמונת יי. בשכר ויסתר משה פניו (עז) כי ירא מהביט, ותמונת יי יביט (במדבר יב). ואשתלים שת. והיינו בראשית [ברא], ברא אשתלים בשית, שת סיומא דאלפא ביתא. אב רישא דאלפא ביתא. ודא הוא רזא דאית ב"ש. הכא אתתקן אב עם בן תרוייהו דא על גב דא. בכל אתר דאזלו לא אתפרשו דא מן דא. בראשית תמן אית ב"ש. א"ב שית. אשתאר ר' י מן בראשית, עליה אתמר וירא ראשית לו (דברים לג) דאיהו ראשית חכמה יראת יי (תהלים קיא), כגוונא [ובגין] דא בן בגו אבא. וירא ראשית לו, מתמן ירית לו נשמתא, ואתקרי ראשית לו כשמיה. ואתקרי אדם כשמיה בתלת אבהן דאינון ש אתא אדם (במשה). ובמשה כליל כלא. ובגיד ש מן משה שקיל ש לתלת אבהן. מ"ה דלילה כגוונא דאדם קדמא. מרכבתא שלימתא הות במשה בלחודוי. כמה דהוה בתלת אבהן. ואדם עלאה הוה במשה (עז). תלת עגפין דש אריה שור נשר. מ"ה ודמות פניהם פני אדם. ואתמ' ביה משה משה (שמות ג) תרין זמנין

תחת משאו בגלותא, ובנוי דקין דהו עתירין ותקיפין כמלכים בתוקפא סגיא, ובגיד אמר הלא אם תטיב שאת. הלא אם תטיב למהוי שאת לעניי ישראל דאינון כבדים במשא כבד (יכבדו ממני) אנא אסביל לברייך מעלמא ומאריך עליהו. ואם לאו. לפתח חטאת רובץ. לתרעא דגהינם אתפתחת לנטלא נוקמא מינך ומברך. אמר רבי שמעון בריך ברי לעתיק יומין. דהא רוח קדישא אתער לגבך לגלאה הכא חדושים דלא אשתמודעו עד השתא. אמר ודאי דא איהו קול דמי אחיך צועקים אלי. אינון דמים דישאל דעתידין למגזל לון בנוי דקין (עז) ערב רב רשיעייא חייביא בגלותא. ודא איהו (עז) כי מלאה הארץ חמס מפניהם, ודא איהו קטולא דקין להבל דעני חשוב כמת (דף ק"ג ע"ב).

ייהי מקץ ימים וגומר. פתח רבי שמעון ואמר, מאי מקץ ימים. אלא מההוא אתר דעתיד למימר ביה (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני. קץ שם לחשך ותרגם יונתן בי' קץ כל בשר. חבילו דכל בשרא (עז), מלאכי חבלה, חמא דעתידין למיפק מיניה מחבלים כרמים, דאינון ישראל דאתמר בהון (ישעיה ח) כי כרם יי צבאות בית ישראל. בגין כך. ואל קין ואל מנחתו לא שעה. וחמא דעתידין למיפק מהבל כמה צדיקייא. בגין דא וישע יי אל הבל ואל מנחתו. (והא בשעתא דאתיליד קין אתמר ביה קניתי איש את יי. ולא הוה הכי. נולא הוה יכיל) משום דלא אתבסמת. וחויא תקיפא אטיל בה וזהמא דדינא קשיא, ובגין דא לא הוה אתבסמת, וכד קין מסטרא דנוקבא נפק תקיפא קשיא בדינוי (עז). כיון דנפק דא אתחלשת איהי ואתבסמת בתר דא. ואפיקת אחרא בסימא יתיר. וסליק קדמא דהוה תקיף קשיא על אחרא. דהא כל דינין אתערו עמיה. תיח מה כתיב ויהי בהיותם בשדה, בשדה דאשתמודע לעילא. בשדה דאקרי שדה של תפוחים. ונצח האי דינא לאחוי משום דהוה קשיא מניה, ואכפיהי ואטמריה תחותי, עד דאתער בהאי קביה ואעבריה מקמיה ושקעיה בנוקבא דתהומא

ד'תהומא רבא. וכליל לאחוי בשקועא דימא
רבא דמבסם דמעין עלאין. ומנהן נחתין
נשמתין לעלמא אינש כפום ארציה. ואף על
גב דטמירין אינון. מתפשטן דא בדא ואעבדו
חד גופא. ומהאי גופא נחתין נשמתהון
דרשיעא תקיפי רוחא, מתרויהון כחדא ס'ד,
לא. אלא חד לסטרוי וחד לסטרוי. זכאין
אינון צדיקא דמשלפי נשמתהון מהאי גופא
קדישא דאקרי אדם דכליל כלא. אתר דכתרין
ועטרין קדישין (דף קי"ד ע"א) מתחברין תמן
בצורא דאתכלא).

וַיֹּאמֶר יי' לְקִין אִי הִבֵּל אַחִיךָ וכו', אִמֶּר
ר' שִׁמְעוֹן וְכִי לֹא הוּא יָדַע קִבְיָה
אֵן הוּא הִבֵּל דְּשָׂאֵל לִיהּ, וְהָא לֹא אֶתְכִסִּי
מִנִּיה מְלָה, כְּדָא אִם יִסְתֵּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים
וְכו', אֲלֵא וְהִי לֹון לְבָנֵי נִשָּׂא טַפְשֵׁיא אֶטִּימִין
לְבֵּא סְתִימִי עֵינָא דְעֻלְיָהּוּ אֶתְמֵר עֵינִים לְהֵם
וְלֹא יִרְאוּ בְּנֵהוּרָא דְאֹרִייתָא. אֵלִין אֵינֹון
בְּעִירִין דְּלֹא מִסְתַּכְלִין וְלֹא יָדְעִין אֲלֵא בְּתַבְנָא
דְּאֹרִייתָא, דֹּאִיהִי קְלִיפָה מְלַבֵּר וּמוֹץ דִּילָהּ,
דֹּאֶתְמֵר בְּהוֹן מוֹץ וְתַבְנִין פְּטוּרִים מִן הַמַּעֲשֶׂה.
דְּחִכְמִין דְּאֹרִייתָא מֵאִרִי דְרוֹזִין זֹרְקִי תַבְנָא
וּמוֹץ דְּלַבֵּר (ט). וְאֶכְלִין חֹטֵה דְּאֹרִייתָא דֹּאִיהִי
מְלַגָּא. כִּי אֶתְוֹן דְּאֹרִייתָא דְסֻלְקִין לְחֻשְׁבֹן
חֹטֵה. תִּיחַ אֵלִין בְּעִירִין חֻשְׁבִין דְּשָׂאֵל לִיהּ
קִבְיָה אִי הִבֵּל אַחִיךָ כִּמְאֵן דְּלֹא יָדַע אֵן הוּא.
אֲלֵא. אִי אִיהוּ דֹּאֶסְתַּלֵּק מִן אֲדִנִי. דֹּאִיהוּ אִי,
אֶקִּיק אִימָא עֲלֵאָה אֲנִכִי. ה' יִקְרִי (ב) דְּסֻלִּיק
עֲמָה לְמִידִין לְקִין, בְּגִין דֹּא כֵּד אֶסְתַּלֵּק אִי
מִן אֲדִנִי אֶשְׁתָּאֵר דִּין. וּבְגִיד (בְּרֵאשִׁית ד) אִי
הִבֵּל אַחִיךָ, וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי הַשּׁוֹמֵר אַחִי
אֲנִכִי. לֹא יָדַעְנָא דְשִׁכִּינְתָּא דֹּאִיהִי אֲנִכִי עֲמִיה
תַּמִּן. אִי דֹּאֶסְתַּלֵּק אִימָא וּבִרָא לְגַבִּי חֲכֵמָה
לְמִיטַל נֻקְמָא מִנִּיהּ, וְאִמָּאִי לְגַבִּי חֲכֵמָה.
בְּגִין דֹּאִיהוּ אָדָם עֲלֵאָה דֹּאֶתְבְּרִי אָדָם תַּתָּאָה
בְּדִזְקִנְהָ. וַיֹּאמֶר קוֹל דְּמִי אַחִיךָ צוֹעֲקִים אֵלַי.
מֵאִי דְמִי דָם מְבַעִי לִיהּ. אֲלֵא מֵאִי דְמִי, דִּין,
כְּחֻשְׁבֹן דְּמִי. וְדֹא אִיהוּ דִין (כ) אֲנִכִי, (וְאַחֲרֵי
כֵּן יֵצֵאוּ בְּרִכּוּשׁ גְּדוֹל). וְעוֹד מֵאִי קוֹל דְּמִי,
קוֹל דָם מְבַעִי לִיהּ. אֲלֵא תִרְגַּם אֲנַקְלוֹס קַל
זֹרְעִין דְּעֻתִידִין לְמִיפֵק מִן אַחִיךָ. אֵינֹון שְׁתִּין
רְבָנָא

זמנין, לקיימ' ביה מה שיהיה הוא שיהיה ואשר
להי' כבר היה, דא אדם הראשון. אשתטחו
כלהו קמיה, ואמרו זכאה חולקנא דאערענא כך
למנדע רזין עלאין טמירין דעתיק יומין. אמר
ר' אלעזר, אשתמודע מהכא, דמשה מאתווי
משמע, דאיהו הבל, ואיהו שת, ואיהו משה.
ואתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא ובכל צדיק
וצדיק. ואיהו אזיל בתלת תלת. ובכל תלת
דאיהו רכיב, אתמר בהון לא ימושו מפיו ומפי
זרעך ומפי זרע זרעך (ישעיה נט). מהכא אשתמודע
דאיהו לא אשתכח אלא באתר דאית ביה
אורייתא. ובגין דא זכרו תורת משה עבדי (מלאכי
ג), אמר ליה ר' יהודה אתפשטותא דיליה בבני
נשא אית ליה שעורא. א"ל אין. עד שתין רבוא,
ורזא דמלה דור הולך ודור בא. ואוקמוהו
קדמאין דלית דור פחות מששים רבוא. ובגין
אתמר ביה אשה אחת ילדה במצרים ששים
רבוא בכרס א', ומנו, דא משה דאיהו שקיל
כששים רבוא מישראל, א"ל ריש בריך ברי
לעתיק יומין.

ויהי מקץ ימים ויבא קין (בראשית ד') מאי מקץ ימים, אלא מההוא דעתיד לאתמר ביה קץ כל בשר בא לפני, ובגיד ואל קין ואל מנחתו לא שעה. ועוד מקץ ימים ולא אמר מראש ימים. אלא משוירין דיליה ולא משפירו. כבר נש דאתי מסכנא לתרעיה בזמנא דאיהו תאיב למיכל. ובגין דלא למיהב ליה משפירו דמאכל. לא בעי למיהב ליה מידי, בתר דאכיל שפירו מכלא. כניף ההוא דאיהו בסופא, ויהיב למסכנא דא דאתיאש מניה. אמר ליה קביה לכלבא תרמון ליה. ובגין דא ואל קין ואל מנחתו לא שעה. אבל הבל לא אקריב אלא משפירו דכלא, ההיד הבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהן, לא קריב לגביה שוירין. ובגין דא וישע יי אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל מנחתו לא שעה. ויאמר יי לקין למה חרה לך ולמה נפלו פניך. הלא אם תטיב שאת. איל אם אנת תיטיב עובדך. שאת יסתלק קרבנך, (גיא קרבנך אסתלקת ואתקבלך מינך, או שאת אסתלק חובך) (סיא ויסתלק חובך) ואם לא תטיב עובדך, לפתח חסאת רובך דיתפרע מינך. אתמר

הכא רובץ, ובאתר אחרא כתיב כי תראה חמור שנאך רובץ תחת משאו וכר (שמות כג), לא תראה את חמור אחיך (דברים כג) דא קין דאיהו רביץ מכובד עונו. ואי לא בעי לאהדרא בתיובתא. וחדלת מעוזב לו דלא עביד עובדוי דאחוך. ואי הדר בתיובתא עוזב תעוזב עמו. מה עבד הבל קא עליה ואפליה לארעא, ולבתר קם קין וקטליה, דכן כתיב (בראשית ד) ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו, ובג"ד אמר בן סירא טב לביש לא תעביד ובישא לא מטי לך. ויאמר יי אל קין אי הבל אחיך. אמר רבי שמעון, וכי לא הוה ידע קביה אי הבל דהוה שאיל אי הבל אחיך. וכי איהו לא הוה ידע דקביה לית מלה דיתכסי מניה אפי' מחשבה דלבא, כ"ש מלה דעלמא. דאמר לא ידעתי השומר אחי אנכי. אלא ווי לון לטפשינ אטימין דלבא, ועיינין לון, ולא מסתכלין אלא בתבן למיכל מניה כבעירן. דחכימין דידעין בחטה דאורייתא דאיהי כ"ב אתון כחשבן חטיה. אלין זרקין תבנא מדאורייתא [מאורייתא] ואכלין חטה דאורייתא מלגו. תא אחזי לכון רזין טמירין בהאי קרא, בזמנא דקטל קין להבל, סליק אי מן אדני, ואשתאר דין. א/, איהו אנכי אימא עלאה, י יקוק דידין אבא דסליקו למתבע דינא על בנייהו דאיהו הבל. ובג"ד אמר קביה אי הבל אחיך. בההוא זמנא אמר איהו לא ידעתי השומר אחי אנכי. חמא קביה דלא אדכיר יי. אלא אי דאיהו אנכי. א"ל קול דמי אחיך צועקים אלי. דם אחיך מבעי ליה. מאי דמי. אלא דא דם יי. ועוד דמי איהו דין כחושבן דאשתאר מן אדני. וכלא קשוט. דתלת שמהן כלילן בההוא שמא. אבא ואימא וברתא. דאנון יקוק אקיק אדני. בגין דהבל הוה דיוקנא דאדם (נ"א דאח) דלעילא דאיהו עמודא דאמצעיתא, ואיהו קול דאתמר ביה קול דמי אחיך. ואית רזא אחרא. קול דמי. קול דם מבעי ליה. אלא תרגם אנקלוס קל דם זרעין דעתידין למיפק מן אחוך. ואינון שתין רבוא, בההוא זמנא דחמא דחובא דא באתר עלאה הוא תליא. הרהר בתיובתא ואמר גדול עוני מנשוא. הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ

וכר

רבוא דעתידין למיפק מהבל בההוא דאתמר ביה בשגם זה הבל, כלהו צווחין מן ארעא. הכא רמזו ענוי הדין ועוזת (דף קי"ד ע"ב) הדין וחמס ושוד ושבר דעתידין בנוי דקין למעבד לבנוי דקביה, ודא איהו קול דמי אחיך. אחיך אתקרי מסטרא דאנון דאתמ' בהון (שמות לב) הרגו איש את אחיו (עב). אמר רבי אלעזר, אם כן אשתמודע דכל עאקו דא יהא בגלותא בתראה. אמאי אתמר (בראשית ד) קניתי איש את יי. אי תימא בגין קני דנפיק מניה זרע מעליא. בתר דיתכניש איהו. יתערון בנוי דקין לחרבא עלמא ומנייהו קול דמי אחיך צועקים. הה"ד (תהלים יב) משוד עניים מאנקת אבייתים וכר. א"ל ר' שמעון ברי. קין מסטרא דאילנא דטוב ורע הוה, ואתפשטותא דטוב הוה בגלגולא עד קני חותן משה. מתמן ואילך אתפשטותא דרע. ובגין דאחזי ליה קביה מה דעתידין למעבד בנוי לישראל בכל דרא ודרא. דכלא אחזי ליה. אמר גדול עוני מנשוא. ומיל דאחזי ליה גלגולא דיליה בכל דרא ודרא. הה"ד הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ. נע ונד ודאי. הכא רמזו גלגולא דיליה ובנוי. הה"ד (קהלת ח) ובכן ראיתי רשעים קבורים ובאו, והא אוקימנא לון, (דברים ז) ומשלם לשנאיו לשנאיו וכר. הן גרשת אותי, דא גלגולא קדמהא. היום, כההוא דאתמר ביה (תהלים צה) היום אם בקולו תשמעו (עב), והייתי נע ונד, ב' גלגולין אחרנין, אסתר. הכא רמזו (דברים לב) ויאמר אסתירה פני מהם וכר. (איוב לב) והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ועלייהו אתמר (שמוס ב) על ג' פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו, דלא אהדר לון בגופא רביעאה, ולא בפורקנא רביעאה. אלא אתמר בישראל יי בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. בגין דא אוקמוה מארי מתניתין אין מקבלים גרים לימות המשיח, (נ"א כון שייד ויאמר אי הבל שבדף מ"א ע"ב ויש איהו שניים סמלית שונות).

(דף קמ"ו ע"א) ועוד אי הבל אחיך, תא חזי תרין אתון אלין שמענא דלאחר

דלא תר עלאה הו סלקין. א"י, א, אמו מופלא ומכוסה. י, מחשבה, דבהאי אתר חאבו אדם והבל. ואתמר דאינון א' כתר עליון, י' מחשבה. לעילא לעילא אסתלק האי חובא. א"ל ר' אלעזר, אבא, והא כמה מחשבות אינון. שכינתא אתקרי מחשבה ואיהי י' מן אדני. וחכמה מחשבה. וכתר דאיהי א' מן אדני מחשבה, וכמה מחשבין אינון דא לעילא מן דא. ודא על גב דא. הה"ד (קהלת ח) כי גבה מעל גבה שמר וגבוהים עליהם, ולעילא מכלהו, מחשבה סתימא דכל סתימין עלאה על כל עלאין, דלית מחשבה אחרא לעילא מניה. וכמה מחשבין אינון לבושין דא לדא. ואיהו אשתמודע דלא חאב אלא במחשבה

דאיהי לבושא. הה"ד (בראשית ג) ואירא כי עירום אנכי ואחבא, אתמר באדם ואחבא, ואתמר במשה ויסתר משה פניו. אמר ר' שמעון ברי. בודאי בכלא חאב אדם. במחשבה דאיהי לבושא ובמחשבה דאיהי מלגאן. ובג"ד אמר למשה בזמנא דאמר (שמות לג) הראני נא את כבודך, אמר כי לא יראני האדם וחי פה. דאם זכה שיראני. וחי לעולם. ובג"ד אמר ליה לא תוכל לראות את פני [מאן אינון], ולאו אינון פנים הכא אלא פנים דלא נראין. באתר דאשתמודע עלת העלות ובאתר דאתגליא. וחובא דאדם גרים דלא יכיל משה לאסתכלא ביה, כ"ש אחרא, דעלת העלות אסתלק ממחשבה דחאב בה אדם. ובגין דא עין לא תשורהו ומחשבה לא תכילהו. לא יכיל לאשגא ליה דאיהו חי החיים. ובאתר דאיהו שריא לית מיתה תמן. ומחשבה דאסתלק מניה. בודאי איהו חכמה לבושא לחכמה סתימא' בודאי בה חאב אדם. ובג"ד אתמר ביה ואירא כי עירום אנכי ואחבא. אמר ר"א, והא מהכא משמע דלא חאב במחשבה עלאה אלא בההיא דאיהי לבושא מינה ואשתאר איהו (דף קמ"ז ע"ב) בההיא דאיהי מלגאן. במוחא בלא קרקפתא. ובג"ד ואירא. דאודעזע מההי' דלגו מן מחשבה סתימא דאיהו עלת העלות. א"ל ר"ש. ברי. במחשבה דאיהו מוח' אוף הכי חב, דורעא מתמן נפיק. דאיהו נביעו דאילנא דחי דאיהו אור קדמון ואור צח ואור מצוחצח, תלת טפין דאתרמיו ב' עלאה. קוצא דלעילא, וקוצא דלתתא, וגיו באמצעי, וערב תמן חשך דאפטיק בין עלת העלות למוחא סתימא נ"א דשוי חשך בין עלת העלות אל הכתר. ובג"ד כי לא יראני האדם וחי עד דההוא חשך אתעבר מתמן. ודא איהו רזא (ישעיה ג) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם ובין אלקיכם. ובגין ההוא חשך. לית מחשבה יכילא לאשגא תמן, כ"ש עין, עד דאתעבר מתמן ההוא חשך. וכגוונא דיליה לתתא אית עננא (ס) חשוכא דאתמר בה (איכה ג) סכתה בענן לך וכו' (ס). אודעזע ר' אלעזר וכלהו חבריא, ואודעזעו סבין מארי דמתיבתא. א"ר אלעזר, עד כען לא ידענא דחובא דאדם הכי הוה עלאה דמטא לאתר דכל עלאין. אמר, אבא. הב לי רשו למשאל אעיג דלא אתייהיב רשו לכל בר נש למשאל כ"ש למנדע. א"ל, אימא ברי, דהא רעוא אשתכח ורשותא אתייהיב לגלאה כל מה דיכילנא למנדע. א"ל. אבא. אשתמודע בגין ההוא חשך דאפטיק בין עלת העלות למחשבה סתימא. דעלת על כל העלות [דעלת העלות] לא אשתתף בשום מחשבה סתימא כ"ש גליא. ולאו בשום אור גניז וטמיר וקדמון וצח ומצוחצח. אמר ודאי הכי הוא. דאם אלין נהורין ומחשבין הוה מניה. לא הוה יכיל חשך לאפרשא. אבל עלת על כל העילות איהו על כל נהורין גניזין וסתימין כנשמתא בגופא. ואור קדמון אעיג דאיהו

וכי. (בראשית ד), הכא אתרמיז לגלגלא דרשיעיא דאתמר בהון ובכין ראיתי רשעים קבורים ובאו וכו' (קהלת ח). ודא איהו הן גרשת אותי היום דא לגלגלא קדמאה, והייתי נע דא לגלגלא תניינא. ונד דא לגלגלא תליתאה. דא איהו רזא על שלשה פשעי ישראל. אם תב בתיובתא בתלת לגלגלין שפיר. ואם לא כתיב ביה ועל ארבעה לא אשיבנו. לא אהדר ליה בגופא אחרא. אלא יד ליד לא ינקה רע (משלי יא), והכי אזיל נע ונד עד שתין רבוא. ולכל חד כפום חיליה (ס"א) חוביה) דההוא דקטיל. הכי נטיל קב"ה נוקמא מניה. ע"כ בס"א (בדף מ"ח ט"ח כל שמא דאיהי מן תרין אתון עד ותהלתי לפסילים שייך כאן)

דאיהו סתים וגניז. ואיהו קדמון לכל ספירן ולכל אתון ונקודי וטעמי. הכי איהו לגבי עלת
על כל העלות. כגופא לגבי נשמתא. דבעלת העלות לית ביה גוון ולא צורה ולא דיוקנא
ולא שותפו. ובאתר דעין לא שליט מאן יכיל למעב' דמיון. בתר דהרהר תשובה אדם לתתא.
הדרא לבושא לגבי מוחא דאיהי אימא קרקפתא דתפלין ואתחבר מוחא דאיהי חכמה באימא.
מיד (בראשית ג) ויעש יי' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. ואינון תפלין (פח) דאינון
מעור. בההוא זמנא קמת תשובה דאיהי אימא קרקפתא דתפלין עם אדם לאגנא עליה ולכסיא
עליה דהוה ערום. כגוונא דאיהו כסי על מוחא עלאה. וברי. כל מאן דאנח תפלין כאלו כסי
על מוחא עלאה. ובג"ד שכינתא עלאה לא זזה מניה. ורזא דמלה (תהלים קל) אם עונות תשמר
יה יקוק [אדני] מי יעמוד. מ"י יעמוד ודאי דאיהי אימא עלאה תשובה הא קמת באדם
עלאה. ושכינתא דאיהי תפלה של יד באדם תתאה. שכינתא עלאה נחתת עם אדם. ושכינתא
תתאה עם הבל. ועם כל (דא) מארי דדכיו דקא אתיין מנייהו. ובג"ד ותלכנה שתיהן (טו).
מיד דחאבו ישראל בעובדא דעגלא מה כתיב (ישעיה ג) ובפשעיהם שלחה אִמְכֶם. דאתמר בה
(משלי ב) כי אם לבינה תקרא. אשתלחת (נ"א ואסתלקת) מנייהו ותרם מעל הארץ. דלא נחתת
עלייהו אלא בשבתות וי"ט. ואשתארת שכינתא תתאה יחידאה לתתא. ושכינתא עלאה
יחידאה לעילא. והא אוקמוה איכא ישבה בדד, דבקדמית' לא הות שכינתא עלאה זזה מנייהו
כגוונא דשכינתא תתאה. זכאין אינון מארי דתיובתא דנחתת לה עלייהו בכל יומא ושעתא
ורגעא ולא זזת מנייהו בכל אתר. דעלייהו אתמר (שם ו) בהתהלך תנחה אותך וכו'. ולא אית
לה עלייהו יומא ידיע כגוונא דאחרנין דלא נחתת עלייהו אלא (דף קמ"ז ע"א) בשבתות ויומין
טבין. אבל מארי תיובתא לא זזת מנייהו לעלם. ובגין דא ברי. א"י הבל אחיק. א"י יכלינן
למימר. א"י מן אק"ק אימא עלאה. ואשתארו ה' ה', ואתמר עלייהו ותלכנה שתיהן. הכא חאב
הבל. אדם חב ב"י מן יקוק. ואסתלק י"ו ואתעביד ר"י. אמר רבי אלעזר. והא י"ו אינון י'
לעילא ו' לתתא. מאי ר"י. אמר. ברי. הכי איהו ודאי. דחובה דא איהו לעילא באת א' דאסתלקת
במחשבה דאיהי י' עלאה דתמן עלת העלות. ואשתאר ר"י כגוונא דא א'. ועל י' עלאה אתמר
כי ידע שמי ז'. שם י'. יקראני ואענהו. זכאה איהו מאן דנחית ליה במחשבתיה לאתריה.
דהאי מחשבה עלה אתמר (ויקרא ו) זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם ולמלואים
ולזבח השלמים. ואמאי אתמר באת י' כי ידע שמי. אלא. כמה דלית באת י' שותפו דאת
אחרא. הכי לית ביה שותפו. דאיהו אחד ואין שני לו. אחד בלא חשבון. הוא ברא בלא ולית
בורא עליה. וכי אית דיכיל למברי אפילו יתוש זעיר אלא הוא. אלא. מים אית לון חילא
למברי אילנין ועשבין. ואינון אתבריאן. אבל בורא עלמין ברא. ולית עליה מאן דברא ליה.
ולחכימא ברמיזא. דבאתר דא לית לגלאה יתיר. אמר רבי אלעזר. מהכא משמע דאית
בורא בשותפו דאתון. כגון ב' מן בראשית דאיהי אימא. ר' מן ראשית דאיהי חכמה. ו'
מן בורא דאיהו עמודא דאמצעיתא. א' מן בראשית דאיהו כתר [א' דאיהו כתר. דאינון ברא
מבראשית] שיית. שית ספירן. הא כלהו עשר. אם חסר חד לא אשתלים בריאה. אבל עלת
על כל העלות איהו ברא בלא בלא שותפו כלל (א) א"ר אלעזר. וכי הא שמענא. דבעשר
ספירן לא אתמר תמן אלא אצילות ולא בריאה. א"ר שמעון ומאן אמר דאית בהון בריאה אלא
כלהו עשר בשותפו דא עם דא עבדין בריאה בעלמא. ואנא אימא דאם הוה חסר חד מן מנינא
לא אשתלים ההיא בריאה. אבל עלת על כל העלות איהו בורא בלא שותפו אחרא דאיהו
חד בלא שותפא כלל לא לעילא ולא לתתא ולא באמצעיתא ולא מכל סטרא כלל. אמר
ודאי כען אתגליא מה דלא אתמסר לגלאה אפילו מלבא לפומא. ורזא דא צריך לאתכסיא
מכל בר נש. דלאו כל מוחא יכיל למסבל האי. אלא אלין ידיעין ברוין. אלין דחכמתא דלהון
סליק על כל נביאיא (ב) וחכימאי (ג). א"ר אלעזר. אבא. הא אתגליא א' בורא עלאה כד

אסתלק עלת העלות באת י'. ואשתאר וי. אלא מאי אוי. אמר ליה (א' עלאה) (נ"א אית א') לעילא מן א'. דאית א' מאתון רברבן. ואית א' מאתון זוטון. ואית א' מאתון בינוניים. (נ"א זה שייך לדף פנ ע"א ועוד נעשה אדם). אינון אדם דבריא. אדם דיצירה. אדם דעשיה. ועליהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שומר. ואית תלת עלאין עליהו בארע אצילות. ועליהם אתמר (קהלת ה) וגבהים עליהם. ואינון דבריא אינון לבושין לאינון דאצילות. והאי איהו אור לבוש עליון. ואינון עשר מתלבשין בעשר. ואלין דאצילות אמרו לאינון דבריא דמתלבשין בהון. נעשה אדם בצלמנו כדמותינו. כל ספירה יהיב ביה חולקיה מלגאו ומלבר. ואם חסר חד מעשר ספירן דלא הוה יהיב ביה חולקיה לא הוה אשתלים בניינא דאדם. ובזמנא דחב אדם כל ספירה וספירה נטיל חולקיה מניה ואשתאר אין. ורזא דמלה (שם ג) ומותר האדם מן הבהמה אין. ובג"ד אמרו מארי מתני' (תהלים מט) ואדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו. אדם דהוה (לו) ביקר דלעילא ולא נטיר ליה. נמשל כבהמות. דמות דיליה [דילה] דאינון חיות (זד) הקדש. (דף קס"ז ע"ב) אבל עלת העלות כד ברא ליה כד"א (נ"א הה"ד) ויברא אלקים את האדם בצלמו, איהו נטיל כלא מיניה ויהיב ביה בלא שותפו דאחרא. דאבא ואימא עבדו ליה בצירייהו בתרין ציורין, הה"ד וייצר יי' אלקים, וייצר בתרין ציורין. ציורא דאבא דאיהו יקויק וציורא דאלקים דאיהו אימא. ודא איהו וייצר יי' אלקים. ולבתר עבד ליה מאנא, הה"ד עפר מן האדמה. מן האדמה לא כתיב. אלא עפר מן האדמה, ודא שכינתא תתא דאתמר בה (איוב לד) ואדם על עפר ישוב דאיהו גלגולא דיליה. איר אלעזר אבא בתר דרעוא אשתכח צריך למפתח מלין באתגליא, מאי אדם דברא עלת העלות בדיוקניה, דהא כתיב דלית ביה דמות, א"ל, ברי. (הכא לא אמר בצלמנו) [לא אמר] דאית ביה דיוקנא. אלא בצלמו, ר"ל כגוונא דאיהו רואה ואינו נראה, דיהא איהו הכי. וכגוונא דלית ביה דיוקנא. דיהא איהו הכי. וכגוונא דלית קדמון עליה, דיהא איהו הכי. וכגוונא דאיהו עלת העלות חד בלא שותפו ובלא חשבון, דיהא איהו הכי. כלא כגוונ' דיליה. ואית אדם דבריא ויצירה ועשיה כגוונ' אחרא, בלבושין וגופא (דלבר) (נ"א בלבד), דבאצילות הא אתמר דלית ביה בריאה ויצירה ועשיה כלל. אית [אבל] בריאה דברא הוא לתתא בדיוקניה. אבל לאו דאתברי איהו. ות"ח אע"ג דאתמר בספירן בריאה. בלבושא מלבר איהו. ולא איהו מלגאו. ובג"ד כתיב ויברא אלקים את האדם בצלמו, הכא רזא אחרא כגופא. אית ספירן דבריא ואית ספירן דאצילות. ובג"ד ויברא אלקים את האדם דא עמודא דאמצעייתא דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית. בצלמו שכינתא תתא. בצלם אלקים שכינתא עלאה. וייצר יי' אלקים את האדם, דא צדיק חי עלמין. יצרו ביצירה עלאה וביצירה תתא, דאינון י' מן א'. ו' מן וייצר, איהו ו' דאמצעייתא דאיהו בתרין [בין תרין] יודין באת א'. ותרין יודין עליהו אתמר (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה, ואינון חכמה קדומה וחכמה תתא, ואדם מסטרא דאות ברית י' אתיליד מהול. הה"ד ותרא אותו כי טוב הוא. אמרו צדיק כי טוב (זה) דתמן לאו קליפה דערלה כלל. והא דאתמר אדם הראשון מושך בערלתו הוה, דא אדם דעשיה, ומאי ניהו, דא קליפה דאתלבשא ביה (נ"א דאתלבשת בה) לשלטאה על כלא. הה"ד ומלכותו בכל משלה. ובג"ד אתמר בה נעשה אדם בצלמנו כדמותנו לאתלבשא בכל דיוקנן וקליפין. ועוד אתמר בה בשכינתא תתא נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, דתהא כלילא מכל ספירן, דכל עשר ספירן יהיבו בה כל חד חולקיה. ומאי חולקיה, אלא כל ספירה יהיב בה עשור דיליה, דכל ספירה סליק לעשרה. ויהבו ליה [לה] כל חד וחד עשור דיליה, אשתארו אינון תשע תשע. וכל חד וחד אשתלים בה לעשרה. ובג"ד מעשרין חד מעשרה. ובגין דאיהו כלילא מכלהו אתמר בה אהבת כלולותיך כלילא מכלא, (זה) ולבתר דאתכלילת מעלאין אתמר בה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובהמה ובכל הארץ, אתכליל' בתתאין ואפילו בכל קליפין דסטרא אחרא אתלבשת

אתלבשת, לקיימא בה ומלכותו בכל משלה, ובכל מה דאתלבשת אתכלילת [נ"א אתקריאת] בשמיה. הא הכא אדם דעשיה ויצירה. אדם דבריא אוקמוהו על תפארת. מאי בצלמו. בצלם. תרין דיוקנין דיליה לעיל. אלא (ס"א אליו) אינון וא"ו ב' ויין אינון ב' דיוקנין דא. דאיהו אדם דאמצעי, דשכינת' עלאה איהי דמו' אדם עלאה דאיהו חכמה עלאה, ושכינת' תתאה (ז) דמות אדם דאיהו (דף קי"ז ע"א) עמודא דאמצעייתא. ועוד עמודא דאמצעייתא בדיוקנא דכתר ודא אדם דבריא ואדם דיצירה צדיק בדיוקנא דחכמה. ובג"ד וי"י נתן חכמה לשלמה דאיהו צדיק ברית שלום שלם ה'. ושכינתא תתאה אדם דעשיה דמות דשכינתא עלאה וכלא קשוט (ושכינת' ודאי אתכלילת בכלא). ובג"ד זמנין אתקריאת נשר. זמנין חיה. זמנין יונה. זמנין צפור בכל מה דשליטא אתקריאת בשמיה. ובעשבין אתקריאת שושנה. (ח) עץ פרי עושה פרי, וכד שלטא על ארעא אתקריאת ארץ. וכד שלטא על ימא אתקריאת ים על שמיה. וכד שלטא על טורין אתקריאת סלע. לית בריה בעלמא דשלטא עליה דלא אתקריא בשמיה, אבל עם כל דא דשלטא על כלא עבידת אפרשותא בין דרגין דאינון מוחא ואיבא, לקליפין דסטרא אחרא, דאינון כקליפין דאגוזא דמכסיין על מוחא. ורזא דמלה ויבדל אלקים בין האור ובין החשך. ווי ליה למאן דמערב קליפין דסטרא אחרא עם דרגין דסט' דדכיו.

(כאן חסר) (אמר המגיה עוד מצאתי בסי"א זה הלשון)

והאדם ידע את חוה אשתו וכו', וכי לא אשתמודע בה עד ההיא זמנא. אלא מיומא דאתחרב בי מקדשא קב"ה לא אתיחד בשכינתיה ביומין דחול. ולא הוה ישראל אשתמודען תוקפיה ביומין דחול. בגין דממשלה דעבד ושפחה בהון. בתר דיתעברון מעלמא, מיד וידע אדם עוד את אשתו, ובההיא זמנא (ישעיה יא) כי מלאה הארץ דעה את יי, ובההיא זמנא אתקיים קרא (ירמיה לא) כי כלם ידעו אותי למקטנ' ועד גדולם, (זכריה יד) ביום ההו' יהי יי אחד ושמו אחד. ד"א והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין. ידע ודאי, כגון (אסתר ד) ומרדכי ידע. אית ידיעה לטב ואית ידיעה לביש. בזמנא דאולידת לקין (ט) ידע את כל אשר נעשה ההוא וזהמא. ועד ההוא אתר דמטי ואתפשט ההוא וזהמא בכל דרין, (ותלת גלגולי עליהו אתמר (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. בתר דיתגב' ביצירה דלא עבד חטאה). והאי ידיעה דקין איהו דאתגלי ליה עד ההוא אתר דאתפשט, דעליה אתמר (ישעיה מז) כי משרש נחש יצא צפע. בגין דאיהו משרש נחש דאטיל וזהמא בחוה, מלאך המות דגרים מיתה לאדם ולכל דרין דיליה (ק), הכי האי דרכיה לקטלא. ובג"ד קטיל להבל, והאי וזהמא דאתנטיל מניה איהי ליליית אימא (קא) דערב רב, עלה אתמר (משלי ה) רגליה יורדות מות וכו'. דאיהי סם מות דאל אחר דאיהו סמא"ל. ואיהי איבא דיליה. גם לרבות אל אחר. נחש, בגינה אתמר (בראשית ג) ותקח מפריו ותאכל. הכא רזא דחוה, ותתן גם לאישה עמה ויאכל גם לרבות. ולבתר חזא ליה דאתחרט כד"א (שם ח) גדול עוני מנשוא. ובגין דא קנתי איש את יי. הכא רמין (קב) קני חותן משה. דעתיך לאהדרא בתשובה ולקבלא את ברית ההי"ד וישם יי לקין אות. אות ברית מילה לאגנא עליה, (ובגין דא) ותוסף ללדת את אחיו את הבל. מאי ותוסף. אלא רזא דמלה ולא יסף עוד לדעתה, בגין ההוא וזהמא דנפיק מניה [מינה]. וחמא אתפשטותיה בכל דרא. כיון דחמא להבל דאתפשטותי' בכל דרא לטב. אמר ותוסף ללדת. אוסיפת איהי כמה קרבנין וכמה תחנונין וכמה בכיין בגיניה כיון דאיהו הוה עתיך לדכאה וזהמא דיליה [דיליה] מעלמא. (והא קהלת אמר יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים. הכא אתגלי צדיק ורע לו רשע וטוב לו, אית הבל. ואית הבל. ועליהו אתמר לב חכם לימינו ולב כסיל (דף קי"ז ע"ב) לשמאלו. [כד"א] בשגם זה הבל, והא אוקמוהו בשגים זה משה. משה זה [איהו] שת. ואיהו שם. ואיהו הבל,

והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ורזא דמלה (ישעיה 30) איה השם בקרבנו. דאיהו מה שמו. ודא אדם דאיהו רביעאה. ובגניניה אתמר (עמוס ב) ועל ארבעה לא אשיבנו, לא אשיבנו, לא אשיבנו בגלגולא יתיר. כיון דנח ביה אבוי דאיהו אדם בההוא זמנא אשתמודע מה שמו ומה שם בנו כי תדע. ודא איהו רזא מה שמו מה אומר אליהם. ודא איהו מרכבתא שלימא. ש תלת חיון דרכיב עליהו מיה, ועלייהו אתמר הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר: קם ר' שמעון ואמר, ותוסף ללדת את אחיו את'הבל. ווי לעלמא דאית לון עיינין ולא חזאן, אודנין ולא שמעין ברזין דאורייתא, ואולין בתר בצעין דהאי עלמא. ת"ח קין איהו יצה"ר. הבל יצה"ט, הבל איהו הלב. ואינן תרי בתי לבא. הה"ד (קהלת י) לב חכם לימינו ולב כסיל לשמאלו. לב חכם לימינו, דא הבל דאתמר ביה ותוסף ללדת את אחיו את הבל, איהו תוספת רוח הקדש. קין איהו רוח הטומא' דאיהו גרע ולא אוסיף. קין גופא, קן לתורייהו. ובגנינה אתמר אל תסתכל בקנקן אלא במה דאית ביה. ודאי קין איהו לבא דאיהו קליפה דאגוזא. לאו ההוא דלעילא דאיהו איבא דאילנא דחיי. ובגין דהאי קין אית ביה טב וביש. אתמר ביה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. עד דאתערב ההיא קליפה מניה דאגוזא איבא, אתקרי מיתה וחיי. אור וחשך. הבל טב והבל ביש. הבל דאורייתא דאיהו להב עלה אתמר (תהלים כט) קול יי חצב להבות אש. ודא ה' דמשה, מ' מ'שה, ש' שית דאתמר (ק) ביה (שמות ב) כי מן המים משיתיהו, ש' שם, ולאו למגנא הוה שם קובע מדרשות באורייתא. והוה שם סיומא דאלפא ביתא, שם בגין כל שמה תחת רגליו. והבל מסטרא דימינא איהו כליל ז' הבלים ואינן אבגית"ץ וכו', שית סלקין דאינן להבים [שית להבים דאינן סלקין] בשית עזקאן דקנה. והבל דפה שביעאה. ולקבלייהו אמר דוד ז' קלין דהבו ליי בני אלים. ועל אלין שבע אתמר (דברים ח) כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי יי יחיה האדם. ואלין ז' קלין סלקין בז' רקיעין. ואית ז' דשמאלא דנחתין בשבעה ארעין. ועלייהו אמר קהלת (קהלת ג) כי מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה וכו'. שבעה הבלים טבין אלין אינן ז' שני השבע, ולקבלייהו אחרנין לקבל שבע שבע שני הרעב. אלין הבלים דחיי, ואלין הבלים דמיתה. ובגיד יש הבל ויש [הבל], הבלים [הבל], ה' לב. ד' ארבע חיון דכרסייא. ו' שית דרגין דכרסייא. ועלייהו שריין עשר אמין דאינן י'. ו' דנפיק מהבל איהו קול דאיהו פורח באויר דאיהו אור, חמש אור ודאי אינן ה' עלאה. י' דבור ואמירה ואינן [ב'] הבלים. הבל סליק בה' עלאה, והבל נחית בה' תתאה, [ובאלין הבלים בחד סליק קלא, ובחד נחית דבור, בה' תתאה סליק קלא כר] מן י' נחית דבור, ובאלין הבלים סליק. בחד קלא סליק ובדא נחית. בה' תתאה סליק קלא דאיהו ו'. בה' עלאה נחית דבור דאיהו י'. והבלים סלקין ונחתין בלבא. והנה מלאכי אלקים סלקין ונחתין תמן, ואינן יי'. ה' תתאה מוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה דא ה' עלאה דאתקרי השמימה. [וצריך לסלקא לון במחשבה דאיהו ירד היא ואיז היא. ואם לאו לא סלקין אלין הבלים דצלותא, דלאו אינן מסטרא דחודא, והבלים אחרנין] ואם לא סלקין במחשבה דאיהו יוד קא ואו קא לא מסתכלין בצלותין. אלין הבלים דלאו אינן מסטרא דחודא. והבלים אחרנין אינן בפירודא וסלקין במחשב' בישא, ובגין דאית תמן פירוד' אתמר (קד) במחשב' דלהון מחשב' בישא מצטרפא למעש', [והבלי דלית בהון פירוד' מחשבה דלהון מצטרפ' למעש'], ועקר דארבע אתון ועשר אתון איהי מלכות' (נדק קיי"ח ע"ה) דאיהי כלילא מכל עשר ספירן. וביה צריך כלא לאכללא. דכל מאן (ק) דנטיל מלכות בלא ט' ספירן איהו מקצץ בנטיען. וכל מאן דנטיל ט' ספירן בלא מלכות איהו כופר בעיקר, הבלים דסטרא אחרא עלייהו אתמר (ירמיה ב) הבל המה מעשה תעתועים. דאינן הבלים סלקין בנבלות הפה ובשקרות. וכלהו סלקין לגבי מוחא. אית חמה ולבנה וככביא ומזליא ברקיעין דאינן קליפין דעלייהו אתמר (ישעיה ג) הוי מושכי העון בחבלי השוא ועלייהו אתמר

(שם נח) כי שמים כעשן נמלחו וחפרה הלבנה ובושה החמה וכו'. וכמה הבלים אית לון דכלהו מליין שקר ושוא. וכל מאן דאפיק מלין דשקרא כמה מלאכי חבלה פתחין גדפייהו לקבלון הה"ד (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול וכו'. ואלין מלולין אינון בנין כמה בניינין.

אמר המגיה הנמשך אחר זה כבר נדפס בדף ק"ד ע"א אמנם אחר כך מצאתי זאת הנסח' מדויק' יותר מהאחר וכדי שלא לכפול הדברים ארמז לך החלוף שיש ביניהם בלבד. בזאת הנסחא לא מצאתי או אשא על מיא בשורה ל'. ובשורה ל"ד נקידין מן י' טעמים מן ו' איהי בת קול. ובדף ק"ה ע"א שורה ו' צ"ל ואיהי לב דכלהו בה אתכלילן ומינה נפיק דפיקון. ובשורה ט' וכד דפיק. ובשורה י' צ"ל רשפים. ובשורה י"ב נחית צ"ל אחיה. דף ק"ד ע"ב בשורה י"ו דא צ"ל דמלה. בשורה י"ח ד' דילה צ"ל ד' דלה שורה כ' אויר קדמון צ"ל אוירא קדמאה. אמר המגיה זה התקון מצאתיהו מפוזר ומפרד ומוטעה והרבה עמלתי וטרחתיה להגיהו ולסדר הדברים על אופניהם ובמקומות ממנו כתבתי הדברים פעמים מפני חלוף הנוסחאות.

(אמר המגיה עוד ראה זה מצאתי)

ותוסף ללדת את אחיו את הבל. ת"ח הבל איהו הלב. ואית ב' בתים בלבא, לב חכם לימינו הבל. לב כסיל לשמאלו דא הבל. קין איהו יניק מתרוייהו. ואיהו עץ טוב ורע. וקין איהו זוהמא דנחש דאטיל בחוה, ועליה אתמר (ישעיה טו) כי משרש נחש יצא צפע. מה ארחיה דחויא למקטל כך דא קטל, ולבתר אתחרט. ובג"ד וישם י" לקין אות. אות ברית מילה. ובג"ד אמר קניתי איש את י". ואע"ג דקין איהו זוהמא. יכול למעבד נקי, כגון יתרו דאתמר ביה (שופטים א) ובני קני חותן משה. ורזא דמלה הבל הבלים אמר קהלת, ואמרו קדמאין אית הבל ואית הבל. (קהלת ח) יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים אמרתי שגם זה הבל. הבל דימינא. ה' כרסייא. ו' שש מעלות לכסא. ד' ארבע חיוון. אלין הבלים אינון לבושא לתפארת ומלכות דאינון ויק. י"ק כלילן י' באויר, ה' תתאה דבור דסליק בהבל. וכלא אתכליל בשמא [בפומא] דבר נש דצלי צלותא או דעסיק באורייתא. אבל הבלים אחרנין דאתעבידן בארעא סלקין באויר דהאי עלמא בקול ודבור דחול. וישראל מצלין בהון המבדיל בין קדש לחול. ואית אחרנין דאתמר בהון (ירמיה י) הבל המה מעשה תעתועים. ואינון הבלים וקול ודבור דנבלות הפה, אינון מסטר' דאלהים אחרים ממנן דשאר עמים, דאינון סמא"ל ונחש. עלייהו אתמר בהבדלה ובין ישראל לגוים [לעמים], כל חד כפום עובדוי כך בני בניינא. דזה לעמת זה עשה האלקים.

ות"ח מאן דבניינא דיליה לעילא בסטרא דדכיו בעל [בכל] אלין הבלים דאורייתא וצלוחא. עליה אמר קרא (ישעיה נא) ואשים דברי בפך וכו' ולאמר לציון עמי אתה, והא אוקמהו אל תקרי עמי, אלא עמי. מה אנא במלולא דילי עבדית שמיא וארעא כד"א בדבר ה' שמים נעשו. כך אנת בשותפו עמי תעביד במלולא. אבל (דף קי"ח ע"ב) אחרנין דמפקין מפומייהו הבלים דשבועה, עלייהו אתמר (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, ואלין אתקריאו חללים. דמחללין שם י", ונפקין הבלים מפומייהו וקלא ודבורא לשקרא ואומאה לשקרא ודכרין שמיה למגנא ולשקרא. בההוא שמא דנפקין לבטלא ולשקרא. בנין לון בנינין דבטלין לון מעלמא. הה"ד (ירמיה ב) לשוא הכיתי את בניכם. ווי לון לבני נשא דנפקין מפומייהו מלולין ואומאין דשקרא. טב לון דלא ייתון לעלמא (ק) קמו חברייא כלהו ואמרו רחמנא לשזבן רחמנא לשזבן. אמר ריש, רבנן, כל אלין בניינין תליין במחשבה. כמה דאשכחנא בקין והבל. קין היה עובד אדמה. ומייתי בקרבנא פשתים, מההוא סטרא דערוה הוה מחשבה. לקרבא קמי קב"ה ערוה. ומנין דפשתים איהו מסטרא דערוה. שנאמר ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה. (ק) הבל הוה רועה צאן. קריב קרבנא מבכורות צאנו. הה"ד והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו. (ט) מחשבתיה הוה בההוא אתר דאתמר ביה (דניאל ז) ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חודר ושער ראשה

תקוני תקונא שתין ותשעה [דף קי"ט—קי"ט ע"א] הזהר רצא

ראשה כעמר נקא. וקביה מחשבתייה (ק) טבא צרפה למעשה, ובגיד קביל ליה. ומחשבה רעה לא מצרפא למעשה. ודא הוא קרבנא דקין, ובגיד חרה לו. מיד ויאמר יי לקין למה חרה לך וכי הלא אם תטיב שאת. אם תטיב עובדך שאת. אנא מאריך לך ואטול מטולך עלי, ומיל דשאת מטולא דחובין הוא, דכתיב (ישעיה א) נלאיתי נשוא. ואם לא תטיב עובדך לפתח חטאת רובך. ודא פתח דגיהנם דתמן חובין דילך שלטין עלך. ואם תטיב עובדך אתה תמשול בו. רשיעי לא שליט בהון מוסר אלא נטרין דבבו. כגוונא דעשו (בראשית כז) וישטום עשו את יעקב. יעקב כגוונא דהבל, ועשו כגוונא דקין, (שם ד) ויאמר מה עשית וכי. חובא דא דקטלת לאחייך לא עבדת ליה אלא לשמא דאתקרי מיה. מיה קיא) אעידך ואסהיד עלך, ואיהי תבעה לך, ולא עוד אלא מיה דאיהו אדם דעביד לך. גרם דא דאפיק מלאך המות כך לעלמא. ודא איהו (שמות כ) פוקד עון אבות על בנים, והא אתמר אם אוחזין מעשה אבותיהם בידיהם. אלא כך הוה. עובדי אבות הוה בידיה. על סבה דאשה הוה. כמה דאתמר ויהי בהיותם בשדה ואין שדה אלא אתתא. אתתא גרמת מיתה לאדם. וגרמת מיתה להבל. כמה דאתמר ביעקב עם ממנא דעשו (בראשית לב) ויאבק איש עמו. כגוונא דא הוה קין והבל. ונצח הבל לקין, ואיהו מסטרא דרחמי דחיים עלוי ולא בעא למקטליה. וקם הוא וקטליה. ואתתא גרמא דא, עלה אתמר (משלי ה) רגליה יורדות מות. ובקנאה דיליה קטיל ליה. (בראשית ד) ויאמר מה עשית קול דמי אחייך צועקים אלי מן האדמה, אנת הוא בריה דחויא דגרם מיתה לאדם דאתמ' ביה ארור אתה מכל הבהמה, כך אית לך לירתא מניה. דעובדא דיליה בידך. בגיד ארור אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה, דא הוה ארעא דלייט לה קביה תשע לווטין. לייט לקין חד לאשלמא לעשרה. ובגיד אמר ארור אתה מן האדמה וכי. כי תעבוד את האדמה וכי. דתהא תשש חילהא לגבך, ולא יפקון מינך מלכין ושלטיין, נע ונד תהיה בארץ. דאנא אמרית לאדם וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה. דאנן בני נשא דתליין במזלות דדמין לחיוון ובעירן ועופות. כלהו אזלו לגבך לקטלא לך, ואנת תזיל נע ונד מקדמאי נ"ע ונ"ד. עון דין. ועוד נע ונד, בגין דאנת ערין דנדיה, ובנדה אתעבידת, דאיהי זוהמא דהטיל נחש לחוה, בגיד נע ונד תהיה. ועוד (דף קי"ט ע"א) נע. בגין דאנת מסטרא דסמאל. נד. בגין דאנת מסטרא דנחש. נע בעלמא דין, נד בעלמא דאתי. דאינן שכינתא עלאה ושכינתא תתאה. דנטלין תרווייהו נוקמא מינך. ובגיד כד שמע דבאתר עלאה דא הוה תליא הבל. מיד (בראשית ד) ויאמר קין אל יי גדול עוני מנשוא. הכא תב בתיובתא ואתחרט. בגיד וישם יי לקין אות. הכא רמז אות ברית מילה דקביל יתרו דאתמר ביה ובני קני חותן משה, שנפרד מקין. (ציל וחבר הקני נפרד מקין) וביתרו אתתקן קין מחוביה. ועוד בההוא זמנא קביל ליה. בגין דאחוי ליה בנוי דקני חותן משה דהו עתידין למהוי בלשכת הגזית. אמר וכי לחייביא קביל קביה בתשובה עאכיו לצדיקיא, מיד (שם) ויצא קין מלפני יי, בהאי נפק מן דינא וקביל עליה כל מה דאתגזר ביה, דכתיב וישב בארץ נוד. מה דאיל נד שוי עליהו ואתעביד נוד. ודא איהו דאתמר ביה וישם יי לקין אות לבלתי הכות אותו. דאם הוה נד. אתמר ביה והיה כל מוצאי יהרגני. ובגין דתב בתיובתא וקביל עליה אות ברית, שוי עליה אות ר' לשזבא ליה. ולא עוד אלא דשוי ליה קדמת עדן. דבגיניה זכה לגי'ע.

וידע קין את אשתו ותהר ותלד את חנוך. כל אלין תולדין מנעין ליה לאתערע' בהון, ואינן חנוך. ועירד. ומחויאל. ולמדך. ולמדך נטיל ב' נשין עדה וצלה. (עדה) חנוך (קיב) לטב. קיב) עדיה. חנוך לנער על פי דרכו. (צלה) חנוכא דביש, ודא מלאך המות [אית חנוך לטב, חנוך לנער על פי דרכו, ואית חנוכא לביש ודא יצהיר מחנוך כר], דמחנוך לבר נש בחנוכין בישין. עירד. לבתר אעיל רעדה בבר נש באברין דיליה. ולבתר דאפיל לבר נש בחובין. אלשין עליה. ואחוי לאל כל מה דעביד. ודא איהו מחויאל, מחוי אל. ולבתר נחית ותשש חיליה וקטיל

וקטיל ליה, ודא איהו מתושאל, דתמן מות שאל. ואין מות אלא עניות. ולבתר אמליך עליה ודא איהו למך. אתהפך עליה למלך. ותריץ נשין דיליה, חד עדה דמעיד על חובי דבר נש. ותנינא צלה דאזיל עליה כצל, כד"א (איוב ח) כי צל ימינו עלי ארץ וכתיב ימיו כצל עובר.

ותלד עדה את יבל, בתר דקטיל ליה בעניותא ושלטין עליה עדה וצלה. יבל. כגוונא דשמיא וארעא דאתמר בהון (ישעיה גא) כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה. ויבל איהו אבי יושב אהל ומקנה, דכניש ממונא ולבתר אתמר ביה (משלי יא) לא יועיל הון, והא אתמר דשליט עליה עניותא דאיהו מות. ולית עניותא קמי קב"ה כעניות' דאוריית', ולית מות כאינון דעברין על פתגמי אורייתא דאתקריאו מתים. (קיד) ובג"ד אמר קרא (יחזקאל יא) שובו וחיו. ואחי יבל היה אבי כל תופש כנור ועגב, המנגנין בכל מיני נגונים, ובר נש דחדי בהו ואשתדל בהבלי עלמא. עליה אמר קהלת שמח בחור בילדותך וכו'. ולבתר מה אמר ליה ודע (קהלת יא) כי על כל אלה יביאך האלקים במשפט, דעליהו אמרו מארי מתניתין זמרא בביתא חרבא בביתא. אלא ושמחתם לפני יי אלקיכם, כגוונא (דדוד) דאתמר (ביה) והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד יי.

וצלה גם היא ילדה את תובל קין לוטש כל חרש נחשת וברזל. דא יצה"ר דאתמר ביה אם יצרך מתגבר עליך משכחו לבית המדרש וכו'. ואחות תובל קין נעמ"ה דא אימן של שדים. ולמך בשעתא דשליט על בר נש ואיהו ביה [י"ג לביה] תקיף כאבנא וכפרזלא ולא עסיק באורייתא. שליט עליה וקטיל ליה ועביד ביה פצע וחבורה. כד"א (בראשית ד) כי איש הרגתי לפפצי וילד לחבורתי. בההוא זמנא עתידי לנטלא קב"ה נוקמא מתרווייהו. הה"ד כי שבעתים יוקם קין ולמך שבעים ושבעה. הה"ד (ישעיה כה) בלע המות לנצח: וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו ש"ת. סיומא דא"ב. ועליה אמר איוב (איוב לח) מי שת בטוחות (דף ק"ט ע"ב) חכמה. מאי חכמה. דא דחסר מניה י'. דבה הוה שית. דאיהו ברא שית. ואיהו ראשית. והוה אתמר ביה (ישעיה מז) מגיד מראשית אחרית. הוה משמש שת באתר דהבל. ובגין דחסר מניה י' אתקרי אחר. בגין דכד חב אדם פרח מניה י' ועבד שת בלא י' דאיהי חכמה. ובגין דא שירותא הוה מן ח'. דאינון ח' יומין דברית מילה. כד"א איז הוחל לקרא בשם יי. ומתמן עברו ברית מילה. ואעברו מניה ערלה ופריעה למעלה בד' ולא [ומתמן עברו ברית מילה. ואעברו מניה ערלה ופריעה לאעלא] בח' דשירותא. דח' איהי בינה. למנצח על השמיניות. ועלה אתמר איז הוחל. ועוד אז הוחל. לישנא דצלולתא. כד"א אז תקרא ויי יענה. [ועוד אז] דא הוא נטורא טבא. דאע"ג דהבל קטיל ליה קין. דמניה הוה נפיק מאן דנוקים ליה הה"ד (שמות טו) אז ישיר משה. רועה נוקים לרועה קטור. ולבתר (צפניה ג) אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם יי. אבל כד עמלק דאינון בכורי מצרים ערב רב מעורבין בישראל. עליהו אתמר תמחה את זכר עמלק. ולא אשתאר מנהון שריד דאלין אינון ערבוביא מכל אומין ואפילו מקין. ומיד דיתמחון מעלמא אז הוחל לקרא בשם יי.

תקונא שבועין ליום ל"ו ד' תשרי

בראשית ברא שית. ודא מטטורין אות בצבא דיליה. ובגיניה אתמר וישם ה' לקין אות לאגנא עליה. ומה דהוה אזיל נע ונד בגלגולא. אתעביד נוד מיד וישב בארץ נוד קדמת עדן. ודא אות דברית מילה דקנייה [דקנין] עליה באחוה בגין דנולד מהול. ובאן אתר וזכי ליה. בקני. בגין דחזר תמן בתיובתא ונפקו בנוי מיניה דעאלו לגייע. ובג"ד וישב בארץ נוד קדמת עדן. לבתר עביד תולדין מטטורא דרע ואתפשטו בגלגולין בעלמא ועליהו אתמר וידע קין את אשתו ותהר ותלד את חנוך. חנוך מטטורא דקין ודא יצה"ר חנוכא לביש. ואית

תְּבוּנָה שְׁבַעִין [ז' קי"ט ט"ז וק"כ פ"ח] הַזֶּה רַצָּה

ואית חנוך מסטרא דאנוש דאיהו יצה"ט חנוכא לטב ואתמר ביה ויתהלך חנוך את האלקים ואינונו כי לקח אותו אלקים. ודא חנוך דאתהפך בשריה ללפיד אש. ותלתא אינון אדם שת אנוש. אנוש מתמן אתייחסו כל דרין. הדא הוא דכתיב אז הוחל לקרוא בשם ה'. מתמן נתפשטו כל גלגולין דצדיקייא. חנוך דנפק מאנוש איהו מטטרוין דנהפך בשרו ללפיד אש. ואיהו נוריא"ל. ועל תרווייהו אתמר והחיות רצוא ושוב. רצוא דא נוריא"ל. ושריב דא מטטרוין הכי סלקין בחושבן. כמראה הבזק (אלא) איהו כמראה הקשת אשר יהיה בענן דאתמר ביה והיה בענני ענן על הארץ ונראתה הקשת בענן. ובגיניה אתמר ולא יהיה מבוול לשחת כל בשר. בגין דאתהפך בשרו ללפיד אש. וכל מלאכין דממנן על נשמתין דגלגולין מתמן הוו. ועוד כמראה הקשת. עליה אתמר למשה וראה ועשה בתבניתם א אשר אתה מראה בהר כמראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה. ודא מטטרוין. מ' דיליה מנורה. נוריא"ל נר דיליה. והוא ט"ט ב) והיו לטטפוט בין עיניך. וכלא אתפשט מאנוש. ובגיד אז הוחל לקרוא בשם ה'.

בראשית ברא שית. ואינון שית היכלין, אימא עלאה שביעאה. ובאלין שית וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו שת וכו', שת סיומא דאתוון. תחת הבל, הה"ד (תהלים ח) כל שתה תחת רגליו, אסתלק י' מן שית, ונחיתת ביה ה' מן הבל ואתעביד שתה, כל שתה תחת רגליו, ועוד שת, על שם ג) כי מן המים משיתיה. ועוד שת, עליה אמר איוב מי שת בטוחות חכמה, ודא י' דבה הוה שית. (איוב לח) או מי נתן לשכוי בינה, דא ה' מן הבל. ושת איהו גלגולא קדמא דהבל לההוא דאתמר ביה שגם זה הבל. בשגם זה משה. והא אוקימנא ד) ההוא דאתמר ביה אז ישיר משה. ובגין דא אז הוחל לקרוא בשם י'. הוחל. תמן התחלה דגלגולא קדמא. ואתפשטותא דאת י' לעילא משת (נ"א משית) אתפשטת עד ספירה שתינאה דרגיה דיעקב. ודא אבן השתיה, דמתמן הושתת עלמא דאתמר בה (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל. ואבתריה אז, (דף ק"כ ע"א) ודא משה דמדכרין ליה בתר יעקב, ובגין דא אז הוחל לקרוא בשם י'. מתמן ואילך (ישעיה נח) אז תקרא וי' יענה. ובגין דא שתה. בתר שת ה'. ואינון י"ק. י' מן שית, ה', מן הבל, ואינון אבא ואימא. שית י' ברא באמצעייתא. ותלתא אתוון אתכלילו ביעקב. כד אתא משה בתר יעקב אשתלים ביה ה' בתראה, ושרי עליה יקין, ואשתלים ביה יקין, ובגין דא (שמות ו) ושמי י' לא נודעתי להם. אבל למשה ואמרו ליי מיה שמי מיה אומר אליהם, בגין דאשתלים יקין במשה, אמר אז הוחל לקרוא בשם יקין. דבקדמיתא ושמי י' לא נודעתי להם. ובתר דאשתלים במשה יקין, שריא עליה ירד ק"א ואין ק"א, ואתקרי מיה. בההוא זמנא מה דאסתלק בקדמיתא אהדר ליה לאתריה ה) ואתתקן כלא. ולא עוד אלא תרין זמנין אתמר בהאי קרא מה. הה"ד ואמרו לי מה שמו מה אומר אליהם. דכלא חזר לאתריה, מה דלעילא מה דלתתא. דאינון (משלי י) מה שמו ומה שם בנו. וחזר כלא על תקוניה. ועלת העלות נחית על כלא, בההוא זמנא דהדר אמנה (ס"א ממנה) לאתרה, אמר משה (דברים טז) שמע ישראל י' אלקינו י' אחד. דהא כלא ביחודא חזא. לית תמן קצין ופרוד. ואי חאב אבוי ואנא (ס"א וחוה) ועבידנא [ועביד] הפרשה, הא קבילנא עונשא וחורנא כלא לאתריה ביחודא שלים בלא קצין ופרוד.

ועוד בראשית ברא אלקים. ברא שית, שית היכלין. אימא עלאה היכלא שביעאה. ת"ח שבע היכלין אינון, דבנינא דלהון בשבע שמהן אבגיתין וכו'.

היכלא קדמא, מרקמא בכל מה דאית ביומא קדמא דבראשית. א' מן אבגיתין, איהו כתר אמון (מ' מופלא ומכוסה, את ב', איהו ב' אלפים יום דהוה אורייתא טמירא בחיקו שעשועים יום יום. ג', גומלת ומגדלת, ואיהי אימא עלאה גומלת חסד עם ספירה רביעאה

רביעאה דאיהי ד'. ית"ץ, י חכמה, ת' תפארת. צ' צדיק. ומאן איהו חכמה י' הכא, דא חכמת שלמה. א', אמון מופלא רקים וצייר ציורא בהיכלא דאדם קדמאה דכל קדומים, דאית אדם ואית אדם. אית אדם. דלית ספירה דלא אתקריאת אדם. אבל אדם קדמאה עלאה דכלהו. כתר עליון סתים וטמיר, סתים דכל סתימין. עלת העלות קדמון לכל קדומים, בגין האי אדם קדמון אתמר בעלת העלות ואהיה אצלו אמון. ולהוא קדמון אמר נעשה אדם בצלמנו כדמותנו. אנא יהיב כל ציורין וכל דיוקנין וכל תקונין סתימין וכל אברין [וכל גוונין] דכל מינין. ואנת [נ"א ואנא] יהיב חילא ביה דאשתמודענא [דישתמודע] ביה, דאם לא יהיב ליה שכל הא לא יכיל למנדע אמונה דילי. ובדא יהא שליט עם כל חילי שמיא וארעא וימא, הה"ד וירדו בדגת הים ^(י) וגו'. ומאי ניהו, האי אדם דאמר עליה נעשה אדם, (דא חכמה עלאה דאיהי בדיוקנא דכתר). ועוד נעשה אדם, דא עמודא דאמצעיטא ^(ח). בצלמנו דא חכמה. כדמותנו דא אימא עלאה. דכמה דאיהו אדם דבריאה אדם דיצירה אדם דעשיה בדיוקנא דכתר עליון חכמה ובינה. הכי איהו בדיוקנא דעמודא דאמצעיטא וצדיק ושכינתא תתאה דבספירן כלא איהו אצילות. ועוד נעשה אדם, עלת העלות למאן אמר האי אלא עלת העלות אמר ליר"ד ק"א וא"ו ק"א דאיהו לגו מעשר ספירן, ומאי ניהו עשר ספירן אליף ק"א יו"ד ק"א. וההוא דאמר נעשה אדם, איהו יו"ד ק"א וא"ו ק"א, ^(ישעיה נד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. תלת יודין מעידין עליה דלית לעיל' מניה ולית לתת' מניה ולאו באמצעיטא. לית אלוה בכל צד בר מיניה. בהאי שמא אשתמוד' הוא בלא חושבן. וציורא דהאי היכל, אינון עשר ספירן דמתלבשין ב' דברים דאתבריו ביום' קדמאה, ואינון שמים. וארץ. אור. וחשך. תהו. ובהו. רוח. ומים. מדת יום. ומדת לילה. שמים אית לעיל' מן שמים דאיהו שמי השמי' העליונים. ואית אור לעילא לעילא דאתקרי אור הגנוז לצדיק' לעלמ' דאתי דעיני לא שליט עליה. ואית חשך סתים דאתמר ביה ^(תהלים יח) ישת חשך סתרו. ואית תהו ובהו לעיל' דאתמר בהון ^(ישעיה לד) קו תהו ואבני בהו. ואית רוח' דקדש' דאתמר ביה רוחו הקדוש ^(דף ק"כ ע"ב) המרחפת על אנפי מיא דאורייתא. מדת יום ומדת לילה. מדת יום, שכינתא עלאה, מאי יום, עמודא דאמצעיטא דמניה יומין ארוכין הה"ד ^(משלי ג) ארך ^(ט) ימים בימינה. הה"ד ^(תהלים מב) יומם יצוה יי חסדו. יומין זעירין מסטרא דזעיר אנפין צדיק. מדת לילה, אימא תתאה. עד הכא א' מן אב"ג. מאי ב', ^(בינה) בה אשתמודעין דו פרצופין דאדם עלאה, ג', תלת דיוקנין, כגוונא דאדם ^(י) דבריאה. ואדם דיצירה. ואדם דעשיה, ג' אית לה רישא וגופא וזנבא. רישא דא י'. גופא פרצופא. קוצא דלתתא זנב. ובג"ד אמרו מארי מתניתין אדם הראשון עשה לו פרצוף ולבסוף זנב. זנב, עליה אתמר ^(בראשית כא) ויגדל הילד ויגמל עד דיתעביד פרצוף. ועוד אבגית"ץ. א', איהי מורה על אל מסתתר מעיני כל חי ונעלם מכל היצורים כלם. אדירירין. עליה אתמר קומה אדיר ירון, ואית ממנא תחות ידיה דאתקרי אדיר אדירים. ותחות ממשלתיה אתנניק, ואיהו נפיק מהאי פסוק ^(במדבר כד) אית'ן מושבך ושים בסלע קנך. תמן איתן ואיהו תנייא, ק/ קנך ^(משלי ד) קנה חכמה קנה בינה. יי קנני ראשית דרכו. לעילא מכלא קדם מפעליו מאז. מעולם נסכתי מראש מקדמי ארץ. מאי מראש. אלא הכי אמרת אורייתא דאיהי ראשית ^(א) אנא אקדימת למהוי רישא לעלם. ב', ביהרירין ^(נ"א ביהרירין) ^(ישעיה כו) כי ביה יקוק צור עולמים. ואיהו ב' ברוך. וסימן ברוך ראשי אתון ר' ראש. ו מקור. ו כל. ב' ברכות. [וסימן ברוך, ראשי אתון, ב', ברכות, ר', ראש, ו, ומקור, ו, כל דא]. דדא הוא ראש ומקור לכל הברכות. ובג"ד ב' איהי חכמה, ומורה על הכתר דאיהו רישא ומבועא דכל ברכאן, ובג"ד ב', תרין לחושבנא' ג', גיהרירין ואיהו תליתא. ודא שכינתא ספירה תליתא [ואיהו תליתא, ודא שכינתא עלאה], ^(ובג"ד ב' איהי חכמה ומורה על הכתר דאיהו רישא דמבועא דכל ברכאן) ועלה אתמר ^(ישעיה ט) כל גיא ינשא. ואיהו גמטריאות פרפראות

תְּכוּנֵי תְּקוּנָא שְׁבַעִין [דף קכ"ז וקכ"ח ע"א] הוֹהֵר רַצְהָ

פּרפּראוֹת לַחֲכֵמָה. וְעוֹד בְּרוּךְ, ב', אַחֲזִי תְּרִין. שְׂכִינְתָּא עֲלָאָה וְתַתָּאָה. ר', רֹאשִׁית חֲכֵמָה. ו', אַחֲזִי שִׁית סְפִירָן. ד', אַחֲזִי עַל כְּתָר עֲלָאָה. וְדֹאֲאִיְהוּ רוּזָא כָּל הַכוּרֵעַ כּוּרֵעַ בְּבִרוּךְ מַעֲלָא לַתַּתָּא, לַמְכַרֵּעַ בִּיה לַהֲהוּא (נ"א וּלְמַנְדַּע בִּיה בַּהֲהוּא) דְּכָל מְבוּעִין וּמְקוּרִין דְּבִרְכָאן בִּידִיה, דֹּאֲיְהוּ עֵלָת הָעֲלּוֹת. וְכָל הַזּוּקָף זּוּקָף בְּשֵׁם, צִירִךְ לִזְקַפָּא לִיה בִּיּוֹד קָא וְאִי קָא, דֹּאֲיְהוּ מִלְגָּא ד' סְפִירָן, דֹּאֲיְהוּ עֲלָאָה זּוּקָף עַל כְּלָא וְלִית אֱלוֹק לְעִיל מְנִיָּה. וּבִגִּיד, ב', אַחֲזִי עַל הַכְּרִיעָה דְּכָל הַכוּרֵעַ כּוּרֵעַ בְּבִרוּךְ דֹּאֲתַמֵּר בִּיה (בְּרֹאשִׁית יד) וּבְרוּךְ אֵל עֲלִיוֹן. ג', אַחֲזִי עַל הַזְקִיפָה דֹּאֲיְהוּ גֵּאָה גֵּאָה עַל כְּלָא וְלִית מֵאָן דִּיתַגָּאָה עֲלִיה. וּבִמְאִי אַתַּגָּאָה עַל כְּלָא, בֹּאֵת י' מִן אַבְגִּיתִין, וְדֹא יִגְבִּיָּה. וְעוֹד אֲשַׁכְחָנָא בְּגוּזָא אַחְרָא, י"ג הִיָּה * (נ"א יִגְבִּיָּה), וְאַתּוּן דִּילִיָּה גְבִי הִיָּה, (נ"א גְבוּהָ הִיָּה) עֲלָאָה דְּכָל עֲלָאִי. ת', תַּלְמִיָּה, ת' תַּל שֶׁהַכָּל פּוֹנִים בּוֹ. דֹּתְמָן אִיְהוּ הֵהוּא דְּכָל עֵינִין וּמַחֲשַׁבְתִּין סִלְקִין לִגְבִּיָּה. בְּגִין דֹּא, ת', תּוֹרָה קְדוּמָה דְּכָל קְדוּמִין. תּוֹרָת חֲכָם מְקוּר חַיִּים. תּוֹרָת י" תַּמִּימָה. וְעוֹד תַּלְמִיָּה, (תַּחֲלִים סה) תַּלְמִיָּה רוּה נַחַת גְּדוּדִיָּה וְגוֹר. בַּהֲאִי שְׂמָא אַתַּעְבִּיד יִמָּא תַּלְמִים תַּלְמִים. וְעוֹד תַּלְמִיָּה, דֹּא אֹרִיָּת' דֹּתְלִין מִינָה כְּמָה תְּלִין דֹּהֲלֵכ' פְּסוּקוֹת דְּלִית לֹון חוּשְׁבָן. צ' (צַתְנִיָּה, צַתְנִיָּה) דֹּא צַדִּיק עֲמוֹד סְבִיל יב) כְּלָא, וּבִיָּה אֲשַׁתְּמוּדַע מֵאָן דֹּאֲיְהוּ לְעִילָא מְכָלָא. בְּגִין דְּצַדִּיק אִיְהוּ כְּלִיל כָּל סְפִירָן וּבִיָּה מַתִּיחָדִין כְּלָהוּ וְאַתַּעְבִּידוּ אֲגוּדָה אַחַת. אִיְהוּ לֹולֵב אֲגַד דְּכָלָהוּ סְפִירָן. וְאַת צ' בִּיה מְצוּיָרִין כָּל צִיּוּרִין דֹּהִיכְלִין דְּסַחְרִין לִגְנָתָא דְּעָדוֹן דְּלַעֲלָא בְּכֵמָה צִיּוּרִין דְּכָל עוֹבְדָא דְּבֹרָאשִׁית דִּירְתִין לֹון צַדִּיקָא. וּבִיָּה (דף קכ"א ע"א) נְקוּדִין כָּל נְקוּדִין דְּאֹרִיָּתָא, דֹּאֲיִנּוֹן נְקוּדִין בִּהִיכְלָא דֹּאֲיְהוּ שְׂכִינְתָּא תַּתָּאָה. וְנִהְרִין כְּלָהוּ עַל צִיּוּרִין. כֹּאבְנִין מִרְגְּלָאן דְּנִהְרִין עַל רִישָׁא דְּכַתְרָא, וּכְגוּזָא דְּכַכְבִּיא נִהְרִין בְּרִקִיעָא. וּבְגִין דְּכָל נְקוּדִין דְּכַכְבִּיא, בִּיה אַתְמֵר יג) וְיִתֵּן אַתֵּם אֱלֹקִים בְּרִקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהֹאִיר עַל הָאָרֶץ, דֹּא שְׂכִינְתָּא תַּתָּאָה. (ס"א דֹּא נִשְׁמַתְהוֹן דְּצַדִּיקָא דְּמַשְׁתַּדְּלִין בְּאֹרִיָּתָא לְהוֹצִיא לְאוּר כָּל תַּעְלוּמָה, הִהֵד (דְּנִיָּאֵל יב) וְהַמִּשְׁכִּילִים יוֹהִירוּ כֹּזֶהר הַרְקִיעַ וְגוֹר).

הִיכְלָא תְּנִינָא. מִרְקַמָּא מְכֵמָה צִיּוּרִין. גְּלִידִין בְּמִיא. אַבְנִין מִרְגְּלָאן. כְּלָהוּ מְלִין מִיא. וְאִינּוֹן אַבְנִי שִׁישׁ טְהוֹר דֹּהִיכְלָא תְּנִינָא בְּגוּיָה. מְנִיָּהוּ אִיְהוּ בְּנוֹי בְּשִׂמָּא דֹּא קִרְעַ שְׁטִין. וְאִיְהוּ רִקִיעַ. קִרְע. דְּבִיָּה קִרְע יִמָּא וְאַפְרִישׁ מַתְמָן הַשְׁטָן דֹּאֲיְהוּ מִיָּן מְסַבִּין. וּבִגִּיד יְהִי רִקִיעַ בְּתוֹךְ הַמִּים וְיְהִי מְבַדִּיל בֵּין מִים לַמִּים. דֹּא הוּא שְׂמָא דְּעַקֵּר שְׁטָן מִן יִמָּא דְּאֹרִיָּתָא וְאַפְרִישׁ לִיה מַתְמָן. בְּגִין דֹּאֲיְהוּ עַקֵּר הָאֲמוּנָה דִּישְׂרָאֵל עֲלָאָה דְּכָל עֲלָאִין. (ס"א מְצַאֲתִי סְמוּךְ דִּישְׂרָאֵל. וּבִיּוֹמָא תְּנִינָא לִית תְּמָן טוֹב בְּגִין דְּבִיָּה אַתְכֵּרִי גִיְהֵם). (כֹּאן חֲסוֹר).

זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. פֶּתַח ר' שִׁמְעוֹן וְאִמֵּר. סְלִיקְנָא יְדִין לְמֵאָן דְּבֹרָא עֲלֵמָא דִּיגְלִי לֹון רִזִּין עֲלָאִין סְתִימִין גְּנִיזִין טְמִירִין. לְמִימֵר קָמִי שְׂכִינְתָּא. וְשִׁתִּין רְבּוּא דְּחִיילִין דִּילִיָּה דְּמִלְאכִין קְדִישִׁין דְּלַעֲלָא. וְשִׁתִּין רְבּוּא דְּמִלְאכִין קְדִישִׁין דְּלַתַּתָּא. דֹּלָא אֵיעוֹל בְּכִסּוּף קְדָמָךְ.

פֶּתַח וְאִמֵּר זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם. זֶה וְדֹאִי. כְּלִיל תְּרִין עֶשֶׂר מְזוֹלוֹת דֹּאֲדָם דְּלַעֲלָא. דֹּאֲתַמֵּר עֲלִיָּהוּ שְׁבַטִי יְהִי עֲדוֹת לִישְׂרָאֵל. זֶה וְדֹאִי אִינּוֹן אַרְבַּע אַנְפִּין דֹּאֲרִיָּה. אַרְבַּע אַנְפִּין דְּשׁוּר. אַרְבַּע אַנְפִּין דְּנִשְׁר. דְּבַהּוֹן אֲשַׁתְּמוּדַעִין פְּרַצּוּפִין דְּבִנִי נִשָּׂא. וְכָלָהוּ אַנְפִּין אִינּוֹן רִשִׁימִין בְּאַרְבַּע אַתּוּן דֹּאֲיִנּוֹן יִקְרָק. מֵאִי אָדָם. יוֹד קָא וְאוֹ קָא. וְעֲלִיָּה אַתְמֵר (יִשְׁעִיָּה מד) כְּתַפְאֶרֶת אָדָם לִשְׁבַת בֵּית. מֵאָן בֵּית דִּילִיָּה. דֹּא שְׂכִינְתָּא דֹּאֲתַקְרִיא דְּמוֹת אָדָם. דְּכָל דְּמִיזִין וּפְרַצּוּפִין דְּבִנִי נִשָּׂא בַּה אֲשַׁתְּמוּדַעוּ. וְכָל צִיּוּרִין דְּעֲלָאִין וְתַתָּאִין. וּבְגִינָה אַתְמֵר (הוֹשַׁע יב) וּבִיד הַנְּבִיאִים אֲדָמָה.

אִמֵּר הַמְּגִיָּה אַתָּה בֶן אָדָם קוֹדֵם שְׁתַּכְנַס בְּעִיּוֹן זֶה, לְהַזְהִיר בְּאַתִּי שְׁתַּעֲמַד עַל רַגְלֶךָ עַל בְּמוֹתֵי הָאֲמוּנָה הָאֲמִתִּית. וְתַקַּעַת יִתֵּד בְּמִקּוֹם נֶאֱמָן. פֶּן יִפְתּוֹךְ רַעֲיוֹנִים וְזוֹנִים וְיַעֲלוּ דְּבָרִים עַל לִבְךָ וְיַמְלִין לְצַד עֲלָאָה תַּמְלִל בְּרֹאוּתְךָ בְּתַקּוֹן זֶה שִׁדּוּכְךָ בּוֹ מִשְׁעָר וּמִצְחָא וְאוֹדְנִין וְשֹׁאֵר אַבְרָם גְּשִׁמִּיִּם. הַשְׁמֵר אֵל תְּפֹן אֵל אוֹן לִיחֹס וּלְתַאֵר לְעֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין

סְתִימָא

* [יג בְּהִיָּת] קוּשְׁטָא ב'.

סתמא על כל סתימין שמץ דבר מזה אפי' בהרהור. כי לעלת העלות לית מחשבה תפיסא ביה כלל. לית ביה לא דיוקן ולא דמיון ולא צורה ולא אברים גשמיים ולית ליה שם ידיע. אבל הוא ממלא כל שמהן והוא שלימו דכלהו. ראה גם ראה מה שכתב התנא האלקי ר' שמעון בן יוחאי כשרצה לגלות סתרי התורה באדרא. פתח ואמר (דברים כ) ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה. וזה להסיר מלב כל המעיינים כל דבר עתק פן ח"ו יכשלו ונפלו ועברו ממשכיות לבב ימיקו ברע מאחר שהיה רוצה לדבר מראש ועין ואזן ושאר אברים גשמיים היה ירא שמא יטעו ליחס ולתאר לבורא ית' גוף ותמונה. ומשה אמר (שם ד) כי לא ראיתם כל תמונה. וישעיה אמר (ישעיה מ) ואל מי תדמיון אל ומה דמות תערכו לו. ואל מי תדמיוני ואשוה יאמר קדוש. ודומיהם שכלם יעידון יגידון שאין דמיון בינו יתברך ובינינו מצד (דף קכ"א ע"ב) העצם והתבנית. אלא שהאברים שבנו הם עשויים כסימנים לדברים עליונים סתומי' וחתומי' שאין כח השכלי שבאדם יכול להשיגם, ואין שיח ואין שיג לו להביני'. וקצר מצע דעתו לרדת לעמקם ואיני רשאי להכניס ראשי בין ההרים הרמים הלא הם בעלי הקבלה אשר העמיקו הרחיבו דבריהם על הדרוש הזה רק מעי רתחו ולא דמו מיראתי פן עובדי פשתים שריקות וארגים חורי קורי עכביש יארגו בדעות כוזבות יאריכו למעניתם. לך נא ראה מה שכתב על זה ר' יוסף ג' גיקיטיליא בהקדמת שערי אורה. ובמה שכתב בעל החנוך בהקדמתו לפירוש התורה. והאלקי ר' מנחם מריקאנטי ז"ל בפרשת ויחי בפסוק בן פורת יוסף. ובמה שכתב ר' יהודה חייט בפירוש מערכת האלקות (דף ל"ד) וז"ל סוף דבר כל מקום שתראה שידברו בענין הספירות דברים שאין ראוי לאמרם בבורא ית' כגון שעור וקומה והדומים להם. הכל נאמר על הספירות. וכשתראה שידברו על דרך שבח והודאה הכל נאמר על הבורא שבתוכן וכן בחוצה להן כי אין דבר שיגבילהו. ועל כן אין לומר בבורא ית' לא ימין ולא שמאל ולא פנים ואחור ומעלה ומטה וכי' ע"ש. עוד כתב (בדף ל"ה ב') כי אע"פ ששעור הקומה מהפרסאות הוא במדות ולא בבורא. אפילו הכי אין לחשוב חלילה שהפרסאות הללו הם שיעור כמותי. אלא הם מלשון פרס פריסת מלכותך. וכל הפרסאות הללו שבשיעור קומה הם אותיות שכל אחת נקראת פרסה. על כי נחתכו מהעיסה כאבנים הנחתכים מההר. ואמר שרבו הפרסאות שהזכיר בכאן רומז לניצוצות המתפוצצות מהכאת הפטיש בקורנס. והם השמות הנעשים מחבור האותיות והצורפים הנעשי' מהאלפא ביתות דספר יצירה שעמהם נבראו הדברים וכי'. ואם תדקדק היטב בדברי ר' שמעון בענין זה תשכיל ותדע כי דברי ר' יהודה חייט ז"ל ואשר במסלתו ילכון הם נכוחים למבין וישרים למוצאי דעת ולא יעבטון ארחותם.

פתח ואמר ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע. אנשי חיל מסטרא דחסד דתמן י'. ובגיניה אתמר א' הרוצה להחכים ידרים. יראי אלקים מסטרא דגבורה דתמן ה'. ובה אתמר הרוצה להעשיר יצפין. אנשי אמת מסטרא דעמודא דאמצעיתא דתמן ו'. ותמן אמת. שונאי בצע מסטרא דמלכות דתמן ה'. הא הכא ד' תקונין דאינון פרצופין דבני נשא. אלין אינון מראה. (ס"א מראין). ואית ארבע דמתלבשין בהון דאינון דמיון. ואינון אדני. ועלייהו אתמר ושמת עליהם שרי אלפים מסטרא דא'. שרי מאות מסטרא דאת ד'. דאיהו ד' מאות שנים דאשתעבידו ישראל במצרים. בגין דבה חאבו ט' דאתמר ביה ארבע מאות שקל כסף. ושרי חמשים מסטרא דאת נ'. ושרי עשרות מסטרא דאת י'. אשתארו עשר תקונין. עלייהו אתמר ואתה תחזה מכל העם. בשערא. בגוונין דיליה. באריכו דיליה. בקמיטו דיליה. במצחא. בקמיטו דמצחא. באריכו דמצחא. בפותיא דמצחא. בשרטוטין דמצחא. באודנין. (בס"א באודנין. שערא דנחית עלייהו. או תחזתייהו). באלין אודין דאודנין. בשערא דתחזת אודנין. באנפין. בדיקונין דאנפין. בפרצופא דאנפין. בעיינין. בגוונין דעיינין. בקריצין דעל

דעל עיינין. בחוטמא. באריכו דילה. בפותיא דילה. בקמיטו דילה. בפומא. בפתיחו דילה. בזעירו דילה. בצואר. באריכו דילה. [דף קכ"ב ע"א] בקמיטו דילה. בידין. בשרטוטין ידין. בפתיחו דלהון. בסתימו דלהון. בגופא. בקומה דילה. באריכו דילה. בקמיטו דילה. בשערא. בגוונין דשערא, שערא חוורא, איהו מאלין אנשי חיל דאתמר ביה ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור ושער ראשה כעמר נקא. שערא סומקא מאלין דאתקריאו יראי אלקים. שערא ירוקא מאלין דאתקריאו אנשי אמת, ואינן מסטרא דיעקב דאתמר ביה תתן אמת ליעקב, ותלת גוונין עליהו אתמר (מכ"ה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם. תליתאה פחד יצחק. גוון אוכמא (טו) מסטרא דההוא דאתמר בה (שי"ש א) שחורה אני ונאווה. מסטרא דאלין דאתקריאו שונאי בצע. ואיהי שערא דילה אוכמא [ואיהו שערא דילה אוכמא], ואיהי שעורא דאתון דאורייתא. כל נימא ונימא דאיהי, דאתמר עליהו (שם ג) קווצותיו תלתלים שחורות כעורב. וכל נימא אית ליה מבורעא דאיהי י, ונימא שעורא דאית ר. שערא קמיטא ברזא דה' זעירא דנטלת מאת י, שערא אריכא מסטרא דה' עלאה דנטלא (י) מאת ר. עשר תקונין אלין כל תקונא ותקונא אית ליה (נ"א ביה) ארבע שעורין דסלקין לעשר, כגוונא (יח) דרשות היחיד דרחבו ארבעה וגבהו עשרה. ארבעה יוק. עשרה יוד קא ואו קא. לית נימא דשערא דלא אחזי עלמא עלאה סתימא, דעליהו אתמר (שם ו) ועלמות אין מספר. כל אלין עלמין תליין מכתרא דרישא כגוונא דאבנין ומרגלן דנהרין בכתרא דסית או בעטרה דמלכא. והכי אינן נהרין כככביא ברקיעא. וביה קבועין. והכי תליין צבא השמים מימינא ומשמאלא דקב"ה. כגוונא דשערא דתליין מעל אודנין מימינא ומשמאלא. הה"ד (מלכים כט) וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו. ובגיד צריך לבערא שערא (ט) מעל (ס"א מגו) אודנין דלא יהון סתימין תרעין דשמיעה דצלותא. דבהון שמע צלותין ההוא דאתמר ביה (תהלים סה) שומע תפלה עדיך כל בשר יבאו. דארבע תקונין אינן ראייה. שמיעה. ריחא. דבור. ראייה איהי למזרח (נ"א לדרום) ועליה אתמר [ראיה, עליה אתמר] (שמות יח) ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל. וכמה נטורי תרעין תמן דאתקריאו עיני יי. ועליהו אתמר פקח עיניך וראה שוממתינו. שמיעה יראי אלקים. ועליה אתמר הטה יי אונך ושמע, ותמן דחילו ופחד יצחק. הה"ד (תבוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. ומאן די משתמע תמן קליה בין באורייתא בין בצלותא בין בצעקה בלא דחילו, מיד (במדבר יא) וישמע יי ויחר אפו ותבער בם אש יי. וכמה נטורי תרעין תמן דאתקריאו אוני יי, ריחא, תמן אנשי אמת. ותמן סלקין כל ריחין וקטורין ועשנין דקרבנין וצלותין דאתחשיבו כקרבנין. ואם לא סליק לון בר נש בדחילו ורחימו, מה כתיב ביה (דברים כט) כי אז יעשן אף יי וקנאתו באיש ההוא. דבור, לקבל שנאי בצע. תמן סלקין קלין ודבורין דאורייתא וצלותא. אלין דאתמר עליהו (קהלת י) כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. לא אית תקונא מאלין ארבע דלית תמן יקרק. [ואיהו אסתכל ושמע ומריח וממלל באלין ארבע תקונין, ואיהו י אסתכל, ה ושמע, ו ומריח, ה וממלל באלין ארבע תקונין. אריה דא ראייה ואתמר ביה לפני אריה אל הימין לארבעתם. בכל אתר ארבעתם דא יקק ארבע אתון דיליה דשלטין על כלא. והפוך אריה ותשכח ליה ראייה. ואיהו לימינא דחסד דאיהו יומא קדמאה דתמן א' (נ"א י) אור. ראובן דאיהו לימיני' על שמיה אתקרי אור בן. שמיעה לשמאל' ועליה אתמר לפני שור מהשמאל, נשר ריחא באמצעיתא עליה אתמר (משלי ל) מי אסף רוח בחפניו. דאינן תרין נוקבין דחוטמא. פומא דבורא, דא אדם כליל ארבע אתון וכליל עשר אתון ודא שכינתא. באלין [דף קכ"ב ע"ב] ארבע תקונין אמר למשה. ואתה תחזה מכל העם וגו'. וצריך לאחזרא עליהו. ואתה תחזה. בשערא. עליה אתמר ראשו כתם פז דא כתר עלאה. ומלגא מוחא. דמניה נפקין מבורעין לכל סטרא לאשקאה לכל נימא ונימא דאיהי עלמא סתימאה. וכל מבורעא אתעביד ניצוץ, וכל נימא אתעביד שריט. מוחא סתימא אתקרי אין

אין סוף דאתפלג לתלת מוחין דאינון י י י דאתרמיזו בהאי שמא (בספר אחר ליתא כל זה) (יוד קא ואו קא. [נ"א יוד ק"י וא"ו ק"י]. (קם סבא דסבין עתיקא דעתיקין ואמר, בוצינא קדישא, ודאי שמא דאתרמיזו תלת יודין דא) יוד קי ואו קי, ודא איהו מלגא. אבל שמא דאיהו יוד קא ואו קא איהו כליל תלת אלפין א א א. אינון תלת אוירין דמתלבשין בהון תלת מוחין י י י, שמא חד איהו גופא, ושמא תנינא מוחא. דא מלגא ודא מלבר. תלת ווין אית בהאי שמא דאינון שרביטין. שער אתקרי על שם שער קומתיה דקב"ה. [ונימין אינון צדיקא דבהון מדקדק הקב"ה עם צדיקיא כחוט השערה, וכל ניצוץ אתקרי נשמתא, ואית נימין כר] וכל נימא ונימא אתקרי נשמתא. ואית נימין דאתקריאו מלאכין. וכל ניצוץ אתקרי אופן. ואתקרי גלגל. ואית מנייהו דאינון נימין מאשא חורא, כלהו רחמי. ואית מנייהו דאינון נימין דאינון מאשא סומקא, וכלהו דין. ואית נימין כלהו ירוקין מאשא ירוקא. ואית נימין כלהו מאשא אוכמא. אלין אתקריאו שער דקב"ה. כל ניצוץ שער מהלך דיליה עשר אלפין. וכל נימא איהו שעורא דאצבעא דקב"ה. וכל אצבעא איהו פרסה זעירא. וכל פרסה אית בה תלת מיל לקבל תלת פרקין דאצבעא. וכל מיל איהו עשרת אלפים, אבל מיל דפרסה עלאה איהו עשרת אלפים רבוא. והכי דרועא תשכח בה תלת פרקין. וכל פרק איהו י, וכל אמה איהו ו. אבל אצבע ואמה. דא שעוריה זעיר מסטרא דזעיר אנפין. ודא שעוריה רב מסטרא דאריך אנפין. ובכל אבר ואבר איהו יקוק. ואיהו שעורא דכל אבר ואבר, בגבהא, בארכא [וברחבא] עילא, ותתא, ולארבע סטרין. ואיהו בין כל אבר ואבר. לית אתר פנוי מניה. כנשמתא דאשתכחת בכל אבר ואבר דגופא. ואית אבר עלאה דאתקרי יקוק על שמה דשלטנותיה באתר ידיעא הה"ד והיה יי למלך על כל הארץ. ואית תרין אברין עלאין מניה דאתקריאו יקוק אלקים דשלטנותהון בשמיא ובארעא הה"ד (דברים ד) כי יקוק הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. ואית אבר דאתקרי אלקים, ושלטנותיה בכל ארעא הה"ד (תהלים מז) מלך על כל הארץ אלקים. ואית אחרא דשלטנותיה איהו בתרין אברין במוחא ובלבא, ועליה אתמר (דברים ד) כי יי הוא האלקים אין עוד מלבדו. ואף על גב דהאי קרא על קב"ה אתמר דאין עוד מלבדו. עם כל דא הכא רוא דדיוקנא עלאה דיליה. לאחזאה בכל אבר ואבר דגופיה שולטנותיה. לאשתמודעא לבר נש איך אתנהיג עלמא, וינדע למקרי ליה בכל אבר כדקא יאות ליה. ואיך אשתני שמה לפום ההוא אבר. ואית אבר דאתקרי ביה יקוק רחמי. ואית אבר דאתקרי ביה אלקים. ואית אבר דאתקרי ביה אקיק. ואית אבר דאתקרי ביה אצבאות. ואית אבר דאתקרי ביה אל. ואית אבר דאתקרי ביה שדי. ואית אבר דאתקרי ביה אדני. יקוק ממנא על קלא, הה"ד (תהלים כט) קול יי בכח. אקיק על היה והבל דלבא, ההוא דרכיב על קלא דיקוק, איהו עלת על כל העלות סתים וטמיר ולא אתגליא, ואיהו רכיב ושלט על כלא. אקיק אחזי על עלת העלות דאיהו היה (דף קכ"ג ע"א) הוה ויהיה, ואיהו הבל דסליק עד אין סוף, וביה רכיב עלת על כל העלות. אל, אחזי על אלקות דעלת על כל העלות, ועליה אמר איוב (איוב ה) אני אדרוש אל אל אלי האלקים וכד רכיב על אל אשתמודעין ליה כל אלקים ומזדעזעין מיניה. וכל מלאכיא דאתקריאו בהאי אל, כגון מיכאל גבריאל, כלהו מזדעזעין מהאי אל דאיהו אלקי האלקים. ומאן דקרא לון ביה, מיד עונין ליה בכל שעתא, והכי כל מלאכיא דאתקריאו קלין בשמא דיקוק. כל מאן דקרא לון ביקוק בעלת על כל העלות, מיד עונין ליה בקליה. דעלת על כל העלות איהו חד בכל שמהן ולא אשתני בכלהו. דשנוין בשמהן אינון ולא ביה. דאיהו בכלהו כנשמתא בכל אבר ואבר. אית אבר דשמע ביה כגון אודנין. ואית אבר דמסתכל מניה (נ"א ביה) על עלמא. ואית אבר דארח ביה כל ריחין ובוסמין דצלוחין וריחין טבין דהבלים דנפקין מאורייתא מפומא דבני נשא, ודא ריחא דחוטמא. ואית אבר דמליל ביה. ובאלין אברין אית שנויא, אבל ביה לית שנויא. ואית אבר דממנא על דבורא

ודא אדני. ואבר דממנא על מחשבה. [ואית אבר דמליל ביה, ואבר דממנא על דבורא דא אדני, ואית אבר דממנא על מחשבה, ובאלין איברים אית שנויא, אבל ביה לית שנויא], ואברין אלין כלהו בספירן. רישא כתר עליון. מוחא חכמה. בינה לבא ובה לב מבין. תרין דרועין חסד גבורה. גופא עמודא דאמצעייתא. תרין שוקין נצח והוד, יסוד אמה. שכינתא אות דלילה. כתר אתקרי אל עליון, קונה הכל. [חכמה ובינה] [ואינון אלקינו ואלקי אבותינו]. (אלקי) אלקינו בינה. ואלקי אבותינו חכמה. ואיהו אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, האל הגדול מסטרא דגדולה. והגבור מסטרא דגבורה. והנורא מסטרא דעמודא דאמצעייתא.

אדהכי הא אליהו קא נחית, ואמר ר' בוצינא קדישא. שמענא לעילא תקונא דילך בשמהן דקביה ובצללותא דלילה. חזור בך, דאת צריך לתקנא שמהן דקביה כדקא יאות, דהא כלהו אולין בתלת תלת. מסטרא דרחמי אתקריאו יקוק יקוק יקוק תלת אבהן, ואינון אש דלא איהו שורף. ואתקריאו בתלת שמהן אקיק אקיק אקיק, והאי איהו אש דאיהו שורף ולא אוכל. ואית שמהן דאתקריאו [ולא אוכל, ואתקריאו] אדני אדני אדני, ודא אש דאיהו שורף ואוכל ושצי כלא, הה"ד (ויקרא ט) ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים. א' איהו כתר על כלהו שמהן. ואיהו אתקרי אל אקיק אדני אלקים. אלקי אלוך אלקינו איה אה. (ורוא דמלה (תהלים ג) אל אלקים אדני דבר ויקרא ארץ) " ביה אתקרי יק יקו יקוק יקי יקיק [אדני אלקים, יו"ד ביה אתקרי י"ה יהי' יהיה, כולהו שמהן כר]. כלהו שמהן דפתחין בהויות ב' עקרא דלהון בחכמה. וכלהו שמהן דפתחין בא' עקרא דלהון אימא עלאה. וכמה דעמודא דאמצעייתא איהו כליל מימינא ומשמאלא, הכי כתר עלאה כליל תרין שמהן אלין דאבא ואימא ואיהו כתר על רישיהו, ואשכחנא תקונא כגוונא דא. אקיק כתר עלאה. יקוק עמודא דאמצעייתא. אדני שכינתא תתאה. ומסטרא דכתר אתקריאו תלת ספירן אקיק אשר אקיק. חסד אל. גבורה אלקים. עמודא דאמצעייתא יקוק, ורוא דמלה ט) אל אלקים יקוק דבר ויקרא ארץ. נצח והוד צבאות. צדיק שדי. מלכות אדני. ובצללותא ברוך אתה יי כל הכורע כורע בברוך. ודא צדיק חי עלמין. ועליה אתמר (מלכים ב) והמלך שלמה ברוך. אתה, את ה' זעירא בה צריך לנחתא ברכאן. וכל הווקף וזקף בשם דא יקוק עמודא דאמצעייתא. אלקינו אימא עלאה. ואלקי אבותינו אבא. האל הגדול חסד, הגבור גבורה, והנורא עמוד דאמצעייתא, דביה אתכלילן מתתא לעילא ומעילא לתתא כל ספיראן בעמודא דאמצעייתא. ובגין (דף קכ"ג ע"ב) דא צריך לאכללא ביה תתאין בהכרעה, ולבתר עלאין בזקיפה. אל עליון גומל חסדים טובים קונה הכל חוכר חסדי אבות דא כתר עליון על כלהו. ומביא גואל לבני בניהם דאבהן אלין נצח והוד. למען שמו באהבה דא שכינתא תתאה. ועמודא דאמצעייתא איהו כליל תלת ברכאן קדמאין דאינון אבהן וגבורות וקדושת השם. ואיהו כליל תלת בתראין בעבודה. ואיהו כליל אמצעייתא, לקיימא ביה (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. זכאה איהו מאן ידיע לצלאה לקביה בכל תקונין דלילה כדקא יאות. ולמשאל מניה בכל דרגא ודרגא כדקא יאות. חכימין כלהו אינון רשימין דיוקניהן בחכמה, ונבונין רשימין דיוקניהן בבינה. ומארי גמילות חסדים דיוקניהן רשימין בחסד, וגברין ביצירהן כלהו רשימין בגבורה. ומארי תורה כלהו רשימין דיוקניהן בעמר דאמצעייתא, ונביאים כלהו רשימין דיוקניהן בנצח והוד דאינון תרי סמכי קשום. וצדיקים נטרי ברית כלהו רשימין דיוקניהן בצדיק. ומארי מלכותא כלהו רשימין במלכות. ומארי יחודא כלהו רשימין בכתר עלאה דאיהו מחשבה דתמן צריך לסלקא יחודא במחשבה סתימא. ובכלהו תקונין אלין צריך לשבחא לעלת על כל העלות דאיהו מלגאז כנשמתא בגופא. ובגין דבני נשא רשימין באלין דיוקנין, אמר למשה ואתה תחזה וכו'.

ואתה תחזה, בשער, או אריך, או קמיט, או עגול, שער שעי' אריך. ארחא מתפלג ביה לכמה אורחין. עלה אתמר הנותן בים דרך. וארחין אחרנין דמתפרשין מינה אינון נתיבין הה"ד (שם כג) ובמים עזים נתיבה. תלתין ותריין שבילין מתפרשאן מהאי ארחא. אדהכי הא אליהו אתי לגביה. וא"ל הוא דיוקנין אלין צריך לתקנ' לון באתר דלהון. אמר ר"ש בודאי אעי' דבעלמא דפירודא דיוקנין אית סגיאין דאכחשין עובדא דבראשית דלאו אינון אורח מישור ואינון חשוכין. מגו חשוכא אשתמודע נהורא דיוקנין דגנתא דאנהרן בצירא דעובדא דבראשית. מרקמי בכמה גוונין נהירין. ואינון כלהו בקו ובמדה. ואלין דעלמא דפירודא אינון כקליפין דאגוז' לגביהו. דאינון מוחא מלגא. ועכ"ד מגו חשוכא אשתמודע נהורא. ומגו אלין קליפין דאינון דיוקנין חשוכין אשתמודען ציורין דגנתא דעדן דלתתא דאינון דיוקנא דמאני משכנא. אמר ודאי הכי הוא. פתח ואמר שער שעי' אריך איהו רחמי מסטרא דאריך אנפין. דאיהו א' תריין אנפין דיליה ו' ו'. כגוונא דא ו'א. א' בינייהו. ואיהו סבא דסבין עתיק דעתיקין. ואיהו (ס"א ואתקרי) ארך אפים. שער קמיטא ולא שעי' אלא קמיט וחריש (נ"א וחריט) איהו דינא. דא רחמי ודא דינא. דא אריך אנפין מסטרא דר'. ודא זעיר אנפין מסטרא דר'. שער לא קמיט ולא אריך איהו בינוני. (ואיהו) שער דאריך אנפין [איהו] כגוונא דתקיעה. וקמיט וחריש (נ"א ואריך) כגוונא דשברים ו' ו'. לא אריך ולא קמיט איהו כגוונא דתרועה. שלשלת דתרווייהו. שער בעגולא כליל כלא. ואיהו כמין כי' דרקיעא דאסחר כלא כגוונא דא יקר' דא מלכותא קדישא. אנשי חיל שער שעי' אריך. יראי אלקים שער חריש (נ"א אריך) וקמיט. אנשי אמת שער לא אריך ולא קמיט שלשלת דכלהו. שונאי בצע שער בעגולא.

דוד (פא) שבעה מיני דהבא הוה בשערוי. זהב ירקק. זהב אופו [מופן]. זהב אופיר. זהב פרוים. זהב סגור. זהב תרשיש. זהב כליל כל גוונים ואיהו (דף קכ"ד ע"א) זהב שבא. והאי איהו זהב מזוקק שבעתים. והכי אינון שבעה מיני חוורו ושבעה מיני סומקו. כל ספירן אתקריאו שביעיות כג) מסטרא דצדיק. עמודא דאמצעיתא איהו כליל כל גוונין. שער חוורא איהו מסטרא דימינא. סומקא מסטרא דשמאלא. ירוקא מסטרא דעמודא דאמצעיתא. וכלהו שבעה שבעה. שער אוכמא מסטרא דשכינתא דאתמר בה שחורה אני ונאווה. גוון יחידה (נ"א יחידאית) דלא תפיס בה גוון כלל מלגא דיליה גוון חוור. ורוא דמלה (תהלים יח) ישת חשך סתרו. שער סומקא צריך לבער ליה מכל וכל. בגין דאיהו בי דינא. ולויים בגין דהו מסטרא דדינא אתמר בהו (במדבר ה) והעבירו תער על כל בשרם. ואתתא בגין דאיהי מסטרא דשמאלא לא צריך לאתגליא בה שער דלא ישתמודעון בה מארי דדינא, ושערין אחרנין כבר נש צריך לבער ליה כג) תחות אודנין בגין דלא יתקריבו ביה מארי דדינין לגבי תרעין דשמעין בהו צלותין (ס"א ושער דאיהו תחות אודנין צריך לבער דאתקרי מארי דדינא לגבי וכו'), שער שעי' עליה אתמר (שם י) גדל פרע שער ראשו כד). וצריך לגדלא ליה. דלא צריך לאכחשא סדורא דעובדא דבראשית כה). אבל שער דעמודא דאמצעיתא צריך דלא יהא לא אריך ולא קצר. וי' ליה למאי דשני ביה סדרי בראשית. שער אוכמא, ועיינן אוכמין, ואנפוי אוכמין, וגופי' אוכמא. אם הוא זכאה, איהו מסטרא דשכינתא דאתמר בה שחורה אני ונאווה, כג) דכל גוונין דסטרא דדכיו הכי אינון כגוונא דא. ואם הוא חייבא, הוא מסטרא דשבתאי פתא אוכמא מצד נוקבא דקליפה, דתמן כל קסמין דעורבין ועופין אוכמין מסטרא דמסאבו דאית עליהו כמה ממנן דאתקריאו לילות כג) דעליהו אמר דוד (תהלים יז) אף לילות יסרוני כליותי (שה"ש ג) מפחד בלילות, וכלהו נחתין תחות גדפוי דעורבין ואחזי לון בתנועה דלהון כמה דינין דנחתין על עלמא. ואית אחרנין דממנן על קלין דלהון וצווחין קלא בתר קלא כלהו בשברים, לאחזאה תבירו על בני נשא, ולזמנן צווחין בתלת

בתלת סימנין דאינון קר"ק דאיהו תקיעה תרועה תקיעה, לאחזאה דינא רפיא ברישא ובסיפא. ובאמצעיתא תבירא סגי בתרועה דחקא בתר דחקא במהירו. ורזא דמלה (קהלת י) ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר כי עוף השמים יוליך את הקול, נחש רכיב על קלא דעורבא, אל אחר בת זוגיה קסם סם המות דבה אשתלים סמאל אל אחר. רכיבת איהי על תנועין דגופא דעורב. ואיהי תנועה דכלהו דנפקת לאסטא לבני נשא בפרשת אורחין. תנועה דילה ברישא דעורבא ובזנבא ובגופא וגדפין דעורבא. נחש שריא בקריאה ואמירה וקלא ודבור דעורבא. ובאלין תנועין שריין כל הולך על גחון וכל הולך על ארבע מסטרא דמסאבו. ומנא ידעין כולי האי. בגין דסמאל ונחש ממנן על חובין דבני נשא דאתדנו מסטרא דשמאלא דאיהו גבורה. וכד ב"נ עביד חובין, כפום ההוא ב"נ הכי סליק חוביה לאתר דאתגזר נשמתיה, ולא זו מתמן ההוא חובא עד דאתפרע מההוא ב"נ. ואם ב"נ איהו נשמתיה בארץ אצילות. אם חאב, חוביה מטי עד ספירן ועונשא איהו סגי כפום דרגיה, א"ר אלעזר, אבא, וכי חובא איהו בב"נ דתליא נשמתיה מההוא אתר. וכי אית ליה חובין, והא כתיב (משלי יב) לא יאונה לצדיק כל און. א"ל אין. הה"ד (ישעיה גט) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם. מאי מבדילים, אלא דסליק ההיא נשמתא דאצילותא מניה, ואתפרש מניה. (דף קכ"ד ע"ב) ורזא דמלה ויאמר אלקים יקו המים מתחת השמים אל מקום א' ותראה היבשה וגו', אסתלק נשמתיה מניה ואשתאר גופא יבשה. מאן גופא הכא, דא נשמתא דכרסא יקרא (נ"א דקב"ה יק"ק) דאשתארת יבשה בגין דאסתלקת מניה נשמתא בארץ אצילות. דהאי נשמתא איהי גופא לנשמתא עלאה. ואי בעי דתחזור לגבי ההוא נשמתא, לית לה רשו לאחזרא לגביה עד דההיא חובא אתעברת מניה, ורזא דמלה (מלאכי ג) שובו אלי ואשובה אליכם (כח). א"ל ר' אלעזר לר' שמעון אבוי. אבא אלין תנועין דעורבא. (ט) מאי לאשתמודע בהו בר נש בגין דיחזור בתיובתא. א"ל, ברי, ודאי אסיר לאסתכלא בהון לעמא קדישא, הה"ד (במדבר כג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. אבל אם יזדמן לבר נש לפום שעתא וידע בהון, יסתכל בהון בגין דיחזור מחובוי בתיובתא. והאי לבר נש דכל [ס"א דלא] עובדוי ביעקב ובישראל, דב"נ דיעביד עובדי דיעקב דאתמ' ביה (בראשית כה) ויעקב איש תם מה כתיב ביה (ירמיה י) לא כאלה חלק יעקב. דמסטרא דיעקב וישראל (ז) בעא בלעם חייבא לאסתכלא בנחשוי ובקסמוי, ולא אשכח אתר לאעלא לגביה. ובג"ד אמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, אמר ליה ר' אלעזר, והא בלבן כתיב (בראשית לו) נחשתי ויברכני יי בגללך, אם כן אמאי אערב ביה. אמר. ברי, הכא רזא עלאה, דלומנין שושנה אשתכחת בין קוצים. והכא רזא (א) דגלגולא. א"ל ידענא, ועם כל דא, ברי, אע"ג דאתמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. בר נש צריך למנדע כלא ואפילו חרשין, כמה דאוקמוהו (לב) מארי מתניתין (דברים יח) לא תלמד לעשות אבל אתה למד להבין ולהורות. ובג"ד תנועין דעורבא אית תנועה דסליק ברביע, ואחזי דחובא דיליה תליא לעילא בעלמא דאתי ואית תנועה דנחית לה בתביר בשברים ואחזי דחובא דיליה נחית לתתא בעלמא דין, למהוי ליה תבירו בגיניה. וכל אלין סימנין איהו אחזי בארשא. כגוזא דעמלק דאמר בגיניה (שם נה) אשר קרך בדרך. דסטרין אחרנין אינון כלסטים דנפקין בארחין. ובג"ד עורבין חילא דלהון באורחין. ואינון דמזליהון תליא בשבתאי [בשבתאי], אינון עציבין (ג) ואינון דוחקין רגלי שכינתא בגלותא. דבזמנא דאלין אתפשטו בעלמא אתמר ברגלי שכינתא (בראשית ג) ויאסוף רגליו אל המטה. אתכנישת לגבי זרעיה דיעקב מטה שלמה. ובג"ד וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב, דלא זזת שכינת' מיניהו בגלותא בגין דלית בהו פסולא [פסולת], ושבתאי אית ליה תרין בתין, חד שפל ראש. ותניינא בית הסהר דאסירי מלכא אסירין תמן בגלותא. ואינון דחקין שכינתא וישראל (נ"א שעתא לישראל) בגלותא. ובשפל ראש ישראל אינון שפלין לתתא. ומהאי ככבא ייתי כפנא ועניותא לישראל

לישראל. ומאן דבעי לאסתמרא מניה צריך לשנויי שמיא ולשנויי אתרי' ולשנויי עובדוי, ודא איהו שנוי מקום, שנוי השם, ושנוי מעשה, והא אוקמוה (אייב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמי' שלש עם גבר. שער א חורא ועיני חורין ואנפוי חורין וגופא חורא, אי אית ביה עובדין טבין דא איהו מסטרא דימינא מסטרא דרחימו דאיהו (ימיה לא) אהב' עולם אהבתיך ע"כ משכתיך חסד, שער א חורא ועיני חורין ואנפין חורין וגופא חורא דלית ביה גמילות חסדים ברחימו דאהבה, האי הוא רמאי מסטרא דלבן הארמי, אסתמר מניה. בהרת לבנה היא, ולילית היא בהרת לבנה אוכמא סומקא ירוקא, הה"ד (ויקרא יב) ואם בהרת לבנה היא בעור בשרו ועמוק אין מראה מן העור. בהרת שחורה, ושפלה איננה מן העור והיא כהה. תרין (דף קכ"ה ע"א) גוונים תניינין אינון ירקרק או אדמדם. כלוה מתהפכין עיני בכעסא לחורו ואוכמו וסומקו וירוקא. וכל דא במאי אשתמודע דלית בר נש דלא אתכלילין ביה אלין ארבע גוונים. אלא ההוא גוון דשליט על כלוה אחרנין ביה אתקרי. וביה אשתמודע לאתקרי חור או אוכם או סומק או ירוק. ואלין ארבע גוונים בישין, אינון ארבע קליפין דאגוזא, תהו ובהו וחשך ותהום. ואלין אינון (דברים ה) נחש שרף ועקרב וצמאון. נחש גוון חור בהרת לבנה, שרף ועקרב, אדמדם (שרף) או ירקרק (עקרב). וצמאון [בהרת] שחורה. (אלין אינון ארבע גוונים דאשא דגיהנם, ואתתא בישא מתמן קא אתיא, עלה אתמר ונתן את הבית את אבניו ואת עציו בעניותא דלא אשתאר בכיתא, ובגין דא (משלי יד) חכמות נשים בנתה ביתה ואולת בידיה תהרסנו). אלין אינון ד' גוונים דאשא דגהינם דמסתלקי בעיינין באנפין בשערא. ומאן אתר מסתלקי, ממרה אוכמא דטחול, וממרה סומקא דכבד, וממרה ירוקא ממרה [דמרה], וממרה חורא דריאה. אלין אינון ד' גוונים חשוכין דמלאכי חבלה. וכלוה כלילין בלילית סם המות, מאדי'ם איהו במרה אדומה למשפך דמא ואיהו מכת חרב והרג ואכדן. [ירוק הוא מסטרא דחמה בישא], והכי שכינתא אשתמודעת בד' גוונים שפירין נהירין. גוון חור מסטרא דחסד. סומק מסטרא דגבורה. ירוק מסטרא דעמודא דאמצעיתא. אוכם מסטרא דאימא עלאה דאתמר בה (משלי א) שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורת אמך (ד). ואתמר בה שחורה אני ונאווה. אימא תתאה נטילת גוון מאימא עלאה. שוקא ימינא (לה) נטיל גוון מדרוע' ימינא הה"ד נעימות בימינך נצח, שוקא שמאלא נטיל גוון מדרועא שמאלא. אות ברית נטיל גוון מגופא, עמודא דאמצעיתא נטיל חכמה [מחכמה], אדם דרכיב על כלא. עליה אתמר (קהלת ח) חכמת אדם תאיר פניו. ועליה אתמר (תהלים קד) יי' כלם בחכמה עשית. כתר עלאה איהו סתים לא אשתמודע ביה גוון כלל לעילא, ובעמודא דאמצעיתא אחזי כל גוונים, הא הכא רזא דשערא, דביה אשתמודעאן אנשי חיל בגוון חור. יראי אלקים בגוון סומק. אנשי אמת בגוון ירוק, שונאי בצע בגוון אוכם. ארבע אתון מתלבשין בארבע גוונים אלין. יי' בגוון חור, ה' בגוון סומק. וי' בגוון ירוק. ה' בגוון אוכם. האי שמא איהו דרקים גוונים בכל אתר. ואיהו דצייר שרטוטין במצחא, כגוזא דא יוק, ואינון ד' רשימין דשרטוטין דאינון עמק רום, ועמק תחת, ועמק מזרח ועמק מערב. שרטוטין זעירין דקריצין דעינא מסטרא דאת יי'. שרטוטין באורכא, בפותיא. בגבהא. מסטרא דתלת אתון דאינון קרק, כלוהן אשתמודעין בשעור קומה דבר נש. באורכא, מסטרא דאריך קומה דאינון אנשי חיל. בפותיא, קצר קומה ורחבא דקומה ואינון יראי אלקים. בגבהא, גבה קומה ואינון אנשי אמת. זעירין בעגולא שונאי בצע, מסטרא דאת יי', ודוד מסטרא דאת יי' אתמר ביה ודוד הוא הקטן (ח). ואלין אינון שונאי בצע, שרטוטין אלין בארז מישר כשרטוטין דגט פטורין דצריך שרטוטי או אלין דמחייבא אורייתא [שרטוטין אלין בארז מישר כשרטוטין דאורייתא]. ועל אלין שרטוטין אתמר (תהלים נה) כל ארצות יי' חסד ואמת לנצרי בריתו ועדותיו, שרטוטין באריכו מסטרא דרבייע כגוונ' דתקיעה. ואלין אינון אריכין דקומה מסטרא דימי' ארך אפים, אריכין בקלא. בצלותין. באורייתא. אריכין ברוגזא. אריכין בשערא, בעיינין. באנפין.

בחוטמא. בשפון. בדיקנא. בגופא. בדרועין. בדגלין. באצבען. [דף קכ"ז ע"ב] רשימו דלהון חוזר. ווי לון לאלין דמכחישין דיוקניהון לעילא, כאלו מכחישין סדרי בראשית, וכאלו ממעטין את הדמות דאיהו שיעור קומה דלעילא. דאלין דשרטוטיהון אריכין וקומה דלהון ואברים דלהון. צריכין למהוי מארי דחסד, אריכין דרוגזא. מארי דרחימו. ההוא דאתמר ביה (ישעיה מא) זרע אברהם אוהבי. שרטוטין ברחבא כגזונא דשברים תנועה דלהון תבייר. ואינן רחבים וקצרים דקומה, ואנפין רחבין וקצרין. ועיני רחבים, וחוטמוי רחבים, ושפון רחבים. אלין אינן יראי אלקים מארי דיראה מסטרא דיצחק. ווי למאן דאכחיש קומתיה בעובדין בישין דירית נשמתא בישא דרכיב על דיוקניה דאכחיש פמליא לעילא. שרטוטין גבוהין, ואנפין גבהנין, ועיני גבהנין, וחוטמא ושפון גבהנין, וגופא גבוה. אלין אינן מארי דקשוט זרע אמת. מההוא דאתמר ביה (מכ"ה ז) תתן אמת ליעקב. ואלין אינן אדני, א, אריך אנפין ועליה שריא י, ד, רחבא דאנפין ועליה שריא ה. נ, גובה דאנפין ועליה שריא ו. י, רחבא דאנפין ועליה שריא ה. שרטוטין זעירין (מס' דתרועה) בעגולא בדיוקנא דאת י שונאי בצע, מסטרא דדוד דאתמר ביה (שמואל א יז) ודוד הוא הקטן. ואינן עינין זעירין שפירין בעגולא. אנפין זעירין בעגולא שפירין. חוטמא זעירא, פומא זעירא, גופא דיליה זעירא. שפיר בכלא. ועליה שריא ה' שרטוטין גבהנין מסטרא דתרועה שלשלאה דתקיעה ושברים. דא סליק (קלא) בתרועה. ודא תבר לה בשברים, ודא בינוני בקליה שלשלאה דתקיעה ושברים לא אריך ולא קצר, מאן דאיהו בדיוקנא דאת י איהו קול דממה דקה, ודא [ואינן] מדה לכל אברין דאנפין [י] לעילא. מתתא לעיל' איהי מדה לכל ספירה וספירה מעשר ספיראן. ובה סליקת כל ספיר' לעשרת אלפים רבי רבבות, ו' שעוריה בכל ספירה וספירה ששת אלפים רבי רבבות. ה' ה' אינן מהלך בכל ספירה וספירה ה' אלפים רבי רבבות מעילא לתתא ומתתא לעילא. שרטוטין עקימין דלאו אינן רשימין בארץ מישר, אינן רשימין דנחש עקלתון, דשרטוטין כשלשלאה כגזונא דא ~~~~~ (אינן מהלך דנונין דימא) (נ"א, מהלך דלהון כנונין בימא) דאינן כגזונא דת"ח דמתרבין בימא, ואינן רזא דתרועה } ושלשלת. והכי מהלך דנוניא. כגזונ' דתרועה ואינן דרג'א לתתא. שלשלת לעילא, כגזונא דקדושה הכי אינן רשימין מס' דמסאבון, דהכי אוקמהו מארי מתני' (קהלת ז) זה לעמת זה עשה האלקים. [ובמאי אשתמודע, אלא] שרטוטין אינן כגזונא דלולב דאתמ' ביה נפרצו עליו פסול. הכי שרטוטין דאית בהו פרידו ופריצו דא אחזי בגלגול' דיליה קדם דאתיא לעלמא דההו מקצץ בנטיעות ועביד פירודא באילנ' דחיי באתר דאתגזרת נשמתיה (ובמאי אשתמודע. אלא) שרטוטין דאינן אריכין כגזונא דא — (נ"א =) לית בהו פסק. שלמין אינן. האי בר נש לא אכחיש דיוקניה ולא עבד פירודא באילנא דחיי. ואם אית בהו פסק כגזונא דא — (נ"א =) האי בר נש אכחיש דיוקניה ועבד פגם ומום, ובההוא פגם שריא מום כפום מום דסיהרא. פריץ איהו מצח אשה זונה שריא ביה פריצו במצחו, מההוא אתר איהו פגים וצריך לכסאה מצחו דלא יתגלי עריתיה למארי דדינא. ואם חזר בתיובתא, יהא פגים דיליה נחית לתתא לקבל בה ענשא. ואם לאו איהו חוזר בתיובתא, מסתלקת לעילא לתבעא ליה דינא בעלמ' דאתי, בההוא אתר דפגים עליה אתמר (שמות כא) מעם מזבחי תקחנו למות. ולא למגנא אמרו קדמאין במקום שאמרו להארץ אינו רשאי לקצר לקצר אינו רשאי להאריך. דלא יכחיש דיוקניה ויעביד (דף קכ"ז ע"א) פריצו בדיוקנא דלעילא באורייתא דלעילא. מאן דרשים וציר אלין שרטוטין איהו אמון מופלא ומכוסה. מאן דיסתכל בשפולי משכנא (ז) אשתמודע באלין רשימין וצירין דאתמר בהון (תהלי קלה) רקמתי בתחתיות ארץ. ציורא דארבע שרטוטין אלין. אינן אריה שור נשר אדם בכלהו ארבע רשימין. הה"ד ופני אריה אל הימין לארבעתם. ודא מיכאל שר החסד לימינא. ופני שור מהשמאל לארבעתם דא גבריאל שר הגבורה. ופני נשר לארבעתם

דא (ח) נוריא'ל (נ"א אוריא'ל) שר שלום עמודא (ט) דאמצעיתא. ודמות פניהם פני אדם רפא'ל שר שכינתא דתמן פאר דאתמר בה (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. מאן דלא אתחזיין שרטוטין ביה לית ליה דיוקנא כלל לעילא. זכותיה נחית לתתא. (ז) עליה אתמר (תהלים סט) ימחו מספר חיים. אלא אם תב בתיובתא, דדא אשתכח דלית ליה במה דייתי בגלגולא. מאן דשרטוטין דיליה רכיבין כגוונא דא $\neq$ (נ"א $\neq$) דא אחזי דקא אתיא בגלגולא חדא. ואם תרין שרטוטין מורכבין כגוונא דא $\equiv$ (נ"א $=$) אחזי תרין גלגולין. ואם תלת שרטוטין במצחיה מורכבין. הא אשלים (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ואם לית ליה שרטוטין במצחיה ואית שרטוטין על קריצין דעינין, דא אחזי (עמוס ב) על ארבעה לא אשיבנו. שרטוטין אינון באתוון דאינון יקוק, ציורין בנקודין דאינון יוד קי ואו קי. וציורין אינון בעיינין באודנין באנפין בנוקבין דחוטמא בפומא. קמ"ץ שרטוט וציור. שרטוט לעילא ונקודה לתתא. דא אחזי על גלגולא קדמא דקא נחית לתתא. ניצוץ איהו חיה תחות רקיע הה"ד ודמות על ראשי החיה רקיע. רקיע ודאי על רישא דחיה איהו קמ"ץ. ניצוץ חיה. רקיע לעילא מינה. ניצוץ איהו י'. סליק באת ו' דאיהו רקיע. שית זמנין עשר. ואתעבידת ס ובה סומך י' לכל הגופלים. וחיה איהו סמך (נ"א איהי י' סמוך) לרקיע, רקיע עם ניצוץ איהו גלגול. (רקיע בלא) ניצוץ איהו גלגל. כמה דאוקמיהו גלגל הוא שחזור בעולם דאחזיר לעלמא, [רקיע איהו ו'] ודא פת"ח. ולא אית ליה הרכבה בגלגול. דלית ליה חיה דרכיב עלה. ודא שרביט הכוכב דאתמר ביה (במדבר כד) דרך ככב מעקב [וקם שבט מישראל]. דרך בין שתי חיות דאינון צרי' ואתעביד [וכד עבר בין שתי חיות אתעביד] וייצר, ובהון קא אתיא בתרין גלגולין. ודא אדם דיצירה. דקמ"ץ איהו אדם דבריאה. וכד אתא בתלת גלגולין דאינון סגול' אתעביד שלש'ת משולש בהון. ודא אדם דעשיה. והכי איהו שרביט דכוכב כד איהו עובר בין שתי אופנים דאינון שבי' אתעביד שור'ק דרג'א. ואינון שלש'ת לעילא בסגול' בסגולת'א. דרג'א לתתא בשור'ק. שבי' צרי' חל'ם, כד אסתליק בצרי' אתעביד סגולת'א. חר'ק דנחתא בצרי' אתעביד סגול'. וכד עאל בשבי' [שורק] אתעביד שר'ק, וכלא נקודה חדא. חל'ם איהו לעילא בסגולת'א. חר'ק איהו לתתא בסגול'. שורק איהו באמצעיתא כגוונא דא ו'. הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. אחזי גלגולא קדמא יהוה אחזי גלגולא תנינא, יהוה (נ"א ויה ויה) אחזי גלגולא תליתא. יוקוורקו (נ"א אתגליא ואחזי גלגולא קדמא' יקוק גלגול' תנינא תלת י' י')-יה אחזי גלגולא קדמא, יהו אחזי גלגולא תנינא, יהוה אחזי גלגולא תליתא] הרכבה דכלהו תלת אדני. ורזא דא י' י' חל'ם חר'ק שור'ק, תלת יודין. אמון מופלא, אמון נסתר, אמון מכוסה, דאתרמיזו בהאי שמא יוד קי ואו קי. אמון מופלא דאשתמודע בכלהו. חד שריא בנפש מא) הזכרון. ותנינא בנפש המחשבה. ותליתא בנפש המצויר. דאינון תלת מוחין י' י' י', ריהטא (דף קכ"ז ע"ב) דסחיר לון כגוונא דא *.) איהי קרקפתא דתפלין. שרטוטין כגוונא דא יקוק י' בהון מלך. הא הכא שרטוטין דמצחא: עיינין, בהון ואתה תחזה מכל העם, אנשי חיל בגוון חור. יראי אלקים בגוון סומק. אנשי אמת בגוון ירוק, שונאי בצע בבת עין דאיהי אוכמא. ודא רזא דשבת, ש' ג' ענפי, תלת גוונין דעינא. בית דשבת דא בת עין. ועליהו אתמר ושמרו בני ישראל את השבת וגו'. והא אוקמיהו (בב) דאינון תרין שבתות אימא עלאה בתלת דרגין. ואימא תתאה בתלת דרגין, עמודא דאמצעיתא כליל שית סטרין דאינון שית דרגין. עיינין דמסתכלין בארץ מישר בחוורו, אלין אינון עיינין דרחימו. ובהון שכינתא איהי יפה כלבני דלית בה פגימו, דאתמר בה הנך יפה רעיתי הנך יפה עיניך יונים. ואית עיינין דההוא חויא איהו כרוך בהון נחש הקדמוני, ולאו מסתכלין בארץ מישר, (ג) בכל מה דאסתכל אתלטיא, עינא איהו כגלגל, גוון תוור כגוונא דימא דאסתר כל עלמא. ותנינא כגוונא דארעא. תליתא כגוונא דארעא דישראל. נקודה

תקוני תקונא שבעין [דף קכ"ז ע"ב וקכ"ז ע"א] הזהר שה

ועירא דבת עין איהי כגוונא דציון דאיהי נקודה דעלמא דמתמן הושתת עלמא. ואית בר נש דגוון דיליה תכלת דאיהו דומה לרקיע, כמה דאוקמוה מארי מתני' תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד. ותלת גוונים אינון בעינא חוור אוכם [סומק] תכלת. [חזור] לקבל אש דלאו איהו שורף. ואש [סומק לקבל אש] דאיהו שורף ולא אכיל. תליתאה דאיהו תכלת לקבל אש דאיהו שורף ואכיל. רביעאה לבת אש, ודא שכינתא בת עין, ועלה אתמר וירא מלאך יי' אליו בלבת אש מתוך הסנה, דא בת עין. וירא והנה הסנה בוער באש, דא גוון דעל בת עין דאיהו גוון תניינא. והסנה. אינון אוכל גוון תליתאה, (שמות ג) ויאמר משה אסורה נא ואראה וגו' גוון חוור דשרגא עלאה. ובתלת גוונים אליו אתאחדת (נ"א אתחברת) בת עין דאיהי שכינתא. ובהון סלקא בתלת צלותין קדם יי', הה"ד (ויקרא ו) זאת תורת העולה וגו', זאת תורת, דא בת עין שכינתא דסלקא בתלת אבהן דתקינן תלת צלותין. ובג"ד זאת תורת העולה וגו', זאת תורת העולה בימינא, דאיהו אש דלא שורף, דתמן חכמה דאיהו מבוועא דמיא דאתמר ביה הרוצה להחכים ידרים, דתשש חילא דאשא. דאיהו גוון דשרגא דלא יהא שורף, ונקודה דילה קמ"ץ דאתמר ביה וקמץ הכהן, וכהנא איהו לימינא. קמ"ץ נקודה דאת י' מסטרא דימינא לא אתחייב נקודה אחרא. היא העולה. גוון תניינא דאתאחיד בצלותא דמנחה. ביה סלקא בריתא לגבי שמאלא דתמן ה' עלאה. ובה הרוצה להעשיר יצפין. ובגין דאתתא מתמן, אמרו מארי מתני' אוקירו נשייכו כי היכי דתתערתון, בגין דמצפון אינון, ומצפון זהב יאתה, ונקודה דאיהו מחייבא לאת ה' מסטרא דשמאלא שביא, ועליה אתמר (ישעיה טו) כי בא"ש יי' נשפט. (ויקרא ו) על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר, דא גוון תכלת, דאיהו אחיד בצלותא דערבית. וביה סלקא שכינתא לגבי עמודא דאמצעיתא. וצלות' דערבית לקבל אמורין ופדרין דמתאכלין כל הלילה, ובג"ד תכלת דומה לרקיע דאתמר יהי רקיע בתוך המים דאפריש מחלוקת בין ימינא ושמאלא, ונקודה דרקיע חלים, ומאן רקיע דא ו'. דאיהו כגוונא דא ו' רקיע והוא ניצוץ חלים עליה, והאי נקודה איהי מחייבת לאת ו', ורזא דנקודה יקוק ורזא דמלה (דברים י) רק באבותיך חשק יי'. כי בי חשיק ואפלטתו. כ"י ב"י רזא דשמא דארבעים ותרין (משלי ט) כ"י ב"י ירבו ימך וגו', ואית מאן דאיהו מפרש אליו (דף קכ"ז ע"א) תלת גוונים ברקיעא. דאינון חוור ואוכם ותכלת. חד חוור לעילא מן שרגא. וחד תכלת לתתא, אוכם באמצעיתא אפריש בתרוייהו. ולא אשתמודעו בקדרותא דיליה, ורזא דא מארי מתנית' אוקמוהו כגוונא דא מאימתי קורין את שמע בשחרית כדי שיכיר בין תכלת ללבן. מיד דאתעבר קדרותא דשמיא דאתמר בה אלביש שמים קדרות, מיד נהיר שמיא. ואשתמודע איהו בין תכלת ללבן. ואשתמודע הכא. תכלת מסטרא דשמאלא. לבן מסטרא דימינא. עמודא דאמצעית' אחיד בתרוייהו. וביה קורין ק"ש בשחרית דאיהי שכינתא בת עין. והכי ק"ש דערבית צריכין ליחדא לה בעמודא דאמצעיתא. כמה דתקינן מארי מתני' לקרות ק"ש בככביא דאינון בינונים (כנויים). דהכי אוקמוהו לא מן הכוכבים הנראים ביום, ולא מן הכוכבים הנראים בלילה, [ולא מן הכוכבים שאינם נראים אלא בלילה], אלא מן הבינונים דאינון מסטרא דעמודא דאמצעיתא. הא הכא תלת גוונים בשרגא. שכינתא נר דאתאחדת בהון (משלי ז) כי נר מצוה ותורה אור, אור דא אורי' דבכתב דאיהי נשמת אדם דנהירת על נר. על תרוייהו אתמר את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה. גוון חוור ביה אל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות גוון תכלת כרסיא דדין. דאינון אימא עלאה אימא תתאה. אקיק אד', מלך דאחיד בתרוייהו יקוק יקוק. עליה אתמר (שם ל) מה שמו ומה שם בנו כי תדע. ואינון חכמה ועמודא דאמצעי', מסטרא דדין אמר קביה (דברים לב) אני אמת. ומס' דכרסיא דרחמי אמר קביה ואחיה. ובג"ד ת"ח כד הו' מסתכלין בגוון תכלת דעינא הו' מענישין ביה. כמה דאוקמוהו מארי מתניתין בכל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או

עוני. דבגוון חוור מתלבש אל מן מיכאל שר החסד ותחותיה נחש ופורץ גדר ישכנו נחש בגוון סומק אתלבש גבריאל שר הגבורה ותחותיה שרף. בגוון ירוק אתלבש אוריאל נוריאל שר שלום ותחותיה עקרב. בגוון אוכם אתלבש רפאל שר דשכינתא ותחותיה צמאון. ובכל אתר דהו מסתכלין בגוון חוור הו מחי. ובזמנא דאסתלק יקוק מכרטיא דדין ומכרטיא דרחמי לית תמן עונשא ולא אגרא. ובגין דיקוק אסתלק במזלא קדישא עלאה דאיהו כתר עלאה, בההוא זמנא בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא. ובההוא זמנא ^(מח) הכל תלוי במזל ואפילו ס"ת בהיכל. מה דהו קרוב ה' לכל קוראיו, בההוא זמנא אתמר ביה ^(קהלת ז) רחוק מה שהיה ועמק עמק מי ימצאנו. לית מאן דאשיג ליה אלא בחכמה ובבינה. ובג"ד כד אסתלק לההוא אתר לא משיגין ליה בכל ספירן אלא בחכמה ובבינה דאינון יים, י חכמה ס' בינה, ובג"ד רחוק מה שהיה, ועמק עמק מי ימצאנו. ורוא דמלה ^(מלכים ב) קרובים אל ה' אליקנו. וכד אסתכל דוד ברוחא דקודשא, וחזא דאסתלק לאיין בגלות' בתראה, אמר עליהו אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי. ^(מז) איין, א' כתר עלאה, י חכמה, ו' בינה, חזא דלא הו משיגין ליה (אלא) בתלת צלותין דתקינא אבהן דאתקריאו הרי יקוק [דאתקריאו הרים], אמר עליהו אשא עיני אל ההרי, מאין יבא עזרי עזרי מעם יי, דא מלך יושב על כסא רחמים. וכסא דין אסתלק מתמן. ודא יקוק דאיהו מלגא דכל ספירה וספירה, עליה אתמר ^(דח"י כב) לך ה' הגדולה והגבורה וגר. ^(מז) בעשר ^(מז) ספירן שבח ליה דוד, בגין דאיהו לגו מכלהו, ואיהו מלבר דכל ספירה וספירה, ואיהו בין כל ספירה וספירה. איהו לא אשתני בכל אתר. אית עיינין ^(דף קכ"ז ע"ב) מכמה גוונים. כגון ארגמן. רגמן. ר' רפאל. ג' גבריאל. מ' מיכאל. ו' נוריאל, ורוא דמלה מרכבו ארגמן. א' אור דנהיר באלין ארבע גוונים, א' אורפניאל ואיהו מטטורין אור פניאל. ובג"ד אתקרי שר הפנים. ואיהו רזיאל. ואיהו אוריאל דהכי סליק לחשבן רזיאל. ואיהו סליק לחשבן רמ"ח פקודין דאוריית' כחשבן אברהם, ודא מלאך החסד דמתמן אורייתא אתייהבת, הה"ד ^(דברים לב) מימינו אש דת למו, ואיהו ממונה על רזי אוריית', והוא גלי עמיקתא ומסתרתא ידע מה בחשוכא. בגין דחשך איהו לבושא דאור, וביה אלי דאתמ' ביה זה אלי ואנוהו. אור הוא רזי וכל מאן דידע ביה עליה אתמר ^(דניאל ג) וכל רז לא אניס לך. ואיהו נהיר בגוון חוור דעינא, ואיהו נוריאל נור דליק מסטרי דשמאלא דתמן ריזי גבורה ומתמן פקודין דלא תעשה. כרטיא דרחמי לימינא כרטיא דדינא לשמאלא. עמודא דאמצעיתא כליל תרויהו, וביה יקוק דכפל שמה תרין זמנין יי יי, ומשה דאתאחיד ביה כפל שמה משה משה. ובגין דא ^(שמות לב) ואדעך ב' שים בתרין שמהן. עיינין מרקמן נקדין בנקודין חורין, כגון נקודין דעל ^(מט) לוליא, אסתמר מניה רמאי איהו. ומאי דאיהו בנקודין סומקין אושיד דמא איהו. בנקודין ירוקין כעסן איהו מסטרא דמרה. בנקודין אוכמין גולן איהו גנג, כל בישין דעלמא אית ביה. עיינין עמיקין, אית בהון עומק טוב ועומק רע. האי לא ידע בר נש לביה, לביה עמוק עמוק מי ימצאנו, אם הוא עומק טוב לא יכיל בר נש למנדע חכמתיה. ואם הוא עם הארץ כמה עמוקין מחשבתין דיליה בישין. האי איהו קבר פתוח. הה"ד ^(תהלים ה) קבר פתוח גרונם וכר לשונם עמל ואון. אסתמר מעינא דא, בכל מה דאסתכל אתלטיא. איהו מסתכל לתתא למחשב כל מחשבין בישין, לית סופא לרשיעותיה. עיינין גבהין בהפוכא. עליהו אתמר ^(יחזקאל א) וגביהן וגבה להם ויראה להם וגבותם מלאות עינים וגר. כמה דעיינין עמיקין אינון דינא ומותא, הכי עיינין גבהין אינון חיי ורחמי. ואית עיינין גבהין מסטרא דההוא דאתמר ביה ^(שמות טז) כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים. ואית מנהון דאתחזין גביה [גבה] ^(נ"א דאיתחזין על גבי) רוחא. ואחרנין דאתקריאו גאונים באורייתא. וכלהו אית לון עקרא לעילא. ובגין דא וגביהן וגבה להם ויראה להם, מסטרא דההוא דאתמ' ביה ^(קהלת ח) כי גבה מעל גבה שמר. ודא מרכבה לעילא

מן מרכבה, וגבהים עליהם הה"ד (ישעיה כב) משא גיא חזיון מה לך איפה כי עליה כלך לגגות, ואלין אינון דרכבין על מרכבות. ועוד וגביהן, אלין אינון אופנים דאינון כגוונא דאתון, וגבה להם, אלין אינון שרפים דאינון לקבל עינים, אלין נקודין דאתון מלאות עינים מנייהו. כד"א עיני יי משוטטות בכל הארץ. מאי לארבעתם. אלין תלת חיות, אינון דאתקריאו בשמא דיקוק תלת זמנין כגוונא דא יקוק יקוק יקוק. אלין אינון ארבע אנפין לכל סטר לכל חיה. וגבותם מלאר עינים ג)

כגוני דא*. הא הכא שבעי ותרין עיינין, דאינון לקבל שבעים סנהדרין ומשה ואהרן על גביהן, אלין אינון וגביהן. וגבה להם, (דף קכ"ח ע"א) כגוונא דא הכא חמש וארבעין עיינין כחשבון אדם. ואינון יק"ו. קרי, וק"י. ועוד וגביהן, דא שכינתא דאיהי על גבי חיוון ומשרין כלהו הה"ד (תהלים קב) ומלכותו בכל משלה. וגבה להם, דא עמודא דאמצעיתא. דשכינתא איהי על גבי אופנים. ועמודא דאמצעי דאיהו כליל שית ספירן על גבי חיוון דאיהו כליל לון מטטרוין. ודא איהו כי גבה מעל גבה שמר. וגבוהים עליהם, אלין אינון אבא ואימא כתרא על ראשיהן דאינון על גבי שרפים דתליין מכרסאי. ועוד וגביהן, דא אימא עלאה דאיהי ע"ג ספירן דאינון תחותה דמינן כל אתון. וגבה להם, דא חכמה דמתמן נקודין. ויראה להם, דא כתרא דתמן טעמי. וגבותם מלאות עינים. אינון אור צח. אור מצוחצח אור קדמון. וכמה נהורין דתליין מנייהו דנהרין מלגאו כנשמתא בגופא. ועוד וגביהן, אלין אינון שבעה גלדי עינא דאינון דא על גב דא כגלדי בצלים. וגבה להם, דא עינא דאיהו כליל כל גוויין, [וגובה להם, אלין כנפי עינא וכרובי עינא] וגבותם מלאות עינים, אלין כנפי עינא ועפעפי וכרובי עינא, [וגבותם מלאות עינים, דא עינא דאיהו כליל כל גוויין], דארבע גוויין אית בעינא לקבל ארבע אנפין דכל חיה. ותרין כנפי עינא דאינון עפעפים. ותרי כרובי עינא אינון לקבל ארבע גדפין דכל חיה. ובאלין ארבע גוויין דעינא נא) נהרין ד' אתון יקוק. ובארבע כנפי עינא נהיר אד', דא איהו (קהלת ה) כי גבוה מעל גבה שמר, וגבוהים עליהם. אלין אינון יקוק אקיק, אבא ואימא (ועוד עיינין גבוהין מסטרא דימינא. ועיינין עמיקין מסטרא דשמאלא. דא ענו ודא ביישן. מסטרא אחרא דא גס רוח ודא עז פנים). כרובי עינא ועפעפי עינא. עלייהו אתמר (שמות כח) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפורת, דא כפורתא דעינא, תלת גוויין דעינא אינון, אקיי"ק. יקוק. אד'. כלל ופרט וכלל. ואינון יחודא. ברכה. קדושה. וסימ' יעננו ביום קיראנו. דהכי סליק חשבון תלת שמהן אלין כחושבן יב"ק, אקיי"ק כתר עלאה. יקוק עמודא דאמצעיתא. אד' שכינתא תתאה. אד' (נ"א יקוק) כלל, אקיק פרט. יקוק (נ"א אדני) וכלל. [אהייה כלל, הוייה פרט, אדניי חור וכלל], ועוד עינא

* וגבותם מלאות עינים בג' שמהן קדמאין אית ע"ב עיינין כגוונא דא בכל הויה כזו אית כ"ד עיינין נמצא שבג' היות אית ע"ב עיינין. וג' שמהן בתראין אית בהון מ"ה עיינין כחשבון אד"ם כגוונא דא בכל הויה כזו אית ט"ו עיינין נמצא שבג'

הוידית אית בהו מ"ה עיינין כחשבון אדם. ובשורה א' שאחר דף זה כגוונא דא יהוה תלת פעמים. ימיון לפי דבריו צריך להגיה כחושבון אדם ג' היות. אמנם לפי מ"ש ג"פ יהיו אין אנתנו צריכין לשירדשו הצירור הוא כמו מקדם וג"פ יהיו בצירור הקודם הוא

מכוון כחשבון אד"ם.

כגונא דגופא. תרין כרובין דיליה כגונא דתרין שוקין. תרין עפעפי עינא לקבל תרין דרועין. אלן מסככין ואלין פרחין. ואית כרובי עינא רברבין ועינא זעירא. ואית כרובי עינא זעירין ועינא רברבא. בגיד אמר לאהרן (ויקרא ו') ולבש הכהן מדו בד, ואוקמוהו מארי (ב) מתני' מאי מדו במדתו. הכי צריכין לבושי עינא דאינון כרובי עינא דאינון דו (ג) פרצופין כתנות (ד) עור דיהון כמדה דעינא. ובגיד (דברים כה) לא יהיה לך בביתך (אבן ואבן) איפה ואיפה גדולה וקטנה. דגודל [דאצבע] איהו מדה לעיינין לחוטמ' לשפון לאודנין לפומ'. האי איהו מדה דכלא. ובגיד אמר קרא (שמות כו) מדה אחת לכל היריעות. ועל כנפי עינא אתמר עושה מלאכיו רוחות. משרתיו אש לווהט אלן אינון גווי עינא. ולקבל תרין כנפי עינא אינון תרין שפון דפתחין וסגרין ולקבליהו תרין כנפי ריאה. ועינא לקבל לבא דאיהו אש לווהט. ובכנפי ריאה רוחא דנשיב בהון עליהו אתמר עושה מלאכיו רוחות, וכל אבר ואבר ברא ליה קביה במדה במשקל. ואם תשכח עיינין חד זעיר וחד רברבא, לאו איהו דא במשקל ובמדה, שקרן איהו. אסתמר מיניה. או אם עיינין רברבין, ופומא זעירא, וחוטמ' אריכא, ואנפין זעירין (נ"א עקימין) דלא אזלין כלהון במדה עיינין וחוטמא ואנפין ופומא. עולן איהו דא, ובגיד לא תעשו עול במשפט במדה וגו'. במדה, דא מדה דשיעור קומה, (דף קכ"ח ע"ב) דכל מאן דלא איהו בעל מדות אכחיש שיעור קומה דלעילא ולא אתנטיל מתמן. דעשר ספירן דלעילא כלהו אזלין, במדה (ה) מסטרא דא' ו', ובמשקל מסטרא דא' ו', תרי מאזני השקל אינון ה' ה'. מדה אחת. ת"ח, י' איהו רישא, ואיהו מדה דעיינין, דאודנין, דאנפין, דתרין נוקבין דחוטמא. מדה דפומא. שקל הקדש דא ו' שקל דגופ'. כנפי השקל ה' אצבען דימינא וה' דשמאלא. ובגין דשמא דיקוק איהו מדה ושיעור ומשקל, אמר קרא (ויקרא יט) לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה. וכגוונ' דא (דברים כה) לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקטנה. מאי כיס הכא, דא פומא. אדהכי הא סבא עלאה אודמן לגביה, ואמר והא אם עיינין שקילין הא אינון במדה, אבל אם אינון עיינין רברבן ושפון זעירין לא אכחיש מדה, אלא אם עיינין דא רב ודא קצר, דא עב ודא כחוש, או אנפין דא אריך ודא קצר, דא עב ודא כחוש, אלא [אבל] בתר דזיוגין שקילין כל חד למיניה, ודאי לא אכחיש עובדא דבראשית. ב' בתוספת, (ה) תרין כיסות פומא, ולבא. דהכי אוקמוהו מארי מתניתינן עליהו מי שאין תוכו כברו אל יכנס לבית המדרש. דודאי איהו מאילנא דטוב ורע דאיהו יימא חד בלב וחד בפה. מאן דאיהו מאילנא דחיי איהו תוכו כברו פומא ולבא שוים, ועליהו אתמר ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעולם, אבל אחרא דאין תוכו כברו דלאו פומיה ולביה שוין, עליה אתמר ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו, דודאי דא איהו ערבוביא בישא דמשקר מוניטא דמלכא. דמערב כספא בעופרת. ודא הוה חטא דחיה דהטיל בה נחש זוהמא, דאיהו עופרת דאתערב בטפה (נ"א בכספא) חוורא כספא מזוקק. ולא אתדכי זוהמא מניה עד דאתא אברהם ועאל בגורא ואתלבן כספא ונפיק עופרת לבר, דאיהו ישמעאל. ואתמר באדם מושך בערלתו הוה אתערב ערבוביא בדהבא, אצטריף ביצחק ואפיק זוהמא לבר, ודא עשו. ביעקב נח ואשתרש ואפיק תולדין, ואתרבי עץ החיים בענפי ושרשו. עיינין בעגולא מסטרא דא' ו', באריכו מסטרא דא' ו'. כנפי עינא אינון ה' ה'. בארבע אתון אלן איהו עינא במדה במשקל (ובמשורה). והכי כל אבר ואבר ביה תשכח יקוק דאזיל במדה ובמשקל. ואיהו במדה ובמשקל (ס"א דעליה אתמר ומבשרי אחזה אלוך), דדבורא קלא איהו שקל. מדה דבור. כנפי תקלא תרין הבלין דאינון אמירה וקריאה. גווינן דעינא, חוור לבניה. סומק מאזיזים. ירוק חמיה. אוכם שבתאי, תכלת צדיק. ואינון כגונא דחסד גבורה תפארת יסוד ומלכות. תרי כרובי עינא נצח והוד. לקבליהו נגיה ככ"ב. כגונא דסטרא דדכיו הכי אינון מסטרא אחרא. שבעה ככבי לכת אינון שבע כפולות בגיד כפרית כגונא דא (ה).

דינא רפי"א ודינא קשיא ובהון והחיות רצוא ושוב. רצוא בדג"ש ושוב ברפ"א. ואינון דינא ורחמי. והכי אינון מסטרא אחרא שבע כפולות לקבליהו. שבע רקיעין שבע ארעין. ואינון שבעה ושבעה מוצקות. והכי אינון שבע תרעין דגיהנם ושבע היכלין מליין נחשים ועקרבים וחשוכא. דמתמן הוה מתנבא בלעם חייבא. ועלייהו אתמר (ישעיה נא) כי שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה, (נט) וככביא דלהון עלייהו אתמר ונמקו (שם לד) כל צבא השמים. המה יאבדו ואתה תעמד. ובאבודא דלהון יישמחו השמים ויתגל הארץ דאתבראו בשמא דיקוק. אנפין אינון בארבע גוונים. אית בר נש (דף קכ"ט ע"א) דאנפוי חורין מסטרא דאנשי חיל. ואית בר נש דאנפוי סומקא מסטרא דיראי אלקים. ואית בר נש דאנפוי ירוקין מסטרא דאנשי אמת. ואית בר נש דאנפוי אוכמין מסטרא דשונאי בצע. לקבליהו ארבע אחרנין מסטרא דמסאבו כלהו חשוכין אנפין. מסטר' דימינא בישא, עופרת. דמתרבינ מליחה חורא. אינון עבים וגסים ועינוי גסים ועבים וגופיה עב וגס. מסטרא דימינא מוחא, חורא ככספא זרע אברהם אוהבי. ומאן דאיהו אנפוי וגופיה וכל אברין דיליה גסין ועבים איהו עצל כבד חשוק. ומסטרא דהאי ליחה אתמר באברהם (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו. והאי ליחה איהו זוהמא דהטיל נחש בחוה, ומסטרא דיליה (שמות ה) תכבד העבודה. ומסטראה (שם ו) ולא שמעו אל משה מקצר רוח ומעבודה קשה, ומסטראה (שם ט) ויכבד לב פרעה. ואיהו כובד המס וכובד המלאכה.

אנפין ירוקין אינון מסטרא דמרה ירוקין חשוכין. והאי בר נש איהו קל בהפוכא דליחה דאיהי כבדה. האי קל, והאי כבד. האי פתי לביש. והאי פקחא לביש. האי מזקין במהירו ואקדים בסיבו. והאי קשיש בסיבו. ואיהו מאוחר בסיבו. האי אתעבד פתי למפתי בני נשא ברמאות, בגין דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני דמפתי לבני נשא, אסתמר מניה. והאי ירוקא פקחא לביש. האי כל מה דאית בלביה שפיך לבר. והאי גניז לון לגאן, האי כל עובדוי בעכובא, ודא כל עובדוי במהירו, ואיהו יבש גופא, ואנפין וכל אברין דיליה בהפוכא דאחרא, בגין דגיהנם דאיהי מרה ירוקא אוקיר ביה דאיהי כעס. כעסן איהו דאי. דאוקיד ביה נורא לפום שעתא ומיד שכיך. הכי כל עובדוי בעי למעבד במהירו. ואחרא דאיהו כבד בנחת, דא בהפוכא דדא. דא נחש ודא שרף. דא מיא ודא אשא. מיא דמי טופנא דחביל כל בשרא. האי אחרא מניה גפרית ואש.

אנפין סומקין מסטרא אחרא, האי אתחזי בינוני לא גס ולא יבש. האי אתאדם מסטרא דמאדים. אושיד דמא איהו, אסתמר מניה. ותרין אינון בהפוכא סומק ואוכם. דא בינוני במתקלא, ודא בהפוכא מסטרא אחרא. דא שמחן ודא עציב. שמחן מסטרא דדם שחוק הכסיל. ודא עציב מסטרא דמרה אוכמא. דא גזיל ושפיך דמא, ואיהו וחתרן. ודא כניש קובץ על יד. מסטרא דדכיו בהפוכא. אנשי חיל. אנפין חורין מסטרא דמוחא. יראי אלהים מסטרא דפומא, שונאי בצע מסטרא דגופא והא אוקמהו. אנשי חיל יראי אלקים אנשי אמת שונאי בצע מסטרא דאדני. שעור ומדה דלהון יקוק מלגאן ומלבר, ו אתלבש באנשי חיל ודא מוחא דתמן חכמה. ה' ביראי אלקים דאיהו לבא, ותמן דחילו ורחימו דאינון יק בימינא ובשמאלא, ואינון נסתרות במוחא ובלבא. ו אתלבש בפומא מסטרא דאלין אנשי אמת, ה' אתלבש בגופא מסטרא דאלין שונאי בצע. ואינון תורה ומצוה ועלייהו אתמר והיגלות.

אנפין עגלין, מסטרא דנקודי. דאינון קמץ פתח צרי סגול שבא חלם חרק שרק שורק. מלכות עגולא [כללא] דכלהו. ת"ח תשע זמנין יקוק. בכל ספירה וספירה נקודה דיליה. ואיהו יקוק במלכו בלא נקודה. ואלין אינון נקודין דמחייבין כל ספירה וספירה, תשע נקודין אינון. חד יקוק בקמץ. תניינא יקוק בפתח. תליתאה יקוק בצירי. רביעאה יקוק בסגול

בסגול. חמישאה יקוק בשבא. (דף קכ"ט פ"ב) שתיאה יקוק בחלם. שביעאה יקוק בחירק. תמינאה יקוק בג' נקודות. תשיעאה יקוק בשורק. מלכות יקוק כלילא מכלהו. קמץ אתקרי בנקודה דא - מסטרא דכתר עלאה דאיהו סתים כקמץ. דאיהו סתים במחשבה דלא ידע בר נש מה דאית בגויה. ומאן דאיהו לגו סתים במחשבה. עלת העלות קרינן ליה. ואתקרי פתח כנקודא דא - מסטרא דחכמה, דבה אתפתח ואתגלייא מחשבה סתימא, כגונו' דא לעילא כדיוקנא דא א, לתתא כדיוקנא דא א. ותרין נקודין [אלין] אתגליאו באימא ס (בכתרא עלאה סתימין אינון) ואתעבידו צרי יקוק. עליהו אתמר ויצר יי. (ישעיה כו) כי ביה יי צור עולמים. סא ציר תרין עלמין. עלמא דין ועלמא דאתי. סגול. דא חסד ביה שכינתא איהו סגולתא לעילא. סגול לתתא א, סגולתא ורחימא מסטרא דימינא, שבא כגוונא דא מסטרא דשמאלא. (שם סו) כי בא"ש סב יי נשפט (איוב א) ותפול שבא ותקחם. שבה עמדי. דאיהי שכינתא דאתקרי שבא מסטרא דשמאלא. ואתקרי חלם כגוונא דא. מסטרא דעמודא דאמצעיתא משם רועה אבן ישראל. אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. כל מרגליתא יקרא איהי בחלם, הה"ד (שמות כח) לשם שבו ואחלמה. וביה (בראשית מא) ונחלמה חלום, סג חרק אתקרי מסטרא דשוקא ימינא כגוונא דא . ביה חקירה (איוב יא) החקר אלוך תמצא, ואיהו קרח הנורא, קרח מההוא נורא דאיהו עמודא דאמצעיתא. שרק הוד אתקרי, כגוונא דא יקוק, מתמן אתקריאת שכינתא שרק. קשר המרכבה. ואיהו הוד דמשה, ביה אשתלימו (שמות כו) חמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית. כחושבן ה' דיליה אשתאר ר"ד דו פרצופין. עליה אתמר (שם) עשר אמות ארך הקרש. קרש. קשר, שרק, ודאי יקווןקו דא צדיק דאיהו [קשר] קושר המרכבה דאיהי שכינתא עם קב"ה, הה"ד (ד"ה כו) כי כל בשמים ובארץ. ודא דמתרגמינן דאחיד בשמיא ובארעא. ועליה אתמר (יחזקאל ב) ואנכי נטעתך שורק כלה זרע אמת. זרע אמת הוא ודאי, דאתמר ביה (מכה ז) תתן אמת ליעקב, איהו זרע, ושכינתא עור הה"ד (בראשית ב) אעשה לו עור כנגדו. כל אלין נקודין אתחייבו בשמא (נ"א אתחייב שמא) קדישא מסטרא דתשע ספירן. ומלכות כלילא דכלהו אהבת כלולתין. סד הא הכא אנפין עגולין דלעילא נקידין בנקודין. ואית אנפי רברבי ואנפי זוטרי. אנפין דרחמי ואנפין דזעם. דבהון ואל זועם בכל יום. ובג"ד אמר למשה המתן לי עד שיעברו פנים של זעם, ומיד (שמות לד) ויעבור יי על פניו ויקרא יי יי אל רחום וחנון, דאינון ברזא דאת ואיו תלת עשר מכילן. א' דבאמצעיתא דואיו, ארך אפים, מאי אפים דיליה ר"ו. דבהון מאריך אנפין על חייביא ומרחם על עלמא. ועליהו אתמר (במדבר ז) יאר יי פניו אליך ויחנך. ישא יי פניו אליך. ה' ה' אינון גוונין דאנפין חודר וסומק. וחוטמא איהו אריך אנפין. י פומא כללא דתלת דרגין. י חוט בעגולא. ו לשון. ד כללא דד' תקונין שפוח ושינים וחיך וגרון. ת"ח אתמר באדם (איוב יד) משנה פניו ותשלחהו, ומאן גרים ליה שנויא דאנפין. לשנאה ליה דלא ישתמודען ביה מארי דדינא, האי איהו שנוי מקום. שנוי השם. שנוי מעשה. ועוד נקודין אינון סגולין נהרין (נ"א בהדין) נקודה דאורייתא [ועוד נקודין אינון סגולין דנהרין דנהרין דאנפין, נקודין דאורייתא אינון] ואינון נענועין דאתון. לקבל פרקין ערקין דאינון נענועין דאברין דגופא. ואתקריאו באלין שמהן. קדומיאל (נ"א קדמיאל) (ס"י קמואל). מלכיאל. צוריאיל. הא קמץ באתווי. פדאיל. תומיאל. חסדיאל. הא פתח. צוריאיל. רזיאיל. יופיאיל. הא צרי. סמטוריה. (דף ק"ל פ"א) גזריאל (נ"א גבריאיל). ריענאל. לימואל, הא סגול. שמעיאל. ברכיאל. איהניאל הא שבא. חניאל. ליהריאל (נ"א ליהדיאל). מתינאל, הא חלם. תזקיאל. ריהטיאל. קירשיאל (נ"א קדושיאל), הא חרק. שימועאל. רעמיאל. קניאל הא שרק. שמיאל. רפאיל. קדשיאל, הא שרק. הא תמניא ועשרין שמהן דאתמר בהון (תהלים קיא) כח מעשיו הגיד לעמו, זכאין אנפין דנהרין בהון אלין שמהן. ואינון לקבל י"ד פרקין דיד ימינא. ולקבל י"ד פרקין דיד שמאלא. יקוק אלקינו יקוק

יקוק, כודו במוכסיו כודו. עליהו אתמר לא יהיה לך אלקים אחרים על פני ואם לאו עליהו אתמר (משלי יא) יד ליד לא ינקה רע. חוטמא אריכא דא הוא בר נש דאית ביה רחמי. חוטמא קמיטא מארי דרוגזא איהו. חוטמא עקימא מסטרא דחויא איהו. בכל אבר דחב בר נש ההוא חויא איהו כריכא תמן ועקים ליה. בין באודנין בין בעיינין בין בחוטמא בין בפומא, ועליה אתמר (קהלת א) מעות לא יוכל לתקון וגו'. וכל כאבין דבני נשא דאינון תקיפין דאתמר בהון (דברים כח) וחלאים רעים ונאמנים (סו) הוא דנשיך לון ההוא חויא בכמה נשיכין בההוא אבר דחב עד דאתפרע מההוא חובא. ובגיניה אתמר אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק. לא יפסיק ביחודא בצלותיה, והא כתיב בכל פקודין וחי בהם ולא שימות בהם. אמר להם בגין דא אמרו אבל עקרב פוסק בגין דקטיל. תיח בחוטמא אית תרין נוקבין מחד נפיק רוחא ומחד נפיק תננא. הה"ד (שם כט) כי אז יעשן אפי' וקנאתו באיש ההוא. ברוחא קריר אמר (שמות טו) וברוח אפיך נערמו מים. בתננא דסליק כעשן אמר נשפת ברוחך כסמו ים.

אודנין אית בהון אדרין ואכסדרין. ועליהו אמר דוד שיר למעלות. דאינון (קהלת ה) כי גבוה מעל גבה שמר וגבהים עליהם. אי אינון אטימין אודנין לתתא, הכי אינון אטימין

תרעין דשמיעה לעילא לגביהו. ואינון תרעין דאתמר בהון (תהלים סח) שומע תפלה, (דברים ו) שמע ישראל. מתמן צריך לכוונא בשמיעא. א"ל רבי אלעזר, אבא, והא שמיעה באן אתר תליא לעיל, א"ל ברי, ראייה הוא כסא למזרח דמתמן נהורא נפיק לעולם, כמה דאוקמוה מארי מתני' מזרח משם האור יוצא לעולם. יהודה איהו למזרח ואתמר ביה גור ארייה יהודה. מערב דא פומא דתמן ערוב דכלא. ותמן מתערבין כל חיילין וכל דרגין. ומחנה אפרים למערב. ומטה למערב בין צפון לדרום. שמיעה לקבל שלחן בצפון, ותמן דחילו הה"ד (חבקוק ג) יי שמעתי שמעך יראתי, ומחנה דן לצפון, ואון דמות אלף דאתמר ביה אלף בינה דאיהי נמי עוז לצפון. [און לצפון]. ריחא לדרום (ויקרא א) ריח ניחח ליי. ואית לחוטמא תרין נוקבין כלילן מדינא ורחמי. ואינון יי. חוטמא ו באמצעיתא תרין צנורות אינון דיליה. ואתמר לגבי מחנה ראובן לדרום ראו בן. תרין נוקבין דחוטמא אינון לקבל לאה ורחל. חוטמא בארץ מישר בינייהו דא יעקב. א"ל ר"א, אבא, מנא לך דאימא (ס"א דבינה) איהי לצפון ובה תליא שמיעה. א"ל ברי. חמשיין תרעין אנון דבינה, ובה מייחדין כ"ה כ"ה אתון תרין זמנין בכל יומא. וישראל איהו בן יי. בינה ודאי כללא דתלת אתון אבא ואימא וברא, ובג"ד שמיעה בה תליא. לית תקונא מאלין ארבע אתון דלא אתכלילן בה עשר ספירן דאינון יוד קא ואו קא, וארבע אתון דאינון יקוק. איהו לא אשתני בכל אתר. איהו שמע דשמאלא (דף ק"ל ע"ב) לישראל ואסתכל בימינא עליהו. [איהו שמע לשמאלא לישראל, ואסתכל במזרח] ובדרום איהו מרחף עליהו הה"ד ורוח אלקים מרחפת על פני המים. ובמערב איהו ממלל עמהון. שנוין אינון במאני דגופא. אבל ביה לית שנויא כלל. הה"ד אני יי לא שנית. ובכל אבר ואבר [דאיהו נרא דכל פקודא] בעי בר נש לאמלכא לקביה. ולתקנא ליה אתר דכיא ונקיאי לשריא ליה תמן. ובג"ד צריך בר נש לבערא מניה מכל אבר ואבר כל מחשבין וכל הרהורין בישין דטנופין דאינון קליפין. וצריך לאוקדא לון בכל פקודין כשרים דשריין על כל אבר ואבר דאינון נרות. דכל פקודא נר אתקריאת. הה"ד (משלי ו) כי נר מצוה. נר יי נשמת אדם. ובה צריך למהי חופש כל חדרי בטן ולבערא מנייהו שאור וחמץ. מוז ותבן. שאור וחמץ מן העסה (נ"א הטפה). מוז ותבן מן החטה. לשריא תמן יי. בעסה דאיהי טפה. ה' בחטה. דאיהי לבערא חט מן ה' דאשתארת סלת נקיה. דכל פקודא דשריא על כל אבר ואבר אית לה שם ידיע. וכל חיילין ומשריין דמלאכין דחליין מניה כלתו אתכבשו לההוא אבר ונטרין ליה מכל מרעין בישין. ומאן דחליף לון או קרא לון באבר דלאו דלהון ולא אינון ממנן עליהו. איהו אכחיש סדורא דעובדא דבראשית. ולא מתכנשין לגביה. למלכא דשוי ממנן על מלכותיה

מלכותיה ופליג לון על כל אתר ואתר ואמר לון אנת תהא ממנא על אתר כך וכך ואנת כך וכך. ולכל חד שוי ליה באתר ידיע ובמלה ידיע. לית ליה חלוף באתר אחרא. אבל קב"ה דשלטנותיה בכל אתר כנשמתא דשלטנותה על כל אבר ואבר. מלא כל הארץ כבודו. בכל אתר דקרי ליה בר נש עני ליה. אלא אם ההוא אתר דההוא אבר איהו פגום בחובה דעביד בר נש. קב"ה לא שריא בההוא אבר. דעליה אתמר (ויקרא כא) כל אשר בו מום לא יקרב. ואברין דבר נש כלהו אינון מסודרין על סדרי בראשית. ובג"ד אתקרי בר נש עולם קטן. ומאן דאמליך לקב"ה על כל אבר ואבר כאלו אמליך ליה על כל עלמא. ואגרא דבר נש דאמליך ליה על כל אבר ואבר לא אתייהיב רשו לגלאה. דאלין אינון טעמי מצות דלא אתייהיבו לגלאה. בגין דלא יהא בר נש עובד לקב"ה על מנת לקבל פרס. אבל ברי. מלין אלין דלא צריכין לאתגליא יהון טמירין בלבך. עליהו אתמר (ישעיה כג) לאכול לשבעה ולמכסה עתיק. מלין עתיקין דלא אתמסרו לגלאה יהון טמירין בלבך. ת"ח כד בר נש מתעטף בעטופא דמצוה ומנח תפלין וקרא ליה בק"ש. הא תקין ליה כרסיא בעטופא דמצוה והא אוקמהו (שם טו) והוכן בחד כסא טו. ובתפלין איהו מעטר ליה הה"ד (יחזקאל כד) פארך חבוש עליך. וקרא ליה לשריאי על כרסיא דתקין ליה בקרא דשמע ישראל. הכי קב"ה מתקן ליה בההוא עלמא כרסיא. ועטרה. וכמה דאיהו נחית ליה תמן ויקום כרסיא בגיניה ואמליך ליה על כל אבר ואבר דיליה. הכי קוב"ה עביד ליה בההוא עלמא כורסיא וכתר מלכותא ואמליך ליה על כל מלאכין (נ"א חיילין) ומשריין דתמן. הה"ד וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגו'. ורזא דמלה (שמואל ב) כי מכבדי אכבד ובזוי יקלו. וכמה דנחית (ס"א דנגנין) ליה בכמה נגונין דשירות תושבחות והודאות. הכי כד סליק לעילא כלהו חיוון דמרכבות ומשריין דמלאכין קדישין דחיות ואופנים ושרפים פתחין ליה (ס"א פרישן) גדפיהו בחדווא בנגונא לקבלא ליה. הא הכא אגרא דצלוחא ותקונין דילה דאיהי פקודא חדא. פקודא טו דברית מילה בגזירו דערלה ופריעה. כמה דאיהו אעבר מההוא אבר כל אלין קליפין דאלהים אחרים. ותקין ביה אתר לשריא ביה שכינתא. דאיהו אות ברית מילה. הכי קב"ה כד נשמתיה (דף קל"א ע"א) סליקת לעילא הה"ד (דברים לו) "מ"י י"עליה ל'נ"ר השמימה. קב"ה אעבר מניה כל מלאכי חבלה ומקטרגין דלא יקרבו לגביה. בגין דשמא דיי שריא עליה. דתשכח ליה באלין תיבין מ"י יעליה לנ"ו השמימ"ה, ראשי תיבות מילה, וסופי תיבוי יקוק, בשמיה סליק לעילא נשמתיה. ובההוא זמנא יתקיים ביה וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליך ויראו ממך. וכמה דאיהו מקבל עליה כל פקודין דעשה בדחילו ורחימו, הכי אמליכין ליה לעילא חיילין ומשריין על אלין עלמין דתקין ליה קב"ה לעילא, ומקבלין ליה עליהו בדחילו ורחימו דמאריהון. ובזמנא דבר נש אשתדל באורייתא דאיהו אור ובמצוה דאיהו גר. כאלו נהיר עמודא [בעמודא] דעגנא ביממא קדם יי ועמוד' דאשתא בליליא, הכי כגוונא דא כד אזיל לההוא עלמא מה כתיב ביה (שמות יג) ויי' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם. למאן, לנשמה ורוחא ונפשא דיליה, דאינון לקבל כהן לוי וישראל. וכלא בזכו דאוריית' דאיהי אור ונר. וכל מאן דנטיר שבת ואוקיר ליה ומענג ליה בגין יקרא דקב"ה. הכי קב"ה יהיב ליה אתר לעילא בנייחא דלא טרח ביה, ונח תמן מכל טרח' דהאי עלמ' דטרח בכמה גלגולין ועובדין. ברי, ת"ח כל פקודין אלין תליין בדיוקנא דמלכא. ואית פקודין דאינון ע"מ לקבל פרס ותליין מדיוקנא דההוא גער דלעילא. וצריך לפרשא כל פקודין דאינון בדיוקנא דמלכא. אית (אלין) דתליין מרישא. ואית (ואלין) דתליין בעיינין. וכמה מלאכין ומשריין עלאין דאינון עיני יי ממנן עליהו. ואית פקודין דתליין מן אודנין, וכמה מלאכין דאתקריאו אזני יי ממנן עליהו. ואית פקודין דתליין מאנפין, וכמה מלאכין דאתקריאו פני יי ממנן עליהו דאתמר בהון (יחזקאל א) וארבעה פנים

פנים לאחד. ואית פקודין דתליין מחוטמא. וכמה מלאכין דאתמר בהון (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות ממנן עליהו. ואית פקודין דתליין מפומא, וכמה מלאכים דממנן על קלין דאורייתא ועל דבורין דאתמר בהון (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול ובעל כנפים יגיד דבר. ואית פקודין דתליין מידי דמלכא. וכמה מלאכין ממנן עליהו דאתקריאו ידן. הה"ד (יחזקאל א) וידי אדם מתחת כנפיהם. ואית פקודין דתליין מגופא כענבין דאתכלא. א"ל רבי אלעזר, אבא, והא לעילא הא אוקמוה דלית גוף ולית גויה, א"ל, ברי. לעלא דאתי אתמר דאיהי אימא עלאה. אבל לתתא אית גופא בעלא דין דאיהי שכינתא תתאה, וגופא איהי אורייתא דמינה תליין כל פקודין. ואית פקודין דתליין מאות ברית, וכמה מלאכין ממנן עליהו דאתקריאו מארי דאותות דאתמר בהון (בראשית א) והיו לאותות. ועליהו אתמר למשה (מ) וזה לך האות. והאי איהו אות דכל צבא השמים ממנן עליה. ואית פקודין דתליין ברגלין. וכמה מלאכין ממנן עליהו דאתמר בהון (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. ואתמר בהון ורגליהם רגל ישרה. והכי תליין כלהו מגופא בשערא דתליא מרישא. וכל נימא ונימא אחזי דאיהו מלאך דתליא מרישא. וכל מאן דפשע בפקודא כאלו פשע בדיוקנא דמלכא. זכאה נשמת' דאיהי (נ"א בדיוקנא דמלכא, זכאה נשמתא דאיהי) בדיוקנא דמאריה דמקיים פקודין אלין. דמינה תליין כל מלאכין אלין דאתקריאו עיני יי אזני יי וכל תקונין וחילין ומשריין דגופא דלעילא. וכד סלקת נשמתא כל אלין חילין סלקין עמה. וכד נחתא כל אלין חילין נחתין עמה. איהי סלם. (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים סלקין ונחתין בה. בה ממש. וכד סלקא, קלא נחית ברומי רקיעין לכל חילין ומשריין הבו יקרא לדיוקנא דמלכא. (דף קל"א ע"ב) מצוה דכל פקודא ביה שריא יקוק. הוא אשתכח בכל אבר ואבר. הוא אשתכח בד' גוויין דשערא. ובד' גוויין דעינא. ובד' אדרין דאודנא. ובד' גוויין דאנפין. ובקלא ובדבורא ובקריאה ואמירה (ובעשיה ידין). ובכל אבר ואבר דגופא, איהו יקוק ממנא על כל מצוה ומצוה דביה, מצוה באת בש, מ"צ יי. פ"ץ רה. הא מצוה יקוק מצפץ. יקוק בא"ת ב"ש מצפץ. וברי, כל אברין אתקריאו כנויין לשמא דיקוק. וכל מלאכין דתליין מההוא אבר כלהו סלקין ונחתין בשליחותיה. וכל מאן דקרא למלאכין ולכנויין ולא בההוא אבר דממנא עליה, לית סליק פעולה בידוי. רישא איהו כנויין דשם אקיק. וכל מלאכין וממנן דהויות מהכא תליין. וביה שאלין מלאכין איה מקום כבודו להעריצו. איק רשים באקיק. ותמן היה דסליק בחושבן כ' דאיהו כתר, איהו רשים בא"ב גד ה' זח טי. (אקיק) אלף קא יוד קא איהו רזא דעשר אתון מעילא לתתא האי איהו כתר בריש כלהו שמהן. ולעילא מניה יוד קי ואו (נ"א ויו) קי. אלף דלת נון יוד לעילא מניה יוד קא ואו קא וכלהו סלקין לארבעין ותריין אתון. ואלין אינון אתון דאתבריו בהון שמיא עלאין וארצות החיים. דאלין אתקריאו שמי השמים. ומאן דברא בהון כלא. אומנא דכלא. עלת העלות מתעלה על כלא הוא בריך לכלא. ולעילא מכל ברכאן הה"ד ומרומם על כל ברכה ותהלה. ולא צריך איהו ברכאן מאחרא, דלית עליה מאן דאשפע ליה. ברי, אית פקודין דתליין ברגלין דאתמר בהון ורגליהם רגל ישרה, על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו דא אדניי דעליה אתמר (תהלים מה) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו. ואינון מאת אדניי למאת הככר דנחתין למאה ברכאן. ודא ק' מן צדקה דאיהי צלותא. צ' תשעים אמנים. ד' ארבע קדושות. ק' מאה ברכות. ה' חמשה חומשי תורה. והאי צדקה איהי אימא עלאה, צדק אימא תתאה. דאתמר בה צדק לפניו יהלך (ישעיה מא) צדק יקראהו לרגלו. דא דינא ודא רחמי, צדק אימא תתאה. צדקה אימא עלאה, כל פקודין דהליכה תליין ברגלין, כגון הליכה לבי כנישתא. הליכה לברית מילה. הליכה למת מצוה, או לכל הליכה דמצוה. והאי פקודא דברית מילה תליא בצדיק. וצדקה בידין מן נתן נתן, כל פקודין אינון משולבין אלין עם אלין הה"ד משולבות וכן, וכן תפלין תליין ברישא ובידא שמאלא. ציצית על כתפא. מצות ללמוד וללמד בפומא. וכן צלותין

צלותין תליין בפומא. והכי מצות שופר ברוחא דנשיב ביה בפומא, וההוא רוחא אתעביד קלא. וכן קרבנין דאינון ריח ניחח ליי תליין בחוטמא, ואעי כוסמין דאבדלתא. וכל דינין תליין בדבורא וכן בעיינין. כמה דאוקמוהו מ"מ אין לדיין אלא מה שעניו ראות, ואית פקודין תליין בשמיעה כגון ק"ש או פקודין אחרנין דאתמר בהון אם השמיע לאונו יצא, ודא [וכן] תקיעת שופר, סוף סוף באלין אברין תליין כל פקודין. אלא פקודא דיראה ואהבה אלו תליין במוחא ולבא. וכל פקודין דעשיה כגון סוכה ולולב תליין בידין. ובאלין תקונין (ס"א פקודין) צריך בר נש לאשתמודעא כל מלאכיא דאתקריאו עיני יי. אזני יי. ואינון דאתמר בהון (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות (משרתיו אש לוהט) דתליין בחוטמא, ומלאכין דאתמ' בהון (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול דתליין בקלא. ובעל כנפים יגיד דבר דתליין בדבורא, ומלאכין תתליין בעשיה כגון וידי אדם. ומלאכין דאתקריאו אותות דתליין מצדיק (דף קל"ב ע"א) דאתמר בהון (ירמיה י) ומאותות השמים אל תחתו ומלאכין תתליין ברגלין דאתמר בהון והחיות רצוא ושוב. ונענועא דכלהו יקוק, וצריך למנדע נקודה דיליה בכל אבר ואבר, נקודה דאתחייב למלאכא דאיהו (אור) מים. ולמלאכא דאיהו אש. ולמלאכא דאיהו רוח. דכל נקודין אינון אשא ורוחא ומיא. מלכות עפר מאנא דכלהו עלאין דתליין מספירן, ולתתא הכי אית מלאכין דתליין מכסא ומלאך ואופן, דמתמן נשמה ורוחא ונפשא, גופא מאנא דכלהו. מיכאל איהו מיא ואיהו ממונה על ימא. ובג"ד כד אעבר משה לישראל בימא ביה שבח לקב"ה הה"ד (שמות טו) מ"י כמרץ באלים יי. גבריאל ממונה על אשא אוריאל על רוחא. רפאל על עפרא. מאלין תליין כמה רבי רבוון דמלאכיא דתליין מנייהו. ברי, אגרא דאלין פקודין דתליין באלין אברין. הוא דמאן דמיחד לקב"ה בשכינתיה בהאי עלמא. קב"ה מזווג ליה בבת זוגיה לההוא עלמא. ומאן דקריב ליה לשכינת' קרבנא קב"ה מקרב ליה בבת זוגיה. ומאן דעביד ליה בי מקדשא הה"ד ועשו לי מקדש, קב"ה עביד ליה בההוא עלמא בית לדיירא תמן דאיהו קדש קדשין. ומאן דעביד ליה סכה. קב"ה מסכך עליה בההוא עלמא, ואגין עליה מכל מלאכי חבלה כד נפיק מהאי עלמא ואזיל לההוא עלמא. וכל מאן דמברך לקב"ה ומקדש ליה בצלותיה בהאי עלמא. קב"ה מברך ליה בההוא עלמא ומקדש ליה. ולית קדוש' פחות מעשרה. אוף הכי עביד ליה קב"ה עשרה חופות בגי'. דקדושין דקב"ה עם שכינתיה אינון קק"ק. ושבע ברכאן דיליה אינון בק"ש בשחר שתיים לפניה ואחת לאחריה ובערב שתיים לפניה ובי' לאחריה הא שבע. ויחוד דיליה שמע ישראל. והכי קב"ה מברך ליה ולכלה דיליה ומקדש ליה עמה בקדושה ומייחד תרוייהו, וכלא מדה כנגד מדה. סוף סוף בכל מה דאשתדל בר נש בפקודין דקב"ה בגיניה ובגין שכינתיה. הכי אשתדל קב"ה בגין בר נש ובת זוגיה בההוא עלמא. זכאה חולקיה מאן דישתדל למעבד רעותיה דלית פומא יכיל למימר אגרא דיליה בההוי עלמא דאיהו לדרי דרין. בר נש עביד לקב"ה רעותיה דאיהו לפום שעתא בהאי עלמא ובני ליה בניינא ביה. קב"ה בני ליה לבר נש בעלמא דיליה בניינא לדרי דרין. זכאה [איהו] מאן דשריא ליה בכל אבר ואבר דיליה, למעבד ליה אתר לשריא תמן ולאמלכ' ליה בכל אבר ואבר דלא יחא ביה אבר פנוי מניה, דאם חסר אבר חד דלא שריא עליה קב"ה. בגין ההוא אבר אתחזר לעלמא בגלגולא עד דאשתלים באברין דיליה למהוי כלהו שלמין בדיוקנא דקב"ה. ^{טו} דאם חסר חד לאו איהו בצלמו דקב"ה. פומא עקימא לא שריא ביה קב"ה, דאיהו מום. כ"ש אם דבורא דיליה עקים עליה אתמר (קהלת א) מעות לא יוכל לתקון. פומא ^{טז} ולבא אינון לקבל אורייתא דנכתב ואורייתא דבעי'. קלא ודבור דנפיק מתרוייהו איהו ר"ה, צריך לאפקא ליה בדחילו ורחימו דייק, ואם לאו לא שריא תמן יקוק. שפון אריכין מסטרא דאנשי חיל. רחבין מסטרא דיראי אליקים. שפון בינוניים מסטרא דאנשי אמת. זעירין בעגולא מסטרא דשונאי בצע. כמה קלין ודבורין נפקין מפומא, מיד דנפקין מפומי כמה מלאכין דאתקריאו עופין

נטלין מלולין דפומא. חמש תקונין אינן בפומא דאתמר בס' יצירה אחה"ע בומ"ף גיכ"ק
 דטלנית זסשריין. ובהון אבנים (דף קל"ב ע"ב) שלמות עא) תבנה לקב"ה בכמה צלותין
 ופולחנין. ועליהו אמר יעקב (בראשית כח) וישכב במקום ההוא, וישכב, ויש כ"ב אתון במקום
 ההוא. יש (משלי ח) להנחיל אוהבי יש. כ"ב עב) כך יברך ישראל, (תהלים נב) כך בטחו אבותינו.
 כי כך ארוץ גדוד. וכך בחר יי. אשר נשבעת להם כך. נגיל' ונשמחה כך. בהון ב"ר כך כבוד
 יי ממקומו. דיקנא, בספר בן סירא קליל דקן קורטמן. עב דקן. איהו ברביא דליחא בלחותא
 דיליה, ובגין דא איהו פתיא שטיא (אמר ר' שמעון) מאן דלית ליה דיקנא באנפוי ובפומוי
 אלא זעיר, הוא פקחא (נ"א פקיעא). דמרה ירוקא איהי אתגברת עליה. ולית ביה לחותא
 כלל. דיקנא בינונית דא איהו איש תם דעתיה שלים. מאן דלית ליה דיקנא באנפוי כלל, מרה
 קריא ויבשתא אתגברת עלוי, לית ביה לחות. וחמימות כלל, מארי דעציבו איהו, עובדוי
 כאתתא. ת"ח אית בני נשא דממללן בנענועא דעינין. ואחרנין בנענועא דידין. ואחרנין
 בנענועא דרישא. ואחרנין בנענועא דגופא. ואחרנין בנענועא דרגלין. דא איהו דכלל אתר
 דנשמתיה ביה תמן עביד נענועא יתיר בההוא אתר. א"ל ר' אלעזר, אבא, וכי נשמתא לא איהי
 באתר ידיעא בלבא ואתפשטותה בכל אברין דלבא. א"ל, ברי, והא כתיב בה (רות א) ותגל
 מרגלותיו עב) ותשכב. כפום עובדוי דבר נש הכי נפיק לה מאתרהא ונחית לה לבר מאתרהא.
 כגוונא דשכינתא דאתמר בה (ישעיה ב) ובפשעיהם שלחה אמכם. ותיובתא שלימתא. מאן דאתיב
 לה לאתרהא דהות בקדמיתא. דבזמנא דנשמתא איהי בלבא אתקריאת מטרוניתא. כד נפקת
 מלבא לא אתקריאת מטרוניתא. כפום חובוי דבר נש הכי נחית לה מדרגא לדרגא ומאבר
 לאבר עד דנחית לה לרגלוי. וכפום זכוון דיליה הכי סליקת עד דסליקת לאתרה. ובגיד בכל
 אתר דנחתת תמן. עבדת תנועה יתרה בההוא אבר יתיר מאחרנין.

שרטוטין דידין, אשכחנא דאינון כענפין דאילנא. מנהון אריכין. מנהון קצרין. מנהון
 משלבן, מנהון בעגולא זעירין.

אשכחנא עב) ברזא דמתניתא. דטורין רמאין עמיקין. גו סוספיתא קונטרא קטרא דקטריין.
 תמן הוה חד אוכמא בלא רגלין. מפכפך הפוכין גוף טריף. כד הוה יתיב אזיל.
 כד הוה אזיל יתיב. כד הוה אזיל מהפך טורין. כד הוה יתיב מעקר טנרי. מאן דאערע ביה
 טריף ליה וקטיל ליה ולא אהני. זכאה איהו מאן דאסתמר מניה. כל דיוקנין דבני עלמא ביה
 רשימין. כל ציורין ביה מצויירין. כל גוונין ביה מרקמן דסטריין אחרנין. כמה ענפין תליין מניה
 דשרביטין דנורא מלהטא דזריק. כמה גלגלין סחרין ליה כלהו מליין עיינין דגומריין דנורא
 מלהטין. מנהון מזדעזעאן חיילין ומשריין. לית בהון רחמנותא כלל, זכאה איהו מאן דאסתמר
 מניה. ביה רשומין דיוקנין דחיוון בישין. דאינון מזל אריה מזל שור מועד מזל נשר מזל אדם.
 כל נוני ימא מסאבין ביה מצויירין, ועופין וחיוון דסט' דמסאבו ביה רשימין ומצויירי' דכלהו
 מועדין לקלקל, כמה שרביטין וניצוצין אודריקו מניה על בני נשא. ואינון נשמתין דחייבא דקא
 מרכיבין על בני נשא, מנהון דכורין מנהון נוקבין, לזמנין מרכיבין נוקבין על דכורין
 לזמנין דכורין על נוקבין, כד אודריקו לא אודריקו לאתר ידיעא. אלא כל חד באתר דלא
 (דף קל"ג ע"א) מיניה. וזי לון לאינון טיפין. דאינון ניצוצין ושרביטין אערעו בינייהו. אלין שטיין
 דלא מסתמין גרמייהו בזוגא דלהון מרכיבין לון בהון. ואתעביד אילנא דעץ הדעת טוב ורע.
 נוקבא אית ליה דאתקריאת להט החרב המתהפכת, דכל גלגלין דנשמתין ביה מתהפכין
 לזמנא מטה לנחש לזמנין נחש למטה. והכי מתהפכין דכורא לנוקבא נוקבא לדכורא.
 ואלין דהפכין לשלחנם גרמין הפוכין אלין. הפכפך דכלהו להט החרב המתהפכ' מרע לטוב
 ומטב לביש, והכא רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, ודא איהו גולל אור מפני חשך
 וחשך מפני אור. מאן דאליים גבר. כד אליים נוקבא על דכורא בגלגולא דיליה לית ליה
 דיקנא

דיקנא. עקר הוא. עובדוי כבעירא. תועבה איהו. והכי אינון מתהפכין דרגין מדינא לרחמי ומרחמי לדינא, כגונא דסטרא דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו. אם אלים גבר. (בראשית ד) והוא יהיה פרא אדם ידו בכל. ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט דא על דא. ואית שלטנותא דניאופין. כד שליט (נ"א סליק) זונה עליה כלהו בעירן אחיין עליה כמה דאשכחנא בנבוכדנאצר דאתמר ביה ומבני אינשא טריד ועשבא כתורין ליה יטעמון, עד דשבעה עדנין יחלפון עלוהי דאינון שבעה ככבי דיליה יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין. ובג"ד כד גלגולא דנוקבא קא רכיבת עליה עובדוי איהו כאתתא. כד מליל מליל בפתחו דידין. וקליה ודבוריה וכל עובדוי כאתתא. תועבה איהו. ובג"ד מברכין ישראל עמא קדישא בא"ה אמ"ה שלא עשאני אשה. א"ל רבי אלעזר. אבא, שמענא דאית נפשא דמרכיבין לה בכלבא. ובגין דא אמר דוד (תהלים כב) הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי. מאי יחידתי דא נשמתא, וכי נשמתא אתרכיבת בכלב, א"ל ברי, אין, בההוא ערל נחש הקדמוני דפתי לחוה ולבני נשא, דא איהו כלב, ודא יצר הרע דאתא בההוא עלמא (ד) מורכב עליה לקבלא עונשיה, ואית נשמתין אחרנין דקא אחיין בגלגולא בכמה חיון דאתקריאו, מזל אריה. מזל שור. מזל נשר. מזל בתולה. מזל עקרב. מזל טלה, מזל מאדים, מזל נחש, מזל דגים. כמה דאשכחנא ב"ב שבטין דאתמתילו לחיוון. דא לאריה (בראשית מט) גור אריה יהודה. יוסף בכור שורו. יששכר חמור גרם. יהי דן נחש עלי דרך. בנימן זאב יטרף. וברי, כל דא רוא דגלגולא. דיצר הרע אית למאן דאיהו דמיא לאריה. ואית למאן דאיהו דמיא לחווא. ואית למאן דאיהו דמיא כחמור. לכל בריין אשתני כפום עובדיהון וכפום שעתא דאתעבידו בה. ועם כל דא זכאה נשמת' דשליט עליה ורכיב עליה כבר נש דרכיב על סוסי או על חמריה, ווי ליה למאן דחוי שליט עליה. האי אתקרי רשע גמור. ומאן דאיהו שליט עליה איהו אתקרי צדיק גמור, ועליה אתמר (ישעיה מג) ואתן אדם תחתך. אדם בליעל איש און ולאומים תחת נפשו, דכד בר נש איהו שליט על יצריה הכי איהו שליט על כל שנאוי, ואם יצריה שליט עליה שנאוי שלטין עליה, וברי.

אשכחנא במתניתין ברזא דשרטוטין וציורין וגוונין. בסתרא דרוזין טמירא דטמירין דאדם דבריא דאיהו קדמון לכל קדומים [אשכחנא ברזא דמתניתין בסתרא דסתרין טמירא דטמירין דאדם דבריא דאיהו קדמון לכל הקדומים] רכיב באריה סטא לימינ' ועביד שרטוטין דאינון אורחין ושביילין דימא [כגוונ'] דאוריית', דעליהו אתמר (שם) הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה. אדם דיצירה רכיב בשור וסטא לשמאלא ונטיל אשא בפומיה (דף קליג ע"ב) וצייר ציורין. אדם דעשיה רכיב בנשר. ונטיל רוחא בפומי וסטא למזרח באנפוי ועבד גוונין בעיינין באנפין, א"ל מאן אדם דבריא ויצירה ועשיה הכא. א"ל, ברי, האי איהו דאתמר ביה ואדם אין, (קהלת ג) ומותר האדם מן הבהמה אין. ואיהו אדם דבריא דבהאי ברא עלת העלות כל בריין. אדם דיצירה חכמה, עליה אתמר והחכמה מאין תמצא, דאיהו י' מאין, דביה צייר כל ציורין דעלמא, ביה צייר עיינין וחוטמא נוקבין דחוטמא נוקבין דאודנין ופומא. כל נקודין וציורין דאינון עוקא לאת י', ואיהו בהון כאבנא בריש עוקא. אדם דעשיה דא י' מאין. בינה. איהי אם כל חי מעשה בראשית. בה אתעבידו כל עובדין דעובדא דבראשית וגוונין. אריה דביה עביד שרטוטין דא חסד ימינא. שור דביה צייר ציורין. דא גבורה. נשר באמצעייתא דביה אשתמודעו כל גוונין. ודא תפארת שפירו דכלא דכל גוונין גהרין ביה. ונצח הוד יסוד אינון לקבל תלת אבהן. כל שרטוטין וציורין ועובדין אינון אתחזין בשכינתא תתאה דאיהי דמות אדם. ועלה אתמר (חושע יב) וכיד הנביאים אדמה. כלא אתחזי בה לתתאה. ולית בר נש יכיל למנדע ולאסתכלא בשרטוטין וציורין וגוונין דלעילא אלא בה. ובגינה אתמר (שמות לד) וראית את אחורי. אבל לעילא מינה ופני לא יראו, דלית בריה דיכלא לאסתכלא

לאסתכלא תמן בתקיפו דצחצוחים ונהורא דגוונין. דעליהו אתמר כי לא יראני האדם וחי. וכי באנפוי דמשה לא הו' יכלין לאסתכלא כ"ש בעמודא דאמצעיתא דאיהו כליל כל שרטוטין וציורין וגוונין וביה נהרין כלהו ואיהו כליל בכלהו (נ"א כלל דכלהו). ובג"ד אתקרי ש. כליל תלת ענפין דאינון תלת אבהן. ודא איהו רזא (בראשית מח) ושכבתי עם אבותי. (עו) ובג"ד מלכות איהי ב"ת יחידה. שבית דבה אתגליין כל גוונין ושרטוטין וציורין לבני נשא, ובה יכלין למנדע כל מה דלעילא ולא באתר אחרא. דאיהי כגוונא דאספקלריאה דאשתמודע בה פרצופין דאנפין. שרטוטין ידין. אינון אילנא דחיי, כד אינון פתיחן למעבד טיבו כשושנה דאיהי פתיחא לקבלא ולארקא ריחא טבא. ואית עובדין טבין דאינון איבא לאילנא כגון צדקה וכמה פקודי דתליין בידין למעבד בהון טיבו, ידן דלא אתחזיון בהון שרטוטין לאו איהו דיוקנא מאילנא דחיי. ואית שרטוטין בארז מישר מסטרא דיצרא טבא. ואחרנין מסטרא דיצרא בישא. דאלין פתיחן לטיבו ואלין פתיחן לביש. ואית דמורכבין אלין באלין אילנא דטוב עם רע ורע עם טוב. אלין אינון דידיהון זמנין עבדין טב חמנין עבדין ביש. ידן דעבדין טיבו כל יומי אלין אינון מאילנא דחיי. ואלין דעבדין טוב ורע אלין אינון מאילנא דטוב ורע. וידן דכל יומי עבדין בהון עובדין בישין דא איהו מאילנא דאתמר ביה (ישעיה ה) ויקו לעשות ענבים ויעש באושים. ואית אילנא דלא עביד פירין ואיהו עקד אלין אינון דלית בהון עובדין טבין. ובג"ד אמרו מ"מ לא המדרש עקר אלא המעשה הוא העקר, ובג"ד עקרא דשרטוטין וציורין וגוונין איהו עובדא. בת עין איהי אספקלריאה. אע"ג דאיהי אוכמא. בה אתחזיון כל פרצופין וגוונין דאנפוי דבר נש. כד סתים בר נש עינא איהו מחשבה סתימא. א קמ"ץ איהו. קמ"ץ סתים עינא, איהו י' בעגולא דיליה. ו' באורכא דיליה. כד אתפתח אתפתח בה' תתאה. כד נהיר נהיר בה' עלאה, בההוא זמנא דאתפתח בה' עלאה אתמר (דף קל"ד ע"א) בעינא (יחזקאל א) נפתחו השמים ואראה מראות אלקים דאינון חמש אור דעובדא דבראשית דכלילן בה' עלאה. חמש אור דנהרין בחמש גוונין. שבתא"י פתיא אוכמא, כל גוונין אתחשכאן ביה איהו גוון גחון דחורא דאתמר ביה (בראשית ד) על גחונך תלך ועפר תאכל כל ימי חיך, עפר איהו קר ויבש. הכי טחול קר ויבש ובג"ד ועפר תאכל כל ימי חיך. ת"ח לאו למגנא אמרו קדמאין אין הרוכב טפלה לסוס. אלא הסוס טפלה לרוכב, דסוס איהו נוקבא. לרוכב דאיהו אדם. אם זכה אתמר ביה. (שם ב) אעשה לו עזר, ואם לאו כנגדו יצה"ר, עליה אתמר (קהלת ז) ומוצא אני מר ממות את האשה. ודא טחול שבתא"י. עזר דא שכינתא עלה אתמר (משלי יח) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מ"י. ובג"ד הו' אמרי מארי מתני' מצא או מוצא. לזמנין תשכח סוסיא דאתגאה ואפיל לרוכבו תחותיה, דא אתתא בישא. לזמנין תשכח אדם רכיב על סוסיא. לזמנין איש, לזמנין עבד. כגוונא דא תשכח לזמנין דאית גוף דאיהו סוס שפיר בכל תקונו, ועביד עובדין בישין, בגין דאית ליה ההוא נפש דרכיב עליה דאיהו אדם רע עבד ממזר. ובג"ד אוקמהו מארי מתגיתין לא המדרש הוא העקר אלא המעשה הוא העקר, ולזמנין תשכח סוסיא בישא דאיהו גופא דאית ליה דיוקנא בישא ומאן דרכיב עליה איהו טוב וסטי ליה למעבד עובדין טבין, ודא איהו מטה כלפי חסד. ומאן דאית ליה דיוקנא שפירא ועובדין טבין דא צדיק וטוב לו. והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה צדקת. מאן דאיהו דיוקניה בישא ואיהו שפיר בעובדוי דא צדיק ורע לו. והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה בישא. ומאן דאיהו דיוקנא בישא ועובדוי בישין דא איהו רשע ורע לו. והכי איהו מאן דאיהו רע ואתתיה רעה, הכא אשתמודעין תלת גלגולין. רשע וטוב לו מאן דעובדוי בישין ודיוקניה שפירא ואתתיה צדקת שפירתא בעובדהא. דגלגולא גרים דא למהוי בר נש צדיק וטוב לו. צדיק ורע לו. רשע וטוב לו. רשע ורע לו. דגופא בישא ואתתא בישא לצדיק איהו עונשא דיליה דגלגולא מחייב ליה. אריא, אבא, א"ב מאי תקנתיה למאן דאיהו צדיק ואית ליה אתתא בישא. איל, ברי, יעביד ליה שני

מקום ושנוי השם ושנוי מעשה. (ע) ואי לא אתתקנת יתרך לה מניה בגט ויתסי, ואתנטע באתר אחרא. (איוב לג) והן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, עד הכא בשרטוטין ידין.

בקומה, בצואר, פתח ר"ש ואמר, אליהו הא שכינתא (ע) הכא וכלהו חברייא עמה נטרין לך הכא. טול רשו מקביה לנחתא הכא ליקרא דמלכא קדישא. אנת וכל מארי מתיבתאן דלעילא ותתא עמך לתקנא שעור קומה דקביה כדקא יאות ליה, אדהכי הא אליהו קא נחית וכל מארי מתיבתאן דלעילא ותתא עמיה וקביה על כלהו.

פתח אליהו ואמר, רבון עלמא יהא רעוא דילך דאימא מלין בארח מישר כדקא יאות כלהו במדה במשקל בשעור קומה דשכינתך.

פתח ואמר (שיח"ש ז) זאת קומתך דמתה לתמר ושדיך לאשכולות. מאי לתמר, אלא לההוא דאתמר ביה (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח, כפת תמרים, קומתך ודאי דמיא ללולב דלית ביה קצוץ ופרוד, ולאו למגנא אוקמוהו מארי מתני' נפרצו עליו פסול, לולב איהו דומה לשדרה דגופא דאיהו ו' קומה דכלא, ואיהו שית בחושבן וחמש ענפין מתפשטין מניה. ואיהו גופא (דף קל"ד ע"ב) דאילנא באמצעיתא, וה' ענפין אינון תרין מהאי סטרא ותלת מהאי סטרא. ועליהו אתמר (ויקרא כג) וענף עץ עבות וערבי נחל. ענף לשמאלא. עבות לימינא. עץ באמצעיתא, ערבי נחל תרין. עבות ג' וכלהו חמש, ואינון לקבל תרין שוקין וברית ותרין דרועין. אתרוג לב באמצעיתא (עקרא דאילנא וענפיו). ואיהו איבא דאילנא וביה איהו עץ פרי עושה פרי למינו (ע).

צואר על כלהו אימא עלאה [עקרא דאילנא ושרשוי]. מוחא אבא. וביה נביעו דאילנא. דמקורא דיליה אתקרי אין סוף. עלין דאילנא אינון קווצתיו. עליהו אתמר ראשך עליך ככרמל. כלהו ירוקין, דהכי צריכא שערא דאתתא דאיהי ברתא דמלכא למהי ירוק כשבועה מיני דהבא, ואתרוג איהי ירוקא, ואסתר מתמן הות ירקרקות.

שעורא דרצועין דתפלין אינון עד לבא, והכי שערו לון מארי מתניתין. והכי שעורא דשערא דברתא דמלכא עד לבא. וכל ענפא וענפא דאילנא דילה דאינון קני מגורה כלהו צריכין במדה ובמשקל ובמדה חדא. דלא יהא דרועא חדא אריך מחבריה. ולא שוקא חדא אריך מחבריה. אלא כלהו במדה במשקל דא בדא. והכי עיינין דיליה [דילה] שקילין דא לדא, והכי אודנין. והכי נוקבא דחוטמא דילה. והכי אנפין דילה. והכי שפון דילה. דלא יהא חד אריך וחד קצר אלא כלהו בשקולא חדא, מבוועא דמיא הכי צריך לאשקאה ולדכאה לכל גופא וכלא אצטריך במדה ובמשקל, (נ"א מבוועא דמיא הכי אצטריך לאשקאה ולדכאה לכל גופא ולכל אבר ואבר דאיהו ענפא דאילנא במדה ובמשקל). וסימנא (ישעיה מ) מי מדד בשעלו מים ושמים בזרת תכן. (איוב כח) ומים תכן במדה. מי ודאי מדה דנביעו כגוונא דא ׀. מ"י מם (נקודה) בריבועא נקודה בעגול' (מריבוע') ברבועא, [כגוונא דא ׀ מרובעת יוד נקודה בעגולא]. ורזא דמקוד, ארבעים סאה כגוונא דא. תשע נקודין לכל סטר.

ובנקודה דמלגאו בה אשתלימו לעשר כל תשעה. עד דאתעבידו ארבעין. ואלין אינון ארבעין סאה, ואינון ׀' עלאה מ' תתאה, דא ברבועא דא בעגולא, ׀ נביעו דתרווייהו, ורזא דא מים חיים, ואית ענפין עלאין, וענפין בינוניים, וענפין תתאין. וכלהו במדה במשקל (דא בדא) עלאין במשקל דא בדא. בינוניים במשקל דא בדא. תתאין במשקל דא בדא. עלאין אינון אבהן. בינוניים ממנן.

ותתאין שליחן דלהון. וכלהו אית לון שמהן ידיעאן לאשתמדעאן שליחן וראשין וממנן [לאשתמודע ראשין וממנן ושליחין] דתחותיהו. וכל חד אית ליה נקודה. וביה אשתמודע כל ענפא וענפא דאיהו אבר דגופא. ראשין [וממנן] יקריק מלך, יקריק מלך, יקריק ימלך. נקודה דלהון

דלהון יקוק מלך יקוק מלך ימלך. והכי אינון לתתא בתרין שוקין ואמה. ובג"ד כפל לון ^ס תרין זמנין יי מלך יי מלך יי מלך, לעולם ועד שכינתא ונקודה דילה יקוק, ודא רזא כ"י ב"י חשיק ואפלטוהו ראשי (דראשין) [תיבין] דאינון כתר עלאה חכמה בינה [דאינון ראשין]. והי"ה יקריק למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יקריק אחד ושמו אחד. והי"ה יקריק, אבא ואמא. יהיה יי אחד ושמו אחד, כתר עלאה. ידן אינון משמשין דגופא. רגלין שליחן דגופא. ועליהו אתמר (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש ליהט. ומשמשין דגופא תרין דרועין אינון ע"ב ענפין דויסע ויבא ויט אלין אינון ענפי דאילנא. שרשא דאילנא. אינון שליחן ואינון שבועין ותריין. ע"ב עלאין [משרתיו אש ליהט, דגופא ותריין דרועין אינון ע"ב אנפין דויסע ויבא ויט, ואלין אינון ענפיה דאילנא, שרשא דאילנא אינון שכיחי, ואינון שבועין ותריין שליחין עלאין] לקבל שבועין ותריין תיבין דאינון מן והיה (דף קל"ה ע"א) אם שמע עד ושמתם. ושבעים ותריין אחרנין אינון דפרשת ציצית. רישא דאילנא משמשין דילה שופטים ושוטרים אינון מ"ב תיבין מן ואהבת עד והיה. גופא (ס"א נופא) דאילנא ממנן ושליחאן דילה חמשין תיבין דאינון מן ושמתם את עד ויאמר.

שבעה שמהן דרישא דסלקין למיב אינון אנגיתין וכו' ריקעא קדמאה אַבְגִּי תִן ונקודה דילי יִקוֹק דנפקין מאלין רית בְּראשית בְּרא אַלקים את ואית תמן תמניא מבויעין דנפקין מצנור' חדא דאיהו רקיע ואינון תמניא ניצוצין ורקיע. תניינא קָרַע שָׁטַן ונקודה דלהן ויאמר אַלקים יהי רקיע ודא יִקוֹק. תליתאה נִגְדִיכָש נקודה דילה ויאמר אַלקים יקוֹ המים ודא יִקוֹק. רביעאה בְּטָרָץ תג ונקודה דילה ויאמר אַלקים יהי מארת ודא יִקוֹק. חמישאה חֲבַטָע ונקודה דילה ויאמר אַלקים ושרצו המים ודא יִקוֹק. שיתאה יִגְלַפְזַק ונקודה דילה ויאמר אַלקים תוצא הארץ ודא נקודה יִקוֹק. שְׁקוֹצִית דא נקודה שביעאה כליל ביומא שיתאה ויאמר אַלקים הנה נתתי ודא יִקוֹק.

ת"ח אית שמהן דאורייתא דנפקין מרישי תיבין דכל פסוקא ופסוקא דאורייתא. ואית שמהן דנפקין מסוף תיבין. ואית דנפקין מאמצעיתא. ורזא דמלה (נ"א דכלא) (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלקים. ואית שמהן דנפקין מתרין אתון כל חד וחד. ואית מתלת תלת. ואית מארבע. ואית מחמש. עד עשרה. אינון מעשר ספיראן תליין. מתרין עשר, אינון תליין מכתר עלאה כגון יואחצ'ביהירון, כהאי שמא תמן את, תמן צין, תמן אביר. תמן ירון [תמן רון]. דא שמא דתליא מכתרא עלאה. כל שמא דאיהו מתרין עשר אתון איהו ברזא דאלף, דאיהו פל"א, ועליה אתמר (תהלים קלט) אודך על כי נורא נפלאותי נפלאי מעשיך. ותריין עשר שמהן אנון אחצ'ביהירון (ס"א יואחצ'ביהירון) (ס"א אהצ'ביהירון) (נ"א אהה נצב הדירון) [אאחצ'ביהירון] כל חד מתרין עשר אתון. ואינון ממנן על תרין עשר צנורין דנפקין ממקור עלאה דלית ליה סוף, ואינון מסטרא דאריך אנפין דאיהו וא"ו. ואינון ה"א ה"א. יוד איהו כ' כתר ברישא דא' (נ"א דא) דאיהו ארך אפים דאיהו וא"ו, א' איהי אורייתא דאיהי אתיהיבת בתרין לוחין דאינון ו' ו', ואית כתרא דזעיר אנפין דאתמר ביה (איוב לג) כתר לי זעיר ואחור. וכמה כתרין אינון, כתר תורה. וכתר כהונה. וכתר מלכות. מאי אית בין כתר לעטרת [לעטרה]. אלא כתר איהו מסטרא דא' דאיהו בדיוקנא דאת יוד דסליק כ'. (ס"א ירד א' כ"ו). ודא א' מן אקיק דאיהו כתר דאריך אנפין. א' מן אד' כתר דזעיר אנפין. י' מן יקוק איהי עטרה על ספר תורה דאיהו ו'. ואית י' לתתא ואיהי י' מן אד' דאיהי עטרה ברישא דכל צדיק, לית ספירה זלא אית לה עטרה על רישא וכתר, ועטרה דאיהי י' איהי עטרה דברית מילה דסליק למאה. עשר זמנין עשר מאה. ואיהי על כל פקודא ופקודא. וכמה עלות אינון על עלות [וכמה על אינון] דסלקין על כל ברכאן ופקודין, וכל ספירן סלקין

סלקין כל חד וחד למאה באת י'. ובאת א' סלקין לעשרת אלפים. ואית לעילא מנייהו ההוא דאתקרי עלת על כל העלות דסליק על כל עלאין (נ"א עלויין), ולית מאן דסליק עליה, וכמה אתוון אית באורייתא מעוטרין ומוכתרין, ומאלין עלאין (נ"א עלויין) נחתין ברכאן ומבועין לכל ספירה וספירה. (דף קל"ה ע"ב) דאינון י"א על כל ספירה וספירה. ואינון י"א י"א מן יקריק אלקינו י"קוק אח"ד, בא' אתקרי אל עליון. ב"י יקריק. וכן בא' אתקרי אלקינו, אקיק, אלקי' אד', והא אוקמו, ועוד כתר עלאה אע"ג דאיהו אור קדמון אור צח ואור מצוחצת, איהו אורכם קדם עלת העלות. וכל חיילין דתליין מניה אתמר בהון (שיה"ש ה) קוצותיו תלתלים שחורות כעורב. עלת העלות לית נהורא קיימא קמי, נהוריה דכלהו נהורין אתחשכאן קמיה. (פא) ת"ח כמה עלות סתימין דאינון מתלבשין ואינון מורכבין בספירן. וספירן מרכבה לגבייהו דאינון טמירין ממחשבות בני אדם. ועלייהו אתמר (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם. נהורין מצוחצחין אלין על אלין. ואלין דמקבלין אינון כחשוכין מאחרנין דעלייהו דמקבלין מנייהו. ועלת על כל העלות לית נהורא קיימא קמיה. כל נהורין מצוחצחין מתחשכאן קמיה. וכל נהורין דאינון לעילא מנהורין. אינון כתרין על רישיהו. ורזא דמלה אלף קא יוד קא דא רזא דעשרה כתרין דאינון מורכבין על עשר ספירן. ודא איהו כי גבה מעל גבה שמר. וגבהים עליהם. יוד קא ואו קא. יוד קי ואו קי. אלין על אלין. עשר נהורין בעשר, הה"ד (במדבר ז) עשרה עשרה הכף בשקל הקדש. לעילא על כלהו עלת העלות דרכיב על כלא ושליט על כלא. וכלהו שמהן אינון מרכבה ליה. ולית דרכיב עליה דלית לעילא מניה. ובג"ד אתקרי עלת על כל עלאין. ושמהן אלין אינון צנורין. ושמהן דעלייהו נביעין (נ"א מבועין) דנחתין לצנורין. הה"ד (איוב נח) ומים תכן במדה. והא אוקמוה כל חד איהו מקבל כפי שעוריה וכפי מדה דיליה. ואית נביעין לעילא דלית ליה מדה ושעור ומשקל. וכל צנורין אינון כאברין [איברין] דשעור קומה דאזלין בשעור ובמדה ובתקלא. (כל חד איהו מקבל כפי שעוריה [הה"ד] [ויקרא יט] לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה והא אוקמוה במדה, בחמש תקונין דה' עלאה. במשקל דא ו'. במשורה דא ה', משפט דכלא דא י'. הה"ד (ישעיה ה) ויגבה י" צבאות במשפט. דאיהו גבה מעל גבה שמר. חמש זמנין [במדה ה' חמש תיקונין] כגוני' דא **אאאאא** וסימן פתונחי חותם, א"ל ר"א והא הכא שוריק בנקודה חדא בפתוחי חותם, והכא בתלת נקודין באתריה, א"ל באתר דאית ו' איהו שוריק בנקוד' חדא, באתר דלית ו' איהו שוריק בתלת נקודין באתריה עלאה, ואמצעיתא, ותתאה, חמש נקודין אינון אלקים כגוונא דא **א א א א א**, תמניא נצוצין אינון תמניא יודין דסלקין תמנין, רקיע דאיהו דיוקנא דר' דאיהו רמזא בקמץ. הא פ"ו כחשבן אלקיים. ואלין נקודין עלייהו אתמר פתוחי חותם. פתוחי דאימא עלאה דאיהי חותם. כלהו פתוחין (נ"א מפותחין) בה וכלהו מצוירין בה ומתגלפאן בה. ואיהי חותם דכלהו, תשע נקודין אינון גליפין בה. תמניא ניצוצות ורקיע. ואיהי עשירית לון. תשע נקודין עד צדיק ואיהי [ומלכות איהי] חותם דכלהון, כד"א וצאצאיו חתם באות ברית קדש. והני (אד"ל והכי) אינון תשע מתתא לעילא ואימי עלאה חותם דכלהו, בתר על כלהו, ובה נהרין כמרגלאן דנהרין בכתרא. ומסטרא דאלין נקודין אתקריאת שכינת' שיחה דכלא. (ב) שיחה דמלאכי השרת. שיחת דקלים. שיחת הרוחות. שיחת עופין. שיחת כל בריין דעלמא. אלקים בלא נקודין אתקרי אלם. ודא רזא דמלה (שמות ד) או מי ישום אלם. (ב) או מי, מ"י ודאי אימא עלאה. מאן שוי אלם לאימא עלאה, עלת העלר' דחילא דכלא בידיה.

דף קל"ו ע"א) ד"א **זה ספר תולדות אדם. זה**

ספר, דהא כמה ספרין

אינון ספר' דרב המנונא סבא. ספרא דחנך.

ספרא

אמר המגיד זה מצאתי בס"א וטוב לשומו כאן :

ד"א **זה ספר תולדות אדם וכו'. זה, תרין עשר**

אנפין דאתמר בהון ופני אריה אל

הימין

ספרא דר' כרוספדאי. (מד) ת"ח יומא חד אערענא באתר דר' כרוספדאי אנא וחברייא. ותקינת לן אמיה דר' כרוספדאי מנרתא בשבעה בוצינין, ואפיקת ספרא דרבי כרוספדאי. דכי הוו קראן בספרא דא. הכי הוו נחתין חיילא דמלאכיא לסחרא לון כבני נשא דמתקבצין לחופה במזמוטי חתן וכלה. וקביה הוה נחית בכל משריין דיליה למשמע מלין מההוא ספרא. ואבוי דר' כרוספדאי הוה נחית ליה קביה עמיה למשמע מלין דבריה ר' כרוספדאי, וליליא דא ליל דשבעות הוה. והכי הוה חדי קביה באלין מלין כיומא דאתייהבת אורייתא בטורא דסיני. ליליא חדא אזדמן לן למהוי אושפיזין בבית אמיה דרבי כרוספדאי. ותקינת לן פתורא ומנרתא, והוה ר' כרוספדאי אתכניש לההוא עלמא, אמרת אמיה, רבנן, והא לא הויתון שריין לפתורא דא בלא אורייתא. מאי אשתני זמנא דא משאר זמנין. אמינא לחבריא נפת' במילי דאוריית' דלא ייתי תקל' להאי עניא על ידנא. דאם ידעת דברה איהו מת, ייתי תקלה על ידנא ותמות קדם זמנה, אפתחו באורייתא. פתח ואמר, בראשית ברא אלקים, דא נשמתא. כד נפיק ממעי אמיה אתמ' בה והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום, דנפיק עיניו סתימין, אפתח עיניו מיד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור. בתר דאתכניש מהאי עלמא נשמתי, מה כתיב ביה ויאמר אלקים יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה. כיון דאסתלקת נשמתא מניה, גופא אשתארת (דף קל"ז ע"ב) יבשה. א"ל. רבנן מלין אלין לאו אינון אלא מההוא עלמא. אזלת ההוא שרגא דהוה לה סימנא ביה, דכד רבי כרוספדאי הוה חי הוה שרגא מתנענעא ונהרא בכמה נהורין מרקמן. חזתה לנהורא דאתחשכת, מיד אמרת רבנן רבנן אבדה קא אתאביד' לי ואנא בעינא למיזל לפשפשא בגינה. אמרו ודאי הא אשתמודעא לא. אזלו לארחייהו. ואיחי נפקת לפרשת אורחין ואשכחת יונה נוקבא. אמרת לה. יונה יונה אנת דהות שליח' מהימנא למארך הה"ד

וישלח

הימין לארבעתם, ופני שור וגר, ופני נשר וגר, ביום ברא אלקים אדם, חיה רביעאה. וצריך לאסתכלא בהון. באנפין. בארבע גוונין דנהרין בהון ארבע חיות דאתמר בהון פנים בפנים דבר יי עמכם (דברים ה) ובמשה נאמר ודבר יי אל משה פנים אל פנים (שמות יג). בתר דאהדרו לאחורא, קביה הדר לון אחורין, ודא איהו וראית את אחורי ופני לא יראו (שם), ואלין אינון פנים דנראין ופני דאינון נראין. אנפין חורין בענוה אינון אנשי חיל. אנפין סומקין בבשת דאית לון כסופא מן שמיא אינון יראי אלקים. אנפין ירוקין באורייתא אינון אנשי אמת. אנפין אוכמין במצוה דאיהי תפלה דיד ותפלין במשכא אוכמא אינון שונאי בצע. אבל אנפין בלא ענוה ובלא בשת ובלא תורה ומצוה, אינון תהו ובהו וחשך ורוח [ותהום], דאתמר בהון והארץ היתה תהו ובהו וכו', דאינון אחורין עלמא לתהו ובהו. אנשי חיל מזרעא דאברהם דביה שכינתא תתאה, (פה) יראי אלקים מזרעא דיצחק דביה שכינתא עלאה דהיא אוצרא לחכמה. אנשי אמת מזרעא דיעקב דאתמר ביה תתן אמת ליעקב (מכה י) וביה ר' דאיהו תפארת, שנאי בצע מסטרא דדוד דאיהו רגלא רביעאה. וביה י' דאתמר ביה בגינה ודוד הוא הקטן (שמואל יז), והאי איהו שמא קקרי'. ובגוונא אחרא אתפריש לזמנין קוקי' שכינתא עלאה ותתאה עמודא דאמצעיתא בינייהו. ובגוונא אחרא יקריק מסטרא (דמשה) דמטטרון. [מסטרא דבני נשא] גוונין מתהפכין לשית סרי בשכינתא כד איהו צריכא לתתאין, ודא איהו דאמרו מארי מתניתין (פ) דבר נש דצריך לבריות אנפוי משתניא ככרום, דאתהפך לכמה גוונים ואית הפוכא דגוונין לטב דנהרין בנהורא, ואינון מרקמן מכמה גוונין, וכל האי בגופא, כגוונא (נ"א דגנתא) דעדן דאתברי, [כגוונא דחיוון דאתבריאון] בשמא דיקוק, כל גוונין וצוירין דאלין גופין ואינון [אינון] כגוונא דנובלת אורה דלעילא גלגל חמה, ועלייהו אתמר פני משה כפני חמה ופני יהושע כפני לבנה, וכך דיוקנא אית ליה ד' גוונין דאית גוונא חורא טומקא ירוק אוכמא. נימין אינון ככבי ומלאכיא וממנן דתליין מאנפין כחושבן נימין וכלהו

משמשי

משמשי לאנפין. פומא, פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות. פה איהו ברזא דכרובים דאתמר בהון והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה (שמות כה), אלין שפון כד אתפתחו אתפתחו באדני (יקריק אד' ל"ג) כד"א אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך. ואמרו מארי מתנתין כל הכורע כורע בברוך וכל הזוקף זוקף בשם יהוה. כד איהו כורע כרובים סוככים בכנפיהם, ודא איהו סכוך דסוכה דאיהו כ"ו ה"ס, וסימנא יקוק אדני, פרשי כנפים למעל' איהו רמ"ח, כל [פורשי כנפים למעלה דא איהו וכל] הזוקף זוקף בשם בתרין שמהן דאינון אקיק יקוק, וסימנא י"א י"א, יקוק אלקינו יקוק אחד, חכמה ובינה. עלייהו אתמר והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה יקריק אחד עלייהו אתמר סוככים בכנפיהם על הכפרת ואינון ר"ה. ד"א והיו הכרובים אינון צורת אדם דאיהו יוד קא ואו קא. פורשי כנפים למעלה י"ק, סוככים בכנפיהם ר"ק דאינון ארבע גדפין. ועלייהו אתמר ואשא אתכם על כנפי נשרים (שמות יט) וכרובים תרין שפון על נס היו עומדים דא לישנא. וישמע את הקול דנפיק מגרון. וידבר אליו דבור דפומא. וקלא ודבור תפארת ומלכות. ועשר אמות ארך הקרש ועליה אתמר תורת אמת היתה בפיהו (פח) (מלאכי ב) דא פומא היכל, ועליה אתמר אד' שפתי תפתח. מלגאז מניה קדש הקדשים ודא לבא. כרובים כנפי ריאה, עלייהו אתמר והיו הכרובים פרשי כנפים למעלה. סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת הלב, דתמן נר י" נשמת אדם. ופניהם איש אל אחיו ב' כליון. בלבא דאיהו קדש הקדשים אית תרי בתי, בחד סם חיי, ובחד סם מות דאיהי אש. כהנא רבא דעאל לקדש הקדשים, אם זכה סם חיים הוה נפקא מתמן ונהירא באנפוי וקלא ודבור הוה נפיק מתמן מקב"ה ושכינתיה. ואם לא זכה סם מות הוה נפיק מסטרא דשמאלא והוה קטיל ליה ומאי ניהו כהנא בגופא. אלא נשמה ורוח ונפש אינון לקבל כהנים לויים וישראלים, תלת צלותין לקבל ג' קרבנין. ואינון מאכלין דקב"ה ושכינתיה. אם הוה עאל בשכינתא דאיהי סם חיים, סם חיים הוה נפיק לקדמותיה, ואם לאו הא סם המות לקבליה.

(בראשית ח) וישלח את היונה מאתו, ואתמר כך ותשב אליו היונה לעת ערב תבת ליה בשליחות/ באומאה עלך בהיאי יונה בהה"י שמא קדישא דתזיל בשליחות דילי ותדע אי ברי חי או מת. מיד לעידן רמשא חזרה בשליחות/ דהכי חזרת לגח לעת ערב הה"ד ותבא אליו היונ' לעת ערב. והות ממרסת גדפהא וחפרת כוכא. מיד יהבת קלא ואתכנשת לההוא עלמ'. לבתר דהו אולין בארחא ר"ש וחברוי, שאילו ל' אמאי כד נפי' ינוקא ממעי אמיה איהו עיניו סתימין, א"ל ודאי דא איהו רזא (בראשית כז) ותכהין עיניו מראו, באלין מראו' דאחזיאו ליה במעי אמי' כמה נהורין כמה דחמא יחזקאל במרכב, לכל ינוק' אחזין ליה כפום דרגיה, אחזין ליה מאתר דאיהו נשמתיה, דאי ישתדל באורייתא ובפקודין דינהיר ההוא אתר דאתנטילת נשמתיה בכמה נשמתין, ואיך נחתין בגיניה כמה מרכבות ואולפין ליה כל אורייתא, ואי אשתדל בה אדכיר ליה כל מה דהו אולפין ליה במעי אמיה. לבתר אחזין ליה גיהנם דאם עבר על פקודי אורייתא מהו עונשא דיליה כמה דאחזיאו ליה אגריה. לבתר דנפיק ממעי אמי' סתים (דף קל"ז ע"א) עיניו מכל אינון נהורין כמה דאתמר (טז) ותכהין עיניו מראות ואלין תהיו ובהיו [ואשתאר תהו בהו], הה"ד והארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו', והכי איהו מאן דלא אשתדל באורייתא עיניו סתים מעלמא דאתי. בתר דאשתדל באורייתא מיד ויאמר אלקים יהי אור ויהי אור דנהרין ליה בנהורא דההוא עלמא, מיד דאזיל לההוא עלמא מיד יקו המים מתחת השמים אל מקום אחד, אתכנשת נשמתא לאתר חד, הדא הוא דכתיב והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה, וגופא אשתאר יבשה, הה"ד ותראה היבשה, לבתר דאתכנשת נשמתיה קב"ה ימא לשכינת' תוצא הארץ נפש חיה למינה. מאן חיה, אלין חיות הקדש דנהרין ליה ונחתין ליה לקבלא ליה הה"ד על כפים (פס) ישאונך וכו'. ועוד תוצא הארץ נפש חיה לקבלא ליה. למינה, דא בת זוגיה דאתיהיב'

לקבליה דאיהי מרה אוכמא. ומינה ימות בר נש בעניות. ואיהי לסטרא שמאלא דלבא ודא טחול. בני אהרן רוח ונפש. דאהרן איהו נשמה. תרין בנוי (נצח והוד) אם יעלון קרבנא כדק' יאות, הא סם חיים, ואם לאו הא סם מות דאיהי מרה אש זרה אוקיד לון דכתיב ויקריבו לפני יי אש זרה וגו' ותצא אש וגו' (ויקרא י) אינון סליקו לה מאתרהא ועאלו לה קמי מלכא ללב' ולא הוה להו רשו למיעאל לתמן. בה קב'ה נטיל דינא בהון. שפון עקימין לית רשו לכהנא לקרבא בהון קרבנא דעאל קדם יי, דעליהו אתמר מעות לא יוכל לתקון (צא) וכר' (קהלת א) וכן עיינין עקימין פטורין מן הראייה, דנחש עקלתון תמן דאיהו נטיל נהורייהו. ופומא אטימא, אתקרי טומטום ואנדרוגינוס, איהו דיוקנא דזכר ונקבה. כגונא דא איהו בר נש דקליה ודבוריה כנוקבא. ומאן דאיהו חציו עבד וחציו בן חורין, חציו עבד דיצר הרע וחציו בן חורין דיצר' הטוב, כל אלין פטורין מן הראייה. בזמנ' דנפקין מן גופא. נפשא דאיהי כגונא דא, לית לה רשו לאסתכלא בשכינת' ולא תחזיי קדמהא בשעת פטירתה מן גופא. פומא דאטימא בדבור. אבן דאיהו יצר הרע שליט עלה. ואתקרי טומטור. בגין דא פטור מן הראייה, דנשמת' ורוחא ונפשא בגין דא ייתון בגלגולא עד דאתחזון שלמין לאתרייהו כמה דאתייהבו, כד'א והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה ומינה אוליפנ' קי' באחרנין דאינון נשמת' ונפשא. ולא עוד אלא דקרא אסהיד עלייהו הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. ומאן דייתי בגלגולא זמנא קדמאה אם ייתי חוור, אתקיים ביה קרא אם יהיו חטאיכם כשנ' כשלג ילבינו (ישעיה א), ובמה יתידע בר נש דאיהו בגלגולא קדמאה. אם הוא קליה כשברים או כתרועה וגופיה ואנפוי חורין, אם הוא קליה כשברים איהו מזמנא קדמאה [תנינא]. ואם קליה כתרועה איהו מזמנא תנינא [תליתאה]. ואם גופיה ירוקא ואנפוי ירוקין וקליה כתקיעה איהו מזמנא תליתאה [קדמאה]. ואם הדר לגוניה קליה כתקיעה וגופיה חוור ואנפוי חורין דא איהו כגוניה קדמאה, כמו דאוקמהו ביין דהחמיץ דחור לגוניה קדמאה. כגונא דא בהפוכא

דאתייהב' ליה בההוא עלמא, בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה, כמה חיילין ומשריין ליקריה. ולבתר אפיק ליה אילנין ועשבין בגנתא דעדן, הה'ד ויאמר אלקים תדשא הארץ וכו', כל מה דאתברי בשית ימי בראשית כולהו מזומן ליה בההוא עלמא בגי'ע עלאה ותתאה. ד'א זה ספר תולדות אדם, דא ספרא דחנוך נער, דעליה אתמר ויתהלך חנוך את האלקי' ואינגו כי לקח אותו אלקים. ואמאי קארי ליה תולדות אדם. אלא הכא רזא דגלגולא. תולדות אדם אתקרי. דמניה נפק. ואיהו הוה תולדה דיליה. ואמאי אתקרי נער. אלא הכא רזא (איוב לד) ישוב לימי עלומיו. כמה דהוה בקדמיתא לעילא. ולבתר (צ) נחית בהה' דאתמר ביה והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו. ויבא יוסף את דבתם רעה. מאי דבתם רעה, אלא דהוה מגזעא דאלין דאמרו (תהלים ח) מה אנוש כי תזכרנו ובן אדם כי תפקדנו ותחסרהו מעט מאלקים, דיהבת ליה כל גנזי שמיא וכל מפתחן דיליה בידיה, ואשלטיה בכל דיליה, כגונא דמלכא דאמר ליוסף (בראשית מח) רק הכסא אגדל (דף קל"ז ע"ב) ממך. א"ל והא עז'א ועזא"ל הוה אלין, א"ל והא אחרנין [אמר ליה אחרנין] הוה מתכנשין עמיה. א"ל רבי אלעזר, והא קב'ה עד דאתייעץ בחיילין דיליה לא הוה עביד לאד', דאמר נעשה אדם, א"ל לאולפי' דרך ארץ לבני נשא דנטיל רברבי' עצה מדזעיר מניה. ולא עוד אלא רזא אחרא אית הכא. ל'מלכא דהוה ליה שליחא מהימנא והוה בעי למיהב ליה אגריה. אמר לחיילוי אנא בעינ' לשלטאה האי שליחא דילי עלייכו בגין דהוה מהימנא. אי אית מאן ידיע ביה מלה אחרא ימא. בזמנא דלא אשכח מקטרגא עליה אמר נעשה אדם. ותו נעשה אדם, בעינא אדם דיעביד פקודי אורייתא וישתדל באורייתא לעבדה ולשמרה ויהא ליה אגרא טבא ושלטנו עלייכו, ודא איהו נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, דהא מלאכי עלאי אף על גב דאינון גבורי כח עושי דברו, לא עבדי גבורה בפולחנ' דקב'ה, דאינון פלחין בהכרח ולית

בהפוכא לטב. וכן אנפוי סומקין וקליה בשברים ואנפוי ירוקין וקליה תרועה הא אתתקן. (קל"ח ע"א) ועוד אשכחנא בר נש דכל ציורין דיליה בארז מישר שקילין בתקלא. ולזמנין שפון אינון עבים, ונפקין מתקונא דציורין ודיוקנין אחרנין, או אינון ארוכין או אינון קצרים. ת"ח ואתה תחזה מכל העם, הכא אוקימנ' למנדע תקונין אלין. אנשי חיל עיינין. יראי אלקים אודנין הה"ד (חבוקק ג) יי שמעתי שמעך יראתי. אנשי אמת חוטמא. שונאי בצע פומא. אם חוטמא לאו איהו בשוה עם תקונין אחרנין. דעיינין אריכין ואנפין אריכין ואודנין אריכין ופומא אריכא וחוטמא עבה תמן אתגליא גלגול' דנפש. ואם עיינין לא בשוה מאחרנין תמן אתגלי' גלגולא דנשמתא. ואם אודנין לאו בשוה תמן אתגליא גלגולא דרוחא. פומא בגין דאיהי כללא דכלא אם לאו איהי בשוה הא אתמר ביה (שמות כ) פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים. (צב). ואם על ארבע גלגולין לא אתתקנת אתמר בההיא שעתא ועל ארבעה לא אשיבנו. וכל נשמתין דאתיין תלת זמנין ולא מתתקנין אתקריאו פושעי ישראל ערב רב. אבל צדיקא דבכל זמנא דייתון מתתקנין. ייתון עד ארבעה. אפילו עד שיתין דור [רבוא]. ודא איהו (קהלת א) דור הולך ודור בא. ודא נשמתא דאיהי משה רבינו כלילא משיתין רבוא, ושכינתא עלאה דאיהי נשמת חיים כד שריא במשה אתחשב ליה כאלו אתא בשתיין רבוא. ובגיניה אתמר אשה אחת ילדה ששים רבוא בכרס אחד. ואינון מרעין דבני נשא דאתמר בהון וחלאים רעים. רפאות תהי לשרך כד אינון ברישא דצדיקא. אבל כד אינון ברישא דרשיעא. כנסת ישראל אמרת לגבייהו אל תראוני שאני שחרחרת. דאלין שריין לון לפתאה לבני נשא כמה דהו מפתי לישראל בעגלא בשית שעתין. הה"ד (שמות לב) וירא העם כי בשש משה הא אוקמו' (צ) בשית שעתין עבדו ית עגלא. בין שש לשבע. אפרישו בין עמודא דאמצעיתא לשבע. דגופא ושכינתא. ובג"ד מני קב"ה לאפרשא לון משבע הה"ד (שם יב) אך ביום הראשון אך חלק בין שית לשבע. בג"ד אמרה כנסת ישראל ששזפתני השמש (ד). שש זפתני השמש. דאסלק מני ר' דאיהו השמש דנהיר בשית תיבין דאינון שמע ישראל יי אליקינו יי אחד. והא אתמר. ד"א זה ספר תולדות אדם, אמר ר' שמעון זה (ה) ספר דא צדיק חי עלמין דאיהו אפיק תולדין. זה ספר ודאי ולא אחרא. ואינון תולדות אדם. ההוא דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית. מאן בית דיליה דא שכינתא, ורעיא מהימנא אנת הוא בדיקניה. ולך חילא לאסתכלא בדיקונין דבני נשא בציורין דההוא דאתמ' ביה בדמות אלקים ברא אותו. דכל ציורין דבני נשא אינון רשימין בכרסא. ובגין דכל כרסא ומרכבתא דאנת זקיקא [בך חקוקה], אנת אית לך חילא לאסתכלא. בגין כך ואתה תחזה מכל העם וכו'. עד כאן ההנהגה

ויחיי אדם שלשים ומאת שנה וילד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת. ש תלת חיוון דמרכבתא. ת איהי נר יי נשמת אדם. דאתמר בה ודמות פניהם פני אדם, ודא איהו וילד בדמותו כצלמו. ויהיו כל ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלשים שנה וימות. מאי ימות

תקוני תקונא תניינא דף קל"ח ע"א וע"ב קל"ט ע"א] הזהר שבה

וימות. אלא כל יומין דהוה חי הוה תשע מאות ותלתין שנין ושאר שנין בתוספת הוה מית. ושבעין דחסרו מאלף יב לודד משנוי בגין דהוה עתיד לאשלמא לון ביה. והכא רזא דפורקנא. עשר דרין הוה מאדם ועד נח. ויחי למך שתים ושמנים שנה ומאת שנה ויולד בן. ויקרא את שמו נח לאמר (דף קל"ח ע"ב) זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו. ואמאי. דבקמית' הוה טרחין בגלגולין עד דאתא נח דאיהו שבת וביה נחו כללו וביה אתיישבו ואפיק לון לעלם. אמר רבי אלעזר אמאי הוה קדמאין חיינ יומין סגיאין כגון אדם דאתמר ביה ויחי אדם תשע מאות שנה ושלשים שנה, ונח תשע מאות וחמשים שנה, וכן כללו דרין עד נח הוה חיינ שנין סגיאין. ומאברהם (נ"א ומנח) ואילך הוה מתמעטין בשני, א"ל, ברי. רבוי שנין ואריכו דיומין אינון מאריך אנפין. ומעוטא דיומין ושנין מזעיר אנפין, ובגיד באברהם אתמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם בה' זעירא. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. (קל"ט ע"א).

אמר המגיה אלו התקונים מצאתי בספר אחר כתובים מאחד ועשרים תקונים ולהלאה ולמען לא ימצא זה חבור נעדר מאלו המרגליות יקרות וטובות גמתי אמר לשים בעט ברזל ועפרת את שרשרות העבותות על המשבצות ומצא מין את את מינו ונעזר

תקונא קדמאה גרסס בדף ע"ב סוף ע"ב תי' כ"ט כי שם מקומו

תקונא תניינא ליום ל"ז (זהו תקון כ"ב)

בראשית ברא אלהים. בראשית ברא. ת"ש. דא אילו דיצחק. וזהו תקון כ"ג **בראשית** תמן א"ש לעולה דיצחק. ורזא דמלה (ועל אלן תלת גלגולין אתמר מה יפו פעמין בנעלים בת נדיב (רות ד) וזאת לפני דא אימא עלאה עלמא דאתי ד"א לגביה צריך חליצה. הה"ד (שמות ב) של נעליך וגו'. ואם לאו לית לון רשו לרווחא דמתאה (נ"א לרווחא דמיתא) לסלקא לעלמ' דאתי. ובגין דאיהי יום הכפור' אסיר בנעילת הסנדל) (בראשית כב) הנה האש והעצים ואיה השה לעלה. נפק קלא ואמר משית יומי בראשית אתברי לעקדה דיצחק, בגין דלא אית קרבן דבטיל מותנא כעקדה דיצחק דאתמר ביה ויעקוד את יצחק בנו. אתקשר מדת הדין (נ"א מלאך המות) ואתעקד לעילא. ולא הוה ליה רשו לקרבא לביד רברבא דאיהו גבורה לתבעא דינא. ועקידה דנא מועילה לגלותא דהוה עתיד לאתקטלא משיח בן יוסף. וקלא נפיק מההוא זמנא אל תעש לו מאומה, בגין דאתגברו רחמי על דינא. ורזא דמלה הושיעה לו ימינו, ולבתר זרוע קדשו, דגבר ימינא על שמאלא, כד אתגבר טפה דזכורא על טפה דנוקב' איהו בן, רחמי איהו ודאי, אבל כד אתגבר טפה דנוקבא על זכורא, בת איהי ודינא איהי, ורזא דמלה דכורא שליט על נוקבא גרים דשליט ימינא על שמאלא ויפקון ישראל ברחמי ולא בדינא. ודא איהו (תהלים קסז) כי גבר עלינו חסדו, ורזא דמלה (ישעיה טו) בטרם יבא חבל לה והמליטה זכר. ובשמא דקב"ה יקוק רחמי, אדני דינא, כד שליט יקוק על אד' יאקדונק' רחמי איהו. וכד שליט אדני על יקוק אידהנוריה דינא איהו. ורזא דמלה. (שם ב) אד' יי בחזק יבא, בתקיפו דדינא. ובדא עקידה דיצחק דאתעקד קמי אבוי ומסר גרמיה למיתה בגין דישויב משיח וישראל דלא ימותון. ולא עוד אלא דאפי' אי ישראל להו עברין בגלות' על ש"ד וג"ע וע"ו, זכות אבהן יגן עליהון משרפה הרג וחנק. בגין דאברהם נתנסה בנורא, ויצחק בסכינא, ויעקב בגלותא, זכות אבהן יהא מגין עליהון א. ועוד גסיונא דתלת אבהן מעידין דלא עבר אדם דאיהו ישראל על תלת פקודין אלן דמגי לון (נ"א ליה) קב"ה, הה"ד (בראשית ב) ויצו יי' אלקים על האדם. ויצו דא ע"ו, לאמר דא ג"ע, על האדם דא ש"ד. דנשמטא דאדם עאלת בגלגולא דאברהם. ואם איהו עבד ע"ו כד עאל בנורא הוה אתוקד הה"ד (דברים י) פסילי אלהיהם תשרפון באש, דאש אית ליה תלת גוונין חזר וירוק ואוכם, ורביעאה תכלת, ואינון דבקינ בגחלת דאיהו סומקא, הא חמשה כחשבן ה (חמש)

(חמש) דאיהי אמונה דקביה דאיהו ו' דאתלבש בחמש גוונים ונהיר בהון. וביה סלקין גוונים דאינון כלילן בה. והיא סליקת בהון לגבי ו', הה"ד (ויקרא ו) היא העולה. וכד סלקין תרין דאינון ו' ה' בקרבנא. נחתין מלעילא דאינון י"ק, (דף קליט ע"ב) ומתקרבין אתון ומתייחדין דא בדא. ודא איהו רזא דקרבנא. ורזא דמלה (בראשית כח) והנה מלאכי אלקים עולים ויורדים בו. סלקין תרין באשא ונחתין תרין ואשתזב אברהם בשמא דיקוק. דאף על גב דאית ארבע מלאכי דאינון ממנן דשמא קדישא לא בעא קביה לאשתדל' באברהם לשזבא ליה, אלא איהו ממש, בגין דקני על שמיא, וביה אתלבן אדם הראשון דאיהו ישראל דלא עבר על ויצו דאיהו ע"ז. לבתר אתלבש ביצחק ואצטריף, ואמר אל תעש לו מאומה דההוא דאצטריף ביה לא עבד מדעם דלא עבר על שפיכות דמים. וכן יעקב אתגלגל ביה כד נחת לגלותא דמצרים (דחוצה לארץ) דדחיל דלא הוה סליק. בההוא זמנא א"ל קביה אל תירא מרדה מצרימה וגו' אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה.

תקונא תליתאה

(והו תיקון כ"ד)

בראשית תמן אר"י דקרבנא. דהוה נחית בקרבנא בדיוקנא דארי אכיל קרבנין, ודא איהו קדמאה לחיוון דהוה אכלי קרבנין. א"ל ר"א ואמאי הוה נחתין חיוון למיכל קרבנין. א"ל, ברי, ארבע חיוון אינון בכרסא אריה שור נשר אדם. ובגופא דבר נש ארבע יסודי. דממנן עליהו ארבע חיוון דנפש כלילא בהון. ובגין דא פרנסה דנפשא מאלין ארבע. כד חאב בר נש בארבע יסודי דיליה, כאלו חאב בנפשא, הה"ד (במדבר ה) מאשר חטא על הנפש. ובההוא זמנא אתפרש מ"א מאשא. ורוחא מעפרא. דמעפרא נפקין זרעין דאינון פרנסה דאדם. וממ"א חיוון דאינון פרנסה דארי. ומאשא בעירין דאינון פרנסה דשור. ומרוחא עופין דאינון פרנסה דנשר. וכד חב בהון אתפרשן יסודין ואית בהון מחלוקת דאיהו פירודא, וסליק שם י"י מינייהו ועאל יצר הרע דאיהו סמאל' שטן. ד"י לא שריא בפירודא. ורזא דמלה (הושע י) חלק לבם עתה יאשמו. ובג"ד צריך קרבנא מאלין מינין דחב בהון. לקרבא בהון אינון ארבע יסודין דאית בהון פירודא, ובההוא זמנ' דמתקרבין יסודין דא לגבי דא. מיד נחית קביה עליהו וברח שטן. ואי לא ברח. הא אשא דקרבנא אוקיד ליה, הה"ד והאש על המזבח תוקד בו. (א) ורזא דקרבנין עור ובשר תלבישני ובעצמות וגידים תסוככני. עור איהו לבושא (ב) דאדם הה"ד (בראשית ג) ויעש י"י אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. אם זכה כתנות אור מרקמן מפקודין דעשה, דאגרא דלהון לעלמא דאתי דאיהו אור הגנוז לצדיקיא. ואם לא זכה משכא דחויא דכליל ארבע יסודין דתמן רשימין פקודין דלא תעשה דעבר בר נש עליהו. ובג"ד אוקמוהו מ"מ (ג) עונותיו של אדם חקוקים לו על עצמותיו. וקריבו דמשכא דאדם. פקודין דעשה. דאינון קריבו דאתון דשמא דקביה. ועליהו אתמר (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן. מכם ודאי. לאפקא משכא דחויא דביה מרקמן פקודין דלא תעשה, ואדם דעבר עליהו אתמר ביה אדם להבל דמה ימיו כצל עובר, אדם כי ימות באהל. כי ימות ודאי. ודא איהו קריבו דקרבנ' דעשו יצה"ר דאתמר ביה (בראשית כו) יקם אבי ויאכל מציד בנו. בשר איהו שבר מן שברים, ואיהו סומק מסטרא דחיה דאיהו שור בשר חי בשר טהור, ואית (דף קי"מ ע"א) אחרא דבשר בשדה טריפה דשריא ביה רוח הטומאה מלאך המות דרכיב על קרני שור מועד בשר טמא. עצם אית עצם טמא, ואית עצם טהור, ובשר דדכיו ועצם דדכיו עליהו אתמר (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי, ועצם איהו אריה. גידים איהו נשר, נשר, נשרא דדכיו ונשרא דמסאבו. עצם ובשר וגידים עליהו שרייא ברכה וקדשה ויחוד, דאינון כהן לוי וישראל. בעצם כד שריא ברכה ביה מיד (יחזקאל לו) ותקרבו עצמות עצם אל עצמו. מתקרבין ומתקשרין דא בדא בקרבנא. ומיד נחית עליהו משחא ושרייא עליהו ברכה. בשר שריא עליה קדושה

קדושה דאיהי מסטרא דלויים. הה"ד (ה) וקדשת את הלויים. מיד מתקרבין ערקין דדמא לגבי לבא. דברכה מכהני אינן הה"ד (במדבר ו) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו, גידים מישראל. ואינן יחודא וקדושה וקשורא דגרמין ובשרא. וכד מתקשרין בתרווייהו אתקריאו יחוד. ויחוד איהו בישראל הה"ד שמע ישראל יקוק אלקינו יקוק אחד. משכא איהו דמות אדם. מלכות. כל דיוקנין אתחזין בה, ואיהי כלילא מבשרא וגידין וגרמין. ואיהי תמונת כל. ואיהי ברכה וקדושה ויחוד. כהנים ולויים וישראלים. דאינן קשירן בתלת אבהן דאתמר בהון האבות הן הן המרכבה. בבשר כד מתקדשא נחית עליה דם טהור, וגידים כד מתיחדין נחית עלייהו רוחא קדישא, גרמין נחית עלייהו מיין דכיו, דא איהו רזא דקרבנין. חדא רבי אלעזר וחדו חבריא, ואמרי אלו לא אתינא להאי עלמא אלא למשמע דא דיי. אמר רבי שמעון, ברי. ועוד ברזא דקרבנין. לבא איהו מזבח דביה דם דקרבנין. ועל דא אתמר וזבחת עליו. אם זכו, אריה הוה נחית למיכל קרבנא, ואי לא, כלבא נחית. ובאן אתר בכבד. דתמן מרה גיהנם דאיהי עלוקה דאית לה תרי בנות הב. כד"א לעלוקה וכו', וכלבא בהון צוח הב הב. ומרה איהי (ה) גיהנם חרבא דמלאך המות דאית לה תרי פיות. כגוונא דגיהנם דאתמר בה (משלי ל) לעלוקה שתי בנות הב. כגוונא דא אתמר בחרבא (שם ה) ואחריתה מרה כלענה חדה כחרב פיות. וכבד איהו סמאל. מרה סם המות דיליה, כד שלטא מרה על ערקין דילה ומתגברא בחובין, אתמר בפרקין [דערקין] דכבד ומרה (שמות טו) ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם. בההוא זמנא אינן ערקין דלבא בדוחקא. ומתטמרין בלבא. כגוונא דנח ואתתיה ובני וחיוון ובעירין ועופין דמתטמרין בתיבה. ולבא איהו בדוחקא בהון. דאם מרה מטא ללבא מיד ימות בר נש. ומרה לא מתגברא על ישראל דאינן לבא אלא בחובין. אי חזרין בתיובתא דאיהי נשמת חיים שכינתא עלאה. הא אסותא תהא ללבא ולערקין דילה ואתמר בהון וימתקו המים, ואתסין ערקין (גופא) ואברים דיליה. טחול דא ליליית, אימא דערב רב, שחוק הכסיל. מאן כסיל, דא אל אחר סמאל. וערב רב אינן בנהא דאינן מעורבין בישראל רשעים גמורים. ועלייהו אתמר אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו. עלייהו אתמר (תבוקא א) למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו, רשע דא כסיל. ערב רב בגלותא אינן רשע. כבלע צדיק ממנו דא ישראל. ומאן גרים דבלע לון, בגין דלאו אינן צדיקים גמורים. כמה דאתמר צדיק ממנו בולע אבל צדיק גמור אינו בולע, וטחול איהו ליליית, מאר' ה' בבית רשע. ואיהי אסכרה לרביא דאינן חיביא חיכת בהון בעותרא בהאי עלמא, (דף ק"מ ע"ב) ולבתר קטילת בהון. ואמאי אתקריאו רביא, בגין דלית בהון דעת לאשתזבא מינה, אבל לב מבין אשתזב מינה דתמן צדיק. ורזא דמלה טוב לפני האלקים ימלט ממנה וחוטא ילכד בה. כליות, אינן יעצות. אם זכו עאל בהון גבואה דאיהי גר יי נשמת אדם ואתעבידו נביאים. ואינן יעצים לטב. ואית בהון עצה ותושיה. כנפי ריאה, אם זכו שריא בהון רוח קודשא ואתמר בהון ונחה עליו רוח יי רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יי. ועלייהו אתמר (שמות כה) והיו הכרבים פורשי כנפים, הכרבים כגון צורת אדם. פרשי כנפים, לקבל תלת חייון דפרשין גדפין לקבליה דאדם, ואינן ר' גדפין תרי לכל חיה. מסטרא דשכינתא גדפין דחיוון מרובעים. שית גדפין לקבל שש מעלות לכסא. ארבע גדפין לקבל כרטיא מרובע. פרשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפרת דלבא קדש קדשין, ודא לבא. נפש רוח נשמה. כהן לוי וישראל, כהן איהו נשמה. אם זכה גר יי הוה נהיר ביה מלבא [מלכא] כשמש זורחת. ורוחא דקודשא הוה נפיק מבין גדפי דכרובין דאינן כנפי ריאה והוה ממליל עמיה. ואם לאו נורא ודא נפש הוה דליק ונפיק אשא מלבא ואוקיד ליה. (קרבנא וקובה. כד נאים אתקרי) קובה ישן. ואית שינה לטב ואית שינה לביש, לטב כגון חלום דאיהי סלם (ניא כגון חלום) דחזא יעקב וביה דביק קנה. ושית עוקין דקנה

איהו שית דרגין דנבואה. וסלקין לשתינ נשמי דהוה נאים בהון דוד, דהכי אוקמוה דוד הוה מתנמנם כסוס, וסוס לא נאים אלא שתינ נשמי. ואית שינה לביש, חלמא בישא, דאתמר ביה לגבי אברהם (בראשית טו) ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו. והא אוקמוה בארבע גליות. ובגין דחלום ייתי בתרין דרגין, אוקמוהו קדמאין (כמה דאי אפשר לבר בלא תבן כך אי אפשר לחלמא בלא דברים בטלים, בגין דייטי חלמא כאן על ידי מלאך כאן על ידי שד. בגין דחלמא איהו מסטרא דאילנא דטוב ורע, אבל מסטרא דאילנא דחיי לא אתיא עליה (אלא דקיבה) אלא על ידי קיבה (דקבה) דאיהי שכינתא דיליה. ולית תמן קיבה רע דאיהו שד. קרקבן טוחו, אי בר נש זכאה איהו טוחנת מן לצדיקים דאינון אברים קדישין בפקודין דעשה. ואי לא אזלין בפקודין טבין, מתפרנסין בלחם הקלוקל מזונא קלא בקלון. וושט, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. שטין (ג"א שטיין) לקטין בשטותא. וטחנו בריחים, בדוחקא. אלין אינון טוחנות בפומא. או דכו במדוכה דא חץ. ובשלו בפרור דא אצטומכא. ברי, רזא עלאה הכא, אם זכו ישראל הוה נחית לון אורייתא מן שמיא בלא דוחקא, ולא הוה צריכין לאלפא חד לחבריה הה"ד (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, דלית לחם אלא אורייתא. לא זכו בגין ערב רב דאינון שטין. אתמר בהו שטו העם ולקטו, דיטרחון לאולפא דא לדא (לפרנסה) כל חד בדוחקא. ולחכימיא ברמיזא, אבל לעתיד לבא יתמחון ערב רב מעלמא, ואתמר בהון (ירמיה לה) ולא ילמדו עוד איש את אחיו וגו', ובגין דא וושט איהו לביש ואיהו לטב. חורר וסומק. דינא ורחמי. וברי בודאי אינון שלוחיא דצבורא צריכין כד קראן ספר תורה דיחתכון מלין ולא יימרון להון בהלעטה, כגוונא דערב רב (ד) דאתמר בהון הבשר עודנו בין שניהם, והוה אכלין בהלעטה, וכגוונא דעשו דאתמר ביה (בראשית כה) הלעיטני נא ולא הוה טחנין ליה, אתמר בהון (במדבר יא) ואף יי חרה בעם. הדרא דכנתא, דא איהו נחש בריח נחש עקלתון דומינן צדיקיא (דף קמ"א ע"א) למיכל ליה. ואית חלב טמא דאיהו נחש דאיהו אסיר למיכל עמא קדישא, בגין דעליה אתמר (בראשית ג) ארור אתה מכל הבהמה.

תקונא רביעאה ליום ל"ח ט' תשרי

(זהו תקון כ"ה)

בראשית תמן י"ש (משלי ה) להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא. ובגין דתמן אוצר דאיהי יראת יי מניה אתמליא לצדיקא, ואינון [דאינון] דחלין לקב"ה ירתין האי יש. וערבוביא בישא לא הוה דחלין לקב"ה אלא בגין עותרא. והוה מנסין ליה כגוונ' דא היש יי בקרבנו אם אין. וכל אינון דמנסין לקב"ה, ודחלין ליה בעותרא, ולא דחלין מניה בעניותא כמו בעותרא, לאו אינון אלא ערבוביא בישא. דאית יראה ואית יראה, אית אהב' ואית אהבה. אית מאן דדחיל לקב"ה בגין דייחון בנוי, או דלא נחית לעניותא, או דרחים ליה בגין דיהיב ליה עותרא. ומנסה ליה, כגון נעביד האי פקודא הכי ונחזי היש יי בקרבנו ויהיב לן אגרא בגיניה, אם אין. דאי לא יהיב ליה אגרא בגינהא לא רחים ליה ולא יהיב ליה צדקה ולא יעביד פקודא ומנסי לקב"ה בכל פקודא ועובדא, בודאי האי איהו מאלין ערבוביא בישא דאתמר בהון היש יי בקרבנו אם אין. אלא רחימו ודחילו דקב"ה שלים בכל פקודא ופקודא דעביד בין דיהיב ליה אגרא בטיבו בין דלא יהיב ליה, ובגיד מני באורייתא (דברים ו) ואהבת את יי אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך. ואוקמוהו קדמאין אם חביב עליך נפשך מממונך לכך נאמר בכל נפשך. ואם חביב עליך ממנונך מנפשך לכך נאמר בכל מאודך. דאית בר נש דצלי ואזיל בכל פקודין דלא יהיב עליהו אגרא, ואם הוה יהיב אגרא עליהו לא הוה עביד לון. [דאית בר נש דאזיל בכל פקודין וצלי דיהיב לן אגרא, ואי לא יהיב אגרא עליהו לא הוה עביד לון], דודאי סגיאין אינון מבני נשא דאינון עתירין בעותרא סגיא, ואינון חביבין עותרא דלהון יתיר מנשמתא דלהון, דעותרא דנפשא איהו פקודין טבין בעלמא

תקוני תקונא חמישאה [דף קמ"א פ"א וע"ז] הזהר שכת

בעלמא דין. ואינן דמחבבין ממונא מנפשא אם הוּוּ יהבין ליה כל אורייתא במאה זחי לא הוּוּ יהבין להו בגינה, בגין דממונא חביב עליהו מנפשא. ומה דדחיל ורחים ליה, לאו איהו אלא בגין ממונא. האי דשוי ממונא עקרא ואורייתא דרחים קב"ה נופל. האי רחימו ודחילו לא חשיב ליה קב"ה, אלא עקרא דרחימו ודחילו דקב"ה דאע"ג דאיהו רחים ממזניה מנפשיה. דירחים ליה בממוניה, במה דאיהו חשיב עליה ולא בטפל דיליה, לכך נאמר בכל מאדך. וכן [אית] מאן דחשי נפשיה מממוניה והוה יהיב כל ממונא דעלמא ולא הוה נזיק אפי' באברא זעירא דאית ביה. לכך נאמר בכל נפשך במאי דרחים ליה.

תקונא חמישאה (זהו תקון כ"ו).

בראשית (ישעיה טו) כי באש י' נשפט. אלקים מארי דדינא. ועליה אתמר אלקים לא תקלל. בודאי כמה דלעילא אתמר (תהלים עה) כי אלקים שפט זה ישפיל וזה ירים. כך איהו צריך למהוי דינא לתתא. לדא ישפיל בדינא ולדא ירים כפום (דף קמ"א ע"ב) עובדוי. לדא מטה כלפי חסד. לדא כלפי גבורה. אמת באמצעיתא. ובג"ד אתקרי דיין אמת. אלקים הכס"א בחושבן. דתמן י"ק דאיהי חכמה ובינה. זה שמי עם י"ק שס"ה. מסטרא דשמאלא. ודא י"ק מן אלקים ה' על י' נוקבא. וכד דיין איהו דן צריך למהוי איהו יתיב ובעלי דינא קיימין כגזונא דלעילא דאתמר בקב"ה (איוב א) ויבאו בני האלקים להתיצב על י'. איהו יתיב ואינן קיימין למתבע דינא. ובגין דשטן יעול בינייהו למתבע חוביהון דבני ישראל אינן כמטולא עליה עד דהוה דן להון, ודא איהו להתיצב על י'. ועוד להתיצב על י', לשאלא ולמתבע דינא לגבי (נ"א קמ') קב"ה יקריק כד נהיג עלמא ברחמין, ומקסרגין ותבעין דינא, ודא איהו להתיצב על י'. ותו להתיצב על י', יקוק עמודא דאמצעיתא, דשאלין ותבעין דינא מגבורה ב"ד רברבא דקיימא על עמודא דאמצעיתא, ודא הוא על י'. על דמקרבין דינן קדם גבורא אתמר בהון להתיצב על י'. דאע"ג דבנייהו [דבנוי] אינן ישראל לית ליה [לון] רשו לאעברא על דינא, דאורייתא בדינא אתייהבת. ואומי עליה דלא יעבר עליה. ולגבי דינא. גבורה איהי באמצעיתא וחסד מימינא ועמודא דאמצעיתא משמאלא וכל דינן מהאי אתר תליין. וכל ספירן כלהו אתקריאו דינן גבורה ואפי' יקוק.

דינא (קדמאה) חדא אתקרי דין לדון בחנק, ואתמר (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ. איל, אלעזר ברי, הכא צריך לחדשא מלין, אית עץ ואית עץ, הה"ד (שם כ) כי האדם עץ השדה. ואית אדם דאיהו עץ הדעת טוב ורע. וחובא דאדם איהי נבלתו דאדם קדמאה [עץ השדה, וחובא דאדם קדמאה איהו נבלתו דאיהי עץ הדעת טוב ורע, ומאן] דאיהי עץ החיים לא צריך לתלייא ביה חובא דא. הה"ד לא תלין נבלתו על העץ, דמאן דאכל מעץ דיליה דאיהי עץ החיים אתמר ביה ואכל וחי לעולם.

ועוד לא תלין נבלתו על העץ. עץ דהכא, דא ת"ח דאשתדל באורייתא דאיהי עץ החיים הה"ד עץ חיים היא למחזיקים בה. לא תלין בו נבלתו, דאיהי חובה דחב ביומא לא תלין עמיה בלילה, דמיד יתוב בתיובתא, כמה דאוקמוה מארי מתני' אם ראית ת"ח שחטא ביום אל תהרהר אחריו בלילה דודאי עשה תשובה (נ"א שמא עשה תשובה, שמא ס"ד. אלא אימא ודאי עשה תשובה).

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, דא ת"ח. נבלתו, דא בת עם הארץ. ב דאיהי ריחשא דאם אנת תליא לה ביה או קוברא או קוברתו. ודא איהו כי קבור תקברנו. כי קבור הוא לה. או תקברנו איהי ליה. ואתתא דא לאו אקרי זונגא ויחודא דיליה, אלא איהי כמטולא תליא עליה כחורא קשיר על קדיליה. ובג"ד כי קללת אלקים תלוי, דאיהי קללה דקטילת ליה או אייתי ליה לידי עניותא.

ד"א לא תלין נבלתו על העץ, דא שבת דירית ביה ב"נ נשמה יתירה לא צריך לאתחזיא קדמהא נפשא דשלטא בב"נ ביומין דחול במלאכה דאיהי אסור' בשבת, אלא קבור תקברנו ביום ההוא, דלא אתחזיא קדם זכור ושמור דשבת ובגינ' אתמ' (ג) של נעלך מעל רגלך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. ולא תטמא את אדמתך, דנשמתא יתירה איהי ארץ ישראל דלעילא אדמת קדש דאתמר בה (ידמיה ב) קדש ישראל ליי'.

ועוד לא תלין נבלתו על העץ, דא בר נש דאיהו נבל. עליה אתמר כל המעמיד תלמיד דלאו איהו הגון כאלו מעמיד אשרה. ובגיד לא תלין נבלתו על העץ דאיהו עץ החיים. ד"א לא תלין וגו' העץ, אלין ישראל דאתמר בהו (דף קמ"ב ע"א) (ישעיה סה) כימי העץ ימי עמי. חובא דעבדו עם נבל לא תהא תליא ליה בישראל, דכד עבדו ית עגלא חשיב משה דישראל עבדו ליה. ואמר (שמות לב) למה יי' יחרה אפך בעמך. א"ל קב"ה לך רד כי שחת עמך. מיד נחית וחזא עגל דיוקנא דשור וחמור. (ד) שאיל ליה מאן עבד לך. אמר חמור. ערב רב אשר בשר חמורים בשרם. שור אמר נמי הכי. טבעת דעלה מזל שור. [שור אמר טס דחקיק עלה שור]. בזמנא דאתמר בערב רב ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אודמנת תמן, וארמי כלא אהרן בנורא ונפקת עגלא דיוקנא דשור וחמור. (ה) בההוא זמנא צוחת רוח הקדש ואמרת (ישעיה א) ידע שור קוניהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן. ורשיעא מה חזו למעבד עגל. אלא ודאי אינון הו' מכשפין דפרעה יונוס (ו) וימבררס בני בלעם דאתמר בהון (שמות ח) ויעשו כן החרטומים בלטיהם. וחזו דלא הוה ממשו בהון. אתחזרו עמיה דמשה וקבילו ברית מילה. וקב"ה דידע גלויים וסתירין דהוה ידע בהון דאינון מגזעא בישא. כד הוה נחתא שכינתא (ז) אתמר בה (שם יד) ויסע מלאך האלקים ההלך לפני מחנה ישראל, ולא אמר לפני העם, ובגין דא נטלו קנאה בלביהו ואמרו (שם לב) קום עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו. כגוונא דהוה אזיל קדמייכו. ובגין דא עבדו ית עגלא בחרשין דלהון, ודא איהו ידע שור קוניהו וכר' ישראל לא ידע חרשין. עמי אהרן ומשה בני עמרם לא התבוננו. [ישראל לא ידע, עמי לא התבונן דאבן עמרם, אהרן לא התבונן בחרשין], ודא איהו לא תלין נבלתו על העץ, חובא דא דעם נבל לא תלין נבלתו על העץ דאינון ישראל. ד"א לא תלין וכר' דא גיורא דלא אתגייר לשמא דקב"ה, לא תליא ביה בישראל דאינון עץ כמה דאוקמוה (ח) (ישעיה סה) כימי העץ ימי עמי.

ועוד לא תלין נבלתו, דא נבלות הפה. על העץ, דא לישנא בישא דחובה דא גרים דימות קדם זמניה. ודא איהו כי קבור תקברנו. ד"א לא תלין נבלתו, דא יצר הרע. על העץ, דא נשמת חיים. דמאן דחלל בה אתמר ביה כי קבור תקברנו. וימות בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא איהו דיניה בחנק מאן דעבר על דא.

ג' שמות (ד"א) לא תלין נבלתו על העץ דא נפש' דחול דלא תתחזיא קדם נפשא יתירה ובגינהא אמר למשה (שמות ג) של נעליך מעל רגליך :) תניינא הרג לגנב ולגזלן עונשא ובגין דא הממשכן לחבריה [תנינא הרג למאן דמעני לאלמנה ויתום, והי' אם ענה תענה כר, וכן מאן דממשכן לחבריה] צריך למחזר ליה משכניה בעידן דצריך ליה, כיון דלית ליה אחרא, הי' (דברים כד) השב תשיב לו את העבוס. ואתמר בקרא אחרא (שמות כג) אם חבל תחבל שלמת רעך עד בא השמש תשיבנו לו. ואי נשמתא דבר נש ממלל, אם חבל תחבל נפשא ורוחא. שלמת רעך דא נשמתא. ואם חבל תחבל תפלין דיד ותפלין דרישא, שלמת רעך כסויא דמצוה. עד בא השמש דאתמר ביה כי שמש ומגן יי' אלקים. תשיבנו לו קדם דיתכניש מניה. דעליה אתמר (מלאכי ב) חרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה. מאי צדקה צלותא. ומרפא בכנפיה, כנפי מצוה. דאינון תפלין כנפי יונה. וכנפי מצות

תבנוני תקנא חמישאה [דף קמ"ז ט"ז קמ"ג ט"ז] הוהר שלא

מצות ציצית. היא שמלתו לעורו, משכא דתפלין ואם את לא תחזיר אלין כסויין ליה קדם
 דיתכניש מניה שמשא דאיהו קביה דאתמר ביה (ט) (תהלים פד) כי שמש ומגן יי אלקים. הכי
 יתכניש מינך נשמתא דאתמר בה (תהלים פט) כסאו כשמש נגדי מדה לקבל מדה ובגיד
 עד בא השמש תשיבנו לו, לו לעני דאיהו צדיק, ולשכינתא דאיהו ענייה בגלותא. כד ייתי ליליא
 דאיהו גלותא. במה ישכב (דף קמ"ב ע"ב) שכינתא. דודאי שמשא דאיהו קביה לא נהיר לה בגלותא
 דאיהו ליליא ואשתארת בחשוכא. ובגיד צריכין ישראל לאנהרא לה בגלותא באור ונר דאיהו
 תורה ומצוה, אור נשמתא. ניר נפשא רוחא דאינון סימן ניר. בתי דתפלי למשכב בהו
 שכינתא בגלותא. וכסורא דציצית לאתעטפא ביה במשכבה. ובגין דא אי בר נש לא אנח
 תפלין וציצית במה ישכב איהי בגלותא. עלה אתמר (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל (י) ביום
 רעה ימלטו יי. ובזכות פקודין אלין, ירתין בני נשא תלת קטרין דאינון נשמתא ורוחא
 ונפשא, ובהו צריך למקרי לישראל עלאה דינחית לאנהרא בשכינתא בנהורא דפורקנא דאיהו
 שמש צדקה ומרפא בכנפיה, לישראל דאינון בבי מרעא בגלותא. דצדקה איהי שכינתא עלאה
 עלה אתמר (איכה ב) מי ירפא לך. ואיהי כיה כיה אתון דקיש ערבית ושחרית. וביה נחתא
 לישראל למפרק שכינתא. אבל בימינו אוקים לה ורחם עלה הה"ד (ישעיה נד) ובחסד עולם
 רחמתיך. (יא) ובגין דא נשמתא ורוחא ונפשא אינון משכבא (ניא משכבא) דשכינתא בגלותא.
 ועליהו אתמר (דברים כד) ושכב בשלמתו וברכך. ובגין פקודין אלין שריא שכינתא על בר נש,
 ועל נשמתא אתמר (יב) (מכה ו) משכבת חיקך שמר פתחי פיר. דלא תדור אם לא תשלם
 הה"ד (משלי כב) אם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתיד ואשתארו רוח ונפש יתומים.
 ואם נשמתא עברת על פקודי אוריית' ואנחת חובין בגופא, דין איהו ליפרע מנכסי יתומים
 בפקודין דעשה דאשתאר לון מנשמתא, דבגין חובין נטלין בחייביא משכונא דאיהי נשמתא.
 ודא איהו (שמות כב) אם חבל תחבל שלמת רעך, ואי אית ליה חובין ואית ליה זכוון אתפרעו
 חובין בזכוון, ואתמר יצא שכרו בהפסדו, מיד חוזרין ליה לגופא קדם דייתי שמשא. ודא איהו
 עד בא השמש תשיבנו לו. דכד נאים בר נש נשמתא סלקא מניה ולא נחתת בגופא עד
 דפרעת כל חובין דעבד בר נש בהווא יומא, ובגיד ממשכן לה ההוא ביד דלעילא בגין
 דמקטרג סליק אבתרהא למתבע מינה דינא בארבע מיתות ביד. תרין דאתמר לעיל. ותרין
 דאינון שריין על אינון דמגלין עריין דאורייתא. זכאה איהו מאן דנטיר לה בכל יומא.
 ובזמנא דחובין אינון רברבין ומלוה בר נש חובין על משכונא. אבד משכונא דאיהי
 נשמתא ולא חזרת לגביה. וכלא איהו בדין. דדן לה גבורה דאיהו ביד רברבא בכל ליליא
 בתרין עשר שעתין ובשבעין ותרין רגעין כחשבון חסיד דאתמר ביה (ישעיה טו) והוכן בחסד
 כסא, ורוא דמלה (איוב ו) ותפקדנו לבקרים לרגעים תבחננו. ואית חובין דאינון בסתר ולא
 יכלין לאסהדא בהון מלאכין דאזלין עם נשמתא דאתמר בה (תהלים צא) כי מלאכיו יצוה לך.
 הא שכינת' סהידת עליהו הה"ד (ירמיה כג) אם יסתר איש במסתרים, בגין דשכינתא על רישיה,
 דאתמר בה דע מה למעלה ממך עין רואה ואזן שומעת וכל מעשיך בספר נכתבים, ולזמנין
 נשמתא לא הות מודה בחובין דתבע עליה יצר הרע וחשיד יצר הרע בהאי, (ניא ולזמנין
 נשמתא לא חבת וחשיד יצר הרע בהאי) ואזלין לגבי ביד ודן עליהו דין הנשבעים. אומיא
 נשמתא עליהו ואתפטרות. ואם לאו פרעת. ואית חובין דאתמר בהון (איוב לו) וביד כל אדם
 יחתום. ומראין לה חתימת ידא. ואית חובין דאינון על תנאי דאתני עליה לפרעא לון בהאי
 עלמא דחובין דיליה באחריה דלא יגבה לון תובע אלא באחריה. ואלין אינון חובין דעשרין
 שנין. ואית חובין לתתא דאיקמוהו קדמאין דעד עשרין שנין (דף קמ"ז ע"א) מענישין לתתא ולא
 לעילא, ואית חובין דמענישין לעילא ותבעין לון לעילא ביד רברבא. ובגיןיהו ממשכנן
 נשמתא לעילא ולא מניחין לה לנחתא לתתא, אבל בחובין דמענישין עליהו לתתא לא
 מענישין

מענישין לה לעילא ולא מעכבי לה תמן. ואית חובין דנשמטא דגבין מנייהו בכל אתר כגון ומקלל אביו ואמו דאתמר ביה מות יומת מביד דלעילא ומביד דלתתא. דאתדנת בתרין דינין. ובגין חובא דא בכל אתר דאשכחין לה לעילא גבין מינה. ולית פקודא דלית לה (נ"א דלא אית לה) רשו לאגנא עלהא. דאית חובין דדיינין לה בדינים חמורים לנשמטא, ויית מצוה דאיהי מטרוניתא כגון מצות תפלין ואגינת עליה ופרישת גדפהא עלה ולית רשו למקטרג לקרבא תמן. ואית חובין דמטרוניתא לית לה רשו לאגנא הה"ד (שמות כא) מעם מזבחי תקחנו למות. אבל פקודין אית דאינון שפחות מאלין פקודין דאינון על מנת לקבל פרס אע"ב דייתון לאגנא עלה, נטלי לון מקטרגין תחות רשותייהו, (נ"א נפקין לה מקטרגין מרשותייהו). ואית חובין אחרנין דאתקריאו חלוקי דיינין על חובין דחולקין בהון מנהון מטה כלפי חסד, ודיינין לה לנשמטא בממון דאיהו דיני ממונות. ואית אחרנין דחולקין עלייהו ואינון נוטין כלפי חובה למידן לה בדיני נפשות. אם זכוון מתגברין על חובין דנין לה בדיני ממונות וגבין מזכוון דאינון גמילות חסדים דיליה. ואם חובין מתגברין דיינין לה בדיני נפשות מסטרא דגבורה וגבין בה נפש ורוח. ולעילא לית משוא פנים בין זכאה לחייבא, וכן צריך להשוות לתתא גבי דינא זכאה עם חייבא מסטרא דאמת עמודא דאמצעיתא. ולא יהא דיינא רשאי למעבד משוא פנים לחד מנייהו בדינא, דבדינא דלעילא אתמר ביה לא ישא פנים ולא יקח שחד. ווי ליה לדיינא לתתא דאשתני מדיינא דלעילא. דאכחיש עובדא דבראשית ולא יימא דא מהימנא מדא. דכמה דאיהו לתתא שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך לדיינא גופין. הכי אית לעילא שופטים ושוטרים לדיינא נשמטא. ולא יוקיר לדא יתיר מדא. אלא תרוייהו בהשוואה בדינא. ואינון צריכין למשמע קדם דיינא. ולא ימללון עד דשאל לון דיינא ויהיב לון רשו למללא. ויהון קדמיה בדחילו בגין דשכינתא שריא עלייהו. ומאן דתבע קשוט כאלו מקיים על עלמא דין אמת. (ס"א דין אמת) וכ"ש מאן דדן דין אמת כאלו מקיים (תהלים סו) אמת מארץ תצמח. ווי ליה למאן דאוקים שקדא ואפיל אמת דגרים (וינאל ח) ותשלך אמת ארצה. ומאן גרים דא. דיינא דלא דן דין אמת. ובודאי דין דדן דין אמת כאלו הוא אפיק לשכינתא ולישראל מגלותא ואוקים לון מארעא. קם רבי שמעון על רגליו. וסליק ידי לגבי עילא. ושבח למארי עלמא. ואמר רבון עלמא עביד בגין שכינתא דאיהי בגלותא. ואם איהי באומאה [הא בעלה יכל למעבד התרה. ואם איהו נדר או נשבע דתהא בגלותא עד זמנא ידיעא ואיהו ב"ה דאינון חכמה ובינה ואיהו אתחרט הא תלת בני נשא יכלין למפתח ליה. ואינון תלת אבהן לעילא לקבלייהו. ואם נדר או נשבע ו' דאיהו בן י"ה ואתחרט. הא אריא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה. הה"ד ה' צבאות יעץ ומי יפר. ואם לא תתחרט. אנא בעינא כר] הא אבא ואמא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה הה"ד (ישעיה יב) י"י צבאות יעץ ומי יג' יפר. אם התלמיד אומי. הרב יכל למעבד התרה. ואם נדר או נשבע. בן דאיהו ו' דלא יפרוק לה, ואלא דתהי בגלותא עד זמנא ידיעא ונדר או שבועה איהו ב"ה דאינון חכמה ובינה ואיהו אתחרט. הא תלת בני נשא יכלין למפטור ליה. ואינון תלת אבהן לעילא לקבלייהו. ואם לא תתחרט. אנא בעינא מינך ומכל אינון דמתיבתא דלעילא ותתא. דתעביד בגין רעיא מהימנא דלא זו משכינתא בכל אתר. ואיהו עאל שלם בינך ובינה זמין (דף קמ"ג ע"ב) סגיאין. ומסר גרמיה למיתה בגינה ובגין בנהא הה"ד (שמות לד) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. ואם הוא נדר מסטרא דאבא ואמא ולא בעי. אנא סליק לגבי ההו דאתמר ביה (דברים טו) כי יפלא ממך דבר יד' דאתמר ביה במופלא ממך אל תדרוש דיפטור נדר. ואע"ג דשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה כנדה. דאיהו יפריש בין דם לדם ואתפתח מקורא דילה לדכאה לה במים דאורייתא מים חיים דלא פסקין. ואפריש מינה דם נדה דאיהי לילית דלא אתקריבת בהדה. דאיהי חובא דנשמטא דסאיבת לה. ולית לה רשו לסלקא נשמטא לגבי

תקוני תקונא שתיתאה [דף קמ"ג ע"ב קמ"ד ע"א] הזהר שלג

לגבי בעלה להווא אתר דאטייהיבת מתמן. ואתדנת בין דין לדין. בין דיני נפשות לדיני ממונות. דאית מאן דפרע בממוניה. ואית מאן דפרע בנפשיה. ובין נגע לנגע כמה דאוקמוהו איכה ישבה בדד דאיהי חשיבא שכינתא בגלותא כמצורע דאתמר ביה (ויקרא יג) בדד ישב מחוץ למחנה. מחוץ ודאי. דא גלותא דאיהי לבר מארעא דישראל דאיהי מותבא דאת ה'. ואי מקורא לא יכיל למפתח עד דיפתח ליה ההוא דסגיר ליה. אנא מפייסנא ליה בגין יוד קא ואו קא. דאיהו יחודא דיחודיה תמן. ובגין לבושין דאתלבש. מיד אתפתחת מקורא ואתדכיתא שכינתא. ורוא דמלה מקוה ישראל מושיעו בעת צרה. מושיעו ודאי. ההוא דמקורא דמקוה בידיה.

(זהו תיקון כ"ז) תקונא שתיתאה ליום ט"ל יום הקדוש

בראשית, תמן תרי אש, ואלין אינון תרין אשין דאינון בורא מאורי האש, ועלייהו אתמר סמכוני באשישות בתרי אשות. ואמאי אמר בהון סמכוני. אלא בליל שבת נשמה יתירה קא נחתא לסמכא שכינתא תתאה בגלותא דאתמר בה נפלה ולא תוסיף קום. וכד אתא מוצאי שבת אסתלקת נשמתא יתירתא דבה וינפש. וינפש מיד דאיהי אסתלקת וינפש דלית מאן דסמך לה. בההוא זמנא איהי אמרת לישראל סמכוני באשישות דאינון מאורי האש. ומאי ניהו תרי תורות, דאינון חצובות מאש דאיהי אלקים מדת הגבורה. ומאי ניהו. למודי יי'. תרין שפון דאקרן להבות (נ"א דאוקדון בלהבות) אש. ואינון תרין תפוחין דמנהון רוחא דמשיחא נפיק דאתמר ביה (ישעיה יא) ונחה עליו רוח יי'. לבת מלך דהות בבי מרעא מרחימו דבעלה דאול בעלה. איהי נפלת למשכבא. צוחת ואמרת סמכוני באשישות הא איהי בבי מרעא. היא אומרת רפדוני. במאי. בתפוחים דמתרבים בעצי היער. ואלין אינון עצי בשמים. קם סבא (תליתאה) ואמר ר' ר' הא אנן בעצי בשמים מבדילין והכא איהי לא אמרת אלא בתפוחים. אלא אנן מברכין על עצי בשמים בגין דאתמר בהון וריח אפך כתפוחים. ולא עוד אלא כל מיני בשמים אינון טבאן לברכא עליהו, ואנן דעבדין בהדס. בגין דאית ביה תלת עלין דאתקריאו תלת הדסים דרמיון לתלת אבהן. אבל תרין נוקבין דחוטמא אינון לקבל תרין תפוחין דאינון תרי נביאי קשוט די בהון עתיד לאפקא רוחא דקודשא דאיהו רעיא מהימנ' דלעיל'. א) דביה אתישב' נפשא דילה. ובג"ד איהי אמרת רפדוני בתפוחי' כי חולת אהב' אני, (דף קמ"ד ע"א) בלילא דשבת אתמר קמתי אני לפתוח לדודי בשבת. וכד נפיק שבת אתמר ודודי חמק עבר. ובההוא זמנא בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא ענני. עד דאומינא דבזמנא דייתי זמנא אחרא דאוחיד [אוחיד] בידיה ולא אשבקיניה למיזל כמה דאתמר אחזתיו ולא ארפנו, עד שהבאתיו אל בית אמי דא בי מקדשא דלעילא. ואל חדר הורתי דא בי מקדשא דלתתא. ובזמנא דאחיד בידיה בפורקנא בתרייתא לא יחא לי כזמנין אוחרין. דבכל פורקנא ופורקנא הוה אתי ולבתר הוה פרח מנאי. אבל בפורקנא בתרייתא אנא אחיד ביה וקשיר ליה בכמה קשירין דרחימו דלא יוזח מנאי לעלם ולעלמי עלמין. דבכל גלותא וגלותא הוה אזיל מנאי והוינא שאיל עליה לכל עובר ושב [עד דהוה אתי לגבאי] הה"ד כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי. וזמנין לא הוינא אשכח מאן דיימא לי מדי מגיה, והוינא אומי בגיניה לכל בני קרתא הה"ד השבעתי אתכם בנות ירושלם אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני. וכמה זמנין על משכבי בלילות דאינון גליות בקשתי את שאהבה נפשי ולא הוה מאן דיימא לי עד דאיהו הוה אתי, [ייתי], וכען בפורקנא (נ"א בגלותא) בתרייתא [וכען בגלותא בתראה] ברח דודי בכעסא סגיא, ושאלנא בגיניה ולא אשכחנא מאן דיימא לי מדי. ובג"ד אנא אומינא דבזמנא דייתי ואחידנא בידי דלא יוזח מנאי, ואנא אחזתיו ולא ארפנו. אחזתיו בקשורא דתפילין דיד, ולא ארפנו בתפלין דרישא. תיח דודהא כד ייתי לגבה, יימא לגבי תרין משיחין נשכימה לכרמים דאינון

דאינון ישראל, די בהון אתמר (ישעיה ה) כי כרם יי צבאות בית ישראל. נראה הפרחה הגפן דאיהי שכינת' בהון. הנצו הרמונים אלין אינון דמליין מצות כרמון. קם ר' שמעון ואמר סבא סבא, נשכימה לכרמים, הא אית כרמים דלאו אינון ישראל, בגין דא שמוני (ס"א כגון דשמוני) נוטרה את הכרמים כרמי שלי לא נטרתי. ואינון ערבוביא דערב רב דאינון מעורבין בהון בישראל בגלותא. ובגין דא כד ייתי קב"ה לגבי שכינתא, איהו ימא לגבה נשכימה לכרמים נראה אם פרחא הגפן בהון דאתמר בה כי כרם יי צבאות בית ישראל, הנצו הרמונים אלין ודאי אינון דמליין מצות כרמונים. שם אתן את דודי לך אלין דאינון רחמיין דילך תמן יהיבנא לון לך. (שי"ש ב) כי הגה הסתו עבר שולטנו דשאר ממנו עמין. הגשם חלף הלך לו שלטנותא דערב רב. בההוא זמנא ימא לגבה שובי שובי השולמית, בתרי בתים דאינון בית ראשון ובית שני לתתא. שובי שובי בבית ראשון ושני לעילא, ונחזה כך. ד"א שובי שובי ארבע זמנין, בארבע אתון דילה דאינון אדני, ונחזה כך בארבע אתון דיליה דאינון יקוק. אמר קב"ה לגבי ישראל ארבע זמנין שובי בשכינתא בתיובתא. ונחזה כך בארבע כוסות דפורקנא דאינון בפסח דחייבין ביה ישראל למשתי ארבע כוסות כגונא דארבע גאולות. שובי שובי בארבע יחודין [ס"א יסודין] דילך, ונחזה כך בארבע חיות, ונחזה כך בשמיא וארעא ומיד (דח"י טו) ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים יי מלך. בההוא זמנא הנצנים נראו בארץ אלין אבהן, זכון דלהון אתגליאן על שכינתא דאיהי ארץ החיים ועל בנהא דאתמר בהון (בראשית כח) והיה זרעך כעפר הארץ. עתהזמיר הגיע, אז ישיר משה ובני ישראל. וקול התור נשמע בארצנו. (ישעיה נב) קול צופיך נשאו קול יחדיו ירננו כי עין בעין יראו בשוב יי ציון. בההוא זמנא קב"ה משבח לה, הה"ד ראשך עליך ככרמל דא תפלין (דף קמ"ד ע"ב) דרישא. ורצועין תליין מכאן ומכאן כזמורות דאינון ככרמל דתליין מגפן. ודלת ראשך כארגמן דא תפלה ידי. מה דהוה דלת בגלותא ענייה הה"ד תפלה לעני כי יעטוף. תהא לבושא כארגמן דאיהו סוד איוריאל ר"פאל ג'בריאל מ"יכאל נ'וריאל. מלך אסור ברהטים דא קב"ה יקוק. דיהא אסור בארבע בתים דילה דאינון אד' ארבע רהטי מוחא, דיהא אסור ברהטים כגונא דא יאקדונק'י, כי שמך כך וכך שמך, ודא איהו סוד אמן מן ארגמן. ד"א ראשך עליך ככרמל דא ראש דברך אמת, דלת ראשך כארגמן דא שכינתא. מלך דא אברהם. אסור דא יצחק בעקדה בקשרא דתפלין דדרועא שמאלא. ברהטים ב) דא יעקב בארבע רהטי מוחא דתפלין דרישא דאתמר (בראשית לו) ברהטים בשקתות המים. קם ר' שמעון ואמר אתכנשו חיילין קדישין עלאין ותתאין למחמי בקשוטה דכלה, דהא חופה מתתקני לגבה חתן קא נטיל לה תמן. פתח ואמר אליהו אליהו, נחית הכא אנת וחיילין דנשמתהון דצדיקייא דמתיבתא עלאה ותתאה לקשטא לכלה. ג) מיד הא נחית אליהו בכמה חיילין דמלאכין וכמה נשמתין. פתח ד) ואמר. ראשך עליך ככרמל. כלה כמה מתתקני ראשך בתפלין דאיהו (נ"א דאינון) פאר על ראשך דעליהו אתמר ה) פארך חבוש עליך. ורצועין תליין מהאי סטרא ומהאי סטרא. מה דהוה תלתלים שחורות כעורב, הא אינון ירוקין ככרמל. כעלין ירוקין דאינון בגפנין ככרמל. ומה דהוה בגלותא דלת, תפלה לעני, דא תפלה דיד דבה היא [הוה] מתעטפא עני בגלותא (ס"א בצלותא) הה"ד תפלה לעני כי יעטף. כען אתמר כך ודלת ראשך כארגמן. מלך אסור ברהטים. אלין ארבע רהטי מוחא ארבע בתי דתפלין דאינון אקיק. וכן ביד. אקיק כחושבן חד ועשרין אזכרות דתפלין דרישא, וכ"א אזכרות דתפלין דיד וסליקו לחושבן אקיק. אקיק הוא מלך אסור ברהטי, אשרי אקיק ואיהו ראש. יקוק קרינן ליה אסור בכלהו אזכרות, ד"א ראשך עליך ככרמל, רישא דילך כלה על כלהו חיילין סלקא. על ששים המה מלכות דאינון שתין סודי משנה [דאינון שתין מסכתין] וסליקן לשית מאה ולששים רבוא. ושמונים פלגשים דהוי תמנין ספרי דאגדתא

תְּקוּנֵי תַקְנָא שְׁתִּיתָא [דף קמ"ד ע"ב וקמ"ב ע"א] הוֹדָר שְׁלֵה

דאגדתא, ועלמות אין מספר, אינון הלכות דלית לון מספר וחושבן, דאינון נימין דשערין דכלה דלית לון חושבנ'. ואנת כלה סליקת על כלהו הה"ד (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה. ד"א ראשך עליך ככרמל. שערך דילך כמה איהו מתתקנא בתלת עשר תקונין. דאינון תרי עשר מזלות וסיהרא תלת עשר. ונימין דילך אינון כוכביא ומזלי דלית לון חושבן. ודלת ראשך אנת (הוא) דהוית סיהר עניה תחות כלהו כוכביא. מהדקא בין רגליך. הה"ד (רות ג) ותגל מרגלותיו ותשכב. כען הא אנת רישא לכלהו. כארגמן דאיהו אמן יאקדונק"י אנת אדני. מלך דאיהו יקוק אסור ברהטים דילך. ארגמן איוראל ריפאל ג'בראל מייכאל ג'וראל חיילין קדישין, שמעו. כד חתן דאיהו שמשא ייתי לאנהרא לסיהרא איהי אתקשטת בשערהא דילה. מתתקנא בתלת עשר (נ"א בתריסר דקנין (ס"א דרגין) (תקונין) דאינון תריסר מזלות. שמשא (נ"ל וסיהרא) [תריסר מזלות וסיהרא, שמשא], הוא כחתן יצא מחופתו. ואיהו ישיש כגבור לרוך ארחין ברקיעא. ישיש [יצין] לגבה ודאי, הה"ד משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים לאסתכלא לגבה ברקיעא, דאיהו (ס"א דא איהו) ישיש [לאסתכלא לגבה ברקיע, ודא יצין] מאי כגבור. מה גבורה עביד בהאי. אלא תרין עשר משקופין אית ברקיע וכלהו חיילין מקטרגין לגביהו נטורי תרעין. שמשא מתעטרא באתון דתפלין דאיהו שם יקוק. ואתלבש בגבורה, הה"ד יקוק כגבור יצא (ודא איהו ישיש) כגבור לרוך ארת. ובקע חלונות כלהו דרקיע ועביד תרין עשר ארחין כמה דעבד משה על ימא, ודא איהו לרוך ארת. ובגין דנטיל בקדמיתא מגבורה. שמשא נפיק סומקא. לבתר אתלבש בחסד (דאיהו חוור, וביה אשתכך רוגזיה דשמשא. ירוק הוה מסטרא דעמודא דאמצעיתא. וכד אתלבש (נ"א אתלבן) בחסד בנהורא חוורא, מניה יהא נהיר (לסיהרא. מקצה השמים מוצאו דא עמודא דאמצעיתא. קצה דילה [דיליה], צדיק. ותקופתו על קצותם תרי סמכי קשוט. ובהון אין נסתר מחמתו. דא שכינתא עלאה (ה) דאיהי חמה. מן תמן יצטבע [נצבע] בגוון ירוק דאיהו רחמי. בההוא זמנא מסתכלין שמשא וסיהרא כחדא. ואין נסתר מחמתו דאיהי חופה דילה. ובההוא זמנא נטלת היא מתלת גוויין. לאתפארא קדמיה בתלת גוויין דעינא. דאינון חוור סומק ירוק. ובההוא זמנא איהו ימא לגבה הסבי עיניך מנגדי שהם הרהיבוני, מוקדין לי בשלהובין דרחימו דילך. ובוצינא קדישא, תרין עינין אנון תרין לוחין יקירין דאורייתא דאתמר בהון לחת אבן כתובים באצבע אליקים כתובים משני עבריהם. ומרקמאן מתרין עשר גוויין מהאי סטרא. ומתרין עשר גוויין מהאי סטרא. דאינון ארבעה ועשרין סטריין [ספריין]. ועליהו אתמר (שמות לב) מזה ומזה הם כתובים. זיה וזיה תרין זמנין, ארבעה ועשרים ספרים. ואינון תרין עשר אנפין ותרי עשר גדפין דחיזון, הה"ד לפני אריה אל הימין לארבעתם גוון חוור דעינא. לפני שור מהשמאל לארבעתם גוון סומק דעינא. לפני נשר לארבעתם אינון גוון ירוק דעינא. דאתמר וארבעה פנים לאחד וגר. וד' כנפים וגר הא ארבעה ועשרים. גדפין אינון כנפי עינא, ועליהו אתמר מזה ומזה הם כתובים. וחיזון בהון כתיב (ישעיה ו) וקרא זה אל זה ואמר קק"ק יי צבאות מלא כל הארץ כבודו. זה אל זה ודאי כגוני דלוחין דאורייתא (ו) דאתמר בהון (שמות לב) כתובי משני עבריהם מזה ומזה הם כתובים לחות אבן כתובים וגר אבן, מאי אבן, דא אבן השתייה שממנה הושתת העולם. והיא בת עינא. עלה אתמר (זכריה ב) על אבן אחת שבעה עינים. ואינון שבעה גלדי עינא. ועליהו אתמר (תהלים קט) שבע ביום הללתיך ודא מלכותא קדישא דאתמר בה אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה. מאן אינון הבונים, אלין אינון מארי מתניתין דאינון בנאן בניינן דעלמא, ופוסקי הלכות דמאסו בה בגלותא. אתמר בה היתה לראש פנה, בגין דאיהי הלכה למשה מסיני. קבלה למשה. ומה דהות בת עינא אוכמא. מינה ובה יהא קביה נהיר עלמא בגין דאיהו נהיר בה. ועיינין דנהרין באורייתא, עליהו אתמר עיני כל אליך ישברו ואתה נותן להם את אכלם בעתו. וצריך בר נש לאתעסקי בהון תדיר ערב ונקר וצהרי תמיד בגין

בגין לאסתכלא בה קב"ה בעיניו, הה"ד (דברים יא) תמיד עיני יי אלקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה. ואוליפנא תמיד מתמיד. תמיד דערב ובקר מתמיד (ס"א לתמיד) דתמיד עיני יי אלקיך בה. והא תמיד דערב ובקר דק"ש איהו. אלא מכאן אוליפנא דמאן דקרי ק"ש יא) ערב ובקר בכל יום תמיד כאלו קיים והגית בו יומם ולילה באורייתא. הה"ד לא ימוש ספר התורה הזה מפיד והגית בו יומם ולילה. וספר תורה (דף קמ"ח ע"ב) איהו עין. תרי כנפי עינא תרי לוחי. ועליהו אתמר תמיד עיני יי אלקיך בה מראשית השנה. ומאי בה. בבת עין דאיהי שכנינא, וכנפי יב) עינא עליהו אתמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, תלת גוונים כלל ופרט וכלל. ואינון אהיה אשר אהיה דאינון כלל בכל אורייתא. אהיה כלל, אשר פרט. אהיה כלל. קריצין דעל עינין עליהו אתמר (ש"ה"ש ד) תלתלים שחורות כעורב. ואינון תלי תלים. מצחא דעל עינין, בה ציץ נור הקדש מרוקם בגוונים וציורין דבי מקדשא דלעילא, וציורין דילה שרטוטין בפותיא ובאורכא. מנהון דקיין מנהון רברבין. ועליהו אתמר במקום שאמרו להאריך אינו רשאי לקצר אינו רשאי להאריך, להאריך מסטרא דו, לקצר מסטרא דו, אנפין דמטרוניתא, אינון מ"ט אנפין טהור, נהרין כשושנה חוור וסומק. נטלין מימינא ושמאלא. גוון חוור בליבון דענוה. [גוון] סומק בבשת דחילו. יא) בשת, כד אתחזרו ירוקין הא חתן דילה אסתלק לגבי חמה ג) דאיהי אימא עלאה. ומאלין תלת גוונים דאנפין תליין שבעין ותרין אנפין כחושבן חס"ד. ובהון רי"ו אתוון כחושבן גבורה. ודא איהו רזא דויעבר יי. רזא דעיבור, נהיר בהון לגבי כלה בארבע אנפין הה"ד וארבעה פנים לאחת. ועמודא דאמצעיתא איהו וא"ו עיבור השנה דאית בה תלת עשר ירחין. ואנון (נ"א ואיהי) בראשי תיבין ו"הו אג"י ו"ה, וביה איהו (אשה) (נ"א איש) ואיהי (אשה) עוברת. סוד העבור יסוד. דאיהו יסוד טפה דמינה אתעביד עבור דאיהו וא"ו, דהא וא"ו בלא טפה לית לה עבור. ודא איהו מוחא דתמן חכמה. וא"ו איהו חוטמא מתתקנא באנפין. עליהו אתמר וייצר יי אלקים. ונהרין בחוור וסומק. וחוטמא דאזלא בארץ מישר איהי חותם אמת. ואם לאו איהי בארץ קשוט לאו איהי חותמא דגושפנקא דמלכא. ובג"ד ציורא דמטרוניתא דיוקנא דילה דחוטמא מתתקנא באנפין ובארץ מישר על אנפין, ותרין נוקבין דחוטמא תרי נביאי קשוט. פומא ברתא דמלכא. ובה לשון למודים דאיהו צדיק. ועלה (נ"א ועליהו) אתמר (ש"ה"ש ד) כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה באורייתא. פומא כללא דכלא. מינה קול ודבור דאינון ריק, מינה הבל דאיהי ה'. פומא דיקא סתימא באות י', מתתקנא בשמא דיי. ובג"ד כחוט השני שפתותיך ומדברך נאווה. צוארך כמגדל השן דא ירושלים, עלה אתמר כמגדל דוד צוארך. תכשיטין דילה כהנים לויים ישראלים. בנוי לתלפיות, דא צדיק דאיהו תל שהכל פונים בו. פנות דיליה תרין נביאי קשוט. דשכינא ודאי איהי ירושלם. תכשיטין דילה תלת אבהן. חרוזין דילה תרי סמכי קשוט. ד"א צוארך דא אורייתא. תכשיטין דילה רמ"ח פקודין דילה. חרוזין וקמיעין דילה אינון ממנו על שסיה לא תעשה דנטרין לה בהון. וכד אסתלק צואר בתכשיטין דילה לגבי חתן כמה ריחין טבין סלקין בה. הה"ד מי זאת עולה מן המדבר, דא טורא דסיני דאיהו צואר עלמא. מקטרת מר, דא קב"ה דאתמר ביה אלך לי אל הר המור. יי) ולבונה, דא סיהרא קדישא, עלה אתמר ואל גבעת הלבונה. מכל אבקת רוכל, דא צדיק דאיהו כל כליל ככלא. ד"א צוארך דא אורייתא דבעיפ הלכה למשה מסיני, מקטרת מור. אמר מר. טו) ולבונה לבון ההלכה. מכל אבק רוכל, דא צדיק דאית ביה מכל מינים, ודא נהיר לה לאורי דבעיפ ומיד (דף קמ"ז ע"א) דאיהי מתקשטא בכל מיני תכשיטין ירושלם דאיהו צואר עלמא. קב"ה אסתר לה, הה"ד (זכריה ב) ואני אהיה לה נאם יי חומת אש סביב. ואיהו מחבק לה בתרין דרועין הה"ד (ש"ה"ש ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. וידין דמטרוניתא כלה קדישא. אינון רשימין כלהו בשמא דיקוק, כגונא דא (אמר המגיד הלשון מוטעה גזל שחלושן כף) בכי יי. בחמש אצבען ה'. בדודא דילה

דילה ו'. בכתף דילה ה'. בכף דילה מצוירין כמה שרטוטין כענפין דאילנא דחיי לרשמא ביה דאיהו עץ החיים, הה"ד עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר. מימינא דלילה אתייהבת אורייתא דבכתב. משמאלא דלילה אורייתא דבע"פ. ובאן אתייהבו, בתרין לוחין דאתמר בהון (ט) שני שדיך כשני עפרים תאמי צביה. ועוד ו' איהו אורייתא דבכתב דאתייהבת בתרין דרועין דאינון שית פרקין. ובאן אתייהבת בתרין לוחין דאינון שני שדיך. ואינון ו' (י) (ובהון צורת ז') ובהון צר הה"ד וייצר ואינון תרין בתולין (י) דעולימתא דאיהי אורייתא דבע"פ דאתמר בהון (שמות לב) וישבר אתם תחת ההר. חתן דילה ההוא אמר (דברים כב) לא נמצאו בתולים לנערה וענשו אותו מאה כסף. אלין מאה ברכאן. ולו תהיה לאשה לא יוכל לשלחה בגלותא כל ימיו. שבחא דגופא, זאת קומתך דמתה לתמר. ומאן דידע שעור קומה דילה איהו ירית עלמא דאתי. דאיהו ו' דאתמר ביה (ירמיה יז) מקוה ישראל יקוק. מקוה דאיהו קומה דילה, שעור דילה. שעור קומה דא צדיק דאתמר ביה (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח. ועלה אתמר דמתה לתמר, דאתמר בה ויבאו אלימה ושם שתיים עשרה עינות מים (ט) ושבעים תמרים, (שמות טז) י"ב עינות, אלין אינון תרין עשר פרקין, דאינון שית בתרין דרועין, ושית בתרין שוקין. הה"ד ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש. מאי בתרשיש, בתרי שש. כ) בתרין דרועין שית פרקין. וכן שית אחרנין בתרין שוקין. שוקיו עמודי שש. אלין אינון י"ב עינות מים, שבעים תמרים, די בהון צדיק כתמר יפרח. הא אינון חמש אצבען. ובהון תליסר כא) פרקין אינון חיי. וכן חיי ביד ימין תלתין ושית. וכן חיי חיי בתרין רגלין, הא ע"ב. (אמר המגיד תימה כי הפרקין ארבער ואיד אמר תליסר) שבעין דלהון שבעין תמרים. תרין צדיקי כתמר יפרחו בהו. ובהון כתיב מה יפו פעמך בנעלים בת נדיב, נעלים דילה, נעילת החג ונעילת הפסח. ולא צריך לאתחזאה קדם נעלים דחול דאינון שאור וחמץ. ועלייהו אמר למשה של נעליך מעל רגליך. דתרומה וחולין כגוונא דא. לא צריך לאתערבא תרומה בקדש, וכן מלאכה דחול לא צריך לאתחזאה קדם מלאכה דקדש דאיהו מלאכת הכהנים. וכן אש דחול לא צריך לאתחזאה בשבת קדם אש דקדש. דכלהו חול ואחרנין קדש. ובג"ד מני המבדיל בין קדש לחול, הא ציון דאיהי שכינתא נפקא בכל קשוטין דילה וכל עלמא מורין לה באצבע הה"ד (ישעיה לג) חזה ציון קרית מועדנו וחתן נפיק מעוטר לגבה. וכל עלמא אמרי צאינה וראנה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו, ביום חתונתו וביום שמחת לבו. חתונתו שכינתא עלאה. שמחת לבו שכינתא תתאה. יום דתרווייהו עמודא דאמצעית'. בוצינא קדישא, הא כלה מתקשטא לגבי בעלה דאיהו יקוק ברא דמלכא.

(זהו תיקון כ"ז)

תקונא שביעאה

(דף קמ"ז ע"ב)

דא איהו בראשית ברא אלקים. בראשית אבא ואימא. יקוק אלקינו, ברא יקוק, ברא דאבא ואימא. אלקים ברתא. [ואינון אריא דילן] ועלייהו אתמר (ויקרא יט) איש אמו ואביו תיראו. כבד את אביך ואת אמך, אביך דא קביה, אמך דא שכינתא, דחילו דילה בפקודין ולא תעשה. אוקירו דילה בפקודין דעשה. וכל אינון דמקימי פקודי דעשה. עלייהו אתמר (שמואל ב) כי מכבדי אכבד. ואינון דעברין על לא תעשה עלייהו אתמר ובזי יקלו, אמר בוצינא קדישא רבי רבי, ומה הוא אוקירו ובזיון לקביה בפקודין דעשה ולא תעשה. אלא בודאי כד שכינתא איהי בגלותא כל מאן א) דעביד מצוה לאקמא לה מן גלותא כאלו אוקיר לקביה. למלכא, דהתה ליה קטטה עם מטרונית', וארמי לה מן היכליה, ואיהי אזלת לגבי שכינתא, והלא כל מאן דמקבל לה בביתיה ואוקיר לה (ודאי אוקיר למלכא) ואעיל שלם בינתא ובין בעלה. הלא כל יקרא דעביד לה. למלכא עביד, דאם מלכא כעס עלה זמנא חזא אז תרין יהא ליה שלם עמה ויחזיר לה לביתיה. ואיהו שאיל לה מאן אוקיר לך אז מאן ולל

זלזל בך. או אם תריך לה למלכותא אחרא. כגוונא דא קביה תריך לה לשכינתא וארמי לה מביתיה הה"ד ובפשעיקם שלחה אמכם. והלא כל מאן דאוקיר לה בגלותא לקביה אוקיר. או מאן דמזליל בה. לקביה מזליל, ובגין דא כי מכבדי אכבד ובחי יקלו, דאף על גב דקביה זבין לה בחובין דבנהא בגלותא רביעאה. איהו נטיר לה ואיהו יפרוק לה. ורזא דמלה (שמות כא) וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. אלא תיפוק בת חורין. בגין דבגלותא קדמאה, דלא הוה לה [לא הוה יהיב לה] בעלה דאיהו אורייתא חירו דילה, לא נפקת לה בת חורין. ונפקת בחפזון כעבדא דברח מרבוניה ולא אית לה שטר חירו. אבל בפורקנא בתרייתא דאית לה בעלה דאיהו בן חורין, לא תצא בחפזון ולא תצא כעבדין דאתמר בהון עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תיפוק בת חורין. ובגין דא כי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים. ומיל דאורייתא איהו חירות. הה"ד (שם לב) והמכתב מכתב אלקים חרות על הלחת. ואיהו יהא לה בפורקנא בתרייתא חרות ממלאך המות דלא ימות משיח בן אפרים. חרות משעבוד מלכיות דלא יתעבדון בה ובבנהא לעלם. ויהא לה חירו ולבנהא מכל מרעין בישין דעלמא דאינון ערב רב. וישראל דאינון מסטרא דההוא נער או מכרסיא קדישא, אע"ג דהו מחוייבין בכמה חובין. כמה דאמרין אין בן דוד בא עד שיהיה דור שכלו זכאי או כלו חייב, אתמר בהון (שם כא) אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה ועכ"ד והפדה בגלותא. ולא ימשול למוכרה בגלותא. בבגדו בה. בגין דבגדו בע"ז. ועוד כי ימכור איש את בתו לאמה. דא נשמתא קדישא. דמכר לה בגופא דאיהו אמה דילה. ואתמר (משלי ז) ושפחה כי תירש גבירתה. כד תיפוק מגופא לא תצא כצאת העבדים. דאינון נפשות דאינון משותפין עם גופא תתאה. דהנאה דלהן לאו איהי לעלמא דאתי לאשתדלא באורייתא דאיהו חירו ממלאך המות. אלא לירתא לעלמא דין. ובגיד נשמתא דאיהי אשתדלא באוריית', לא תצא כצאת העבדי' מגופא בדוחקא כנשמתא דעם הארץ דאיהי עבד, אלא תיפוק בת חורין ממלאך ממות :

תקונא תמינאה ליום כפור

(זהו תיקון כ"ח)

(דף קמ"ז ע"א)

בראשית דא באר (נ"א בא"ר שי"ת) ואינון תרין. חד (במדבר כא) באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם. [בראשית תמן באר, ודא באר חפרוה שרים כרוה נדיבי העם, ואינון תרין באר], חד איהי באר דאתמר בה (בראשית כו) ויריבו גם עליה, ותנינא באר אחרת ולא רבו עליה. באר דרבו עליה דא אורייתא דבע"פ. דאתמר בה ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק לאמר לנו המים, אלין מקשין על אלין. ואלין חולקין על אלין. אלין מטהרין ואלין מטמאין. אלין פוסלין ואלין מכשירין. אלין אוסרין ואלין מתירין. בשית סטרין ואינון בראשית ברא שית.

תקונא תשיעאה

(זהו תיקון כ"ט)

בראשית ברא, שית סטרין [באר דשית] דאיסור וזיתר כדקאמרן. (ואיהו תקונא כ"ח) ועליה אתמר ועתה יגדל נא כח יי, ואיהי כ"ח אתחן דעובדא דבראשית א. בהאי (נ"א דאיהו) כ"ח תלמידי חכמים ויחפרו באר אחרת ולא רבו עליה. דאיהי הלכה למשה מסיני קבלה למשה מסיני. ומשה בגינה בזמנא דאמר ליה קביה אין שלי בעידך, אמר ועתה יגדל נא כח יי, ואיהי תלמוד דאתמר (למשה) משה קבל תורה מסיני. משנה שפחה דילה. דא אתעביד להלכה דאיהי ברתא דמלכא לבושא. וברתא דמלכא איהי בת קול מלגו. ובריייתא איהי שפחה לה מלבר, ואלין תרין סמכין לה לברתא דמלכ' בגלות' משנה ובריייתא. ואית שפחה בישא דאתקריאת שטנה הה"ד (שם) ויקרא את שמה שטנה. אתתא דנחש דאיהו שטן, ודא

ודא איהו מחלוקת וקושיא. ועלה אתמר (שמות א) וימררו את חייהם בעבודה קשה. דודאי דא איהו קושיא. בחומר דא ק"ז דא נחש עקלתון מחלוקת. זמנא איהו קל בשעבודא דישראל כד חובין קלין עליהו, זמנא דאיהו חמור כבד. ומסטרא דיליה (שם ה) תכבד העבודה. ונחש איהו אזיל בקושיא ומחלוקת כגוונא דגלי ימא. כגוונא דא כד חשיב בר נש דאיהו בקושיא ומחלוקת לתתא בסיפא דמתני' אשכח לה ברישא, וכד חשיב דאיהו ברישא אשכח לה בסיפא. ולבתר פליג באמצעיתא דמתניתין. ויחפרו באר אחרת, דא פסיקתא דתמן פסקי הלכה. ואיהו תרוץ, ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובות. ואלין פסקין ותרוצין. אינון לבנים דאינון לבן ההלכה. ודא איהו ובלבנים. ובכל עבודה בשדה, ודאי דא ברייתא. דעלה אתמר (דברים כב) כי בשדה מצאה וגו', את כל עבדתם זו משנה שפחה תניינא לברייתא. אשר עבדו בהם בפרך, הכל תלוי עד שיבא אליהו דא שפחה תליתאה דאיהו (נ"א עקרא) אקרי עבודה (עיבוד ה').

קם ינוקא חדא פתח ואמר (איוב לב) צעיר אני לימים ואתם ישישים. בראשית

(זהו תקן ל') תקונא עשיראה

ב'ראשית ב'רא אלקים, דא בביא, (ודא תקונא תלתי), ואינון תלת בבי דאתרמיזו בתלת אלפי' בראשית ב'רא אלקים. ועלה אתמר על כל דבר פשע על שור על חמור [על שה] דא בבא קמא. (על שה) על שלמה [על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה] דא בבא מציעא. (על כל אבדה אשר יאמר כי הוא זה) [על האלקים יבא דבר שניהם] דא בבא בתרא. על שור ביה מתוכחים מארי מתני' דא עם (דף קמ"ז ע"ב) דא. ואית שור ואית שור. שור תם ושור מועד. ואית חמור ואית חמור. ועל אלין דסטרא דמסאבו אתמר בהון (דברים כב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. ויעקב בגינייהו א) אמר (בראשית לב) ויהי לי שור וחמור, צאן דא שה דאתמר ביה על שה. ועבד ושפחה דא איהו על כל אבדה. ושור מועד. ארבעה ועשרים תולדות דנזיקין תליין מניה. וכלהו תליין מארבע אבות דאינון קרן ושן וגוף ורגל. נגיחה בקרן. שן דהוה אכיל בגול. [שן דהוה אכיל ומהדק הכל] רבצה בגופא על מאני ותבר לון, ולית מאני אלא ת"ח, וכן הזיק ברגלי, וכלהו במתני' אתמר חמור איהו חמור בחומרא דמתניתין. ות"ח דשליט עליה אתמר ביה עני ורוכב על חמור. ומאי ניהו דשליט עליה ח"כם מיופלא ר"ב ר'בנן ב) דא שליט עליה. אבל אחרא איהו מחמרא בתריה בחומרא דמתניתין. וכן שור נגח לון בקושיא ונשיך לון ורביץ עליהו ותבר לון, ודא איהו מחלוקת. וכן ברגל תבר מאנין. ובג"ד בשור ובחמור דאינון ממנן דעשו וישמעאל יהון רכיבין עליהו תרין משיחין ושלטין עליהו. ומארי מתניתין שלטין עליהו. ועליהו אמר יעקב ויהי לי שור וחמור דשליט עליהו בתלמודא ובמדרשים ובקשירו דתפלין וציצית שליט עליהו. דאינון מועדים לקלקל דאתמר בהון (שמות א) וימררו את חייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים.

מ"ד נפק קלא, ואמר אנחו ליה לינוקא ויטלק לאתריה. דהא שתין הלכות דאינון ששים המה מלכות תליין באוריא ואיהו אתי לסלקא לון לאתריהו. מיד פרח ולא חזו מיד. אמר רבי שמעון ודאי דא איהו תינוק יונק משדי אמו, ודא נער דאיהו אנהיג ארביין בימא דאינון תלמידי חכמים דאזלין בימא דאורייתא, בארבע רוחין, די בהון אתמר (יחזקאל לו) כה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח. ואית ארבע רוחין אחרינן מסטרא דשטן דאתין בקושיא ומחלוקת וטבעין ספינות דאינון תלמידי חכמים בימא דאורייתא ולא יכלין לנפקא מתמן. וגלגלין סלקין ונחתין בהון.

אודהכי הא ינוקא קא נחית. פתח ואמר בוצינא קדישא, פתח פיך באורייתא, דהא פומך איהו סיני, קלין והבלין דנפקין ג) מפומך עליהו אתמר (שמות כ) וכל העם ראים את הקולת

הקולת ואת הלפידים וגו', וכלהו צייתין למלוך עלאין ותתאין. דאינון שתין רבוא דמתיבתא עילאה. ושתין רבוא דמתיבתא תתאה. ואנת איהו בדיוקנא דמארך. דבזמנא דפתח באנכי, שור לא נגח, אריה לא שאג. עוף דאיהו נשרא לא פרח. וכל חיילין דתליין מנייהו בכרסייא יקרא, ואדם לשבת על כרסייא דאיהו קביה. איהו ציית למלין דילך. בגין דמטרוניתא דיליה דאיהי אורייתא קדישא סליקת בפומך. מ"ד

תקונא אחת עשרה

(זהו תקון תלתין)

מיד פתח ואמר בראשית ברא שית, ואינון שית ימים. ברא אלקים. מאי אלקים, ימא שביעאה. (ודא תקונא תלתין), ורזא דמלה כל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא. עלאין, שמעו, נונין דרחשין בימא דאורייתא, עלייהו אתמר שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות. וכלהו שאגין על טרפין, ושכינתא אתמר בה (משלי לא) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה. כל הנחלים דאזלין לימא הא שבע אינון, ואינון שבע נערות (דף קמ"ח ע"א) הראויות לתת לה לאימא קדישא דאיהי בת שבע. ים אוקינוס כלילא משבע ימים. ואמאי אתקריאת אוקיינוס. בגין דכל מיני מיא ונונין ורחשין דלאו אינון דילה וייתון לאעלא בה איהי מקיא לון. ומתמן הם שבים ללכת. כגונא א דתיבת נח דלא הוה מקבל' ממינא אחרא אלא מאלין דמני קביה. ובגיד כל הנחלים דאינון תיה כלהו משתדלי באורייתא, הולכים אל הים, ובעאן לאעלא לשכינתא. ואיהי לא מקבלא לון בגוהא אלא לאלין דמני קביה לאעלא לגבה (נ"א בגוהא). דאינון שבע רועים. ולשבטין דנפקין מנייהו. ולכל דאתין מסטרייהו ויתערבון בהון, ימא קבילת לון ויתערבון בגוהא. אבל לאחרנין לא קבילת לון. ומתמן אינון שבין ללכת. דודאי איהו ה' ימא, נחל דילה ו'. כל אינון דירתין נשמתין מן ימא ונחל דילה בדחילו ורחימו דייק. איהי קבילת לון. ואחרנין דלאו אינון חלק יי איהי לא קבילת לון, ודחיא לון מתמן, ומתמן הם שבים ללכת. קמו כלהו ובריכו ליה ואמרו פומא דשכינתא, סיני סיני, זכאין אודנין דשמעין מלין אלין מפומך ג. (בסכ"י תיקון ל"א בראשית ברא שתי וכו' כמ"ש לעיל בתקון ל"א).

אמר המגיה ע"כ מצאתי (ואולי אלו הי"א תקונים הם בכלל השבעים אלא שלא הושמו איש על ידו לדגליהם) (וכבר מצאתי לקוטים אחרים ולפי שלבי אמר לי שאינם מכלל התקונים רק מאמרים מפורים מספר הזהר הבדלתי אותם לי למשמרת עד אשר אראה מה יהיו ואם יהיה אלקים עמדי והנחני בדרך אמת עוד אוסיף להדפיס דברים יקרים ונוראים שלא נראו בגלוי עד היום הזה, וברוך יי אשר לא הסיר תפלתי וחסדו מאתי שגלגל זכות זה על ידי.

הנה פה מקום אחי ליצב ציון להאי גברא רבה חכימא דיהודאי

מורנו ורבינו, מדריכן ומנהיגן של אלפי התלמידים דמתיבתא הקדושה והמפודסמת "תורה ודעת" בברוקלין, ומייסד "בית מדרש עליון" כמאנסי, נ"י.

שחרש חרע קרקעה הקשה והשוממה דארה"ב הבורה, חכה לקצור ולבצור תבואתה ופירותיה ושילח פארחיו לעיירות וכרכים, ביסוד חדרים ישיבות וכוללים ובתי מדרשות על טהרת הקודש בכל רחבי הארץ

הרב הגאון והחסיד שקירבני בימין צדקו, באהבה ובחיבה

מריה שרגא פייבל בן ר' משה וצקללה"ה

שהחזיר נשמתו הטהורה לקונו, ביום ג' בחודש אלול ה' תש"ח
ת.נ.צ.ב.ה.